

EROTIANI GALENI
ET HERODOTI
GLOSSARIA
IN HIPPOCRATEM

EX RECENSIONE HENRICI STEPHANI

GRAECÆ ET LATINÆ

ACCESSEUNT

EMENDATIONES HENRICI STEPHANI
BARTHOLOMAEI EVSTACHII
ADRIANI HERINGAE ETC

R E C E N S V I T

VARIETATEM LECTIONIS EX MANUSCRIPTIS
Codd. DORVILLII ET MOSQVENSII ADDIDIT

SVASQVE ANIMADVERSIONES ADIECIT

IO. GE. FRIDER. FRANZIVS.

L I P S I A E

SVMT. IOHANNIS FRIDERICI IVNII

MDCCCCLXXX.

V I R O
ILLVSTRI EXPERIENTISSIMO
EXCELLENTISSIMO
DOCTISSIMOQVE
DANIELI GVILIELMO
TRILLERO

CONSILIARIO AVLICO ET ARCHIATRO
S. A. ELECTORIS SAXONIAE, PHILOSO
PHIAE AC MEDICINAE DOCTORI, PRO
FESSORI THERAPIAE PVBLICO ORDI
NARIO IN ACADEMIA AD ALBIM CELE
BRATISSIMA, ASSESSORI FACVLTATIS
MEDICAE, INSTITVTI BOLOGNIENSIS
SOCIO ETC

SENI ANNORVM, DOCTRINAE
ET MERITORVM COPIA
VENERANDO
PATRONO MAXIMO.

VIR ILLVSTRIS
EXPERIENTISSIME
PATRONE OMNI PIETATIS
CVLTV PROSEQVENDE

Grauiſſimas fane habeo rationes, cur ad TE
vetuſtiſſimum Hippocratis, vetuſtiſſimi
medici, interpretem mittere non erubeſcam, ad
TE, intimum illum ac veterem Hippocratis
amicum, quocum conſenuiſti, quem immortalis
nominis gloria et doctrinae omnis, praecipue
autem criticae et medicae praefantia cum ipſo
Hippocrate ſemper perennem, ſemper vene-

randum, semperque ferae posteritati commen-
dabilem esse iubebit. Sed et ipsa modestia et
pietas a me non exigere, sed postulare, non co-
gere, sed impellere me videtur, vt publice ob-
strictissimi animi sensa, quae arctis limitibus con-
tineri se non sinunt, TIBI declarem, quum in-
ter reliqua TVI fauoris summi erga me docu-
menta hoc quoque esse iusseris, vt cuperes pre-
cibus meis locum relinquendum esse, et mihi
TVVM Erotianum mitteres comitante Eusta-
chio, vt mihi editionem ipsius curanti essent
ad manus atque subsidio. Fateor autem inge-
nue, me Erotiano TVO, aut potius TIBI
quam plurima debere, meque TVA gratia ita
affectum atque exhilaratum sentio, vt, quibus
verbis animi deditissimi obseruantiam efferre
debeam, ignorem penitus. Itaque accipias ve-
lim animo hilari serenaque fronte hanc meam
qualemcumque gratiarum actionem, omni orna-
tu sermonis, verborumque elegantia destitutam
prorsus, at ex animo probo TIBIque penitus
consecrato profectam. Ignoscas vero, etiam
atque

atque etiam rogo, meae temeritati, qua TVVM
nomen illustrissimum opusculo huic praeponere
atque ipsi gratiam commendationemque hac
ratione conciliare studuerim. MAGNI enim
TRILLERI nomen omnibus, et mihi erit
gratissimum semper, maximaque veneratione et
cultu dignum perpetuo. Vnde ea, quae religio
a nobis exigit, expediamus, atque pro salute
et incolumitate TVA preces fundamus ardentissimas
ad rerum omnium moderatorem summum
atque vitae nostrae rectorem, vt TE, annis
et meritorum multifariaeque eruditionis copia
grauissimum, suo amore complectatur, incommoda
aetatis ingrauescentis leuet, vires ferendis
tot laboribus difficillimis, tot muneribus
grauissimis rite obeundis et fungendis, fulciat,
et saluti incolumitati TVAE omni tempore,
omnibusque modis prospiciat benignissime.
Seruet TE Deus T. O. M. Academiae, rei literariae,
familiae splendidissimae, atque prospere omnia,
quaecumque perficis, succedere iubeat. Sit Ordini TVO
gratioso, sit TIBI, principi

illius singularique ornamento, sit toti reipublicae literariae gratiofus aeternus omnium rerum arbiter, atque TE multos annos rebus humanis interesse finat, vt semper ex TVAE amplissimae eruditionis ambitu fructus capiat vberrimos orbis literatus. Vota si quid valent, valent autem plurimum, id tantum humanissime peto, vt et me TVO fauore impofterum complecti haud dedigneris.

TANTI TVI NOMINIS

Scr. Lipsiae

Kal. Iul. A.R.S. MDCCCLXXX.

cultorem obseruantiffimum

Ioh. Georg. Frid. Franzium.

LECTORI

LECTORI
LITERARVM GRAECARVM
ET
REI MEDICAE CVPIDO
S

Johannes Georgius Fridericus Franzius
Phil. et Med. D.

Glossariorum veterum in interpretandis et emendandis veterum auctorum libris, tantam esse vtilitatem, tam egregium usum, ut his ipsis saepenumero deprauatissimis locis, quae omnem prorsus respuere medelam sunt visa, medicina sit facta, vniuersi norunt, atque remotis omnibus perspicillis et tubulis, et obesitatis, et elegantiae causa a quibusdam adhibitis, perspiciunt, qui suam operam huic literarum generi, non sine dulcedinis fructu et vtilitatis commendatione dicendo, verae atque genuinae eruditioni, quae ignoratis literis Latinis Graecisque manca, barbara atque prorsus nulla esset, dicare consecrareque videntur, potissimumque id curant, ut non solum seruetur sarta rectaque, sed etiam magis magisque elaborata, emendata ac perfectior reddita transmittatur ad posteritatem. Quae autem in vniuersum auctoribus Graecis et Latinis sanandis adhiberi possunt, atque adeo debent, praesidia, iis quoque cum fructu et laude vti debemus in scriptis medi-

medicorum sanandis, quippe quae nostris etiam admodum laborant temporibus, medicaque manu, tenente critica instrumenta, refecandis naeuis et luxationibus corrigendis apta, indigere videntur. Nam, quamquam medicorum aeque ac criticorum studium etiam in libris veterum medicorum recensendis, emendandis et illustrandis non sine laude versatum sit, tamen largam post messem, aristarum pomorumque in acervos collectorum copiam, et florum munerumque paruorum collectionem remansisse aliis, res ipsa loquitur. Vnum tantum commemorabimus Hippocratem, medicorum principem, studiis indefessis atque eximiis Foessii, Cornarii, Obsopoei, Lindani, Charterii aliorumque repurgatum atque politum, non tamen ita hucusque comparatum adaptatumque, ut ubique ^a Ionicae dialecti vestigia conspiciere liceat, quibus indagandis inuestigandisque novorum editorum sagacitas ac industria desudari queat. Quid quod hodiernum ex Hippocrate multa ^b exulant vocabula, quae tamen fuisse olim

a. Si desideras huius rei exempla, Adr. Heringa in obsf. critt. tibi suppeditabit, p. 48. Hipp. cum cod. Med. collati, sic p. 759. A. σημείον l. σημήιον, ex MS. C. συνειληγμένον l. ξυνειληγμένον, e MS. συγκάμπτοντα l. ξυγκάμπτοντα, e MS. συμπίπτειν l. ξυμπίπτειν, D. σύν l. ξύν. Sic L. de aer. loc. et aqu. p. 285. l. 8. γίνεται l. γίγνεται, ut passim l. 12. κείνται l. κέονται, l. 14. παραρρέει l. παραρ-

ρέει, l. 17. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ l. ὡς ἐπὶ τὸ πέλῦ, et sic etiam lin. 25. rescribendum. l. 28. προσκείνται l. προσκέονται, l. 31. πολὺ l. πέλῦ, l. 40. θέρως l. θέρους, l. 54. δέσθαι l. δέσθαι.

b. Heringa in Obseruatt. critt. Leouard. ed. 1749. huius defectus hanc esse scribit causam c. 13. p. 104 sq. Tot vero vocabulorum iactura non vni causae adscribenda est. Quum scilicet ante multa iam secula

olim ibi lecta liquet e Galeno: sic enim voces αλκτῆ, αἰμοκέρχνα, ἀντέονθεον, ἀγκυρομήλη, ἀψόβροον, ἀναχελεύεται, Ἄνδρειος οἶνος, ἱκταρ, ἵπος, ἀποπαλλήσιος, innumeraque alia ab Hippocrate ab sunt, quae tamen testibus Erotiano ac Galeno ibidem suis exstiterē temporibus. Quare Glossaria illa cum vocibus obsoletis simul obsoleta facta, atque cum tineis blattisque luctantia, obliuioni eripere ac posteritati vindicare decreui, eo praeprimis consilio, vt lectio scriptorum Hippocraticorum faciliior ac iucundior, magisque proficua reddatur omnibus, quibus interest Graecorum scriptorum suauitate atque dulcedinibus animum pascendo recreandoque exfatiare penitus. Cui quidem consilio maiori fide atque gaudio dulci fatissaciundum esse rati, quum praeprimis illud a Viro Excell. atque Doctissimo CAR. CHRIST. KRAVSIO, Patrono ac Praeceptore nostro aeternum colendo, cui multa in re medica debere nos grati profiteamur, quemque quamdiu vita spirabit veneratione prosequemur summa, et quem in hoc literarum genere doctrinisque medicis verfatissimum esse omnes norunt, probatum, nobis calcar stimulosque addiderit, vt manus admo-
remus

secula in defuetudinem abiissent Hippocratis dictiones, diligentes lectores earum explicationes margini adscribere coeperunt: ita in cod. Mediceo aliisque MSS. passim Galeni, aliorumque interpretationes apparent (Vide varr. lectt. post Edd. Foessii). Sed indocti librarii saepe explica-

runt, vera lectione expulsa: atque haec primae iacturae causa. Sic L. de art. p. 819. D. vbi legitur: ἐπὶ τῷτο γὰρ οἱ γλατοὶ ῥέπαισι καὶ τὸ ἄχθος τῷ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τῷτο. Codex Mediceus in textu exhibet ἐγχεῖται, in margine ὀχέεται, quum tamen prius nihil nisi posterioris explicatio sit.

remus operi taedioſo atque periculi pleno, quo, vt communiffime in hoc literarum genere fieri ſolet, nos ſaepe pro eo qui Socrates erat, Calliam ſalutauiffe nobis haud ſumus neſcii. Qua quidem in re ob rerum copiam ac profuſionem, quae feliciffimum quoque ingenium fatigare ac frangere ſolent, ſi aberrauimus, a lectoribus veniam impetraturos nos eſſe, non ſperamus, ſed confidimus, non exſpectamus, ſed flagitamus ſerio.

Vt autem conſtet, quinam auctores horum fuerint gloſſariorum, et quibus inſtructi ſubſidiis ad eos emendandos, caſtigandos atque recudendos acceſſerimus, arbitramur pauca praefanda eſſe, vt iudicium ferri queat, de ipſius operis praefantia ac vtilitate. Igitur primo loco de Erotiano quaedam dicenda ſunt, de quo adeo ipſiusque nomine inter eruditos viros haud leuis eſt diſſenſio, ſiquidem quamplurimi eum ^c *Erotianum*, quidam ^d *Herotianum*, Hugo Grotius ^e *Erotionem*, Aldus ^f *Erotinonem*, Ioh. Alb. Fabricius ^g *Herodianum* nomi-

c. Sic Henr. Stephanus, Conr. Geſnerus, Barth. Euſtathius, Petrus Lambecius, Ioh. Steph. Bernardus, Adr. Heringa, et alii, qui codices MSS. inſpexerunt, edidere; eoſque Hieron. Mercurialis, Anut. Foefius, Henr. Meurfius, Euſtathius, Luc. Ant. Iunta, Renat. Charterius, alii ſequuti ſunt. Et Ph. Labbeus ſic Reg. MSS. Par. codd. in Bibl. p. 126. exhibere aſſerit.

d. V. Phil. Labbeum in Bibl. noua MSS. p. 385.

e. V. Thomae Gatakeri Aduerſaria p. 138.

f. Conf. quae p. 490. in variis annotauimus lectionibus n. 7.

g. In Bibl. gr. Vol. IV. L. IV. c. 36. p. 572. Qui gaudet de ſuffragiis eruditorum virorum et comprobatione ſententiae in diſſertatione de Lexicis Graecis prolatae, praepriis Iſaaci Voſſii in com. ad Catullum p. 91. ſcribentis: *mirum eſt, quod ſcribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus*, et auctoris Etymologi-

gici

nominant, ita, vt incerti vagantes ignoremus plane, cui sententiae adstipulemur; tutissimum tamen esse arbitramur, si vulgatae a quamplurimis receptae lectioni nostrum addamus calculum, neque praeiudicio critico decepti rariorem eligamus lectionem, eamque praeferamus, quippe quae, quum a paucis sit adaptata, deprauationis suae signa prae se ferre videtur euidentissima. Retinendo igitur nomen Erotiani asserimus, eum^h Grammaticum fuisse, atqueⁱ scriptorem vetustissimum, nequaquam autem^k medicum; neque audiendus est^l Marsilius Cagnatus, qui falso titulo

gici M. in ἁμπτως sic dicitis: Κυρίως λέγεται ἡ ἀναχωρήσις τῆς θαλάσσης ἦγεν ἡ ἀναπινόμενη θάλασσα — — κατὰ χρησικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης, ἕτως ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Verum quum vox ἁμπτως hodiernum non exstet in Erotiano, mutilum hoc opus esse coniicit Fabricius, et quidem non iniuria, atque adeo Herodianus Grammaticus, qui pelagus scriptorum reliquit teste Prisciano, facile a librariis cum Erotiano confundi potuit.

h. V. Gottlieb Stollens Anleitung zur medicin. Gelehrtheit, c. 1. p. 76. not. r.

i. Hunc titulum ei tribuit Barth. Eustachius in fronte operis: Erotiani, graeci scri-

ptoris vetustissimi, vocum, quae apud Hippocratem sunt, collectio, cum annotationibus Barth. Eustachii, Venetiis apud Luc. Ant. Iuntam, A. 1566. quaternis.

k. Argumentum est, quia Ioh. Conr. Barchusen in diss. de origine et progressu medicinae eius non meminit, neque alia lexica medicorum. V. Herm. Conringii introd. in hist. med. c. 3. §. 8. p. 87.

l. Quem Cognatum nominat Fabricius l. l. Verba Cagnati ex varr. obff. L. II. c. 28, p. 573. digna sunt utique, vt hic apponantur, sic enim scribit: *Testimonium denique Erotiani (parcent quae so viri eruditi, nec de nostra sententia, nisi prius aequo animo re diligenter aestimata, quidquam pronuncient) nullius momenti esse censendum est, quoniam*

tulo et inscriptione ab impostore quodam recentiori Erotiani libellum vulgatum esse existimat, eo praeprimis consilio, ut ipsi propter vetustatis opinionem multos eosque maximos conciliet amicos ac lectores. Nam, etsi tales piae fraudes omnibus paene temporibus solennes fuerunt atque frequentes, tamen vix mihi persuadeo, tunc temporis, quo Erotianus hoc falso prodierit nomine in publicum, hanc fraudem aciem acutissimorum

niam liber ille in temporum definitione nullam auctoritatem habere debet: namque auctori penitus ignoto adscriptus est, quamvis enim multa in eo bona notata sunt, quamobrem viri docti dignum iudicauerint, qui typis egregiis excusus, doctisque adnotationibus illustratus in lucem exiret: tamen antiqui alicuius scriptoris testimonio illius auctoritas hactenus a nullo confirmari valuit: et dignum esset admiratione, Galenum vocabula Hippocratis explicaturum, in prooemio ceteros eorumdem interpretes, Bacchium, Herophilum, Dioscoridem iuniorem memorantem, Erotianum negligere. Neque enim ignoratum ab eo, si exstabat, credibile est; praesertim Andromacho dedicato eius volumine, quae magna erat occasio, ut in vulgus ederetur, archiatro scilicet Andromacho laudis cupido; ut facile quivis credat ex sola archiatri appellatione, quam primus usurpasse visus est. Quapropter existimo et-

iam, quod habetur in ipsa Exegesi Galeni in voce κάρμυρον, nihil conferre ad auctoritatem Erotiani comprobendam, etsi exemplar aliquod sit, in quo Erotianus legitur, quoniam exemplaria mirum in modum inter se differunt, neque in ipso volumine, quod sub Erotiani nomine habemus, illud exstat, quod eo loco Galenus Erotiano tribuit, quamobrem probarem ea magis, in quibus Herophilus legitur, cuius etiam in prooemio meminerat, quam in quibus Erotionon vel Erotinus, ignota nomina similiter, quam Erotianus. Itaque veritus sum, ne recentior aliquis temporum ignarus falso titulo et simulata dedicatione librum hunc ediderit, ut opinione vetustatis auctoritatem ei compararet, quod multis accidisse manifestissimum est. Verum hanc sententiam ficulneis inniti argumentis iam vidit Fabricius l. l. liber enim antiquus et doctus est, nec quidquam habet, quod illa aetate sit indignum.

morum oculorum effugisse, neque statim sub censuram et examen vocatam, aut catalogo et Bibliothecae, si forte quaedam exstiterit, Pseudonymorum insertam fuisse, ut nimis creduli lectores et posteri hebetiores admoneantur, ne nimium fiant. Itaque per nos licet fuisse Erotianum, suffragantibus omnibus reliquis optimae notae scriptoribus, vnico Cagnato excepto, per nos quoque licet fuisse Erotianum probum Hippocratis interpretem, quod ipsius libellum fugitiuis tantum oculis inspicientes fugere potest nequaquam.

Quae quum ita sint, nulla quoque nos dubitare finit ratio, quin vixerit reuera Neronis Imperatoris aetate et ante Galeni tempora; eam potissimum ob rationem, quia ^m Andromacho Iuniori, Archiatro Neronis, suum inscripsit libellum, et quia ab ipso Galeno commemoratur; quamquam lectio varia dubitationem aliquam posset producere, quae tamen nullam prorsus meretur attentionem, praesertim quum multo plures codices manu exarati verum nomen exhibeant, atque ineptum propemodum sit argumenta ex erroribus librariorum euertendae veritatis causa colligere sedulo, et adeo conquirere cum quadam anxietate, defensionem malae causae indicatura certissime. Plura ⁿ de Erotiano, quae vitam eius ac scripta concernunt, non sunt nobis comper-
ta,

m. Vide Praef. Erotiani p. 3. et quae diximus not. c. Th. Bartholinum de medicis poetis et le Clerc histoire de la Medecine p. 598.

n. Forte certiora de Erotiano dici possent, si ad ma-

nus nobis esset Carrerii V. Cl. Bibliotheque ancienne et moderne litteraire, nuper Parisiis Lutetiorum typis exscripta, quae autem, quod dolemus, nondum ad nos apportata est.

ta, quae ad rem nostram aliquid facere videntur, et de quibus disputari iamiam posset fusius.

Restat tantum, nisi plura scripsit Erotianus, eius τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, cuius, quantum quidem nos scimus, codices manu exarati exstant in Bibliotheca^o Vaticana et Carpenfi, in Bibliotheca regia^p Parisina, quem codicem Henr. Stephanus contulit, et in Bibliotheca^q Ioh. Phil. Doruillii codex Amstelaedamensis. Latent forte huc et illuc alii codices, qualis fuisse censendus est is, quem Medicus Augustanus, r Georg. Hieron. Welschius in subsidium vocavit, aliique complures, de quibus tamen ad nos notitia non peruenit. Certo quoque non possumus affirmare, quot Codices in Bibliotheca Vaticana exstant, tres

o. Vide Phil. Labbei Biblioth. nou. MSS. p. 385. sub titulo: Herotiani Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum.

p. Vide Labbei l. l. p. 126. ubi itidem Erotiani Lexicon appellatur, in notis Stephani vocatur MS. sine vllō additamento.

q. Vide Miscellan. Obff. criticas nouas in auctores veteres et recentiores in Belgio collectas et proditas in Annum MDCCCXLIX. Tom. IX. Amst. 1749. octonis, de quo sic scribit Doruillius: *Tertio loco exhibentur Collationes binae hae Lexici medici ab Erotiano conscripti: illa Glosarum Hippocraticarum, quas Claud. Galenus collegit, eas*

meo rogatu confecit ad codicem meum Medicus apud Amstelaedamenses literatissimus, Ioh. Steph. Bernardus, cui mecum velim eo nomine eruditi gratias promeritas agant. Is codex sane bene exaratus, continet praeterea quosdam Oribasii libros graece nondum publica luce donatos. Et in his aliqua profecto utilitas non defuerit. Sic lectio codicis πολυσχες βιβλις in praefatione Erotiani longe praefenda videtur vulgatae πολυσχες, plura hoc genus iam in medium adponere non vacat. Collatio lexici Erotiani ibi incipit a p. 999-1020. lexici Galeni a p. 1020-1056. Et Spicilegium ad calcem libri exstat.

r. De quo infra dicemus.

tres enim tantummodo numerare possumus, quorum prior laudatur a Labbeo, posterior * Heluetii cuiusdam, et tertium denique Barthol. Eustachius in suos transtulit vsus.

Paucissimae autem sunt Erotiani, Galeni et Herodoti Glossarum editiones, quarum prima studio et opera * Henrici Stephani Parisiis 1564 prodiit cum eius castigationibus et Contr. Gesneri emendationibus, ad Stephanum transmissis, praemisit vero illas Dictionario medico. " Duo circa hanc editionem commemoratione digna nobis visa sunt, alterum, Erotianum * ex Graeca editione adscriptas habente Bonaventurae Vulcanii emendationes, quae fuit in * Bibliotheca Isaaci Vossii, esse editum, alterum, editionem a Stephano percuratam, iam anno 1557 catalogis bibliopolarum tamquam impressam fuisse insertam, adeoque sex annis ante eius publicationem, * vnde Stephanus eam *βιβλίον --- παλαιόκαινον* appellat. Latine vero Erotianum ex alio codice Vaticano vertit Bartholomaeus

s. Quidam Heluetius ex Bibliotheca Vaticana sibi commodatum surripuit codicem MSS. qui dein ad alios transiit.

t. Vide Lundium in comp. Bibl. Gr. p. 62.

u. Cuius titulus est: Dictionarium medicum, vel expositiones vocum medicinalium ad verbum excerptae ex Hippocrate, Aetio, Aretaeo, Alexandro Tralliano, Galeno, Paulo Aegineta, Oribasio, Actuaria, Rufo Ephesio,

Corn. Celso, cum latina interpretatione, Lexica duo huic Dictionario praefixa sunt, v. num *Erotiani*, numquam antea editum, alterum * *Galenii* multum emendatius quam antea excusum A. MDLXIII. Exc. H. Stephanus octonis.

x. Vide Lambecium de Bibl. Vindol. L. VI. p. 154. et Ioh. Alb. Fabric. L. I. p. 570.

y. Vide Fabric. l. c. p. 574.
z. V. Stephani praefationem Dictionario med. praefixam.

maeus Eustachius, Sanctoseuerinas, Archiater Ducis Urbini, et Protomedicus ac Professor anatomiae Romae, medicus immortalis nominis, suisque animaduersionibus,^a multis quidem operarum erroribus inquinatis, at tamen^b doctissimis, ditauit atque aliis praeiuit face accensa, ut eo melius reclusos Erotiani thesauros inuenire potuerint. Omnes tamen mallent, ut Graecam quoque addidisset explicationem, nam ex collatione cum aliis exemplaribus intelleximus eam haud raro differre, quae quidem varietas haud dubie sanando textui quamplurimis fuisset proficua in locis. Illa versio inserta quoque Graecolatinae editioni operum Hippocratis Geneuae in folio editae cum Hieron. Mercurialis argumentis librorum Hippocratis, et quibusdam animaduersionibus. Recusus quoque Erotianus est in splendida editione Graecolatina Parisiensi anno 1639 a Renato Charterio curata, et in tredecim volumina in folio diuisa, illi praeter versionem adiectae sunt variae lectiones à Stephano atque perpaucae coniecturae. Hae sunt editiones, quae hucusque, quantum ad nostram peruenit notitiam, exsistere; promisit quidem^c Georgius Hie-

a. Prodiit Venetiis apud Lucam Ant. Iuntam, 1566. quaternis. Vide Mercklini Linden. renouat. p. 115. a. et p. 464. a. cuius historiam vide in eius praef.

b. Laudat has animaduersiones Casp. Barthius Aduersarr. L. XXXIII. c. 1. et L. LIV. c. 4.

c. Vide Welschii epistolam de scriptis suis ad calcem epistolarum Ioh. Gerh. Vossii edit. Augustanae Vindelicorum et ad calcem Bibliothecae promissae ac latentis Almeloueenii, Fabric. l. l. p. 572. Schroeckii memoriam Welschiam, siue historiam viri celeberrimi, G. H. Welschii, Aug.

Hieronymus Welschius nouam editionem Erotiani et Galeni, cum versione latina, cuius vsum figillatim demonstraturum se recepit, et Arabica, sed morte interceptus promissis stare non potuit.

De Galeno, altero Glossographo, qui magis quam Erotianus innotuit, et de quo plurima colligere possemus testimonia, multa dicere non attinet, quippe quum eius Glossarium simul Stephani Erotiano adiectum et omnibus Galeni editionibus sit adnexum; hoc addimus tantum, Manuscriptum codicem de eo et in Bibliotheca Mosquensi adseruari, de quo Vir celeberrimus CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI, humaniorum litterarum in Academia Mosquensi Professor meritissimus, in Catalogo Manuscriptorum Bibliothecae patriarchalis Mosquensis est consulendus. *Ἐξήγησις* autem Galeni ad Theutram transscripta, ^d a Petro Gillio emendata ad Henr. Stephani manus peruenit, et sic adiecta est Erotiano, cui etiam suas animaduersiones et coniecturas laude dignissimas

b 2

simas

Aug. Vind. 1678. quaternis, Philologiae ac medicinae et linguarum orientalium et exoticarum fuisse optime gnarum p. 44. sq. legimus, eumque propterea a Meibomio in Epist. de medic. hist. scribenda πολυγλωττώτατον dictum adeo fuisse. Capite octauo scripta edita ordine chronologico, nono vero inedita et affecta recensentur, quorum tanta est copia, vt annorum Nestoreorum series et longaeuitas Methusalemica vix iis edendis sufficere videatur:

vnde Struuius in introd. ad rem liter. c. 1. §. 12. p. 14. recte scribit: *Multa sibi proposuerat Welschius, quae ipse, magni licet ingenii, absoluerenunquam poterat. In collectaneis itaque inque promissis subsisterat omnis Welschii conatus.*

d. Vide Fabric. l. l. p. 571. et L. IV. c. 17. Vol. III. p. 328 sqq. le Clerc histoire de la Medecine p. 753. Pope Blount censur. celebrior. auctor. p. 164. Hederici notit. auct. antiqq. p. 558. et Paschalis Bibl. medic. p. 18. 19. aliosque.

simas et vtilissimas addidit. Ab hoc tamen Galeni diuersum MS. Glossarium in Hippocratem euoluit * Cangius.

Ad Herodoteum Glossarium accessuri, paulo intricatiorem multisque tenebrarum inuolucris obductam adgredimur rem. Nonnulli enim hoc ^f Herodoto Lycio medico tribuunt, et eandem fouisse sententiam ^g Charterius videtur, quippe qui sequutus Hieronymum Mercurialem suo adiunxerat ^h Hippocrati. Alii in aliam transferunt sententiam, at Stephanus, paulo clarius nominans *Λεξικὸν τῶν Ἡεροδοτείων λέξεων*, veritati quam proxime accedit, indicans, contineri hoc opusculo voces Hippocrati vsitatas, et passim quoque apud Herodotum obuias. Fabricius ⁱ ambigit, vtrum illud Lexicon, quod verisimiliter Maussacus ^k habuit pro particula operis Apollonii Grammatici, cuius *ἐξήγησιν Ἡεροδότου γλωσσῶν* laudat auctor Etymologici MS. in *σοφιστῆς* et *κωφός*, sit habendum. Sane cum Clerico res prorsus in medio relinquenda esset, num Herodoto Lycio, aut alii cuiquam hoc lexicon sit tribuendum, nisi ab ^l Adr. Heringa meliora edocti fuisset; is enim non solum doctissimos illos viros errasse turpiter, qui Herodotum aliquem pro auctore venditent, docuit, sed etiam Stephani inscriptionem belle interpretatus est: *Quippe, ait, Glossarium illud Herodoteum vocatur, non quod Herodotum quempiam auctorem*

Elorem

e. Vide Fabric. l. l. p. 580.

f. Vide le Clerc hist. de la med. P. II. L. IV. f. 11. c. 2.

g. Vide Fabric. l. l. p. 580.

h. Vide Tom. II. oper. Hipp. p. 140.

i. Vide l. l. p. 580.

k. In disert. de Criticis p. 389.

l. Vide eius Obs. critt. p. 2.

Etorem agnoscat, sed quod explicet vocabula in Herodoti historiarum libris reperiunda; neque alium in finem Hippocrati praemittitur, nisi quod multae harum Glossarum etiam apud Hippocratem reperiantur: nec mirum, quum dialectus Ionica utrique communis sit. Ouum reuera ouo non similis, accuratius enim rem perquirenti planum fiet rem sic se habere, nosque metipsi experientia duce cognouimus vera utique esse Heringae asserta, immo verissima.

Rite disputatis, quae ad historiam horum Glossariorum spectare poterant atque debebant, iam officii nostri memores rationem reddimus, de ratione, qua versati sumus in hac noua quoque editione comparanda adornandaque. Textum Graecum quod concernit Stephani lectionem ubique retinuimus, subiunctis lectionibus variis vel ex codice MS. Stephani siue Parisino, vel ex MS. Doruillii a^m Bernhardo V. Cl. collato, vel ex Eustachii editione, Charterii et Geneuensi operum Hippocratis editionibus, et Foessii oeconomia Hippocratis, in quo opere aureo, ut^a Heringa dicit, et cum ipso Hippocrate duraturo, saepissime singuli horum triumuirorum feliciter et vere emendantur. Animaduersiones Stephani ad^o calcem horum triumuirorum positas suisque quibusque locis^p supposuimus, additis emendationibus Corn. Gesneri, his adiecimus Eustachii observationes elegantes atque accuratas, quas eo cariores atque pretiosiores acceptioresque lectoribus

b 3

fore

m. Vide suprap. xvi.

tianum leguntur in Dict. med.

n. Vide eius obsl. critt. p. p. 113-154.

2. p. Diction. med. p. 179. ad-

o. Observationes in Ero- ictis.

fore speramus, quo rariores nostris temporibus esse solent, et nos iubemur publice Viro Illustri ac Experientissimo DANIELI GVILIELMO TRILERO gratias agere decentissimas, animumque polliceri obstrictissimum, quod ipsi placuerit humanissime ex instructissima sua bibliotheca hunc non solum libellum nobiscum communicare, sed etiam nos cogere, excitare atque impellere, vt de noua editione cogitemus; cui consilio quidem eo libentius morem gessimus, quo magis nos intelleximus prorsus singularis huius propensi in nos animi praestantiam. Deinde Heringae obseruationes adiecimus, paucaque de nostris addidimus, coniecturisque verum sensum, quantum fieri potuit, eruere tentauimus.

Galenus ex eadem Stephani editione aequum Stephani^q emendationibus, Heringae obseruationibus aequum ac nostris prodiit. Varias quoque lectiones ab H. Stephano et Bernhardo collectas adiecimus, accesserunt vero variae lectiones e Mosquensi codice, quas Viro Illustri IOH. GODOFREDO GRVNERO, Professori artis medicae in Vniuersitate literaria, quae Ienae floret, meritissimo, et in hoc literarum genere egregie versato, humanissime miserat Cel. MATTHAEI, qui pro suo erga nos fauore eas ad nos transire iussit, vt in vsum nostrum conuerteremur. Quibus duumuiris clarissimis grato animo demonstrando me prorsus sentio imparem, tamen verbis saltem declarare teneor, meque huius tanti beneficii memoriam ex animo nullo non tempore esse deleturum sancte polliceor. Plures au-

tem

tem ex Aldi, Charterii, Iuntæ editionibus vtramque etiam paginam faciunt, quibus iunctæ sunt Cornarii emendationes et coniecturæ, humanissime quoque nobiscum ab Ill. GRVNERO communicatæ, cuius sæpissime fauorem experti læto prædicamus animo fronteque serena declaramus. Neque abesse voluimus obseruationes, quæ ad marginem Iuntinæ editionis ad Galeni Glossarium erant notatæ, quum et commode locum propter breuitatem habere poterant, et propter vtilitatem non facile exulare debebant.

Orbum autem Lexicon Herodoteum quum vbique inuenirem, vix a me impetrare potui, illud absque omni viatico in publicum emittere. Quare meum studium in eo versatum est, vt varias lectiones diuersas editiones comparando notarem, verum eae ita paucae fuere, vt ipsis non præcipuum, vt reliquis, assignandum locum censerem, sed statim ipsis obseruationibus addendas curarem. Potuissemus quidem, si lubuisset, plures depromere, si manifesta operarum peccata, variarum lectionum numero haberemus; neque omnes notauimus in exemplo Eustachii et Iuntæ, quia statim in oculos incurrunt. Obseruationes vero addidimus ex 'Lexico Herodoteo, quod H. Stephani atque eleganti Wesselingii editionibus ad calcem est, quoque firmatur veritas coniecturæ Adriani Heringæ de ipsa Lexici denominatione. Omnia et Camerarii et H. Stephani

b 4

con-

r. Cuius titulus hic: Herodoti vocabula Ionica et quædam loquendi genera, illi cum Homero maxima ex parte communia, nec non alia collecta et latine reddita partim ab Ioachimo Camerario, partim ab Henrico Stephano.

consulto addidi verba, ne truncata atque amputata prodirent, quam operationem chirurgicam, si suas meretur optimo laudes iure, tamen in rebus philologicis et criticis omni prorsus destituitur laude. Verum quum nihil humani a me alienum esse sentiam, me etiam multoties peccauisse ingenue profiteor, atque veniam posco, praecipuis autem peccatum in ipso auctorum indice commissum non commissionis, vt veteres Theologi loqui amant, sed omissionis, celare nequeo, potius meum est, damnum illud, quantum fieri potest, resarcire atque restitutionem religiose mihi imperare. Siquidem p. 610. lin. 3. in voce Εὐεση Diogenianus nominatur, de quo in Indice nulla vola, nullum vestigium reperitur. Itaque hic habes, quae de eo dicere debuissimus: *Diogenianus*, ex Heraclia, Grammaticus sub Adriano Imperatore, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaue alia in arte Grammatica. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, *Vir studiosus et elegans*, vt ab Hesychio in Lexici sui initio vocatur: vbi ait se Diogeniani huius exemplo paroemias quoque admiscere libro suo; multumque se eius opera fuisse adiutum. Diogeniani paroemias ex duobus codicibus MSS. primus diuulgauit Andreas Schottus. Meminere vero eius operis quoque ^s Suidas et ^t Harpocraton: quippe vbi dicitur edidisse compendio scripta collectanea περὶ παροιμιῶν. Alia quoque eiusdem memorat ^u Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, seu *Diogenes* Gram-

s. In voce Διογενιανός.

t. Vide elenchum scriptorum ab Harpocrate lauda-

torum in Bibl. gr. Fabricii Tom. IV. L. IV. c. 36. p. 601.

u. Loco laudato.

Grammaticus Cyzicenus, de quo ^x Vossius, qui autem nihil ad nos. In Addendis quoque quaedam addidimus varias lectiones ex Fabricio, quae forte ex ^y exemplo suo, in quo passim quaedam emendata fuere ab Iosepho Scaligero, depromtae sunt; quibus aliae accessere emendationes.

Iam redeat oratio, vnde digressa est: vt lectorum commodis inseruiamus, indicem duplicem addidimus, alterum auctorum, alterum rerum, breuitate tamen priorem magis commendare quam prolixitate verborumque copia tedium lectoribus creare, stomachumque mouere studuimus, posteriorem autem eo consilio concinnauius, vt singulae voces eo facilius reperiri possint, quum non semper exacte seruauerint hi triumuiui, seruato cetero alphabeti ordine, litterarum ordinem, quod quam ob causam factum sit, declarauit ^z Heringa, et ineptum foret, si, quod quidem facillime fieri potuisset, in ordinem redegissem; ergo Stephanum aliosque sequutus via tutissima me ingressum esse arbitror.

Multa ac paene innumera addi potuissent, at tenuitatis meae exiguique ingenui conscius, aliorum forte diligentiae, aut saltem secundis curis ea relinquenda esse censeo. Neque enim aliquis me propter ea reprehendet aut vocabit in ius, quod hac in parte deliquerim, quis enim hominum in vasto opere, sic enim nomino Glossas has propter vocum copiam ac varietatem, nihil

b 5 prae-

x. De historicis Graecis p. 356.

y. Vide Bibl. gr. p. 574.

z. Conf. eius notam in Erot. p. 26. a. vbi de ordine litterarum in Exegesi vocum Hippocratis disseruit copiosius.

praetermittet, quod notandum, emendandumque fuerit? Ceterum haud leue solatium afferet mihi hoc, si sentiam atque intelligam hunc meum qualemcumque laborem imperfectum quidem, nec satis comtum ac politum, durissimisque secundinis, vt vrforum pulli hinc atque inde involutum, non prorsus ingratum fore Graecarum literarum et scriptorum Hippocraticorum cultoribus.

DEDICATIO EVSTACHII.

IVLIO FELTRIO DE RVVERE

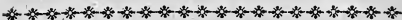
CARDINALI AMPLISSIMO

Bartholomaeus Eustachius felicitatem.

Si quae exspectari a me maxima possunt, Antistes optime, nomine tuo illustrissimo digna essent: credi facile posset, animi etiam mei vires, virtutem ac fortunam tuam vel aequare, vel certe non multo iis inferiores esse. Verum quoniam illa, quae hactenus edidi, quaeque quotidie elaboro, multo leuiora sunt, quam vt eo pertingere possint, quo ego contentis nervis cursum dirigo, et intueor: fatis me praestitisse putabo, si multorum aliorum exemplo, omni cura et studio enitar, vt meae in te observantiae memoria semper exstet: et actiones meae ad eum finem perueniant, qui a proposito minus aberrat. Sane agellus ingenii mei, qui multos iam annos quieuerat, calore bonitatis tuae iam pridem excitatus, et benignitatis rore perfusus, ac vomere prudentiae cultus, feminum, quae in eum proiecta sunt, vberiores et praestantiores fructus ferre deberet: tamen quia natura non est admodum bonus: crebrisque molestiarum ventis ac procellis impeditur: et variis fortunae casibus diu multumque iactatur: ideo accidit, ne fructus tua amplitudine dignos, laetos, atque vberes, sed paucos, et vix maturos legere ex eo possis: quos tamen tibi qualescumque sint, veluti perpetuum pignus summae meae erga te observantiae, hoc solo nomine, quod ager tuus est, alacri animo offero. Sunt vero hi Onomasticum in Hippocratem Erotiani scriptoris Graeci, et quidem inter veteres non vulgaris: et libellus de Multitudine, hoc autumnali vitae meae tempore, in gratiam discipulorum a me editus: quos vel eo

con-

consilio Amplitudini potissimum tuae dedico, vt inter tot fructus, quos permulti in augusta domo tua quotidie edunt, odore et gustu maxime delectabiles, habeas etiam meos, nec aspectu forsan iniucundos, nec odore, ni fallor, aut sapore prorsus insuaues. Vale.

P R A E F A T I O

BARTHOLOMAEI EVSTACHII.

Multi sane exstiterunt, qui difficiliore Hippocratis dictiones exponentes, sublime eius dicendi genus, ab eo, quo alii Graeci vsi sunt, qui de re medica post illum scripserunt, longe diuersum, omni studio et diligentia illustrare conati sunt. Sed tanta fuit hominum negligentia, ne quid grauius dicam, vt solus Galeni libellus, *Explicatio linguarum Hippocratis* inscriptus, adhuc in lucem prodierit: lucubrationes ceterorum expositorum, quorum maximus est numerus, vel interierint, vel certe nondum in apertum relatae cognoscantur: quam ego iacturam saepius cum animo meo considerans, et de ea valde sollicitus, sedulo inuestigare cepi, num aliquem ex eis forte fortuna inuenire possem. Demum post multum diuturnumque laborem rescui Erotianum, quem sciebam hoc in genere non inutilem operam nauasse, in Vaticana Bibliotheca reperiri. Hac re audita, et diligentius explorata, non sine maxima animi mei molestia certior fio, hunc libellum, nullo relicto exemplo, Heluetium quemdam furripuisse, eius legendi facultate a Bibliothecae praefectis impetrata. Deterruit me id maximopere, et fortasse factum esset, vt ab hac cogitatione animum omnino abducerem, nisi me praeter opinionem amicus quidam tum mihi occurrens admonuisset, ne spem plane abiicerem reperiendi Erotianum: scire se eum libellum volumini Hippocratis

pocratis adiunctum, quod alii ferme omnes ignorabant, in eadem bibliotheca exstare. Hac spe ductus, studiose in-
quiro: tandem inuenio libellum: sed ne voti compos fiam, totum lacerum, et in plerisque locis mutilum. Illico ve-
ro Constantinum Rallum, natione Graecum, eiusque lin-
guae peritissimum, et multae lectionis virum conuenio: simulque Viui-
anum Brunorum, Graecarum literarum ap-
prime studiosum adeo: eosque in laboris honesti societa-
tem voco: ipsi vero pro summa humanitate, et quia quis-
que nostrum Amplissimo Cardinali Urbini inseruit, et do-
mi suae alitur, mihi facile obtemperarunt. Infudauimus igitur simul omnes, donec effecimus, ut Erotianus, qui tam diu delituit, possit a bonarum artium studiosis nostrae aetatis Graece et Latine legi. Visum est autem nobis, quamvis sit multipliciter deprauatus, tamen nihil immutare, sed qualem accepimus, in lucem emittere. Ut vero huius laboris fructus exstaret vberior, animaduersiones quasdam meas adscripsi, et locos plurimos ex Hippocrate excerptos, partim a librario, ut opinor, male descriptos, partim ab Erotiano ipso, breuitatis studio praetermissos; ex quibus percipitur facillime, non modo Erotiani interpretationem cum Hippocratis sententia consentire, verum etiam erasse nonnullos alios eius interpretes. Nec vero me praeterit, libellum, quem communi studiosorum utilitati consulens, nunc edo, minimam esse diligentiae meae partem, quam Erotianus in Hippocrate illustrando posuit. Quisquis enim ipsius praefationem accurate legit, liquido intelligit, id nobis eum utilitatis in explicatione Hippocratis afferre voluisse, quod Eustathium, dum Homerum exposuit, praestitisse nemo non fatetur. Verumtamen ex hoc etiam fragmento, quod nobis reliquum est, utilitatis plurimum capitur: nam, ut multa nunc alia praetermittam, quis obsecro vnquam intellexisset, *αἰῶνα* spinalem medullam, *αἰεὶ δὲ μὲν* nomina ab Hippocrate dici, nisi eius rei Erotianus nos admonuisset? Fruere igitur, tu quidem candide lector, hoc libello: ego vero commentarios propediem edam

edam valde copiosos: in quos cunctas dictiones Hippocratis, tum passim a Galeno, tum frequenter ab aliis bonis auctoribus explicatas simul redegi. Ceterum quisnam fuerit Erotianus, et quo tempore vixerit, nihil certi reperire potui: et quod sciam, solus Galenus in Exegeſi, in dictione Κάμμορον, de Erotiano simpliciter meminit: sed lectio eius loci ita varia et ambigua est, vt non satis constet, de quo ipse loquatur. Quamobrem id a me necessario praetermissum est, quod in editione veterum auctorum, eorumque praesertim, quorum nulla memoria ad eum diem exstat, fieri solitum est. Adiunxi vero huic operi libellum, qui de Multitudine inscribitur, iamdiu a me compositum, vt volumen iustam magnitudinem haberet, et amicorum desiderio, qui eum a me quotidie efflagitabant, aliquando satisfacerem: quem si aequo animo leges, pleraque, opinor, in eo inuenies, quae te, non modo propter nouitatem, sed etiam propter ordinem ab initio vsque ad finem seruatum, non mediocriter delectabunt. Illud velim scias, quasdam a me tibi obseruationes et inuentiones anatomicas paratas esse, quas, modo aequum, vt spero, te mihi iudicem praebere velis, legisse numquam poeniteat. Illas equidem iam pridem aere incidendas mandauì, sed edere superſedeo; quia nonnullos, iis, quae de Renibus, de Musculis officulorum auditus, de Dentibus, de Vena azyga et de Capitis motu anno proximo superiore publicaui, vehementer audiui commotos fuisse: ideoque operae pretium me facturum esse arbitratu sum, si aliquamdiu expectarem, donec ipsi ad suam sententiam tuendam, si quid volunt, rescribant: ne nouas subinde appendices meis scriptis adiungerem. Interea eos, dum haec parant, non oro solum, sed obtestor, vt quae de memoratis ipsi partibus scripserunt, cum his, quae ego asserui, amice conferant: et si nostram reprehensionem iniustam comperiant, tum vero obiurgent, et conuitiis me onerent, et qualibet poena dignum putent: fin, vt spero, rem aliter se habere intelligant, publicae obse-

cro vtilitati consulant, animumque, veluti ingenuos ac liberos homines decet, ad rationem et veritatem reuocent: et priori sententia deposita, non erubescant fateri, per quos profecerint: quod quidem eo facilius facere debent; quia se multis abhinc annis, nullam secandi hominis, occasionem, aut facultatem habuisse, et in quibusdam auctorum sententiis iudicandis, Galenum Hippocratemque leuiter legisse, et a canibus, non ab hominibus renes descripsisse, dentesque qui renascuntur, accurate parum obseruasse: et fetus inuolucra parum considerate descripsisse, sua sponte testantur. Prima vero libri editione caninis pro humanis, pictura et sermone expressis; in secunda grauius errarunt, dum propter Syluii solius auctoritatem, qui hostili contra illos animo inuehitur, re minus recte perspecta, farciminales membranam, animalium ruminantium, et quorundam aliorum propriam, non autem communem etiam hominum, turpiter introduxerunt. Quod si ea, quae a me veritatis tuendae potius, quam illos oppugnandi gratia scripta sunt, eodem studio, quo illa quae dixi, et permulta alia, quae nunc praetermitto, expenderint: plurima quoque alia, quae adhuc asseruerunt, lectoribus in dubium venient: accidetque, vt veritatis studiosi iacturam fortasse potius aliquam faciant, quam e suscepto labore fructum aliquem ferant. Romae Kal. Iul. MDLXIII.

ANIMADVERSI O.

In citandis locis Hippocratis, utimur codice Germano, tum Graeco, tum Latino: cuius versionem perpetuo expendere noluimus: ne libri moles augetur: neue a proposito saepius declinarem, quod eo spectat, ut loca Hippocratis facile inueniri possint, quamuis de eorum expositione Erotianus, Galenus, et interpretes interdum non conueniant. **EVST.** In reliquis locis laudatis, editio Foessii est euolventa.

Compendia scribendi, quibus notarum auctores designantur.

Ald. Aldus.

CAM. Ioach. Camerarius.

Cod. Mosq. Codex Mosquensis.

Corn. Ian. Cornarius.

EVST. Eustachius.

FABR. Fabricius.

GESN. Conr. Gesnerus.

HER. Heringa.

J. Iuntina siue Geneu. editio.

MS. Dorn. Manuscriptum Dornuillii.

MS. St. Manuscriptum Stephani.

I
EROTIANI

EXPOSITIO

VOCVM HIPPOCRATIS

GRAECE ET LATINE.

A

Ἐρωτιανῶν

Τῶν παρ' Ἱπποκράτους Ἀρξέων συναγωγή.

Τὴν Ἱπποκράτους ¹ προοίμιον, ² ἀρχίατρος ³ Ἀνδρόμαχε, ⁴ ἐκ ὀλίγα συμβαλλομένην πᾶσιν ἀνθρώποις ὁρῶν, ὅσοι λογικῆς ⁵ ἀντιποιῶνται ⁶ παιδείας, ⁷ καὶ τέτων ἐξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, οἳ δὴ τὴν ἀρχαίαν ἰσορίαν ⁸ ἀποκηρύττῃσι τῆς τέχνης, φιλοτίμως δὲ καὶ σφόδρα ἐπιπόνως, ἃ, τε ἐκ ἴσασι, μαθεῖν ἐπιθυμῶσιν, ἃ δὲ καὶ ἤδη μεμαθήκασι, κρίνειν σπεύδάζουσι· τὸ μὲν ἀδιδάκτον, ὡς ἐνδεές, τὸ δὲ ἀκριτον, ὡς ἀπιστον, παραπέμποντες. εἰκότως ⁹ ἠβελήθην τὰς ἐμφερομένας αὐτῶ τοῖς συγγράμμασιν ἀσαφεῖς, καὶ κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ἀνακεχωρηκυίας ὁμιλίας ἐξηγήσασθαι λέξεις· αἳ δὴ ἀγνοῦμενα μὲν, ἱκανῶς ¹⁰ ἀφηγῶνται

LECTIONES VARIAE.

¹ Ἱπποκράτης MS. Doru. consentit Chart. ² ἀρχίατρος MS. Doru. ³ καὶ τέτ' ἐξαιρέτως, MS. St.

a. Hoc prooemium ita est deprauatum, ut arduum sit in multis locis verborum sensum elicere. Saepe enim cohaerens oratio ac iuncta non est: et voces non solum proposito non quadrant, verum etiam longe ab eo declinant. Curauius tamen pro viribus nonnulla restituere: quaedam alia distinguere et illustrare: reliqua vero coniectura assequi, aut saltem adumbrare. EUST. Hoc pro-

oemium neque Graece neque Latine est apud Hier. Mercurialem, qui Erotianum Opp. Hippocratis apud Iuntam editis adiunxit.

b. Andromachus Senior primus fuit, qui hoc honoris titulo est ornatus, de cuius tituli significato fusius differit le Clerc in Histoire de la Medecine, p. 585 - 598. Archiatros Constantinopolitanos autem *Atuarios* appellatos fuisse eleganter et docte

PROOEMIUM.

Quum viderem, Andromache, medicorum princeps,* tractationem Hippocratis omnibus hominibus, qui institutionem rationalem profitentur, non parum prodesse: atque iis praesertim medicis, qui veterem artis historiam celebrant: et enixe ac magno cum labore, quae ignorant, addiscere cupiunt: et quae iam didicerunt, iudicare student (nimirum, quod edoctum non est, tanquam mancum; quod vero non iudicatum, tanquam incertum praetermittentes): iure volui voces, quae in illis commentariis essent obscurae, et multum a communi consuetudine loquendi alienae, interpretari. Quae non intellectae,

A 2

prom-

⁴ ἡ βεληθῆς Chart. ⁵ pro ἀφηγῶνται reponendum ἀφαιρῶνται censet vir doctissimus et praecipuum Galliae decus Adr. Turnebus. St.

* Hoc est, qui praest valetudini principis.

ete, ut solet, explicauit I. F. Fischerus V. Cel. in praef. ad Ἀντοναρίου περὶ ἐνεργείων καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνευματοῦ καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης λογ. β'. Lips. 1774. p. VII.

c. Quidam existimant Andromachum hunc Senioreni fuisse, quia dicitur ἀρχίατρος, quo titulo Iunior apud nullum scriptorem gaudet. Verum huic sententiae chronologia repugnat, atque de luniore accipiendum Erotiani effatum suadet. Quam sententiam egregie tuitus est Paul. Cigalinus in Lect. II. de Plinii fide et auctoritate p. CXXIX. praemissae edit. Plinii H. N. a nobis curatae, simulque obiectiones ficul-

neas aduersariorum penitus discussit. Plura de Andromacho dicemus in Auctorum Indice.

d. Bene quidem interpres profitentur; mallem tamen latius sumere hanc vocem, ut simul comprehendantur, qui rationali institutioni consequendae studiosi sunt: nam ἀντιποισείσθαι ut plurimum *nisum in aliquam rem, studium alicuius rei* connotat.

e. Id est δογματικὴν, cf. Gorraeus in Defin. medic. sub hac voce p. 271.

f. Non male interpres celebrant, et quidem publice, nam ἀποκηρύττειν hoc potissimum innuit. Fateor tamen hanc significationem raro occurrere.

γῆνται τῆς διανοίας τὸ πρὸς ἐπίστασιν ἔτοιμον· ¹ ἔξα-
 πλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι, πο-
 λὺ παρέχονται ὥς πρὸς τὸ ² εὐκατάληπτον τῆς ἐν
 τῇ διανοίᾳ συνθέσεως. Καὶ μάλιστα ἐπεὶ πολλοὶ τῶν
³ ἐκ τῆς ῥάψεως πάντα γινώσκουσιν ἐθελόντων ἰατρῶν, οἱ
 μὲν εὖ ὅλως μετὰ χεῖρας ⁴ ἔχοντες σπευδάζουσι, τὴν
⁵ πραγματείαν τινὸς ⁶ χλεῦης ποιῶντες, οἷς ⁷ ἐπε-
 τήδευσεν Ἱπποκράτης ⁸ ἀσαφὲς ⁹ φανῆναι καὶ διὰ
 τῆτο ¹⁰ ἀνακεχωρηκυίας εὐπορεῖσθαι λέξεις σπευδά-
 σαι καὶ ταῦτα, ¹¹ μακρὰν μὲν τὴν τέχνην, βραχὺν
 δὲ τὸν βίον οἰόμενος, διὰ τὸ ¹² σαφῆ ποιῆσαι τὴν ὁμι-
 λίαν καὶ πᾶσι φανεράν. Δέδοται γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῆς
 φύσεως λόγος ¹³ πρὸς τὸ τὰς κατὰ διάνοιαν γενηθεί-
 σας φαντασίας ¹⁴ τοῖς πέλας ἐκτυπῆν. Δελήθασι
 δὲ οἱ ταῦτα περὶ τῆς ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν ¹⁵ μερακίων
 φλυαρῶντες, ὥς ¹⁶ μᾶλλον καὶ Ἱπποκράτης ¹⁷ ταῦτα,
 ὅσον τὴν ¹⁸ αὐτῶν ἀμαθίαν εἰς ὑπαίθερον ἀγασιν. Εἰ
 μὲν γὰρ μόνος ἢ πρῶτος ¹⁹ ἐπιπλάττει τὰς φωνάς,
 ἴσως

¹ ἔξαπλωθεῖσαι MS. Doru. in margine ἔξαπλωθεῖσαι.

² ἐκ τῶν ῥάψεως Chart. et paulo post κατὰ χεῖρ. ³ ἔχειν scribi debere putat Turnebus pro ἔχοντες, St.

⁴ MS. St. πρ. τ. χλ. τελωνῶντες, οἷς ἐπιτ. Illa lectio parum mihi placet, haec autem etiam minus. Videtur enim hoc velle Erotianus significare; quosdam medicos scripta Hippocratis ludibrio exponere conari, quasi ille obscuritatem affectauerit, ideoque vocabula ab usu communi remota conquissuerit. Sed tamen hunc sequendo sensum pro ποιῶντες legendum esset ποιῆσθαι, et addenda praepositio, ut διὰ χλεῦης ποιῆσθαι idem valeret quod χλευάζειν St.

g. Ipsam huius vocis explicationem suppeditat Erotianus per τὸ ἐκ τοῦ ῥάψου γινώσκουσιν, quod eodem redit.

h. Idem ac χλευάζοντες.

i. Innuit haec vox exactum studium, operam summo studio alicui rei impen-

sam, quam Hippocrates ἀκριβήν nuncupat. Quidam nimirum aceusarunt Hippocratem sibi fuisse consilium ita suos componere libros, uti auctores epistolarum obscurorum virorum, ut obscurus videretur, quoniam videlicet con-

promptitudinem mentis ad adipiscendam cognitionem potenter adimunt: explicatae vero, et clariores effectae, multum afferunt luminis ad facilem conceptus mentis comprehensionem. Ac praesertim quoniam multi, qui omnia facillime consequi volunt, quum ipsum Hippocratem omnino nunquam in manibus habuerint, student tamen huic tractationi quandam subfannationem tribuere: admirum Hippocratem operam dedisse, ut obscurus videretur: atque propterea studuisse his vocibus, quae a communi usu longe distant, abundare: praesertim quum artem quidem longam, vitam vero breuem esse opinaretur: ut videlicet loquendi inter se consuetudinem, omnibus hominibus manifestam atque perspicuam faceret. Siquidem datus est nobis a natura sermo, ut eas, quae in mente nostra cogitationes ortae sunt, alteri exprimamus. Latuit autem ipsos, qui eiusmodi de viro inter pueros nugantur: quod quo magis Hippocratis haec esse demonstrant, eo magis inscitiam suam ante oculos omnium ponunt. Si enim primus, vel solus has voces finxisset, ipsius fortasse

A 3

tasse

⁵ ἐπιτῆδευσεν MS. Doru. ⁶ ἀσαφεῖς MS. Doru. ⁷ Φανεῖναι MS. Doru. ⁸ ἀποκεχωρυνύας Chart. ⁹ Addenda est negatiua particula μὴ ante σαφῆ. St. ¹⁰ πρὸς τὰς κατὰ omisso τὸ, MS. Doru. et sic Chart. ¹¹ μεираκείων MS. Doru. ¹² post ταῦτα in quibusdam codicibus additum est ἀποφαίνοντος, fortasse pro ἀποφαίνοντες. Quamquam ne sic quidem legendo bene procedit huius loci sententia, paulo autem melius procederet legendo, ἀποφαίνονται, et καὶ Ἱπποκράτης. St. Inter ταῦτα ὅσον spatium relictum est in MS. Doru. ¹³ αὐτῶν ἀμαθείαν MS. Doru. ¹⁴ ἐπεπλάκει, MS. St.

conciso ac laconico dicendi genere sit usus.

k. Repete ex paulo ante dictis verba κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ὁμιλίας, quae aut exciderunt, aut consulto omissa sunt.

l. Hic locus Hipp. Aphor. L. I. aph. 1. exstat, at transpositis verbis.

m. Qui nobis propius adsunt, qui nobiscum versantur. Interpres non satis accurate, alteri. H.

ἴσως αὐτῷ τὸ περιεργον ἐμέμψατο ἂν τις· ἐπεὶ δὲ πάλαι αἱ συνήθειαι ταῦτα κέχρηνται τῇ περὶ ¹ τὴν διάλεκτον φορᾷ, ² (ἐξ ὧν οἷτε περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καταγινόμενοι ἐμφαίνουσι καὶ τῶν μὲν Φιλοσόφων, Δημόκριτος, τῶν δὲ ³ ἱστορικῶν, Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος, καὶ σχεδὸν ὁ σύμπας τῶν ἀρχαίων ⁴ χορὸς συγγραφέων) τί δήποτε τὸ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις εἰρημένον ⁵ συμβεβηκέν, τῷτο καὶ Ἰπποκράτης ⁶ κεκομίσασιν ⁷ μόνως. ⁸ Δειχθῆσα γὰρ ἐν τῇ κατὰ μέρος ἐξηγήσει τὸ περὶ τὴν τοιαύτην ὁμιλίαν τῶν ἀρχαίων ὁμοιοῦν, ἐπεὶ γέγονεν ἀνὴρ Ὀμηρικὸς τὴν φράσιν, καὶ τὴν ὀνοματοποιίαν ⁹ εὐχερῆς, ¹⁰ περιγράψαι καὶ διάνοιαν ¹¹ ἱκανὸς, καὶ τῆς κοινῆς καὶ εἰς πολλὰς ¹² πιπτέσης λέξεως ἐκλέξασθαι τὴν κυριωτέραν ¹³ ἣν καθάπερ τινὲς ¹⁴ τύποι καὶ ¹⁵ σφραγίδες αἱ τὴν ἐρμηνείαν πεπιςευμένα ¹⁶ τιθέασιν λέξεις. Παρὰ ταύτην γέ τοι τὴν αἰτίαν πολλοὶ τῶν ἐλλογιμῶν ¹⁷ ἐκ ἰατρῶν ¹⁸ μόνον, ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν, ἐσπέδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ὁμιλίας ἀγαγεῖν. Ξενοκρίτος γὰρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὢν, ὥς φησιν ὁ Ταρραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλὴν φωνάς· ὥς δὲ καὶ ὁ ¹⁹ Κιτιεύς

¹ art. τὴν deest apud Chart. ² Parenthesi haec non sunt inclusa ap. Chart. ³ ἱστορικῶν MS. Dor. ⁴ συμβεβηκός MS. St. συμβεβηκέναι Chart. ⁵ κεκομίσασιν Chart. ⁶ μόνον Chart. ⁷ δειχθήσεται legit Turnebus. St. et sic quoque Chart. ⁸ εὐχερὲς MS. Doru. ⁹ περιγράψαι τὴν διάνοιαν MS. St.

n. Hoc vocabulum haud dubie concinnitatis causa adhibuit A. propter antecedens κωμῳδίαν, nam in comoediis χορὸς, quod neminem, nisi ignarissimum, fugit, aequae ac tragoediis et satyris, peculiariter multitudo saltantium et canentium inter actus diceba-

tur, qui spectatorum sensus feriret oblectaretque. Et de Democrito philosophisque veterum, quorum vitae ratio singularis fuit, et de Thucyde, Herodoto aliisque, qui suavi dicendi genere aures lectorum mulserunt, χορὸς commode dici potest.

o. Quam

tasse curiositatem quis posset iure accusare; verum, quum antiqui vñ sint eiusmodi loquutione, vt demonstrant nobis ex suis dictis, et qui operam dederunt antiquae comoediae, et ex philosophis Democritus, ex historicis vero Thucydides, et Herodotus, ac fere omnis antiquorum scriptorum chorus: cur obsecro, quod ab omnibus antiquis scriptoribus vsurpatum fuit, in Hippocratem solum transportarunt? In priuata enim explicatione demonstrabitur, antiquos omnes in huiusmodi loquendi consuetudine consensisse. Quandoquidem fuit hic vir in phrasi Homericus: et in nominibus fingendis promptus: et ad mentis sensa explicanda idoneus: atque etiam ad eligendas ex communibus, et popularibus vocibus magis proprias: vt velut typi quidam, et sigilla, quibus ipsa rei interpretatio credita est, dictiones collocarentur. Hac de causa multi, iidemque eximii viri, non solum medici, sed etiam grammatici; auctorem hunc interpretari, atque huius voces ad communem vñum loquendi transferre, sunt conati. Xenocritus enim Cous grammaticus, vt ait Heraclides Tarrantinus, primus omnium coepit has voces exponere: quemadmodum etiam Citieus Apollonius historia prodi-

A 4

dit:

¹⁰ *ἰανῶς* MS. D. ¹¹ *πιπτεύσαν* MS. D. ¹² *ἴνα* pro *ἦν* et verbo sequenti *τεθῶσι* pro *τιδέασι*, MS. St. ¹³ *τύπῳ* MS. D. ¹⁴ *σφραγίδι* MS. D. ¹⁵ *τεθῶσι* MS. D. forte librarii culpa pro *τεθῶσι* vt recte monuit Stephanus supra. ¹⁶ *ἐχ' ἰατρῶν* MS. D. ¹⁷ *μόνων* MS. Doru. et sic Chart. ¹⁸ *πιτιεύς* MS. D.

o. Quam ob causam id effatum magnificum Macrobius in Somn. Scip. L. I. c. 6. optime sic explicat, *Hippocrates, quitam fallere, quam falli nescit.*

p. In quodam exemplari scribitur Cittieus Apollodorus, quae lectio mihi non placet. EUST. Lectionem quam tuetur Eustachius ac Stephanus vtique vera est,

vid. Strabo, Geogr. L. XIV. extr. p. 683. Aurelian. Chron. L. I. c. 4. cf. quoque Ioh. Meursii Apollonius, siue de antiquis eius nominis scriptoribus eorumque operibus syn- tagma, sub voce *Apollonius Citticus*. Exstat in Apollonii Dyscoli, Alexandri Grammatici Historiarum commentitiarum Libro.

τιεύς ¹ Ἀπολλώνιος ἰσορεΐ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ
² τῆς Ἡεροφίλῃς οἰκίας. Μεθ' ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖον
³ Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ, καὶ διὰ τριῶν
 συντάξεων πληρῶσαι τὴν ¹ προθεσμίαν, πολλὰς
³ παραθέμενον εἰς τὸτο μαρτυρίας ποιητῶν. ⁴ Ωί
 δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα ⁵ Φίλινον ⁵ ἐξ ἐξα-
 βίβλῃς πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ ⁶ Παρεπιμελεύσῃ
⁷ Κρητὸς ⁸ ἐπιθεμένε τὰς Βακχεῖς ⁹ λέξεις διὰ συν-
 τάξεων, Ἀπολλωνίῃ τε τῇ ¹⁰ Ὀφείως τὸτο ποιήσαν-
 τος, καὶ ¹¹ Δισκορίδῃ τῇ ¹² Φωκᾷ πᾶσι τέτοις ἀντει-
 πόντος

¹ Κιττιεύς Ἀπολλόδοτος MS. St. ² τῆς Ῥοδοφίλῃς οἰ-
 κίας perperam St. Ἡεροφείλῃς MS. D. et Chart. ³
 παραθέμενος MS. D. ⁴ ὡς δὴ MS. D. et Chart.
⁵ ἐξ ἐξ ἀβιβλῃς MS. D. ⁶ Παρεπιμελεύσῃ MS. D.
 Eustachius παρ' Ἐπιμελεύσῃ legisse videtur. ⁷ hic
 articulum τῇ inserit Chart. Κριτῆς MS. D.

q. Hunc Bacchium cum peram scribitur, obseruante
 Bacchio Milesio Varronis et Ioh. Hard. in Ind. Auct. p. 64.
 Columellae L. I. c. 1. con- t. Hunc Erotiani locum.
 fundit Ioh. Harduinus in In- laudat quoque Ioh. Meursius
 dices Auctorum Plinii Opp. in suo Appollonio sub hac
 Tom. I. praemisso p. 55. Vox voce.
 enim Ταναγραῖον eius senten- u. Quot fuerint medici,
 tiae aduersatur. Obseruamus Dioscoridis nomine appellati,
 et formam Ταναγραῖος et qui editis libris artem illu-
 Ταναγραῖος in usu esse, vide itrarunt, non est facile ex-
 Varronem de R. R. L. III. plicare, quandoquidem Gale-
 c. 11. ubi galli Tanagrīci no- nus in Prooemio Exegesis,
 minantur; Ταναγραῖος autem Anazarbei, Herophilii, et
 in trito prouerbio: *cetus Ta-* Iunioris meminit; in expli-
nagraeus, in prouerbiali figu- catione vero dictionis Ἰνδι-
 ra illa de praegrandi et obe- κόν, Herophilio dimisso, Ana-
 so corpore, occurrit. Plura zarbei, Alexandrini, & Iu-
 de Bacchio in Indice Aucto- nioris mentionem facit; et
 rum. in quinto de compositione

r. Hoc est, propositum, medicamentorum per gene-
 consilium, institutum. Re- ra, capite 15. quendam alium
 cte Interpr. quod instituerat. Tharīeum introducit. Ex
 s. Κῶος videlicet, qui in quibus locis facile colligi
 Plinianis libris *Phyllinus* per- potest, aut quinque exstitisse
 medi-

dit: et Callimachus, qui fuit ex familia Herophili. Post quem, dicunt, Bacchium Tanagraeum hoc opus aggressum esse: atque, quod instituerat, tribus libris, multis poetarum testimoniis adhibitis, absoluisse; cui Philinus Empiricus, qui eadem aetate fuit, sex libris est aduersatus, et Epicleustus Cretensis, qui in epitomen Bacchii dictiones secundum ordinem redegit. Idem fecit Apollonius Opheius et Dioscorides Phocas his omnibus septem libris contra-

A 5

dixit.

- ⁸ *vocem ἐπιθεμένη omisit MS. sed relictum est spatium, Doru. Verum Turnebus ἐπιτερομένη reponit pro ἐπιθεμένη. St. Βακχίᾱ MS. Doru. ⁹ λέξας MS. Doru.*
¹⁰ *Turnebus pro Φῶνα scribendum iudicauit Φακᾶ; cui emendationi adstipulatur locus in ipsa Expos. Vocum sub Φωναὶ κατείλλησας St. In edit. Steph. quoque est Διοσκορίδης ex errore operarum. Διοσκορίδης MS. D. Διοσκορίδης Chart.*

medicos, quibus Dioscorides nomen fuerit: aut tres, si Alexandrinum Herophilium, Tharseum, vero Iunio- rem fuisse cognominatum asserimus: quum Iunio- rem, neque Alexandrinum, neque Herophilium esse posse, satis constet. Ex his autem tribus Dioscoridis nomine vocatis, Anazarbeus caeteris antiquior, ab Anazarbo, Ciliciae vrbe, eius patria, dictus fuit: quae, quum Diocaesarea, et Cyindia prius vocaretur, a terrae motu diruta, ex proprio Zarbae seu Anazarbae nomine, qui eam Nerva- e Imperatoris iussu reaedificauit, Anazarbus fuit appellata. Herophilium eundem atque Alexandrinum fuisse, vel inde coniici potest, quod Herophilus medicus celeberrimus,

a cuius secta cognomen illum assumpsisse credi potest, Alexandriae degisse certo scimus. Et praeterea si ea, quae in Exege- si, in dictione ἰνδμόν Galenus scribit, at- tente legantur, vt monui, non temere asseritur Dioscoridem Iunio- rem, et Alexan- drinum esse diuersos. Quod si eiusmodi coniecturae le- vissimae esse videntur, ne- cessario dicendum est, quin- que medicis Dioscorides no- men fuisse. Caeterum ad quodnam genus tractationes horum auctorum pertineant: et quo pacto ex illis inter- nosci possint: maiorem ha- bet difficultatem. Nam, vt taceam, de numero librorum ab Anazarbeo editorum, inter scriptores parum conuenire; illud sane constat, praeter ipsum,

πόντος δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλώνιος τε τῷ¹ Κιτιέως
 ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ² τῷ Ταραντίνῃ τρία πρὸς Βακ-
 χεῖον διαγράψαντος καὶ³ Γλαυκίῃ τῷ ἐμπειρικῷ δι'
 ἑνὸς³ πολυχίστῃ πάνυ καὶ κατὰ σοιχεῖον⁴ πεποιημέ-
 νῃ τῷτο ἐπιτηδεύσαντος πρὸς τε⁵ τέτοις Λυσιμάχῃ
 τῷ Κῶς καὶ βιβλίον⁶ εἰσπονήσαντος πραγματείαν,
 μετὰ τῷ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδῖαν τὸν⁷ Ἡε-
 φίλειον,

¹ κιτιέως *supra scriptum est* κ. in MS. D. ² τῷ ῥαντίνῃ
 MS. D. ³ πολυσίχῃ MS. D. et Chart.

ipsum, etiam Alexandrinum et Iuniorem de Medicamen-
 torum differentia ac faculta-
 te scripsisse: siquidem Gale-
 nis in libro, qui a me nuper
 citatus est, de significatione
 vocis *λυδικόν* differens, osten-
 dit, Dioscoridem Anazarbeum
 de pipere et zinzibere scrip-
 sisse: ac inter vtrumque
 distinctionem assignasse; et
 ob id Alexandrini opinione
 confutata, Iunioris senten-
 tiam assensionem suam compro-
 bat, quem nihilominus in
 Prooemio eiusdem libri da-
 mnat: ut qui multis conscrip-
 tis voluminibus, formam
 cuiusque stirpis, herbae, re-
 rum metallicarum, piscium,
 et omnium animantium, de
 quibus frequens apud Hippo-
 cratem mentio est, exponat:
 nec pudeat ex libris Nigri,
 Pamphili, et Dioscoridis Ana-
 zarbei, atque ante hos Cra-
 teuae, Theophrasti, et Hera-
 clidae Tarantini, et aliorum,
 omnia ea describere. Sed
 potest inter illos ea distinctio
 assignari: ut Anazarbeo sola

tractatio simplicium medica-
 mentorum accepta referatur:
 Iuniori vero, Onomasticum,
 multis voluminibus conscrip-
 tum: in quo tum simplicia
 medicamenta, tum aliae vo-
 ces Hippocratis explicantur.
 Is enim, teste Galeno, in eo-
 dem libro in dictione *λυδικόν*,
 linguas conscripsit; quamvis
 in prooemio illius asserat,
 multis voluminibus, non mo-
 do dimidiam, sed ne tertiam
 quidem, aut quartam verbo-
 rum Hippocratis partem ex-
 planasse. Scrupulus tamen
 ex animo legentium euellen-
 dus est. Eiusmodi enim tra-
 ctationis genere, Iunior ab
 Alexandrino haud distingui
 posse videtur; quum et hunc
 quoque Hippocratis voces
 exposuisse, Pauli Aeginetae
 testimonio, non sit difficile
 ostendere: qui libro IV. cap.
 23. scribit: Dioscoridem Ale-
 xandrinum literis mandasse,
τέρμινθας cutis esse excre-
 scentias, rotundas, nigroui-
 rides, terebinthi fructum re-
 ferentes. Sed dici potest,
 Alexan-

dixit. Apollonius Cittieus decem et octo scripsit contra tres Tarantini libros ad Bacchium, et Glaucias Empiricus vno, eodemque magno volumine, et literarum ordine seruato, idem etiam facere est aggressus. Lyfimachus praeterea Cous, vnius libri tractatione confecta, tres ad Cydium Herophili libros conscripsit: tres etiam ad Demetrium,

^a πεποιημένον, *MS. D.* ^b τ'έτοις ἐπὶ Λυσ. *MS. D.*
^c ἐκπονήσαντος *MS. St.* ^d ἐκπονήσαντος *MS. D.* ^e
^f Ἡροφώλων *MS. D.*

Alexandrinum commentarios in Hippocratem edidisse: Iuniorum vero, Onomasticum, Linguae nuncupatum. Postremo inquisitione dignum videtur, nunquid Φωκά Phocas, an Φακά Phacas legendum sit, et nunquid Anazarbeo, an Iuniori, aut Alexandrino hoc cognomen attribui debeat. Sane, quum vtraque lectio, in Exemplaribus Erotiani et Galeni reperiatur, non statim occurrit animo, quae sit causa ambigui; fieri enim potest, vt pro Phacas Phocas mendose legatur, quia Dioscorides, vt testatur Suidas, a faciei maculis lentes referentibus cognomento Phacas fuit appellatus, Negari etiam non debet, vel plures exstitisse, quibus Dioscorides Phacas nomen fuerit: vel ex eis, alterum Phacam, alterum Phocam fuisse appellatum. Quam coniecturam non esse prorsus spernendam putarem: si ea ad componendas scriptorum lites satis esse posset. Nescio enim etiam, si haec ipsa coniectura non ab-

liciatur, quo pacto inter Galenum, Erotianum, et Suidam, ea de re conuenire possit, quum Suidas Anazarbeum, Phacam cognominari scribat: ei, vt iudico, plus tribuens, quam res et veritas ipsa concedat: Galenus vero in Prooemio Exegesis, Herophilium a Iuniori, qui linguas multis voluminibus scripsit, hoc cognomine distinguat: Erotianus denique ei prorsus aduersatur, quia in dictione Φωναὶ καθελοῦσαι Dioscoridis Phacae expositionem adducit: et in huius operis praefatione asserit, Hippocratis dictiones septem conscriptis libris eundem explanasse et in multis contra Bacchium, atque alios, qui ipsum praecesserunt, dixisse. Quid autem in hac controversia asserendum sit, me latet. Galeno tamen, propter summam eius auctoritatem in re, opinione tam dubia, subscribo. EUST.

x. De hoc et Epicle paulo inferius nobis dicendi erit oportunitas.

φίλειον, τρία δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξά-
μενος αὐτὸν Εὐφορίων, πᾶσαν ¹ ἐσπέδασε λέξιν ἐξη-
γήσασθαι διὰ βιβλίων. ἔξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν ἐκ
ἔστιν ὅσις ² ἐλλόγιμος φανείς παρῆλθε τὸν ἄνδρα.
Ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος, περὶ ὧν ³ γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς
καὶ ⁴ Ἀριστοπέας οἱ Ρόδιοι, καὶ μετὰ πάντας ⁵ Ἀν-
τίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Ὅθεν ἐπεὶ τινὰς
τῶν ἀρχαίων ἐκ ⁶ ἀποδοχῆς, ἀλλὰ μέμψεως ἀξιοῖσι,
δι' αὐτὸ τῆτο μετὰ τὰς ἡρώας, καὶ αὐτοὶ τετολμήκα-
μεν περὶ τῶ ἀνδρὸς συντάξαι. ⁷ Εὐλογον ἔν ἡγῶμαι
προειπεῖν τῆτο, ὅτι πολλά τῶν ἐπὶ τὰς γραφαὶς ὀρ-
μώντων γεγόνασιν ὑπολήψεις. ⁸ Εἰ ⁹ γὰρ ὅσα τινὲς
εὗρον, ἐσπέδασαν φιλανθρωπῶς ἀναγράψαι, ἢ ὅσα
εὗρόντες ἐκ ἐφθόνησαν ἐμφανῆ ποιῆσαι, ταῦτά τινες
ἕτεροι ¹⁰ δείξαντες, ¹¹ τ' ἀμισῆς μεταδόσεως ἱκανὴν
ἀπηνέγκαντο μαρτυρίαν, ἢ καὶ τὰ μὴ συμφέροντα, ἰσο-
ρηθέντα ¹² διορθῆν ἐσπέδασαν· κατηγορικὴν ἐκ ὀλίγοι
¹³ πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Οἷς πάλιν ¹⁴ ἀντει-
πόντες ἕτεροι, σφόδρα πρὸς τὸ Ὀμηρικὸν ἐξεπλή-
ρωσαν.

¹⁵ Ὅπποῖόν κ' εἴπηθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακέσαιο.

Ων

¹ ἐσπέδασεν MS. D. ² ἐλλογίως MS. D. ³ γεγρά-
φασιν MS. D. ⁴ Ἀριστοβέλος MS. St. Ἀριστεας Eust.
⁵ Turnebus ἢ γὰρ legit, St. eandem lect. tuetur Chart.

y. Aliqua exemplaria ha-
bent Aristopeas, alia Aristo-
bulus. EUST. Forte Ἀρι-
στογείτων, qui laudatur a Plin.
L. XXVII. f. 14.

z. Locum Erotiani de An-
tigono laudat Ioh. Meurfius
in Praef. ad Antigoni Carystii
Historiar. memorabilium col-
lectanea; illumque ipsum
esse censet, quem postea lau-
dat Erot. in Περηνιρά, quem
locum consule.

a. Interpres laudem vertit.
Bene. Praecipue autem eius-
modi laus, qua magnae aucto-
ritatis apud nos aliquem esse
significamus.

b. Interpres, rationi consen-
taneum. Melius, huic com-
mentationi, dissertationi con-
sentaneum. Sic enim voce
λογός Maximus Tyrius in in-
scriptionibus commentatio-
num libri sui. usus est, ut et
alii.

c. Cau-

metrium, quem sequutus Euphorion, dictionem omnem sex libris interpretari conatus est. Ex Grammaticis vero nemo ita eximius visus est, qui hunc virum praeterierit. Aristarchus insuper de omnibus his tractauit, de quibus Aristocles et Aristeas (Aristopeas) Rhodii scripserunt. Post vero omnes Antigonus, et Didymus, Alexandrini. Quum vero quosdam veterum, non laude, sed vituperatione dignos putent: hac de causa, post heroas nos quoque de viro scribere ausi sumus. Verum haec prius dixisse rationi consentaneum videtur, varias eorum fuisse opiniones, qui scribere aggressi sunt. Plerique enim quae inuenerunt, perhumaniter literis mandare curauerunt. Nonnulli vero, quum propria inuenta aliis communicare non inuidissent, haec ipsa quidam alii edentes, benignitatis suae magnum testimonium reliquerunt. Alii, quae nobis non vtiliter sunt tradita, corrigere sunt conati. Non pauci occasionem accusandi alios idem nacti sunt. Quibus rursus alii, quum sint aduersati, Homericum illud valde comprobauerunt. Iliad. XX, v. 250.

Quale verbum dixeris, tale et audies.

Quos

⁶ διξάντες MS. D. ⁷ πεποιήται MS. D. πεποίηνται τῆς συντ. Chart. ⁸ ἀν εἰπόντες MS. D. ⁹ ὁποῖον MS. D.

c. Causa, quam Erotianus assignat, non modo cum priori videtur coincidere, verum etiam cum verbis, quae sequuntur, non cohaerere; et ideo vel οὐκ negatio superflua est, vel pro οὐκ ἐφθόνησαν, hoc est, non inuidissent, legendum, οὐκ ἐφθασαν, hoc est, non praeuenissent; vel dicendum est, fieri posse, vt quae aliquis inuenit, alter edat. EUST.

d. Id est, ingenuae libera-

litatis, ab omni odio, partiumque studio remotae.

e. Erotianus ipse per διατυποῦν interpretatur, quod est, ad pristinam redigere formam. Hoc siquidem verbum de rebus aliquo modo excellentibus vsurpatur, si in naturalem et moderatum restituantur statum, vid. Gorræum in hac voce, vnde de luxatorum membrorum repositione passim apud medicos occurrit. Translate tandem

Ὡν ἀντικατηγόρησαν ¹ τινές, ἐμφρόνως εἰδότες, ἄνδρες ἐπαμύνασθαι, ² ὁ τε τις πρότερον ³ χαλεπήνη. Πολλοὶ καὶ τὰ ⁴ σποράδην τισὶν εἰρημένα ἐφ' ἑν συναγαγόντες, ἐκ ἀκάρπε γραφῆς ἐπινοίας ὑπόρρησαν, ⁵ καὶ τὰ ἀναποδείκτως ἰσορροπία μετὰ λόγου παραθέμενοι, ⁶ οἱ δὲ καὶ τὸ σαφῶς λεγόμενον, ἐξαπλῶσαι, καὶ τὸ ἐπὶ ⁷ μακρῶς, συντομώτερον ἀποσεῖλαι, καὶ τὰ ἀμφίβολα ἐκείνα ἐρμηνεύσαι, εὐλογον δόξαν ⁸ ἀπενεγκαμένους· τῶν δὲ εἰρημένων χαρακτήρων εἰς ἑκάστος εὐλόγως τετύχηκεν ἐπαινῶ· πῶς ⁹ ἔμειζων ἀξιῶσθαι ¹⁰ δικαίως τυγχάνειν τῆς παρέρσης γραφῆς ἢ ὑπόχρεσις διὰ πάντων τῶν εἰρημένων ιδιωμάτων κεχωρηκυῖα· Καὶ γὰρ ¹¹ εὐρέσεως ¹² ἔνεκεν πολὺν εἰσφέρειται πόνον, καὶ ¹³ κριτικῶς παρατίθεται τὴν ἐν ταῖς φωναῖς ἀλήθειαν, διορθωμένη τὰ μὴ κατὰ τρόπον ἀναγεγραμμένα, σρογυλώτερον δὲ ἀπαγγέλλουσα τὰ ¹⁴ καινότερως εἰρημένα, τὴν σαφῆ καὶ τεταγμένην πολὺν ἔχουσα λόγον· ¹⁵ μετὰ τῇ τὰ σποράδην πολλοῖς εἰρημένα, ὑφ' ἑν συναγαγεῖν. Τοσαύτης ¹⁶ γὰρ συντάξεως καταβαλλόμενοι πληθύν, οἱ μὲν ἔνεκα ταύτης ¹⁷ δικαίως ἐδεμίαν ἀπηνέγκαντο δόξαν· ἐπεὶ προσκορὲς ἰδίως πᾶν τὸ πολὺ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἄγαν ματαίως τὸ ἀκριβὲς ἐξηγέμενοι, ¹⁸ τί ἐστὶ ¹⁹ γένος, καὶ τί τὸ ²⁰ πλατὺ, καὶ τί τὸ ἀστρονομικόν, καὶ τί τὸ ²¹ ἀκροκώλιον, καὶ ²² σενωπὸς, καὶ τὰ

¹ ἀντικατηγόρησαν ἐμφρόνως εἰδότες τινές· Ἄνδρ' ἐπαμ. Chart. et in animadum. ἐμμυνάσθαι. ² ὅστις πρότερος Chart. ³ χαλεπήνοι MS. D. ⁴ κατὰ σποράδην τι συνεἰρημένοι MS. Dorn. ⁵ καὶ τ' ἀναποδείκτως MS. D. ⁶ Turnebus scribit, εἰ καὶ τὸ σαφῶς, St. ἀσαφῶς Chart. ⁷ μακρὸν Chart. ⁸ Turnebus scribit ἀπηνέγκατο. St. ⁹ Turnebus sic: ἔμειζόνων ἀξιῶται St.

dem corrigere, emendare, significat. Sic et in sequentibus: διορθωμένη τὰ μὴ κατὰ τρόπον ἀναγεγραμμένα, quod potissimum opus Criticis est proprium.

f. Hoc est: accuratatione summa et exercitato iudicio, quale est Criticorum, veritatem in vocibus contentam et latentem prodere ac eruere.

Quos nonnulli reprehenderunt, qui prudenter sciebant viros vlcisci, quum quis prius laceffiuerit. Multique sparſe quorundam dicta in vnum colligentes, et ea, quae ſine demonſtratione erant tradita, cum ratione apponentes, infructuoſae ſcriptionis ſtudio non eguerunt. Alii vero obſcure dictum explanare, et id multis verbis ſcriptum, contrahere, et ambigue dicta interpretari conati, iuſtam gloriam reportarunt. Atqui, ſi horum vnusquiſque eſt in ſuo genere meritam laudem conſequutus, qui fieri poterit, vt praefentis ſcriptionis promiſſio, quae omnia dicta idiomata complexa eſt, maiorem laudem aſſequi digna non cenſeatur? Etenim multum laboris, inuentionis cauſa ſuſcipit: et veritatem vocum cum iudicio explicat: ea, quae, non quemadmodum oportet, ſcripta ſunt, corrigendo: plenius, faciliuſque inuſitate dicta pronunciando: magnam habens eius rationem, quod lucide ordinateque ſcriptum ſit: ſimul etiam, quae ab aliis variis in locis dicta ſunt, in vnum contrahendo. Qui vero tantae conſtructionis multitudinem reiecerunt, huius rei merito nullam ſunt gloriam conſequuti: quoniam omne, quod multum eſt, ſatietatem proprie aſſert. Alii vero, quoniam fruſtra nimii ſunt in eo explicando, quod omnibus eſt manuſtum: vt quid ſit γένος *gena*, quid πλατὺ *latitudo*, quid ἀſτρονομίη *aſtronomia*, quid ἀκροκόλιον *extremum coli*, quid ſενωπὸς *locus anguſtus*, et his notiora verba.

Si

- ¹⁰ δικαία τυγχάνει, *Chart.* ¹¹ ἐρέουſως *MS. D.* εὐρή-
 ſεως *Chart.* ¹² ἔνεκε *MS. D.* ἔνεκα *Chart. v. ſq.*
 πολλήν *MS. D.* ¹³ καινότερον *Chart.* ¹⁴ μετὰ τὰ
 ſπεράδην *omiffo τῷ MS. D.* ¹⁵ ἐν *Chart.* ¹⁶ δι-
 καίαν *Chart.* ¹⁷ γένος *Eufi.* γένος *MS. D. in margine*
 γένος. ¹⁸ πολὺ *MS. St.* ¹⁹ ἀκροκόλιον *MS. D.*
 ἀκρόπλοον *Chart.* ²⁰ ſενωπὲς *MS. D. et Chart.*

g. Aliud exemplar habet *aſtronicum*. Sed non re-
 pro γένος *gena*, γένος *genus*, fert hoc, an illo modo lega-
 et pro πλατὺ *latitudo*, πο-
 λὺ *multum*, et pro ἀſτρονο-
 μίη *aſtronomia*, ἀſτρονομικὸν *extremum coli* habent ἀκροκόλιον

τὰ ἔτι τῶτων Φανερώτερα ῥήματα. Εἰ γὰρ μέλοι-
 μεν τὰς ¹ πᾶσι γνωσκομένας ἐξαπλῆν Φωνάς, ἢ τοι-
 πάσας ὀφειλήσομεν ἐξηγήσασθαι, ἢ τινας. Ἀλλὰ πᾶ-
 σας μὲν ² ἀδύνατο, ³ τινὰς δὲ δίκαιον. Ἡ γὰρ διὰ συν-
 ἡθων ἐξαπλώσομεν αὐταῖς ῥημάτων, ἢ διὰ τῶν μὴ συν-
 ἡθων. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀσυνήθεις ³ εἰς τὸτο ἀφύεις φαί-
 νονται (δεκτὸν γὰρ τὰ ἥττον γνωσκόμενα διὰ τῶν
 μᾶλλον γνωσκομένων ἐξαπλῆν) αἱ δὲ συνήθεις ⁴ τὸ ἐπί-
 σῆς εἶναι Φανεραὶ, πρὸς τὸ δηλωτικὸν τῆς ἐρμηνείας,
 ἐκ ἔσσονται, ὡς Φησιν Ἐπίκλεος. Ἀπόλλυται γὰρ ἰδίως
 τῆς ἐρμηνείας τὸ Φανερόν, ὃθ' ὑπὸ λόγῃ, καθάπερ
 τινὸς οἰκείῃ ¹ μαγγανεύεται Φαρμάκῃ. ⁵ Τῶν δὲ ἄλ-
 λων ⁵ Ἐπικλῆς μὲν ὁ κατὰ σοιχεῖον ποιησάμενος τὴν
 ἀναγραφὴν, ματαίῃς συντομίαις ἐγένετο ζηλωτής.
 Πρὸς τῷ γὰρ μὴ πάσας ἐξηγήσασθαι, ἔτι καὶ τὰ συν-
 τάγματα, ἐν οἷς αὐτῶν ⁶ ἕκαστος κατεγέγραπτο,
⁷ σιωπῆς ἱκανῆς αἴτιον ἐγένετο τοῖς ἀναγινώσκουσι.
 Πάλιν γὰρ ἐδέησε κατ' ἑκάστην γραφὴν ἐξηγεῖσθαι μὴ
 τὴν ἀνάγνωσιν, εἰ νοητὴ τις ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν,
 εἰ κατατέτακται. Γλαυκίας τε ὁμοίως τὸ κατὰ σοι-
 χεῖον ζηλώσας μακρότερος ἐφάνη, κατ' ἑκάστην Φωνὴν
 παρα-

¹ πᾶσιν MS. D. ² ἀδυνατὸν Chart. ³ ἐς Chart. Si-
 gna parenth. non habet Chart. ⁴ Turnebus reponit
 διὰ τὸ. Possit etiam τῷ scribi, idem valens ac διὰ τὸ.
 St. τῷ Chart.

arx: quae vox Hippocrati
 non est in usu, sicut nec σε-
 ναπός. EUST.

h. Haec sententia diffici-
 lis est: et dictio aliqua in ea
 deesse videtur. Fortasse le-
 gendum est: τινὰς δὲ & δι-
 καιον, hoc est, aliquas vero
 non aequum. Quae lectio a
 priori differre non videtur;
 quia parum refert, si oratio
 particularis, vel affirmatiua

fit, vel negatiua: quouis
 enim modo legatur, disiun-
 ctum, quod sequitur, cum
 priori sententiae parte, co-
 haerere non videtur. EUST.

i. Haec vox de praestigia-
 toribus et incantatoribus
 proprie dicitur, deinde de
 fūco super aliqua re inducto,
 quod bene vidit h. l. inter-
 pres. Sic μαγγευμάτα Cleo-
 patrae passim occurrunt apud
 scri-

Si enim voluerimus omnibus notas voces explicare, aut omnes interpretari debemus, aut aliquas: omnes autem, fieri non potest: aliquas vero aequum: vel enim ipsas vſitatis verbis explicabimus, vel minus conſuetis. Sed quae minus conſuetæ ſunt, ad hoc minime apta eſſe videntur: quoniam ignota, per ea, quae ſunt magis nota, declarari oportet. Conſuetæ vero, quum ſint aequæ manifeſta, non erunt, vt ait Epicurus, ad declarandam interpretationem apta. Perit enim proprie euidentia interpretationis, quando a ſermonis fūco inficitur, tanquam a proprio pharmaco. Inter alios autem Epicles, qui iuxta ordinem elementorum commentarium fecit, vanae fuit imitator breuitatis; quoniam præterquam quod omnes voces non explicauit, compositiones etiam, in quibus vnaquæque ipſarum conſcripta erat, cauſa fuerunt, vt legentes omnino conticeſcerent. Oportebat enim rurfus in qualibet ſcriptione interpretari, non ſi, quod egebatur, erat * intelligibile, ſed ſi, quod dicebatur, erat ex ordine collocatum. Atque Glaucias eodem modo elementorum ordinem imitatus, in vnaquaque voce longior eſt viſus, addendo

⁵ ἐπιπλεῖς MS. D. ⁶ ἐνάση, MS. St. quam lectionem meliorem eſſe clarum eſt. Sed et hæc ſequentia verba, σιωπῆς ἰατρικῆς αἰτιῶν, mendii ſuſpicionem non carent. St. ἐνάσον Chart. ⁷ σιωπῇ ἰατρικῇ MS. D.

* Ad percipiendum aptum, euidentia præditum.

ſcriptores, quippe quæ ob hæc maxime celebrata fuit. Tandem de artibus coquorum vtitur, et eorum qui vinis perditis et vilibus bonum ſaporem, odorem et colorem conciliare, eaque vendere ſolent. Ad Latinos demum tralatū hoc verbum, qui mangonizare barbære dicunt.

k. In hac ſententia mendium ſubefſe ſuſpico; qui

enim fieri poſſit, vt compositiones Epiclis, legentibus ſilentium imponant; aſſequi nequeo; niſi pro σιωπῆς, hoc eſt, ſilentium, πλεονημίας, id eſt, ſatietas reponatur, aut ſilentium pro animi perplexitate, hoc in loco ſumatur. EUST. Hunc locum laudat Hadr. Heringa in Libro ſingulari Obſſ. critt. Leøvard. 1749 edito, p. 4.

παρατιθέμενος τὰς ¹ ἐν οἷς καταγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ γλῶτται συντάξεις. Διόπερ ἡμεῖς καὶ ἐκάστην ² γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τῆς συγγράμματος ³ δηλώσομεν ὅποια τυγχάνουσι κείμενα, ἐν ὅσαις τὲ βίβλοις ἰσορῶνται αἱ μὴ συνήδεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι, μιμνησκόμενοι καὶ τῶν ἀπαξιούμενων, καὶ τὰς ⁴ ἀνακεχωρηκυίας ⁵ Διδύμῃ πιστάμενοι μαρτυρίας· τὰς δὲ ἔχ' ἑτάως ἀσαφεῖς εἰς τὸ ἀνδ' ἐνὸς δηλωμένας, ὑπάγοντες. ⁶ Προσεξαπλῶντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον ⁷ παραλελημμένας. ⁸ Τό, ¹ τε γὰρ ⁹ τέρθρον ¹⁰ τῆς πάθους ἑδεῖς αὐτῶν ἐξηγεῖται, καὶ τὰς αἰθόλικας, καὶ τὸ κερχνῶδες, καὶ τὰς τέμινδας,

¹ ἐν αἷς Chart. ² γραφὴν ἐξελέξαμενοι MS. D. ³ δηλωσώμεν MS. D. Et pro ὅποια Adr. Heringa legendum censet ὅπῃ. ⁴ Turnebus scribit ἀνακεχωρηκῆας St. ἀνακεχωρηκῆας MS. D.

1. τὸ τέρθρον τῆς πάθους, *Extremum, seu finem passionis*, nusquam apud Hippocratem reperio. In omnibus enim exemplaribus etiam MSS., quorum quatuor in Bibliotheca Vaticana mihi videre contigit, legitur *σερεὸν τῆς πάθους*, vt suo loco explicabo. E U S T. Nihil tamen fecius haec vox reperitur libro II. de morbis mulier. apud Hippocr. p. 269. 28. quo in loco notat *summum, supremum morbi, curationis maxime indigens*. Plura vide ap. Foef. in Oec. Hip. p. 625. qui asserit: vtique in omnibus exemplaribus τὸ σερεὸν pro τέρθρον scribi, non sine insigni vitio. Nam et si firmitas et soliditas mor-

bi significatur, elegantis tamen translationis vsus eluditur.

m. Aliud exemplar habet τὰς αἰθάλικας. Galenus vero in Exegeſi legit αἰθύλικας, vt paulo post dicam. E U S T. Gorraeus vtramque formam et αἰθάλικας et αἰθύλικας occurrere asserit in Defin. med. p. 10. Eas autem Galeno auctore sic describit: *sunt in summa cute circuli quidam rubentes, iis similes, qui ab igne excitantur*.

n. Quum Erotianus de hac voce nullam faciat mentionem, dicendum est, vel ipsum promissis non stare: vel hoc opus mancum, esse fragmentum eorum, quae ipse scripsit; sine vllō ordine ab aliquo

addendo quibus in libris hae voces reperirentur. Quare nos in vnoquoque libro eas voces deligentes, hoc commentario quomodo sint positaе, quibusque libris eae, quae minus sunt vsitatae, scriptae sint, explicabimus: atque in nostra hac interpretatione, quid significant, exponemus: in memoriam reuocantes eas, quae semel dictae sunt, et quae a communi vsu separatae sunt, duobus testimoniis a nobis confirmabuntur, eas vero, quae non ita sunt obscurae, ad vnius significatum referemus: explanantes perfecte eas quoque, quas prorsus alii reliquerunt. Nemo enim ex iis τὸ τέρθρον τῆ πάθους, *finem*, seu *ultimum passionis*, interpretatur. Et τὰς αἰθολικὰς, *pustulas vrentes*, quae in corporis superficie nascuntur. Et τὸ κερχῶδες, *asperas eminentias habens*. Et τὰς τέρμιν-

B 2

Das,

⁵ διδύμης MS. D. μαρτυρίαις Chart. ⁶ πρὸς ἐξαπλῆν-
τες distinxi MS. D. ⁷ παραλελειμμένας MS. D. et
sic quoque Chart. ⁸ τῆ τε MS. D. ⁹ τέρθρος MS. D.
¹⁰ τὸ πάθος MS. D.

quo graeculo collectum. Sunt autem τέρμινοι tumores praeter naturam, de quibus Hippocrates secundo de morbis vulgaribus sectione secunda, p. 312. v. 49. ita scribit: *Aristaei uxoris frater fatigatus in via incalescebat: deinde in tibia τέρμινοι, tumores, terebinthi fructui similes, fiebant; vel ut Caluus vertit, tibiae rubuerunt.* Et sexto de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu 27. p. 346. v. 18. *Qui haemorrhoidas habent, neque pleuritide, neque peripneumonia, neque phagedaena, neque furunculis, neque τερμινδοῖσι, tuberculis terebinthi figuram habentibus, cor-*

ripiuntur. Quam sententiam repetit tertio de humoribus textu 26. p. 117. v. 28. *Caluus vertit pustulis.* Galenus vero in Exegeſi inquit: *τέρμινοι, tumores sunt praeter naturam, qui terebinthi arboris fructui similes in cute nascuntur.* Exprimit autem clarioribus verbis hanc vocem in expositione loci, quem modo citaui ex tertio de tumoribus et ex sexto de morbis vulgaribus, ita scribens: *Nomen vero terminthorum nigras quasdam pustulas, in cruribus potissimum erumpentes significat: ductum a similitudine figurae coloris ac magnitudinis, quam cum τέρμινοι terebinthi fructu gerit;*

in

μινθας, τό, τε θηριῶδες, καὶ τὸ ¹ σκορδίνημα, ² καὶ
τὸν σκίρρον, ³ καὶ τὴν ἐκνύπην μήτραν, καὶ τὸ ⁴ ἐπη-
λυγάζεσθαι, τὰ τε ⁵ αἰμόκερχνα, καὶ ⁶ τὸ ⁷ Φολλικῶ-
δες, καὶ τὸ ⁸ ἔναιμον νεῦρον, καὶ τὸ ⁹ ἵκταρ, καὶ ἄλλας
πλείους λέξεις, ὑπὲρ ὧν ἐν τοῖς κατὰ μέρος ἐρῶμεν.
Ὅθεν καὶ ¹⁰ ἐπεὶ τῶν ἀληθῶν νομιζομένων συνταγμά-
των ¹¹ ἔσι μὲν ἃ σημεῖωτικά, ἃ δὲ, φυσικὰ καὶ αἰτιολο-
γικά ἔνια ¹² δ' εἰς τὸν περὶ τέχνης συντείνονται λόγον
καὶ τῶν θεραπευτικῶν, ἃ μὲν διαιτητικά, ἃ δὲ χειρε-
γέμενα, καὶ πάντως μικτά· δίκαιον ἡγῶμαι, προϊσορή-
σαι

¹ σκορδίνευμα MS. D. ² ἐπολυγάζεσθαι MS. D. ἐπηλο-
γάζεσθαι falso Obff. Misc. ³ Φιλκικῶδες MS. D.

in qua voce interpres lati-
nus fallitur, ἐρεβλίνθε, cice-
ris, pro τέρμινθε, terebinthi
fructu legens. Sumfisse au-
tem Galenum interpretationem
huius dictionis a Diosco-
ride Alexandrino, ex iis,
quae Paulus Aegineta scribit
libro quarto, c. 24. clare pa-
tet. Oribasius in eadem est
sententia; paucis enim cla-
rioris doctrinae gratia addi-
tis, libro septimo synopseos
c. 26. scribit, τέρμινθος phy-
matis species est; in summo
autem ipso ulcere pustula ni-
gra eminet, qua rupta id,
quod subiectum est, simile
desquamato apparet: ubi hoc
diuiferis, pus inuenitur. Cui
subscribit Aetius, L. XIV.
c. 62. et Paulus Aegineta li-
bro et capite supra citato.
EUST. cf. Gorraeum in def.
med. sub hac voce p. 454.

ο. Σκορδινισμός quoque
est in usu. Quidam σκορδίνη-

μα dant, male. Eustachio
tamen interpretanti, capitis
grauitatem, assentire non
possum propter Galen. in
Gloss. in hac voce; vnde
Gorraei amplector ambabus
manibus sententiam in Def.
med. p. 421. Est, inquit, σκορ-
δίνημα distensio coacta mem-
brorum omnium ad vaporum
difflationem.

p. Quae vox notissima est;
et ideo suspicor legendum
esse, τὸν σκίρρον, fungosum,
quia haec dictio apud Hippo-
cratem raro inuenitur. EUST.

q. In aliquibus exemplari-
bus legitur, κνίζειν μήτραν,
pungere uterum: in aliis ἐκ-
νευτήν μήτραν, prolaben-
tem uterum: in aliis ἐκνυτήν
μήτραν, uterum stimulatam,
quarum dictionum nulla apud
Hippocratem et Erotianum
reperitur. Reponerem ἀγρη-
θῆναι τὰς μήτρας, vel ἀγρη-
θῶσιν αἱ μήτραι, quum ea
dictio

Das, tubercula terebinthi fructui non absimilia. Et τὸ θηγιῶδες, ferinum. Et τὸ σκορδίνημα, capitis gravitatem. Et τὸν σκίρρον, scirrhum. Et ἐκνύπην μήτραν, uterum explicatum, seu explanatum. Et τὸ ἐπηλυγάζεσθαι, impeditum esse, seu obumbratum esse. Et αἰμοκέρχνα, cruenta et arida. Et τὸ φολλικῶδες, scabiosum. Et τὸ ἐναίμον νεῦρον, neruum sanguine praeditum. Et τὸ ἵκταρ, prope. Aliasque plures voces, de quibus omnibus suo loco dicemus. Quare in illis voluminibus, quae vere Hippocratis nomine circumferuntur, Alia sunt significatiua: Alia naturalia et causatiua: Alia vero curatiua: Nonnulla autem spectantia ad artis praecepta. Et horum, quae ad curationem referuntur, Alia spectant ad victus instituendi rationem: Alia vero ad chirurgiam. Alia autem sunt omnino mixta. Quae quum ita sint, non ab re esse

B 3

existi-

⁴ ἐπὶ τ. α. νομιζομένων MS. D. ⁵ ἔστι μὲν σημειωτικὰ, omisso α MS. D. ⁶ δὲ Chart.

dictio ab Erotiano exponatur, et ab Hippocrate raro usurpetur, nisi a prioribus longe distaret. EUST.

r. Vide Erotian. in hac voce.

s. Ita legendum esse cenfeo; quia apud Erotianum, et Galenum in Exegeſi reperio *Φολικῶδες*. In aliquibus exemplaribus *Φολικῶδες* perperam legitur, pro quo *Φυλλικῶδες*, frondosum reponerem, si hanc vocem Erotianus explicaret. EUST. Laudatur hic locus a Foefio in Oecon. Hipp. p. 664. qui simul observauit quaedam exemplaria legere vitiose *Φυλλικῶδες* et *Φιλικῶδες*.

t. Id est sanguineum neruum, Laudat Foef. in Oec. p. 428. locum Hippocr. *περὶ ὑγρῶν*

χρήσιος p. 112. 49. τὸ δὲρματος τὸ ἔξω, ὅτι συνεχές τε ἐνυτῶ καὶ νεύρῳ ἐναίμων. *Externa cutis, quoniam sibi ipsi et neruo sanguineo continua est. Et quamquam Erotianus νεῦρον ἐναίμον ἀντὶ τὸ τῆς Φλεβὸς* poni asserat, tamen hoc non insolens est antiquis νεῦρα, Φλεβὰς dici, v. Foef. l. c.

u. Quid sibi velit Erotianus, non facile est videre: Quandoquidem si haec dictio, *prope*, significat, rara non est, sed omnibus notissima: si vero pro *puerenda muliebri* sumitur, ut Galenus in Exegeſi monuit, insolita est: sed ea significatio ab Erotiano praetermittitur. EUST. Conf. Foef. in Oec. Hipp. sub hac voce.

σας τὸν τῶν βιβλίων ἀριθμὸν, τήνικαῦτα ¹ ἐπὶ τὴν τῶν
λέξεων ² ἀνάπλωσιν ἤκειν. Σημειωτικά μὲν ἔν ἐσι ταῦ-
τα· Προγνωστικόν, Προρρητικόν, ³ α' καὶ β', ὡς ἐκ ἑξιν
Ἱπποκράτης, ἐν ⁴ ἄλλοις δείζομεν. Περὶ χυμῶν. Αἰ-
τιολογικά δὲ καὶ Φυσικά· Περὶ Φυσῶν, Περὶ ⁵ φύσιος
ἀνθρώπου, Περὶ ⁶ ἱερῆς νόσου, Περὶ ⁷ φύσιος παιδὸς,
⁸ Περὶ τόπων καὶ ⁹ ὥρων. Θεραπευτικά δὲ ⁹ τῶν μὲν
εἰς χρόνοις ἀνηκόντων· Περὶ ἀγμῶν, Περὶ ἀρθερων, Περὶ
ἐλκῶν, Περὶ ¹⁰ τραυμάτων, καὶ βελῶν, ¹¹ Περὶ τῶν ἐν
κεφαλῇ τραυμάτων, ¹² Κατὰ ἡτρεῖον, Μοχλικόν,
¹³ Περὶ αἰμορροϊδῶν καὶ συρίγγων. Εἰς διαίταν· Περὶ
νόσων ¹⁴ α', β', ¹⁵ Περὶ πτισσάνης. Περὶ τόπων, τῶν
¹⁵ κατὰ ἀνθρώπου, Γυναικείων ¹⁶ α', β', Περὶ τρεφῆς,
Περὶ ἀφόρων, ² Περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δὲ ἐσι ταῦ-
τα, Ἀφορισμοί, Ἐπιδημία ζ'. ¹⁷ Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ
τέχνης

¹ ἐπὶ τῶν λ. omisso τὴν MS. D. ² Pro ἀνάπλωσιν ma-
him ἐξάπλωσιν, ut dixit initio ἐξαπλώσεως St. et sic
Chart. ³ πρῶτον καὶ δεύτερον Chart. ⁴ ἄλλας MS.
D. ⁵ φύσεως MS. D. et Chart. ⁶ ἱερῆ νόσου MS. D.
ἱερῆς νόσου Chart. ⁷ φύσεως MS. D. et Chart. ⁸ Pro
ὥρων legendum est αἰέρων. Ita enim Hippocratis liber in-
scribitur, περὶ αἰέρων, ὑδατων, τόπων. St.

x. Hic liber Hippocratis temporum anni temperatura
plures habet inscriptiones: meminit. EUST.
et ideo, non si altera earum y. Erotianus de inscriptione
est, De aeribus, aquis, et libri parum sollicitus, in
locis, pro ὥρων, anni tempo-
ribus, legendum esse αἰέρων, eorum numero est, qui teste
aeribus, quia Galenus in tra- Galeno primo aphorismo-
ctatione de libris propriis, rum textu IV. et tertio De
c. 6. asserit, librum De locis, difficili respiratione, cap. 6.
aere et aquis, esse inscriben- librum de victus ratione in
dum, De habitationibus, et morbis acutis, de pituita in-
aquis, et ὥρων, anni tempo- scribunt; quos idem Gale-
ribus, et regionibus. Et in nus reprehensione dignos pu-
libro, quod mores animi in- tat, primo de ratione victus
sequantur corporis tempera- morborum acutorum, text.
turam, libri De aeris, et XVIII. et secundo de fractu-
ris, textu XXIX. et tertio de
ali-

existimo, prius omnem librorum numerum recensere, quod quum perfecero, ad singularum vocum explicationem accedam. Significatiui igitur libri sunt hi: Prognosticum, prorrheticum, primus scilicet et secundus, quos non esse Hippocratis in aliis ostendemus. De humoribus. Causatiui vero ac naturales sunt. De flatibus. De hominis natura. De sacro morbo. De natura pueri. De locis et de anni temporibus. Ex his vero, qui ad medendi rationem pertinent, Chirurgiae inferuientes sunt: De fracturis. De articulis. De vlceribus. De vulneribus et telis. De vulneribus capitis. De officina medici. De veste curandis. De haemorrhoidibus. De fistulis. Qui ad victus rationem spectant, sunt: De morbis primus, et secundus. De ptisana. De locis in homine. De morbis mulierum primus, et secundus. De alimento. De sterilibus. De aquis. Qui mixtam materiam tractant, sunt: aphorismi. De morbis popularibus septem. Ex his qui pertinent ad artis praecepta, sunt:

B 4

Iusiu-

⁹ *Turnebus reponit τῶν μὲν εἰς χειρουργίαν ἡκόντων. St. εἰς χειρουργίας ἀνήκ. Chart.* ¹⁰ *τραυμάτων MS. D.* ¹¹ *καὶ τῶν Chart.* ¹² *κατὰ ἰατρὸν MS. D.* ¹³ *περὶ αἰμορροΐδων MS. D.* ¹⁴ *πρῶτον καὶ δεύτερον.* ¹⁵ *κατὰ ἀνθρώπων MS. D.* ¹⁶ *πρῶτον καὶ δεύτερον. Chart.* ¹⁷ *τῶν δ' εἰς MS. D. et sic Chart.*

alimentis, c. 39. Quamuis Hippocrates in libello de veratri usu p. 534. v. 32. eum titulum non reiiciat, quum sic scribit: Quicumque vero inflammata in principio morbi, velut ἐν τῷ περὶ πτισάνης, id est, in libello de ptisana dixi, statim medicamento soluiere aggrediuntur. Et parum infra v. 44. Sicut autem de πτισάνης, ptisana dixi, sesamoides sursum pur-

gat. EUST. De hac πτισάνη cf. Foef. in Oec. Hipp. p. 542.

z. De Aquis nullus liber Hippocratis exstat: et ideo diuinare non possum, quem Erotianus intelligat. Suspicarer eum esse, quem de aere, et aquis, et regionibus scripsit: nisi inter causatiuos illum supra enumerasset. EUST.

τέχνης τεινόντων λόγον, Ὁρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης,
Περὶ ¹ ἀρχαίας ἱατρικῆς. ² ^a Πρεσβυτικός γὰρ καὶ
Ἐπιβώμιος Φιλόπατρις μᾶλλον ἢ ἱατρὸν ἐμφαίνει
τὸν ἄνδρα ὥς ἐπὶ ταύταις τινὰς βεβαίως Ἱπποκρά-
τες ³ λέγομεν εἶναι διδασκαλίας εὐσήμῃ ἐνεκεν. Ἀρ-
κτέον ἔν ᾧ εἴη ἀπὸ τῶν σημειωτικῶν, ἐπειδὴ πάσης
αἰτιολογίας καὶ Θεραπείας προηγῆσθαι ὀφείλει ση-
μείωσις. ^b Λοιπὸν ἀρξόμεθα ἀπὸ τῆς προγνωστικῆς.

¹ ἀρχαίας ἱατρικῆς MS. D. et sic Ch. ² πρεσβευτικός
MS. St. et ita vulgo inscribitur St. et sic Chart.

- a. Hic finit se commemo- ratio librorum Hippocratis, quae paulo aliter se habet in Galen. de libris propr. c. 6. p. 44. Tom. I. ed. Charterii. Palladius. vero in Comm. in Libr. de Fract. apud Foef. Sect. 6. p. 147. Opp. Hipp. alium servauit ordinem. Cf. Christi. Godofr. Gruneri V. Ill. censuram librorum Hip- pocrateorum Vratisl. 1773. p. 27. sq. vbi etiam de reli- quis sermo instituitur.
- b. De ordine quo omnia persequi cupit, iam rationem reddit, eumque prorsus alium fuisse Adr. Heringa l. c. p. 5. docuit, quem locum ab ini- tio ipsius Συναγωγῆς exhibe- bimus.

Iusiurandum. Lex. De arte. De veteri medicina. Πρεσβευτικὸς enim et ἐπιβώμιος, hoc est, oratio legationis ad aram, patriae amantem potius, quam medicum virum ostendunt. Quare in his dicimus, quosdam esse vere Hippocratis, clarioris doctrinae gratia. Incipiendum est itaque a significatiuis, quoniam omnem αἰτιολογίαν, id est, causarum enumerationem, et omnem curationem significatio praecedere debet. Igitur a prognostico incipimus.

³ εἶναι λέγομεν *Chart.*

* * * * *
ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἰ' Ἀλυ-

a. Ante omnia, de ordine quem in expositione vocum Hippocratis Erotianus sequutus est, dicendum existimo: vt quid sibi velit ἐνθάδε siue ἐνταῦθα (quod passim apud illum inuenies) quantum satis longa inuestigatione affequi potui, patefaciam, atque ita eodem inuestigandi labore alios leuem. Meminerimus igitur Erotianum in vltima sua praefatione libros Hippocratis in quatuor primarias classes distribuisse, et primam σημειωτικοῖς, secundam αἰτιολογικοῖς καὶ Φυσικοῖς, tertiam Θεραπευτικοῖς, quartam τοῖς εἰς τὸν περὶ τέχνης τείνεσι λόγον assignauisse. Cuius distributionis si seruare ordinem voluerit (vt certe debuit) ab iis libris, quos σημειωτικῆς vocat, nondubium est, quin sumendum sibi initium putauerit: ideoque, quum locum προγνωσικῶν primum dedisset inter σημειωτικῆς, suam verborum Hippocratis expositionem auspicaturus, dixerit, λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆς προγνωσικῆς. Quae, quum ita sint, nemo, vt opinor, inficias iuerit, quin hunc sequutus fuerit in hoc opusculo ordinem, vt primo loco verba προγνωσικῆς, secundo vocabu-

la προῤῥητικῆς, tertio τῆς περὶ χυμῶν explicarit. Deinde ad αἰτιολογικῆς καὶ Φυσικῆς veniens, primum locum vocabulis libri περὶ Φυσῶν, secundum, verbis opusculi περὶ Φύσιος ἀνθρώπου, tertium vocibus libelli περὶ ἱερῆς νόσεως dederit, et ita deinceps progressus fuerit. Quum ergo dicit ἐνθάδε (id est, hoc in loco) fingamus ab eo praefixum certi cuiusdam libri titulum, cuius vocabula (ea quidem, quae explicatione indigere existimat) quo illic ordine occurrunt figillatim explicet: ac voces, quae in diuersis reperiuntur locis, primum ex eo loco citari censemus, qui primus apud Hippocratem eas habet, sequendo videlicet propositum antea eius librorum ordinem. Verbi gratia quum ἀλυσμὸν habeamus cum alibi apud Hippocratem, tum circa principium τῆς προγνωσικῆς, et ab eo Erotianus vocabulorum expositionem ordiatur, ἀλυσμὸν primum huius Lexici vocabulum, quod exponitur ἀπορίαν καὶ ἀμνηχανίαν, non abs re contenderit quispiam esse id, quod in hoc προγνωσικῆς loco habetur, ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: quum alioqui haec ipsa verba etiam in κωα-
καῖς

PRINCIPIUM A.

Ἄλυ-

καὶς προγνώσει legantur. Itidem et hic, quum vocem ἀραιὰ explicandam sumens, dicit, ἀραιὸν valere ἐνθάδε idem quod τὸ ἐκ διασήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον, mihi non dubium est, quin ἐνθάδε (id est, hic) significet in hoc loco, qui existat τῷ προρρητικῷ libro secundo, τὰ ἀραιὰ κατὰ πλευρὸν ἐν τετέοισιν ἀλλαγῆματα παραφροσύνην σημαίνει. Nam is quem sibi proposuerat librorum Hippocratis ordinem, postulabat, vt explicatis prognostici verbis, ad prorrheticum veniret. Locus autem in Hippocratis epidemiorum I. est hic, τετῶ τὸ πνεῦμα διὰ τέλεος ὥσπερ ἀνακαλεσμένῳ ἀραιὸν, μέγα. Confirmant autem meam coniecturam, (si res minime dubia, coniectura vocanda est) haec quae subiunguntur ab ipso Erotiano verba, καὶ ἐνθάδε μὲν ἀλλῆμα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Hic enim σημαίνει, non vt vulgo, intelligendum puto: sed quum ἀραιὸν dicit σημαίνειν ἀλλῆμα et πνεῦμα, perinde esse reor ac si diceret, esse adiunctum ad declarandum quale sit ἀλλῆμα, item quale sit πνεῦμα. Conuenit autem Galeni expositio cum hac Erotiani, quod ad sen-

sum attinet: vt pote qui ἀραιὸν πνεῦμα exponat τὸ διὰ πολλῶν, vel διὰ πολλῶν χρόνων: nam alicubi χρόνον addit. Sic enim in I. Comm. in prognostico, τὸ δ' ἀραιὸν πνεῦμα, τετέσι τὸ διὰ πόλλων, μετὰ μεγέθους μὲν παραφροσύνην σημαίνει, μετὰ δὲ σμικρῆν etc. Idem in I. Comm. in prorrh. I. ὀνομάζει δὲ τὸ διὰ πολλῶν τῷ πνεῦμα καὶ ἀραιὸν αὐτὸς, ὡς ἐπιδέδεικται μοι κατὰ τὰ περὶ δυσπνοίας ὑπομήματα. Idem in lib. I. epid. Com. III. περὶ πνεύματος loquens, πρόδηλον δ' ὅτι ταυτὸν εἰν ἀραιόν τε φάναι καὶ διὰ πολλῶν χρόνων. Quin etiam alicubi idem πυκνὸν πνεῦμα opponit τῷ ἀραιῷ, manifeste repugnans iis, qui, (vt ait Erotianus) ἀραιὸν dici putauerunt πυκνόν. Sed cur (dixerit aliquis) si ἀραιὸν πνεῦμα significat τὸ διὰ χρόνων, alicubi comperitur post ἀραιὸν et μέγα addidisse διὰ χρόνων Hippocrates? videlicet hoc in loco epid. III. τεσσαρεσκαίδεκάτῃ πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνων, καὶ πάλιν βραχύπνοος. Nimirum hic ἀραιὸν et διὰ χρόνων coniuncta pro διὰ πάντων πολλῶν χρόνων accipere oportet, vt docte annotauit Galenus. Sic autem post ἀτρεκέως Hip-
pocra-

pocratem obseruani addidisse, alicubi κατ' ἀληθείην, quum alioqui nonnunquam ἀτρεκέως pro ἀληθῶς vsurpet. STEPH. Iuuabit de eodem argumento apponere verba Heringae in Obfl. p. 3. seq. Fundamenti autem loco, inquit, pauca praemonenda sunt de Erotiani Lexico; licet enim hodie illud secundum feriem alphabeti dispositum videamus, certum tamen habeo, auctorem in eo conscribendo ordinem sequutum toto caelo diuersum: nec operam perditurus videor, si latius hoc dederim probatum. Plurima enim, quae hoc euincunt argumenta in promptu sunt. Ac primo quidem, si Erotianus ordine scripssisset alphabetico, non dubito quin eundem morem tenuisset quem alii: primo scilicet posuisset voces ab AB. incipientes, dein ab ΑΓ, ΑΔ, et sic porro in quauis litera, quod etiam Galenus accurate obseruauit. In Erotiano autem nihil tale, omnia se mutuo sequuntur ὕστερον πρότερον: immo est vbi eadem vox bis refertur, vt v. g. Ἄλις, quod ridiculum fuisset, si ordinem literarum in Lexico suo sequutus esset Auctor. Dein multa in hoc Lexico loca alio id ordine prodiisse demonstrant. Sic v. g. in ἀτρεκέως ait: ὁμοίως πάντα ὅσα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιασέλω, et in Ἀραία: αἰὲν ἐνθάδε μὲν —

— ἀραίων λέγει τὸ ἐν διασέματος, in Γαργαρέων: τὸ ὑπὸ τῇν ὑπερώϊαν νῦν λέγει, in Δικαίων: ἐνθάδε μὲν εὐλογον, et sic pluribus locis. Iam vero verba illa ἐνταῦθα, ἐνθάδε, νῦν, clare monstrant ordinem in hoc Lexico fuisse talem, vt lectoribus primo intuitu pateret, ad quosnam Hippocratis locos referendae essent Erotiani explicationes; quod de Lexico Erotiano, quo hodie vtimur, minime dici potest: Saepe enim totus fere Hippocrates, etiam frustra, euoluendus est, vt desiderata loca reperiamus: vnde non eo habitu ab auctore profectum, proum est concludere. Sed fortiora restant argumenta: audiamus igitur, (vt breuis sim,) ipsum *Erotianum*. Damnat hic in praefatione sua eorum institutum, qui vocabula *Hippocratis* secundum literarum ordinem exposuerant, *Epiclem* nominatim et *Glauciam*. Prior enim (quanquam locus *Erotiani* de eo obscurior et forte corruptus est,) breuitati studens non annotauerat loca vel libros *Hippocratis*, vnde Glossas suas desumerat, quod molestiam creabat lectori; quo etiam vitio *Galeni* exegesis laborat, quippe qui rarissime loca *Hippocratis*, quae respicit, Libro nominato signat. *Glaucias* autem quum vbique loca *Hippocratis* studiose annotasset, hinc nimia

mia mole ipsius liber laborabat. Subdit dein, quam ipse usus sit methodo: *διόπερ ἡμεῖς καὶ ἐκαστὴν γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τῆ συγγράμματος δηλώσομεν ὁποῖα τυγχάνουσι κείμενα, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἰσορῶνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι.* quare nos per singulos libros diligenter infra descriptas voces, per Commentarium nostrum monstrabimus, quales sint et quibusnam in libris reperiantur minus usitatae; per explicationem vero, quid significant, indicabimus. Forsan tamen in his verbis pro ὁποῖα legendum ὅπῃ. Haec enim clarissime, ni fallor, euincunt, *Erotianum* ordinem literarum in Lexico suo condendo minime attendisse: sed ductum Librorum *Hippocratis* sequutum voces obscuriores annotasse et explicuisse eo ordine, quo in *Hippocrate* se inuicem sequebantur. Quotiescunque vero ad nouum perueniebat librum, eius titulum vocibus inde desumptis praefixisse videtur; quod docent illa, quae in fine praefationis ait: *λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆς προγνωστικῆς: incipiemus igitur a prognostico.* Ordo hic lectoribus erat utilissimus, qui sic facillime *Hippocratem* et *Erotianum* inuicem contendere

poterant. Sed deinde nescio quis maleferiatus Lexico huic violentas manus inferre, atque illud secundum literarum ordinem disponere ausus est, pulcherrimum procul dubio facinus hoc opinatus. Id tamen laudo in eo, quod non penitus in ordinem Alphabeticum redegerit, sed tantum excerpserit omnes voces ab A incipientes, ordine, quo eas in *Erotiano* Glossario reperiēbat: tum eodem modo eas, quae a B, Γ, etc. incipiunt: hinc enim illud lucramur commodi; ut quamuis perduto quoad totum, auctoris ordine, in singulis tamen literis eum adhuc superstitem habeamus, et hinc voces ex eodem libro excerptae se mutuo sequantur, quod saepe summi usus est, ut dein latius monstrabo. Nec est, quod miretur quispiam, tantum sibi in Veterum scriptis interpolandis indulgisse homines male sedulos: nec enim in solum grassati sunt *Erotianum*. Idem expertum est Glossarium *Herodoteum*, quo de ante dixi; nec enim, prout editur, ordine Alphabetico scriptum erat, sed ad ductum ipsius *Herodoti*: immo superest adhuc dum Codex in Gallia, unde verus illius ordo in integrum restitui potest. Vide *Montfaucon*: *Biblioth. Coisl.* p. 484. Nec non Glossarium *Oppiani*, quod secundum

^x **Α**λυσμὸν) ^b ἀπορίαν, ἀμηχανίαν ὡς καὶ Ὁμηρος ἐν τῷ ἐ τῆς Ἰλιάδος, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετραμένης φησὶν, ² Ὡς ² ἔφαθ'. ἢ δ' ἀλύεσ' ³ ἀπεβήσατο. Ἀντί

^x ἀλυσμὸν MS. D. quod salitūram, muriam notat.

dum Alphabeti seriem ediderat *Rutgerfius*; sed et huic verum ordinem e MS. Libro restituit Cl. *Doruillius* Miscell. Obseru. Vol. IX, p. 100. et sqq. *Ammonii* etiam ac *Thomae Magistri* opera olim aliter ac nunc disposita fuisse statuunt Viri eruditi, validis fatis rationibus subnixi. Vtinam cui adeo felici esse contingat, vt incidat in *Erotiani* exemplar natiuum adhuc seruans ordinem! Sic multa procul dubio restituere et illustrare possemus loca, quae iam tanquam totidem folia Sibyllae sunt: at verendum quam maxime, ne inania sint haec vota, et omnes nostri Codices promanarint ex illius Apographo, qui *Erotianum* tam misere discerpfit. Iis igitur, quae suppetunt, adiumentis pro virili et *Hippocrati* et *Erotiano* prodesse conabor, atque indicare loca nonnulla, quae *Foesii* diligentiam effugere: ac primo, vt ea, quae haecenus dixi, vltius illustrem, subiungam Glossas e prognostico, vnde initium fecerat *Erotianus*, eo ordine, quo apud *Hippocratem* occurrunt, et quem *Erotianus* etiam in genuino opere tenuerat: singulis autem

praeposui paginas et lineas Editionis *Foesii*, qua in citando semper vtar.

- P. 36. 3. Λέγων.
8. Τολμᾶν.
37. 3. Συντεκμαίρεσθαι.
ib. Ἐπανέρεσθαι.
5. Διμῶδες τι ἔχε αὐτόν.
21. Ὑποφάσιαις.
29. Κάμπυλον.
41. Προπετής.
46. Ἀλυσμὸν.
38. 7. Πνεῦμα.
19. Ἀπέδειξαν.
20. Εὐπετέτερον.
54. Ἄλλη κοιλίη.
39. 24. Λαπάσσεσθαι.
55. Νείαιρα γαστήρ.
40. 1. Τρύζειν.
12. Λαπαρήν.
21. Φύσαν.
41. Νεφέλαι.
41. 31. Περιεσινόν.
43. 54. Εὐηθέσατοι.
44. 10. Ἀτρεκέως.
23. Κόσμη.
28. Ἀλοφάσσοντες.
45. 24. Γαργαρεῶνες.
52. Πελάση.
45. 55. Ὀρφνῶδες.
46. 18. Μαρμαρυγαί.
18. Καρδιώσσειν.
48. Λιβύη, Δήλω, Σκυθίη.

Hanc vero nefarius ille huius Lexici interpolator ita in ordinem

Αλυσμόν) Mentis anxietatem, consilii indigentiam, ut Homerus in quinto Iliadis, quum loquitur de Venere vulnerata, sic dixit: Illa vero ἀλύσσα discessit, id est,

² ἔφατ' *MS. D.* ³ ἀπεβήτο *MS. D.*

dinem redegit: Ἀλυσμόν. Ἀπέδειξαν. Ἀλλη κοίλῃ. Ἀτρεκέως. Ἀλλοφάσσοντες. Γαργαρεῶνες. Ἐπανέρεσθαι. Εὐπετέτερον. Εὐηθέστατοι. Κάμπυλον. Καρδαμύσσειν. Κόσμη. Κάρδιώσσειν. Λέγων. Λιμῶδες τι ἔχε αὐτόν. Παπάσσεσαι. Λαπάρην. Λιβύη, Δήλω, Σουθίη. Μαρμαρυγᾷ. Νείαιρα γαστήρ. Νεφέλαι. Συντεκμαίρεσθαι. Ὀρυνῶδες. Προπετής. Πνεῦμα. Περιεκτικόν. Πελάσει. Τολμᾶν. Τρύζειν. Ὑποφάσιαις. Φύσαν. quae prima cuiusque literae vocabula sunt. De plerisque horum consulendus *Foesius*, vnum tantum alterumue monendum restat. etc.

b. In quarto de Morbis vulgaribus p. 333. v. 43. inquit: Quibus abscessibus recidivae fiunt: venae temporum, et contractiones, et colorum mutationes ante iudicationes, et quibus non iudicantur, et ἀλυσμοί, anxietates, circumtensiones: quae verba a Germano interprete prorsus dimittuntur. Quinto de morbis vulgaribus, p. 340. v. 23. de eo, qui lapide in caput percussus est. Tertia die voce destitutus erat, ἀλυσμός, anxietas, febristenuis. Et parum infra, v. 31.

de eo, qui in hepar percussus est iaculo. Oculi caui, ἀλυσμός, anxietas, molestia. Vtramque autem sententiam repetit libro septimo, p. 357. v. 41 et 44. In quo etiam libro p. 354. v. 38. de Chartade ait. Progrediente vero die, et inquietudo maior, et ἀλυσμός anxietas, et spiritus paulo densior. In primo de morbis muliebribus, p. 235. v. 27. At vero si biliosae menses prodeant, pusillanimitas incidit, et cibi fastidium alias atque alias, et ἀλυσμός anxietas, ac vigilia. Et p. 236. v. 39. Et nausea adest, et ἀλυσμός anxietas, ac iactatio multa. Et libro secundo p. 268. v. 26. Et animi deliquium, et ἀλυσμοί anxietates, et perfrigerationes. Quem locum ex aphorismis adducit, non inuenio; sed primo prognosticorum, textu XVI. p. 402. v. 16. de notis, quae sumuntur a decubitu: de his, qui pedes nudant, ita scribit: Malum est. Significat enim ἀλυσμόν anxietatem; quam vocem Galenus in commento explicat, dicens: Ait enim ἀλυσμόν angorem indicare; quod nomen significat omnem situm ei molestum esse: ac subinde mutari,

Ἀντὶ τῆ ἀπορῆσά καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λέξεων φησὶ, τὸ Ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἀχθεσθαι. Οὐκ ὁρθῶς ¹ ἔ γὰρ εἴ τις ἀχθεταί, πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως, καὶ ἀλύει. Οἱ γὰρ ἀλύοντες ἀχθονται μὲν ἐν τῷ ὀδυνᾶσθαι ἐκ ἀλύεσι δὲ οἱ πλανώμενοι. Ἀλλ' ὡς εἰκός, ἐπλανήσεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεῖς τὸ ἀλύειν ² τῷ πλανᾶσθαι. Κεῖται ³ ἐν τῷ τετάρτῳ Ἐπιδημιῶν, καὶ ἐν πρώτῳ Γυναικειῶν, καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

^c Ἀπεδείξαμεν) ἐποιήσαμεν.

^d Ἀλλή κοιλή) Ἀντὶ τῆ ⁴ ἡ λοιπή. Πολλαχῆ γὰρ αὐτὸς τὸ Ἄλλο ἐπὶ τῆ λοιπῆ τίθησιν, ὡς καὶ τῷ Περὶ ἄρθρων.

^c Ἀτρεκέως) Βακχεῖος μὲν ἐν τῷ α' φησὶν, ἀληθῶς, αὐτάρεκως, ἀκριβῶς. ⁵ Φίλιππος δὲ ⁶ μόνον ἀκριβῶς

¹ ἐκ ἧ γὰρ apud Chart. in Var. lectt. ² τὸ πλανᾶσθαι MS. D. ³ ἐν τετάρτῳ MS. D. ⁴ ἡ λοιπὰ MS. D.

mutari, ac si te praesente aeger eodem modo, quo dictum est, cubans, protinus se in aliam figuram vertat, et praeterea artus collumque aequaliter iacet. Et primo de humoribus text. XVII. p. 114. v. 40. Somnus, vigilia, ἀλυσμός anxietas, oscitatio, horror; quae tria verba in graeco et latino Hippocratis exemplari defunt: leguntur tamen in codice Galeni, qui in commento ita scribit: Ἀλυσμόν anxietatem vocavit, quam plerique taedium sui nominant: aiunt enim eos aegrotos anxios esse, qui decubitus ferre non possunt, sed formas mutant: quia praesens eis semper molesta sit. Primo prorrheticorum,

commentario secundo, textu XXVII. p. 41c. v. 14. Quaecunque in diebus iudicatoriis ἀλυσμῶ cum anxietudine absque sudore perfrigerantur, malum est. EUST. In duobus Hippocratis locis inuenio: ἀλυσμόν γὰρ σημαίνει: in prognostico videlicet et in coacis prognostibus. Diximus (vid. obs. ad voc. ἐνθάδε. not. a. p. 26) autem Erotianum prognostici verba primo loco explicare. Galenus in suis in illum libri commentariis ἀλυσμόν latius quam in sua Exegesi γλωσσῶν Ἰπποκράτης explicans, scribit vocem hanc significare: τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο. Idem Hippocrates ἀλύν cum

est anxia. Bacchius vero in primo Dictionum libro, τὸ ἀλύειν interpretatur imbecillum esse, mente vagari, aegre ferre. Verum non recte. Non enim si quis aegre fert, mente errat, vel omnino est imbecillus, et animo cadit. Siquidem ἀλύοντες aegre ferunt, dum dolent, non autem dolent, qui errant. Iam vero, ut rationi consentaneum videtur, Herophilus eum in errorem induxit, qui synonymum esse dixit τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾷσθαι. Exstat haec dictio in quarto de morbis popularibus, et in primo de muliebribus, et in aphorismis.

Ἀπεδείξαμεν) fecimus.

Ἄλλη κοιλή) id est, reliqua. Saepe enim ipse τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, ut est in libro de articulis.

Ἀτρεκέως) Bacchius quidem in primo libro interpretatur, vere, satis, exacte. Philenus tantum exacte:

Epicles

Φίληνος MS. D. Hoc nomen apud Plinium in vulgg. editt. scribi Phyllinus perperam supra monuimus. 6
μόνος MS. D.

ἀδημονέων alicubi copulauit.
ST.

c. Primo Prognosticorum, textu XXVI. p. 402. v. 37. de sudoribus. Boni vero sunt, qui per totum corpus fientes, hominem facilius morbum ferre ἀπέδειξαν faciunt. EUST.

d. In libro de carnibus p. 42. v. 46. inquit: Vbi cerebrum ipsum de se ipso, plurimum liquefecerit, in palatum, et fauces, et pulmonem, καὶ ἐς τὴν ἄλλην κοιλίην, et in reliquum ventrem. Et parum infra v. 47. Destillat autem et in τὸ ἄλλο σῶμα, reliquum corpus. Et rursus ibi, p. 43. v. 14. Quem admodum os, et lingua, et

ἡ ἄλλη κοιλίη, reliquus venter, humida sunt. Et primo praefagiorum, textu XXXV. p. 403. v. 9. de notis, quae sumuntur a tumoribus, inquit. Quod si intra sexaginta dies, neque febris definit, neque tumor cessat; in suppurationem et hoc, et quod in ἄλλῃ κοιλίῃ, reliquo ventre est, versum iri significat. Quem locum adducit ex libro de articulis, quia saepe ibi τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, tibi latius inuestigandum reliqui. EUST.

e. Primus locus, quem adducit, est in tertio prognosticorum, textu IV. p. 406. v. 49. Eandem sententiam, paucis quibusdam mutatis,

βῶς· ¹ Ἐπικλῆς δὲ, σαφῶς, εἰλικρινῶς. Ὁ μὲν τοι
Ἱπποκράτης ἔκαθ' ἐνὸς σημανομένῃ φαίνεται ² τάτ-
των τὴν λέξιν, ἀλλὰ πλεονάκεις μὲν ἐπὶ τῷ ἀκριβῶς,
σπανιάκεις δὲ ἐπὶ τῷ ἀληθῶς, ³ λέγων, Οὐ δύναται
⁴ ἀλλήσιν ἡμέρησιν τεττέων ἔδεν ἀριθμεῖσθαι ἀτρεκέως.
Ἀντὶ τῷ ⁵ ἀκριβῶς. Ὁμοίως καὶ τῷ Περὶ ἀρθρων,
ὅταν ⁶ λέγῃ, ⁷ Κλῆς δὲ ⁸ κατεαγείσα, ἣν μὲν ἀτρεκέως
⁹ ἀποκαυλιώθῃ, εὐϊητοτέρῃ ἐσίν· ἣν δὲ ¹ παραμηνέως,
δυσμη-

¹ Ἐπικλείς MS. D. ² τάτων MS. Doru. sed in margine
ab eadem manu τάττων. ³ λέγω MS. D. ⁴ Vitiose
ἀλλήσιν pro ὄλησιν scribi censet Foesius in oecon. Hip-
pocr. p. 107.

repetit in libro de indicatio-
nibus, p. 385. v. 23. Quem
citatur ex libro primo de arti-
culis, textu LXII. p. 477. v.
21. deprauatus est: sic enim
habet exemplar Erotiani, καὶ
εἰς δέην μὲν ἀτρεκέως, pro
quo legendum est, Κλῆς δὲ
κατεαγείσα, ἣν μὲν ἀτρεκέως.
Clavicula vero fracta, siqui-
dem ἀτρεκέως, exacte hoc
contigerit, curatu facilius est.
Et in eodem loco, paulo in-
ferius, v. 23. Nam quae
ἀτρεκέως, exacte fracta est,
cogi magis poterit, ut ad
naturam redeat. Caeterum,
quia Erotianus de tribus fra-
ctorum ossium differentiis
mentionem facit, easque mi-
nime explicat, operae pre-
tium me facturum puto, si
illas declaro. Diuisio trans-
versa, in qua partes fracti
ossis prorsus separantur, καυ-
λιώδων appellatur. Altera se-
cundum longitudinem facta,
in qua non omnino separan-

tur a se partes sic affecti ossis,
sed veluti per rectitudinem
finduntur, σχιδακηδὼν dici-
tur. Tertia ῥαφανιδὼν, ad
raphani speciem, a recentio-
ribus medicis nominatur: in
qua os varie frangitur: et
in partes comminuitur. Tu
si plura desideras, lege Ga-
lenum sexto methodi c. 5.
et primo de articulis, textu
LXII. de fractura inguli, et se-
cundo eiusdem, textu XXIV.
de fractura maxillae. Prae-
terea locus, quem Erotianus
citatur ex libro de veteri arte
medendi, p. 7. v. 46. corri-
gendus est; deest enim in
codice Hippocratis impresso
negatio μὴ, ex cuius defectu
sensus non modo obscurus
redditur, verum etiam per-
vertitur: Ita enim habet:
Quum itaque eiusmodi ex-
acta certitudo circa artem exi-
stat. Erotianus vero inquit,
χαλεπὸν δὲ μὴ τοιαύτης, hoc
est: Quum itaque non eiu-
modi

Epicles autem, manifeste, vere: Hippocrates quidem dictione hac, non ad vnum tantum significandum uti videtur: sed saepe ad exacte, raro refert ad vere, quum sic inquit: Nihil enim horum totis, seu integris diebus numerari potest *ἀτρεκέως* exacte. Eodemque modo in libro de articulis, quum ait: Clavicula vero fracta, siquidem *ἀτρεκέως* exacte hoc contigerit, curatu facilius est:

C 2

si vero

⁵ *Post ἀκριβῶς repetit MS. Doru. verba σπανιάκεις δὲ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ. Forte ex librarii incuria ea ex superioribus huc transferentis.* ⁶ λέγει MS. D. ⁷ καὶ εἰς MS. D. ⁸ vocem κατεργεῖσα MS. Doru. omittit. ⁹ ἀπουλιᾷ MS. D.

modi exacta certitudo circa artem existat. Quod attinet ad Euripidis carmina, sciendum est, ea ita esse deprauata, ut non sit facile librarii culpam agnoscere ac emendare, praesertim quum traegodia *Claves* inscripta non exstet: ea tamen verba, quae ad propositum faciunt, nullum habent mendum: ita enim legitur: καὶ ταυρολέτω πολλήδεῖς ἀτρεκέως ἀρμάς. ἐν εἴπεν ἀληθεῖς ἀρμάς, ἀλλ' ἀκριβεῖς; hoc est, et taurino glutine adiungens ἀτρεκέως, exacte factas compagines, non dixit veras compagines, sed exactas. At vero sententia libri de locis in homine p. 64. v. 23. haec est. Nihil ἀτρεκέως vere videre potest, quae verba fuerunt a Caluo prorsus omissa. Et in primo de morbis muliebribus p. 239. v. 13. inquit. Cogno- verit autem quis haec singula, si de his ἀτρεκέως, vere interroget. Denique Home-

rus septimo Iliadis, similiter hanc vocem usurpans ἀτρε- κές αἶμα dixit, verum sanguinem, et nunquam visum decipientem. Haec satis multa sunt pro declaratione huius vocis. Tu si plura desideras, lege Hippocratem in L. de praecipis p. 18. v. 17. et p. 19. v. 4. L. de lege p. 19. v. 25. et 36. De natura pueri p. 37. v. 31. De carnibus p. 44. v. 15. De flatibus p. 121. v. 46. De morbis quarto p. 169. v. 11. Primo de morbis muliebribus p. 244. v. 8. De morbis vulgaribus sexto, commentario octavo, textu VIII. p. 350. v. 25. Prorrheticorum secundo p. 414. v. 31. De fracturis primo, textu XLII. p. 459. v. 9. De articulis secundo, textu XXVI. p. 481. v. 7. In mochlico p. 510. v. 41. Homeri locus, quem Erotianus adducit, est in II. Iliadis, v. 11. sq. EUST.

f. Hic διαφορὰν mendo non carere

δυσσητοτέρη. Νῦν γὰρ τὴν ¹ ῥαφανηδὸν διαφορὰν,
² καὶ οἷον καυληδὸν τῇ ³ σχιδακιδὸν ἀντιτάζας, τὸ
 ἀτρεκέες ἐπὶ τῇ διὰ τὰς χεῖρας καὶ πρὸς ἀκριβείαν διηρη-
 μέν· ὅσες τίθησιν ὡς καὶ τῷ Περὶ ⁴ ἀρχαίας ἰατρι-
 κῆς Φησί, Χαλεπὸν, μὴ τοιαύτης ⁵ ἀκριβείης ἐξοῆς
 περὶ τὴν τέχνην, ⁶ τυγχάνειν τῇ ἀτρεκεστάτῃ. Πολλὰ
 ἔν· εἶδεα κατ' ἰητρικὴν ἐσιν ἐς τοιαύτην ἀκριβείην.
 Ὅμοίως καὶ τὰ αὐτὰ τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιασέλλων. Μαρ-
 τυρεῖ δὲ καὶ Ὀμηρος, λέγων, Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγα-
 μέμνονος Ἀτρεΐδαο, Πάντα μαλ' ἀτρεκέως ἀγορεύε-
 μεν. ⁷ Καὶ πάλιν, — — πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγο-
 ρεύσω. Καὶ Εὐριπίδης ἐν ⁸ Κλεισὶ Φησίν, ⁹ Ἡκω ζα-
 θεὸς ναὸς ⁹ προλιπὼν, ἔς αὐτὸς εὖνις τμηθεῖσα δοκὸς
¹⁰ τετανθὲς παρέχει ¹¹ χαλεπὸς ¹² πελέκεις, καὶ ¹³ το-
 ρολέτω κολληθεῖς, ἀτρεκέως ἄρμας. ¹⁴ Οὐκ εἶπεν ἀλη-
 θεὸς ἄρμας, ¹⁴ ἀλλ' ἀτρεκέως. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τόπων
 τῶν κατ' ἀνδρωπον, καὶ ἐν Γυναικείων πρώτῳ, ¹⁵ ἀντὶ
 τῇ ἀληθεῖς χρῆται τῇ λέξει.

Ἄλλο-

¹ ῥαφανιδὸν MS. D. διαφύαν forte cum Chart. in Var.
 Lectt. reponendum. ² καὶ ἡ MS. D. at in margine
 οἱ οἷων Chart. ³ σχιδακιδὸν MS. D. ⁴ αὐχέας MS.
 D. ⁵ ἀκριβείας MS. D. ⁶ τυγχάνει MS. D. ⁷ καὶ
 πάλιν — ἐγὼ πάντα MS. D. forte pronomen excidit
 Stephano.

carere suspicor. Διαφύαν
 siue διαφύαν (cui opponitur
 συμφύαν) forsitan aliquis pro
 διαφορὰν reponendum puta-
 verit: sed et διὰ τὰς χεῖρας haud
 scio, an nemini suspectum fue-
 rit. Galenus certe ἀτρεκέως
 ἀποκαυλιθῇ exponit διόλως
 ἀποκαυλιθῇ, ὡς κατὰ μηδὲν
 προσέχεσθαι. Exponit etiam
 ἀκριβῶς, pro quo Erotianus
 κατ' ἀκριβείαν dixit. s. r.

g. In fragm. Eurip. haec
 fabula existat inscripta Κρήτες,

ut bene monuit Barnesius ad
 Eurip. p. 475. et 478, felici-
 ter hunc locum deprauatum
 restituens, versus autem ibi
 sic leguntur v. 6. sqq. Ἡκω
 ζαθεὸς ναὸς Οἷς αὐθιγενῆς
 τμηθεῖσα δοκὸς Στεγανὰς
 παρέχει Χαλύβων πελέκει καὶ
 κολληθεῖς Ἀτρεκέως ἄρμας
 Κυπάριστος.

h. In eo quem citat libel-
 lo inuenio hunc locum, καὶ
 τὰλλα εἰδὲν ἀτρεκέως κατ' ἀ-
 ληθείην δύναται ὁρᾶν. Vbi
 certe

fi vero secundum longitudinem, difficilior. Nunc autem differentiam fracturae ῥαφανιδόν, instar raphani, et velut καυλιδόν, caudicis, opponens τῇ σχιδακηδόν, illi, quae fit assulatim, hanc vocem ἀτρεκέες, dixit de osse fracto, celeriter et exacte: sicut etiam dicit in libro de veteri arte medendi. Difficile, inquit, est, quum non eiusmodi exacta certitudo circa artem existat, consequi τῶ ἀτρεκεσά-τῃ, quod exactissimum est. Multae ergo formae in arte medendi sunt, quae eiusmodi exactam diligentiam requirunt. Similiter et hoc in loco opponit ἀληθεῖς vero: quod Homerus testatur dicens: Veniens ad tentorium Agamemnonis Atridae, omnia μάλ' ἀτρεκέως, valde exacte concionari. Et rursus, Ego omnia μάλα ἀτρεκέως, valde exacte dicam. Et Euripides in clauibus tragoedia, inquit: Venio, diuina relinquens templa, quae iterum Eunis incisa rectas trabes, reddit obtusas secures, et taurino glutine adiungens ἀτρεκέις, exacte factas compagines. Non dixit, veras compagines, sed exactas. In libro vero de locis in homine, et de muliebribus morbis primo, pro significatione veri hac voce vtitur.

C 3

Ἄλλο-

⁸ Κρήσι Barnes. ⁹ προλιπόν MS. D. Saepe enim o et ω confunduntur in MSS. ¹⁰ τιτανὲς vulgg. ¹¹ χαλεπὰς MS. D. in marg. χαλεπὰς. ¹² πελένης vulgg. ¹³ τορολέβω MS. D. ¹⁴ ἀλλ' ἀκριβεῖς MS. D. ¹⁵ αὐτῇ MS. D.

certe mirum videri possit, si ἀτρεκέως significet ἀληθῶς, (vt vult Erotianus) quorsum adiunctum fuerit κατ' ἀληθείην. Sed de hac re lege quae scripsi in fine primae annotationis. Certe in lib. περὶ γυναικείων sine huiusmodi adiunctione aduerbio hoc vtitur quatuor in locis, quorum est hic primus, εἰδείη δ' αὖ τις τέτων ἑκαστα εἰ ἐρω-

τῶν ἀτρεκέως ταῦτα. Secundus, χρὴ δὲ τὴν μελέτην ἀτρεκέως ποιέεσθαι ἐλκῶν τῶν ἐν τῇσι μήτρησιν. Tertius, ἅμα δὲ καὶ οἱ ἰητροὶ ἁμαρτάνουσιν, ἐν ἀτρεκέως πυνθα-νομένοι τὴν πρόφασιν τῆς νόσου. Quartus statim post, ἀλλὰ χρὴ ἀνερωτᾶν αὐτίκα ἀτρεκέως τὸ αἷτιον. Sed in quo ex his quatuor ἀτρεκέως significet ἀληθῶς potius quam

¹ Ἄλλοφάσσοντες) ἀπορέμενοι καὶ ² τεθορυβημένοι, ὡς Φησι Βακχεῖος. Ξερόκριτος δὲ ὁ Κῶος Φησὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι λέγεσθαι τὸ Ἄλλοφάσσειν ἐπὶ τῇ τῆς διανοίας παραφύσει· πιθανῶς ἰσχυρῶν παρὰ τὸ ³ ἄλλο φάσσειν, καὶ ⁴ ἄλλο φωνεῖν.

¹ Ἀραιά) Βακχεῖος μὲν ἤκισε τὰ λεπτά. Τινὲς δὲ τὰ πυκνὰ καὶ σενά, ὡς παρ' Ὀμήρῳ, — ἀραιή δ' ⁴ εἰσοδός.

² τεθορυβημένοι Chart. ³ ἄλλοφάσσειν καὶ ἄλλοφωνεῖν MS. D. vitiose ἄλλοφάσειν ap. Hesych. p. 64.

quam ἀκριβῶς, aliis iudicandum relinquo. Certe et ἀτρεκέτερον aliquot in locis apud eundem scriptorem invenio pro ἀκρεβέτερον positum, (meo quidem iudicio) potius quam pro ἀληθέτερον. ST.

i. Tertio prognosticorum, textu VIII. p. 407. v. 10. Qui vero morituri, aegre spirantes fiunt, ἄλλοφάσσοντες, delirantes, vigilantes. Galenus in Exegeſi, delirantes et desipientes exponit. Idem dicit in commentario textus citati, additque secundum aliquos significare eos, qui huc et illuc se iactant: aut oculos huc et illuc circumferunt. Priorem tamen expositionem magis probat, quia ἄλλοφάσσειν alia atque alia loqui importat, KUST. Locus Hippocratis est in prognostico, ubi scribit, οἱ δὲ ἀποκλυμένοι, δύσπνοοι γίνονται, ἄλλοφάσσοντες, ἀγρυπνέοντες, τὰ τε ἄλλα σημεῖα κἀκείνα ἔχοντες. Sed Galenus aliam quoque huius

verbi etymologiam affert, hanc videlicet, ut sit ἄλλοφάσσειν dictum ἀπὸ τῆς μεταβάλλειν τὰ φάη ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα. Verum longius petatum videtur hoc etymum quam alterum, ἐκ τῆς ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, ut habet Galenus, et fortasse Erotianus scripserat παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἄλλο φάσσειν, ἥ τοι φωνεῖν. ST. Cf. quoque quae hac de voce eleganter diffinit D. W. Trillerus Vir Ill. in Obsl. critt. in varios Graecos et Latinos Auctt. p. 476.

k. Primus locus Homeri libro vigesimo secundo Odyſſeae, Ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντίας ἀλλήλησιν Ἐν στόματι πρέχουσιν, ἀραιή δ' εἰσοδός ἐστιν. Littoraque procedentia inter se aduersa In ora prominent, ἀραιή angustus alioqui introitus. Secundus locus libro decimo sexto Iliadis, Λάψαντες γλώσσησιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, Lambentes linguis ἀραιῇσι tenuibus aquam nigram. De dolore, qui cum intervallo fit; primo

Ἄλλοφάσσοντες) dubitantes, et animo turbati, ut ait Bacchius. Xenocritus vero Cous ait, apud Iones τὸ ἄλλοφάσσειν in mentis alienatione dici: probabiliter scribens, παρὰ τὸ ἄλλοφάσσειν, καὶ ἄλλο φρονεῖν, hoc est, ab eo, quod est, aliud dicere, et aliud cogitare.

Ἀραιά) Bacchius quidem subtilia est interpretatus: Nonnulli vero densa et angusta, ut est apud Homerum,

C 4

ἀραιή,

³ ἄλλο φρονεῖν *Eust. et Chart.* ⁴ εἰσωδός *MS. D.*

mo prorrheticorum, commentario primo textu XXII. p. 409. v. 25. ita scribit: τὰ ἀραιά, rari circa latus in his dolores, desipientiam significant. De spiritu vero, in primo de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu XVIII. p. 307. v. 42. Philisci morbum narrans, inquit: huic spiritus ad finem usque velut renocanti, ἀραιὸν rarus, et ceu ex interuallo, et magnus. Et in textu XIX. eiusdem commentarii p. 308. v. 13. de Sileno verba faciens, ait: ab initio huic, et ad finem usque, spiritus magnus ἀραιὸν rarus. Sed dubitabit fortasse aliquis: quum spiritus rarus sit, qui longis interuallis ducitur: ut testatur Galenus primo prognosticorum, textu XXIV. Primo prorrh. com. I. t. 4. Primo de morb. vulg. com. III. t. 18. L. II. de difficili respiratione c. 3. et 6. quam ob rem Hippocrates, tertio de morbis vulgaribus, com. III. t. 86. p. 327. v. 35. aegritudinem vxoris Dealcis enarrans, scri-

bat: Decima quarta spiritus ἀραιὸν, μεγάλῃ, διὰ χρόνον, id est, rarus, magnus, per multum tempus. Cui dubitationi Galenus, in expositione loci citati, ita occurrit. Spiritus rarus, quod est perinde, ac per interuallum: et id ipse videtur deinceps addidisse. Fortasse igitur subiunxit, per interuallum, ut raritatis augmentum indicaret: ac si dixisset: per magnum admodum interuallum. Consuetudo enim est, ut magnum omittatur: et solum, per interuallum, dicatur: non tamen perpetuo, ut in aliis. Vsurpauit etiam hanc vocem Hippocrates, ad significandum substantiam raram, secundo de articulis, textu XXI. p. 481. v. 24. de luxatione maxillarum, ita scribens: perfecte enim, (seu ut Vaticanus codex habet τὰ χέως, cito) callo obducitur, quemadmodum etiam alia ossa ἀραιά rara. Primo de morb. muliebr. p. 231. v. 46. Et lanae quidem, tanquam ἀραιά rarae, et molles, ex de-

οδός ἐστι. Καί, Δάψαντες γλώσσησιν ἀραιῇσι, μέλαν ὕδωρ. Ἀγνοῶσι δὲ οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ λέξις ἔχ' ἐν δηλοῖ παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν Ἀ' Ἐπιδημιῶν, ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διασθήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκῆ δὲ πνεῦμα. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἀρθρων φησὶν ἀραιὰ ὅσα, τὰ διεσῶτα ἀλλήλων. Ἐν δὲ Ἀ' τῶν Γυναικείων, καὶ τῷ Περὶ ἀρχαίης. ἱερικῆς, φησὶ σώματα ² ἀραιὰ καὶ ³ εὐαίμα.

⁴ 11 Ἀλῖς) ⁵ m ἀρκέντως?

ⁿ Ἀπολελαμμένοι) Βακχεῖος μὲν ἐν δυσὶν, οἱ πλήρεις ὄντες ὁ δ' Ἐπικλῆς, τροφῆς γέμοντες ἢ καθηρημένοι,

¹ ἱερικῆς MS. Doru. ² ἀραιὰ MS. D. ³ εὐμένα MS. Doru. et Eust.

decedente amplius suscipiunt. Et paulo post v. 48. Sic fane mulier, velut quae ἀραιοτέρη, rarior est, ampliorem a ventre, corpori humiditatem attrahit. Libro de veteri arte medendi, p. 11. v. 27. loquens de differentiis figurarum inquit: Aliae spongiformes, et ἀραιὰ rarae. Et paulo inferius v. 40. Spongiformes vero et ἀραιὰ rarae, veluti lienis, pulmonis, et mammae humorem ebibunt. Et rursus ibidem, v. 43. Sed quum biberit, et susceperit in se ipsum humorem, et vacua, et ἀραιὰ rara, ac parva penitus explentur. Plura de hac voce leges, L. de natura pueri p. 32. v. 2. Primo de morbis p. 129. v. 19. Sexto de morb. vulgar. com. 2. t. 10. p. 344. v. 14. Quinto aphorismorum t. 69. p. 397.

v. 48. et t. 71. p. 389. v. 1. Sciendum est etiam Rufum Ephesium L. I. de partium humani corporis appellationibus c. 27. in alia significatione hanc vocem usurpasset. Est autem, inquit, totum intestinorum vinculum ac firmamentum, quod mesenterion, ac mesaraeon graeci vocant: ἀραιὰς vero et ventrem, et omne intestinum ventustissimi graeci appellabant: ex quo ad haec usque tempora, hoc nomen mesaraeon derivatum est. EUST.

I. Quem locum designet, quum ἐνθάδε dicit, in prima declarauimus annotatione. ST. Vide p. 26. not. a.

II. Erotianus huius vocis expositionem sine causa parum infra iterat: vnde nemini non patet, hunc libellum esse fragmentum eorum,

quae

ἀραιή, i. e. angustus aditus est. Et rursus, lambentes linguīs ἀραιῆσι tenuibus nigram aquam. Qui haec dicunt, ignorant hanc vocem apud Hippocratem non vnam tantum rem significare, sed hoc quidem loco, et in primo de popularibus morbis ἀραιὸν dicit, quod ex interuallo est, et non cum celeritate fit; et hic quidem dolorem significat, ibi vero spiritum. In libro autem de articulis inquit, ἀραιὰ ossa inter se distantia. In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de veteri arte medendi, dicit corpora ἀραιὰ, id est, tenuia, et εὐμενα, hoc est satis rara.

Ἄλις) fatis.

Ἀπολελαμμένοι) Baechius quidem duobus in locis, pleni existentes: Epicles vero nutrimento referti, vel inani,

C 5

niti,

⁴ Vulgg. sic: Βακχεῖος ἐν β', ἀρκέντως, ἱανῶς, ὡς καὶ Ὁμηρος λέγων Ἀφνειὸς βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἀραιαί. ⁵ ἀρκέν MS. D.

quae ipse scripsit, ab aliquo imperito collectum. Meminit huius dictionis Hippocrates, in L. de superfoet. p. 51. v. 6. Ex hoc, inquit, bibat ieiuna copia quanta moderata esse videbitur, tot diebus, quot ἄλις fatis habere videbitur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 16. Circa iudicationem vero, et vna cum iudicatione ἄλις acruatim elucet. Galeni vero interpres, abunde transulit. Primo prorrh. com. 1. t. 35. p. 409. v. 40. ita inquit: Verum circa iudicationem his spiritus ἄλις fatis cum vehementi cupiditate penetrat. Caluus vertit: fatis creber. Germanus interpres, acruatus. Galenus in

eius loci expositione ait, ἄλις, id est, fatis, simul totum significare.

m. Hef. explicat per ἱανῶς, sed addit πλῆρες ἢ ἀνταρκές ἐσι καὶ μετρίως ὡς Εὐριπίδης Ἀλκίσιδι.

n. Quum Erotianus inquit, Sed hic quidem et in primo de morb. mul. innuit, vt conicio, t. 6. com. 2. primi L. prorrh. p. 409. v. 46. in quo loco sic scribit: Κοιλίαι ἀπολελαμμένα, alui interceptae. et t. 56. eiusdem commentarii et libri p. 410. v. 45. capite dolentes cum catoche delirantes κοιλίης ἀπολελαμμένης alui interceptae. Et t. 60. p. 411. v. 1. Cibis ἀπολελαμμένων interceptis, in sudoribus. Quem autem locum

cum

μένοι, ἢ ¹ ἀπειλημένοι. Φαίνεται δὲ ἡ λέξις εἶναι
δηλῆσα, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν αἱ Γυναικείων, ὅταν
εἴπῃ, ² Ἀπολελαμμένα κοιλία, ἐν ἴσω τῷ ἀπειλη-
μένῃ καὶ ἐσεγνώμεναι. Ἐν δὲ τῷ περὶ ἄρθρων, ὅταν
ἐπὶ τῷ ³ σπονδύλῳ ⁴ τάττων εἴπῃ τὸ ἀπολελαμμένον,
ἀντὶ τῷ ἀπειλημένον καὶ ἐσφηνωμένον.

⁵ Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς λέγεται ποιά τις ἀμαύρω-
σις καὶ σκοτία περὶ τῆς ὀφθαλμοῦ, ὡς καὶ Ὀμηρος
ἐν τῇ ἐ ⁶ τῆς Ἰλιάδος Φησὶν, Ἀχλὺν δ' ⁷ αὐτοὶ ἀπ' ὀφ-
θαλμῶν ⁸ ἔλον, ⁹ ἢ πρὶν ¹⁰ ἐπῆεν.

¹¹ Ἀσήμως ῥαζωνήσαντα) ἀντὶ τῷ, χωρὶς φανεραῖς
ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ βέλτιον ¹² ἀποκλίναντα.

Ἀσκά-

¹³ ἀπειλημένοι MS. D. ¹⁴ σπονδύλῳ MS. D. ¹⁵ τάττων
Chart. ¹⁶ τῆς deest in vulgg.

cum Erotianus adducit ex pri-
mo de morb. muliebr. repe-
rire non potui. In eodem
tamen libro, de obduratione
pudendi p. 244. v. 27. ita scri-
bit: sed et frigus fit, et am-
bo labia clausa sunt, ξυνδή-
σασά τε τῆς καθάρσιος ἀπο-
λελαμμένης, hoc est, ut Ger-
manus interpres vertit, con-
stringentia purgationem reli-
ctam, quae verba Caluus
praetermittit. Alter locus
ab eo citatus, est in tertio
de artic. t. 46. p. 486. v. 7.
vbi de luxata vertebra ait:
At ea pressa, et ἀπολελαμ-
μένος intercepta, multarum
et magnarum, et nobilium
partium torporem inducit.
Secundo de morb. vulg. sect.
3. p. 315. v. 7. Zoilo alius
ἀπολελαμμένη intercepta. In
Coac. praenot. p. 429. v. 16.

Ἀπολελαμμένοι alio suppres-
sa exudantes. EUST.

o. Inuenio ἀπολελαμμένοι
apud Hippocr. in progn. Coa-
cis, vbi scribit οἱ ἐν πυρετοῖ-
σιν ἐφιδρώνοντες, κεφαλαλ-
γέες, κοιλίην ἀπολελαμμένοι,
σπασμώδεες. Hunc autem
locum esse eum, in quo Bac-
chius ἀπολελαμμένοι expo-
suit πλήρεις ὄντες, Epicles
autem τροφῆς γέμοντες, aut
καθρημένοι, aut ἀπειλημέ-
νοι, (quam postremam expli-
cationem Erotianus appro-
bat) affirmare nondum au-
sim. A Galeno certe ἀπολε-
λαμμένα κοιλία exponitur
ἐπεχομένα. ST.

p. Tertio aphorismorum
t. 5. p. 392. v. 25. Αὐστρί ἀ-
χλυῶδες caliginosi. Quam
sententiam repetit, tertio de
humoribus, t. 13. p. 116. v.

niti, vel intercepti. Videtur autem vox haec non vnum tantum significare, sed hic quidem, et in primo de muliebribus morbis, quum inquit, ἀπολελαμμέναι κοιλίαι, idem significare videtur, quod ἀπειλημμέναι καὶ ἐξεγνωμέναι, hoc est, ventriculi intercepti et adstricti. In libro vero de articulis, quum de vertebra loquitur, inquit, τὸ ἀπολελαμμένον, hoc est, interceptum, et quasi cuneo * adstrictum.

Ἀχλυσῶδες) Ἀχλὺς dicitur obscuritas, et obtenebratio circa oculos, quemadmodum ait Homerus in quinto Iliadis, ἀχλὺν, id est, caliginem ab oculis iterum subtulit, quae prius infidebat.

Ἀσήμως ῥασιωνήσαντα) Non manifeste melius habentem, hoc est, sine manifesto auxilio in melius declinantem.

Ἀσκα-

⁵ αὐτ' ἀπ' MS. D. ⁶ ἔλων vulgg. ⁷ ἡ MS. D. ⁸ ἐπείη MS. D. ⁹ ἀποκλινάντων MS. D.

* obstructum Eust.

Primo prorrh. com. secundo. t. II. p. 410. v. 2. Oculus ἀχλυσῶδες, caliginosus, seu tenebrosus, malus. Quem locum Galenus exponens, inquit: Hippocratem vocare ἀχλὺν aeris turbationem, quae medium tum nubis, tum nebulae habet crassamentum; quaeque magis quam nebula concreuit, minus vero, quam nubes. EUST. Videtur ἀχλυσῶδες exponendum ex Hippocrate, qui ita scribit in aphorismis, νότοι βαρυήκοι, ἀχλυσῶδες, καρηβαρικοί, νωθροί, διαλυτικοί. Non exponit autem ἀχλυσῶδες Erotianus, sed tantum ἀχλὺν:

verum ex Galeni Comm. in illum locum colligi potest, ἀχλυσῶδες significare οἱ ἀχλυσῶδη τὴν ὕψιν ποιῶντες: quemadmodum βαρυήκοι sunt οἱ βαρυηκίαν ποιῶντες. Idem Galen. in Com. I. in epid. II. auctor ἀχλυσῶδες ab Hippocrate dici ob caliginem, quae nostris oculis offunditur, non propter caliginem aeris, ST.

q. In primo prorrh. com. 2. t. 17. p. 410. Perniciosa ἀσήμως ῥασιωνήσαντα, si citra signa leuia facta fuerint, mortem significant. Quae expositio ab Erotiani sensu parum distat. EUST.

¹ Ἀσκαρίδες) λεπτά ¹ ἐλμίνθια, ὡς ἐπίπαιν ἐν τοῖς τῶν ἀδδὴφάγων παιδίων διαχωρήμασιν εὕρισκόμενα. Οἱ γὰρ ² ἐλλογισμώτατοι τῶν συγγραφέων εἶδος αὐτὰ ³ σκολήκων ἰσορῶσι τῶν ἐπὶ τοῖς σαπροῖς ὕδασι εὕρισκόμενων.

⁴ Ἀπαρτί) ἀντὶ τῆ ἀπηρητισμένης, καὶ παντελείως, καὶ ὁλοκλήρως.

⁴ Ἀυασμόν) ξηρασμόν. Καὶ Αὖρον λέγεται τὸ ξηρόν: Ὡς Ὁμηρος, — ⁵ ξύλον αὖρον ⁶ ἔσον τ' ὀργυιᾶ.

Αἶρε-

¹ ἐλμίνθια MS. D. ² ἐλλογισμώτατοι Chart. ³ σκολήκων MS. D.

r. Sexto de morb. vulg. com. i. t. 15. p. 343. v. 36. Circa initia exacerbationes considera: et in omni morbo, quale est ad vesperam exacerbari: et annus ad vesperam: et ἄσκαριδες ascarides. Quam vocem Galenus eo in loco non explicat: quia in secundo libro copiose de ea se dixisse scribit; nimirum sect. i. p. 311. v. 25. ea in parte, cuius initium est; ἄσκαριδες Ascarides similiter huic vesperi, et illi tunc in die infestant plerumque. Et quoniam Galeni expositione super hunc librum priuati sumus, ideo ad ea, quae in tertio aphorismorum, t. 26. ipse scribit, confugiendum est. Pueris (inquit Hippocr. eo in loco, p. 393. v. 26.) senioribus accidunt tonsillatum inflammationes, et ἄσκαριδες ascarides. Qui sunt, vt eo in loco inquit Galenus, tenues quidam lumbrici in parte praecipue inferiore

crassi intestini geniti. Et plurimi manifeste gigni conspiciuntur in iumentis, male cibum coquentibus, quorum malam coctionem foetor indicat excrementorum. Aliud vero genus lumbricorum est rotundorum. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 37. Si in pudendo mulieris, aut intestino recto ἄσκαριδες ascarides nascuntur. Et paulo inferius v. 40. Ἀσκαριδες, Ascarides exeunt et moriuntur. Et libro de fistulis p. 517. v. 40. Cum hac etiam ἄσκαριδες vermes purgato. Sic vertit Germanus interpres. E U S T. Vberiore descriptionem vide apud Aetium L. IX. fol. 39. b. in MS. Lips.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 43. p. 373. v. 5. Et plerumque ἀπαρτί, seu ἀπαρτίως exquisite. Pro quo in aliquibus exemplaribus male legitur; καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμαρτάνεσιν, id est, et plerum-

²Λσκαρίδες) minuti lumbrici, qui omnino in edacium puerorum excrementis inueniuntur. Scriptorum vero clarissimi hos vermium speciem esse, qui in putribus aquis reperiuntur, memoriae prodiderunt.

³Ἀπαρτί) accurate, perfecte, integre.

Ἀυσμὸν) siccitatem, et αὖον siccum dicitur, quemadmodum Homerus: Lignumque αὖον, id est, siccum, quantum ὀργυίη vlna.

Αἶρε-

⁴ ἀνασμὸν MS. D. ⁵ ξύλα τ' αὖον MS. D. ⁶ ὅσον ὀργύην MS. D. ὀργύοι Eust.

plerumque peccant. In cuius loci expositione Galenus inquit, Ἀπαρτί et apud auctores Atticos, et apud Hippocratem in usu est, pro ἀπηρτισμένως, καὶ ἀκριβῶς, id est, exquisitè et absolute. Secundo de humoribus t. 13. p. 115. v. 27. super ea verba. Quae iudicantur, et iudicata sunt ἀπαρτί, perfecte ait. Sed quod hic dicit ἀπαρτί, id est, perfecte, in aphorismis dixit ἀρτίως, integre. Primo aphorismorum, t. 20. p. 390. v. 44. super eadem verba, ita scribit. Quod in aphorismis ἀρτίως, integre dixit, hoc in Libro de humoribus commutans, ἀπαρτί perfecte nominavit. Est autem huius nominis ἀπαρτί apud alios antiquos significatum pro cumulate, plene atque indeficienter; quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως, id est, integre, debemus accipere. EUST. In Galeni vocabulario legitur ἀπαρτίως non ἀπαρτί, itidem

tamen expositum ἀπηρτισμένως, praeterea ἀκριβῶς. Sed neque hic male ἀπαρτί, neque ibi non recte ἀπαρτίως. Nam si illi credimus in Com. 1. in aph. ἀρτίως, et ἀπαρτίως et ἀπαρτί Hippocrates eadem significatione usurpauit, videlicet pro ἀπηρτισμένως et ὀλουκλήρως et ἀνελλιπῶς, item τελέως. Ibidem et apud alios veteres scriptores in usu fuisse, alibi vero nominatim Atticos id vocabulum usurpauisse tradit. S.T.

t. Αὖον siccum dicitur, quemadmodum Hom. Lib. XXIII. Il. Ἔθηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυὶ ὑπὲρ αἵης. Stetit lignum αὖον siccum quantum vlna super terram. Et verbum αὔειν apud eundem, Odyssaeae quinto Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μήποθεν ἀλλοθὲν αὔοι. Semen ignis servans, ne aliunde comburat. Eustathius in expositione eius loci inquit, αὖον ξύλον, esse lignum siccum et combustum. Primo de humoribus t. 22.

* Αἶρεται) ἐπαίρεται.

x¹ Ἀκτὴ) βοτάνης ὄνομα.

Αἶκασιν) ἐβέλονται.

γ¹ Ἀνθεῖν) ἀκμάζειν.

* Ἀρκτῆρος) ὃν τινες Ἀρκτοφύλακα προσαγορεύουσιν. Οὗροι γὰρ οἱ φύλακες καλεῖνται, ἔσι δὲ ἔστος λαμπρὸς αἰστὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τῷ βοώτῃ κεκμένος.

^b Ἀρχαίη φύσις) ἡ πρὸ τῷ νοσεῖν καὶ κατὰ φύσιν ἔστα.

Ἀμαρ.

* ἀλκτὴ Steph. et vulgg.

p. 114. v. 45. Flatus expertia, cruda, cocta, αὔα sicca. Et t. 24. p. 115. v. 2. Deiectionem αὐασμὸν siccitatem, si corpus non concidit, spiritum turbidum. In secundo de morb. mul. p. 272. v. 12. Caeterum in ollam alium αὐον ficcum iniicere oportet. EUST. Homeri versus integer est hic Iliad. ψ. v. 327. Ἐσηκε ξύλον αὐον ὅσοντ' ὄργυι ὑπὲρ αἴης. Sed ὄργυια scripsit Erotianus sine apostrophī nota, quod eo nomine locum clauderet. ST.

u. In primo de morb. mul. p. 248. v. 15. Et si his sic habentibus non exfudarit, neque alius laxetur, ab hoc splenis αἶρεται attollitur. Et libro II. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter αἶρεται attollitur, et inflatur ac sonitum edit. In Libro de natura muliebri p. 217. v. 4. Et tumores sunt crurum ac manuū: et caua αἶρεται eleuantur. In secundo de morbis p. 140. v. 10. Si vero

longo tempore postea reuertatur morbus, cutis capitis crassescit, et reliquum corpus αἶρεται attollitur. Sexto de morbis vulgaribus, com. 4. t. 1. p. 346. v. 28. de tuberculis circa aurem. Recidua vero inquit, fiente rursus, αἶρεται intumescunt. Quam sententiam repetit, tertio de humoribus t. 34. p. 117. v. 37. EUST.

x. Male in quibusdam exemplaribus Erotiani ἀλκτὴ pro ἀκτὴ legitur. In secundo de morbis p. 144. v. 33. Si vero alius non subeat, brassicas edat, et succum forbeat, sin minus ἀκτῆς sambuci folia eodem modo. Sic in Vaticano codice legitur: in impressis vero αὐτῆς, sed perperam. In libro de natura mul. p. 218. v. 24. Paeoniae grana nigra quinque bibat, et fructus ἀκτῆς sambuci conchae testam maiorem in vino. In secundo de morb. mul. p. 268. v. 17. Diebus vero inter collutiones interme-

diis

Ἀίρεται) attollitur.

Ἀκτὴ) herbae nomen.

Ἀεχσιν) nolunt.

Ἀνθεῖν) in vigore esse.

Ἀρκτῆρος) quem nonnulli Arctophylacem appellunt. Οὔροι enim custodes dicuntur, est autem haec stella fulgens in zona Bootis posita.

Ἀρχαίη Φύσις) antiqua natura, hoc est, quae ante morbum est, et secundum naturam.

Ἀμαρ-

diis ἀκτῆς sambuci fructum bibat, et leporis coagulum. Et p. 283. v. 6. Ad hoc commodum est ἀκτῆς sambuci folia sumere cocta cum origano, aut thymo, aut ruta. Et p. 285. v. 49. ἀκτῆς sambuci folia, et lentisci in aqua coquito. De cuius plantae differentiis ac facultatibus Dioscorides L. IV. c. 155. tractat. EUST. Vide Gorr. in def. med. p. 29.

y. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 13. de febre continua inquit. Continua quibusdam statim ab initio ἀνθεῖ floret, et viget maxime. Et libro II. sect. 1. p. 311. v. 35. Circa principia morborum confiderandum, an statim ἀνθεῖ florent, pro qua voce quidam vertunt, consistendi vigorem habent. Secundo de humor. t. 26. p. 115. v. 49. Proinde nosse expedit, in quibus temporibus humores ἀνθέεσι florent. EUST.

z. Galen. L. III. aphor. t. 14. inquit: Arcturus oriens

facit initium autumnii. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 1. Arcturum oriri ante autumnale aequinoctium, duodecim fere diebus, asserit. Meminit autem eius Hippocr. in L. de aëre, aquis, et loc. p. 75. v. 41. et p. 76. v. 7. Tertio de diaeta p. 101. v. 36. De morb. vulg. L. I. com. 2. t. 4. p. 302. v. 47. et t. 60. p. 304. v. 3. et 37. et 38. et libro tertio, com. 3. t. 2. p. 322. v. 1. et t. 7. p. eadem v. 5. Et L. septimo de Pythodoro loquens, p. 352. v. 27. EUST.

a. Suid. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτῆς ἀστὴρ (ἀρκτῆρος λέγεται) λέγεται καὶ Ἀρπτοφύλαξ. Φύλακες autem ἔροι dicti teste Eustathio παρὰ τὸ ὄραν, quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ Φύλακες.

b. Tertio de fract. t. ult. p. 471. v. 17. Neque enim aliam ullam communem duorum ossium connexionem emotam ad ἀρχαίην Φύσιν pristinam naturam collocare facile est. Primo de artic. t. 61. p. 477. v. 20. de summitate

^c Ἀμαρτωλίην) τὴν τῶν ἀμαρτημάτων εἶδον.

^d Ἀλύκη) ἀπορία μετὰ ² χάσμευ.

^e ³ Ἀφθα) λέγεται ἐξανθημάτων εἶδος περὶ τὰ τῶν παιδίων σόματα μάλιστα γινομένων.

^f Ἀναυδος) ἀφωνος. Αὐδὴ γὰρ ἡ φωνή. Ὡς Ὅμηρος φησὶν, Αὐδῆντα δ' ἔθηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἀνε-

¹ ἀπέα MS. D. ² χάσμησο MS. D. vulgg. post χάσμευ habent ἀρθώδεα. ἀφθα λέγεται.

tate lati scapularum ossis, quod cum iugulo coniungitur. Neque enim aliud vllum os in eundem locum restituitur, quod cum alio osse communionem habet, et adhaerens ab ἀρχαίης φύσιος pristina natura auulsum fuerit, pro qua voce interpret elegantissime vertit, veteri sede auulsum fuerit. Et t. 72. p. 478. v. 41. Quum ad ἀρχαίην φύσιν pristinam naturam refederit, reliqua curatio velox erit. Secundo de artic. t. 24. p. 482. v. 28. de luxatione maxillarum. Primum igitur et intrinsecus conformando, et forinsecus non parcendo, εἰς τὴν ἀρχαίην φύσιν ad pristinam naturam reducere ac dirigere oportet. Secundo de morbis vulg. sect. i. p. 311. v. 46. Quae vero contraria significant, malum, non solum si recurrant, sed etiam ἀρχαίης φύσιος primariae naturae contraria repentina. Et infra p. 312. v. 18. Molles vero tardiores sunt ad peccatum et ad bonum, quam ἀρ-

χαίη φύσις prior natura. Libro de steril. p. 298. v. 33. Sed et post suffitum lauet: et vteri stomachum ad ἀρχαίην φύσιν pristinam naturam reducat. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. sect. i. p. 312. v. 17. Molles vero tardiores sunt, et ad ἀμαρτωλίην peccatum, et ad bonum, quam prior natura. EUST.

d. Secundo de morbis vulgaribus sect. 6. p. 318. v. 33. Ἀλυκῆς, in anxietate, horrore, oscitatione, dato vinum. De cuius vocis expositione Galeno cum Erotiano non conuenit, nam septimo aphorismorum, t. 56. p. 400. v. 10. Ἀλύκην, anxietatem, oscitationem etc. quam vocem Calvus vertit pandiculationem et aestum. Galenus inquit: Nos scire oportere, quod ἀλύκην nominauit, quam multi Graeci ἄλγην appellant, id est anxietatem. EUST. Ex Hippocr. aphor. est hic vnus, Ἀλύκη, χάσμη, Φρίκη, οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος λύει τὴν νόσον.

Vbi

Ἀμαρτωλίην) errorum cognitionem.

Ἀλύκη) haesitatio cum oscitatione.

Ἀφθώδεα) ἄφθα dicitur pustularum species, quae in summo ore puerulorum nascuntur.

Ἀναυδος) sine voce. Αὐδὴ enim vox, ut ait Homerus: αὐδῆεντα loquentem reddidit Dea habens caesios oculos Minerva.

Ἀνε-

Ἰ Ἀφθώδα. ἄφθα λέγεται MS. D. Sic quoque MS. Steph.

Vbi Galenus ἀλύκην ait eum appellasse, quam vulgus Graecorum vocare soleat ἄλυν, et ex iis, qui prospera valetudine utuntur eos ἀλύειν dici, quibus quum praesentia semper displiceant, ex opere vno statim ad aliud transiunt: itidem vero et ex aegrotis eos, qui quum decubitus impatienter ferant, subinde modum ac formam decubitus mutant, quod praesens status semper sit illis molestus. s. t. Budaeus observavit apud Galenum ἀλύειν explicari per τὸ δυσκαρτεῖσθαι. V. Gorr. in def. med. p. 25.

e. Eust. legit ἄφθώδεα et dicit: In aliquibus exemplaribus perperam scribitur ἄφθώδα. Tertio de morbis vulgaribus, com. 3. t. 12. p. 322. v. 10. Ora ἄφθώδεα vlcere feruido affecta. Caluus vertit, ora pustulabantur. Quem locum Galenus exponens, inquit, ἄφθα quidem ora puerorum frequenter sollicitant, quae exulcerationes quaedam sunt in oris superficie,

de quibus in secundo de morb. mul. p. 266. v. 44. ait: Et in ore ἄφθα vlcera feruida, et superficialia. Alibi vero aliis etiam partibus hanc vocem accommodavit. Nam L. de nat. mul. p. 226. v. 40. inquit, ἣν ἄφθῃσι τὰ αἰδοῖα, id est (ut Germanus interpres vertit): Si ex feruido et superficiali vlcere pudenda fuerint exulcerata. Quae verba ipse repetit p. 227. v. 48. Habetur etiam haec vox in eodem libro p. 229. v. 5. Primo de morb. mul. p. 242. v. 15. Si praegnantī ἄφθα τὰ αἰδοῖα pudenda feruido et superficiali vlcere fuerint exulcerata. Et p. 263. v. 14. EUST. Paulus L. III. c. 54. ἄφθῶντας διδύμους quoque habet, id est, testes veluti aphthis exulceratos.

f. L. de coac. praen. p. 434. v. 18. In convulsionibus ἀναυδία vocis interceptio, diu durans, mala est. In primo de morb. mul. p. 241. v. 19. de repentina suffocatione praegnantium. Et mulier ἀναυ-

Ἐνεκάς) ἀντὶ τῆ ἀνωτάτω. Σύγκειται γὰρ ἐκ τῆ ἀνω καὶ τῆ ἐκάς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαίδαλῳ Φησὶν, ὁ μηχανοποιὸς, ὅποτε βέλει τὸν τρέχον ἐὰν κἀνεκάς, λέγε, χαίρε Φέγγος ἡλίου.

^h Αἰμονέρχνα) τὰ μετὰ τῆ διαίμα εἶναι, καὶ κατὰ ξηρα. Κέρχρον γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν.

Ἀπο-

ⁱ αἰμονέρχνοντα MS. D.

δίῃ voce priuatur. Et L. II. p. 269. v. 41. Tales si non breui a praecordiis vteri descendant, ἀναυδοὶ loqui non possunt. Et infra p. 278. v. 27. de conuersione vteri ad crura et pedes. Si vero ἀναυδος γένηται loqui non poterit, crura de repente frigida reperis. Et p. 283. v. 28. Et anxia est: et ἀναυδος ἐστὶν loqui non potest. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 1. de virgine pulchra Nerii filia: Rursus augebatur febris: et in soporem deferebatur: et ἀναυδος loqui non poterat. Galenus in Exegeſi dicit, hanc vocem significare eum, qui differere nequit. In tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 324. v. 49. de Pythione verba faciens, qui ἀναυδος et ἄφωνος, hoc est, loquela et voce destitutus fuit; vel vt Caluus vertit: Non loquebatur, querebaturque: vel vt aliis placet: obmutuit, voce defectus est. Galenus inquit, postquam dixit ἀναυδος mutus, addidit voce destitutus est; quia αὐδὴν non quidquid auditu sentitur, aut ore animantis de industria emitti-

tur; veteres appellarunt: sed vnam hominis vocem, qua inter nos colloquimur, αὐδὴν nominant. Itaque Poeta vbi facit alteram equorum Achilli humano sermone respondisse, ait vt legere est in XIX Iliadis iuxta finem: Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Loquentem fecit Dea albas vlnas habens Iuno; non quod antea voce careret: nec quod in eo vox equorum communis non esset: sed quod non illa loquela, quae αὐδὴ dicitur: sic deam dicit loqui, quae humana lingua vteretur. Primo prorrh. com. 2. t. 58. p. 410. v. 47. In febribus ad praecordiorum dolores ἀναυδως sine voce, si sudore soluantur, maligni sunt. Sine voce, inquit eo in loco Galenus, nonnulli pro, sine sermone dici putarunt: quia sermo in vocis genere sit. Dicitur autem apud veteres Φῶνη non ita solum, verum quoque αὐδὴ: atque hoc per translationem ἀλόγως, ex ἀναυδως significari dicimus. In cuius expositione Galenus cum Erotiano non conuenit. Locum, quem ex Homero addu-

Ἄνεκός) desuper. Composita enim est ab ἄνω, quod est supra, et ἐκός, quod est procul; quemadmodum Aristophanes in Daedalo ait: Machinarum faber, quando vis rotam dimittere, quamvis ἐκός, id est, procul, die, salve splendor solis.

Αἰμονέρχνα) dicuntur ea, quae et cruenta et arida sunt. Κέρχρον enim Attici siccum dicebant.

D 2

Ἄνο-

adducit, non inuenio, nisi is sit, quem Galenus citat. EUST.

g. Primo de morb. mul. p. 231. v. 45. loquens de corporis muliebris raritate, ait: Fit autem hoc ex eo, quod semper ab aqua ἀνεκός sursum decedit in vasa ampliora oscula habentia. Et libro secundo p. 276. v. 46. de vteri procidentia. Sed et lectum a pedibus ἀνεκός altiore facere oportet. Et infra p. 278. v. 12. Oportet enim ipsos, scilicet vteros, ἀνεκός sursum reuellere. EUST. Hippocrates et ἀνεκός et ἐς τὸ ἀνεκός dicit, illud περὶ γυναικείων L. I. hoc autem II. ST.

h. In aliquibus exemplaribus scribitur αἰμονέρχνοντα. Sunt autem αἰμονέρχνα secundum Galenum in Exegeſi, quae, quum sanguis effluit, asperitatem inducunt. EUST. Agnoscit hanc vocem Galenus quoque in Gloss. Sed in accentu variatur; ego Erotianum sequi malim. Galeni vero priora verba ita distinguo: Αἰμονέρχνα (ἐπὶ αἵμα-

τος ἐκχύσει) κέρχρον ἐμπού-
ντα. Vt illa ἐπὶ αἵμ. ἐκχ-
per parentheses legantur, ac
notent in loco Hippocratis,
quo pertinet haec Glossa; de
sanguinis effluvio agi. He-
sychius ex aliis forte Hippo-
cratis commentatoribus αἰ-
μόνερχνα ἤχεντα exponit:
aliter adhuc Phaurinus. Vi-
de sis Foesium. Sed quid
in tanta diuersitate sequen-
dum? maxime vbi Foesium de
Hippocratis loco nihil com-
pertum habuit: in epid. LL.
quaerendum esse probabile sit
ex iis, quae praecedunt et
sequuntur apud Erot. Nihil
tamen reperi, quorsum refer-
re ausus sim, nisi forte sit hic
locus epid. IV. p. 1134. Ἐν
Κρανῶνι Δυνίῳ γραμματικῶ
ἐκ πυρετῆς χολώδεος ἐπὶ σπλη-
νός κερηβαρή, ἐκέρχα κατὰ
σπλήνα. Ἐν χείλεσιν αἰμοφ-
τέροισιν ἔλκεα, ἐνδοθεν σρογ-
γύλα, σμιρὰ, ἔπειτά τι καὶ
αἷμα ἐκ τῆς κατ' ἱξιν σμιρὸν
ἐρρύη. Aesculapio aliquo in-
digemus, qui teterrimis his
vulceribus medeatur: quid
enim est ἐπὶ σπληνός κερη-
βαρή? quid ἐκέρχα κατὰ
σπλή-

Ἀκολαστότατον) ἀναιδέσαστον.

Ἀνάπλοον) τὸ κῆφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινά.

Ἀπόξεα) τὰ ἀπόξηρα καὶ ἀποκεκομμένα, λέγω τὰ ἐκ πλάττης εἰς τὸ σενὸν ἡγμένα.

Ἀκμή πάθους) ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλόντων σημείων παρυσία.

Ἀπαν.

ἠ ἀποξῆ Chart.

σπληνα? Ego parum me hic cernere fateor, coniecturas tamen experiar. Puto scil. pro ἐνέρχα Erotianum et Galenum legisse αἰμόνερχνα. Dein coniicio, duplicem fuisse lectionem, in aliis nempe exemplaribus existisse ἐπὶ σπληνός, in aliis κατὰ σπληνα. Vnde posteriora lubenter eiecerim. Itaque legerim, Ἐν Κρανῶνι Λυκίῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετῆς χολώδεος ἐπὶ σπληνός, καρηβαρίη, vt intelligatur, febrem hanc biliosam ex splenis vitio ortum duxisse: nisi tamen, quod malim, ita haec concipienda sint: Ἐν Κρανῶνι Λυκίῳ γραμματικῷ, ἐκ πυρετῆς χολώδεος ἐπὶ σπληνός. καρηβαρίη. αἰμόνερχνά ἐν χεῖλεσιν ἀμφοτέροισιν ἔλκεα ἐνδοθεν στρογγύλα, σμικρά. Ἐπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῆς κατ' ἔξιν σμικρὸν ἐρρύη. Ita legendo ἐπὶ σπληνός lienosum notabit, qui lienis tumore vel alio vitio laborat, vt epid. L. VII. p. 1238. B. ὕπερον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὕδρωπιώδης ἦν, καὶ ἐπὶ σπληνός, καὶ ἀσθματώδης. Vertendum itaque erit ex Erotiani senten-

tia: Cranone Lycinus Grammaticus ex febre biliosa lienosus (euaft) dolor capitis: in interiori utriusque labii parte (orta sunt) ulcera cruenta ac arida, rotunda, minuta: deinde parum quoque sanguinis ex (nare) directe opposita profuxit. Sed secundum Galenum αἰμόνερχνα ἔλκεα sunt talia, quae morsum aliquem irritantem asperam arteriam excitant: et potest vtique ferri vtrique expositio, attamen et hic ego ab Erotiano secedo, atque Galeno assentior; admodum enim probabile est, vlcuscula haec stillasse cruorem tenuem acri lymphā permixtum, qui quum sensim per os in fauces deflueret; caput asperae arteriae mordere, et ad tussiculam proritare potuit. Ultima vero verba Ἐπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῆς κατ' ἔξιν σμικρὸν ἐρρύη, notant sanguinem fluxisse e nare spleni directe opposita, quoniam praegressum est ἐπὶ σπληνός. Vid. Erot. in Σπληνός κατ' ἔξιν et ibi Eustachium, nec non Foesium in Κατ' ἔξιν. HER. Cf. Gorr. in def. med. p. II.

Ἀκολαστότατον) impudentissimum.

Ἀνάπλοον) leue, et patentem quamdam habens latitudinem.

Ἀπόξεα) poliendo detracta et amputata; intelligens ea, quae ex latitudine in angustum redacta sunt.

Ἀκμή πάθης) earum, quae magnitudinem declarant, notarum praesentia.

D 3

Ἀπαι-

² σερον MS. D.

i. Secundo de officina medici t. II. p. 503. v. 21. Hoc tamen probe nosse conuenit, quod omnis deligatio ad decliua, et ἀπόξη, acuminata fugit. Galenus in expositione t. 15. eiusdem libri inquit, nos moneri vt prouideamus, ne fascia ad partes decliuiores delabatur, neue sursum tendat ad gibbas, quas ipse supra dixit ἀπόξη, id est, in extremitates tenuatas. Et libro tertio, in com. t. II. ait, partes, quae in extremitate tenuantur, ipse nominare solet ἀπόξη, et ὑπόξηρα, cuiusmodi brachium est iuxta primam palmae partem, et crus iuxta pedem. Primo de fract. in t. 34. expositione. Longorum membrorum fines, angustiores habentes latitudinem ἀπόξηρα, id est, deficcantia, seu ὑπόξηρα, id est subficcania, ea de causa appellat: quae etiam ἀπόξη, hoc est in acutum abeuntia, vocare consuevit. E U S T. Apud Hippocratem legitur ἀπόξη, et hanc lectionem agnoscit Galenus. Ita enim

Hipp. in L. περὶ ἄρθρων scribit, εὖγε μὴν γινώσκαι ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξη φεύγει πᾶς ἐκιδεσμός. Vbi ἀπόξη vocari κυρτὰ tradit Galenus. Idem com. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον L. III. χρεῖα μὲν γὰρ αὕτη διττὴ, κρατησίς τε τῶν ἐκιδεσμιδων, ἀναπλήρωσις τε κατὰ τοιαῦτα τῶν μορίων ἃ καλεῖν αὐτὸς εἰωθεν ἀπόξη τε καὶ ἀπόξηρα, καθάπερ ἐστὶ πῆχχος μὲν πρὸς καρπῷ, κνήμης δὲ πρὸς ποδί. S T.

k. Reperio ἀκμή apud Hipp. non ἀκμή πάθης. Primo aphorism. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare possit ad τὴν ἀκμὴν τῆς νέουσς vigorem morbi. Et t. 10. p. ead. v. 21. et 22. Quibus igitur statim ἡ ἀκμή vigor est, his statim tenuis victus adhibendus est: quibus vero posterius, ἡ ἀκμή vigor, his etc. Et L. II. t. 30. p. 391. v. 36. Circa principia et fines omnia debiliora sunt, circa vero τὰς ἀκμὰς, vigo- res, fortiora. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v.

¹ Ἀπαυδῆσαι) ¹ οἷον ἀφῶνον γένεσθαι.
^m Ἀμφιδέξιος) Βασιλεὺς Φησὶν ἀμφοτεροδέξιος,
 ὡς ² Ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένος. Σαφές
 δ' ³ αὐτὸ ποιεῖ ⁴ ὁ Εὐριπίδης ἐν ⁿ Ἰππολύτῳ λέγων
 ἀμφιδέξιον σίδηρον, ἀντὶ τῷ ἐκατέρωθεν τέμνοντα.
 Ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἐκ ἐπὶ τῷ ⁵ ἀμφήκης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ
 εὐχρήστῳ τίθεται κατὰ ἀμφοτέρωθεν τὰ μέρη. Διδάσκει
 δὲ καὶ ὁ ποιητής, ⁶ τὸν μὴ κατ' ἐν μόνον μέρος εὐχρη-
 σεν, ⁷ περιδέξιον λέγων, Ἡρώς ^o Ἀσεροπαῖος, ἐπεὶ
 περιδέξιος ⁸ ἦεν. Ὁμοίως καὶ ὁ ⁹ Ἰππῶναξ Φησὶν,
 Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ ἐχ' ἀμαρτάνω κόπτων.
 Μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως. Δεῖ ἐν αἰχμῇ
 τῷ

¹ οἷμα vulgg. ² Ἀμφήκης MS. D. ἀμφήκης vulgg. ³
 αὐτῷ MS. D. ⁴ articulum ὁ omittit MS. D. ⁵ ἀμ-
 φήκης MS. D.

40. Ἀκμὰς τῶν νέσων: Vi-
 gores morborum et ad iudi-
 cationem, et quotidie. Et
 libro sexto com. i. t. 9. p. 343.
 v. 26. Quae ad vigores fortes
 progressa sunt, non valde mi-
 tigantur, nisi prope τῆς ἀκ-
 μῆς statum seu vigorem. In
 cuius loci expositione Gale-
 nus ait: Quidam dicunt hoc
 loco factam esse status men-
 tionem, qui vnum est ex vni-
 uersi morbi temporibus: qui-
 dam vero illius, qui ad sin-
 gulas accessiones pertinet.
 Aliis autem rebus hanc vo-
 cem accommodare Hippocra-
 tem ex iis, quae in libro de
 veteri medicina p. 8. v. 33.
 scribit, manifeste patet. For-
 tissimum autem est, inquit
 ipse, inter dulcia, dulcissi-
 mum, inter amara, amarissi-
 mum, inter acida, acidissi-

mum; et in omnibus adeo
 rebus ἀκμὴ vigor ipse, ac
 summum. Libro de praece-
 ptis p. 19. v. 8. Ἀκμὴ vigor
 aetatis omnia habet gratiosa:
 decrepita vero aetas, vice
 versa. EUST. Cf. Gorr. in
 def. med. p. 16.

1. Primo de morb. mul. p.
 254. v. 6. Hoc vteros inflat.
 Hoc etiam ἀπαυδῆσαις, vel
 vt Vatic. codex habet, ἀπαυ-
 δῆσαις, desperatis optimum
 est. Primo aphorism. t. 9. p.
 390. v. 20. Simul autem con-
 iectare oportet, an aeger ex
 victu durare possit ad morbi
 vigorem: et vtrum ille prius
 ἀπαυδῆσει deficiet: et ex vi-
 ctu durare non possit. Quae
 expositio cum Erotiani sensu
 non conuenit. EUST.

m. Hippocratis locus, quem
 citat, est in septimo aphori-
 smorum,

Ἀπαυδῆσαι) idem est, quod vocis expertem fieri.

Ἀμφιδέξιος) Bacchius inquit ambidexter, ut ἀμφήκης, vtrimque acutus. Explicat autem hoc Euripides in Hippolyto, dicens, ἀμφιδέξιον ferrum, pro vtrimque incidens. Hippocrates vero non ad vtrimque acutum, sed ad id, quod ad vtramque partem facile potest accommodari, refert. Docet autem et Poeta illud esse περιδέξιον, quo non secundum vnam solam partem facile vti possimus, dicens: Heros Asteropaeus quoniam περιδέξιος circumdexter erat. Eodem modo et Hipponax ait, ἀμφιδέξιος, id est, ambidexter ego sum, et percutiendo non erro. Meminit quoque huius vocis Herodotus. Verum

D. 4

Hippo-

τὸ μὴ MS. D. 7 ἀμφιδέξιον MS. D. 8 εἶεν MS. D.
9 Ἰππῶναξ MS. D.

smorum, t. 43. p. 400. v. 4. Mulier ἀμφιδέξιος ambidextra non fit. In cuius expositione Galenus inquit, Ambidextrum Euripides nominat ferrum vtrimque incidens. Περιδέξιον circumdextrum autem Homerus. Asteropaeum ambabus manibus similiter utentem: ac si vtrimque dextrum dixisset. Eodem modo ἀμφιλαῖον ambilaeum Aristophanes in Daedalo, vtrimque sinistrum Hipponax ἀμφιδέξιον ambidextrum dixit in hoc versu: Ἀμφιδέξιος γὰρ εἰμι, καὶ ἔχ' ἀμαρτάνων νόπτων. Ambidexter enim sum, et non ab erro percutiens. Et in Exegi inquit Ἀμφιδέξιος, ambidexter, id est, vtraque manu, ut dextra utens. Sic etiam apud Poetam περιδέξιος circumdexter. Sic Hip-

ponax aiebat: Ambidexter enim sum, et non ab erro. Quidam ἀμφιδέξιον perperam intelligunt eam, quae in dextris vulvae partibus concepta est. Homeri locus ab Erotiano et Galeno adductus est in XXI. Iliadis. μυστ. Inter aphorismos Hippocratis legitur, γυνὴ ἀμφιδέξιος ἐργάζεται. s. t. Vide quae de hoc loco diximus ad Aristotelis Physiog. p. 29. not. 24.

n. Vide Act. IV. v. 780. sq. καὶ οἶσιν τις ἀμφιδέξιον Σίληρον, ὃ τὸ δ' ἄμμα λύσμεν δέρος. Scholiasten sequutus est Erotianus, qui sic dicit: ἀντὶ τῆς δίξουον ὃ ἂν τις πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη δεξιῶς χρῆσταιτο.

o. Vide Homer. Iliad. φ. v. 163.

τὸ Ἰπποκράτης λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἀμφοτέρωθεν.
τὰ μέρη τὸ σώματος ἐκ ἑσιν εὐχρηστος. ¹ Ἡ γὰρ εὐ-
χρηστος ἐν τῷ ἐνεργεῖν ἐς, καθάπερ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν.
Ὁ δὲ Γλαυκίας φησὶν, ὅτι τὸ ἀμφιδέξιον ἔτω χρεὶ ἀ-
κέρει, ὡς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς ὑσέρας ὃ γίνεται
γυναικεῖον σῶμα, διὰ τὸ ² τὰ μὲν ἄρρενα ἐν τοῖς δε-
ξιοῖς, τὰ δὲ θήλεα ἐν τοῖς ἀριστεροῖς. Πλὴν ἐκ ὁρῶς
ἀπεφήνατο. Πῶς γὰρ ³ ἦν δίδυμα ἢ τριδύμα. γενναῖν
τὴν γυναῖκα, ⁴ ὥς ἐπίπαι ἢ ὑποσάθμη τὸ ἐλαίε.
Εἴρηται δὲ ἔτω καὶ ὁ ⁵ ὁρός.
⁶ Ἀμαλδύνεται) ἀφανίζεται καὶ ⁷ ἀφανεῖται.
Ὡς ἐν β' Γυναικεῖων φησὶν, ὁρματα ἀμαλδύνεται.
⁸ Ἀρμῶ) ἡσυχῇ, ⁹ μικρῶς, ὡς καὶ Φερεκράτης
ἐν Μεταλλῶσιν.

Ἀρυσ.

¹ Videtur legendum: ὃ γὰρ εὐχρηστος St. firmat hanc le-
ctionem Foes. in oecon. p. 42. ² ἦν vulgg. ³ ἀμόργη
M.S. D. ⁴ ὁρος vulgg. Foes. in oec. p. 39. ὁρός et re-
cte, haec enim vox transfertur ad sanguinis serum.

p. Vide Hippocr. aphor. S. V. aph. 48. Gal. de usu part. L. XIV. c. 7. Theophilum Protospath. de fabrica hom. L. IV. c. 30. pp. Septimo aphorismo-
rum, t. 45. p. 400. v. 7. de suppurato hepate ait: Si ve-
ro velut ἀμόργη, amurca fluat, pereunt. Quem locum ita exponit Galenus. Quod au-
tem ἀμόργη amurcam omnes nominant faecem olei, et quod tali par est, esse in-
coctam putredinem hepatis, liquet unicuique. Et libro de viceribus, in descriptione cuiusdam medicamenti p. 514. v. 42. De vino defuso duas partes sumito: et ἀμόργης

amurcae olei quam siccissimae partem unam. Et paulo post v. 45. Postea admixta ἀμόργη amurca coquito: EUST.
q. Galenus in Exegeſi ait: Hoc uti solet pro obfuscatu-
re, et obscuratur, ut in se-
cundo de morb. mul. oculo
ἀμαλδύνεται offuscantur.
Primo de morb. mul. p. 235.
v. 15. Et semen amborum et
maris et feminae ἀμαλδύνε-
ται evanescit. Calvus vertit,
languescit. Et L. II. p. 287.
v. 1. Quum adest perfrigera-
tio, et spiritus offendens, et
oculi ἀμαλδύνεται hebescent,
ut vertit Calvus: vel tabe-
scunt et obscurantur, ut ver-
tit Interpres Germanus, L. de

Hippocratem audire oportet dicentem: Mulierem non esse agilem, ut utraque corporis parte utatur. Εὐχρηστος enim refertur ad agendum, quemadmodum multi homines. Glaucias vero ait, quod τὸ ἀμφιδέξιν intelligere ita oportet, quod in dextris utriusque partibus muliebri corpus non gignitur, eo quod mas in dextris partibus, femina vero in sinistris: verumtamen non recte demonstrauit: quo enim modo fieri posset, ut mulier binos, vel ternos parere posset?

Ἀμόργη) ut plurimum sedimen olei, (amurcam dicunt) aliquando etiam serum dicitur.

Ἀμαλδύνεται) deletur, et extenuatur: sicut in secundo de morbis muliebribus inquit: Oculi ἀμαλδύνεται, id est, tabescunt.

Ἀρμῶ) quiete, paulatim, ut Pherecrates in metallicis.

D 5

Agus-

⁵ ἀμαυρῆται MS. St. consentit Chart. ⁶ ὁματ' ἀμδύνεται MS. D. ⁷ Galeno ἀρμῶς exponitur παραχρημα apud Hipp. ἀρμοί Chart. ⁸ MS. D. vocem μικρῶς ignorat.

de femine p. 27. v. 48. Ceterum eunuchi propterea non coeunt, quia geniturae transitus ipsis ἀμαλδύνεται, sublatus est. In cuius vocis expositione interpretes parum sibi ipsis constant, et minus cum Erotiano consentiunt. EUST. Hef. non tantum explicat ἀφανίζεσθαι sed et μαραινέσθαι, tabescere, marcescere, languere.

r. Galenus in Exegeſi habet ἀρμῶ et ἀρμῶς, ut habent aliqui codices, illico significat, et est vox Dorica. Primo de morb. mul. p. 233. v. 47. Si vero menses mulieri prodeant quidem, verum

pauciores quam conuenit, utpote osculo uterorum paululum a pudendo emoto, aut ἀρμῶ nuper concluso. Et infra p. 243. v. 18. Si vero curetur mulier superſtes erit, si ἀρμῶ cito curetur. Sic legitur in Vat. cod. in impressis vero utrobique habetur ἀρμοί. Quae expositio ab Erotiani sensu non parum discrepat. EUST. Apud Galenum habetur ἀρμῶς, et exponitur παραχρημα, adscribiturque linguae Doricae. Apud Hippocratem ἀρμοί saepe inuenio, sed et ἀρμῶ alicubi. Hesychius tamen non ἀρμῶ, sed ἀρμοί exponit ἡσυχῇ. ST. Cf. Foef. in oec. p. 94.

Π² Ἀεὺς θέντι) ἀντληθέντι.
 ὁ² Ἀπαυρίσκειται) ἀπολλύεται.
 ὁ² Ἀσκαρίζει) ἀντὶ τῆς σκαρίζει. Ὡς ὁ² ἄσαφίς
 καὶ ἄσαφίς, ἄσαχυς καὶ ἄσαχυς.
 ὁ² Ἀτεράμνοισ) δυσμεταβλήτοις.

Ἀναλ-
 ἀπολλύεται MS. D. hanc lectionem Foessii coniectura fir-
 mat in oec. p. 70. aut ἀπόλλυται legendum.

rr. Eustachius et Foessius
 nullum huic voci locum affi-
 gnarunt, at reperitur de nat.
 pueri p. 244. 50. ὅταν δὲ ἄ-
 ρυθέντι χρόνος ἐγγένηται,
 εἰσιμον γίνεται καὶ θερμὸν
 ὁράται. Hinc enim ἀρυθέν-
 τι ἀντληθέντι exponit, de
 quo nemo puto dubitauerit.
 HER.

s. Quarto de morbis p. 177.
 v. 35. Procedit potus in ven-
 trem, a ventre autem in re-
 liquum corpus ἀπαυρίσκειται
 expanditur. Calvus vertit,
 corpus ab eo haurit. Quae
 expositio Erotiani sensui ad
 amissum non quadrat. EUST.
 Foessius et Eust. male ad L.
 IV. de morb. p. 513. 48. re-
 tulere. Tu mecum refer ad
 p. 245. 30. ἔτις μεθίσιν ἐς
 τὸ δένδρεον ῥίζας ἀπ' αὐτῆς
 λεπτὰς καὶ πρῶτον ἀπαυ-
 ρίσκειται ἀπὸ τῆς ἰσμάδος τῆς
 ἐν τῷ δένδρεῳ ἐνεσθης, ἐν ᾧ
 ἐγνεται. Bene illa vertun-
 tur: radices in arborem de-
 mittit; primumque arboris
 humore, in quam insitus est,
 fruitur. Ἀπαυρίσκειται igitur
 hic eadem potestate adhi-
 betur, qua ἐπαυρίσκειται se-
 mel iterumque hoc libro oc-

currit, vt p. 241. 55. καὶ τὸ
 παιδίον ἀπ' αὐτῆς ἐπαυρίσκε-
 ται ὀλίγον: atque exiguo eius
 (lacis) puer fruitur. Ve-
 rum hinc multum abludit
 Erotiani expositio Ἀπαυρί-
 σκειται: ἀπολλύεται: nihil
 enim facilius fuit, quam Α-
 ΠΟΛΑΤΕΤΑΙ in ΑΠΟΛ-
 ΑΤΕΤΑΙ corrumpi: et sic
 Erotiani explicatio optime
 loco huic quadrabit. Simi-
 liter Suidas ἀπήυρα ἀφείλε-
 το, ἀπέλαυσεν. Eodem au-
 tem modo vox adhibetur loco
 supra citato L. IV. de morb.
 χωρεῖ τὸ ποτὸν ἐς τὴν κοι-
 λην, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίης ἐς
 τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκειται,
 tollenda inde propositio ἐς,
 et vertendum: desertur po-
 tus in ventriculum, a ventri-
 culo vero reliquum corpus at-
 trahit, vel accipit. HER.

t. Libro de nat. pueri p. 37.
 v. 45. Quando vero mulieri
 partus appropinquat, tunc
 puero se mouente, et mani-
 bus ac pedibus ἀσκαρίζοντι
 calcitrante, pelliculam quan-
 dam internam rumpi contin-
 git. Calvus vertit, scarifi-
 cando rumpit. Et p. 38. v.
 25. Et puer plenus ac matu-

Ἀρυσθέντι) exhaurienti.

Ἀπάνευσκεται) dissolvitur.

Ἀσκαρίζει) idem est quod σκαρίζει, saltat vel calcitrat; vt ἄσαφίς, σαφίς, quae vuam passam, ἄσαχυσ, σάχυσ, quae spicam significat.

Ἀτεράμνοισ) his, quae difficulter mutantur.

Ἀναλ-

² ἄσαφίς MS. D. ³ ἰδυσμεταβλήταις vulgg. ex operarum errore.

rus si existat, copiosius alimentum desiderans, ἀσκαρίζει calcitrat. Caluus vertit, se se agitat, et v. 30. Quae vero menses paucos demittunt, hae etiam pueris postremo tempore, vbi iam maturi fuerint, alimenti rarius exhibentes, ipsos ἀσκαρίζειν calcitrare faciunt. Caluus vertit, vti agitentur. Et rursus v. 48. Vberius itaque praesente alimentum puer quaerens, ἀσκαρίζει calcitrando pelliculas dirumpit. Caluus vertit, non quiescit. Vt mihi videtur, haec vox in citatis locis, pro calcitrare appositissime sumitur; quamvis moueri, saltare, scalpere etiam significet. EUST.

u. Hipp. περί φύσιος παιδὸς non procul a fine; ὁπότεν ἄδρὸν ἔη τὸ παιδίον, ποθέον πλείονα τῆς ὑπάρχουσας τροφῆς, ἀσκαρίζει καὶ τὰς ὑμένας ῥήγνυσι. In eodem libro κινεῖσθαι et ἀσκαρίζειν copulauit, ξυμβαίνει τότε τῷ παιδίῳ κινεομένῳ καὶ ἀσκαρίζοντι χερσὶ τε καὶ ποσὶ. ST. Foef. et Ad. Heringa eundem

locum laudant. v. oecon. in hac voce et Obseruatt. critt. p. 10.

x. Apud Hippocr. περί αἰμάτων, ὑδάτων, τόπων προἰάνων ἀλδέες ex hoc loco repōnendum fortasse ἀναλδέες, vbi scribit, οἵ τε καὶ ῥοὶ γινόμενοι αὐτέοι πάντες ἀναλδέες εἰσιν, κατατεθνηκυσμένοι καὶ ἀτελές. ὑπὸ πολυπληθείας τῆς ὕδατος. Nam ἀναλδής est potius incurabilis, insanabilis, ab ἄλδω, quamquam Hesyechius vult ἀλδαίνω quoque significare αὐξάνω. ST.

y. Galenus in Exegesi, ἀτεράμνα exponit, difficilia ad concoquendum, et dura: quae vox Hippocrates in libro de aëre, aquis et locis saepe usus est p. 75. v. 14. Haec itaque diligenter oportet perscrutari: ac simul quomodo circa eam habeant aquae: numne palustribus vtantur et mollibus, aut duris, et ex sublimi loco prolabantibus, et scaturientibus ex petris, siue falsis, et ἀτεράμνοισιν crudis. Et parum infra in ea parte, quae ad finem libri de vulne-

^c 'Αναλδῆες) ἀναυξῆς.

^a 'Αναλκῆς) ἔνιοι μὲν τὸ ἀνάνδρον καὶ ἀδύνατον βέλτιον δὲ ἐστὶν ἀκθεῖν τὸ ἀβοήθητον. Ἀλκή γὰρ παρ' αὐτῶ λέγεται ἡ βοήθεια.

¹ Ἀράβη) ἡ βλάβη.

² Ἀργά) ἀγύμναστα ἢ λευκά.

^c Ἀήρ) τετραχῶς λέγεται, ὃ, τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος ³ ἢ τε ὁμίχλη καὶ ὃ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, — — αἰὲρ γὰρ παρὰ νηυσὶ ⁴ βαδείη. Οὐ δὲ σελήνη ἐρανόθεν πρῶφαινε, καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἑδρας δυσώδης πνοή.

^a Ἀναίο-

¹ ἀργῶ MS. D. ² ἀγύμναστα MS. D.

vulneribus capitis apposita est; p. nempe 453. v. 5. Homines autem vegetos et siccos esse necesse est: et plures ventres infernos ἀτέραμνες crudos et duros habere, supernos vero fluidiores. Et v. 19. Ex mulieribus vero, primum quidem multae steriles fiunt propter aquas, quae durae sunt, ac ἀτέραμνα crudae et frigidae. Et iterum v. 22. Vbi vero pepere-rint, pueros nutrire non possunt: lac enim ab aquarum duritie et ἀτέραμνης cruditate exstinguitur. Et p. 454. v. 38. de aquis. Quaecunque vero falsae et ἀτέραμνα crudae et durae sunt, ad hoc quidem ut omnes bibant, non bonae sunt. EUST. Hesych. τὸ μὴ ἐνδιδῆν, σκληρὸν, explicat, quod τῷ ἀπαλῷ oppositum est.

z. Galenus in Exegeſi habet ἀναλδῆς, et dicit significare id, quod non nutritur, et non augetur: quem locum

nonnulli in annotationibus in eum librum conscriptis, depravatam esse putant: et ex eo, qui de aëre, aquis et locis inscribitur, ita emendandum, ut pro ἀναλδῆς, legatur ἀναλθῆς; immemores se scripsisse in annotationibus Erotiani, in hoc ipso libro Hippocratis ἀναλθῆς mendoſe legi: et pro eo restitui debere ἀναλδῆς. Vnde unicuique patet, eos magna cum inconstantia falli. Sic autem Hippocrates in libro cit. p. 77. v. 16. de Phasi fluio verba faciens, scribit: Fructus autem, qui illic nascuntur, omnes ἀναλθῆς insalubres sunt. Pro qua voce num reponi debeat ἀναλδῆς, aliis inquirendum relinquo. EUST. Vide Foef. in oec. p. 49.

a. Libro de aëre, aquis, locis, p. 77. v. 33. Propter quas sane causas, ἀναλκῆς imbelles et effeminatum universum Asianorum genus existit.

Ἀναλδέες) quae non crescunt. (ἡ ἀναλδέες)

Ἀναλκας) nonnulli effeminatum et imbecillum. Melius est autem hoc intelligere de eo, cui auxilium praestari non potest. Ἀλκή enim apud ipsum auxilium dicitur.

Δράβη) detrimentum.

Ἀργα) quae inexercitata sunt, vel alba.

Ἀῆρ) aër quatuor modis dicitur: et qui omnibus communiter splendet, et aër caliginosus, ut est apud Homerum: Ἀῆρ enim apud naues profundus, neque Luna e caelo fulgebat. Dicitur et spiritus in nobis: et per sedem graueolens flatus.

Ἀναίσθητε vulgg. Verba παρ' ὅ usque προῖφαινε uncinis inclusa sunt apud Steph. ⁴ βαθεῖν MS. D.

fit. EUST. Hes. quoque exponit ἀδύνατον, ἀσθενές, ἀνανδρον.

b. Eodem redit Hesychii explicatio, qui βραδύν, μιλλόν tardum, hebetem hac voce innui dicit.

c. In tertio de humor. t. 8. p. 116. v. 35. Quum igitur et Ἀῆρ aër sic processerit, pro quo Germanus interpres, et quidam alii, ver transtulerunt. Caluus vero aër, et quidem recte, ut iudico. Secundo de morbis mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progressi vteri suffocent, et Ἀῆρ aër impeditus violenter attrahatur, anxia est. Libro de morbo sacro p. 125. v. 19. Calcitrat autem pedibus, quum Ἀῆρ aër in membris conclusus fuerit. Et libro de flatibus p. 118. v. 22. Ac spiritus quidem, qui in corporibus sunt, flatus vocan-

tur: qui vero extra corpora existunt, Ἀῆρ, aër. Et p. 119. v. 36. Hiatus etiam praecedere solet febres: siquidem multus Ἀῆρ aër coaceruatus, cumulatim superne petens, commouet, ac diducit os. Ceterum, licet haec vox frequenter apud Hippocratem reperiatur: pro graueolenti flatu per sedem emissio ab eo usurpatam nusquam legi. Locus autem Homeri, quem citat Erotianus, est in nono Odyssaeae: Ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, Οὐδὲ σελήνη ἐφανόθεν πρὶφαινε. Aër enim iuxta naues profundus erat. Neque Luna e caelo splendebat. EUST. Locus Homeri Odyss. ι. v. 144. sq. sic legitur et sic legendus est, (ut habet Eustachius). Sed legitur περὶ, non παρὰ in vulgatis editionibus. ST. Cf. Foef. in oecon. p. 7.

^{d 1} Ἀναίσσοντας). ἀνορμῶντος. Ἀίσσειν γὰρ τὸ
ὀρμᾶν λέγεται.

² Ἀλαζονες) εἴρηται ² παρὰ τὸ ἄλη ζῆν. ^{e 3} Ἀλη
δὲ ἢ πλάνη. Καὶ Ἀλήτην, τὸν πλανήτην. Λέγονται
δ' ὅτως καὶ οἱ ψεῦσαι.

^{f 4} Ἀντεόνθεον) τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον
ἔσεσθαι ἄνθρωπον. ⁵ Ἀντίον δ' ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ τὸν
σῶφρονα. Ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων,
τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα ἔχ' ὁρᾶτε, καὶ δῆμα προσ-
πνέοντα ἀντίας θέεσ.

⁸ Ἀλάζονες) Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ Φονεῖς Φη-
σιν, ἐκ ⁶ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως
ἀλάζονας ἐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἐνιοὶ ⁷ δὲ τὰς ἀνόςιόν
τι καὶ μιὰρὸν ἐργασαμένους, καὶ μὴ ὥσι Φονεῖς, οἷον
^{h 8} ἄλυσά τινα κατ' ὁδὸς διαπραττόμενοι. Παρὰ τὸ
⁹ Ἀλητεῖν καὶ αὐτοὶ, ὅπῃ ἐστὶν ἀμαρτεῖν.

Αἰό-

¹ vulgg. quae alium servant ordinem: ἀναίσσει, ἀνορμα,
ἀναίσσοντας ἀναρμῶντος. Reliqua autem ab αἴσσειν non
habent, neque in αἴσσειν. ² ἀπὸ ἄλης ζῆν MS. St. con-
sentit Chart. παρὰ τὸ ἄλης MS. D. ³ ἄλη MS. D.
⁴ ἀντέονθεα Chart. qui hoc vocabulum corruptum cen-
set. ⁵ ἀντέον MS. St. et hanc lectionem ex Sophocle
firmari Foef. asserit. conf. Iunt. et Eust.

d. Secundo progn.t. LXX. p. 406. v. 33. de doloribus
lumborum. Si vero ἀναίσ-
σοντας affiliente ad septum
transuersum morbo, alia signa
non mala accesserint, hunc
suppuratum fore multa spes
est. Sic vertit Germanus in-
terpres. Caluus vero, pro-
rumpat. Alii ascendente.
EUST. Foef. magis ad locum
de morbo sacro refert p. 122.
19. τὰς δὲ καὶ ἀναίσσοντας τε
καὶ Φεύγοντας ἔξω, ideoque
pro ἀναίσσοντας ἀναίσσοντας
legendum censet p. 46.
e. Vnde haec vox quoque
de agyrtis vsurpatur, apud
Hipp. de morbo sacro p. 122.
22. v. Foef. p. 26.
f. De ἀντέονθεον nihil me-
mini me apud Galenum lege-
re, et corruptum suspicor esse
vocabulum. s. t. Foefius ad
locum Hipp. de morbo sacro
p. 123. 25. respici putat, ubi
pro ἀθεώτατον ἀντέονθεον
legit Erotianus.

Ἀναίσσοντος) irruentis, αἰσσειν enim idem est, quod irruere.

Ἀλαζόνες) dicuntur eo quod cum errore viuunt. Ἀλη autem error; et ἀλήτης errans, quo etiam nomine mendaces appellantur.

Ἀντεόνθεον) hominem, quem damni alieni auctorem futurum suspicamur. Ἀντέον autem veteres continentem appellabant, ut est apud Sophoclem in Clytaemnestra: Nonne vidistis hunc ἀντεον obuersantem, et metum spirantem ἀντέας, id est, continentis Deae.

Ἀλάσορες) Bacchius quidem in primo libro homicidas interpretatur, ex Euripide in Melanippe. Fortasse ἀλάσορας, id est, homicidas non ausa est interficere. Nonnulli vero eos, qui impium quoddam ac scelestum patrarunt, quamuis homicidae non sint, quemadmodum committentes quaedam, quae erroris plena sunt, circa itinera, eo quod, haec vox deriuetur παρὰ τὸ ἀλητεῖν, quod est peccare.

Αἰό-

6 τῆς ἐν Εὐρίπιδε MS. D. 7 δὲ τερ MS. D. 8 αἰίσαι vulgg. ἀλησα Chart. i in η mutato. Foef. vero ἄλασα; vel ἀλησα legendum censet. 9 Potius ἀλιτεῖν legi debere existimat Foef. quod significat delinquere et ea peccare, quae veniam non mereantur, ut sit ἀλιτῶ, λιτῆς καὶ ἱκεσίας τερεῖμα, venia aut supplicatione priuor.

g. Galenus in Exeg. dicit, Foef. in oec. p. 26. Huius vocis expositionem dat Scholiaft. ad Euripidis Phoenissas v. 1550.

h. Videtur ἄλασα ex Graecis lexicographis esse reponendum, et certe melius etymologiae conuenit haec lectio. Nisi forte per η quippiam legere malit ἀλησα, quod sequatur ἀλητεῖν, ut dicamus α in η esse mutatum. ST.

ⁱ Αἰονήσις) κατάντλησις. Βακχῆος δὲ φησι
¹ πρόσκλησις.

^k ² Αἰθόλικες) ³ αἱ παρὰ τὴν ἐπιφανείαν τῷ σώ-
 ματος γινόμεναι φλύκταιναι, εἴτε ὑπὸ πυρὸς ἢ ἄλλης
 αἰτίας, ἀπὸ τῷ αἰθεῖν ὠνομασμένα. Ἄλλοι δὲ αἰθό-
 λικας εἶπον, τὰ σρογγυλέμενα κατὰ τὴν ἐπιφανείαν
 φύματα. Ταῦτα δὲ ὑπὸ θερμῷ μὲν γίνεται, ὑπὸ
 ψυχρῷ δὲ ἀποκρέεται. Τὸτο δὲ Ἰπποκράτης ἐ βέ-
 λεται λέγειν. Τὸ γὰρ θερμὸν ἐ γίνεται σρογγύλον,
 ἂν μὴ ἀγαν ἐκζέσεις ἢ, καὶν τοῖστον ἢ, ἐ γίνεται σρογ-
 γύλον, ἀλλὰ μᾶλλον ⁴ σκληρύνει. Ἐνιοὶ δὲ εἶπον τὰς
 κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐκζέσεις, ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν σρογ-
 γυλῶνται. Γλαυκίας μὲντοιγε ἀγνοήσας, ἐκ ὀλίγα
 γέγραφε, λέγων αἰθόλικας εἶναι τὰ ἐν ταῖς θερμολο-
 σίαις ἐπανιστάμενα ⁵ ἐρυθήματα.

¹ Ἀλητον) ἄλευρον.

Ἀλέ-

¹ πρόσκλησις MS. D. ² apud Chart. αἰθόλικες ex Gal.
 inde αἰθολικώδεα. Hesych. habet ἄτυκας. ³ αἱ περὶ
 MS. St. consentit Foef.

i. Libro de humidorum vsu p. 112. v. 13. de aqua. Cutis ipsa superne exulceratur calidae αἰονήσει aspersione, sic vertit Germanus interpres. EUST. v. Foef. p. 13.

k. Aliqua exemplaria habent, αἰθάλικες. Galenus in Exeg. habet αἰθόλικες. Significantur autem, vt ipse exponit, hac voce circuli in summa cute similes circulis rubentibus, quos ignis excitat: quam ego apud Hippocratem non inuenio, sed ὁληκῶς in Libro de vsu humidorum, p. 113. v. 40. de palpulis verba faciens: In carnis vero et tenera carne praeditis, subrubicundae sunt: in nigris autem rotundae ὁληκῶς λέγουσι, hoc est, vt Germanus interpres vertit, dothienes, id est, furunculi, appellatae: et quales in ipsis calidis lauacris oboriuntur: quod videtur comprobare Glauciae opinionem ab Erotiano confutatam. Et praeterea haec versio suspecta videtur, quia ὁθήην, quem describit Paulus L. IV. c. 23. et Galenus quinto de compositione medicamentorum secundum locos c. 7. et tertio de humoribus, com. t. 26. mihi videtur differre a ὁληκῶς descriptis ab Hippocr. in

Αιόνησις) fomentum seu exhaustio. Bacchius vero inquit prouocatio.

Αιδόλικες) quae in corporis superficie nascuntur pustulae, siue ab igne, siue ab alia quavis causa, ἀπὸ τῆς αἵθου, id est, ab urendo, nominatae. Alii autem αἰδόλικας dixerunt rotunda in corporis superficie tubera: haec autem ex calore gignuntur, frigore vero expelluntur. Sed hoc non vult dicere Hippocrates. Calidum enim non fit rotundum, nisi valde feruidum sit; et quamuis eiusmodi sit, non fit tamen rotundum, sed potius obdurefcit. Nonnulli vero dixerunt bullas, quae in superficie nascuntur, quae sane vt plurimum in rotundum tendunt. Glaucias vero, quum rem totam ignoraret, non pauca scripsit, dicens αἰδόλικας rubores esse, qui ex calidis lauacris nascuntur.

Ἀλητον) farina.

Ἀλέ-

⁴ σκληρύνει, haec vox cum sequentibus usque λέγων deest in MS. D. ⁵ ἐνδύματα Foesf. ex coniectura.

L. de usu humidorum. EUST. Apud Galenum legitur αἰδύλικες et inde deriuatum αἰδουλκώδεα. Hesychius autem habet αἰδονας. Sed Erotiani lectioni plures assentiuntur. s. r. Vide Foesf. in oecon. p. 10. et Gorr. in def. med. p. 10.

I. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 24. Sunt autem ex forbitionibus haec commodissimae, panicum, lenticula, ἄλητον farina horni, vt Germanus interpres vertit, simila, Caluus, et p. 288. v. 6. Et ἄλητον farinam forbendam dato. Secundo de morbis p. 144. v. 45. A vomitu quidem bibat ἄλητον farinam trime-

stris tritici in aquam inspersam. Et p. 146. v. 39. Foris autem ceruicem et maxillas ἀλήτω farina calida in vino et oleo cocta integito. Et p. 156. v. 3. Et ἄλητον farinam ac fauum inspergat. Libro etiam quarto p. 178. v. 3. Si quis Cyceonem biberit, aut ἄλητον farinam coctam forbuerit. Et v. 7. eadem repetit. Secundo de morbis vulgaribus, sect. 6. p. 318. v. 13. Sin minus ἄλητον, farinam quam calidissimam dato. Vtitur etiam hac voce alias in eadem sectione. Alia exempla habentur, Libro de affectionibus p. 181. v. 33. Secundo de diaeta p. 92. v. 41.

E

Libro

Ἰ. Ἀλέξασθαι) βοηθήσαι. Ὁθεν καὶ τὸ ἀλεξί-
φάρμακον.

Ἰ. Ἀρδεῖ) βρέχει.

Ἰ. Ἀνακῶς) ² ἐπιμελῶς, καὶ περιπεφυλαγμένως,
ἐξ ἧς δὲ ἡ λέξις Δωρική.

Ἰ. Ἀρρόϊη) ³ ἀρρώστια.

Ἰ. Ἀπεσυριγγώδη) ἀπεφυσήδη, καθάπερ αἱ πνευ-
ματῆμεναι σύριγγες.

Ἰ. Ἀργέμον) πάθος τὶ περὶ τὰς ὀφθαλμοὺς λευκα-
ματῶδες· ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνο-
μάθη.

Ἰ. Ἀψυχέειν) λεπτοθυμεῖν.

Ἰ. Ἀρτίων) Βακχεῖος μὲν ἐν τῇ τρίτῃ⁶ φασίν, ⁷ ἀρ-
τηρίων κοινῶς. Ἐπικλῆς δὲ καὶ Λύκος ὁ Νεαπολίτης
ταῦτα

² ἀλέξασθαι, vulgg. ex operarum vitio. ³ ἐπιμελῶς vulgg.

⁴ mendum suspicatur Chart. quum ἀρρόλη potius signifi-
cet ἐποχὴν ἐμμήνων quam ἀρρώστιαν. ⁵ ἀψυχέειν vulgg.

Libro de fistulis p. 518. v. 41.

et p. 519. v. 22. EUST. v.

Foef. in oec. p. 29.

m. Galenus in Exeg. in-
terpretatur, caute. EUST.

n. Galen. in Exeg. ἀρρόλιας
dicit esse menstruarum purga-
tionum suppressiones. EUST.

o. Apud Hipp. περὶ τόπων
τῶν κατ' ἀνδρῶπον inuenio
ἀρρόλην, sed quod videtur,
potius ἐποχὴν ἐμμήνων quam
ἀρρώστιαν significare. Ac cer-
te Erotianum ita scripsisse vix
credo. ST.

p. Foefius locum ex Hipp.
de loc. in hom. p. 66. 48. re-
spici censet, et de auribus ac-
cipit, quae velut inflatae fi-
stulae flatu impletæ sunt, hoc
est in fistulam versæ. v. eius
oec. p. 85.

q. Ex iis, quae Erotianus
scribit, conicio Hippocratis
codices, in libro de locis in
homine, p. 67. v. 45. esse de-
prauatos, ibi enim de oculo-
rum affectibus tractatur, et
mendose legitur. Si autem
ἀρ' ἐπὶ γέμον, seu ἀρ' ἐπὶ γέ-
μον, id est, vt interpret Ger-
manus vertit, humoribus ple-
nus fuerit, lacrymare oculo
conducit. Pro quo legendum
est: Quum vero ἀργέμων,
hoc est affectio oculi alba co-
lore fuerit, lacrymare oculo
conducit. De hac oculorum
affectione, ἀργέμων dicta, me-
minit Auct. definit. medic. et
Auct. introductorii c. 15. et
Paul. Aegin. L. III. c. 22. et
Actuar. L. II. c. 7. In tracta-
tione de nothis, adiectis ad fi-
nem

Ἀλέξανδρον) auxiliari, succurrere, unde et τὸ ἀλεξί-
φάρμακον, cum auxilio remedium.

Ἄρδεις) irrigat.

Ἀνακῶς) diligenter et caute. Est autem haec vox
Dorica.

Ἀρρόνη) imbecillitas.

Ἀπενσουργώθη) quod ad summum intumuit, quem-
admodum fistulae inflatae.

Ἀργεμόν) affectio quaedam in oculis, alba colore,
quae sane a sequenti albedine nominata est.

Ἀψυχέειν) animo deficere.

Ἀορτέων) Bacchius quidem in tertio inquit: De arte-
riis communiter haec vox intelligitur. Epicles autem et

E 2

Lycus

Ἄορτέων MS. St. et hanc veram lectionem etiam tuetur
Foes. aequae ac Eust. et sic quoque in vulgg. ordinem lit-
terarum servantibus. Ὁρτέων MS. D. et Foes. ac vulgg.

Ἄορτέων MS. D.

nem primi libri de morb. mul.
p. 300. v. 48. πρὸς Ἀργήμον,
ad Argemon oculi vlcus le-
gitur, non πρὸς Ἄργεμον.
EUST. Vide Foes. p. 90.

r. In Exegeſi, ἀψυχέειν ani-
mus deficit, et ἀψυχία, de-
fectio animi. Primo prorrh.
com. 3. t. 20. p. 411. v. 36.
In his etiam spumosaef mictio-
nes, vna cum ἀψυχία, ani-
mi deliquio, pro qua voce,
vt testatur Galenus in com.
Dioscorides ἀποψυχῇ animo
defecerit, scribendum esse
censuit. EUST.

s. In Exegeſi, ἄορτον est
pars pulmonis, separata ab
vtraque parte, vt in libro de
morbis maiore; in quo hanc
vocem reperire non potui;
sed libro de locis in homine,

p. 68. v. 23. ita scribitur: Ta-
bes autem fit, quum in idem,
vel in suppurato, fluxio fit
per guttur, et appendentes
pulmonis partes, appellatas
ἄορτέων, aortas; quae pul-
monem et guttur coniungunt.
Et p. ead. v. 26. Et in ἄορτῇ-
σιν aortis id quod influit de-
tentum, vtpote quum angusta
habeant foramina τὰς ἄορτάς
aortae, pro qua voce, venas
Caluus perperam vertit. Su-
mi autem etiam pro arteriis
et venis cordis, ex iis, quae
libro de corde p. 55. v. 47.
scribit, clare patet; vbi de
pelliculis cor claudentibus
verba faciens, inquit: Hae
mihi nerui ipsius visceris, et
vasorum principia, ἄορτῇσιν,
aortis esse videntur. Et p. ead.

τὰ ἐν τῷ πνεύμονι καὶ τῇ τραχείᾳ ἀρτηρία¹ βρογχία φασὶν ἔτῳ καλεῖσθαι. Βέλτιον² δὲ εἶναι³ ἀρτηρίας ἀκέραι, ὡς Βακχεῖος εἶπεν, οἷον ἀεροτῆρας τινὰς ἔσας, κατὰ ἐθνικὴν σοιχείων ἐναλλαγήν, ἔτῳ ὀνομάσθαι φησὶν.

¹ Ἀρθρα) ἰδίως τὰς συμβολὰς τῶν ὅσων ἄρθρα καλεῖ, δι' ὧν φησὶν, Αἱ δὲ χεῖρες ἄρθρα ἔχουσι πολλά· ὅκοσα γὰρ ὁτέοισι ζυμβάλλουσι, πάντα ἄρθρα ποιέουσι. Ποτὲ δὲ ἐκάτερον μέρος ὁτέε τὸ μέλλον συμβάλλεσθαι, ὅταν λέγῃ, Ἐν τοῖσιν ἰσχύοισιν ἄρθρα⁴ δύο εἰσὶν αἱ κοτύλαι καλῶμεναι.

² Ἀπτίσων) ἀλεπίσων. Πτίσσειν γὰρ λέγεται τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν.

³ Ἀρα-

¹ βροχία MS. D. ² δ' εἰς ἀρ. vulgg.

v. 49. Et qui rei intelligentes sunt, admirantur; quomodo oscula, et αορτέων aortarum fines claudunt. EUST. Vide Foef. in oec. p. 66.

t. Loca ab Erotiano citata sunt in libro de loc. in hom. p. 65. v. 26. 29. Ex quibus elicimus, posse nos id os, quod proximum sua concauitate suscipit, articulum appellare, licet Galeno aliter videatur, recte, secus ne, postea indicabis. Secundo de fracturis, t. 51. p. 462. v. 2. Facile iam est, τὸ ἄρθρον articulum reponere. Et libro tertio, t. 52. p. 469. v. 49. Nam femoris ἄρθρον articulus pro magnitudine expeditior est, quam brachii. Et t. 54. p. 470. v. 2. Brachii vero ἄρθρον articulus magnus est. Et t. 56. p. 470. v. 6. At cubiti ossa inaequalia sunt:

et quod breuius est, multo crassius est: quod vero tenuius est, multum superat et excedit ἄρθρον articulum. Primo de artic. t. 1. p. 472. v. 15. Humeri vero ἄρθρον articulum vno modo luxari noui. In quorum locorum expositione Galenus asserit articuli nomine ab Hippocrate appellari, aut ipsam ossium coniunctionem, aut ex ossibus, quae inter se committuntur, non cauum proximi ossis caput, vel extremum recipiens, sed os, alterum subiens. Et praeterea quarto de articulis t. 16. p. 495. v. 30. haec verba exponens. At vero quibus tibiae ossibus ἐξαρθρώσαντα luxatis, ac vlcere inducto ἄρθρα articuli circa pedem penitus eminent. Hippocratem reprehendit, quod ossa cruris ἐξαρθρεῖν

Lycus Neapolitanus dicunt bronchia pulmónis, et asperae arteriae sic appellari. Melius autem est intelligere arterias, vt Bacchius dixit, quasi ἀεροτηρίας τινάς, id est, vasa quaedam spiritum in se seruantia, secundum vulgarem literarum mutationem sic nominatas esse dicit.

Ἀρθρα) proprie ossium coniunctiones appellat his verbis. Manus autem ἄρθρα, id est, iuncturas, seu articulos habet multos. Quaecumque enim ossibus committuntur, omnia articulos faciunt, aliquando autem vtraque pars, hoc est, os, ex quo articulus confici debet, vbi dicit: In coxendicibus ἄρθρα duo sunt, quae κοτύλαι, id est, acetabula appellantur.

Ἀπτίσων) sine squama, seu cortice. Πτίσσειν enim dicitur decorticare, et confundere.

E 3

Ἀρα-

³ ἀπορίας MS. D. ⁴ δύο Foef.

Θρεῖν luxari, parum apposite dixerit: quum id de talo potius fuisset dicendum. Quam tamen obiectionem eo in loco et secundo de fract. t. 51. paruipendit, et Platoni subscribens asserit, nominum disceptationem, dummodo error nullus accadat, esse prorsus reiiciendam, memor fortasse se quoque cum prioribus anatomicis eo nomine abusum fuisse, quando in octavo de vfu part. c. 14. epiphysim cerebri vermiformem multipliciter esse articulatam dixit. Ceterum numquid Hippocrates in aliis suis libris articuli nomen ossium concauitatibus accommodaverit, tu ipse inquires. Et si alia exempla desideras v. lib. de arte p. 3. v. 33. L. de carnibus p. 41. v. 39. Primo

de morb. mul. p. 244. v. 1. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 30. et p. 316. v. 1. Et libro IV. de fene in lapideis vestibulis p. 333. v. 17. Et lib. V. de Eumelo Jariffaeo p. 337. v. 48. Ac L. VI. com. 1. t. 12. et 16. et 17. p. 343. v. 30. et 37. et 38. Lib. de iudicat. p. 387. v. 12. Septimo aphor. t. 63. et 64. p. 400. v. 31. Tertio de artic. t. 45. p. 485. v. 44. KUST. Cf. Foefius, qui fusius p. 92. omnia explicat.

u. Galenus in Exeg. integrorum, in integras farinas diuisorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non secreta. Hinc coniicio nomen ptisanæ ductum esse; nam Erotianus ait, πτίσσειν enim dicitur decorticare et confundere. Lib. de vet. medic. p. 8.

^x Ἄραδον) ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον.

^y Ἀσκητέον) αἰθλητέον. Τὲς γὰρ αἰθληταὶ Ἀσκη-
ταὶ οἱ Ἀττικοὶ καλεῖσιν.

^y Ἀκείσιας) τὰς ¹ ἰάσεις. Καὶ Ἀκεσὰ, τὰ ἰάσι-
μα. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας Ἀκεστρίας καλεῖσι,
παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ² ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια.

^y Ἀδιάρροϊη) ἡ τῶν διαρρέοντων παντελὴς ἐποχὴ.

^z ³ Ἀγαθῶς) συμφερόντως.

Ἀθελ.

¹ ἰάμασις vulgg. ² ὑγιῇ MS. D.

p. 8. v. 21. de differentia pa-
nis ἢ ἀπτίσων πυρῶν ἢ ἐπι-
σμένων, et ex tritico non de-
corticato, aut decorticato,
et multa aqua subacto. Se-
cundo de diaeta p. 92. v. 5.
Eius signum habebis, si velis
hordeum ἀπτίσεις non purga-
tum coquere; purgat enim is
succus fortiter: si vero ἐπι-
σμένους decorticatū coxeris,
perfrigerabit magis, et alium
sistet. Lib. de vet. med. p. 5.
v. 36. de inuentione panis.
Ex tritico igitur macerato,
et πτίσαντες a cortice pur-
gato, molitoque ac cribrato,
et subacto ac affato, panem
fecerunt. EUST. Hesych.
ἀκόπα, μὴ κεκομμένα. cf.
Theophr. de causis plant. L.
IV. c. vlt.

x. Quarto de morb. p. 177.
v. 43. Mitiora vero ἄραδον
turbulentum corporis motum
faciunt. Primo de rat. vi-
ctus acutorum, t. 18. p. 369.
v. 11. de ptifana. Neque ad-
strictionem habet, neque ἄρα-
δον turbationem malam. Et
libro quarto t. 94. p. 382. v.

38. Lens adstringit, et ἄρα-
δον turbationem inducit. In
cuius loci expositione Gale-
nus inquit: Dictum est autem
ἄραδον significare turbatio-
nem quamdam, ac veluti pu-
gnam, quae in ventre ex edu-
liis discrepante facultate prae-
ditis excitatur. Lib. de vet.
med. p. 9. v. 6. Sin autem est
calidum quoddam acerbum
existens, aliud vero calidum
fluidum, aliud calidum ἄρα-
δον tenue. Sic vertit Germa-
nus interpres, sequutus Pha-
vorinum: non vehemens;
Caluus, sed vterque, vt iu-
dico, perperam. EUST. Ga-
lenus ait ἄραδον esse tumult-
um quemdam et velut pu-
gnam, quae excitatur in ven-
triculo ex cibis, quorum sunt
diuersae facultates. Apud
Hippocratem tum alibi, tum
ἐν τῷ περὶ διαίτης ὁξέων νο-
σημάτων, nomen hoc legi-
tur; vt quum scribit, καὶ ἔτε
σύψιν ἔχον, ἔτε ἄραδον κα-
κόν. Ibidem circa finem li-
bri, Φανὸς δὲ σύφει, καὶ ἄρα-
δον ἐμποιέοι, ἣν μετὰ τῷ Φλοιῷ
ἦ.

² Ἀραδόν) turbulentum motum, et maris aestum.

³ Ἀσκητέον, ἀθλητέον) id est, certandum. Athletas enim ἀσκητάς Attici dicunt.

⁴ Ἀκείσιαις) medelas, et ἀκεσά, medicabilia, et Attici acus ἀκεσείας appellant, eo quod medeantur, et quasi sana faciant vestimenta.

⁵ Ἀδιαρρόη) diffluentium exacta retentio.

⁶ Ἀγαθῶς) vtiliter.

E 4

ἈΘέλ.

⁷ ἀλαθῶς vulgg. ex operarum vitio.

γ. In quos locos etiam Galenus eam quam dixi explanationem annotat. s. r. Hef. ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις.

y. Galenus in Exegeſi exponit ἀκεσά, quae curatio- nem admittunt: siquidem ἀκη medicamenta sunt. Primo de humor. t. 12. p. 114. v. 33. ἀκη medela, declinatio. Tertio de artic. t. 103. p. 493. v. 26. Oportet enim ἀκεσά curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεσα incurabilia fiant. Et v. 29. Siue eo vertantur, vt ἀκεσον curabilia fiant. EUST. Locum ἐν παραγγελίαις p. 187. 29. denotari censet Foef. p. 16.

z. Secundo de officina medici, t. 3. p. 503. v. 14. Eius vero, quod ἀγαθῶς bene deligatur, duae sunt species. Secundo de fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς bene deligare non cuiusuis est. Galen. in com. inquit: Hic auctor, et alii antiqui saepe numero ἀγαθῶς bene, pro καλῶς pulchre vsurpant.

Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθόν bonum est hoc testimo- nium in omnibus sugillatis. Galenus eum locum expo- nens ait: Idoneum siue bo- num dixisse ἀγαθόν quasi cer- tum, stabile, verum, perpe- tumum. Secundo de artic. t. 44. p. 482. v. 14. Vti autem conuenit ad omnia haec huius- modi farina, si ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Gale- nus eo in loco inquit: Opti- mum triticum dixisse ἀγαθῶς πύργος. Maiores enim soliti sunt ἀγαθῶς vocabulo vti ad notandum id omne, quod in suo genere primum. Secun- do aphorism. t. 33. p. 391. v. 41. In omni morbo valere mente, et bene se habere ad ea, quae exhibentur, ἀγαθόν bonum: contrarium ve- ro malum. Galenus in com. inquit: Dici signum esse bo- num, quantum in se ipso est hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19. Sanguis fursum quidem qualiscumque fuerit, malus est: deorsum vero ἀγαθόν bona sunt nigra sub-

^a Ἀθέλγηται) Βακχεῖος φησὶ θηλάζεται ἢ ἐπισπᾶται. Ἐπικλῆς δὲ, ἐκπιέζεται καὶ ¹ ἐκθλίβεται, ὡς καὶ Νικάνδρος ἐξηγεῖται.

² Ἀναλελάφθαι) ἀνειλήφθαι.

^b Ἄλις) Βακχεῖος ἐν β', ἀρκέντως, ἱκανῶς. Ὡς καὶ Ὀμηρος, ³ λέγων, Ἀφνειὸς βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρβρα.

^c Ἀνακώχσις) Βακχεῖος ἐν α' φησι, σύμπτωσις Γλαυκίας δὲ, ⁴ ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή. Οὐ κατὰ τροπὴν, ὡς οἶμαι, ἰσάμενος. Ταῖς γάρ ται ναῦς, ὅποταν ἐπὶ μετεώρῃ ⁵ σαλεύονται, Ἀνακωχεῖσθαι λέγομεν. Ὅπερ ἔστιν ⁶ ἀνω χωρεῖν. Ὁ μὲντοι Ἐπικλῆς φησὶν, Ἀνακωχὴν τὸ συμπεπτωκέναι, συναμαρτάνων τῷ Βακχεῖῳ. Σαφῶς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περί ἄρθρων φησὶν, ἕτως λέγων, Ἐντιθένα δὲ εἰς τὴν μασχάλην καθαρόν ἔριον ἐλίσσοντα, καὶ ἐκπλήρωμα τῷ κοίλῃ ποιέοντα, ἵνα ἡ στήριγμα ἐν τῇ ἐπιδέσει ἀνακωχὴ εἰς τὸ ἄρθρον. Τετέστιν ἀνέχεται καὶ ⁷ ἀνακρατῆται.

Αἰών

¹ ἐκθλίβεται MS. Doru. ² ἀναλελάφθαι MS. D. Haec lectio ex Galeno petita est, v. Foef. p. 49. Sic quoque Eustach. ³ λέγων MS. D. ignorat. ⁴ ἀνήβη τις Chart. ⁵ σαλεύοντα MS. D.

fubeuntia. Galenus in eo loco vult ἀγαθὸν bonum, non tamquam proprie dictum, sed tamquam idem, quod melius, esse accipiendum, quasi ita diceret: Infra autem melius nigra delici. Hic aduertendum est, versiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim scribit: Αἷμα ἀνω μὲν ὑποῖον ἀν ἢ, κακόν. κατώ δὲ, ἀγαθόν. καὶ τὰ μέλαινα ὑποχωρέοντα, κακόν. hoc est, ut mihi videtur: Sanguis sursum quidem, qualiscumque

fuerit, malum, deorsum vero ἀγαθόν bonum, et nigra fubeuntia, malum. EUST. Foefius p. 1. ex loco Ciceronis Tuscul. IV. belle haec illustrat.

a. Galenus in Exeg. habet ἀθέλγηται, quod interpretatur, remittitur, dissolvitur. Primo de humoribus t. 16. p. 114. v. 36, Turbatio, infusio, ablatio, quibus ad sedem abscedit, unde ἀθέλγηται exsoluitur, aut medicamentum, aut vlcus, aut humor quispian, EUST. Galenum autem

tem

Ἀθελγήται) Bacchius inquit, lactat, vel attrahit. Epicles vero, exprimit et elidit, vt etiam Nicander interpretatur.

Ἀναλελάφθαι) vires reficere.

Ἄλις) Bacchius in secundo, satis, affatim, vt etiam Homerus inquit: Diues rerum copia, ἄλις, id est, satis autem ei erant arua.

Ἀνακώχσις) Bacchius in primo ait, casus, seu symptosis. Glaucias vero ἀνάπαυσις requies et sustentatio: non recte, vt opinor, intelligens. Naues enim, quum in sublimi aguntur, ἀνακωχεῖσθαι dicimus, quod est sursum tendere. Epicles autem interpretatur ἀνακωχὴν simul cecidisse, errans cum Bacchio. Manifeste enim Hippocrates in libro de articulis sic ait: Imponere autem in axilla puram lanam circumuoluentem, et explementum concaui facientem, vt sit firmamentum dum vincula damus, et vt ἀνακωχὴ τὸ ἄρθρον, id est, articulus sustentetur et sustineatur.

E 5

Αἰών

ἀναχωρεῖν MS. St. consentit Chart. ἀνωχωρεῖν autem veram lectionem esse contendit, quia de nauibus, quae in alto retinentur, Erotiano sermo est. ἄνακρατεῖται MS. D.

tem hoc in loco ἀλθαίνεται legisse Foef. p. 7. asserit.

b. Haec vox supra ab Erotiano est explicata, et a nobis annotatione illustrata, et ideo hic frustra iteratur. Homeri locus est, Il. XIV. EUST.

c. Locus Hippocratis ex primo de art. t. 29. p. 475. v. 10. de luxatione humeri, male fuit a scriptore librario Erotiani excerptus. Sic autem restitui debet: ὅποτι θί-
ναι δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἰρίον
μαλθακὸν καθαρόν· ξυνεῖλ-
σαντα, ἐκπλήρωμα τῆ κοίτης

ποιόντα, ἕνα ἀντισηρίγμα
μὲν τῇ ἐπιδέσει ἐη, ἀνακω-
χὴν δὲ τὸ ἄρθρον, id est: sub
alam vero lanam mollem,
puram, conuolutam subiicere
oportet, ad cauitatem explen-
dam, quo fulcimentum qui-
dem sit deligationi, ἀνακω-
χὴν δὲ τὸ ἄρθρον, sustentet
vero articulum. Et com. se-
cundo t. 45. p. 482. v. 47. de
naso fracto. Atque aut ipsum,
aut aliū quemdam ἀνακω-
χεῖν sustentare, donec vul-
nus corroboratum fuerit. In
mochlico, de naso similiter
fracto

¹ Αἰὼν) ὁ νωτιαῖος μυελός. Φησὶ γάρ, ² Ἐσφα-
κελίῳ τὸν αἰῶνα, καὶ τῷ Περὶ βελῶν καὶ τραυμάτων
φησὶ, Τὸν αἰῶνα νοσήσας τίς, ἐβδομαῖος ἀπέθανε.
Καὶ Πίνδαρος ἐν ¹ ὑπορχήματι, λέγων, ² Ἐνέπισε ³ κε-
κραμμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἔλκεα πλευράς ⁴ ἔμβα-
λεν ὦμον ⁵ τραχὺ ῥόπαλον τέλος δὲ αἰέρας πρὸς σι-
βαράς ἐσπάραξε πλευράς αἰὼν δὲ δι' ὅσέων ⁶ ἐρ-
ράϊσθη.

Ἄχῃ

¹ ὑπορχήμασι MS. D. ² ἐν ἐνέπισε vulgg. mendoſe. ³
κεκραμμένα MS. D.

fracto p. 506. v. 12. Deinde
ἀνακωχήσας ſuſtentabis digi-
tis alte contrectando et diri-
gendo. Sic habet codex Al-
dinus. Baſileenſis vero pro
ἀνακωχήσας habet ἀνακογ-
χίζειν, id eſt, vt Caluus ver-
tit, adaptato. EUST. He-
ſych. interpretatur: μετα-
ρρες τὰς ναῦς κατέχριν.

d. Gal. in Exeg. ἀντὶ τῆ
βίε, pro aeuo uſurpari dicit:
quem deinde alii ſunt ſequuti
interpretes. Erotianus pro
ſpinali medulla in libro de tel-
lis et vulneribus, quo nos
caremus, poni affirmat. Se-
cundo de fract. t. 21. et 22.
p. 460. v. 43. de calcanei fra-
ctura. Atque hoc pacto pe-
riculum eſt, ne os calcis cor-
rumpatur: Quod vbi corrup-
pitur, morbus αἰῶνα aeuum
durat. Quam vocem Galen.
in com. pro tota aetate ho-
minis exponit. Quarto de ar-
tic. t. 68. p. 502. v. 3. de oſſi-
bus ex ſaltu diſparatis. Si
grauiter haec acciderint, pe-
riculum eſt, ne corruptione

accedente αἰῶνα per omnem
vitam affligantur. In moch-
lico p. 509. v. 27. Periculum
eſt, ne ſiderata et laeſa oſſa
τὸν αἰῶνα per omnem vitam
periculum faceſſant. In qui-
bus locis ea vox pro medulla
ſpinali ſumi non poteſt. At
Pindarus, quem Erotianus
adducit, aperte ei fauet; li-
cet ea pars operis, quam ci-
tat, non exiſtet. In cuius ver-
bis aduertendum eſt, ὦμον
τραχὺ ῥόπαλον, quod nos
praeduro humero, vertimus,
poſſe etiam ſumi ἀντὶ μετα-
φρένα: quod non modo par-
tem, quae a tergo praecordiis
obieſta eſt, ſignificat, verum
etiam pro dorſo, et ea parte
ſpinae, quae eſt inter ſcapu-
las, ſumitur. In qua ſigni-
ficatione ſi accipiatur, Pin-
dari verba pro poſito magis
quadrare videbuntur. EUST.
Cf. Foef. p. 14.

e. Corrigendum hic puto:
Ἦν σφακελίση τὸν αἰῶνα:
fallor enim, niſi reſpiciat lo-
cum de fract. p. 759. E. καὶ
ἔτω

Αἰὼν) spinalis medulla, ait enim: Si quis passus est sphacelum τὸν αἰῶνα, id est, in spinali medulla. Et in libro de telis et vulneribus inquit: Quidam aegrotans τὸν αἰῶνα, secundum spinalem medullam, septimo die obiit. Et Pindarus in saltationibus: Cecidere sanguine mixta, multa autem vlcera intulit costis, et praeduro humero, denique extollens, duras costas abscidit: αἰὼν, id est, spinalis vero medulla per ossa corrupta est.

Ἀχη

ἔμβαλλεν MS. D. ὁ τραχυρῶπαλον MS. D. ἔρ-
ρέθη MS. D.

ἔτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὀστέον τὸ τῆς πτέρυγης. Καὶ τοι ἡ σφακελίση τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν ἀντισχεῖν τὸ νοσήμα. Sed haec verba vt Eustachio quoque et Foessio visum, non admittunt Erotiani explicationem; ita enim distinguenda sunt: καίτοι ἡν σφακελίση, τὸν αἰῶνα πάντα κ. τ. λ. Verto: quod si contingat carie affici (id enim hic notat τὸ σφακελίσαι) malum tota vita perdurat. Quomodo enim, vbi de calce sermo est, spinae dorfi caries intelligi potest. Sed adscribo hac occasione fragmentum ex Pindaro ἐν ὑπόρχήμασι ab Erot. adductum. Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ αἰείρας πρὸς σιβαράς ἐσπάραξε πλευρὰς· αἰὼν δὲ δι' ὀσέων ἐρρέαιθῃ. Nescio an alii his verbis medicinam fecerint: id scio certissime, mendosa esse. Bon. Vulcanius (qui libro suo adscripserat non-

nullas emendationes mecum humanissime communicatas a Cel. Valkenario,) pro Ἐνέπισε legebat Ἐνέπτυσσε, ac dein ἔμβαλε νομῶν τραχὺν ῥόπαλον: scribere voluit procul dubio νομῶν, a νομᾶν, vibrare: quae emendatio egregia utique est: sed pro Ἐνέπισσε malim Ἐξέπτυσσε κεκραμένα ἐν αἵματι; narrabat Pindarus in his certamen (nī fallor) Herculis vel alius herois contra alium, qui iam saepius claua percussus, ἐξέπτυσσε κεκραμένα ἐν αἵματι: sed quibus ex praecedentibus deest aliquid ad sensum perficiendum: puto locum similem fuisse huic Virgilii de Darete Aeneid. L. V. 469. crassumque cruorem Ore eieci-
antem, mistosque in sanguine dentes: in sequentibus, quae ad heroem pertinent, offendit quoque τὸ πλευρὰς bis repetitum, ac prius lubens eiecerim: de metro vero nihil quod moneam habeo, nisi forte ita constituere placeat Ἐξέ-

Ἄχνη) λύπας.

Ἀσήμεοις τόποις) ¹ κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμεοις. Ὡς καὶ Ἀγαλακτοῖς, πολυγαλακτοῖς. καὶ Ἀξυλῶ ὕλη. Πολυσήμεος δὲ λέγει ² τόπος ἐπὶ τε φλεβῶν, καὶ ἀρτηριῶν, καὶ νεύρων.

Ἀυτίκα) Βακχῆος ἐν Ἀφῆσιν, ἥδη Ἐπικλῆς δὲ, εὐθέως. ³ Ἐστὶ δὲ τις καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ ταῦτα λεγομένης ἡ λέξις.

Ἀποκεκαίρωκεν) ἀποβεβλάσηκεν, ⁴ ἀπογενένηκεν.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολήν) οἷον ἀποφυσήσασα, Ἀχνη

¹ κατὰ ἀντίφρασιν MS. D. ² τόμος MS. D. in margine tamen τόμος. τόμος quoque Eust.

Ἐξέπτυσσε κεντραμέν' αἵματι. ποῦ δ' ἔλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τραχύ' ῥόπαλον· τέλος δ' αἰείρας. Πρὸς σιβαράς σπάραιξε πλευράς, αἰῶν δὲ δι' ὀστέων ἐρράϊσθη. *Exspuit sanguine commixta. Hic vero multa Vulnera infligit, quassans duram clauam: (quam) tandem extollens Validis iniegit costis, medulla vero ossibus effusa est.* Multos in his agnosco trochaeos et anapaestos, hyporchemati satis proprios: sed de versuum distributione nemini pugnauerim. Eorum quoque, quae initio desiderantur, talis sensus fuisse potuit, ut pro ἐνέπισε legendum sit ἐνέπηξε, et sic omnia ad eundem pertineant. Vltimum vocabulum ἐρράϊσθη, legitur quoque apud *Apoll. Rhod. L. I. v. 1054.* Ὁσέον ἐρράϊσθη, ubi Scholiastes notat, ἀντὶ τῆς ἐδραύσθη, est

nempe a ῥαίω, *frango*, unde ῥαΐσθαι: hic vero δι' ὀστέων ἐρράϊσθη, non proprie notat, *per ossa fracta est*, sed *per ossa fracta erupit*. HER.

f. Hesychius ἄχος dicit, et sic interpretatur. Vide V. III. Trilleri Obs. critt. p. 87.

g. Primo de morbis mul. p. 234. v. 14. Oportet autem αὐτίκα statim curationem facere. Sin minus αὐτίκα statim comparent morbi. Et p. 236. v. 12. 13. Interrogetur an αὐτίκα statim exeat genitura, an postera die. aut tertia, aut sexta, aut septima. Si igitur dixerit αὐτίκα statim exire, ubi coiuit, vteri osculum non rectum est. Et p. 248. v. 49. Quare αὐτίκα statim causam exacte interrogare oportet. Secundo de morbis vulg. sect. 5. p. 317. v. 34. Si hydropicum tussis corripiat, siquidem αὐτίκα

Ἀχνη) tristitia.

Ἀσήμεοις τόμοις) vel τόποις per antiphrasin πολυσήμεοις, id est, insignibus, vt etiam ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, id est, lacte abundantibus, et sylvia ἀξύλας, id est, lignosa. Πολυσήμεες τόμες autem dicit multas incisiones, in venis, et arteriis, et nervis.

Αὐτίκα) Bacchius interpretatur in primo libro, iam, Epicles vero, statim. Significat etiam haec vox, post haec.

Ἀποκεκάρπωκεν) germinauit, genuit.

Ἀποσυρῖγγώσασα τὴν χολήν) id est, inflata.

Ἀχνη

³ ἐστὶ δὲ πρὸς καὶ MS. St. consentit Chart. ⁴ ἀπογεγέννηκεν MS. D.

τίκα statim animo linquatur, calidis omnibus vtatur. Et L. IV. p. 328. v. 47. Meandri caeci vxor αὐτίκα statim cum pallore viride, et αὐτίκα statim purulentum sputum circa sextam. Et p. 329. v. 8. De Metrophanti filio: Circa vlcus perfricuit, et perfrigeratus est: et labia αὐτίκα statim sunt eleuata. Et p. 329. v. 21. In Cranone vxorem Nicofrati correptam decima quarta die αὐτίκα statim occupauit impotentia colli, et aliarum partium. Et pluries in eodem libro quarto. In sexto vero comm. I. t. 12. p. 343. v. 30. Crurum effeminationes, veluti si aut ante morbum iter fecisset, aut αὐτίκα statim ex morbo. Primo de ratione victus morborum acut. t. 26. et 27. p. 369. v. 30. Conueniunt autem talia vt plurimum his, qui αὐτίκα statim tota pusillana vtun-

tur: nam et dolores in pleuritidis αὐτίκα statim sua sponte cessant. Primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus est morbus, αὐτίκα statim etiam extremos labores habet. In cuius expositione Galenus ait: Αὐτίκα statim esse intelligendum circa primos dies quatuor, vel paulo vltius. Et t. 10. p. 390. v. 21. 22. Quibus igitur αὐτίκα statim vigor est, his αὐτίκα statim victus tenuis exhibendus est. EUST. Cf. Foef. p. 108.

h. Galen. in Exeg. habet ἀποκεκαρπώκεν, id est, ἀποβλεβαστηκός, quod omni fructu priuatum est; sed melius est exponere, quod germinauit. Libro de ossium natura p. 62. v. 40. de venarum distributione: Ἀποκεκαρπώκεν distribuit etiam de se in poplite multas implicatas venas. EUST. Vide Foef. p. 73.

¹ "Αχνη ὀθονίς) τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ξύσμα.
 Ἐξ ὧ γίνεται μοτός, ὁ καλεσμένος Ξυσμός.

^κ Ἀγχισα) ἔσι μὲν ἔγγιστα αὐτὸς δὲ ἀντὶ τῷ μά-
 λισα τίθησι τὴν λέξιν.

¹ Ἀνάλλις) Βοτάνης ὄνομα.

^μ Ἀρμη) πᾶσα σύνοδος ² τραυμαμάτων. Εἴρηται
 δὲ καὶ παρὰ τὸ ³ ἡεμόδοι.

Ἀιάζειν) θρηνεῖν.

^ν Ἀλθεοδα) ὑγιάζεοδα.

^ο Ἀγκυρομήλη) τὸ ⁴ ἀγκιζον.

^ρ Ἀψόρροον) τὸ εἰς τῷ πίσω ῥέον.

Ἀνα-

¹ ἄχνη MS. D. ² forte τρημάτων legendum Foesf.

i. Primo de morb. mul. p. 238. v. 49. Quarto vero die fel bubulum ficcum in oleo feruefacito, et ἄχνην teneram lanam eo imbutam subdito, sic vertit Germanus interpres. Et libro secundo p. 284. v. 2. de flatu in vtero contento. Lini folia et adipem volucrinum terito; et lacte muliebri diluta ἄχνη ἀπὸ ὀθονίς rasura de tenuibus linteolis derafa, excipito, ac illigato. Vbi notandum Calvum interpretari ὀρνιθοστέαρ pinguedinem gallinaceam; et ἄχνην ὀθονίων simpliciter linteum. In mochlico p. 506. v. 9. de naso fracto: Si cartilago depressa sit, ἄχνην ὀθονίς tenue linamentum pellicula Carchedonia conuolutum intro dato. EUST.

k. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 30. Et inter fomenti adhibitionem, osculum contingere coneris, an fomen-

tum vteros ἄγχισα propinquissime adducat. Et p. 276. v. 39. Si vero ἄγχισα propinquissimi fuerint vteri, frequenter vomat. Primo de art. t. 69. p. 478. v. 18. Ἀγχισα proxime quidem clavicula ad humeri articulum supernat. In cuius expositione Galenus inquit: Initio sermonis ἄγχισα prope dixit; dubium autem est ad locumne, an ad rem debeat referri; vel enim accipiemus ἄγχισα prope articulum frequenter moueri iugulum, quam sententiam magis probo: vel ut quibusdam placet ἄγχισα prope, referemus ad frequentem motum, ita, ut mens eius sit: Iugulum maxime ἄγχισα prope accedit ad ea, quae frequenter mouentur: quum humeri articulo iungatur. Et libro secundo t. 41. p. 428. v. 8. Ἀγχισα proxime vero deligatio resistere mihi videtur.

"Αχνη ὀθονίε) apud nos ramentum dicitur, ex quo fit vulnerarius penicillus, qui ζυσμός vocatur.

"Αγχισα) est quidem proxime. Ipse vero vocem hanc pro maxime ponit.

"Αναλλισ) herbae nomen.

"Αρμη) omnis vulnerum coniunctio dicta est ab ἡρμόθαι, quod compingere significat.

Αιόζειν) lugere.

"Αλθεῖν) sanari.

"Αγκυρομήλη) hamus.

"Αψόρροον) retro fluens.

"Ανα-

³ ἡρμῶθαι vulgg. ⁴ ἀγγυτρον MS. D.

tur. Et libro quarto t. 18. p. 495. v. 36. Et neque verum mihi videtur profuturum esse, et eadem die datum, et rursus epotum: ἀγχισα proxime autem, si quicquam huiusmodi facit, non tamen mihi hoc videtur. EUST.

1. Hanc vocem nec apud Hippocratem, nec apud alios auctores inuenio, et ideo suspicor pro ea scribendum esse ἀνάγαλλις, de qua Dioscorides, Galenus, Paulus, Aetius et alii mentionem faciunt. Forte scriptum erat ἀγαλλίς, quae auctore Hesychio idem significat et a librario γ in ν fuit commutatum. Libro de vlceribus p. 516. v. 3. de ficcis ad vlcera medicamentis. "Αναγαλλίς Anagallis, et alumen Aegyptium tostum. etc. EUST.

m. Galenus in Exeg. ἄρμην futuram interpretatur. Erotianus vero omnem vulnerum coniunctionem ita vult

appellari, deducique vocem a verbo ἡρμόθαι, quod est coniungi, arbitratur. Et ideo si plura desideras, ad annotationem eius dictionis accedendum est, in qua de ἀρμονίας, et quibusdam aliis vocibus dicetur. EUST. Hesych. σύνοδος, σώματος ἀρμόρρη.

n. Galenus in Exegesi habet ἀλθεῖν sanare, ἀλθεῖς sanatio, ἀλθίσκειν sanare. Quidam pro ἀλθεῖν volunt scribi ἀλθαίνειν, et ἀλθήσκειν pro ἀλθέσκειν. Vide in annotatione dictionis ἀλθέξει. EUST. V. Foef. p. 30.

o. Galenus in Exeg. exponit specillum, quod hamum habet. EUST. V. Gorr. in def. med.

p. Galenus in Exeg. habet ἀψιρρόον, quam vocem eodem modo, quo Erotianus interpretatur. EUST. Cf. Hom. Il. 6. v. 399.

¹ Ἀναχελεύεται) ἀναπνέει.
 ΟὐΡ ² Ἀνδρείος οἶνος) ἢ ὁ εὐτονος, ἢ ὁ ἀπὸ Ἀνδρῆ τῆς
² νήσῃ, ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου ἔτω καὶ Ἀνδρείος,
 ὁ ἀπὸ Ἀνδρῆ.

³ Ἀπορέγει) ἀποτείνει.

⁴ Ἀλλόκοτον) ἐξηλαγμένον.

⁵ Ἀκαμπτος) ἀκοπίστος.

⁶ Ἀναψύχειν) γυμνῆν.

⁷ Ἀποταννύσας) ἐκτείνας.

⁸ Ἀνάθλασις) ἐκθλιψις.

⁹ Ἀπολυσίας) ἢ τὰς τῶν ἀρθεῶν ἀπολύσεις, ἢ τὰς
¹⁰ ἐπιδέσμων ἀνέσεις.

Ἀση.

¹¹ ἀναχελεύσεται MS. D. forte ἀναχελύζεται. ¹² νόσος
 Foef. ex operarum negligentia. ¹³ ἀκαματος MS. St.
 consentit Chart. Vocem ἀκαμπτος mendosam esse et ἀ-
 καματος substituendam censet Foef.

q. Vel, vt alter codex ha-
 bet, ἀναχελεύεται. Repe-
 rio apud Galen. in Exeg. ἀ-
 ναχαίνεται, et in quibusdam
 exemplaribus etiam ἀναχε-
 λίσχεται, hoc est, fuscita-
 tur. Sed nescio an conueniat
 cum Erotiani ἀναχελεύσεται.
 EUST. V. Foef. p. 56.

r. Sunt qui scribant Ἀν-
 δριος. EUST.

s. Galenus in Exeg. expo-
 nit, porrigit. Primo de fract.
 t. 4. p. 456. v. 28. Qui igitur
 nihil praemeditati sunt, ple-
 rumque nihil peccant: ipse
 enim qui deligatur, manum
 ἀπορέγει porrigit, vt qui ad
 ista a iusta natura cogatur.
 In cuius expositione Galenus
 ait: Vocabulum deporrigit,
 ἀπορέγει dixit: quod nonnul-
 li accipiunt pro ὀρέγει, id est
 porrigit medico. Nonnulli

pro non permittit, vt medi-
 cus indoctior membrum in
 contrarium conuertat. Et
 parum infra addit: Hoc au-
 tem volunt Hippocratem si-
 gnificasse verbo ἀπορέγειν.
 Sed ytrouis modo acceperis,
 res eadem manet. EUST.
 Hipp. περὶ ἀγμῶν scribit, αὐ-
 τὸς γὰρ ὁ επιδεόμενος τὴν
 χεῖρα ἀπορέγει, ἔτως ὑπὸ τῆς
 δικαίης φύσιος ἀναγκάζομε-
 νος. Vbi Galenus ait non-
 nullos quidem ἀπορέγει ac-
 cepisse pro simplici ὀρέγει, id
 est, praeter medicos: sed
 alios exposuisse ἀποκωλύει
 τὸν ἰατρὸν. Eundem tamen
 sensum vtramque expositio-
 nem efficere docet. ST. Cf.
 Foef. p. 80.

t. Galenus in Exeg. habet
 ἀλλόκοτον obscurum et igno-
 tum, Primo de morb. mul.

Ἀναχλεύεται) respirat.

Ἀνδρεῖος οἶνος) vel vinum potens, vel ab Andro infula, vt Lesbicus a Lesbos; Andrius ab Andro.

Ἀπορέγει) extendit.

Ἀλλόκοτον) immutatum.

Ἀνάματος) indefessus.

Ἀναψύχειν) nudare.

Ἀποτανύσας) extendens.

Ἀνάθλασις) elisio.

Ἀπολύσις) vel fasciarum relaxationes, vel membrorum solutiones.

Ἀση-

ἁποτανύσας MS. D. et sic recte legendum esse coniecit Foësius; vulgg. quoque sic. ὁ πιδέσμων MS. D.

p. 241. v. 39. de praegniante: Et quum paucior sanguis sit in corpore, necesse est ipsam esse pallidam, et semper ἄλλοκότων alienos cibos appetere. Sic Germanus interpretes vertit. Caluus, diuersa. De huius vocis expositione Erotianus, Galenus, et interpretes parum conuenire videntur, EUST. Foëf. p. 31. laudat quoque locum Hipp. de fract. p. 527. 39.

u. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 34. de directione cubiti fracti. Et manus dum appensa excipitur, in consimili figura erit, in quali etiam erat, dum deligaretur, ἁπονος μὲν ὁδοιποροῦντι, ἁπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀνάματος, hoc est, ita vt neque ambulanti, neque decumbenti, vllus dolor, aut fatigatio accedat. EUST. Cf. Foëf. p. 15.

v. Tertio de fract. t. 14. p. 466. v. 19. de vlcere post

fracturam facto. Et futurum est, vt et carnes suppurentur; et nerui insuper excidant, hos omnino ἀναψύχειν nudare, seu, vt Germanus interpretes vertit, refrigerare non oportet. Galen. in com. ait: Nudare dixit ἀναψύχειν refrigerare, hoc est vinculum detrahare fracturae idoneum, vt vlcus nutriatur, vel curetur. EUST. Apud Hom. Il. ε. v. 795. eodem sensu haec vox etiam vsurpatur. Hes. ἀναπνέειν et Schol. καταπνέειν perfrigerare, reficere.

x. Primo de fract. t. 40. p. 458. v. 21. de fractura ossium brachii. Ἀπολύσαντάς δὲ resolvere, aut relaxare fascias oportet tertia die post distentionem et directionem. Et libro secundo t. 15. p. 460. v. 26. de fractura humeri. In vnaquaquē vero τῶν ἀπολύσεων vinculorum solutionem, multa aqua calida fovendum.

γ' Ἀσπρὸν) αἵτης ποιητικόν.

ζ' Ἀρκεῖ) βοηθεῖ.

α' Ἀποργέσεων) ἀπηνέσεων.

β' Ἀπαιώρεται) ἀποκρέματα.

ε' Ἀτρεμέοντα) ἡρεμῆντα.

δ' Ἀποπαλήσει) σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει.

Ἀπ.

α' ἀσεργέσεων Foes. ex coniectura ap. Hipp. de fract. p. 553.

44. β' ἀπαιώρηται vel ἀπαιωρήται rectius ex coniectura Foes.

vendum. Quinto de morbis vulgar. p. 336. v. 15. Foetus ab vtero solutionem; et illud ipsum tempus, quo in lucem editur, ἀπολύσις appellavit. Huic, inquit, décimo mensis sanguis prodiit multus per quatuordecim dies: plurimus autem tribus diebus ante pueri ἀπολύσις editionem, seu partum, vt Caluus transtulit. EUST.

γ. Secundo de fract. t. 75. p. 464. v. 29. de canali, qui femori fracto subiicitur: Ἀσπρὸν molestum enim esset, ad poplitem pertingens. EUST. Plura v. apud Foes. p. 101.

ζ. Primo de morbis p. 130. v. 11. Et hae quidem occasiones repentinae sunt. Et paulo posterius non ἀρκεῖ sufficiunt. Et v. 17. His sane non ἀρκεῖσι profunt auxilia a medico adhibita. Secundo de art. t. 39. p. 482. v. 3. Noxia enim et molesta est gestatio: ἀρκεῖ. Satis autem est medico ostentasse, quod natusum varie deligare nouit. Et t. 42. v. 11. Ἀρκεῖ, sufficit

autem super contusionem splenium inceratum extendere. Et libro tertio, t. 64. p. 489. v. 10. Si vero sanguinem non spuat, ἀρκεῖ sufficit viginti diebus vt plurimum curatio. Et libro quarto t. 52. p. 498. v. 42. et 44. Postea ἀρκεῖ sufficit in dimidia ligni parte, nihil tamen vetat etiam per totum velut fossas longas quinque vel sex, quatuor digitorum spatio inter se distantes incisae esse; et ἀρκεῖ satis est, vt sint latitudine trium digitorum. EUST.

α. Hanc vocem non inuenio, sed vt coniicio, in secundo de fract. t. 64. p. 463. v. 7. de canalibus, qui cruribus fractis subiiciuntur, eam vsurpauit, vbi ita scribit: Quin et ἀσεργέσεων crudelius est lignum subiicere, si non simul molle quiddam in ipsum indatur. Quam vocem immutasse librarium, ex his quae Galenus in comm. scribit, clare patet. Quo circa, inquit, Hippocrati huiusmodi ligni vsus non placet: quoniam iam

Ἀσπρόν) molestiam inferens. (Ἀσπρόν) b.

Ἀρκέει) opem fert.

Ἀποργέσετον) crudelius.

Ἀπαιώρεται) suspensus est.

Ἀτρεμέοντα) quiescentem.

Ἀποπαλήσει) quatiat, et valde mouebit.

F 2

Ἀπο-

Ἀποργέσαι MS. D. ἔκπαλήσει rectius ex coniectura Foessii.

iam praeter cetera incommoda durum est: nam immitte, quod ipse dixit ἀργέσετον durum significat, et insuaue, quod nihil cedat, haec Galenus. Suspiciari autem librarium ἀργέσετον pro ἀποργέσετον posuisse, a ratione non est alienum. EUST. Cf. Foess. p. 80. b. Primo de fract. t. 51. p. 459. v. 24. de fracto cubito. Et plurima fasciae pars circa fracturam existit, ita ut manus hinc atque hinc ἀπαιώρηται dependeat, vel suspensa sit; pro qua voce codex Vat. habet ἀπώρηται. Et t. 54. v. 29. Proinde in fascia molli, latitudinem habente, maximam cubiti partem, et manus articulum aequaliter αἰωρέσθαι suspendere, ac eleuata gestare oportet. Et libro secundo t. 77. p. 464. v. 39. de femoris ac tibiae fractura. Siquidem enim ἀπαιώρηται dependeat pes, reliqua tibia firmata etc. EUST. Vide Foess. in voce αἰώρα.

c. Secundo de fract. t. 77. p. 464. v. 44. de calcaneo.

Sed et omnia ossa tardius corroborantur, si non secundum naturam posita fuerint, itemque ea, quae non in eadem figura ἀτρεμέοντα quiescunt. Primo de artic. t. 70. p. 478. v. 35. de clauiculae deligatione. Decumbere tamen hominem multum refert: et sufficiunt dies quatuordecim, si ἀτρεμέσι quieverit, aut ad summum viginti. Primo de officina medici t. 25. p. 503. v. 8. Reliquum autem corpus detineant, ut totum ἀτρεμέη quiescat. Et libro secundo t. 15. p. 503. v. 27. Circumdare quoque insuper oportet, comprehensionis quidem gratia eorum, quae circa haec sunt, apprehensionis vero vniuersi deligamenti in ἀτρεμέσι quiescentibus et deprellioribus corporis partibus. Primo aphorism. t. 3. p. 390. v. 2. de bono habitu ad summum progressio. Non enim manere possunt in eodem, neque ἀτρεμέειν quiescere. Quum vero non ἀτρεμέσιν quiescant, non amplius in melius auge-

^a Ἀποκαυλιθῆ) οἷον ¹ καυληθὸν κλαυθῆ.

^c Ἀναγνώσας) μεταπέισας, μεταδιδάξας.

^f Ἀνάγκη) Βακχεῖος ἐν τρίτῳ ἀντὶ τῆς βίας φησὶ κείσθαι τὴν λέξιν.

^g ² Ἀμφιβαλλέσας) ³ περισφάλλεσας.

⁴ Ἀμ-

¹ καυλιθὸν κλαυθῆ MS. D. ² Foef. ἀμφισβαλλέσας ex coniectura.

augescere possunt. Tertio de humoribus t. 25. p. 117. v. 26. Considerandum autem est ex his, quae praesentia, et ἀτρεμέοντων quiescentia nouimus de coloribus etc. Sunt et alia exempla, vt secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 6. Et t. 31. p. 481. v. 20. Libro de natura pueri p. 30. v. 10. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 4. EUST.

d. Primo de art. t. 63. p. 477. v. 21. Clauicula porro fracta, siquidem exacte ἀποκαυλιθῆ caulatim hoc contigerit, curatu facilius est. Et v. 23. Nam quae exacte ἀποκαυλιθεῖσαν caulatim fracta est, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Galeni interpretes vertunt, ex toto frangi. Et ipse in commento inquit: ἀποκαυλιθέν ex toto frangi dicit, quod nulla parte haeret, cuius contrarium est, quod non ex toto abrumpitur. Et libro secundo t. 24. p. 480. v. 43. At si fracta fuerit inferior maxilla, siquidem non omnino ἀπο-

καυλιθῆ caulatim hoc contigerit, sed cohaeret adhuc os, confractum tamen si fuerit, dirigere quidem os oportet. In cuius com. Galenus inquit: Vbi comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter sese recedentibus, ita vt nullo pacto cohaereant, huiusmodi fracturae speciem recentiores medici καυλιθὸν a fracti caulis similitudine appellant: eo quod Hippocrates illud, vbi non frangitur omnino transuersa, dixerit, εἰν μὴ ἀποκαυλιθῆ παντάπασιν. Tertio de fract. t. 63. p. 471. v. 23. de fractura cubiti. Quum autem abductus fuerit ea parte, qua caput brachii excidit, vagabundus magis sit articulus, quam si penitus ἀποκαυλιθῆ sit abruptus: vel transuersus frangatur, vel sit fractus, vt Caluus vertit. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἀτρεκέως. EUST. Locum quemdam Hippocratis, vbi est ἀποκαυλιθῆ habuisti in voce ἀτρεκέως. ST.

Ἀποκαυλιθῆ) quod caulis in modum frangitur.

Ἀναγνώσσει) dissuadere, dedocere.

Ἀνάγκη) Bacchius in libro tertio pro vi positam dicit esse hanc vocem.

Ἀμφισβάλλουσαι) seducetes, seu quae alios in errorem inducunt.

F 3

Ἀμ-

περισβάλλουσαι MS. D.

e. Galenus in Exeg. eodem modo exponit: hoc est, ut interpretes eius vertunt, mutare sententiam, ut vetera dediscas, noua addiscas. EUST. V. Foef. p. 44.

f. Libro de affection. p. 187. v. 40. Etiam quod restat, debilius esse ἀνάγκη necesse est. Quarto de ratione victus acutorum t. 39. p. 378. v. 42. Nam ubi pedes frigidi fuerint, calidum ἀνάγκη necesse est ventriculum esse. Et t. 51. p. 379. v. 28. Et ἀνάγκη necesse est, ut morbus et ad deterius, et ad melius inaequalitatem permutet. Tertio aphorism. t. 11. p. 329. v. 36. ἀνάγκη necesse est aestate febres acutas, et lippitudines, et dysenterias fieri. In cuius com. Galenus ait, ἐξ ἀνάγκης, ex necessitate dictionem non solum appo-
fuisse in aphorismis, sed etiam in libro de aquis, locis et aëre: ostendens per eam; quod rei natura persuasus, non aliqua obseruatione ductus, ista notauerit. Primo prorrh. com. 2. t. 6. p. 409. v. 46. de

stercore, πρὸς ἀνάγκην ad necessitatem coacte emittentes. Plura exempla habes passim, et libro quinto aphor. t. 47. et 54. p. 397. v. 9. et 18. Et libro sexto t. 20. p. 398. v. 24. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 16. Primo de art. t. 5. p. 472. v. 36. Et t. 62. p. 477. v. 18. Et t. 66. p. 478. v. 10. Sed in secundo de fract. t. 42. p. 461. v. 35. pro vi usurpatur. Potest etiam, inquit, superna corporis pars ἀνάγκη necessitate hac extensionis vrgeri. Alii vertunt: sed a superiori quoque parte adhiberi vim licet. Galen. enim in comm. ait: Vim, hoc est, valentem in vtramque partem intentionem, ἀνάγκην appellauit, ut vehementem eius potentiam indicaret. EUST. Cf. quoque Foesium p. 44.

g. De repositione articuli luxati, quum in orbem ducendo aut circumuoluendo articulus reponitur, hanc vocem interpretatur Foef. in oecon. p. 41. vbi et correctionis suae veritatem prodit.

^h Ἀμβην) ¹ Στράτων μὲν ὁ Ἐρασιστρατεύς Φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Φίλιππος δὲ ξυ-
σφαιροειδῆ ὑπεροχὴν. Ἀσκληπιάδης δὲ, γωνίαν. Ζήνων
δ' ὁ ² Ἡροφίλειος, ὑπεροχὴν τῶν θυρῶν μανδάλω ³ ὁ-
μοίαν. Ἀπολλώνιος δ' ὁ πρεσβύτερος, ὑπεροχὴν σφου-
γύλην ⁴ σφαίρα ὁμοίαν. ⁵ Μενελάους δὲ ὁ Στρατο-
νεύς, τὴν ἔρεισιν. Ἐρασίστρατος, ὑπεροχὴν ἐξ ἐπαγω-
γῆς, ἀπὸ τῆς ὑποκάτω μέρης καὶ περιφερῆς. Διοκλῆς
δὲ ἐν τῷ κατ' ⁶ ἡτρεῖον ὑπέκοιλόν τινα χώραν. Ἀπολ-
λώνιος ⁷ δ' ὁ Μεμφίτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν
παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Θῆς, ἐξοχὴν.
Ὁ δὲ Κιττιεύς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, σιγμο-
ειδῆ ἐγκοπὴν. Περὶ γένης δὲ ὁ ὀργανικός ἐν τρίτῳ μη-
χανικῶν, μοχλῶ ὁμοίον Φησὶ τὸ σχῆμα ἔχειν τὴν ἄμ-
βην ⁸ τὸ μὲν πλάτος, δακτύλῳ ἐνός ἐστι, τὸ δὲ μήκος,
ἡμίσεως. Ἡμεῖς δὲ τέττες πάντας παραιτησάμενοι,
Βακχείῳ συγκατατιθέμεθα, ὅς ἐν τῷ τρίτῳ Φησὶν
ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἐπανάστασιν. Καὶ γὰρ
οἱ ⁹ Ῥόδιοι Ἀμβωνας καλεῖσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν
ἀναβάσεις. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ
Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι.
Θέρσις

¹ Στρώτων MS. D. ² Ἡροφίλλος MS. D. non dipteron-
gōs. ³ ὁμοίαν MS. D. ⁴ σφαίραν MS. D.

h. Primo de artic. t. 19, p. 473. v. 40. de repositione hu-
meri per lignum brachio al-
ligandum: Sin autem ab al-
tero extremo rotundum, an-
gustissimum, ac maxime te-
nue, ἄμβην δὲ ἔχέτω in sum-
mo capitulum rotundum, ac
leuiter cauum habeat: Vel,
vt Germanus interpres ver-
tit: Habeatque crepidinem
paulum supereminentem in
extrema rotunditatis parte.
In cuius textus, et praece-

dentis com. Galenus inquit:
Hoc, quia simile est labro,
quod Graeci vocant ἄμβωνα,
medici totum lignum ἄμβην
appellant. Tale siquidem la-
brum est, quale videmus in
ollis, conuersum in interio-
rem partem versus cauum.
Vnde quidam Comicus, vt
per iocum morderet, dixit
quemdam ollarum ἄμβωνας
labra delingere. Attici igi-
tur masculino genere ἄμβω-
νας; Iones feminino ἄμβας,
huius-

Ἄμβην) Strato quidem Erasistratus inquit τὴν ἄμβην vectem rotundum esse. Philinus vero ζυγοειδῆ eminentiam strigilis speciem referentem. Asclation vero angulum. Zenon autem *Herophilius, eminentiam similem μανδάλω, hoc est, obici ianuarum. Apollonius vero Senior, eminentiam rotundam sphaerae similem. Menestheus vero Stratonicus, firmamentum. Erasistratus, eminentiam ex subiectione a parte inferiori, et rotunda. Diocles in libro de officina medendi, concavam quamdam regionem. Apollonius Memphitis in libro de articulis, eminentiam ad reliquum lignum. Apollonius **Tera, eminentiam. Apollonius Citieus, in libro de articulis, sectionem sigmae literae speciem referentem. Perigenes vero Organicus in tertio mechanicorum inquit, ἄμβην confimilem vecti formam habere, cuius latitudo unius digiti est, longitudo vero dimidii. Nos autem hos omnes reiicientes, Bacchio assentimur, qui in tertio inquit, ἄμβην appellari eminentiam supercilii formam repraesentantem. Etenim Rhodii ἄμβωνας vocant montium ascensus supercilio similes. Meminit vero huius vocis et Aeschylus, et Aristophanes Grammaticus in libro de

F 4

vocibus

³ Μεγέας MS. D. ⁶ ἱπρίον MS. D. ⁷ coniunctio δ' deest in vulgg. ⁸ Ρόδιος MS. D.

* Herophylus, Eust.

** Fera Eust. et Iuntina ed.

huiusmodi laborum figuras appellant. Cur autem moderni, qui definitiones medicas scripserunt, in re leuissima Galenum reprehendant, me prorsus latet. Totum enim lignum ἄμβην appellare, error non est, licet ab extremo capitulo rotundo ac leuiter cauo hoc nomen ei sit impositum: plura enim sunt, quae ab aliqua parte nomen assumunt. Et libro quarto comm. t. 58. Nisi ve-

cies talis struatur, quale strui voluit capitulum rotundum, ac leniter cauum super eam spatham, quae ad reponendum humeri caput aptatur, ἄμβη dicitur. Secundo de officina medici com. t. 2. Vinculum vero simum ab Hippocrate appellatur ea ratione, qua ἄμβη spathae capitulum rotundum, ac leniter cauum. EUST. Hes. ἡ τῆς ἱπποκράτους ὀφρῦς τῶν κυρτῶν ἀσπίδων.

Θέρσις δ' ἐν β' τῶν λέξεων, ¹ Ἀμβωνά φησι χεῖλος
εἶναι ² σκεύος, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἰτυί.
³ Αἰσιοφάνης δὲ ὁ Κωμικός ἐν Αὐτολύκῳ φησιν, Ἐπι
καινότερας ιδέας, ⁴ Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πῶσω
πολλῶν λοπάδων τὰς ἄμβωνας ⁵ περιλείξας. Τετῆσι,
τὰ περὶ τὰς ἄμβωνας χεῖλη. Λέγεται δὲ οἶον ⁶ ἀνα-
βῆτις ἔσα.

¹ Ἀγωνιστικόν) ὀχλικόν. Καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς
ὀχλήσεως.

² Ἀνακλισμῶ) ³ ἀνακλιντήρις.

⁴ Ἀπολιπόντα) διεσῶτα.

⁵ Ἀγάλλεται) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ φησὶ τέρπεται
ἐκ ὀρθῶς. ⁶ Ἐσι γὰρ γαυριᾶν. Ὡς καὶ Ὀμηρος,
μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ.

⁷ Ἀμφώδοντα) ⁸ τὰ ἀνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας
ἔχοντα.

⁹ Ἀκρην) ¹⁰ ἀκρῶς ἔχσαν.

¹¹ Ἀπὸ συρμαῖσμι) Σύρμαϊα λέγεται ἡ ἐπιμήκης
ῥαφανίς, ἣν τινες μεθ' ἄλλης ἐθιδόντες καθαίρουνται,
καὶ

¹ σκέλης vulgg. ² ἀσέβιον vulgg. ³ περιλήξας MS. D.

⁴ ἀνάβητις MS. D. consentit MS. St. ⁵ ἀνακλιντήρις
vulgg. Steph. lect. Foësius præfert, quia ἀνακλιντήριον
et ἀνακλιντρον idem est ac ἐπίκλιντρον, quod exponitur
per ἀνάκλισμον.

i. Quarto de artic. t. 43. subito fere ad finem perue-
nitur, si quis ostentationi stu-
deat. Quarum expositionum
ac iusta, et secundum natu-
ram haec repositio est: et
sane etiam aliquid ἀγωνισ-
τικόν ostentationis habens, si
quis talium rerum iactatione
superbire velit, sic vertit Ger-
manus. Galeni vero inter-
pres vertit; quae nescio quid
etiam ambitiosae concertatio-
nis in se habet, si quis harum
rerum ostentatione delecta-
tur. Alii vertunt: per quam
longe recedamus. E U S T.
Egre-

vocibus Atticis. Therfis vero in libro secundo de vocibus ait, ἄμβωνα esse vasis labrum, et partem illam scuti, quae est prope ipsam circumferentiam. Aristophanes autem Comicus in Autolyco inquit: Nouis formis Asebium flagitiosus confricabas: quam multarum ollarum ἄμβωνας circumlambens, hoc est, labra circa ollas. Dicitur autem quasi ascensus quidam.

Ἀγωνισικόν) turbulentum. Etenim ὁ ἀγών, id est, certamen, ἀπο τῆς ὀχλήσεως, hoc est, a turbatione.

Ἀνακλισμῶ) accubitus.

Ἀπολίπονται) distantia.

Ἀγάλλεται) Bacchius in secundo ait, delectatur; non recte: Est enim prae nimio gaudio gestire, vt est etiam apud Homerum: μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος, gaudio non elatus ob hanc pugnam.

Ἀμφώδοντα) supra infraque dentes habentia.

Ἀκρην) quod in summo est.

Ἀποσυρμαῖσμῶ) Σύρμαϊα dicitur procerus raphanus, quem nonnulli cum marina aqua comedentes pur-

F 5

gantur,

⁶ ἔξιν βρια MS. D. margo γὰβρια. ⁷ τῆς ἀνωθεν MS. D. ⁸ ἀφην MS. D. ⁹ Forte ἀκρὴ et ἀκρῶς ἔχουσα Foef. ¹⁰ ῥαφανῆς MS. D.

Egrege de hoc vocabulo Foef. p. 4. differit.

k. Locus indicatur lib. de artic. p. 585. 29. vide Foef. p. 47. qui illustrationis causa laudat Homer. Il. 9. v. 436. et Il. 1. v. 200.

l. Secundo de artic. t. 39. p. 482. v. 1. de nasi fractura: Vna itaque alteraque die ἀγάλλεται, impense laetatur medicus, gaudet quoque et qui deligatur. EUST. Hef. τέρπεται, γαυριᾶ. Locus Homeri est Il. π'. v. 91.

m. Primo de art. t. 28. p.

474. v. 37. Rursus solipeda animalia, vtpote ἀμφώδοντα vtrisque dentata, et dentes inter se committere possunt; et sub breuem herbam dentes subiicere queunt. Quem locum Galenus exponens ait: σαρκάζειν dixisse, non de iis, quae ruminant, sed de iis, quae vtrisque dentes habent: quae ἀμφώδοντα graece nuncupantur. EUST. Hef. ἀμφώδων nominari καὶ ἐπὶ τῷ ἀνω καὶ κάτω ὀδόντας ἔχοντας.

n. Hanc dictionem librarii negli-

καὶ καλεῖται ¹ Συρμαΐσμος ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως
τρόπος.

² Απόπτωσιν) τὴν τῶν ἐπιδέσμων ² ἀνεσιν.

³ Ἀντικοταίνεσι) πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται.

⁴ Απόπατοι) αἱ ⁴ ἀφοδεύσεις.

⁵ Λέτωμα) ἡ τεφάνη τῆς δώματος.

⁶ Ἀπό τόκῃ νοσημάτων) ἀπὸ γεννήσεως, φησί.

⁷ Ἀλ.

¹ συρμαΐσμος MS. D. ² ἀνεσιν MS. D. ³ ἀντικον.
τέεσι Foesf. ex coniectura.

negligentia ex duabus con-
flatam esse suspicor; nam in
secundo de artic. t. 50. p. 483.
v. 31. Si vero quis facile vo-
mat, vomat ἀπὸ συρμαΐσμο
ex moderata aliqua purgatio-
ne. In cuius expositione Ga-
len. ait: σύρμαΐσμος voca-
bant antiqui mediocres eua-
cuationes, siue per secessum,
siue per vomitiones fierent.
Aduertendum est perperam
in quibusdam codicibus scribi
συρμεσμός. In aliis vero
συρμαΐσμος, non male. Nam
Paulus Aegineta L. I. c. 100.
inquit: Vomitiones ante ci-
bum Graecis συρμαΐσμος ap-
pellari. Praeterea ignoran-
dum non est, quod συρμαΐα,
siue συρμαΐα Gal. teste in
Exeg. est eorum, quae in
ventre sunt, moderata pur-
gatio. Putant aliqui sic di-
ctam fuisse raphanum, quod
ad concitandum vomitum
esset idonea: secundum alios,
est cibi genus, quod veteres
ex adipe et melle concinna-
bant, vel potio ex fale et
aqua mistis apta ventri pur-

gando. Hermolaus Barbarus
libro secundo Corollarii, c.
338. alterum genus raphani
syrmaeam ab Herodoto vo-
cari testatur. Sunt e Grae-
cis, qui syrneam apud Iones
genus oleris apio similis ac-
cipiant: itemque pro edulio
ex adipe et melle: sed syr-
neam legi malo, quam syr-
neam. Ceterum syrmaeam
seu surmaeam pro succi quo-
dam genere, seu passum, seu
defructum id sit, ab Hippo-
crate sumi, quod idem Her-
molaus testatur, me latet:
nusquam enim reperio apud
illum, quid in vino odora-
to, syrmaeae sumendum sit.
Sed ne meae diligentiae pror-
sus te committas, hoc per
otium diligentius inquirere
poteris. Haec enim exposi-
tio Erotiani interpretationi
omni ex parte non respon-
det. EUST. Erotianus ἀπὸ
συρμαΐσμο depromsit hoc ex
Hippocratis ἐν τῷ περὶ ἄρ-
θρων loco, ἣν δὲ καὶ εὐήμε-
τος ἔη, ἐμέειν ἀπὸ συρμαΐ-
σμο. Vbi Galenus ait vete-

res

gantur, atque huiusmodi purgationis modus *συρμαϊσμός* appellatur.

Ἀπόπτωσι) vinculorum excidentiam.

Ἀντικοτάινεσι) in contrarium coguntur.

Ἀπόπατοι) excrementa.

Ἀέτωμα) domus fastigium.

Ἀπὸ τόκῃ νοσημάτων) a generatione dicit.

Ἄλ-

ἄμφοδύσεις MS. D. 3 Foef. censet legendum ἀπότοκας νοσημάτων, ἀπογεννήσεις Φησί.

res *συρμαϊσμός* appellauisse, τὰς μετρίας κενώσεις, εἴτε διὰ τῆς ἑδρας, εἴτε καὶ δι' ἐμῶν γίγνοιντο. Sed apud eundem *συρμεσμός* mendose legimus. s. t. Cf. Foef. p. 601.

o. In Mochlico p. 508. v. 16. reperio κατὰ δὲ τὸ ὕγιες, πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοτέσει, hoc est: super sanum crus lignum tortuoso corpore in contrarium coguntur; vel vt Caluus vertit: corpori renituntur. Numquid autem pro ἀντικοτέσει, legendum sit ἀντικοτένεσι, aliorum sit iudicium. EUST. Apud Hippocr. ἐν μοχλικῷ legitur ἀντικοτέσει. s. t. Quod Foessii coniecturam firmat.

p. Tertio de art. t. 51. p. 487. v. 49. Urinae ergo talibus magis supprimuntur, itemque ἀπόπατος alui egestio, quam his, qui extra gibbosi fiunt. EUST. Suidas ἀπόπατον explicat ἄφροδον.

q. Est acumen tecti, quod aquilarum alas refert. Galen, in Exeg. inquit: est cul-

men in sublimē erectum instar trianguli. Tertio de artic. t. 23. p. 485. v. 6. de vertebrarum spinæ luxatione: Scala ita praeparata attrahenda est ad turrim altam, vel ad αέτωμα culmen seu lacunar domus. In cuius expositione Galenus inquit: Turrim dixit τύρσιν, culmen vero domus, hoc est, altissimam partem ipsius αέτωμα. Ita enim appellant eam tecti partem, quae attollitur in speciem trianguli. Maiores igitur ad exemplum alarum demissarum hanc partem domus ab aquila videntur αετὸν appellasse, quo vocabulum tectum intelligebatur. EUST. Foessius p. 6. plures huius vocis significatus tradit.

r. Duas priores voces coniunctas non reperio: sed ἀποτόκας νοσημάτων in tertio de artic. t. 54. p. 488. v. 25. de his, quae iudicationem morbi inducunt: Quae vero debiliora, noxia, ita vt et ἀποτόκας νοσήματων χρόνιος diuturnos morbos generent:

Sic

Ἰ. Ἄλθ' ἐξέσι) θεραπεύειαι.

Ἰ. Ἀνωδον) βαθμὸν, καὶ οἶον ἐδὸν, ἣν καὶ Φλίαν καλεῖμεν.

Ἰ. Ἀπομυλῆν) τὸ γίναται ὅταν διασφοῇ καὶ οἶον σπᾶσμα περὶ τὴν γένην μετὰ ²παρέσεως σχῆ, μάλιστα δ' ἐκ πληγῆς.

Ἰ. Ἀνήκεσον) ἀθεράπευτον Ἀνυπομόνητον.

Ἰ. Ἀρβύλα) ὑποδήματος εἶδος.

Ἰ. Ἀνδάνει) ἀρέσκει.

Ἰ. Ἀριθμῆς) τὰ ὀνόματα ἔτω καλεῖ.

Ἰ. Ἀκε-

Ἰ. τὸν ἐδὸν *legendum coniicit* Foef. ²παρέσιος MS. D.

Sic vertit Germanus interpres praetermissa voce ἀποτόκας. Alii, et quidem melius, ut et diurnos morborum exortus efficiant. EUST. v. Foef. p. 86. Hef. ἀπογεννήσεις γεννημάτων.

s. Tertio de art. t. 65. p. 489. v. 14. Vbi vero tale quippiam relinquitur, neque ἀλθ' ἐξί curatione ad bonum habitum restituitur, deterius quid est, si iuxta ipsum os mucositas relicta fuerit. EUST. Alias quoque ἄλθαξις dicitur, vide Foef. p. 30.

t. Hippocrates verbo ἀπομυλαίνειν utitur secundo de art. t. 30. p. 481. v. 19. de habena mento danda. Ut potissimum cautio sit, ne maxilla ἀπομυλαίνει in acutam figuram ducatur. Galen. in com. legit ἀποσμιλαίνει, sicut et Aldinus codex. Exegeſis habet ἀπομυλῆνας, hoc est, protendens labra comprimendo. Haec omnia cum Erotiani interpretatione confe-

res, et num ea a Galeni sensu differat, expendes. EUST. Hef. κύλλον, καμπύλον, σκολιὸν σρεβλόν. Eustath. μυλλὸν τὸν διεσραμμένον τὴν ὄψιν.

u. Secundo de rat. vict. acut. t. 40. p. 372. v. 43. Quae vero ab initio committuntur peccata, non similiter ut illa ἀνήκεσοι medelam omnem respiciunt: sed πολλῶν εὐακροτέρων multo facilius curationem admittunt. Tertio de art. t. 103. p. 493. v. 24. Quid enim opus est de his, quae ἀνήκεσων incurabilia iam facta sunt, amplius tractare? Et v. 26. Oportet enim ἀνέσα curabilia ita tractare, ut ne ἀνήκεσα incurabilia fiant: ea intelligentia, ut quam maxime prohibeamus, ne ad hoc deveniant, ut ἀνήκεσα incurabilia reddantur. Oportet autem et ἀνήκεσα incurabilia cognoscere, ut ne maxime laedant. Praedictiones autem splendidae sunt ac gloriosae

Ἀλθέξει) curationibus.

Ἀνωδον) gradus et quasi ἔδον, id est, limen, quod etiam Φλαῖν appellamus.

Ἀπομύλῃν) hoc fit, quum contorsio et quasi convulsio in gena μετὰ παρσίσεως, hoc est, indecore, vel ut aliud exemplar habet, μετὰ παρσεύσεως, hoc est, cum relaxatione fit, maxime vero ex percussione.

Ἀνήκεσον) immedicabile, intolerabile.

Ἀρβύλα) calceorum genus.

Ἀνδάνει) placet.

Ἀριθμὸς) nomina sic vocat.

ἄνάκεσον forte legendum Foef. ex St. censet.

riofae ex cognitione, quo, et qualiter, et quando singula definant, ἢ τὸ εἰς τὸ ἀνέσον πρᾶπηται, ἢ τὸ εἰς τὸ ἀνέκεσον, hoc est, siue eo vertantur, ut incurabilia fiant, siue curationis spem exhibeant, sic vertit Germanus interpres. Alii vero hoc pacto: Siue incurabilem, siue incurabilem affectionem conuertatur. EUST. v. Foef. p. 59.

x. Galenus in Exeg. interpretatur, calcei alti. Quarto de art. t. 13. p. 495. v. 27. Vbi vero calcei ratio habenda est, Ἀρβύλα Arbylae lutigradae calceamenti ita appellati species accommodatissimae existunt, sic vertit Germanus interpres. Alii, qui per loca luto plena gestari solent πηλοπάτιδες nuncupati. In cuius expositione Galenus inquit: Ἀρβύλας calceamenti genus esse cavum, quod arte pedem vni-

versum exquisite usque ad talos complectitur. Manifestum autem est eiusmodi esse ex eo, quod Hippocrates subiicit, cum inquit: Πηλοπάτιδες nuncupatur a luto, quod πηλός dicitur et πατεῖσθαι calcari. Si πηλοβατίδες scribatur a luto similiter et a verbo βαίνειν ambulare: quum qui his utatur, tuto in luto ambulet. EUST. Cf. Foef. p. 89.

y. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 21. Mihi vero ἀνδάνει placet, ut in universa arte mentem adhibeamus. EUST. V. Foef. p. 17. Et sic Hes. ἀνδανον, ἀρέσιον, εὐάρεσον.

z. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum ἀριθμὸς numeros singulorum morborum clare pronuntiare volentes, non recte scripserunt. Non enim εὐαριθμητον facile sit enumerare, si ex eo quis aegrotantium

^a Ἀκροῖν) ἰάμασιν.

^b Ἀνάκισον) ἀνίατον.

^c Ἀκρόπλοα) τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα.

^d Ἀφραίνοντος) ἀφρονέντος.

^e Ἀεικὲς) αἰχρὸν. Καταγέλασιν.

^f Ἀναΐσσει) ἀνορμαῖ.

^g Ἀείρειν) προσφέρειν.

^h Ἀετίως) ἀπηρητισμένως.

Ἀχιλ.

ⁱ ἀκρόπλαν MS. D.

tium morbos aestimet. In quo loco Germanus interpres Galenum sequutus vertit numeros. Sed nisi obstaret eius auctoritas, appositissime verteretur, ἀριθμὸς nomina, et εὐαριθμητὸν facile nominans. Coniectura autem ducor ἀριθμὸς pro nominibus hoc loco Hippocratem vsurpasse, quod statim subiungit: ideo non putet eundem morbum esse, si non idem ὄνομα nomen (pro quo supra ἀριθμὸς dixit) habeat. EUST. V. Foef. p. 92.

a. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 10. Verum quod etiam paucis numero vsi sunt ἀνέσιν medicamentis. Scribitur ut vides per duplex se. EUST. V. Foef. p. 16.

b. Aliqui codices habent ἀνάκισον. Parum vero supra habes ἀνήκεσον, immedicabile intolerabileque expositum, cuius exempla plura habes in eius annotatione. At ἀνάκεσον vel ἀνάκισον nullibi inveniri. EUST. Fortasse ἀνά-

κεσον legendum est per ε, ut fit pro ἀνήκεσον. s. t. Et sic edidit Eustachius et Iunta.

c. Galenus in Exeg. inquit ἀκρόπλοα superne, et tanquam in summo nauigantia; ita quoque ἀκρόπλοοι, qui in summo nauigant. Primo de morb. p. 132. v. 40. Eodem porro modo etiam venae in latere afficiuntur, quae intus ἀκρόπλοα in superficie sitae sunt. EUST. Vocem ἀκρόπλοα reperio lib. περὶ νέσων α, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τέτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ Φλεβία πάχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοα εἰσιν. s. t. V. Foef. p. 24.

d. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 48. p. 373. v. 23. Ἀεικὲς δὲ; Indecorum etiam est ob vaforum vacationem debilitatum non cognoscere, et victu premere. EUST. Cf. Foef. p. 6.

e. Libro de morb. virg. p. 213. v. 16. Sanguis non habens effluxum, prae multitudine ἀναΐσσει refilit ad cor. Secundo de morb. mul. p. 282.

¹ Ἀκεσιν) medicamentis.

² Ἀνάκεσον) insanabile.

³ Ἀκρόπλοα) in superficie natantia.

⁴ Ἀφραίνοντος) delirantis.

⁵ Ἀεικὲς) turpe, ridiculum.

⁶ Ἀναίσσσει) impetuose fertur.

⁷ Ἀείρεν) ori adiuuere.

⁸ Ἀερίως) exacte.

Ἀχλὺς

² ἀναίσσεις MS. D.

v. 22. de inflammatione vteri. Et stomachus et venter omnino non continent cibum, et vociferatur, et ἀναίσσεις exilit, et pectinem dolet. EUST. V. Foef. p. 46.

A. f. Locust est L. II. γυναικ. p. 270. 18. v. Foef. p. 6. Sic quoque Hesychius exponit.

g. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 44. Quae iudicantur et iudicata sunt ἀερίως integre, neque mouere oportet, neque nouare. In cuius comm. Galenus inquit: Quod in aphorismis ἀερίως integre dixit, hoc in libro de humoribus commutans ἀπαρτί perfecte nominauit. Est autem huius nominis ἀπαρτί apud alios antiquos significatus, pro cumulate, plene, atque indeficienter: quae omnia etiam hoc loco per ἀερίως integre debemus accipere. Neque enim per id verbum dies pares oportet intelligere. Neque enim haec dictio ἀερίως hoc loco significat nuper. Neque enim simpliciter dixit ἀερίως, hoc est, nu-

per iudicata, sed quae iudicantur, et iudicata sunt: quorum alteri quidem, iudicata, aduerbium ἀερίως nuper posset conuenire: alteri vero iudicantur, nullo modo; haec Galenus. Hunc aphor. repetit Hippocrates secundo de humor. t. 13. p. 115. v. 27. Sed pro ἀερίως ponitur ἀπαρτί, vt Galenus monuit, qui in eius commento ita scribit: Si morbus iudicatus sit ἀπαρτί, hoc est, perfecte: inquam significationem vsus eodem aduerbio est Hippocrates, in secundo de ratione vict. morborum acutorum. Sed quod hic ait ἀπαρτί, in aphorismis dixit ἀερίως, hoc est nuper. Etenim si in aphorismis pro verbo ἀερίως, hoc est, nuper, scriptum esset ἀπαρτί aut integre et perfecte, nullus scrupulus iniectus esset de verbi ἀερίως significatione. Quidam enim volunt ἀερίως significare in diebus ἀερίως paribus, quod minime verum est. Haec Galenus. In cuius expositione

^h ¹ Ἀχιλλῆϊδες) κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀ-
ριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς.

ⁱ ² Ἀθέρας) τὰ ἀνω τῆς κριθῆς λεπτότατα.

^k Ἀλυκτέει) ἐκ ἡρεμεί.

^l ³ Ἀναλτον) ἄλφιτον, τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές.

^m Ἀρτον ἐγκρυφίαν) παρ' Ἀττικοῖς ἔτως ὀνομά-
ζεται ὁ συντιθέμενος ἐκ τε Φρονίκων λιπαρῶν, καὶ ἀλεύ-
ρου, καὶ ὕδατος. Εἰκὸς δὲ ⁴ λέγειν τὸν ἐν θερμοσποδῶ
ἐγκρυβέντα ὀπτηθῆναι, ὃν τέρεταν καλεῖσιν.

Ἀν-

^x Ἀχιλλῆϊδας Foes. ² ἀθέρα MS. D. et suspicatur Foes.
sic legendum esse, quidam etiam vere sic legunt.

tionem aduertendum est, per-
peram ab eius interprete ἀρ-
τίως, hoc est, nuper, bis verti.
Nam praeterquam quod nihil
ipsum cogit ἀρτίως pro nu-
per hoc in loco interpretari,
in eum errorem etiam labi-
tur, de quo Galen. in primo
aphorism. t. 20. antiquos re-
prehendit. EUST. Hippo-
crates ἀρτίως pro ἀπηρτισμέ-
ως dixit in hoc aphorismo:
τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμέ-
να ἀρτίως μὴ κινεῖν, μὴ νεω-
τεροποιεῖν. ST. Hanc signi-
ficationem Steph. ex Hesy-
chio depromsit.

^h Galenus in Exeg. habet
Ἀχιλλῆϊάδας κριθῆς, hordea
bene habita, et magna a quo-
dam Achille agricola Brabo-
nii, vt aiunt nominata. De
hordeo, quod Ἀχιλλεῖς Achil-
leum dicitur tractatur a Theo-
phrasto L. III. de caus. plan-
tar. c. 27. et VIII. de histo-
ria, c. 4. Tertio de morbis
p. 165. v. 19. de frigefacto-
riis potionibus in febre ar-

denti: Τέτο δὲ κριθῆς Ἀχιλ-
λῆϊδας, hordeum Achilleum
magnum ac plenum heminae
mensura ficcato. EUST. Di-
citur et a Theophr. II. II. Ἀ-
χιλλεῖος κριθῆ, Ἀχιλλεῖς, et
Ἀχιλλεῖας.

ⁱ Foesius p. 7. fusius com-
mentatur in hunc locum.

^k Vide Foes. p. 33. in vo-
ce ἀλύζει.

^l Galen. in Exeg. ἀναλτον
sine salibus et insulsum inter-
pretatur. Libro de internis
passionibus p. 199. v. 27. Pisci-
bus autem vtatur gobio etc.
et in iusculum ne intingat,
et ἀναλτοι insulsi sint pisces.
Secundo de morb. mul. p. 264.
v. 29. Et ἄλφιτα polentae re-
centes, tenues in aqua made-
facta, ἃ καὶ ἐλλείκειν ἀναλτα,
quas etiam insulas delingere
prodest. Et, p. 270. v. 44.
Haec misce, et casei sint par-
tes duae, reliquorum vero et
τῶν ἀνάλτων ἀλφίτων po-
lentae non falsae. pars vna.

Quae

Ἀχιλλίδες) hordei species, de qua meminit Aristophanes et Sophocles.

Ἀθήρεα) superiores hordei partes tenuissimae.

Ἀλυκτέει) non quiescit.

Ἀναλτον ἄλφιτον) paruum et quod non crescit.

Ἄρτον ἐγκρυφίαν) ab Atticis ita appellatur panis, qui constat ex pinguibus palmulis, farina et aqua. Consentaneum vero est dicere, hunc in calido cinere tectum coqui, quem etiam Τέρταν appellant.

Ἄν-

³ ἄναλτον ἄλφιτον) legendum, non ἄναλτον) ἄλφ. quod et Eust. et Foef. bene animadvertunt. ⁴ λέγει MS. D.

Quae exempla Erotiani expositioni nullo modo quadrant. Is enim, ut coniicio, eam vocem dici arbitratur ab ἄλλομαι, quod significat attolli, quod farinae fermento admixtae accidere solet, indeque fortasse ἄναλτον ἄλφιτον dicitur farina vel polenta, quae ob fermenti carentiam, nec intumescit, nec attollitur. Hanc tamen coniecturam nullis exemplis confirmare possum. EUST. V. Foef. p. 50. cum Erotiano consentit Hesychius.

m. Secundo de diaeta p. 92. v. 37. et 38. Et furfuracei ἄρτοι panes magis alunt, quam focarii, et vernarii, propterea quod minus exuruntur ab igne. Clibano autem cocti, et ἐγκρυφίαν subcineritii siccissimi sunt. Primo de morb. mul. p. 242. v. 2. Oua forbenda dato, et ἄρτον ἐγκρυφίην panem cine-

ritium edendum. Et libro secundo p. 269. v. 2. Vespero vero coenet carnem volucris modicam assatam, et ἄρτον μικρὸν ἐγκρυφίην panem modicum subcineritium. Septimo de morbis vulgar. p. 353. v. 5. de Eratolai filio: Ἄρτος panis erat ad mensuram dimidia choeniceis ἐγκρυφίης subcineritius. Sunt qui velint ἐγκρυφίαν esse genus panis, qui et ἀγοραῖος forensis et vendititius dicebatur. Puto ego nomen tortae vocatae antiquum esse, quia Erotianus inquit, nonnullos hunc τέρταν appellare. EUST. Vide Meursii Gloss. p. 571. Italicum Torta, scribitur etiam τόρτα, placenta, corona pretiosa. v. ibid. p. 569. Tortulas exponunt SS. Librorum interpretes. Vide Mercurial. Lectt. varr. L. II. c. 5. p. 74. cui Erotiani verba suspecta sunt.

ⁿ ¹ Ἀνδράπαξ) βοτάνης ὄνομα.

^o ² Ἀνάσσυτος) ἀνόρητος.

^p Ἀρδαλον) ῥύπον ἢ ³ μολυσμόν. Καὶ γὰρ τὸ ⁴ μολῦναι ἢ ῥυπαῖναι, Ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ Ἀρδαλος ἀνδρωπος, ὁ μὴ καθαρώς ζῶν. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ, καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει.

Ἀναίνονται) ἀπαρνέονται.

^q ⁵ Ἀγριθῶσιν αἱ μήτρας) τετέστιν ἀγρῶς ⁶ χρέζουσιν. Ἀντὶ τῆς συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνης καθάρσεως. Οὕτω δὲ ἀκχεῖον καὶ τὸ Ὀδαξηθῶσι. Πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγορευομένων ζώων.

^r Ἀλφίτα προκόνια) τὰ γινόμενα ἐκ τῶν φρυκτῶν κριθῶν ἔτως Ἀττικοὶ καλεῖσι.

Ἀμ-

¹ ἀνδράφαξ in vet. exempli. margine. St. ² ἀνάσσιτος quaed. MSS. et alia ἀνάσσυτος falso, notante St. ³ μοχλυσμόν MS. D. ⁴ μολύναι vulgg.

n. Secundo de diaeta p. 95. v. 18. Ἀνδράφαξις atriplex humida est, non tamen alvum mouet. Primo de morb. mul. p. 238. v. 7. de his, quibus intus manens semen viri, computrescit. His ἀνδράφαξις atriplicis semen, aut succum cum melle, aut cum cumino delingendum dato. Dioscoridi vocatur haec herba ἀτράφαξις, vnde coniecere possumus exemplar Erotiani esse deprauatum, et pro ἀνδράπαξ scribendum esse ἀνδράφαξ, vel ἀνδράφαξις. EUST. In cuius exemplari est ἀτράφαξ et ἀτράφαξις vitiose ex Theophr. procul dubio hist. plant. L. I. c. 13. cui saepius quoque ἀνάφραξις dicitur haec herba.

o. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progressi vteri suffocent, et ἀνάσσυτος concitatus fuerit aer violentus, anxia est, et vomit. Germanus interpres vertit, aer impeditus violenter attrahatur. EUST. Vide Foef. p. 53.

p. V. Foef. p. 91. Hes. explicat ἄρδα πολυσμόν.

q. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Ἦν ἀγρηθῶσιν αἱ μήτρας, ἢ γαστήρ αἵρεται, καὶ Φυσᾶ, καὶ σμαραγεῖ, hoc est, si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Sic vertit Germanus interpres. Calvus, si vulvae durescant, exasperentur. Forte melius esset sequi Erotianum, et sic ver-

Ἀνδράπαξ) herbae nomen.

Ἀνάσσυτος) animo concitatus.

* Ἀναυδος) sine voce, αὐδὴ enim vox.

Ἀρδαλον) fordes, vel inquinamentum. Etenim inquinare, vel fordere ἀρδαλῶσαι dicitur, et ἀρδαλος homo, qui non pure viuit. Meminit huius vocis et Pherecydes in Mari et Philemon in Panegyrico.

Ἀναίνοντα) recusant.

Ἀργηθῆναι αἱ μήτρας) venationis indigent, id est, conceptionis, a menstrua purgatione. Sic enim intelligendum est καὶ τὸ ὀδαξιδῶσι, hoc est, dentibus corrodentur. Facta autem est haec vox ab animalibus venatione captis.

Ἄλφιτα προκόνια) quae fiunt ex hordeo torrido, sic Attici vocant.

G 2

Ἀμ-

⁵ ἀργηθῶσιν MS. St. ἀγρηθῶσιν Chart. c. η ap. Hipp. sed aliis ἀγρηθῶσιν. Ex coniectura πρηθῶσιν Foef. ἀγρηθῆναι Eust. ⁶ χηρῶσιν vulgg.

* Quum hanc vocem, de qua superius tractauit, inutiliter repetat Erotianus, dicere cogimur hunc libellum esse fragmentum eorum, quae

ipse scripsit, ab aliquo imperito sine ordine collectunt. EUST. Hanc vocem in graecis exemplaribus, quotquot vidi, omissam reperi.

vertere. Si conceptione indigent vteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Videtur autem mihi legendum esse pro ἀγρηθῆναι, ἀγρηθῶσιν, quia statim subiungit ὀδαξιδῶσι. Vatic. codex pro ἀγρηθῶσιν legit προθῆωσιν, sed perperam. EUST. Apud Hippocr. legitur ἀγρηθῶσιν per η, περὶ γυναικείων L. II. vbi scribitur ἣν ἀγρηθῶσιν αἱ μήτρας, ἣ γαστήρ αἰρεται, καὶ φουσὶ καὶ σμαραγεί. ST. Prouocat au-

tem Foef, substituens πρηθῶσιν, ad locum de nat. mul. p. 224. 35. et habet Hesychium consentientem, qui πρηθῶσιν per φουσῶσιν explicat.

r. Galen. in Exeg. exponit, quae ante coni siue metae erectionem fiunt; hoc est ex recentibus et teneris hordeis: nam et hodie in areis conus quidam erigitur, praesertim locis pluuiis: estque lignum rectum, circa quod fructus in coni formam componuntur. Secundo de morbis

¹ Ἀμφίδιον) τὸ περίξ τῆς μητέρας τραχήλου.

² Αἰολᾶ) πλανᾶται.

³ Ἀγνε) λύγε. Ἐστὶ δὲ ὄνομα φυτῶν ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς, λέγων, Ἀγνε τε βρύα λευκὰ καὶ ⁴ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.

⁵ Ἀγλαίζεται) ⁶ καλῶπιζεται. Καὶ Ἀγλαόν, τὸ καλόν.

⁷ Ἀρικύμων) μεγαλοκύμων.

⁸ Ἀχώρ) ἐξανθήματος εἶδος, κατ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρειται. Μάλισα δὲ ⁹ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

ἈΡΧΗ

¹ ἀμφιδέον ap. Charit. ex Hipp. quod etiam notavit Foef. et sic Eust. ² αἰολᾶται Eust. et Foef. ³ ἐμπρίοντα MS. D.

morbis mul. p. 264. v. 29. Καὶ ἄλφιστα προκάνια et polentae recentes. tenues in aqua madefactae, quas etiam insulas delingere prodest. Aldinus codex habet προκρήνια, quae vox est mihi prorsus ignota. Galenus in Exegesi dicit προκάνια esse farinas ex nouis hordeis. Alii autem, solas ex non arefactis. Posteriores, triticum tostum esse volunt. EUST. V. Foef. p. 530. Pollux explicat τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Hes. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυραμένων κριθῶν ἄλφιστα.

s. Ruffus Ephesius, libro primo de partium humani corporis appellationibus c. 31. Colli vteri ostium, primus meatus, Hippocrates

graece ἀμφίδιον, a rotundi ferri, quo praefiguntur aratra, similitudine vocat. Galen. in Exeg. dicit esse rotundam oris vulvae extremitatem, labris cucurbitulae similem, per translationem a mulierum armillis vocatam, quae ἀμφίδεα ipsae quoque nominantur ab eo, quod est orbem comprehendere, et tanquam circumligare. EUST. Et hic et apud Hippocr. ἀμφιδέον legi debet, non ἀμφίδιον, ut ex etymo vocabuli apparet, quod a Galeno traditur. ST. Vide Foef. p. 42.

t. Galenus in Exeg. habet αἰολᾶσθαι, quod significat quasi vagari et errare. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 46. de erysipellate vteri.

Et

Ἀμφίδεον) id quod est circa collum vulvae.

Αἰολᾶται) vagatur.

Ἄγνη) viticis. Est autem nomen plantae, ut etiam testatur Nicander in Theriacis: Viticis germina alba colligantia Onogyrum.

Ἀγλαΐζεται) ornatur et pulcrum se reddit.

Ἀρικούμων) hoc est, μεγαλοκύμων. Maximis undis tumens.

Ἀχώρ) pustulae species, ex qua contingit glutinosam humiditatem, et quasi furfuraceas squamas circumferri. Maxime vero in capite nasci consuevit.

G 3

PRIN.

⁴ ἀγλαΐζεται MS. D. forte ἀγλαΐζει Foef. ⁵ καλλωπίζεται MS. D. forte καλλωπίζει Foef. ⁶ κολλώδη MS. D. ⁷ πιτυρώδης MS. D. ⁸ παρὰ MS. D.

Et tristatur et αἰολᾶται τῇ γνώμῃ mente variatur, seu vagatur. EUST. Suidas αἰολᾶται.

viticis fructum cum melle terito, et in cataplasmate pectini probe adhibeto. Nicandri locus est non longe a principio libri. EUST. Locus est in Theriac. v. 71. dicitur ἄγνος castus flos, καὶ ἄγονός τις ὢν.

u. Libro de affect. p. 186. v. 6. Crudis vero ramni foliis, aut ἄγνης viticis, aut salviae, aut tithymalli. Primo de morb. muliebr. p. 245. v. 25. Καὶ ἄγνη καρπὸν, viticis item fructum in vino bibendum dato. Et p. 256. v. 15. Bibendum autem dato ἄγνη καρπὸν viticis fructum. Et p. 257. v. 30. et p. 258. v. 3. Et libro secundo p. 285. v. 25. Si sanguis largus ex vteris fluat, ἄγνη viticis folia cum vino nigro dato. Et p. 286. v. 36. Si pecten prae fluxu aquoso doleat; ἄγνη καρπὸν

x. Galenus in Exegesi exponit, quae cito praegnans redditur. EUST. Loca laudat Foef. p. 93. Hesych. reddit εὐσύληπτος.

y. Libro de alimento, p. 110. v. 44. Vlcus; crusta, sanguis, pus, sanies, lepra, furfur, ἀχώρ vlcera capitis manantia, sic vertit Germanus interpres. Caluus vero sanies. EUST. V. Foef. p. 116.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Β.

^a Βιώμενον) βιῶντα.

Βαίον) τὸ ὀλίγον.

^b ¹ Βοθρείας) ² ταῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίας ἔλκε-
σι νῦν λέγει.

^c ³ Βολιτά) τὰ μικρὰ βόλβια.

Βρύχιον) τὸ οἰονεὶ βύδιον, καὶ κατὰ βάδες κέ-
μενον.

^d ⁴ Βηχία) βοτάνης εἶδος, ὃ Βηκίαν καὶ Βήκιον κα-
λεῖται.

^e Βρυγμός) ἰδιῶμα ποιᾷ ψόφε.

Βλ.

¹ βοθρείας MS. D. βοθρείοις) τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοί-
λοις etc. Foef. ² τοῖς MS. D.

a. Hanc dictionem pro vi-
vente non inuenio, sed βιώ-
μενος pro violentia usurpatur
ab Hippocrate; Secundo de
morb. muliebr. p. 269. v. 22.
Si vero ad cor progressi vte-
ri, suffocent, et concitatus
fuerit aer βιώμενος violenta-
tus, anxia est, et vomit.
Germanus interpret vertit;
et aer impeditus βιώμενος
violenter attrahatur. EUST.

b. Hanc vocem apud Hip-
pocratem non inuenio. Bo-
θρίον Galeno in libro de de-
finit medic. est cauum vlcus
ac purum in nigro oculi.
De quo Actuarius libro se-
cundo c. 7. inquit: Ex vlce-
ribus oculi, quod in cornea
tunica oritur, cauum et an-
gustum, ac purum, βοθρίον
et fossula nominatur. Pau-
lus Aegineta libro tertio, c.
22. idem dicit. Galenus in
libello de ossibus c. 4. βοθρία

dicuntur concauitates maxil-
larum, quas subeunt dentes.
EUST. Cf. Foef. p. 123.

c. Hanc vocem pro bulbis,
nec apud Hippocratem, nec
apud Galenum inuenio, sed
pro stercore. Βολιτός enim
attice sterco maxime asino-
rum et bouum significat, quod
βολιτόν dicitur. Secundo
de morb. mul. p. 262. v. 18.
Si os vteri non recte habue-
rit, βόλβιτον sterco bubu-
lum siccum etc. pro fomento
adhibeto. Et v. 26. Βόλβι-
τον sterco bubulum velut
conchae testam efformato.
Et infra etiam v. 37. Et p.
288. v. 4. Βόλβιτον sterco
bubulum contusum, aceti di-
midia mensura etc. adhibeto.
Et p. 289. v. 15. Omnia, quae
in ynguenta iniiciuntur, tun-
dito ac cribrato, et super
βόλβιτον sterco bubulum
mittito. Et v. 17. addito
etiam

PRINCIPIVM B.

Βιώμενον) viuentem.

Βαίον) parum.

Βοθρίας) vlcera concaua in oculis nunc dicit.

Βολιτά) parui bulbi.

Βρύχιον) quasi βύθιον, id est, fummerfum, et in profundo iacens.

Βηχία) herbae species, quam βηκίαν et βήκιον appellamus.

Βρυγμός) idioma alicuius strepitus.

G 4

Βλι-

³ βολβιδεία mauult Foef. nam βολιτά sunt apud Hes. ἁ-
Φόδευμα βοός. ⁴ βήκίαν MS. D. forte βήχιον tussila-
go ex coniect. Foef.

etiam metopo, et super βολ-
βιτῶ stercore bubulo suffito.
In quibus locis exemplar Al-
dinum habet βολιτὸν et βο-
λιτῶ. Si scriberetur βωλιτᾶ
cum ω melius esset. Nam
βωλίτης boletum et fungum
significat, sic dictum, vel
quod conuolutum sit, et quasi
globosum, vel ἀπὸ τῆ βώλης
a bolo seu rubrica, qua pi-
ctores aurum suis operibus
inducunt, a quo colore, fun-
gos eos boletos nominasse
veteres Romanos et Grae-
cos verisimile est. Marcellus
Vergilius in Dioscor. L. IV.
c. 81. EUST. Foef. vt suae
emendationis veritas constet,
laudat περὶ γυναικ. L. II. p.
272. 28.

d. Apud Hippocratem hanc
vocem inuenio, et pro her-
bae specie et pro tussicula
positam. Quarto de art. t. 22.
p. 495. v. 41. Idonea etiam

sunt folia betarum, aut βη-
χίς tussilaginis. Galen. in
com. ait: Tussilago herba
quaedam est, proposito affe-
ctui salutaris, quum modice
ficcet. Dioscorides L. III. c.
117. βήχιον describit. Pro
tussicula vsurpat hanc vocem
Hippocrates, sexto de mor-
bis vulg. com. 8. t. 36. p. 351.
v. 16. Cui fistula rumpebatur,
βηχία tussiculae permanere
impediebant. Et libro septi-
mo p. 367. v. 10. de fistula
intestini: Et rursus rumpe-
batur, et βηχία tusses per-
manere prohibebant. EUST.
V. Foef. p. 121.

e. Galenus in Exeg. dicit
significare stridorem ex den-
tibus collisis excitatum, nam
βρύχειν est sic stridere. Li-
bro de carnibus p. 43. v. 39.
Libro de superfoetatione p. 49.
v. 33. de signis conceptionis.
Tertio de diaeta p. 106. v. 20.

Secun-

¹ Βλιχῶδες) οἱ δὲ Γλισχρῶδες. Ἐπικλῆς μὲν Φησι τὸ ¹ λελιπασμένον ² μετὰ ³ γλοιῶδες ὑγρασίας ἀκαθάρτε. Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπισμένον καὶ κατάξηρον. Βακχεῖος δὲ καὶ Λυσίμαχος διὰ τῆ π. γράφει ⁴ Πληρῶδες, σημαίνει θέλοντες τὸ ἐξεπτυγμένον.

⁵ Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν, ἀλλὰ γε τὸ ἐπὶ πλείστον διατρίβειν, ὅπως εἴρηται. Ἐσι γὰρ εἶδος ἰχθύος λεγόμενον Βλέννα καὶ Βλακός, ὅς ἐν τῷ συνεσιάζειν δυσ-απολύτως ἔχει. Οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ⁶ Ὀρνισι. Λέγεται δὲ κατ' εὐθεϊαν πτώσιν Βλάξ. Βλακεύειν δὲ ἔστι τὸ μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι ⁷ πράττειν. Ὡς καὶ Πλάτων ἐν α' Πολιτείᾳς φησί, Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος ἀντὶ τῆ, νωθρὸν καὶ ὀλιγωρεν.

⁸ Βομβυλίξ) ἔστι μὲν τὸ βομβύλιον, εἶδος μέλισσης· σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ τοῖς αὐλοῖς βομβεῖν. Ἐσι δὲ καὶ ⁹ βυκίξ εἶδος τενοστόμε.

Βρύ-

¹ λελεπισμένον Suid. ap. Hippocr. λελιπασμένον, μὴ καθαρόν Foef. ² κατὰ vulgg. ³ γλιῶδες MS. D. ⁴ πλιχῶδες pro πληρῶδες MS. St. πληχῶδες Chart. πlichόδες vulgg. βλιηχῶδες et βλιχῶως Hes. falso.

Secundo de morb. p. 149. v. 39. Et p. 151. v. 10. Libro de natura mul. p. 223. v. 27. et 47. Secundo de morb. muliebr. p. 265. v. 23. Et p. 279. v. 13. Et p. 283. v. 11. Libro de sterilibus p. 291. v. 45. EUST. V. Foef. p. 129.

f) Hanc vocem non inuenio apud Hippocratem, sed γλισχρῶδες. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 41. de osse fracto, aut rupto, aut contuso, per errorem derelicto. Et quod inflammatum est ex ipso emoritur, et γλισχρῶδες viscosum fit, et ap-

paret velut falsamentum, colore fuluum, subliuidum. Quidam pro πληχῶδες scribunt πληρῶδες. EUST. Apud Hippocr. de vuln. cap. non βλιχῶδες sed γλισχρῶδες reperio, vbi scribit καὶ ἐπειδὰν τῆτο γένηται, τὸ ἔλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχώρ ῥέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἐπ' ἐξήντηκεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Alibi autem apud eundem scriptorem legitur σὰρξ γλισχρομένη. ST. Cf. Foef. p. 123.

ff) Pro ὀλιγωρεῖν, id est,

con-

Βλῆχῶδες) Alii vero γλίσχρῶδες. Epicles quidem inquit, quod est impinguatum humiditate lubrica et impura. Euphorion vero, quod expressum est, et aridum. Bacchius vero et Lysimachus per π scribunt, πλῆχῶδες, significare volentes quod detectum est.

Βλακεύειν) parui facere, etenim ita dicitur plurimum immorari; est enim genus piscis, qui dicitur βλακός, qui in coeundo δυσάπολύτως, id est, *difficulter auellitur, cuius meminit etiam Aristophanes in auiibus. Dicitur autem recto casu βλάξ. Βλακεύειν autem est cum segnitie ac negligentia aliquid facere, ut inquit Plato in primo libro de republica: Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος. Βλακικόν, hoc est, torpens ac negligens.

Βομβυλίς) Est quidem βομβύλιον apes species. Significat etiam tibicinem, eo quod tibiis βομβεῖ, id est, strepat. Est etiam et vasculi species angusti oris.

G. 5

Βεύ-

⁵ ὡς vulgg. ⁶ ὀρησι MS. D. ⁷ παράττειν MS. D.
⁸ βομβλίς MS. D. ⁹ βυλὶς mauult Foef.

* difficile EUST.

contemnere, vel negligenter aliquid agere vsurpatur. Secundo de fract. t. 55. p. 463. v. 27. Porro si alterum tibiae os fractum fuerit, extensione quidem debiliore opus habet, non propterea omittenda intentio est, aut βλακεύειν negligenda. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 29. de fractura nasi. Commodissime enim restituitur nasus fractus, praecipue eadem die, vel certe paulo post: Sed καταβλακεύειν, torpent medici, sic vertit Vidius. Germanus interpres, segniter agunt medici. Et com. 3. t. 83. p. 490. v. 24. de femore luxato:

Quos tenera aetate calamitas haec inuasit, plerique in dirigendo corpore καταβλακεύειν negligentes sunt. Et v. 26. καταβλακεύειν negligentes item nonnulli sunt in recte ambulando, sic vertit Vidius. Germanus interpres, ad directionem tardi sunt, et ad ambulationem rectam cunctantur. EUST. Cf. Foef. p. 122.

g. Libro tertio de morb. p. 163. v. 46. de pleuritide. Post balnea etiam vinum dulce et aquosum bibendum est, non frigidum, modicum, ἐκ βομβυλίς, ex angusti oris vasculo. EUST. Haec postrema

^h Βρύζαι τὰς ὀδόντας) ἤγεν βιαίως ἐνερεῖσαι, ὡς
ἤχόν τινα ¹ γίνεσθαι, τῶν κάτω πρὸς τὰς ἄνω κρεόν-
των.

ⁱ Βύζην) ἀθρόως.

^k ² Βδελύζειν) συγῆσειν.

^l ³ Βάκχαρις) εἶδος βοτάνης, καὶ μύρε, ^ε καὶ Ἀ-
ριστοφάνης μέμνηται.

^m ⁴ Βδελλάζηται) ἀμέλγηται. Εἴρηται δὲ παρὰ
ταῖς ⁵ βδέλλαις.

Βολ-

^z γενέσθαι MS. D. ² βδελύξει et συγῆσει ex coniect. Foef.

ma significatio conuenit huic
loco Hippocratis, de morbis
L. V. καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ
ὑδαρέα προπίνειν μὴ ψυχρὸν,
ὀλιγὸν ἐκ βομβυλίσ εὐρύσο-
μα. Ceterum βίκος, cuius
diminutivum est βικίον, non
autem βύκος, cum apud alios
tum apud Xenoph. scriptum
reperitur, quare et hic rectius
legitur βικίον. ST.

^h. Primo de morb. mul. p.
232. v. 28. Et venter ipsius
durus erit, et maior quam
prius, et βρύξει τὰς ὀδόντας
dentibus fremet. Et p. 235.
v. 7. de suffocatione repenti-
na. Quaedam etiam τὰς ὀ-
δόντας βρύχει dentibus fre-
munt. Et p. 242. v. 35. de
partus purgamentis. Et tu-
met, et οἱ ὀδόντες βρύχουσι
dentes strident. Et libro se-
cundo p. 278. v. 28. Et cor
vibratur, et βρύχει dentibus
frendit. EUST. Hef. τρίζειν
τὰς ὀδόντας.

ⁱ. Galenus in Exeg. expo-
nit, cumulate, vel confertim.
Aduertendum tamen est, in

aliquibus exemplaribus per-
peram scribi βύζην. Primo
de morb. mul. p. 234. v. 21.
de copiosis mensibus. Semel
aliquando multi descenden-
tes, et βύζην cumulate prod-
eunt, os vterorum impetu
suo magis dilatant. EUST.
V. Foef. p. 129.

^k. Primo de morb. mul. p.
244. v. 21. de muliere ex
partu nimis purgata. Ali-
quando etiam horror, et cibi
fastidium et omnino βδελύ-
ξεται abominabitur. Et v.
46. et cibum fastidit, et vigi-
labit, et βδελύξεται abomi-
nabitur. EUST. Hinc βδε-
λυγμια sunt ναυσια Hesy-
chio.

^l. Galenus in Exeg. pro
vnguento tantum exponit,
quod in Lydia fit, de quo
meminit Hippocrates in libro
de natura muliebri p. 215. v.
9. de vteris agglutinatis. Et
in coxam sanam decumbat,
et apponat βάκχαριν baccha-
rim vnguentum, aut oleum
album ad coxam sanam. Et

Βρύζαι τὰς ὀδόντας) hoc est, vehementer firmare dentes inferiores cum superioribus, ut strepitus quidam fiat.

Βύζην) cumulate.

Βδελύξεν) odio habere, odio prosequi.

Βάκχαρις) herbae species, et vnguenti, cuius etiam meminit Aristophanes.

Βδελλάζεται) emulget, dicitur autem ab hirudinibus.

Βολ-

³ βάπκαρις vulgg. ⁴ βθηλλάζεται MS. D. ⁵ βδέλας MS. D.

p. 218. v. 23. Si puerperae vteri in coxam incubuerint, aut ad lateris mollitudinem, ad sanam coxam, oleum Aegyptium album, aut βακχάριον baccharim vnguentum apponere oportet. In quibus locis notandum, perperam in impressis exemplaribus hanc dictionem per duplex κκ scribi, et in latino codice per duplex cc. Secundo de morbis muliebribus p. 269. v. 43. Proinde ad vteros quidem lanam quam maxime fieri potest ad foramen apponito, ita, ut pennae obvolutam, vnguento albo, aut Aegypto, aut βακχαρίω bacchario, aut amaricinio tingas. Pro herba in eodem libro p. 284. v. 17. usurpatur, de capitis dolore. Curetur autem sic: Cucumeris filuestris anniculi internam partem, fel tauri, florem aeris, cum βάκχαρι bacchare terito, et subdititia formato. EUST. Cf. Diosc. L. III. 51. Plin. L. XXI. c. 6.

m. Galenus in Exeg. ait, βδέλλα in maiore de praedictione et secundo, ut inscribunt quidam; Dioscoridi placet varicosam venam sic vocari, mihi autem de hirudine proprie dici. Hanc ego vocem apud Hippocratem non inuenio, sed βδέλλαν in secundo prorrh. p. 419. v. 26. ubi loquitur de his, quibus fauces implentur sanguine: Huius, inquit, considerandae sunt nates et fauces, an vlcus aliquod habere compareat in hoc loco, aut βδέλλαν hirudinem. Quod autem nonnulli noui medici de hac re Galenum subsannent, mirum non est: quandoquidem nemo doctus imperitorum reprehensionem euitare potest. Sane bibere aquam, in qua hirudo sit, nec rationi, nec experientiae repugnat: quandoquidem hominum negligentia maiores lapsus incurrit. Ut enim alia modo praeteream, noui hominem aquam impuram hirudinibus

¹ Βολβόν) βοτάνης ὄνομα.

² Βατίδες) ιχθύων ὄνομα.

³ Βρίση) βαρύνη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

¹ Γαργαρεών) τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τὸν ⁴ ὑπε-
ράαν νῦν λέγει. Ἡ γὰρ Σταφυλὴ, καὶ ἡ Κιονίς, καὶ ἡ
Ἰμάς,

¹ βόλβιον forte Foef. ² βατίδος Eust. et Iunt. ex opera-
rum errore.

exiguus, ac visum paene effu-
gentibus plenam bibisse, et
sanguinem multis diebus
screasse, ita vt medici de affe-
ctione vaforum pulmonis du-
bitarent: cui amicus hirudi-
nem faucibus adhaerentem
auulsit: quam sensim cre-
uisse nondubito. EUST. In
laudato quidem prorrh. loco
quidam vocem βδέλλαν per
venam varicosam interpre-
tantur; quam tamen explica-
tionem reiicit Mercurialis,
neque iniuria, in varr. lectt.
L. I. c. 21. p. 48. et ex He-
rodoto docet hirudinem in-
telligendam esse. Et haec
explicatio cum ἀμελγήται
optime conuenit.

n. Galen. in Exeg. habet
βόλβιον, de quo Hippocr. in
libro de morb. mul. Proin-
de quidam bulbi nomine nar-
cissum significari male sunt
arbitrati. Dioscor. L. secun-
do c. 160. et 161. habet βολ-
βός. Numquid autem idem sit
βολβόν et βόλβιον? Et num
exemplar Erotiani mendosum

fit, et pro βολβόν, βόλβιον
legendum sit, tu ipse inqui-
res? Ego enim vtramque
vocem apud Hippocratem in-
venio: Primo de morb. mul.
p. 257. v. 22. de foecundita-
tis experimentis. Aut βόλ-
βιον bulbion ex tritico tri-
tum, et vino sabactum in la-
na apponito. Et libro se-
cundo p. 284. v. 12. Hanc
cum melle et vino apponito,
aut βόλβιον bulbion. Con-
spicitur autem in tritico ma-
xime Aegyptio, acre simile
cumino Aethiopico. Septi-
mo de morb. vulg. p. 365. v.
45. de Cliniae sorore seniore:
Abscessit autem dolor mode-
ratus ad lateris mollitudinem.
Βολβός bulbi succus, et vi-
num lactei teporis austerum,
panes quam paucissimi cum
oleo, etc. EUST. V. Foef.
p. 124.

o. Libro de internis affe-
ctionibus p. 195. v. 22. Dein-
de modico tempore interpo-
sito prandeat panem, et ob-
sonium habeat, frustum tor-
pedi-

Βολβόν) herbae nomen.

Βατίδες) piscis nomen.

Βρίση) onerat.

PRINCIPIVM Γ.

Γαργαρεών) proprium nomen, nunc autem quod sub palato est, intelligit. Vua enim, et Columella, et

ἱμάς,

³ βρύση MS. D. ⁴ ὑπερόαν MS. D.

pedinis, aut squatinae, aut galei, aut βατίδος raiæ. Et v. 32. Edat autem torpedinem, squatinam, βατίδα raiam, galeum, pastinacam, et ranas. EUST. Vide Plin. XXXII. 7. vocatur et βάτος, Hesych. tamen βάτου et βατίδα inter se differre censet. V. Foef. p. 119. Hes. βατίδες sunt εἶδος ἰχθύος πλατύ.

p. Primo de morb. mul. p. 234. v. 9. de diminutis menfibis: Verum his locis non semel dolet, sed alias, atque alias, qua parte sanguis discretus in vteris esse non potens, βρίση grauarit. Germanus interpres vertit, impetu suo grauarit. EUST. Adde locum περὶ Φυσῶν, p. 120. 33.

a. Quid sit gurgulio declarat Aretæus libro primo de caus. et sign. acut. morb. c. 8. Ruffus Ephesius de partium humani corporis appellationibus L. I. c. 8. et altero L. I. c. 8. Galenus, tum alibi, tum sexto de compositione medicamentorum secundum locos

c. 3. Aetius libro VIII. c. 40. Paulus Aegineta L. VI. c. 31. Secundo de morbis p. 141. v. 43. de vua morbo. Vua fit, quum pituita de capite ad γαργαρεῶνα gurgulionem descenderit. Et v. 45. Venosus est γαργαρεών, gurgulio ac crassus. Et v. 48. Nam vena calefacit, et prae caliditate partes circa γαργαρεῶνα gurgulionem sanguine replet. Et p. 145. v. 41. de angina. Si apprehensa lingua inspexeris, γαργαρεών, gurgulio non magnus est, sed mollis. Et p. 146. v. 44. Si vero morbus in faucibus fiat, ἄκρος ὁ γαργαρεών, summa gurgulionis pars aqua impletur, et pluries. Libro de affectionibus p. 179. v. 47. Si vero vua dependit, et suffocarit, quidam hoc γαργαρεῶνα gurgulionem vocant, statim gargarismis vtendum est. Secundo de morbis vulg. sect. 2. p. 314. v. 14. de anginosi. Erant autem haec in facie maxime conspicua, et in ore, et intersepto iuxta γαργαρεῶνα gurgulionem.

Ἰμαῖς, πάθη εἰς τὴν γαργαρεῶνος. Γαργαρεῶν δὲ ὠνομάθη παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτῆς ἀρτηρίᾳ.

^b Γονίμη ἡμέρα) ἀντὶ τῆς περιττῆς. ² Ἐπειδὴ αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρείσσιμοι τυγχάνουσι καὶ γεννητικαὶ τινὸς ὠφελίμου. Ὅθεν καὶ ³ γόνιμον μῆνα τὸν περιττον καλεῖσι.

^c Γονοειδὲς) τὸ ὅμοιον γόνῳ, τετέσι σπέρματι. αὐτὸ γὰρ ἐν ⁵ τῷ ⁶ Περί ⁷ τόπων τῶν ⁸ κατὰ ἀνδρῶν φησί

¹ τραχέα MS. D. non diphthongós. ² ἐπειδὴ vulgg. ³ γόνιμον MS. D. ⁴ legendum potius αὐτὸς, et sic Chart. quoque. ⁵ ὦ vulgg.

nem. Et libro tertio com. 2. t. 3. p. 320. v. 42. de Euryanactis filia. Haec incipiente morbo fauces dolebat, et perpetuo ruborem habebat, et γαργαρεῶν gurgulio reulfus. Tertio progn. t. 21. p. 407. v. 41. Οἱ δὲ γαργαρεῶνες, gurguliones autem periculosi sunt, vt et refecentur, et scarificentur, quamdiu rubicundi fuerint, et magni. Et v. 44. Et fiat extrema γαργαρεῶνος gurgulionis pars maior et rotunda. EUST. V. Foef. p. 133. Reines. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 197. Sic dictam putat a sono, quem ista particula in faucibus edimus, fictum, solo in homine vltimo palatu inter tonsillas dependentis carunculae vocabulum est; id Latinis ingratum caninae literae occursum emollituris, forte etiam ad gulam seu iugulum, cui imminet, respicientibus gurgulio Perf. Sat. 4. ad mentulam

tentigine surrectam per metaphoram transtulit; alii, φυλὴν, κίονα, κιονίδα, v. locos ab Eust. laudatos, et uiam et columellam appellarunt.

b. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 37. de hydropicis. Si febre tenente partes circa faciem graciles fuerint, ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ in die impari, sequenti die solvetur. Et v. 39. Si non ἐν τῇ γονίμῃ in die impari febris dimittat, recidiuare necesse est. Et sect. 6. p. 318. v. 6. In conuulsionibus, si vox ἐν γονίμῳ in die impari soluitur, a magno morbo liberat. Et v. 10. Solutio enim similis est voci. Soluitur autem ἐν γονίμῃ in die impari. Et v. 15. At interceptio morbi fieri non poterit, nisi ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ in impari die. Neque principium fieri poterit ἢν μὴ ἀγόνῳ ἡμέρῃ καὶ μηνί. Ἐτι δὲ γονίμῳ. Sic habent impressi codi-

ιμας, id est, Lorum, γαργαρεῶνος, hoc est, gurgulionis sunt affectus. Dictus est autem γαργαρεῶν παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτῆς ἀρτηρίας, hoc est, a titillatione, quae ab ipso fit in trachea arteria.

Γονίμη ἡμέρα) hoc est, περιττῇ. Impar, quoniam impares dies ut plurimum sunt critici, et utilitatem aliquam nobis afferunt. Vnde etiam γόνιμον mensem τὸν περιττὸν, hoc est, imparem appellant.

Γονοειδὲς) simile γόνω, id est femini: sic enim inquit in libro de locis in homine, γονοειδὲς igitur vrina alba

⁶ Προβήτικῳ suspicatur Foef. quia in L. de locis nulla huius rei fiat mentio, librariisque mendum hoc ex lapsu memoriae tribuit. ⁷ τόπον MS. D. ⁸ κατ' ἀνδρῶνα vulgg.

codices: quae verba sonant; nisi pari die et mense, adhuc autem impari. Quidam pro ἔτι, adhuc, scribunt ἔτει, anno, et ideo interpretes vertunt nisi die pari, itemque mense et anno pari. Verum ultima dictio, γονίμω, aut deprauata est, aut male conuersa. Non enim vox illa par, sed impar significat. Et v. 17. Qui moriuntur, eos necesse est γονίμω ἡμέρῃ die impari, καὶ γονίμω μηνὶ et mense impari, καὶ γονίμω ἔτει ac anno impari mori. Et v. 19. Si vero in γονίμω ἔτει impari anno fiat, ab utrisque γονίμω impares fieri necesse est. Si autem in ἀγόνω ἔτει anno pari, et ἀγόνω ἡμέρῃ die pari, necessarium est in γονίμω ἡμέρῃ impari die mori. EUST. Hippocr. epidem. L. II. ἀπόληψις δὲ τῆ νοσήματος ἐν ἀνγένοντο εἰ μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέ-

ρα. ST. Cf. Foef. p. 140. et Galen. de diebus decretoriis.

c. Locum, quem Erotian. adducit ex Libro de locis in homine, nusquam reperio. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 18. p. 307. v. 38. de Philisco: Vrinae variae, quae habebant innatantia quaedam rotunda, γονοειδέα geniturae similia, diuersa non subsidebant. Et libro secundo sect. 3. p. 315. v. 45. de Scopo: In subsidentia vero subalbum quiddam adhaerens vasi, tenue, neque γονοειδὲς geniturae simile, neque dissimile. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 32. de eo qui in Dealcis horto decumbebat. Vrinae tenuēs, variae, in medio pendens quiddam habentes, minutim dispersum, velut farinae crafiores γονοειδέα geniturae similes. Et com. 2. t. 1. p. 320.

Φησί γονοειδές ἐν ἔρῳ, τὸ λευκὸν καὶ παχύ. Ἐάν
δὲ ¹ Τονοειδές γράφῃ, τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνου καὶ
τίνος συντονίας ἀναπνεόμενον λέγει.

^d Γονή) ὅτι μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτι δὲ τὴν μή-
τραν. Κεῖται ἐν πολλοῖς παρ' Ἱπποκράτει.

^e Γλαῦσσα λιγνυώδης) μέλαινα καὶ ² τεφρώδης. Ὀνό-
μασαι δὲ παρὰ τὸν Λιγνύν, ἥ τις ἐστὶ καπνώδης αἰθάλη.

Γίνεται

^f Γονοειδές vulgg. et γράφει MS. D.

v. 14. de Philistide: Vrinae
tenuēs, pellucidae, habebant
quiddam medio pendens γο-
νοειδές geniturae simile. Et
libro sexto com. 2. t. 37. p.
345. v. 5. In Perintho γονοει-
δές geniturae similis vrina
talis, quae esset iudicatoria,
etiam pectinis affectionum.
Et libro septimo p. 357. v. 17.
de vxore Theodori. Quod
minxerat de festucis detrahe-
batur, viscosum, γονοειδές ge-
niturae simile. Primo prorrh.
c. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Num
his turbidus spiritus, et γο-
νοειδές geniturae simile quid
supervenienti, singultum iu-
dicat? Et comm. 3. t. 48. p.
412. v. 33. Conturbata in his
vrina non mala, neque id,
quod γονοειδές geniturae simi-
le, in ipsa residet. In coac-
cis praenotionibus p. 429. v.
17. Aluo suppressa exudantes,
num his turbidus spiritus, et
γονοειδές geniturae simile quid
pertransiens, singultum signi-
ficat? Et p. 433. v. 39. Con-
turbata in his vrina mala non
est, neque id, quod γονοειδές
geniturae simile in ipsa resi-
det, verum plerumque hi

aquosa mingunt. EUST. Vi-
de Foef. p. 141. Hesych. in-
terpretatur γόνου εἰκός.

d. Pro femine vt plurimum
haec vox vsurpatur; inter-
dum pro vtero et partibus ge-
nitalibus. Secundo de morb.
vulgar. sect. 1. p. 312. v. 1.
Vnde fit, vt testis ex tussi in-
tumescens, nos commonefa-
ciat communionis, quae est
pectoris, mammarum, γονῆς
vteri, vocis. Germanus in-
terpres et alii, geniturae ver-
tunt. Tertio de artic. t. 41.
p. 485. v. 40. Spina a sacro
quidem osse vsque ad ma-
gnum spondylum, iuxta quod
crurum annexio dependet,
caua est. Nam et vesica et
γοναί partes naturales, et id
intestinum, quod laxum est
supra anum, hac parte con-
tinetur. In cuius com. Ga-
lenus inquit: Naturales par-
tes, quas γοναῖς dixit, intel-
lexit eas, quae generationi ac-
commodantur, vterum in fe-
minis, quae semini aptantur
in maribus γεννητικὰ nuncu-
pantur. Haec Galenus, qui in
vsu huius vocis licentia vitur,
quandoquidem ea, quae scribit,
verbis

alba et crassa. Si vero *τονοειδὲς πνεῦμα* scribatur, significat respirationem cum labore, et quadam contentione.

Γονή) aliquando semen: aliquando vuluam significat. Reperitur haec vox multis in locis apud Hippocratem.

Γλώσσα λιγνυώδης) lingua nigra, cinerea. Est autem appellata *παρὰ τὴν λιγνὴν*, quae est fumosa fauilla.

Fit

² *τερρόδης MS. D. τιφρώδης vulgg.* ³ *καπνώδης MS. D.*

verbis Hippocratis ad amul-
sim non quadrant. *Γονή* enim
non videtur ex hoc loco at-
tribui posse membro genitali
maris et feminae, quia testes
viriles hinc inde ab ossibus
pubis pendent, et non conti-
nentur a concauitate, quae
fit ab osse sacro, in qua Hip-
pocrates dicit contineri vesi-
cam et *γονάς*. Hanc senten-
tiam citat Galenus libro de
vteri sectione c. 1. ibique asse-
rit *γονήν* vel genitalia mem-
bra, vel ipsum etiam vterum
ab Hippocrate appellari. Ea-
dem sententia, paucis quibus-
dam mutatis habetur in Moch-
lico p. 505. v. 36. Spina vero
a sacro osse usque ad magnam
vertebram curuata, vesicaque
et *γονή* genitale, et intesti-
num rectum hic curuatum.
Libro de superfoetatione p.
49. v. 15. Muliere aegre pa-
riente, si puer *ἐν τῇσι γονῇ-
σιν* in genitalibus locis hae-
reat, et non facile exeat, sed
cum labore, ac medici ma-
chinamentis, tales pueri mo-
dicæ vitæ sunt. In quo lo-
co hac voce utitur pro vtero:
libro de usu humidorum p.

113. v. 14. Quoniam imus
venter calida delectari vide-
tur, considerandus locus est,
et postea extremæ partes,
et vesica, et *γονή* genitale,
et virilis membri glans natu-
ra frigidior, quam quis putet.
Ruffus Ephesius libro I. de
partium humani corporis ap-
pellationibus c. 31. Genitale
mulieris *μήτρα καὶ ὕστέρα* vte-
rus, vuluaque vocatur, Hip-
pocrates autem et *δαλφὴν* et
γονήν dicit. Ignorandum non
est *γονή* esse nomen pessi ad
concipiendum, qui describi-
tur a Paulo Aegineta L. VII.
c. 24. EUST. Galenus au-
tem *γονάς* plurali numero
scribit vocasse Hippocratem
τὰ γεννητικὰ μόρια, in femi-
nis videlicet *μήτραν*, in viris
τὰ σπερματικὰ μόρια. Lo-
cus autem Hippocratis, in
quem hoc Galenus annotat,
est in libro de artic. *κύσις τε
γὰρ γοναί, καὶ ἀρχὴ τὸ χα-
λαρόν ἐν τετάρῳ ἐκτίσαι.* ST.

e. Galen. in Exeg. habet
λιγνυώδης denigrans, quia
λιγνύς fuligo nigra est. Ter-
tio de morb. vulg. com. 3. t.
73. p. 326. v. 44. de virgine

Γίνεται δὲ τοιαύτη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φλόγωσιν.
Φησὶ γάρ, πελὶν δὲ γεγонуῖα. Ἦγεν λιγνυώδης.

¹ Γλισχροχρόα) τὰ μετὰ τινὸς κολλώδης ἐπαφῆς
παρατετηρημένα τὴν χροαὶν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

² Γῆν μεταμείβειν) ἦγεν πορεύεσθαι. ² Ἀμείβειν
γὰρ τὸ ἀλλάσσειν καὶ μεταπορεύεσθαι.

³ Γυῖον) Βακχεῖος ἐν αἵ, σῶμα φησὶν ἢ μέλος
ἐκ ὁρῶς φήσας. Κατὰ γὰρ τῶν ⁴ μυῶν ἰδίως τέτα-
κται ὡς καὶ Ὀμηρος, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά.

¹ Γαργαλισμὸς) Γάργαλος καὶ Γαργάλη λέγεται
ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν ⁶ πασχητιστῶν γυναικῶν ⁷ εἰλημ-
μένης

¹ γλισχροχρόα Chart. γλισχροχρόα Ald. ² ἀμείβειν vulgg.

³ scribitur et γυῖον omisso u.

in Lariffa: Γλῶσσα λιγνυώ-
δης, lingua fuliginosa, arida.
In cuius com. Galen. inquit:
Sic vocari tinctam quasi fuli-
gine quadam, quae sicca ex
vaporibus erat. Et libro sex-
to com. 5. t. 14. p. 347. v. 33.
Γλῶσσα lingua vrinam signi-
ficat. Γλῶσσα linguae viri-
des cum pallore, biliosae:
biliosum autem a pingui: ru-
bicundae vero a sanguine:
nigrae ab atra bile: sicca ab
ἐκκαύσειος λιγνυώδης exustio-
ne fuliginosa, et vterina par-
te. EUST. Foef. laudat lo-
cum Hipp. epidem. III. aegr.
12. post sit. pest.

f. Hanc vocem non repe-
riō apud Hippocratem; sed
γλισχροχρόα. Quarto de
morbis vulgar. p. 331. v. 37.
de vxore Temenae: Alius
enim egerebat multa γλισχρο-
χρόα, viscosa biliosa. Et v.
43. Filius mulieris Apemanti

fororis, praecordia magna, et
splenis spirituosus secessus
γλισχροχρόα amarae bilis,
sic vertit Germanus interpres,
Caluus vero, glutinosa. Ver-
tendum puto: secessus gluti-
nosus biliosusque. Sunt qui
velint pro γλισχροχρόα hoc
loco reponendum esse γλι-
σχροχρόα. EUST. Apud Hip-
pocr. Ald. editionis non γλι-
σχροχρόα sed γλισχροχρόα
legitur: vbi, an lectio haec
Erotiani reponenda sit, dubi-
to, in cuius explicatione pu-
to παρατετηρημένα esse men-
dosum. Habetur autem apud
Hippocr. epidem. L. IV. γα-
τὴρ γὰρ διήει πολλα γλισχρο-
χρόα, et paulo post, διαχω-
ρησις γλισχροχρόα, ὑπόκο-
προς, κοπιώδης. ST. Foef.
p. 137. laudat loc. de vulner.
cap. p. 450. 41.

g. Locutus Hippocratis est in
sexto de morbis vulgaribus,
com.

Fit autem huiusmodi ex nimia inflammatione: inquit enim *πελὴ δὲ γεγονῦια*, videlicet *λεγγυῶδης*, id est, fuliginosa.

Γλισχροχροα) sunt corpora, quae retinent colorem tendentem in deterius cum contactu mucoso instar glutinis.

Γῆν μεταμείβειν) solum vertere. *Ἀμείβειν* enim est mutare, de loco in locum proficisci.

Γυῖον) Bacchius in primo, corpus inquit, vel membrum: verum non recte, ad membra enim proprie refertur, ut etiam testatur Homerus, *γυῖα*, id est, membra posuit agilia.

Γαργαλισμῶ) dicitur *γάργαλος καὶ γαργάλη*, irritatio. Ducta est. autem vox a prurientibus feminis, ut

H 2

etiam

⁴ *μελῶν MS. St. et Chart.*

⁶ *πεσχητισῶν MS. D.*

⁵ *γαργαλισμὸς, rectius, Foef.*

⁷ *εἰλημένης MS. D.*

com. 5. t. 20. p. 347. v. 37. In morbis longis *γῆν μεταμείβειν* terram mutare commodum. EUST. Et Hesi- chius *ἀλάσσειν* explicat.

h. Pro membro: Libro de locis in homine p. 65. v. 14. Scapulae vero ad *γυῖα* membra articulantur brachii, siue totius manus, incumbentes in ipsum os, quod *ἐν τῷ γυῖῳ* in membro est. Et v. 22. Quae vero infra sitae sunt, et intus reclinatae, hae vtrac- que committuntur ad radium ex supernis *ἀπὸ τῆς γύις* a membro procedentem, *ἐντὸς τῆς γύις* et intus ad membrum coarticulantur. Secundo de morb. mulier. p. 267. v. 6. Et quum aliquid festinanter ege- rit, anhelatio ipsam inuadit, et *γυῖα* membra exfoluuntur. Primo de art. t. 26. p. 474.

v. 25. Quibus autem bene se habet *τὸ γυῖον* membrum, et carnosius; minus excidit, et difficilius reponitur. Pro corpore etiam ponitur: Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 28. p. 347. v. 11. Oculi prout validi fuerint, ita etiam *γυῖον* corpus. In cuius com. Ga- lenus ait: Nam si oculi bene colorati sunt, *γυῖον* corpus totum in salubri statu esse si- gnificant. Locus Homeri est Iliadis quinto, *Γυῖα δ' ἔθνηεν ἔλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν*. Membra autem fe- cit leuia, pedes et manus in- super. EUST. Cf. Foef. p. 143.

i. Indicatur locus *περὶ τρο- φῆς*, p. 111. 5. vbi Foef. mo- net: *γαργαλισμὸς* scribitur, et corporis titillationem in- dicat.

μένης τῆς λέξεως. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἱ Γηρυτάδῃ,
καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

^k ² Γογγυλίδια) τὰ μικρὰ καταπότια. Εἴρηται
δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος.

¹ ³ Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) ἀντὶ τῆς λιπαρώς ἐμ-
βρέχειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

^m ⁴ Δυσήνιος) δυσδύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας
Φερέσης.

Δι-

² Γυρυγάδι MS. D. Γηρυτάδει, Eust. ² γογγυλίδαι MS.
D. et sic Eust. et Iunta.

k. In aliquibus exemplari-
bus scribitur γογγυλίδια. Ga-
lenus in Exegesi habet γογ-
γύλιον rotundum, et γογγυ-
λίδια parui globuli, et pilulae.
Reperio apud Hippocratem
γογγυλίδας pro rapis vsurpari,
libro de internis affectionibus
p. 207. v. 3. Et fructus paeo-
niae grana decem in vino ni-
gro cocta bibenda dato: et
γογγυλίδας rapas decoctas fa-
ciens, sorbeat succum, con-
diens caseo non salito, et pa-
pauere, et sale, et oleo, et
filphio, et aceto. Germanus
interpres vertit, rapi probe
percocti succum sorbeat, ca-
seo insulso conditum etc.
EUST. Hic γογγυλίδια,
apud Hippocratem autem
γογγυλίδας inuenio, περὶ τῶν
ἐντὸς παθῶν, vbi scribit, καὶ
γογγυλίδας διέφθας ποιέων
etc. Habet tamen, et Gale-
nus γογγυλίδια, quod expo-
nit τὰ μικρὰ σφαιρίδια, ὥσπερ

εἰ καταπότια. s. t. Hesych.
interpretatur σρογγύλον, et
συληρόν.

l. Galenus in Exeg. inquit,
λίπα oleum, vt in libro de
morb. mul. secundo. τέγγειν
est humectare. Has ego di-
ctiones simul iunctas apud
Hippocratem non reperi. Se-
cundo de morb. mul. p. 272.
v. 33. Illitio autem sit λίπα
oleum. Et p. 277. v. 39. O-
leum vero ne adhibeto, ne-
que aliud pingue, aut λίπα
pinguedinem habens. Et p.
278. v. 4. Si vlcerati fuerint
vteri, et extreme foras pro-
cesserint, ἐλαίῳ χρίων λίπα
τὰς χεῖρας ἐντιθέσθαι, id est,
oleo illitis manibus indito.
In qua clausula dictio ἐλαίῳ
fortasse superflua est. Et v.
27. Et femora rosaceo λίπα
oleo inungat. EUST. Vide
Foef. p. 132.

m. Galenus in Exeg. habet
δασανίης, et δυσήνιος. Cri-
tias

etiam testatur Aristophanes ἐν γηρυταίδει, et Diphilus in Danaïs.

Γογγυλίδα) paruae pilulae; dictae autem sunt a formae similitudine.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) id est, abunde perfundere.

PRINCIPIVM Δ.

Δυσήνιος) aegre, ac difficulter molestias ferentis.

H 3

Διο-

³ forte pro γάλακτι λιπαρῶ Foesf. τέλειν MS. D. ⁴ δησανίος vulgg. δυσάντης Gal.

tias in libro de amoris natura vel virtutum, sic explicat: Δυσανίης est quicumque parvis de rebus tristitia afficitur; de magnis plusquam ceteri homines, vel longiore tempore. Δυσήνιος est, qui non facile tristitia afficitur; est etiam is, qui frenari aegre potest, aut morosissimus est. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 82. p. 326. v. 34. In Thaso mulier δυσάνιος morosa, ex moerore cum occasione erecte obambulans, infomnis facta est, et cibi fastidiens. In cuius com. Galenus ait: Quid δυσάνιος significet, declaravit Critias his verbis: Morosus est is, qui parvis de rebus, et de magnis plus, diutiusque ceteris mortalibus tristatur. Aldinus codex non δυσάνιος, sed δυσήνιος habet, ut Erotianus. EUST. Erotianus δυσήνιος genitium facit in hac sua expositione; at Galenus nominatium, sicut Hefychius, et rectius, meo

quidem iudicio. Imo nec Erotianum ita scripsisse existimo. Idem Galenus habet et δυσανίης, cui eandem dat significationem, quam Hefychius τῷ δυσήνιος. Exponit enim ille, ὅς τις ἐπὶ τοῖς μικροῖς ἀνιάται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μάλλον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Hefychius autem inter ceteras explicationes hanc ponit, δυσήνιοι, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quae expositio etiam convenit cum ea, quam apud Erotianum habemus. At Galenus δυσήνιος facit quidem nominatium, sicut et Hefychius, (quemadmodum dictum est) sed explicationem contrariam ei dat. Est enim δυσήνιος secundum illum, ὁ μὴ εὐνόως ἀνιῶμενος. Item ὁ δυσχαλῶτος. Atque in hac posteriori significatione deducitur ab ἡνία, in illa autem priorē ab ἀνία; quod prius a in η mutauerit, si δυσήνιος legamus: at manserit immu-

¹ Διοπῶ) τῷ τῆς ² νηὸς ³ ἐπιμελητῇ. Παρὰ τὸ
⁴ διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ'
 Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν
 Σισύφῳ, καὶ ⁶ Εὐριπίδῃ ἐν ⁷ Ἰππολύτῳ.

⁸ Δόρπη) τῇ τῆς ἐσπέρας καιρῷ. Παρὰ τὸ δό-
 ρυ παύειν. Ὁ γὰρ ἡμεῖς Ἀριστον καλεῖμεν, οἱ παλαιοὶ
 Δῆπνον ὀνομάζουσι μετ' ὃ δὲ ⁹ πονεῖν.

¹⁰ Δίκρανα) τὰ διηρημένα εἰς δύο, καὶ ὅσον δίχνη-
 λα καὶ δικόρυφα. Κεῖται γὰρ τῷ Περί τόπων.

Διορ-

* Chart. διόπῳ, οἰκονόμῳ καὶ ἐπιμελητῇ exponitur διοπῶ.
 Δορπησὲ τῆς ἐ. κ. ex conl. Foes. ² νηὸς MS. D. igno-
 rat, sed spatium relinquitur vacuum. Foes. vel gignendi
 casu propter Φερέσης legendum coniicit, vel Φέρεσα,
 i. e. mulier quae difficulter moerorem fert.

immutatum, si δυσανῆς. Cer-
 te apud Hippocratem nec δυσ-
 ἥνιος, nec δυσανῆς, sed tan-
 tum δυσάνιος me legisse re-
 corder, et quidem nomina-
 tium, non genitium. Sic
 enim epidem. L. III. scriptum
 reliquit: ἐν Θάσῳ γυνὴ δυσ-
 ἄνιος ἐκ λυπῆς μετὰ προ-
 Φάσιος ὀρθοσάθην ἐγένετο
 ἀγρυπνός τε καὶ ἄσιτος. Ga-
 lenus autem in suis in illum
 locum commentariis eam dat
 nomini δυσάνιος significatio-
 nem, quam ego τῷ δυσανῆς
 antea dedi, ex eius Exegeσι
 γλωσσῶν Ἰπποκράτης sum-
 tam. Atque haec mihi vide-
 tur Hippocratis loco conue-
 nire, reliquae autem minime.
 Alicubi tamen, ni fallor, εὐ-
 ἥνιος legitur apud Hippocra-
 tem contrarium τῷ δυσῆνιος
 ab ἡνία deducto. s. t. Hesy-
 chius hanc vocem interpre-

tatur τὸν δυσχερεῖα χρώμε-
 νον, δυσάρετον.

η. Galen. in Exeg. habet
 διοπτος, quae vox significat
 eum, qui templi curam gerit,
 παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ διε-
 πειν, a dispiciendo, vel cu-
 rando, quae in eo sunt. Num
 autem hae dictiones differant,
 an eadem sint, diligenter in-
 quirendum est, ego enim pri-
 mam tantum reperi apud Hip-
 pocratem: Quinto de mor-
 bis vulgaribus p. 341. v. 21.
 Magnae navis διόπῳ guber-
 natori, anchora digitum in-
 dicem et infernum os dextrae
 manus confregit. Quam sen-
 tentiam repetit libro septimo
 p. 358. v. 19. Vbi Aldinus co-
 dex non διόπῳ, sed διοπῶν
 habet. EUST. In vno exem-
 plari Erotiani διοπῶ exponi-
 tur οἰκονόμῳ, item ἐπιμελη-
 τῇ. Eustathius quoque οἰ-
 κονό-

Διοπτῶ) naus gubernatori, παρὰ τὸ διοπτεύειν, quod est, omnia perspicere. Attica autem dictio est, quae est apud Aristophanem in Atticis dictionibus, et apud Aeschylum in Sisypho, et apud Euripidem in Hippolyto.

Δόρπε) vespertini temporis, ab hasta deponenda dicti. Quod enim nos ἀρῖσον, id est, prandium appellamus, veteres δειπνον, coenam nominant, post quam laborare opus est.

Δίκραια) in duo diuisa, et quasi bifida. Et δικόρυφα, hoc est, bicipitia; inuenitur in libro de locis in homine.

H 4

Διαρ-

³ ἐπιμελιτῇ MS. D. ⁴ forte διοπτεύειν Foef. ⁵ διάφω MS. D. ⁶ Εὐριπίδης MS. D. ⁷ Ἱππολίτῃ MS. D. ⁸ Δόρπε Eust. et Iunt. ⁹ ποιῖν MS. D. ¹⁰ δίκραια, vel δίκραιρα, codd. quid.

κονόμεον apud Aeschylum significare testatur. Sed secundum eum et Graecos Lexicographos διόπτω scribere debemus, non διοπτῶ. s. t.

o. Coenae, sic exponit Galen. in Exeg. EUST. Subindicatur locus epid. L. V. p. 337. 40.

p. Galen. in Exeg. δίκρην exponit, veluti biceps, idem quoque bifidum dicitur, idque ἡδίκρον significat. Locus, quem Erotianus citat ex libro de locis in homine, ut consilio, est p. 65. v. 33. Femur autem superne, ubi in acetabulum ingruit, δίκραιος bifidum est huiusmodi δίκραιότητι bicipitate. In ea quidem parte, quae intro inclinata est, τῶν δίκραιων bicipitum (quae dictio a Germano interprete praetermittitur) in summitate

te rotundum est, ac leue, quae etiam in acetabulum ingreditur. Altera autem τῶν δίκραιων bicipitum pars exterior (bicipitatis vertit Germanus interpret) magis foras prominet, et inferius apparet ad nates, et coxendix appellatur. Ad genu vero os femoris taliter est δίκραιον biceps. Τῷ δὲ δίκραιῳ bicipiti (bicipitio transtulit Germanus interpret) autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatum est. Sexto de morb. vulg. com. i. t. 13. p. 343. v. 32. Tubercula extra extuberantia etc. et non δίκραια bifida meliora. In Coacis praenotionibus p. 430. v. 39. Lingua circa δίκρην bifidam sui partem, velut salua alba obduci, febris remissionis signum est. EUST. Δί-

¹ Διαρθρῆν) διατυπῆν.

² Διαθέσμευς) διαφύσεις.

³ Διεβληθήσαν) ² παρελογίσθησαν. Ὡς καὶ Εὐ-
ριθίδης ἐν ³ Ἰππολύτῳ ⁴ φησὶν τί δὲ ἦν ^{ss} ⁵ λυθῆς με-
διαβαλεῖς, παθεῖν σε δεῖ. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ
ἐν Πολυεῖδῳ καὶ ἐν ⁶ Ὁρέτῃ.

Δι-

¹ διαρθρῆν MS. D. et Eust. ² παρελογίσθησαν vulgg.

³ Ἰππολύτῳ MS. D.

κραιος est bifidus e loco Hipp.
epid. VI. p. 1165. B. ad quem
respexit Erot. at corrigen-
dum δίκραια: nisi forte vtram-
que lectionem agnouerit:
quippe δικόρυφα magis ad
δίκρανα, quam ad δίκραια per-
tinet. Galen. δίκραν τὸ οἶον
δικράνον ὅπερ καὶ δισχιδές ὀ-
νομάζουσιν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ
ἡδίκρον δηλοῖ. Vnde liquet
idem fere esse δίκραιος et δι-
κρανος. Pro ultimis Foef. in
oec. legebat: Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ
δίκραιον δηλοῖ. Sed malim
καὶ ἡ δίκραια vt idem conii-
ciebat in not. ad Coac. p. 156.
A. Vtitur ea voce Theophr.
Hist. plant. l. II. c. 8. de pal-
mis: εἰ μὴν ἀλλὰ γίνονται
τινες διφυεῖς, κατὰ περ δι-
κρόαν ἔχοντες. Occurrit
quoque adiectiuum δίκρος
apud Nicandr. Ther. v. 228.
et idem reddendum Theophr.
hist. plant. L. IV. c. 2. vbi
vulgo legitur: τῆτο δὲ προσ-
αυξηθὲν σχίζεται, καὶ γί-
νεται ἄκρον. Optime I. C.
Scaliger emendabat δίκροον;
malo tamen δίκρον, quod vul-
gato propius. Scriptura igitur

parum distant, significa-
tione fere conueniunt δίκρος,
δίκραιος, δίκρανος, δίκραιος:
hinc non mirum, si alicubi a
librariis confusa sint. Notat
vbique Foefius loco supraci-
tato ex epid. L. VI. libros
nonnullos δίκραια habere
pro δίκραια. Hinc dubitavi
aliquando, an non corruptus
quoque sit locus Apoll. Rhod.
L. IV. v. 161. vbi de Trito-
nis cauda sermo est: Αὐτὰρ
ὑπὲρ λαγόνων δίκραια οἱ ἐν-
θα καὶ ἐνθα Κητέος ἀλκαίῃ
μηκύνετο. Durius aliquando
dictum videtur ἀλκαίῃ δίκραι-
α, cauda biceps; magis pro-
prium esset δίκραια, bifida:
nec aduersatur Scholiaetae
expositio; διπλῇ. Τοιαύτη
γὰρ ἡ τῆς Τριτωνος, ἔρα διη-
ρημένη εἰς δύο. HER. Vide
et Foef. p. 166.

q. Proprie intelligendum
est de formatione et configu-
ratione prima foetus: Libro
de natura pueri p. 32. v. 23.
Vt plurimum enim hoc tem-
pore, aut paulo breuiore, aut
paulo longiore, διαρθρῶσθαι,
dearticulari contingit. Et

Διαρθεῖν) informare.

Διατίσεις) diuisiones.

Διεβλήθησαν) decepti sunt, vt etiam Euripides in Hippolyto inquit. Quod autem si fueris solutus, me διαβαλεῖς, id est, decipies, pati te oportet. Meminit quoque huius vocis et in Polyido, et in Oreste.

H 5

Δι-

⁴ vox haec in MS. D. deest. ⁵ λυθῆς MS. D. λυθείς Chart. ⁶ Ὀρέσι vulgg.

p. 33. v. 5. de eadem re disse-
rens, inquit: In his enim,
scilicet quadraginta duobus
diebus διαρθεῖντα coarticu-
lantur puerorum membra.
Secundo de artic. t. 8. p. 480.
v. 10. de maxillae luxatione;
Malae quidem quiescunt, in-
nectuntur enim capiti, sed
non διήρθρωται, vt articuli in-
finuantur. In quo loco Ga-
lenus Hippocratem διαρθρω-
σιν pro naturali commissura
offium, quae aperte mouen-
tur, posuisse affirmat. EUST.

r. Quorsum haec referen-
da sint, non indicauit Foe-
sius: sed pertinent omnino
ad locum l. de nat. pueri p.
237. 12. τεταμένοι δέ εἰσι καὶ
οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τῆς
ὀμφαλῆς, καὶ ἐς ἀλλήλας δια-
τίσεις ἔχουσιν. Dubitari iam
poterit forte, Hippocratesne
ex Erotiano corrigendus sit,
an contra; mihi posterius ma-
gis placet: lego itaque δια-
τίσεις, διαφύσεις. Per δια-
φύσεις vero intelligendae hic
videntur fibrae quaedam ob-
lique sitae, atque has mem-
branas inuicem connectentes:
simili fere significatione pro-

cessus vertebrarum et sterni
διαφύσεις dicuntur in moch-
lico p. 842. C. D. alias δια-
φύσεις fere interstitium no-
tat. Plura de ea voce vide
apud Foef. in oec. HER.

s. Galen. in Exeg. eodem
modo exponit. EUST. A-
gnoscit eandem vocem Ga-
len. qui ἐξήπατήθησαν expli-
cat, sensu eodem; sed in no-
stris Hippocratis editionibus
non apparet. Nec tamen
quidquam certius, quam ita
legendum esse. Lib. de nat.
pueri p. 246. 30. ἀλλ' ὅσα δὴ
ἔδοξαν πλείονα χρόνον δέκα
μηνῶν ἔχειν, ἤδη γὰρ τῷτο
πολλάνις ἦν, καὶ ναὶ διελή-
θησαν τρόπῳ τοιῷδε, ὃ μέλ-
λω εἶρεῖν. Pro διελήθησαν
scil. legendum διεβλήθησαν,
iubentibus praeter Erotianum
ac Galenum ipsis quoque MSS.
quorum nonnulli teste Foefio
διεβλήθησαν exhibent. HER.

ss. Fortasse legendum est,
τί δ' ἦν λυθείς με διαβάλης,
παθεῖν σε δεῖ; non inueni au-
tem hunc locum in Hippoly-
to eo, quem habemus, cui
cognomen est σεφανηφόρων.
ST.

¹ Δίκαιον) ἐνθάδε μὲν, εὐλογον, ² ἐν δὲ τῷ Περι
³ ἄρθρων, τὸ ὅμοιον. Ὅταν φῇ, Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχου-
 σιν οἱ ἄνθρωποι τό, τε ἄλλο σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας,
 καὶ τὰ ³ σκέλεα, παραδείγματι χρησάμενος ὑγιεῖ πρὸς
 τὸ

¹ εἰ δὲ τὸ MS. D.

t. Locus, quem adducit, est in primo de art. t. 34. p. 475. v. 22. Nam vbi δίκαιον iustum corpus habent homines, manus item, et crura, fano in exemplum vti oportet ad non sanum. In cuius comm. Galenus inquit: Quod ab vtraque parte, tam dextra, quam sinistra aequale est ad vnguem, δίκαιον appellavit. Secundus locus ab Erotiano citatus est similiter in primo de artic. t. 20. p. 474. v. 5. qui prorsus deprauatus est, et ex Hippocratis codice hoc pacto restituendus: Οὗτος ὁ τρόπος παρὰ πολὺ κράτιστος ἐμβολῆς ὤμου (non ὁ μολε, vt perperam scriba librarius Erotiani posuerat,) δικαιοτάτα μὲν γὰρ μοχλεύει, ἣν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἐκ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς τῆ βραχίονος. Δικαιοτάται δὲ αἱ ἀντιρόπαί. Ἀσφαλέες δὲ τῷ ὅσῳ τῆ βραχίονος; id est: modus autem repositionis humeri vt plurimum optimus hic est. Nam δικαιοτάται iustissimae et ceu vecte obfirmat, modo penitus intus ad brachii caput lignum fuerit. Δικαιοτάται δὲ iustissima vero sunt aequilibria, et ad os brachii secura. Tertius locus

ab Erotiano adductus, est in primo de fract. t. 1. et 2. p. 456. v. 24. Oportet medicum et luxationum, et fracturarum extensiones quam directissimas facere. Haec enim δικαιοτάτη iustissima natura est. In cuius commento Galenus ait: Quasi dixerit maxime conueniens, nam vbi quod conuenit vnicuique, servatur, res iuste habet, atque administratur. Quartus locus, cuius meminit Erotianus, est in primo de artic. t. 21. p. 474. v. 11. qui, quum mendosus sit, hoc pacto restitui debet: Pro τὶ γὰρ δίκαιον legendum est, τὶ γὰρ αὖν δικαίη μόχλευσις ἐχὶ κινήσειεν, hoc est: quid enim δικαίη iusta molitio non mouerit? Sunt et alia exempla. Libro de medico p. 12. v. 37. Δίκαιον iustum autem ad omnem conuersationem esse conuenit. Libro de superfœtatione p. 50. v. 39. Sunt autem in quibus etiam menses, iuxta corporis sanitatem et vterorum exitum reperiuntur, imo consueto, et δίκαιον iusto modo. Primo de diaeta p. 87. v. 7. Et hi quidem minus prioribus splendidi fiunt; tamen quia masculum

a viro

Δίκαιον) hoc quidem in loco rationi consentaneum. In libro vero de articulis, simile, quum inquit: Quoniam δίκαιον simile habent homines et reliquum corpus, et manus, et crura, exemplo vtens sani ad non sanum. Ad
aequale

² ἀρῶρον MS. D. ³ συνέλη MS. D.

a viro superauit, viriles euadunt; et hoc nomine δικάως merito habent. Libro de insomniis p. 107. v. 8. Quaecumque insomnia mens hominis in noctem per somnum offert de diurnis actionibus, et reddit, quomodo facta sunt ea, quae δικάω feria ac iusta in re per diem facta sunt, aut de quibus consilium initum est; haec homini bona sunt. Secundo de morbis p. 140. v. 43. Quum quis aut manum, aut caput, aut aliam quamdam corporis partem hoc patientem incidat, sanguis niger profluit, et turbatus ac morbosus: quamquam neque sanguis nominari δίκαιον iuste mereatur. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Ipse enim, qui deligatur, manum porrigit, vt qui ita a δικάως iusta natura cogatur. Et t. 48. et 49. p. 459. v. 18. Hic sermo velut lex δικάως iusta posita est, de fracturarum curatione. Et quomodo tractare oporteat, et quomodo euentus sequi ex δικάως iusta tractatione. Et libro tertio, t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque si bene machinatus fueris, et extensionem δικάην iustam exhibuerint, et secundum rectitudinem aequalem, et vul-

neri nullus dolor accesserit. In cuius expositione Galenus ait; δικάως dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως aequaliter; sed idem significare videbitur ὁμαλῶς aequaliter, et ἴσως pariter, quod proxime subiicitur. Quarto de artic. t. 38. p. 497. v. 34. Et in figuris δίκαιον iustis corpus collocare. Δίκαια iusta autem hae sunt, vt neque sublimius eleuatum sit, neque deorsum repat. In cuius com. Galenus inquit: Ostendimus iam saepe δίκαιον apud Hippocratem vocari id, quod potentia aequale est; hoc autem illud est, quod vnicuique conuenit: quandoquidem et iustitiam huiusmodi quid esse, manifestum est. In epistola secunda ad Damagetum p. 531. v. 49. Quidam destruunt, deinde rursus aedificant; largiuntur, deinde poenitentia ducti, amicitiae δικάια iura tollunt. Adduxi plura exempla, quoniam vox multas habet significationes, et in sensus diuersos facile trahitur. In quibus, vt vides, Hippocratis interpretes nulla in vsu vocis δίκαιον vtuntur distinctione, vt Erotianus facit. EUST. Vid. Foef. p. 164. sq.

τὸ μὴ ὑγιές. Ἐπὶ δὲ τῷ ἴσθι καὶ τῷ συμφέροντος, ὅταν
¹ λέγῃ, Παραπολὺ κράτιστος ἐμβολῆς ² ὥμῃ. Δικαιο-
 τатон μὲν μοχλεύειν, ἣν μὲνον ³ ἐσώτερον τῆς κεφαλῆς
 ἢ τῷ βραχίονος· δικαιοτάτον δὲ δι' ἀντιρροπὴν ἀσφα-
 λείης ὁρᾷ. Ἐπὶ δὲ μόνῃ τῷ συμφέροντος, ἐν τῷ Περὶ
⁴ ἀγμῶν φησὶν, Ἐχρῆν τὸν ⁵ ἰητρὸν, τῶν ἐκπτώσιων
 καὶ ⁶ καταγμάτων ὡς ⁷ ἰδυτάτας τὰς ⁸ κατατάσεις
 ποιεῖσθαι. Αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις, ⁹ ὥσπερ νό-
 μος δίκαιος. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἀρθρων, ¹⁰ ἐπὶ τῷ ἴσθι
 φησὶν, Τὶ γὰρ ¹¹ δικάῃ μόχλευσις ἐκ αὐτῆς κινήσειεν.
 Ἀντὶ τῷ ¹² ἰσχυρά. Μόνον γὰρ τὸ δίκαιον, ¹³ εὐλογόν
 ἐστὶ καὶ ἀπλὲν, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ συμφέρον.

^u ¹⁴ Διαφραδῆς) σαφές.

^x ¹⁵ Διαροχάς) τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνεάς, καὶ
 τὰ μεταξὺ τέτων διασῆματα. Εἰρηται δὲ παρὰ τὴν
¹⁶ εἰρήνην, ¹⁷ ἥτις ἐστὶν εἶδος ἀναπνοῆς.

^y Δῖνος) σκότωσης, ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ὁρώμενα.
 Ἐστὶ δὲ καὶ εἶδος ὁρχήσεως. Καὶ ὁ ¹⁸ Σκοτόδινος δὲ ταύ-
 τόν ¹⁹ σημαίνει, καὶ ἡ Σκοτοδινία.

Δια-

^x λέγει MS. D. ² ὁμοίᾳ MS. D. ³ ἐσώτεροι vulgg.
⁴ ἀγμῶν MS. D. ⁵ ἰατρὸν MS. D. et vulgg. ⁶ κα-
 τηγμάτων MS. D. ⁷ ἰδυτάτα τὰ MS. D. ⁸ κατα-
 τάσεις MS. D. ⁹ καὶ ὥσπερ νόμος δίκαιος ex conl. Foesf.
 hoc est, legem iustam et aequam, et ad fracturarum cu-
 rationem maxime accommodatam.

u. Locus indicatur de loc.
 in hom. p. 64. i. v. Foesf. p.
 161. Hef. Φραδῶς, Φρασιῶς,
 Φανερώς.

x. Spatium, quod fascia
 intermittit. Pro qua voce
 apud Hippocratem lego διαρ-
 ρεωγὰς: Secundo de art. t.
 29. p. 481. v. 48. de fractura
 nasi. Inter omnia enim vin-
 cula hoc maxime varium est,
 et plurimos orbes obliquos
 habens, et διαρρεωγὰς ali-

quod spatium cutis nudum
 ac sine fascia intermittit, quo
 rhombi varie admodum re-
 praesentantur. Germanus in-
 terpres vertit διαρρεωγὰς in-
 terruptiones; quem etiam se-
 quuti sunt aliqui Galeni inter-
 pretes. In cuius com. Gale-
 nus ait: Spatium, quod fascia
 intermittit, dixit διαρρῶγας,
 quae autem harum lectionum
 sit melior, tu ipse considera-
 bis. EUST. Non διαροχὰς
 sed

aequale etiam et vtile refertur, quum ait: Valde optimus repositionis (modus) aequalis est: *δικαιότατον* aequissimus quidem vecte submouendi modus est, si tantum interius fit capite brachii: *δικαιότατον* aequissimus vero per aequilibrium gratia securitatis ossis. Quando vero vtilitatem significat, dicit in libro de fracturis: Oportebat medicum et luxationum et fracturarum quam rectissimas facere extensiones: haec enim *δικαιοτάτη* vtilissima natura, sicut lex iusta. In libro autem de articulis vtitur hac voce ad significandam vim. Quale nam *δικαιον* per vectem molitio non moueret? hoc est, *ισχυρόν* robustum. Solum *δικαιον* igitur et rationi consentaneum, et simplex, et robustum, et vtile est.

Διαφραδές) manifestum.

Διαροχάς) fasciarum respirationes, atque inter has interualla. Dicta autem sunt *παρὰ τὴν ρέγχην*, quae est respirationis species.

Δίνος) vertigo, vt videantur ferri quae videntur. Est autem et saltationis species, et *ὁ σκοτόδινος* idem significat, et *σκοτοδινία*.

Δια-

¹⁰ *Mauult Foef. ἐπὶ τῷ ὤμῳ.* ¹¹ *δικαιον ἢ MS. D.* ¹² *sic quoque MS. D. sed in margine ισχυρῶ.* ¹³ *καὶ εὐλογον MS. D.* ¹⁴ *διαφραδέως ap. Hipp. Foef.* ¹⁵ *διαρρέωγας Chart. ap. Hippocr.* ¹⁶ *ρέγχην MS. St. et Chart.* ¹⁷ *ρέχην vulgg. ρείχην MS. D.* ¹⁸ *ἐτίς MS. D.* ¹⁹ *σκοτόδινος vulgg. quod idem est.* ²⁰ *σημένει MS. D.*

sed *διαρρέωγας* apud Hippocratem pariterque Galenum inuenio. Locus Hippocratis est in libro de articulis, ἐπιδεσίων γάρ ἐσιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη, καὶ πλείους μὲν σκεπάρας ἔχουσα, διαρρέωγας δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τῷ χρωτὸς βομβοειδίας. Galenus autem in suis in hunc locum commentariis scribit *διαρρέωγας* vocari: τὰ μεταξὺ

διασήματα τῶν ὀφθαλμῶν. ST. Hef. *διαροχάς τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διασήματα.* Foef. tamen p. 156. ait: et Erotianum et Hesygium medica manu hoc in loco indigere.

y. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 42. p. 179. v. 6. At quibus in febribus *δῖνοι* vertigines ab initio, et capitis pulsus fiunt, etc. In cuius comment. Galenus ait: Quum

^z Διατρέβειν) ἐγχερόμενον.

^a Διέβασκον) διεβίβαζον.

^b Διαμπερές) ¹ διαμπλάξ.

^c Δακρυῶδες ἔλκος) τὸ δίνυρον καὶ ² ἰχωρορροῦν.

Δυσθεσίην) δυσαρρέσησιν, ἢ δυσἀποκατάστασιν.

^d ³ Δικλείδες) δικλείδες ἰδίως ⁴ λέγονται θύραι αἱ δίχα

¹ διαμπλάξ MS. D. ² ἰχωρορροῦν MS. D.

Quum circumagi caput videtur, ea affectio δῖνος vertigo vocatur: quum autem aspectus quoque sit tenebricosus, σκοτόδινος tenebricosa vertigo nominatur. Libro de capitis vulneribus p. 448. v. 8. Si vulneratus in soporem altiore incidit, et caligo offusa fuerit, et δῖνος vertigo. Aretaeus primo de causis et signis diuturnorum affectuum c. 3. Si tenebrae oculis praetenduntur, et caput δῖνος turbinis in modum circumduci videtur, et auribus murmur veluti delabentis cum strepitu fluminis insonat, aut tanquam ventus flatu vela percutiens etc. σκότομα vertigo huic vitio vocabulum est; ita transtulit eius libri interpres. Reperio apud Hippocratem etiam σκοτόδινος septimo de morbis vulgar. p. 363. v. 49. de Perecydae morbo: Circa tori tempus exacerbatur febris, anxietas, σκοτόδινος vertigo, tormen, capitis dolor. Quarto aphorism. t. 17. p. 394. v. 8. Sine febre existenti, cibi fastidium, et oris ventriculi morsus et σκοτόδινος (sic ibi scriptum

reperi) vertigo, et os amarum rescens. Galen. in com. inquit: Σκοτόδινος tenebricosa vertigo est, quando simul res conspectae videntur circumvolui; et sensus visus repente destruitur: quum aegrotus sibi tenebras circumfundi opinetur. Secundo prorrh. p. 422. v. 35. Quoscumque vero vna cum doloribus σκοτόδινος vertigines corripunt, malum aegre exsolubile ac furiosum existit. Libro de veratri usu, p. 534. v. 27. Quemadmodum autem in praenotionibus dixi, purgatio sursum versus commodat ei, in quo sine febre est cibi fastidium, aut stomachi punctura, aut σκοτοδενός vertigo, aut os amarum. EUST. Cf. Foef. p. 166.

z. Foef. p. 159. locum de cap. vuln. p. 451. 3. laudat.

a. Coniicio διέβασκον ex libro de fract. p. 766. C. desumptum esse, referendumque videtur ad ea verba p. 753. C. ἔπειτα γεμέσθω ἐς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ ἡσσαν πιέζον καὶ ἐπὶ μείζον διαβιβάσκων. Explicat Erot. διέβασκον, διεβίβαζον; sed putem fere ipsius glossam

Διατρίβειν) immorari.

Διέβασκον) traiciebant.

Διαμπερές) vtrimque.

Δακρυῶδες ἔλκος) humidum et ichorem reiciens.

Δυσθεσίην) morositatem, vel difficilem placationem.

Δικλείδες) proprie dicuntur δικλείδες fores bifariam

³ δικλείδος MS. D. et Eust. quam lectionem Foësius quoque praefert. δικλίδες Chart. ⁴ λεγέται MS. D.

glossam sic refingendam: διαβάσιων, διαβιβάζων, eumque ita apud Hippocratem reperisse, non vt in nostris libris, διαβιβάσιων. HER.

b. Secundo de fract. t. 76. p. 464. v. 37. de femore, ἣν ἐν διαμπερές εἰη ποιητέος ὁ σωλὴν ἢ ἐ ποιητέος, id est: Canalis igitur vel διαμπερές vtrimque adhiberi debet, vel non adhiberi. Quae verba ab interprete Germano prorsus sunt omissa. Caluus vertit διαμπερές oblongum. Galen. in com. ait: Mox autem adscribit canalem, vel διαμπερῆ, hoc est, qui totum crus excipiat, vel nullo modo subiiciendum esse. Secundo de morb. mulieb. p. 269. v. 29. aliud longe diuersum significare videtur. Quum autem, inquit, ad praecordia allapsi (scilicet vteri) strangularint, vbi hic fuerit affectionis soliditas, et vomitus feruidus acris corripit, et modico tempore mitior fit, καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερῆς, hoc est: Et dolor ad caput et ad collum διαμπερῆς penetrans; sic

vertit Germanus interpres. Caluus vero ea verba praetermittit. Verterem ego hic quoque, vtrimque. E. U. S. T. Cf. Foëf. p. 153. Heringalau, dat locum in libro de fract. p. 766. C.

c. Tertio de fract. t. 7. p. 465. v. 20. Necesse igitur est, vt decoloratum quidem, et labiis euersum, ac protuberans ἔλκος, vlcus sit. Δακρυῶδες δέ, humidum autem et non suppurans sit. Germanus interpres δακρυῶδες vertit lachrymosum. In cuius expositione Galenus inquit: Destillat ab vlcere tenuis et cruda sanies similiter ac lachrymae ab oculis inflammatis. Inde translatione vsus dixit: δακρύειν ἔλκος lachrymare vlcus, vbi sic afficitur. E. U. S. T. V. Foëf. p. 145. Heringa quoque prouocat ad locum de fract. p. 167.

d. Galenus in Exeg. exponit bipartitus, vt clausa parte inferiore, superpositam referre queat. Primo de art. t. 23. p. 474. v. 17. Idem quoque facit coactio supra δικλείδος θύρης bipartitam ianuam.

In

δίχα τετμημένα, ὡς δύνασθαι, μέρες τινὸς κεκλεισμέ-
νε, τὸ λοιπὸν ἀνεῶχθαι.

^e Διαφανέσι) διαπύροις.

^f Διαιρήσαι) διελθεῖν.

^g Δῆθεν) δήπεθεν.

^h Διακνασθέν) διαφθαρέν.

Δό.

ⁱ διακνασθέν Foes. ex operarum errore.

In cuius expositione Galenus inquit, inueniri huiusmodi fores, in quarum medio interiectum est lignum firmum, quale dixit tignum inter duas columnas. Ex his foribus altera ab inferiori parte aperitur, a superiori altera: atque hac de causa δικλειδα θύραν bipartitas fores vocauit, quasi duplicem quamdam, duas in se continentes paruas. EUST. Hipp. in libro de art. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖν ἀναγκάζειν καὶ ὑπὲρ δικλειδος θύρης. Vbi Galenus δικλειδα θύραν vult esse fores quae postem habeant per transversum, supra quem sit et vna ianua, infra quem sit et alia. Ceterum δικλίδες θύρας itemque σανίδες apud Homerum scribitur, non δικλεῖδες. Quin et recentiores & in hac voce omis- sisse comperiuntur: vt Paulus Silentarius in hoc versu: Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλατεῖα προσώποις. Vbi notari etiam debet δικλίδας absolute dici, non adiuncto accusativo θύρας. s. r. Hes. δικλίδες δίθυροι, ex emenda- tione Foes. p. 165.

e. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. de ferramentis ad vrendum paratis. Oportet autem διαφανέσι ignitis vre- re, quo quam celerrime pro viribus penetrent. Interpres Germanus vertit, pellucidis. Vidi, candentibus. Galen. in com. ait: Candentia esse voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod ex- pressit vocabulo διαφανῆ. EUST. Vid. Foes. p. 159. Hes. λαμπρὸν, διαπυρρὸν, ex- ponit.

f. Corrigo διέρσαι, διελθεῖν et refero ad librum de art. p. 788. A. ὑπάλειπτρον χρη- λειπτόν διέρσαι διὰ τῶν καυμά- των. Ita enim legendum ex codice Mediceo, non κατη- γμάτων, quod merito reiecit Foesius. Est tamen minus appositae Erotiani explicatio; quippe διέρσαι proprie notat non διελθεῖν, transire, sed transmittere, vt liquet tum ex hoc loco, tum ex aliis, quos notauit Foes. in oec. sic etiam mox post verba nostra sequitur: & γὰρ ἂν ἄλλως δύ- νατο διέρσαι, ἐπὶν δὲ διέρσαι, ἀφεῖναι τὸ δέρμα. In MS. Medi-

riam diuifae: vt poffit earum vna parte claufa, altera aperiri.

Διαφανέσι) ignitis.

Διαμρῆσαι) pertransire.

Δῆθεν) nempe.

Διακναιδέν) corruptum.

Mediceo ad marginem notatum fuiffe videtur διείραι, διείρεισαι. Vide Varr. Lectt. vnde liquet, quam facile ex notis his marginalibus textus corrumpi poffit. HER.

g. Saepius hoc apud Hipp. obuium est: vt initio libr. de fract. p. 750. D. οἱ δὲ ἰητροὶ σοφίζομενοι δῆθεν εἰσὶν ὅτε ἀμαρτάνουσι. Ita enim legendum, non εἰσὶν οἱ. Pertinet vero Erotiani explicatio ad libr. de art. p. 791. A. οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέοντα δῆθεν ὁρῶντες ἰῆσθαι. Sed ibi MS. Mediceus legit προμνηθεύοντα, vnde corrigendum προμνηθεύοντα. Frequens Hippocrati verbum προμνηθεύειν, et saepius a librariis cum προθυμέειν confusum. Vide Foef. p. 793. C. Ita quoque apud Thucyd. L. VI. c. 80. vbi vulgo legitur, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δῆλως καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ἐν μάχῃς βοηθεῖν. MSS. loco τῆ προθυμίας exhibent προμνησίαν, vel προμνησίαν, quod omnino reponendum cum cel. Duckero. Vltcrius vero ex vestigiis cod. Cass. correxe-

rim, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμνησίαν δοκεῖτο ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, κ. τ. λ. neque ita vobis videatur, hoc consilium nobis quidem aequum esse etc. sane et Scholiafles agnoscit. HER.

h. Primo de morb. p. 132. v. 19. de suppuratis: Quanto vero magis tempus progreditur, tanto magis pus sincerum spuit, et febres acutiores fiunt, et tussis frequens ac fortis, et inedia διακναιδεi vexat, et tandem aliud inferne turbatur, sic vertit Germanus interpres. Calius vero concinnat. Quae expositiones parum cum Erotiani sensu conueniunt. EUST. Pertinet procul dubio ad libr. I. de morb. mul. p. 614. 38. vbi legitur ἡ δὲ νῆσος λαμβάνει μάλιστα μὲν ἐν τῷ τόνῳ, ἢ ἐν αὐτῇσι τι διακνηθὲν σαπῆ. Quibus paria sunt haec e libro II. de morb. mul. p. 639. 27. ἡ δὲ νῆσος λάζεται ἐν τόνῳ μάλιστα, ἢ ἐν αὐτῇ διακνηθὲν μὴ ἢ ἄλλῃ ἐν σάπηται, καὶ τρηχύνθῃ τὸ ἔμβρυον: sed utrobique ex Erotiano legendum διακναιδέν. Ita p. 643. 50. ἡ δὲ νῆσος γίνεται μάλιστα, ἢ ἐν αὐτῇσι διακναιδῆ, ἢ ἐν σαπῇ ἐν

ⁱ ¹ Δόχμιον) πλάγιον.

^k ² Δεινὸν αὐτίτην) τὸν ἀπαράχυτον. Ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δήμῳ, Τυνδάρεων Φησὶν, ³ Ἀμαθὰ γὰρ αὐτίταν πᾶσι τε θεοξενίης ἐγένετο.

¹ Διαπτερώσεις) διακαθάρσεις ὧτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίστε, ⁴ διακαθαίρων ὧτα βεληθέντες, ὥς καὶ οἱ αὐληταὶ τὰς αὐλὰς.

^m Δειμώδεος) φοβερῶ. Καὶ Δεῖμα ὁ φόβος. Ἀττική δὲ ἡ λέξις.

Δαῦ.

¹ δογμὴ MS. D. δοχμὴ Eust. δόχμιοι, πλάγιοι Foef. ex conl. ² οἶνον Chart. et Δημωτυνθάρῳ Eust. ex Suida.

τῷ τόκῳ. Plura vide apud Foef. in oecon. Ceterum in loco ante adducto suspecta nonnihil habeo illa, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον, de quo tamen alii viderint: certius puto pro ἐνσάπηται, legendum esse ἐνσαπῇ τε. HER.

i. Secundo de morbis mul. p. 276. v. 31. Si vteri transversum situm habeant, et δοχμοὶ obliqui fuerint. Est etiam δοχμὴ Iulio Polluce teste, palmus, qui digitorum quatuor mensuram habet. EUST. Hes. interpretatur, δόχμια πλαγία, λόξα.

k. Haec vox deprauata est, et nusquam apud Hippocratem reperitur. Quam ego eam ob causam praeteriissem, nisi doctissimus ac sollertissimus AUGUSTINUS GADALDINUS, Mutinensis, animaduertisset, pro δεινὸν, οἶνον esse legendum; qui suo acerrimo iudicio non modo hunc locum restituit, verum etiam

plerisque alios, tum in Prooemio, tum in Onomastico. Galenus in Exegeσι αὐτίτην exponit vinum huius anni, vel anni praesentis. Et in expositione dictionis περτύας inquit, quasi περισύας anni praeteriti quiddam sit, vt αὐτίτην eiusdem anni vocat. Libro tertio de morb. p. 161. v. 40. de voluulo. Ceterum priore tempore mel optimum delingat, et οἶνον αὐτίτην vinum non dilutum bibat. Interpres Germanus, splendidum vernaculum vertit. Caluus vero clarum augitimus patriumque. Aduertendum quoque est in codicibus impressis, pro αὐτίτην mendose legi αὐγίτην, et in exemplari Erotiani αὐτίτην. Sic autem restituendum esse hunc locum ex his, quae Suidas scribit, clare patet. Is enim Polyzeli verba ab Erotiano citata recitat, quae haec sunt: Οἶνον αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον, ὥς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημωτυν-

μοτυν-

Δοχμή) obliqua.

Δεινὸν αὐτίτην) non dilutum. Sicut et Polyzelus in Demotyndareo dicit: Temere enim non dilutum omnibus et aduenis apponebatur.

Διαπτερώσεις) purgationes aurium. Vtimur enim pennis aliquando aures purgare volentes, quemadmodum et tibicines tibiae.

Δειμώδεος) timendi, et Δεῖμα, timor. Attica dictio est.

I 2

Δαῦ-

³ ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης MS. St. et sic Chart. ⁴ διακ-
θάσαι vulgg.

μοτυνδαρέω Φησίν, ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης πᾶσι τὸ θεοξέ-
νοισι ἐγένετο: hoc est: vinum non dilutum, sicut et Polyzelus in Demotyndareo (videlicet comoedia) dicit: Temere enim vinum non dilutum omnibus aduenis appositum erat. EUST. Pro δεινὸν non dubito quin legi debeat οἶνον, vt habemus apud Galenum αὐτίτην οἶνον expositum τὸν αὐτοαὐτίτην, item τὸν ἐκ τῆ ἐνεσώτος ἑτας. Nec video quid αὐτίτης diuidento primam syllabam scribere necesse sit. Est praeterea deprauatus hic Polyzeli locus, sed qui corrigi sine melioris codicis auxilio nequeat. s. r. Monstrum horrendum informe, vere δεινὸν: sed verissima est correctio Foessii οἶνον αὐτίτην legentis. Vide eius oec. voce αὐτίτης: atque idem iam obseruauerat August. Gadaldinus docente Eustachio in annott. ad Erot. cuius vsum debeo cel. Val-

kenario. Hoc autem nouum et certissimum subministrat documentum, nostrum, non eo, quo iam circumfertur, ordine scripsisse; sub litera enim O hoc reposuisset, non sub Δ, nec quidquam manifestius, quam alios hoc patrasse, quum iam vox οἶνον in δεινὸν corrupta esset. Sequitur hinc vltius in tractando Erotiano ordinem literarum minime attendendum: et vrgente necessitate etiam emendationes non violentas admitti debere. Iam videamus quantam saepe lucem praeferat haec observatio, ad inuenienda loca Hippocratis, quae Erotianus in Glossario suo respexit. HER.

l. Respicitur locus de rat. vict. in morb. acut. p. 79. 15. V. Foess. p. 155.

m. Sic vox δαίματα de terri-
culamentis, quae virginibus per spectra incutiuntur, vsurpatur περὶ παρθένων pag. 213. 8.

Δαῦκος) ἔνιοι τὴν δαφνὴν ἐνόμισαν, ἐκ ὁρῶς.
 Ἔσι γὰρ βοτάνης εἶδος.

ⁿ ¹ Διηπέτης ὁ γόνος) ἀντὶ τῆ διαφυγῆς καὶ καθάρ-
 ρος. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν ² Φοινίκη, λέγων, Δμωσὶ
 δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη
 κτεῖναι.

^o ³ Δελφύι) τῇ μητρῷ.

^p ⁴ Δέτιδα) τὴν λαμπάδα, περὶ τὸ δεσμεύεσθαι.

^q Δρακόντιον) βοτάνης εἶδος. Οὕτω δὲ καλεῖται
 καὶ ὁ τῆ ἄρσ καυλὸς, παρὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ὁμοί-
 τητα.

⁵ Διαρκεῦντες) βοηθῶντες.

APXH

¹ διηπέτης, sic omnia exempl. apud Hippocratem teste Fo-
 fio. ² φοινίκη MS. D.

n. Quum Euripidis comoe-
 dia non extet, Erotiani ver-
 ba prorsus deprauata, corri-
 gere non potuimus. Apud
 Hippocratem non διηπέτης,
 sed διῦπέτης reperitur. Pri-
 mo de morbis muliebr. p. 239.
 v. 31. Si vero ὁ γόνος ἀπορ-
 ρέη διῦπέτης, genitura defluat
 pura, mulier viro commisce-
 ri non amat: et si misceatur,
 non concipit. Germanus in-
 terpres vertit: Si vero geni-
 tura iugi cursu defluat. Cal-
 vus vero, continua serie de-
 fluat. EUST. Quibusdam
 dicitur διῦπέτης γόνος a su-
 pernīs partibus, nempe a ce-
 rebro, suprema mentis arce
 tamquam a caelo aut Ioue
 decidua genitura.

o. In aliquibus exemplari-
 bus Erotiani scribitur, δελφύι.
 Libro de sterilibus p. 294. v.
 10. de muliere amplius non
 concipiente: Proinde et pus

ex vteris expurgare oportet:
 et tuberculum ἐν τῇ δελφῇ
 vtero sedare, quo de cetero
 non impediat genituram com-
 pingi. Ruffus libro primo
 de corporis humani partium
 appellationibus, c. 31. Geni-
 tale autem mulieris mem-
 brum, graece μήτρα et ὑσέ-
 ρα: Hippocrates autem et
 Δελφὴν et Γονὴν dicit. EUST.
 V. Foef. p. 147.

p. Galenus in Exegeſi ha-
 bet δαίτιδες magnae lampa-
 des appellantur; per abusum
 autem aliquando significat al-
 lii caput, quod ex multis con-
 flatum spicis, ita vt lampades
 colligatur. Sunt, qui velint,
 in aliquibus Galeni codicibus,
 paruae lampades, non magnae
 legi. Haec vox in alio sen-
 su ab Erotiano et Galeno ac-
 cipitur. EUST. Apud Gale-
 num δαίτιδες legitur, non
 δέτιδες, habetque apud eum
 con-

Δαῦκος) nonnulli laurum esse putauerunt, non recte; est enim herbae species.

Διηπέτης ὁ γόνος) pro pellucidum et purum, ut ait Euripides in Phoenice: Seruis meis dixi, ut apponerent panes frumentaceos, et διηπέτη puros.

Δελφύη) vuluae.

Δέτιδα) facem; παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι, quod est, ligare.

Δράκοντιον) herbae species: ficque et ari thyrsus appellatur, ex similitudine, quam cum animali habet.

Διαρκεῦντες) succurrentes.

I 3

PRIN-

³ Δελφύη Eust. Iuntina et vulgg. ⁴ Δαυτίθα Gal. et Chart.

⁵ διαρκῶντες vulgg.

conuenientem scripturae secundae, sequendo alphabeti ordinem: ponitur enim ante nomen δακτύλιος. Quod tamen eo magis est mirum, quod in etymo huius vocis cum Erotiano consentiat. Hesychio quoque teste δεταῖ dictae sunt lampades, item pedicae, δράγματα item, παρὰ τὸ συνδεῖν. Ac certe dubitationem de scriptura tollere potest Homerus, apud quem legitur Iliad. λ. et ρ. Καίόμεναί τε δεταῖ, τὰς τε τρεῖς σύμμενος περ. Vbi Eustath. quoque δεταῖς exponit δεσμεῖς δάδων, ταῖς τε λαμπάδων. Qui fit ergo, ut apud Hesychium et alia scriptura inueniatur? in eius enim Lexico legitur non solum δαῖς, expositum πεύκη, item λαμπὰς, sed etiam δαῖταῖ expositum λαμπάδες. Certe quid aliud responderi possit non video, nisi hoc vocabulum (ut alia quaedam) esse διτ-

τογραφεύμενον. In cuius scripturam accuratius ideo inquisiui, quod apud Hippocratem quoque per α scriptum reperiatur, contra id quod protulimus etymum. Sed qui cum α scribere volet, alio se tuebitur etymo: nam a δαίω se deriuare dicet. s. t. Vide quoque Foef. p. 144.

q. Libro de internis affect. p. 190. p. 47. de arteria exulcerata. Dato item et τῶ δρακοντίε dracontii radices in vinum derafas. Sed et tussis gratia δρακόντιον dracontium derafum in melle delingendum dato. Libro de nat. muliebri p. 220. v. 26. de potionibus ad vteros. Castorium, adiantum, δρακόντιον, dracontium, pencedanum etc. Libro de sterilibus p. 296. v. 31. Si vero voles etiam δρακόντιον dracontium derade, etc. EUST. Cf. Dioscor. L. II. c. 196.

APXH TOY E.

^a Ἐπανέρεσθαι) ἐπερωτῆσαι.

^b Εὐπετέσερον) ἑαότερον.

^c Εὐηθέσατοι) οἱ μὴ κακοήθεις.

Εἰς.

a. Primo prognosticorum t. 8. p. 401. v. 40. Si quidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, num iam vigilauerit homo. Et t. 9. v. 45. At si vetustiore existente morbo, aut triduo, aut quatruiduo, talis fuerit facies, de his ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, de quibus etiam prius iussi. EUST. Foefius p. 221. plura laudat loca.

b. Libro de septim. partu p. 45. v. 17. Nam loci ipsius molles sunt, et transmotiones ipsis εὐπετέσεραι faciliores ac frequentiores fiunt, et propterea ad partum magis solubiles consistunt: et mulieres per hos ultimos dies ex toto quadragenario εὐπετέσερον facilius vteros ferunt. Libro de extractione foetus p. 53. v. 12. de foetu ope feramenti extrahendo. Atque ipsi (sc. foetui) εὐπετέσερη faciliior exitus pateat. Primo de morb. p. 130. v. 49. Diffusa vero ac dispersa (scil. bilis) sub cutem εὐπετέσερα ἔχειν τὲ τῷ ἔχοντι, καὶ τῷ λωμένῳ ἡσθαι, hoc est, facilius toleratu est habenti, et

sananti curare. Et p. 136. v. 7. At vero in his, et similibus morbis multum refert, quantum ad τὸ εὐπετέσερως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δυσπετέσερως, id est, facilem ac difficilem curationem, vir sit an mulier, qui morbum habet. Secundo de morb. p. 146. v. 21. de angina: Et frigidam aquam bibat, quo salua εὐπετέσερον facilius excreetur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 30. Et si quidem post pharmaci potionem fluxiones pauciores fiunt, ac εὐπετέσερα faciliores intermissione facta rursus eodem modo medicari oportet. Et libr. secundo p. 267. v. 3. Haec ubi feceris, sanae quidem penitus non fiunt, εὐπετέσερον facilius autem degunt. Libro de iudicationibus p. 385. v. 4. de sudoribus iudicantibus: Boni quoque sunt, qui per totum corpus fientes, morbum εὐπετέσερως facilius ferre faciunt. Secundo prognost. t. 43. p. 404. v. 41. Sputum vero in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et costas fiunt, cito ac εὐπετέσερως facile exspui conuenit. Et t. 56. p. 405. v. 11. Sunt autem bona haec: εὐπετέσερως facile

PRINCIPIVM E.

Ἐπαγγέσθαι) interrogare.

Εὐπετέστερον) facilius.

Εὐηθέσατοι) non maligni.

I 4

Εἰς

facile ferre morbum, bene spirare, a dolore liberatum esse. Et libro tertio t. 8. p. 407. v. 7. Qui porro morbi in breuissimo tempore iudicabuntur, εὐπετέστερα faciliores cognitu sunt. In cuius com. Galenus dixit: Dictum est autem εὐπετέως propense, significare promte et facile: quod vero hoc loco ait εὐπετέστερα propensius, significat faciliora, et ad cognoscendum promptiora. Secundo prorrh. p. 417. v. 13. de his, qui a sacro morbo corripuntur. At quibus ex capite initium capere videtur, aut a latere, aut a manu, aut pede εὐπέτεστερα facilius curatur. Et p. 414. v. 22. de his, qui exercentur. Neque enim in morbis εὐπετές facile est peccata cognoscere, etiam si decumbant homines. Et p. 416. v. 6. de aqua intercutem. Bonis visceribus praeditum esse oportet, ita vt natura se exferat, simulque εὐπετέως facile concoquat. Et v. 14. Laborem vero ferre oportet εὐπετέως facile, et lassitudinis exsortem esse. In coacis praenot. p. 435. v. 21. Sputum in omnibus pleuriticis et peripneumonicis εὐπετέως facile ac cito expui

conuenit. Et v. 35. Bonum vero est, et in his, et in omnibus circa pulmonem morbis etc. sputum εὐπετέως facile educere, bene spirare, et bene fiti esse. EUST. Cum εὐπετέστερον, ῥαώτερον, recte iunctum fuisset quod habetur sequente pagina, εὐπετήν, εὐχέπειαν. At Galenus εὐπέτέως non solum ῥαδίως, sed etiam ἐτοίμως exponit. ST. Cf. Foef. p. 251. Heringare fert ad progn. p. 38. 20.

c. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 40. p. 372. v. 42. Etenim hoc modo mortem plurimis manifeste affert, si non omnino εὐηθέης facilis vel benignus sit morbus. Quem locum exponens Galenus ait: Exteros morbos εὐηθείς benignos dixit, non eos, qui maligni sunt: sed qui facile ad bonum vergunt: sci- mus enim plerosque veteres hoc nomine vfos esse: id quod etiam Hippocrates fecit. Et t. 51. p. 373. v. 37. Nam si quis vlcus, neque admodum insigne, neque admodum εὐηθές vile in tibia acceperit, sic vertit Vidijs. Germanus vero interpret, contemnendo. Galen. in com. inquit: Εὐηθές vile autem, quod simplex

^d ^x Εἰρύεται) ἔλκεται. Ὡς καὶ Ὀμηρος, νεκρὸν
 γ' αὖ ἐρύοντα.

Ἐγχαλοι-

^x Εἰρύεται legit Chart. ap. Hipp. quam lectionem tanquam
 vitiatam iam reprobavit Eoes.

plex est, et paruum, vel propter loci naturam, quae abiecta est, vel propter parvam sectionem appellatur. Tercio progn. t. 2. p. 406. v. 43. Etenim εὐήθεστοι mitissimae, seu simplicissimae febres, et signis securissimis nitentes, quarto die desinunt, aut prius. In cuius expositione Galenus inquit: Dicuntur autem εὐήθεις, simplices homines, etiam malefici, simulatione quadam, ut etiam simia formosa. Dicuntur etiam ii, qui bonis praediti sunt moribus: sed prima significatio frequens apud Graecos est, secundae rarior est usus. Neque solum ita nuncupant εὐήθη simplicem hominem, sed εὐήθειαν simplicitatem pro animi illa affectione usurpant, quae bonis sit moribus confirmata. In quo sensu Dinarchum, Demosthenem et Platonem in tertio de re publica, et in Euthydemo dicit hanc vocem usurpasse. Et paulo post addit Graecos nomine εὐήθεις simplicis, et εὐθείας simplicitatis in duabus significationibus uti confueuisse. Ac nunc Hippocrates in altera earum significatione dixit εὐθεστάτες febres, pro eo quod est, mi-

tissimas, ac simplicissimas, et nihil maligni habentes. Primo prorrh. com. 3. t. 6. p. 411. v. 12. An et his bile carentes proluuies εὐήθεσται mitiores, meliorisque moris existant? In cuius com. Galenus inquit: Εὐήθεσται autem significat quidem et κακοήθεσται, id est, maligniores; et saepius in hoc significatu plerique veterum vti videntur: verum et εὐτροποι significat, hoc est mitiores, et ut vertantur promptiores; vti siquidem sunt et hoc significatu quidam ex antiquis, iuxta quod et nunc dictum esse videtur. Tertio de fract. t. 51. p. 469. v. 48. Ceterum luxationes, et emotiones ossium circa genua, multo εὐήθεσται mitiores sunt emotionibus ac luxationibus circa cubiti flexuram. In quo loco Galenus scribit: Mitiozem vero casum εὐήθεστον appellavit, iuxta propriam significationem verbi εὐήθεις, quo significatur bonos habens mores. Nam si stolidus graece vocatur εὐήθης, similiter dicitur atque γλυκεία et καλλεία, hoc est, sus ubi Diis immolatur atque simia. EUST. Hippocr. in prognostico, οὐτέ γὰρ εὐήθεστοι τῶν πυρετῶν,

Εἰρύεται) trahitur, ut est apud Homerum: Mortuum quidem denuo εἰρύοντα, id est, trahentem.

I. 5

Εγχλοῖ

τῶν, καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφα-
λεσάτων βεβῶτες, τεταρταῖοι
παύονται, ἢ πρόθεν. Οἱ δὲ
κακοηθέσατοι, καὶ ἐπὶ etc.
Vbi notandum est εὐηθέσα-
τες opponi κακοηθέσατοις.
Galenus explicat τὰς ἐπιεικε-
σάτας, item τὰς μηδὲν ἔχον-
τας κακοήθες. Idem tamen
testatur multos ex veteribus
εὐηθέσερον pro κακοηθέσερον
dixisse. Sed in hoc Hippo-
cratis loco, qui est in prorrh.
L. II. ἀρά γε εἰσὶν αἱ ἀχολοὶ
περιπλύσεις εὐηθέσεραι, vult
εὐηθέσεραι significare εὐτρο-
ποι. Itidem vero εὐήθη νό-
σον ab Hippocrate dictam tra-
dit non τὴν κακοήθη, sed τὴν
εὐτρεπτον, hoc in loco, qui
est in libro de diaeta acut.
morb. ἔτω μὲν γὰρ θάνατον
φέρει φανερώς τοῖσι πλείοσι-
σιν, εἰ μὴ πάμπασιν τις ἡ-
νέσος εὐήθης εἴη. ST. Cf.
Foef. p. 248:

d. Inuenio apud Hippocra-
tem εἰρύεται et εἰρύαται; Se-
cundo de morb. mul. p. 270.
v. 38. de vtero ad latera pro-
lapso. Et videtur ipsi περι-
πνευμόνια esse, et εἰρύεται
contrahitur, et gibbosa fit.
Et p. 271. v. 5. Et crura εἰ-
ρύαται contrahuntur, et p.
281. v. 16. de vtero praeter
naturam hiant. Et fieri non
potest, ut genituram εἰρύα-
θαι attrahat. Et p. 282. v.

22. de inflammatione yteri.
Et stomachus et venter non
omnino εἰρύαται continent
cibum. Sexto de morb. vulg.
com. 3. t. 3. p. 345. v. 25.
Detractionis signum eandem
diei horam seruare, derepen-
te enim εἰρύεται trahitur.
Galenus in eo loco monet,
verbum εἰρύεσθαι sine dubio,
trahi, significare, quosdam
tamen pro εἰρύεται trahitur,
scribere εἰρείπεται cadit, rei
explicationem ex hac voce
sperantes clariorem fore: ve-
rum tamen vetus lectio ver-
bum εἰρύεται habet. Primo
prorrh. com. 2. t. 10. p. 410.
v. 2. Vox acuta, his praecor-
dia intro εἰρύαται trahuntur.
Vbi Galenus inquit: quod
plerisque, qui in morbis vo-
cem mittant acutam, ad in-
ternam sedem trahantur hy-
pochondria: nempe id ver-
bum εἰρύαται significat. In
coac. praen. p. 425. v. 39.
Vox acuta malum: praecor-
dia his intro εἰρύαται trahun-
tur. EUST. Apud Hippo-
cratem legitur εἰρύαται, πε-
ρὶ γυναικείων L. II. καὶ τὰ
σπλέα εἰρύαται. Item prorrh.
L. II. (si modo eius autor est
Hippocrates) ὑποχόνδρια τε-
τέοισιν εἰσω εἰρύαται. Nam
et Galenus hanc lectionem
agnoscit, exponens ἔλνεται.
Dicitur autem εἰρύαται eadem
forma

τοῖς ¹ Ἐγκλοῖσμένοις) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ, ἔνωχρα
² ἔτως ³ ἐνόησεν. Πεποιήται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις
 ἐστὶ περιάγωγὴ φυτώδης.

¹ Ἐρεψις) πτώσις. Καὶ Ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν.
 Οὕτω κείται καὶ τὸ ⁴ Ἐξείριπεν.

Εἶρος

¹ ἐγκλοῖσμένα MS. D. et Eust. ἐκχλοῖσμένα Chart. ² ἔτω
 MS. D. ³ νοῆσαι MS. D.

forma qua alibi ἐξαρύαται. s. t. Foef. p. 184. plura loca laudat et lectionem εἰρύαται vitiata censet.

e. Reperio apud Hippocratem ἐκχλοῦνται, et ἐκχλοῦνται, non ἐκχλοῖσμένα. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 313. v. 15. Dicendum etiam, quod in sanguinis profusio ἐκχλοῦνται ex pallido virescant. Cuius loci lectio admodum varia est. Caluus, ut conicio, ἐκχλοῦνται legisse videtur, et quidem recte, ut idem sit ἐκχλοῖσθαι, quod χλωραίνεισθαι, quae verba virentem ex pallido colorem significant: χλοῦνται enim virescunt interpretatur Galenus in Exegesi. Germanus interpres pro ἐκχλοῦνται legit ἐκχλωαίνονται; vel ἐκχολῶνται, quod bilescere significat. Usurpat autem Hippocrates τὸ ἐκχλοῦνται plurimis in locis. In coac. praedict. p. 439. v. 15. de morbo regio affectis. Fortassis autem et suppressio fit, hi ἐκχλοῦνται viridanti pallore inficiuntur. Et p. 444. v. 12. de notis morbi regii. Num his suppressis, hi ἐκχλοῦνται

cum virore pallidi fiunt. Et v. 45. Ad hoc ubi quis ἐκχλοῖσθαι cum virore pallefcit, bene spirare noxium non est. Utrobique autem, ut vides, ἐκχλοῖσθαι valet χλωραίνεισθαι cum virore pallefcit. Quidam codices ἐκχλωαίνονται a verbo χλωαῖω habeat, quod flavescere et liuere significat. Alii etiam ἐκχολῶνται, quod est, bilescere. Quae omnia ab aliis ante me fuerunt animaduersa. EUST. Apud Hippocratem ἐκχλοῦνται reperio in coac. progn. cum alibi, tum circa finem. Reperitur vero et ἐκχλοῦνται sine i apud eundem epidem. L. II. Quare an apud Erotianum, an potius apud Hippocratem peccauerint librarii, dubitari potest. Certe hoc in loco ἔνωχρα ἔτως ἐνόησεν, quin perperam a librario scriptum fuerit ἔτως mihi minime dubium est. s. t. Quid hic tentauerit Foefius, videas ex ipsius oeconomia in ἐκχλοῖσθαι. Eustachius ἐγκλοῖσμένα legit, quod melius, quia genere cum ἔνωχρα conuenit: sed corrigendum ἐκχλοῖσμένα: frequens Hip-

Ἐγχλοῖσμένα) Bacchius in secundo libro, pallida intellexit. Factum est autem ἀπὸ τῆς χλόης, id est, gramine, quae est περιαγωγή φυτώδης, id est, circumductio plantosa.

Ἐρείψις) casus, et ἐρείπεν, decidere. Idemque significat et τὸ ἐξήρειπεν, cecidit.

Εἶρος

^a ἐξέρείπεν MS. D. hinc Chart. dicit: lege potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ἐξήρειπεν Eust. et Iunt.

Hippocrati τὸ ἐγχλοῖσθαι. v. Foef. l. c. Locum vero, quorum haec Glossa pertinet, in mendo cubare puto, existare nempe praed. L. I. p. 78. H. Τὰ πεταγμένοισι χρόνοις αἱμορραγέοντα, διψώδεα, δύσκολα, ἐκλυόμενα, μὴ αἱμορραγήσαντα, ἐπιληπτικά τελευτᾷ. Nullus dubito, quin pro ἐκλυόμενα, legendum sit ἐγχλοῖσμένα: et hoc loco praesenti melius conuenit: solent enim illi, qui saepius haemorrhagiis tentantur, pallidi fere euadere. In coac. p. 172. F. ubi praeceptum hoc repetitur, non leguntur voces δύσκολα, ἐγχλοῖσμένα. Firmat autem coniecturam nostram, quod praecedens vox εἰρύεται desumpta sit ex eodem libro p. 71. A. HER.

f. Apud Hippocratem inuenio ἐρρείψις. Primo de humoribus t. 24. p. 115: v. I. Τὴν ἐρρείψιν, deiectionem, ficitatem. In cuius com. Galen. dicit: Veteres ac recentiores Hippocratis interpretes reprehensione dignos esse. Glaucias, Heraclides

Tarantinus, et Zeuxis dixerunt ἐρρείψιν esse perturbationem quamdam, quum aeger consistere vno in loco non potest, sed modo huc, modo illuc se iactat. Ruffus Ephesius et Sabinus dixerunt, esse mortiferum quoddam symptoma, quod solet euenire, quum quispiam inibi est, ut se moriturum opinetur. Artemidorus Capito, et Nemesianus absurdum quid dixerunt, et indignum, cuius nunc fuit mentio. Lycus pessime omnium hunc locum explanauit. Neque Asclepiades, neque Diocles Carystius hanc vocem recte intellexerunt: neque enim esse corporis symptoma, quod ad vires pertineat, sed mentis, quod ad animum referatur, putauerunt. Scito igitur nunc ἐρρείψιν deiectionem appellari, quum quis modo hominis viuentis decumbere non potest, sed tanquam mortuum inanitumque corpus deorsum fertur. Quum enim quis iacens ad pedes sublabitur, signum est virum ad extremam

⁸ Εἶρος) Οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σιρῶδους ὀγκώσεως εἶναι φασίν. Οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα καίκωσιν. Οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἐστὶ γὰρ ὁ εἶρος, πυρετὸς εἶδος.

⁹ Ἐρπει) ἡρέμα βαδίζει. Καὶ ἔρπετα, τὰ εἰς τὴν ἔραν βαδίζοντα, ἡγεν τὴν γῆν.

¹⁰ Ἐλκεα περιμάδαρα) τὰ ἀνώμαλα καὶ ² ἀτυφα.

¹¹ Ἐπαφρα) τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη.

¹² Ἐκρεν

¹³ ἡρήμα vulgg.

tremam imbecillitatem perductarum, non posse autem stare aut sedere, vel exurgere, est certe minus graue, sed deiectum esse modo inani corporis, quum robur vniuersum est omni ex parte exsolutum et perditum, id corpus dicitur ab Hippocrate ἐρρηφθα deiectum esse et profligatum: ipseque affectus ἐρρηψις virium deiectio nominatur. Hoc idem repetit Galenus in libro de palpitat. c. 4. EUST. Videtur legendum potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ST. Foef. prouocat p. 242. ad aph. 19. sect. 1. L. VI. epidem.

g. Suspectus hic locus Foef. p. 184. videtur, quoniam nusquam apud Hippocratem εἶρος reperiatur.

h. Tertio de humoribus t. 13. p. 116. v. 45. de austro. Quum hic praeualuerit, talia in morbis patiuntur, ἔλκεα μαδαρα vlcera glabra. Sic vertit Germanus interpres. Caluus putrida, fluidaque;

alii vero madida. Sexto de morbis vulgaribus com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τὰ περιμάδαρα ἔλκεα κακοήθεια, vlcera circumglabra maligna sunt. Sic vertunt Hippocratis et Galeni interpretes. Caluus vero, circa loca humida vlcera tetra sunt. Quam sententiam repetit sexto aphorism. t. 4. p. 398. v. 8. Sed male in impressis codicibus legitur περιμάδηρα. Hunc aphorismum interpretes vertunt, vt supra: sed Caluus hoc pacto: Quum loca, quae vulnus vlcusue circumstant, pilos squamulasue porriciunt, vulnera ea vlceraue tetra pessimaue cacoethea sunt. EUST. Apud Hippocr. epid. VI. legitur τὰ περιμάδαρα ἔλκεα κακοήθεια, at in aphorismis, vbi eadem habetur sententia, scriptum est περιμάδηρα. Sed reponendum περιμάδαρα cum ex Erotiano, tum ex illo altero, qui est in epidemiis loco, crediderim. ST. Foef. p. 200. explicat vlcera

Εἶρος) nonnulli formam duri tumoris circa lienem esse aiunt: nonnulli vero circa totum corpus affectionem: vtrique non recte. Est enim ὁ εἶρος febris species.

Ἐρπει) sensim incedit, et ἔρπεται, τὰ εἰς τὴν ἔραν, id est, in terram incedentia.

Ἐλκεα περιμάδαζα) idem quod ἀνώμαλα καὶ ἀτροφα, hoc est inaequalia, et quae non aluntur.

Ἐπαφρα) subalbida, et velut spumosa.

Ἐκρεν

² ἀτροφα MS. St. consentit Eust. et Chart. apud Hipp. est αὐτυφα, per se tumida aut elata, aut intensa.

ulcera circumquaque glabra et depilia.

i. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 47. de Sileno: Ab aluo prima die, biliosa, mera, ἔπαφρα spumosa, abunde colorata, multa prodierunt. Et v. 49. secunda die febris acuta, secessus plures, tenuiores ἔπαφρα spumosi. Et libro tertio com. 1. t. 18. p. 319. v. 33. de eo, qui in Dealcis orto decumbebat: Tertia die febris acuta, secessus nigri, tenues, ἔπαφρα spumosi. Et t. 20. v. 38. Quinta secessus plures, nigri, ἔπαφρα spumosi. Et t. 21. v. 39. Sexta die secessus nigri, pingues, ἔπαφρα spumosi. Et libro quarto p. 332. v. 28. de Hyle famula Aristidis, de excretionem per sedem: Et neque ἔπαφρα spumosa, neque subfanguinolenta. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Sed et alius ἔπαφρα spumosa, biliosa insuper egerit. Et com. 3. t. 1. p. 411. v. 4. Qui-

bus sopor fit, ἐπάφρων (non ἐπαφρων, ut in impressis codicibus perperam legitur) spumosis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. In cuius expositione Galenus inquit: Vocavi autem spumofam deiectionem, quomodo fecit Hippocrates in praefagiis (nimirum com. 2. t. 20. p. 404. v. 4.) inquit: Deiectionis autem, si valde aquosa fuerit, vel alba vel pallida, vel admodum rubens, vel ἀφρώδες spumosa, mala haec sunt omnia, atque in epidemiis saepiuscule. Quidam interpretes libri huius dicebat Hippocratem vocare ἔπαφρα, quae spumam sursum vectam habent, tanquam fluxilibus quibusdam existentibus, vel deiectionibus, vel urinis, vel succis, in quibus spuma poni alio ordine apparet. EUST. Erotianus dicit ἔπαφρα esse τὰ οἶον ἀφρώδη, at Galenus plane vult ἔπαφρα διαχωρήματα vocari ea, quae sint ἀφρώδη, vbi exponit hunc locum,

^k Ἐκρεν) τὸ πονηρὸν, ἢ τὴν ¹ ἔκκρισιν.

² Ἐνυδρέοντα) καθυγραίνοντα.

^{1 2} Ἐκχύμα) τὰ ἐκχέματα, ὡς φησι Βακχῆος.

Καὶ Ἐκχύσεις, αἱ ³ ἐξανθήσεις.

^{m 4} Ἐπαναιώρημα) ἐπινέφελον τὸ ἐφιστάμενον τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς διαχωρήμασι, καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον, ποικίλῳ χρώματι ⁵ κεχρημένον. ⁶ Νεφέλας γὰρ ἰδίως καλεῖ τὰς τοιαύτας ἐφιστάσεις.

ⁿ Ἐλάπαζεν) ἐμάλαζεν.

^o Ἐξέρυθρον) οἱ μὲν ἐξεδέξαντο τὸ λίαν ἐρυθρὸν, οἱ

¹ ἔκρισιν ἐνυδρέοντα vulgg. ultima vox a seq. diuisa hic interposit vulgg. addunt ἐνυδραίνοντα, καθυγραίνοντα, et sic Eust. ² Eust. Iunta et vulgg. ἐκχύματα. rectius ἐκχυμώματα Chart. Erotiani tota lectio suspecta videtur Foesio.

cum, qui est initio libri prorrh.

3. (secundum eam, quae apud illum habetur diuisionem)

οἷς κῶμα γίνεται ἐπ' αἰσθάνων περιελθόντων, πυρετὸς παροξύνεται ὁξύς. Ita enim legi debet, non autem ἐπ' αἰσθάνων duobus verbis, vt apud eum legitur. Sic et libro prorrh.

II. ἔπαφρα χολώδεα. Meminit autem Galenus cuiusdam enarratoris, qui ἔπαφρα putauerit appellari τὰ τὸν αἰσθάνων ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα. s. t. Cf. Foes. p. 223.

k. Libello de morb. virg. p. 213. v. 16. Tunc sanguis non habens ἔκρεν effluxum, prae multitudine resilit ad cor. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 412. v. 4. de optimis abscessibus. Et qui per ἔκρων effluxionem fiunt. Alii vertunt: qui per emissaria quaedam effluunt: aut per emissionem fiunt. Etp. 412.

v. 11. Abscessus aut per venas, aut per alium, aut per neruos, aut per cutem, aut iuxta ossa, aut secundum spinalem medullam, aut secundum alias ἐκροάς effluxiones, aut emissaria, os, pudendum. EUST.

1. Non reperio hanc vocem apud Hippocratem, sed quasdam similes. Primo de humor. t. 15. p. 114. v. 35. Μὴ τὰ ἐκκεχυμώμενα. Ne humores effusi intro reuellantur, perperam, vt arbitror, hoc in loco ἐκκεχυμώμενα pro ἐκχυμώμενα scribitur. Galen. in com. ait: Ipse enim vocare ἐκχυμώμενα, ἐκχυμώσεις, ἐκχυμώματα, id est, effusa, effusiones, et effusos humores, solet eas excretionibus, et euacuationibus, quae ex vasculis fiunt: quae quidem fieri solent, quum venae, quae in cute sunt, con-

Ἐκρεν) prauum, vel effluxionem.

Ἐνυδρέονται) madefiunt.

Ἐκχύματα) feruidae eruptiones, vt inquit Bacchius, et ἐκχύσεις, papulae.

Ἐπαναιώρημα) nebulosum supernatans in vrina, et excrementis, et velut suspensum, vario colore praeditum. Appellat enim proprie eiusmodi supernatationes, nebulas.

Ἐλάπαζεν) emolliuit.

Ἐξέρυθρον) nonnulli interpretantur valde rubrum, non-

³ ἐξανθήσης MS. D. ⁴ ἐναιώρημα Foef. ⁵ πεχρωσμένον, melius Foef. ⁶ Haec verba vsque ad finem desunt in vulgg.

tunduntur, ac sanguis per ipsas contusas effunditur: is tamen non vno loco ita effusus; statim in grumos coit, sed postquam effusio per persultationem efficitur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Quaecunque vero ἐκχυμώματα effuso sanguine fugillationes, aut contusiones, aut vulsiones, aut tumores. In cuius com. Galenus ait: Verum vbi contusa caro ad regionem, quae sub cute est, sanguinem transmittit, haec sanguinis suffusio dicitur ἐκχύμωμα, sub qua cutis inuiolata seruat. Scindi autem tenues venas cum carne, vbi id exoritur, manifestum est. EUST. Vide num legendum sit ἐκχυμώματα pro ἐκχυμα, et ἐκχυμώσεις? ST.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperiō, sed saepissime ἐναιώρημα, ac prae-

sertim in libris de morb. vulg. Secundo progn. t. 20. p. 404. v. 22. Nubeculae, quae ἐναιώρευμένα suspenduntur in vrinis. Sic habet codex Vaticanus. Galenus in com. t. 26. eiusdem libri habet, ἐναιώρημα suspensum, et ἐναιώρηματα suspensiones. EUST. Foef. p. 208. laudat quoque L. IV. epid. p. 339. 27.

n. Quarto de morb. vulg. p. 332. v. 13. de seruo in Hippolochi villa. Cui tenuia recrementa progressa, partem aliquam ἐλάπαζεν euacuauerunt. Sic vertit Germ. interpres. Caluus vero, mollescebant. EUST. Foef. p. 373. plura commemorat loca.

o. Sexto de morbis vulgaribus com. I. t. 20. p. 343. v. 49. de febrium differentiis. Aliae ad manum humectae, aliae ἐξέρυθροι rubicundae valde. In cuius com. Galenus ait: Ἐξέρυθροι perrubrae febres,

οἱ δὲ τὸ ἐξω γινόμενον ἐρύθημα. Ἐξ ὧν καὶ Φιλωνίδης
ὁ Σικελός.

Εμυξεν) ἑσέναζε. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ
Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

Ελατήρια) Κοινῶς τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαί-
ροντα Φάρμακα.

Ἐπι-

ἔμυξε ap. Hipp. sed tuentur Steph. lectionem exempl.
quaedam Regia.

febres, hoc est, vehementer
rubrae, vehementissimum ca-
lorem subesse indicant: ma-
teriam vero esse sanguinem.
Et com. 2. t. 18. p. 344. v. 18.
Habent autem horum pluri-
mi, et ἐξέρυθρα rubicundas,
seu perrubras. Galenus eo
in loco monet, subaudien-
dum esse facies perrubras ha-
bere. Et com. 6. t. 17. p. 348.
v. 24. de sanguinis fluxu ex
naribus. Quibus vero colo-
res ἐξέρυθροι rubri fuerint,
iis non aequè confert, scili-
cet vinum. In coacis prae-
notionibus p. 428. v. 23.
Quandoque vero et ἐξέρυθρα
rubicundae in pedibus ambu-
siones eadem significant. Et
v. 33. Capitis succeffiones,
oculi ἐξέρυθρα rubicundi.
Sic vertit Germanus inter-
pres. Caluus vero: Subqua-
tientia capitis lumina perru-
bra. Et p. 433. v. 32. de alui
egestione. Mala autem sunt
et ἐξέρυθρα rubicunda valde
et aeruginosa. Et p. 439. v.
12. Qui circa articulos ἐξε-
ρύθροισιν rubicundas in super-
ficie pustulas habent. Et p.

441. v. 44. Αἱ ἐξέρυθρων val-
de rubicundorum nigrorum
a veratro purgationes, ma-
lae sunt. Et v. 46. A vera-
tro vomere ἐρύθρα rubicun-
da spumosa, pauca, prodest.
Et p. 444. v. 18. Quibus et
flammeis, vt ἐξέρυθροις val-
de rubicundis, solutis, gra-
veolens, larga, ὑπέρυθρον
subrubra fit, hi, ne infaniant,
timor est. Et v. 19. In his
ἐξέρυθρα valde rubicundae,
instar purulentae carunculae,
egestiones maxime prodeunt.
Primo prorrh. com. 2. t. 40.
p. 410. v. 28. de Dysode:
Huic etiam urinae vehemen-
ter fermentatae, erant valde
ἐξέρυθρα rubicundae. Ga-
leni exemplar habet: Urinae
fermentatae erant violenter,
et faciei rubor. Ipse vero in
com. inquit: Quum igitur
fuerit talis difficultatis spi-
randi species, rubens iure
optimo redditur facies. Si
vero et capitis dolor simul
fuerit, nihil miri, si valde
rubens fuerit. EUST. Ero-
tiani ex duabus vocis ἐξέ-
ρυθρον expositionibus, quas
affert,

nonnulli vero, extra ruborem natum. In quorum numero fuit Philonides Siculus.

Εμυζεν) fufpirauit. De hac voce fcriptum reliquit Menander in Scuto.

Ελατήρια) communiter pharmaca inferioris ventris partes purgantia.

Επέ-

ησεναι Foes. forte ex operarum errore.

affert, non dicit, vtram probet. At Galenus aperte εξερύθρους πυρετας se intelligere dicit σφοδρως ερυθρους. Hippocr. verba sunt epid. VI. οί δέ (subint. πυρετοί) προς την χειρα νοτιώδεις, οί δέ εξερύθροι, οί δέ εξωχροί, οί δέ πελίοι. Vbi Galenus, οί δέ εξερύθροι, τεςίν οί σφοδρως ερυθροί σφοδροτάτην μέν εφάινεσι δερμασίαν, την δ' ύλην, etc. Idem alibi ερυθρον ερον medium inter εξερύθρον et υπερύθρον esse tradit. Quin etiam alio quodam loco εξερύθρα ερα non alia esse scribit, quam quae vulgo vocentur αίματώδη. ST. Vide Foes. p. 217.

p. Legitur haec vox epid. V. p. 1143. A. HER. Vide Foes. p. 206. Locus huc perti- nens est epid. L. V. p. 335. 20. pp. Galenus in Exeg. dicit, non modo ex syluestri cucu- mere factum esse, sed quid- quid per infernas partes pur- gat, sic dici. Libro de locis in homine p. 69. v. 41. Φάρμακον δέ πικρον ελατήριον. Me- dicamentum potandum prae- be deorsum purgans, et in-

ferne aluum lacte infuso elue, Interpres Germanus elate- rium inutiliter addidit. Libro de internis affect. p. 197. v. 37. de renum morbo. Huic, quum sic habuerit, ελατήριον elaterium bibendum dato, aut thapsiae radicem, aut veratri, aut succum scammoniae. Et p. 205. v. 44. de morbo regio. Deinde fomento adhibito, ελατήριον pharmacum deorsum purgans bibendum dato, pro qua voce Germanus interpres vertit, elaterium. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 40. de prolapsu vtero: Quum sic habuerint, Φάρμακον χρησι- μαι κάτω ελατήριον phar- macum deorsum purgans bibere oportet. Et p. 276. v. 27. eadem verba repetit, absque dictione, κάτω. Quinto de morbis vulgaribus p. 335. v. 25. de Eupolemi morbo. Et pharmacum bibit ελατήριον aluum deorsum purgans. Et p. 337. v. 4. de Antimachi v- xore. Huic datum est cata- potium. ελατήριον deorsum purgans, fortius, quam con- ueniebat. Et v. 14. defam- ula Onesidemus. Huic debile datum

ἐπεδύεν) ἐπεδιέρρει καὶ διεπήδα.

¹ Ἐπιταίνεται) ἐνεπήγνυτο.

² Ἐκδήλυνσις) ἐκτῆξις καὶ ³ ἰσχνότης. Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν.

⁴ Ἐπίδημα ἔχειν) ἀντὶ τῆς πώμας ἔχειν. Ἰδίως γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἐπίδημα τὸ πώμα καλεῖσι.

Ἐκλα-

¹ scribitur et ἐκδήλυνσις et sic Eust. et vulgg. ² ἰσχνότητος MS. D. sed margo ἰσχνότης.

datum est pharmacum ἐλατήριον deorsum purgans in potu. Et p. 338. v. 46. de muliere, quae se ipsam iugulavit: Et datum est ipsi longe postea κατὰ πότιον ἐλατήριον, catapodium deorsum purgans, et per secessum ipsi exiit. Et v. 48. de adolescente, qui ex Euboea venit: Deinde quum putaret se purificatione sursum versus opus habere, radicem debiliter ἐλατήριον purgantem bibit, pro qua voce interpreter Germanus perperam vertit, radicem veratri, Calvus vero, elaterium. Et p. 339. v. 2. Quidam homo Euboeus πικρὸν ἐλατήριον poto pharmaco deorsum purgante, per tres dies purgabatur, et mortuus est. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. Nam exceptis morbis acutis, plurima ab ipsis relata sunt pharmaca ἐλατήρια aliud deorsum purgantia exhibenda, et serum, et lac pro tempore. EUST. Vide epid. V. p. 1143. G. HER. Vide Foef. p. 197. et Casp. Hoffmanni varr. lectt. L. II. c. 2. 3. 4. 5. 6. p. 53-60.

q. Puto ἐπέδυν ab Erotiano lectum epid. V. p. 1146. E. ubi editur καὶ ἐδόκει τὸ ὀστέον ἐπὶ ὕγιες εἶναι, καὶ ἐπήδα ἐξ αὐτῆς ὀλίγον αἷμα. Lubens hic pro ἐπήδα rescripserim ἐπέδυν. Forsan et hic in margine adscripserat quis ἐπήδα, ut Erotianus διεπήδα explicat, quod dein a librariis tanquam emendatio τῆς ἐπέδυν receptum est. Malim tamen ἐπέδυν legere, ut fiat ab ἐπιδῦμι. HER.

r. Legitur epid. V. p. 1153. F. HER.

s. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 11. p. 343. v. 29. Crurum ἐκδήλυνσις effeminationes. Et v. 31. de abscessu articulorum ex lassitudine: Ex quo crurum ἐκδήλυνσις effeminationes. Quinto aphor. t. 16. p. 396. v. 14. Calida frequenter ea utentibus, has noxas inducit, carnum ἐκδήλυνσιν effeminationem, nervorum impotentiam. In cuius com. Galenus inquit: Carnium ἐκδήλυνσιν effeminationem, hoc est, debilitatem dictam esse per translationem,

Ἐπέδυν) difflebat, et profiliebat.

Ἐπιταίνετο) concrefcit.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio. Nicander vero pro mollitie eam pofuit.

Ἐπίθημα ἔχειν) id eft, operculum habere. Attici enim proprie ἐπίθημα operculum appellant.

K 2

Ἐκλα-

³ ἐπίθεμα apud Hippocr. et Gal. in quibusdam exempli.

tionem, quoniam femina eft debilior mafculo. Tertio de artic. t. 82. p. 490. v. 19. Vfus enim aliquis liberat ab ἐκθήλυνσις effeminatione. Tertio de officina medici, t. 6. p. 504. v. 11. de fasciarum numero, et longitudine: Vt onere non laedant, vt inclinationis caufae non fint, neque ἐκθήλυνσιν effeminent. In quo loco Galenus monet: Vfurpare Hippocratem verbum effeminare, quod ἐκθήλυνειν dixit. EUST. Hic ἐκθήλυνσις, at paulo post (nimirum in quarto verfu paginae 154) legitur ἐκθήλυνσις, fed ex Hippocrate et Galeno lectionem hanc illi antepone debemus. Sic enim Hippocrates in quodam aphorifmo, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν; vbi Galenus ἐκθήλυνσιν exponit ἀτονίαν, additque ideo ἀτονίαν vocari ἐκθήλυνσιν, quod femina omnis fit mare imbecillior. At vero in hoc eiusdem Hippocratis loco, epid. L. VI. αἱ τῶν σκελέων ἐκθήλυνσεις οἷον ἢ πρὸ νέσας ὁδοιπορήσαντι, ἢ

ἐκ νόσου αὐτίκα, διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων εἰς ἀρθρὰ ἀπέσκη, δι' ὃ αἱ τῶν σκελέων ἐκθήλυνσεις, idem Galenus ingenue fatetur se non fatis affequi poffe, an ἐκθήλυνσεις appellare voluerit folas ἀσθενείας, an quibus ἀτροφία coniuncta effe folet. Nam fi rationem habeamus prioris exempli, licere ἀσθενείας intelligere, quibus adiuncta fit ἀτροφία: fin vero posterioris, nequaquam ἰσχυρότητας debere intelligi, fed simpliciter ἀσθενείας. Erotianum tamen videmus ἐκθήλυνσιν exponere ἐκτεξιν, item ἰσχυρότητα et ἰσχυασίαν. ST. Hefych. interpretatur ἐκτεθλυσμένοι, μαλακιθέντες, κεκοπιανότες, ἢ ὡς θήλειαι γενόμενοι.

t. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 10. p. 346. v. 46. Aqua decocta, partim vt aërem admittat, partim vt vas non plenum fit, καὶ ἐπίθημα ἔχειν, et operculum habeat. Inuenio etiam ἐπίθεμα libro de nat. mul. p. 230. v. 3. de fomentis vterorum. Vasis autem ἐπίθεμα operculum perforato, et imposito arundine

¹ Ἐκλαπήσεται) ἀντὶ τῆ ¹ ἐκγλυφῆσεται καὶ ἐκ-
γεννηθήσεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ² Γηρητάδῃ
Φησὶ, Φήμαις ἐν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ³ ἐκλαπήναι.
⁴ Ἀπαξ εἰρηται καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται ⁴ μόνων. GIV

⁵ Ἐναυλιζόμενον) ἐμμένον.

⁶ Εὐπετήν) εὐχέρειαν.

⁷ Ἐξαναίνεται) ξηραίνεται.

⁸ Ἐκπεπταμένα) ⁷ ἐξεσιγμένα καὶ ἐξηπλωμένα.

² ⁸ Ἐργματα) ⁹ σφρίγματα.

Εὐσα

¹ ἐκγλυφθήσεται MS. D. ² Γηρητάδῃ MS. D. Γηρητά-
δῃ Eust. et Iant. ³ ἐκλαπήναι vulgg. ⁴ μόνων MS.
D. ⁵ εὐπετείην mauult Foef. ⁶ ἐξανέεται MS. D.

dine foueto. Arundinem ve-
ro cum ἐπιθέματι operculo
tollito. Si enim sine ἐπιθέ-
ματος operculo abstuleris,
exuretur. Secundo de morb.
mul. p. 289. v. 9. Et olei ro-
facei heminam dimidiam in
ollam mittere, cuius ἐπιθέμα
operculum foramen habet.
EUST. Foef. p. 227. laudat
epid. L. VI. f. 4. aph. 8.

u. Aristophanes, inquit E-
rotianus, ἐν Γηρητάδῃ, quae
comoedia quum non existet,
hunc locum restituere non
potuimus. EUST.

x. Secundo de nat. hum.
t. 10. p. 24. v. 22. Nimirum
purgatione acclui existente,
et multo tempore in pectore
ἐναυλιζόμενον immorans pu-
trefcit, et purulenta redditur.
EUST. Hippocrates περὶ
Φύσιος ἀνθρώπου videtur ἐν-
αυλιζόμενον in ea significa-
tione protulisse, quae hic ab
Erotiano ponitur, atque adeo
inde eum sumfisse hoc ver-

bum existimo: vbi, scribit,
καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πα-
λὺν ἐν τῷ στήθει κατασήμε-
ται, καὶ γίνεται πυοειδές. ST.
Hesych. reddit διατρίβειν.

y. Libro de vet. medic. p.
11. v. 25. de figuris membro-
rum: Aliae ἐκπεπταμένα
expasfae, aliae solidae et ro-
tundae. Et v. 29. Num cauae
et ἐκπεπταμένα expasfae, et
v. 37. At vero cauae et ἐκ-
πεπταμένα expasfae figurae,
influentem quidem humorem
maxime omnium susceperint,
non autem similiter attraxe-
rint. Secundo de officina
medici t. 25. p. 503. v. 39.
Subligatio quidem in causa
est, vt aut dispariata vnian-
tur, aut ἐκπεπταμένα expasfa
contrahantur, aut contracta
diducantur. In cuius com-
Galenus dicit: Ἐκπεπταμένα
hiantia dicere Hippocratem,
quae plurimum inter se re-
cedunt, quod fit duobus mo-
dis, vel vbi ipsa tota, vel vbi
orae

Ἐκλαπήσεται) pro exsculpetur, ac in lucem edetur, ut inquit Aristophanes ἐν Γηρητάδαι: Fama igitur ego hominum omnes ἐκλαπήναι, exsculpi. Semel dictum est, et a nobis solum interpretatum.

Ἐναυλιζόμενον) immanens.

Εὐπετίην) facilitatem.

Ἐξασαίνεται) exsiccat.

Ἐκπεταμένα) idem quod ἐξεσιγμένα, expansa et explicata.

Ἐργματα) firmamenta.

K 3

Εὐσα-

ἔξηπλομένα MS. D. Foef. reponendum censet vel ἐξεπτυγμένα, vel ἀνεπτυγμένα, vel ἐκπεπληγμένα. ⁸ ἔργματα Foef. et Chart. ἐρμάσματα Eust. ex Hipp. ⁹ σηρίσματα MS. D.

orae duntaxat inter se distant: de qua re etiam loquitur in comm. t. 32. Reperio prae-terea apud Hippocratem in eadem significatione ἐκπεταμένα, id est, extenta. Primo progn. t. 14. p. 402. v. 13. Secundo de fract. t. 61. p. 467. v. 27. Primo de art. t. 40. p. 475. v. 36. EUST. Pro ἐξεσιγμένα crediderim reponendum ἐξεπτυγμένα. Galenus autem ἐκπεπταμένα esse ait, quae longissimo inter se distant interuallo, in suis commentariis in hunc locum Hippocratis, qui est in libro, qui κατ' ἡτρεῖον inscribitur, ὑποθέσις μὲν αὐτῇ ὥς τε ἡ ἀφ' ἐσεῶτα προσεῖλαι, ἢ ἐκπεπταμένα συσεῖλαι, ἢ ξυνεσαλμένα διασεῖλαι. ST. V. Foef. p. 190.

z. Apud Hippocratem et Galenum reperio ἔρματα, ἐρμάσματα, et ἐρείσματα, non

ἔργματα. In secundo de fract. t. 77. p. 464. v. 39. Si enim dependeat pes, reliqua tibia ἡρματισμένης firmata, necesse est iuxta anteriorem tibiae partem ossa incurva esse. Si vero calcaneum quidem moderato altius ἡρτισμένη fuerit firmatum. In cuius expositione Galenus inquit: De crurē autem, quod fulcitur ἔρματισμένης dixit, ducto vocabulo a fulcris, quae graece dicuntur ἔρματα: quorum meminit poeta in eo carmine ὑποδείρεον ἔρματα νηῶν, hoc est, fulcimina puppibus abstrahunt. Sic igitur accipitur vocabulum ἡρματισμένης. Tertio de art. t. 26. p. 485. v. 13. Ἐρμήσαι firmare quidem oportet iuxta pectus ad scalam fortiter deligando.

Quem locum explicans Galenus ait, in superioribus se ostendisse, ἔρματα dici ab Hippo-

^a Εὐσαλέως) περιεσαλμένως.

^b ¹ Ἐδραίως) Βακχεῖος ἐν γ', ² ἐπιμόνως. Ἐπι-
κλῆς δὲ, ³ ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Ἐκά-
τεροι

¹ ἔδρεῶς MS. D. ἔδραιος Foef.

Hippocrate fulcimenta, et firmamenta expressit, proxime alterum alteri subiiciens indicari videtur, non significari idem ab utroque. Vbi igitur agere curiosius volumus, *σηρίγματα* dicemus, quae sine vinculo, *ἐρμάσματα*, quae cum hoc adhibentur: sicque statuemus ea vocari *σηρίγματα*, quae partibus illis dantur, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis: *ἐρμάσματα*, quae immobilibus. Plura habes in annotatione dictionis *ἡρμώσαι* et *ἐρυμάτων*. EUST. Non *ἔργματα*, sed *ἔρματα* scripsisse Erotianum puto, unde enim γ habere posset hoc vocabulum? Sed et Galenus *ἔρματα* scribit, non *ἔργματα*, exponitque *ἐρείσματα*, citans ex Homero, ὑπὸ δ' ἥρεον ἔρματα νηῶν. Inuenitur autem et apud Hippocratem et *ἐρμάσματα* in eadem significatione. Nam in libro κατ' ἰητρεῖον ita scribit, τὰ δὲ ἔρματα καὶ ἀποσηρίγματα, οἷον σῆζει, πλευρῆσι, κεφαλῇ, καὶ τοῖσιν ἄλλοις ὅσα τοιαῦτα, τὰ μὴ σφυγ. etc. Vbi Galenus ait *ἐρμάσματα* et *σηρίγματα* poni quidem saepe in eadem significatione, habere tamen, si accuratius vis verborum expendenda.

Εὐσαλέως) succincte.

Ἐδραῖως) Bacchius in tertio perseveranter, Epicles vero assidue, diu et constanter. Vtrique autem, vt arbi-

K 4

tror,

² ἐπιμονῇ MS. D. ἐπιμονὸς Foef. ³ ἐγκάθισμα MS. D.

pendatur, aliquam inter se differentiam, et τηρίγματα esse ὅσα τῆς ἐπιδέσεως ἐξωθεν ἔσιν, at vero ἐρμάσματα esse τὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην. Vide plura ibidem. Est autem ἐρμάσματα a verbo ἐρμάζειν, quod idem enarrator apud Hippocratem ἐδράζειν καὶ τηρίζειν exponit. Ab eodem est et ἐρμασμός, quo vtitur in libello περὶ ἀγμῶν. ST. Adde quae de voce ἐρμα egregie pro more suo commentatus est Ven. Senex, V. III. Trillerus in Obsl. critt. p. 288.

a. Libro de decenti ornatu, siue de probitate, p. 16. v. 36. Et omnia haec facere placide εὐσαλέως expedite cum ministerio. Libro de superfoet p. 48. v. 36. de extrahendo foetu mortuo. Deinde his exemptis latera confringere, quo confidens corpusculum leuius ac εὐσαλέως expeditius fiat. Primo de officina medici t. 16. p. 502. v. 35. Vestis εὐσαλέως succincte, distincte, aequaliter, similiter, cubitis, humeris. In quo loco Galenus inquit, εὐσαλέως succincte, apte, ac expedite, pro collecte dixisse, vt neque fluat, neque medi-

cum strangulet. EUST. V. Foef. p. 252.

b. Primo de officina medici, quemlibet, vt conicio, Erotianus innuit, t. 17. p. 502. v. 41. de situ corporis. Huc vero aut illuc, vt non extra ἔδρης sedem, sed pro ratione conuersionis, et corpus, et operantem corporis partem producat. Et t. 18. p. 502. v. 43. Agere vero oportet ita, vt altero pede inscendat, non eo, qui est ad manum agentem, genu ad inguem sublato, velut in ἔδρῃ sede. Et libro secundo t. 27. p. 503. v. 42. Ad ea quidem, quae abscesserunt, ita vt sublimia ἔδρης sedem quidem contingant, non tamen comprimant. Primo de art. t. 62. p. 477. v. 17. Neque enim hoc os in pristinam ἔδρην sedem similiter firmari poterit, veluti natura exigit. Et libro tertio t. 86. p. 490. v. 36. de Amazonis. Vtuntur autem his (scilicet viris,) pro opificibus, ad coriaria opera, aut fabrilia, aut aliud ἔδραϊον ἔργον sedentarium opus. Alter locus Erotiani est in libro de vulner. capit. p. 447. v. 12. qui talis est: Διακοπή γὰρ καὶ ἔδρῃ τ' αὐτὸ ἔσιν, hoc est,

τεροι δὲ, ὡς οἶμαι, ἀμαρτάνουσιν. Οὐ γὰρ ἐν δηλοῖ
ἡ λέξις, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν καθέδραν σημαίνει. Ἐν-
θεν γὰρ καὶ Διέδρα λέγεται τὰ ἐφ' οἷς καθήμεθα.
Ἐν γέν τῷ¹ Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ² τραυμάτων αὐτὸς
ἐξηγεῖται, λέγων, 'Διακοπή δὲ καὶ ἔδρη³ τούτῳ ἐστίν.
'Ολα δὲ εὖ⁴ μάλα καὶ πολλάκις. Ὁμοίως καὶ τῷ
Μοχλικῷ Φησὶ, 'καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς
ἔδραν⁵ πτέρνη ἢ θέναν. Τετέστιν, εἰς τὸν⁷ οἰκτεῖον
τόπον.

^d ⁸ Ἐξήρειπεν) ἐξέπεσεν.

^e Ἐξαρεύεται) Βακχεῖος ἐν γ', ἐκθλίβεται.

⁸ Ἐξαν-

¹ περὶ τὴν κεφαλὴν MS. D. ² τραυμάτων vulgg. ³ ταύ-
τον MS. D. ⁴ μάλα MS. D.

est, intercilio enim et ἔδρη os quatuor de causis maxime
fedes idem est. Verba au- generalibus. Super ipsum
tem, quae ipse Erotianus ibi- enim vehementi impetu in-
dem subiungit, nimirum, ὅλα cidit, aut aliquid conterendi
δ' εὖ, μάλα, καὶ πολλάκις, id vim habens, quod plane ne-
est, tota quidem, bene, val- cesse est natura durum esse,
de, et saepe, in codice Hippo- et mole non exiguum: aut
cratis nusquam reperiuntur. aliquid, quod non tantum cu-
Et supra p. 446. v. 6. At vero tem, et quae inter cutem sunt,
ἔδρα sedes telorum acutorum et ossa, sed haec quoque seca-
ac leuiorum, ipsae in seipsis re possit, quem morbum Hip-
fientes in osse. Quae verba pocrates in L. de vulner. ca-
frequenter in eo libro repe- pit. ἔδραν appellat. Sexto de
riuntur. Locus, quem Ero- morb. vulg. com. 4. t. 12. p.
tianus citat ex Mochlico, de 347. v. 2. Somnus ἐδραῖος se-
prauatus est: Sicque ex Hip- dentium, stanti dormitatio.
pocratis codice p. 511. v. 6. In cuius expositione Galenus
restitui debet: Καταναγκάσαι ait: Somnum eorum, qui se-
δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἔδρην dent, aiunt ἐδραῖον, quasi se-
πτέρνη ἢ θέναν ἐπὶ τιγος, id dentarium dicas, ab ἔδρας
est, quae vero suberunt, cal- fede appellatum: parum au-
ce vel manus palma, in suam tem esse horum somnum dor-
ἔδρην sedem pellito. Sic Cal- mitationi stantium: ac si tota
vus transtulit. Galenus in oratio esset hoc modo pro-
secundo de fract. in com. t. 9. nunciata. Calidae naturae
inquit: Abrumpitur autem a plurimo somno arcendae
sunt;

tror, errant. Non enim vnum tantum haec vox significat; sed hic quidem cathedram significat; hinc enim et sellae dicuntur, in quibus sedemus. In libro igitur de vulneribus capitis ipse interpretatur (dicens: Intercisio autem et ἔδρη sedes idem est. Tota quidem bene, valde, et saepe. Similiter et in Mochlico. Cogere vero quae supereminent in ἔδρην sedem suam calcaneo, vel planta; hoc est, in proprium locum.

Εξήρειπεν) decidit.

Εξαρεύεται) Bacchius in tertio, exprimitur et exhauritur.

K 5

Εξαν-

⁵ κατανάγκας MS. D. ⁶ πτέρνα ἢ θανάρη MS. D. ⁷ κείον MS. D. ⁸ ἐξήρειπεν vel ἐξείρειπεν legendum censet Foef.

sunt; melius enim est, vt vigilant, et aliquid faciant; praecipue autem prohibendae sunt, ne sedeant; sin minus id concedendum erit, quod est stantium dormitioni perfimile; sed ne decumbant, cauere conuenit. Quidam somnum ἔδραϊον pro profundo dictum putant, vt quicunque ita affecti sunt, stantes iam dormituriant. Sed quum non addiderint, quem vsus haec afferant, quae scripserunt, imperfecta eorum oratio est. EUST. Apud Hippocratem ἔδραϊως κοιμηθῆναι quidam exposuerunt βαθῆως, sicut ὕπνον ἔδραϊον, βαθύν, apud eundem in hoc aphorismo ὕπνος ἔδραϊος ὁρθῶ νυσσάμενος. Sed Galenus ἔδραϊον esse inuult τὸν τῶν κατὰ τὴν μέσων, dictum ἀπὸ τῆς ἔδρας. ST.

c. Apud Hippocratem post haec verba διακοπῆς etc. non sequuntur ista, quae subiungit Erotianus, ὅλα δὲ εὖ μάλα καὶ πολλὰ, sed alia inchoatur sententia. ST.

d. De hac voce supra meminit Erotianus in dictione ἐρεψια. In tertio de offic. medici t. II. p. 504. v. 15. habetur ἐξέρριπτε, et in Vaticano codice ἐξήρειπε. Ferulae porro, inquit, sint leues, aequales, iuxta extremitates simae, hinc, atque illinc paulo minores deligatione: crassissimae autem ex parte, qua ἐξέρριπτε extat fractura, vel vt Vatic. cod. habet ἐξήρειπε cecidit, seu excidit. EUST. Saepius apud Homerum occurrit v. c. Iliad. ε. v. 294. ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων.

e. Aliqua exemplaria Exegesis habent εξαρεύεται, alii εξα-

¹ ¹ Ἐξαντλεῖται) ἐκπιέζεται.

² Ἐξάσις) αἱ ἐμφερομέναι τοῖς ἐπίδεσμοῖς κατὰ τὰς ἑλικὰς κρόκας, ἑξάσις παρ' αὐτῶ καλῶνται.

³ Ἐκθήλυνσις) ἐκτεθίς καὶ ἰσχυρασία.

⁴ Ἐμβατεύομενον) Βακχεῖος ἐν β' ἐμβάλλον, ἢ ζηλῶν, ἢ ἐμπίπτον. Μᾶλλον δὲ ἐνερεῖδον αὖν εἶη. Ἐστὶ δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ, καὶ διὰ τῆς βτ ὁ γραφομένη καὶ ἐκφωνομένη.

⁵ Ἔδος) Θρόνος ἢ δίφρος. Ὡς Βακχεῖος ἐν α'. Εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶ ἐξεοθαι. Μαρτυρεῖ δὲ Ἰπποκράτης ἐν τῷ Περὶ αἰσθησίων λέγων, Πάνυ μὴν ἰκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἔδος Θεσσαλικόν. Ἀντὶ τῆς, περὶ δίφρον Θεσσαλικόν. Πᾶς γὰρ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, Θεσσαλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται.

Ἔδι.

¹ ἔξαντληται MS. D. ² ἐξεσίας Chart. ἐξασίας ap. Gal. et Hipp. ³ Hunc canonem MS. D. ignorat.

ἐξαρύεται, hoc est, vt ibi exponit Galenus, inanitur, exprimitur, vel, vt quibusdam placet, hostilem in modum impetum facit, et minatur. Tertio de offic. med. t. 30. p. 504. v. 46. Quaecumque exfuccationes, vel contusiones, vel vulsiones, vel tumores inflammatione carentes, ex vulnere ἐξαρύεται exhauriuntur, in superiori corporis parte plurimum, in inferiore, parum deligandum est. Sic vertit interpres Galeni. Germanus ex vulnere oboriuntur: Vidus, sanguinis plurimum a vitio sursum expellitur. Pro qua voce in impressis codicibus ἐξεργᾶται perperam legitur. Galenus in com. ait: Illud vero a vitio sursum expella-

tur, dixit ἐξαρύεται, quod quasi exprimitur significat, nonnulli aperte scribunt ἐξαίρεται, hoc est, expellatur, vt nulla apud Graecos explanatione sit opus. EUST. Foef. p. 215. plura his addidit loca.

f. Foefius p. 215. hunc canonem ad priorem referendum esse arbitratur, quia explicat τὸ ἐξαρύεται, nec Eust. ht.

g. Galenus in Exeg. habet ἐξασίας, inquitque: Quidam lina a summis linteis discissis eminentia, et a pannis vilibus fila. Ego vero etiam antequam ea scissa sint exstantia similiter appellanda esse existimo. Secundo de offic. medici t. 26. p. 503. v. 41. Fasciae parentur leues, tenues, molles, mundaе, latae, sine futuris,

Ἐξαντλεῖται) exhauritur.

Ἐξάσις) fila, quae in reuolutionibus fasciarum eminent apud ipsum appellantur Ἐξάσις.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio.

Ἐμβατεύομενον) Bacchius in secundo: Inuadens, vel aemulans, vel cadens. Verum melius esset, vt significet, inhaerens. Est autem dictio Attica, quae per βτ scribitur, et pronunciatur.

Ἔδος) sella, vel currus, vt Bacchius in primo; dicitur autem παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι, hoc est ab eo, quod in ipsa sedeamus. Testatur autem Hippocrates in libro de articularis, quum ait: Valde quidem fatis habet, circa magnam ἔδος sedem Thessalicam, pro circa currum Thessalicum; vnusquisque enim currus locum sedendi habens, Thessalicus apud antiquos dicebatur.

Ἔδι-

⁴ ἔσμαρτεύομενον MS. D. ⁵ ζητῶν Foef. ⁶ γραφομένη MS. D.

futuris, sine ἑξασίας eminentiis, non ἑξεσίας, vt impressi codices habent. In cuius com. inquit Galenus, μήτε τὰς καλεσμένας ἑξεσίας, hoc est, sine vocatis eminentiis, quae sunt in iis, quae texuntur, interdum de industria, interdum inuito textore, oblongis quibusdam exstantibus, modo ex ipso subtegmine, modo etiam ex purpura. Sed et feminae in iis, quas vocant praetextas, data opera omnino hoc faciunt, quae omnia cauere iubet. EUST. Apud Hippocratem et Galen. non ἑξάσις, sed ἑξεσίας inuenio; ita enim ἐν τῷ κατ' ἡγερείον legitur, μὴ ἔχοντα συρράφας, μηδ' ἑξεσίας. Vbi Galenus ait, τὰς καλεσμένας ἑξεσίας αἵτινες ἐν τοῖς ὕφαι-

νομένοις συμβαίνουσιν. ST. Vide Foef. p. 216.

h. Haec vox habetur supra latius exposita, et annotatione illustrata. EUST.

i. Hesych. interpretatur κατέχειν καὶ καρπῆσθαι χωρίον, ἢ ζητεῦσθαι.

k. Locus ab Erotiano citatus, est in primo de artic. t. 22. p. 474. v. 14. Satisque omnino fuerit, si recens adhuc vitium sit, super magnam ἔδος sedem Thessalicam vim adhibere. In quo loco Galenus ait: Sedilis quondam haec figura fuit, potissimum in Thessalia, vt ad rectam lineam attolleretur ea parte, cui sedentes dorso inhaerent. EUST. Plura apud Foef. p. 180. de hac voce legi possunt.

¹ Ἐδικραιώθη) εἰς δύο διηρέθη.

^m ¹ Ἐνεκρέκωσεν) ἐνέδυσεν.

ⁿ Ἐνεφλεβοτόμησε) Βακχεῖος ἐν γ' Φησὶν, ὅτι διείλεν εἰς πλείους τόπους ³ τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμε-
ρισεν.

^o ⁴ Ἐξαμελγόμεναι) ἐκδηλαζόμεναι.

^p Ἐλκος μυκονοειδές) οἱ ⁵ μὲν τὸ κάθυγρον καὶ
⁶ μυζῶδες. ⁷ Ἐπεὶ τοιοῦτοι οἱ μυκτῆρες.

Ἐπὶ

^x ἐνεκρίνωσεν Eust. et Iunta. ἐνεκρέκασεν Chart. et v. Jh. ἐνεδῆσεν Foesf. rectius. ² διείλε MS. D. ³ τὰς φλέβας ignorat MS. D. ⁴ ἐξαμελγόμεναι Foesf. ex copi.

1. Frustra puto futurum qui hanc vocem in nostris editionibus quaesiverit. Sequentes tres glossae ἐνεκρέκωσεν, ἐνεφλεβοτόμησε, ἐξαμελγόμεναι existant successive L. de ossium nat. p. 279. et 280. ibi itaque et hanc quaerendam putavi: estque, ni fallor, referenda ad p. 276. 43. ubi ita legunt nostrae editiones: πρότερον δὲ πρὶν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευράς ἐδιχρώθη. Ultimam nempe vocem margini quis adscripserat pro explicatione τῆς ἐδικραιώθη, namque ἐδιχρώθη quod ad sensum plane idem est. Corrigo itaque: παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευράς ἐδικραιώθη. Interim quum tota haec tractatio de venis non sit ipsius Hippocratis, sed partim ex ipsius libris descripta, malim quoque epidem. L. II. p. 1035. A. unde hic locus desumptus est, ἐδικραιώθη legere pro ἐδικρέθη, quod et ipsum e

Glossmate ortum videtur. Fit vero ἐδικραιώθη a verbo δικραιῶω, hoc a δικραιος bifidus, quod etiam apud Hippocratem legitur. HER. Cf. supra p. 119. not. p.

m. Submersit, quod ἐνέδυσεν dixit Erotianus. Sed putato legendum ἐνεδῆσεν alligavit. Libro de nat. ossium p. 63. v. 3. de venarum distributione. Verum ex coxendice incipiens ascendere ad pubem, multas vagabundas producit venas, et costas ac verticula ad spinam ἐνεκρίκωσε illigat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: De coxendice incipiens in pectine finit. Multae praeterea venae per costas vertebraeque pererrant, quae spinam ἐνεκρίκωσε anuli modo pernectunt. Quae verba, ut iudico, hoc pacto vertenda sunt: A coxendice incipiens ascendere ad pubem, multas errando venas produxit, et costas ac vertebrae ἐνεκρίκω-

Ἐδικραιώθη) in duas partes diuifa.

Ἐνεκρίκωσεν) fubmersit.

Ἐνεφλεβοτόμησε) Bacchius in tertio inquit, quod pluribus in locis venas feparauit, et quasi in partes diuifit.

Ἐξάμελγόμεναι) emulfae.

Ἐλκος μυκονοειδές) vlcus nonnulli quidem humidum et mucosum, quoniam tale quiddam nares videntur effe.

Ἐπι-

μὴν MS. D. sic quoque Foef. et vulgg. vel μυκτηρώδες aut μυξώδες aut μυκώδες ex coniectura Foefii. ἐπὶ MS. D.

se πρὸς τὴν ἀκανθάν fibulae modo ad spinam pernexit. EUST. Legendum potius ἐνεκρίκωσεν, vt apud Hippocratem περὶ ὀστέων φύσεως legitur, καὶ τὰς τε πλευράς καὶ τὰς σφονδύλας ἐνεκρίκωσεν πρὸς τὴν ἀκανθάν. Sic et apud Strab. Geogr. L. XVII. per non per s hoc verbum scribitur, hoc in loco, ὅπλῃ ζῶσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους νεκρίκωνται, τὸ χεῖλος τῆς σόματος χαλκῶ κρίκω. Aeschylus item κρικώσων habet. edit. meae p. 9. per metathesin pro κρικώσων. s. r. Vide Foef. p. 355. in voce κρικός.

n. Libro de offium nat. p. 63. v. 4. de distributione venarum. Et propagines suas ἐνεφλεβοτόμησε diuifit in partes et intestinum ac ventrem inuoluit. Germanus interpres ἐνεφλεβοτόμησε vertit, multipliciter per venas transmittit. Caluus ve-

ro, proiecturasque et agnationes, per easque sanguinem emittunt. EUST. V. Foef. p. 210. o. Haec explicatio optime conuenit loco κατ' ἱητρείου p. 685. 40. VII Foef. p. 7. in voce ἀθελγῶσαι. Adde περὶ ὀστέων φύσεως p. 63. 15. p. A Galeno non inuenio expositum μυκονοειδές, sed dumtaxat verbum ἐρυκώδη: hoc vero ἀπὸ τῶν μυκῆταιν deducit: at Erotianus suum μυκονοειδές, si modo ita scripsit, ἀπὸ τῶν μυκῆταιν. Certe facilis fuit lapsus ex μύκητες in μυκῆτες. Gale- num autem in explicatione τῆς ἐρυκώδης scripsisse ita, ἐπὶ φύσεις ἐσχες πλαδαράς ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες, haud negare aufit, qui alibi apud eum legitur, ἐπιφύσεις vocari μύκητας. Ceterum locus vnde illud ἐρυκώδη depromsit, est hic περὶ γυναικείων L. I. εἰ δὲ ἐχώρει ἡ μήτρασις, ἐν αὐτῇ ἐμν-

¹ Ἐπίδοξοι) προσδόκιμοι.

¹ Ἐκπεπληγμένον) ἐξεπτυγμένον.

² Ἐγγωνίῳ πῆχει) ἔγγωνός πῆχους λέγεται, ὅταν καμφθεῖς, ³ γωνοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα.

Εὐθύω.

¹ εὐαπεπληγμένον MS. D. ἐκπεπλεγμένον. Foef. ex coni. ἐρυκώθῃ τὰ ἔλκεα. s. t. Foef. p. 200. multa docte de hac voce differit.

q. Locus respicitur de fract. p. 564. 38. vnde mauult Foef. *ἐπίδοξος, προσδόκιμος.*

r. Galenus in Exeg. exponit, detortum. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam facere oportet iuxta vlceris formam, quo fit quam minimum hians, et *ἐκπεπληγμένον* expansum inter deligandum, siue diuariatum, siue digrediens. In cuius com. Galenus inquit, per translationem vtrisque his verbis vsum fuisse: Num et hians, quod est *σεσηρὸς*, id est, rigens de labiis oris dicitur, digrediens, hoc est, *ἐκπεπληγμένον*, de cruribus gradum facientibus, atque inter se distantibus. Crurum enim diductio *πλίκα* digressio appellatur, et *πλίγας* gressura, sicut dictum est. Est ergo secundum Galenum *σῆρεσθαι* hiare, a labiis oris sumto vocabulo: et *ἐκπλήκσεσθαι* dinaricari, a cruribus plurimum inter se diductis. Primo progn. t. 18. p. 402. v. 18. Et crura supini iacentis valde incuruata esse, ac *διαπεπλεγμένα* complicata, sic

vertit Germanus interpres: alii distracta. Quem locum Galenus exponens, ait: Verbum *διαπεπλεγμένα* distracta scribitur, et per γ et per χ, et significat crura plurimum inter se distantia, non aliter iudicandum est, si *περιπεπλεγμένα* complicata legas. Eandem sententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 31. Secundo prorrh. p. 421. v. 31. de mulieribus concipere non potentibus. Aut enim reuulsus est, aut *ἐκπεπληγμένον* euersus. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vel conuulsus, vel percussus, vel retusus est. Εὐστ.

s. Primo de offic. med. t. 17. p. 502. v. 40. Summas manus *ἐγγώνιας* angulares ad brachia figuret. In cuius com. Galenus ait, iubere Hippocratem, ne medicus superius, quam sit mammarum situs, manus porrigat, nec inferius, quam vt pectore super genua incumbente, ad rectum angulum cum humeris figurentur: quem habitum *ἐγγώνιον* appellat. Hic autem medius est inter vltimum cubiti flexum, vltra quem flecti, et vltimam porrectionem, vltra quam extendi brachium

non

Ἐπίδοξοι) probati.

Ἐκπεπληγμένον) explicatum.

Ἐγγωνίῳ πῆχει) cubitus ἔγγωνιος dicitur, quando flexus in angulum redigitur secundum ἀγκῶνα.

Ἐγγωνίῳ πῆχει) Foes. ex con. ἔγγωνιοποιηθῆ MS. D.

non potest. Et libro tertio t. 20. p. 504. v. 27. In quiete quidem atque otio considerare rectum habitum oportet, puta brachii: in medio, porrectionem, atque contractionem, οἷον τὸ ἔγγυς τῷ ἔγγωνίῳ πῆχειος πρὸς βραχίονα, hoc est, quemadmodum ubi cubitus cum humero prope ad rectum angulum figuratur. Quem locum Galenus exponens, inquit: non posse ἔγγωνιον dici, quod ad acutum angulum figuratur: tum quod nemo ex Graecis appellat; aut ἔγγωνιον per duplex γγ aut εὐγωνιον per εὐ syllabam, acuti anguli figuram: sed quae rectum angulum habet, ea εὐγωνιον, per εὐ diphthongum, et ἔγγωνιον per duplex γγ nuncupatur. An ἔγγωνιον necesse est accipere id, quod ad rectum angulum figuratur: quod accidit, ubi cubitus cum humero facit angulum rectum. In com. etiam t. 10. primi de fracturis ait: Vbi totum brachium ad rectum angulum figuratur, ita ut humerus et cubitus rectum angulum ostendant, hunc habitum Hippocrates solitus est appellare ἔγγωνιον. Et in com. t. II. addit: Unus ha-

bitus est inter extremum flexum, et extensionem; quem Hippocrates ἔγγωνιον appellat: alter inter primum et supinum, sub quo ait, cubitum radio subiici. Igitur ficut hunc iustum et rectum dicit, sic etiam illum, qui ἔγγωνιος dicitur, sub quo humerus cum cubito ad rectum angulum collocatur. In Mochlico p. 507. v. 29. Cubitus vero si foras, vel intro exierit, reductio quidem in figura ἔγγωνίῳ τῷ πῆχει κοινῷ, id est, anguli recti communis cubito; ad brachium. Et p. 511. v. 3. Cubitum autem ἔγγωνιον rectum angulum ad brachium habentem. EUST. Aut ἔγγωνίῳ πῆχει legendum, ut conveniat cum sequenti ἔγγωνος: aut ἔγγωνιος ut convenire possit cum ἔγγωνίῳ. Sed ex Hippocrate et Galeno dubitatio tollitur, apud quos ἔγγωνιος πῆχυν legitur. Hippocr. κατ' ἡτρεῖν in ultima pagina, ἐκ δὲ τῷ κοινῷ, ἔκτασιν, σύγκληψιν, οἷον τὸ ἔγγυς τῷ ἔγγωνίῳ πῆχειος πρὸς τὸν βραχίονα. Vbi tamen incertum est an Galenus ἔγγωνίῳ πῆχειος, an ἔγγωνίῳ σχήματος πῆχειος legerit. Et

¹ Εὐθυωρίαν) εὐθύτητα.

Εἰσάδω) ² ἀντὶ τῆς καθιστάτω.

Εὐθετισάμενος) ³ κατατρώσας.

^x Εθανατώθη) ἐνεκρώθη.

^γ Ἐτιταίνεται) ἀντὶ τῆς ἔτεινεν. Ὡς καὶ Ὀμηρος

Ἐτιταίνεται) ⁴ καμπύλα τόξα.

² Ἐπεσοφίσαντο) περιεργάσαντο.

⁶ Ἐκχαυνῶν) ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων.

^β Εὐαλθέα) εὐθεράπεντα καὶ Ἀλθεῖς, ἡ ἰασις καὶ ἡ θεραπεία.

^γ Ἐπισαντα) δυναντα. Ὡς καὶ Ὀμηρος, ὅς τις ἐπίσαντο ἡσι φρεσὶν ἀρετὴν βάζειν.

^δ Ἐπιεικῶς) ἰκανῶς. Καὶ Ἐπιεικῇ τὸν ἰκανὸν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἐγκυ.

εὐθυωρίαν MS. D. εὐθυωρίδα MS. St. Eust. et Chart.

εὐθυωρίην Foef. ex conii. ² ἀντὶ τῷ MS. D. ³ κατὰ

σειλάς MS. St. et Chart. ⁴ καμπύλῳ MS. D.

Et ἐγγώνιον σχῆμα inquit vocari aiunt τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, id est, ἵνα τὸ τῆς πῆχους ὁσπὲν πρὸς τὸ τῆς βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζεται γωνίαν. Idem in comment. i. in L. de fract. ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς vocari dicit ab Hippocrate τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τῆς βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν. Idem in L. κατ' ἰσηρεῖον Comment. i. ait ἐγγώνιας χειρὰς vocari ab eodem Hippocrate, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν πῆχους ἐργάζεται πρὸς τὸν βραχίονα. At de ἐκπεπληγμένους vide annot. ad Galen. in voce σεσηρὸς. st. Foef. p. 175. plurā suppeditat exempla.

t. Nonnulla exemplaria habent εὐθυωρίαν, quarum vocem neutram apud Hippocra-

tem inuenio. Galenus tamen in primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. ait: Nos scire Hippocratem appellare ἔξιν magna ex parte εὐθυωρίαν; id est, rectum tramitem: quandoque vero etiam lationem. EUST. Foef. addit libr. de fract. p. 567. 41.

u. V. Hipp. de fract. p. 555. 4. 10. libr. de artic. p. 598. 19. et Foef. in voce εὐθετα.

x. Exprimatur locus de fract. p. 562. 23. v. Foef. p. 182.

y. Hanc vocem explicauit supra Erotianus diuerso modo, quam hic exponit, quod profecto mirum videtur. Locutus Homeri est in quinto Iliadis v. 97. EUST. V. Foef. p. 246.

Εὐθυωρίδα) rectitudinem.

Εισάδω) pro, fedeat.

Εὐθετισάμενος) contrahens, vel scribendum κατα-
σρώσας, prostrernens.

Ἐθανατώθη) mortuus est.

Ἐπιταίνεται) pro extendit, vt Homerus, ἐπιταίνεται
extendit curuos arcus.

Ἐπεσοφίσαντο) elaborauerunt.

Ἐκχαυνῆν) decipiens, et eleuans.

Εὐαλθα) sanabilia, et ἄλθεξις, medela, et curatio.

Ἐπίσανται) possunt, vt ait Homerus. Quicumque
ἐπισαίτο posset suis praecordiis recta dicere.

Ἐπιεικῶς) satis, et ἐπιεικῆ idoneum Attici dicunt.

Ἐγκύρ-

⁵ ἐπεψηφίσαντο quaedam exempl. ap. Hipp. ⁶ ἐκχαυνῆν
MS. D. et Eust. ἐκχαυνῶν ἐξαπατῶν) μεταωρίζων Foef.
ex coni. ⁷ εὐελθέα MS. D. εὐαλθα quidam codd. ap.
Hipp. male. et Eust.

z. V. Foef. p. 223. Locus
indicatur ex Lib. de arte p.
596. 6.

a. Vide L. de artic. p. 614.
20. et Foef. p. 193.

b. Vide loc. in L. de art.
p. 608. 49. et 650. 5. et Foef.
p. 246.

c. Locus Homeri ab Ero-
tiano adductus, est in octauo
Odyssaeae. Libro de carnibus
p. 43. v. 20. Muti ex natiui-
tate differere ἐν ἐπίσανται
non possunt, sed vnam tan-
tum vocem sonant. Vsurpa-
tur etiam haec vox pro co-
gnoscere, pluries quidem in
principio libri de affectioni-
bus. Et primo de diaeta p.
84. v. 31. At vero homines
ex manifestis obscura confi-
derare ἐν ἐπίσανται non no-

verunt. Et p. 89. v. 23. Quae
vero per visum aut auditum
percipere oportet, quae non
prius ἐπίσανται sciunt, per-
cipere non possunt. EUST.
Vide Foef. p. 232.

d. Secundo de diaeta p. 94.
v. 9. de falsamentis. Plera-
que etiam alium ἐπιεικῶς le-
niter mouent. Libro de af-
fect. p. 184. v. 9. de alui pro-
fluuiio. Postea pituita (sci-
licet secedit) et ἐπιεικῶς pro-
be quidem edit. Septimo de
morb. vulgar. p. 351. v. 41.
de febribus: Sed rursus in-
calescebant, et ἐπιεικῶς leni-
ter longe. Et p. 353. v. 42.
de Cydis filio: Spiritus ἐπι-
εικῶς leniter semper modera-
tus. Primo prorrh. com. 3.
t. 67. p. 413. v. 9. Ex surdi-
tate

¹ Ἐγκυράσαι) ^e ² ἐπελωθεῖν, κατελωθεῖν.

^f ³ Ἀλωσθῇ) εἰς ἰθὺ σκολιὰ.

^g ⁴ Ἐπιτυχώτερον) εὐφορώτερον.

^h Ἐλύτρουσιν) ⁵ ἔλυτρα ⁶ λέγεται τὰ περιεκτικὰ τῶν σωμάτων, οἷον σκέπασματα.

Ἔσμα-

¹ Ante ἐγκυράσαι additum ἐγκύρσαι in vno codice St. et Chart. vulgg. addunt ἐγκύρσαι) ἐντυχάειν, et hanc lectionem praeferit Foësius. ² Eust. hic nouum inchoat canonem, et Iunt.

tate ἐπεικῶς leniter abscessus circa aures fiunt. In cuius com. Galenus ait: Quoniam aduerbium ἐπεικῶς, id est, mansuete, in medio dictum est eorum, quae multam, et eorum, quae paucam habent spem in omnibus symptomatibus: sic et hominem vocamus ἐπεικῇ moderatum, et a quo nihil per vitam fit nimis. In coac. praenot. p. 426. v. 32. In phreniticis, in principiis affectiones ἐπεικῶς mansueto ac frequenter transmutationem habentes, malae sunt. Et p. 439. v. 3. At tristitiae cum silentio, et hominum auersationes ἐπεικῶς leniter eo modo affectos, occidunt. Tertio de fract. t. 34. p. 468. v. 11. Habet enim et hic sermo aliquam ἐπιείκειαν verisimilitudinem. Quem locum exponens Galenus ait, verisimile dixit ἐπεικῆς, quasi probabile. Primo de artic. t. 16. p. 473. v. 32. Haec repositio secundum naturam ἐπεικῶς moderate est. Galenus in com. ait: hunc modum secundum naturam esse affir-

mat, moderate: quod significauit verbo ἐπεικῆς: quemadmodum et homo moderatus ἐπεικῆς graece dicitur: putarunt nonnulli verbum ἐπεικῶς vsurpari pro maxime etc. quare neque verbo ἐπεικῶς maxime significatur. Et t. 55. p. 476. v. 32. Conducit enim omnes vsiones tegere, vt etiam ἐπεικῶς leniter, seu conuenienter curentur. Et libro tertio t. 102. p. 492. v. 40. Et tibia, et pes ἐπεικῆως moderate recta apparent. Quem locum exponens Galenus inquit: Hippocrates modice ἐπεικῆως dixit: quo verbo significari, neque perfecte, aut omnino vehementer, neque ex toto, sed mediocriter, ex ipsius verbis colligitur. EUST.

e. Primo de art. t. 57. p. 476. v. 36. de brachii alligatione ad costas. Sic enim maxime ἐπελωθεῖν cicatrix induci poterit. EUST.

f. ap. Eust. εἰλωρδῇ. In aliquibus exemplaribus scribitur εἰλωσδῇ. Sed vt arbitror vtroque mendose, neutra enim

Ἐγκύρσαι) occurrere.

Ἐπελωθεῖν) ad cicatricem perducta.

Εἰλωρεδῇ) in recto obliqua.

Ἐπιτροχώτερον) agilius ad motum.

Ἐλύτρουσιν) dicuntur ἔλυτρα ea, quae corpora continent, et sunt ceu velamenta.

L 2

Ἔσμα-

³ Pro hoc legitur εἰλωρεδῇ. St. Eust. et vulgg. ⁴ Pro hoc legitur ἐπιτροχώτερον. St. Eust. et Iunta. ⁵ ἔλυτρα Chart. ⁶ λέγονται MS. D.

enim harum dictionum reperitur: sed ἰθυλόρδῃ sic enim legimus in tertio de art. t. 42. p. 485. v. 41. Inde vero (scilicet a magno verticulo) usque ad septi annexionem ἰθυλόρδῃ in directum repanda est (videlicet spina). Hanc nostram coniecturam confirmare videtur Erotianus ipse, qui εἰλωρεδῇ exponit ἰθυσκολία, seu εἰς εἰθὺ σκολία, quovis enim modo scribatur parum refert, quum utraque vox, idem significet, nimirum in recto obliqua, de qua Hippocrates t. 40. libri supra citati p. 485. v. 38. mentionem facit. Ipsa autem spina, inquit, secundum longitudinem ἰθυσκόλιος recto obliqua est. In cuius com. Galenus inquit: Obliquam dixit σκολίαν, eam sic appellare solitus, quae in latus inclinata est, nunc autem non in latus, sed in posteriorem et priorem partem significare vult. Quid autem significet λορδόν, infra dicetur in annotatione dictionis λορδοτάτον,

EUST. Mendosam esse primam huius versus vocem vel inde patet, quod ab ε non α incipere debeat, ut in sua sit classe: sed quomodo emendanda sit perspicere nequeo. ST.

g. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 24. Quum igitur fracta fuerit clavicula, os, quod ad humerum est, magis deorsum repit, huc enim ipsum vna cum humero et brachio defluere ἐπιτροχώτερον agilius est inferius, quam superius. EUST. Vide Foef. p. 234.

h. Galenus in Exeg. habet, ἔλυτρα, velamina. In aliis locis ἔλυτρα per duplex λλ scribitur, per simplex λ nusquam reperi. Tertio de artic. t. 33. p. 485. v. 28. Ipsa autem medulla spinalis quibus ἐλύτρωται interfecta sit ἐλύτρωσι inuolucris, et vnde profectis, et ubi desinentibus etc. In quo loco Galenus inquit: Tegmenta ac velamenta alicuius rei veteres appellant ἔλυτρα, atque idcirco

ⁱ ¹ Ἐσμασάμενος) ἐμβαλὼν.

^k Ἐπιζῶσα) ἐπιζῶσα.

¹ ² Ἐκπαλήσαντος) ἐκ πάλης γενομένε.

^m ³ Ἐγχεῖμπτειν) πελάζουσιν.

ⁿ Ἐπικαρσίν) ⁴ πλαγίαν.

^o Ἐμπηροί) πηρὸν λέγει Βακχεῖος τὸν Χωλόν.
Δυνατὸν δὲ ἀκείναι πάντα τὸν περὶ τὰς Φυσικὰς ἐνεργείας ἐμποδιζόμενον.

^p Ἐσκεδασμένη) σκορπιθεῖσα.

Ἐυφρό.

¹ *Chart. expon. Gal. ἀντιθεῖς.* ² ἐκπαλήσαντες et γενομένοι *mauult Foes.*

co Hippocrates nunc medulae spinae tegmenta, ἔκλυτρα nuncupauit. EUST. Apud Hippocratem et Galenum inuenio ἔκλυτρα duplicato λ, ita enim legitur in L. de artic. αὐτὸς δὲ ὁ νοτιῶος οἷσιν ἔκλύτρωται ἔκλύτροισι. Vbi Galenus ait ἔκλυτρα veteres appellasse τὰ σκεπάσματα τε καὶ περιπλήματα τινῶν, nisi est mendum. s. t. Foesius p. 201. vno tantum λ scribit.

i. Primo de morb. mul. p. 252. v. 35. de extrahendo foetum mortuo: Si vero fieri non poterit, vt hoc facias, quidquid sane foris fuerit, quantum potes penitissime refecato, et reliquum ἔσμασάμενος profunditate intus explorata, protrudito: et foetum in caput vertito. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 44. de naso fracto: Et in nares ἔσματτευόμενον contrectatione facta, ea, quae intro repunt, impigre dirigere. Sic vertit interpres Germanus. Vidus

vero: In naribus item alte inquirere. Et t. 26. p. 481. v. 2. inuenio ἔσμάττεσθαι. Frequenter autem, inquit, circa linguam ἔσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius expositione Galenus ait: Μάττεσθαι significat, inquirere: sed ἔσμάττεσθαι alte inquirere: sicut nunc, vbi alte inquirere, ἔσμάττεσθαι dixit. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 10. Nisi hominem feces, deinde ἔσμασάμενος manu alte indita in ventrem ab interiori parte in exteriori compellas. In quo loco Galenus inquit: Manum alte indere in ventrem causa conquirendi, quae ibi sunt, dixit ἔσμάσσεσθαι. In Mochlico p. 506. v. 12. de naso fracto: Deinde sustentabis digitis, ἔσματευόμενον alte contrectando, vel inquirendo, et dirigendo. Caluus vertit, digitis coaptato. EUST. Habetur ἔσμασάμενος apud Hippocratem de articulis, vbi Gale-

Ἐσμασάμενος) iniiciens.

Ἐπιτορέσαι) sternere.

Ἐκπαλήσαντος) cui forte aliquid contigit.

Ἐγγερίμπτει) appropinquant.

Ἐπικαρσίν) obliquam.

Ἐμπηροι) Πηρὸν Bacchius inquit claudum esse. Potest etiam intelligi haec dictio de quouis, qui ad naturales operationes obeundas sit impeditus.

Ἐσκεδασμένη) sparsa.

L 3

Εὐφρο-

³ *Ista, quae vides, barbara, reposuit typotheta aliquis, qui scilicet excidere passus harum vocum συμπλοκήν, nec exemplar iterum inspicere dignatus est. ἐγγερίμπτει et πελάζουται mauult Foef.* ⁴ *πλαγίων MS. D.*

Galenus exponit ἐντιθεῖς. s. t. Vide Foef. p. 244.

k. Vide L. de art. p. 620. 55. et p. 658. 10.

l. Tertio de fract. textu vlt. p. 470. v. 41. de brachii in anteriorem partem luxatione: Sed quid repentina ἐκπαλήσει eluctatio non eiecerit. Et v. 42. Huic autem ἐκπαλήσει eluctationi magnum quoddam obstaculum est. Et v. 43. Attamen quidam sane ἐξεπάλησεν eluctantur. Signum autem ita ἐκπαλήσασιν eluctatis, nihil enim de cubito flectere possunt. Tertio de art. t. 93. p. 491. v. 49. de luxatione femoris. At quibus dum adhuc in ventre sunt, hic articulus fuerit luxatus, aut dum adhuc augefcunt, vi elapsus, non fuerit repositus, aut etiam prae morbo hic articulus excefferit ac ἐκπαλήσει luxatus fuerit. Sic vertit Germanus interpres. Alii vim, aut expulsionem, aut

colluctationem hanc vocem significare dicunt. EUST. Foef. p. 189. fusius hanc explicat vocem.

m. Galenus in expositione t. 1. libri primi de fract. inquit: Ἐγγερίμπτει, quod est appropinquare et attingere, vel oppangere nominat Hippocrates, quum partes ossium, quae conformantur, ad propriam sedem aguntur, et se mutuo allidunt. Quidam interpretes, ossa ἐγγερίμπτειτο, conduntur vnum sub altero, vertunt. De hac voce plura dicemus infra in annotatione dictionis ἐγγερίμπτειν. EUST. Pagina sequente ἐγγερίμπτειν exponit ἐμπηδᾶν. s. t. V. Foef. p. 179.

n. Praecipue de via apud Thucydidem Herodotumque passim haec vox occurrit.

o. Vide L. I. de morb. p. 129. 7. 41. et Foef. p. 203.

p. Vide L. I. de morb. p. 139. 49. et p. 131. 1.

^q Εὐφρόνας) τὰς νύκτας.

^r ¹ Ἐκλαψας) ἀπελέπισας.

^s ² Ἐμυλώθη) ἀντὶ τῆς ἐτυλώθη. Μύλον γὰρ κα-
λῶσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑτέρᾳ γινόμενον σιρόρον.

^t Εὐλῶν) τῶν ³ σκωλήκων.

^u ⁴ Ἐλαιον ὑὸς) τὸ ὑεῖον σῆμα.

^x ⁴ Ἐκτόμε) Διοκλῆς φησὶν ἔτῳ καλεῖσθαι τὸν μέ-
λανα ἐκτέτονον.

^y ⁵ Ἐκθέωσιν) ἐκτρέχωσιν.

^z ⁶ Ἐγχεῖμπτειν) ἐμπηδαῖν.

Ἐκ

¹ Chart. ἐξεκόλυψας ab ἐκκολύπτω. Hippocr. quidem est
ἐκλεπεῖζω, Galen. ab ἐκλέπω, at legi deberet ἐξελέψας.
At ἐκλαψας non admittit. Foef. ἐκλεψας. ² ἐμυλώ-
θη Foef. ex coniectura.

q. Respicitur loc. περὶ γυ-
ναϊκ. L. I. p. 231. 43. Cf.
Foef. p. 254.

r. Galenus ἐκκολύπτω vult
esse apud Hippocratem ἐκλε-
πίζω, a quo legendum hic
ἐξεκόλυψας. Ab ἐκλέπω au-
tem legi deberet ἐξελέψας,
vt et ἐξελέψεν habetur apud
Hippocratem. At ἐκλάψας
non video quomodo ferri
possit. s. r. Vide Foef. quo-
que p. 186. in voce ἐκκολύ-
ψας.

s. Galenus in Exeg. expo-
nit, induruit, et ἐμυκώθη
conclufit, vt Dioscorides ait.
Plurimi autem, adnāscēntias
habuit tumidas, vt et fungi.
Ἐμυλώθη non reperio, sed
ἐμυκώθη. Primo de morbis
mul. p. 244. v. 28. de puden-
do puerperae obdurato: Ἐ-
μυκώθη τὰ ἔλκεα conclufa
vlcera. EUST. V. Foef. p.
206.

t. Primo de morb. mul. p.
255. v. 23. de medicamentis
ad conceptum: Secundum
mulieris, et εὐλέων vermium
carnium capita, et alumen
Aegyptium cum adipe anse-
rino diluito, et in lana ad os
vteri adponat. Et v. 29. ad
idem, εὐλήν vermem carniū,
qui caudam habet, accipito.
EUST. Vide Homer. Il. τ.
v. 26. et Il. χ. v. 509. ibique
Scholiasten.

u. Primo de morb. mul. p.
250. v. 18. et ἔλαιον συὸς adi-
pem seu pinguedinem suillam
illinito, vel vt Caluus, suil-
lum pingue. Legitur etiam
frequenter anseris ἔλαιον
adeps seu pingue in libris
muliebribus: saepius etiam
phocae ἔλαιον oleum seu
adeps, in eisdem libris. EUST.
Vide Foef. p. 197.

x. Galenus in Exeg. ἐκτό-
με, veratri nigri. Dioscori-
des

Εὐφρόνας) noctes.

Ἐκλάψας) corticem detraxisti.

Ἐμυλώθη) pro, occaluit. Μύλον enim medici nascentem in vulua scirrhum appellant.

Εὐλῶν) vermium.

Ἐλαμον ὕος) suillus adeps.

Ἐκτόμα) Diocles inquit sic nigrum elleborum appellari.

Ἐκθέωσιν) excurrunt.

Ἐγχεῖπται) infilire.

L. 4

Ἐκ-

³ σκωλίκων vulgg. ⁴ ἐντόμα quidam ex Plinii L. XXV. c. 5. ⁵ Apud Hippocrat. est εὐανθέωσι Foef. ⁶ ἐγχεῖπται Eust. et vulgg.

des L. IV. c. 145. Elleborum album, inquit, sunt qui ἄτομον appellent, nisi sit mendum: nam interpretes vertit ἔκτομον. Et c. 146. inquit, elleborum nigrum, sunt qui ἔκτομον appellent, quod interpretes vertit, ectomon, quam vocem Hermolaus Barbarus et Marcellus Vergilius frequenter fuisse in usu Hippocrati testantur. Primo de morb. mul. p. 258. v. 45. Τῶ ἐκτόμα veratri nigri radices tenues tritas, quantum tribus digitis apprehendere potes, etc. praebe. EUST. Apud Diosc. quaedam editiones exhibent ἐντομον. De Helleboro autem confer, si placet, Casp. Hoffmanni varr. lectt. L. I. c. 1. 2. 3. 4. p. 1-8.

y. Loca sunt L. II. περὶ γυναικ. p. 275. 16. et περὶ γυναικ. Φυσ. p. 215. 23.

z. Secundo de art. t. 34.

p. 485. v. 36. Facilius enim sic ad naturam redibunt, quam si quis ossa inter se ἐγχεῖπτων complicans cogere conetur. Et libro tertio t. 112. p. 494. v. 15. Praeterea quibus sic procidit, magis adhuc calci προσεγχεῖπτεισιν inhaerent, quam priori parti pedis. In cuius com. Galenus ait: Inhaerere dixit ἐγχεῖπται, quod vocabulum mutuari solet ad ea significanda, quorum alterum alteri inhaeret. Iuxta quam significationem eo utitur, quum in fracturis componendis imperat, ut fracta ossa prius intenta inter se diducantur. Sic enim ait facilius componi, quam si ἐγχεῖπτονται, id est, quum alterum alteri inhaeret, propellantur. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἐγχεῖπται. EUST. Vide Foef. p. 179.

^a ¹ Ἐκθύη) ἔξορμα.

^b ² Ἐπιλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) ἀντὶ τῆς ἐμποδίζονται. Ἡ λύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἢ σκια λέγεται. Καὶ ³ Θεκυδίδης ἐν 5^ῃ Φησὶ, τῷ κοινῷ ⁴ φόβῳ τὸν σφῆτερον ⁵ ἐπιλυγάζονται.

^c ⁶ Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ) ἀντὶ τῆς ἐφάψῃ. Ἐρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπαφᾶσαι.

Ἐκ-

¹ ἐκθύει Eust. et Iunt. quae lectio ex Foessii sententia praefenda. ² ἐπιλυγάζονται MS. D. et sic vulgg. ἐπιλυγίζονται vitiose apud Hipp.

a. Libro de usu humidorum p. 113. v. 38. de papulis rubicundis: Quales alia atque alia parte sublatae ἐκθύει erumpunt. Et v. 43. Nam si haec posterius fecerit, nequaquam amplius ἐκθύει erumpunt. Secundo de morbo vulg. sect. 2. p. 323. v. 18. Quaedam lactans ἐκθύματα pustulas per corpus ubique habebat. Et libro tertio com. 3. t. 51. p. 323. v. 6. Ἐκθύματα papulae magnae. Quem locum Galenus exponens ait: Perspicuum est, ex verbo ἐκθύειν, quod est erumpere, ἐκθύματα papulas nominari: quod non in iis, quae sua sponte in cute erumpunt, dicitur. Et libro sexto com. 1. t. 19. p. 343. v. 40. Soluerit autem et vlcusculorum ad inferiora ἐκθύσις eruptio, si non profunda et rotunda fuerint. In cuius expositione Galenus ait: A verbo ἐκθύειν, quod est erumpere, vocem ἐκθύσιν, hoc est, eruptionem, media producta syllaba decli-

nauit, ac si exitum cum impetu dixisset. EUST. Vide Foef. p. 186.

b. Reperio ἐπιλυγίζονται non ἐπιλυγάζονται. Secundo de morbo mul. p. 279. v. 10. Si vteri velut in callum indurati fuerint, τότε ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται, id est, et menstrua sunt impedita. Et p. 281. v. 40. de inflammatione vteri. Et p. 282. v. 2. in quibus locis Germanus interpres vertit, menstrua obtorquentur. Ceterum locus, quem ex Thucydide adducit, est in concione Athenagorae Syracusani, in ipso nimirum exordio. EUST. V. Foef. p. 223. Hesychius interpretatur ἐπισκιάζονται, ἐπισκρύπτονται. Suidas, ὀλίγον φαίνειν, σκοτάζειν.

c. Et si ἐσαφάσῃ τῷ δακτύλῳ contigeris digito. Libro de natura mul. p. 225. v. 3. de contorto vtero. Et p. 223. v. 45. de indurato vtero: Quum sic habuerit, ἐσαφάσῃς τῷ δακτυλῷ, contigeris digito,

Ἐκθύει) erumpit.

Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) id est, menstrua sunt impedita; ἡ λύγη enim apud Atticos umbra dicitur. Et Thucydides in sexto ait, communi metu suas res ἐπηλυγάζονται, id est, tegunt.

Ἐσαφάσση τῷ δακτύλῳ) hoc est, tangens. Dicta est autem haec dictio παρὰ τὸ ἔσαφᾶσαι, quod est contrectare.

L 5

Ἐκ-

³ Θυκυδίδης St. ⁴ Φόβῳ τὸ MS. D. ⁵ ἐπιλυγάζονται MS. D. ⁶ ἔσαφάσσης MS. D. ἔσαφάση) ἔσαφάσση Eust. et sic Chart. et in seqq. ἔσαφᾶσαι.

digito, quae verba repetit p. 224. v. 18. Et p. 225. v. 22. et 31. et p. 277. v. 13. Reperitur etiam haec vox cum accusatiuo, et tunc significat immittere, cum datiuo vero tangere. Libro eodem p. 216. v. 12. de vteri ore collapsio. Et si ἔσαφάσση τὸν δάκτυλον digitum admoueris. Et p. 223. v. 40. de indurato vtero: Si vero etiam ἔσαφάσσης τὸν δάκτυλον immiseris digitum, quae verba etiam habentur p. 224. v. 31. Vbi vero recens fota aut lota fuerit τὸν δάκτυλον ἔσαφάσσεσθαι digito immisso os vteri corrigat ac dirigat. Legimus etiam ἔσαφάσση sine casus adiunctione. In eodem libro p. 216. v. 10. de inflammatione vteri: Si vero ἔσαφάσση contigerit, plenitudo illa vacua fit. Et p. 224. v. 45. Et si ἔσαφάσσης attigeris, ita habere deprehendes. Inuenies etiam hanc vocem sine compositione, libro eodem, p. 215. v. 15. de

ore vterorum complicato. Et si ἔσαφάσση τῷ δακτύλῳ contingat digito. Primo de morbo mul. p. 247. v. 46. Cognoscere vero poteris, quod hydrops est, ex ἔσαφάσσει τῷ δακτύλῳ digiti contactu. EUST. Apud Hippocratem περὶ γυναικείης φύσεως inuenio vno in loco ἔσαφάσσης τῷ δακτύλῳ male: in alio autem, non multo post, ἔσαφάσση τῷ δακτύλῳ, recte. Et ita hic legi debet, non autem ἔσαφάσση. Itidem vero ἔσαφᾶσαι, non ἔσαφᾶσαι. Nam et in eodem libro Hippocrates paulo post hunc locum, καὶ ἢν ἔσαφάσση τῷ δακτύλῳ, ὅψει, etc. habet τὸν δάκτυλον ἔσαφάσσεσθαι. Et multo ante, nimirum in secunda libri pagina, καὶ ἢν ἔσαφάσση τὸν δάκτυλον, εὐρήσεις τὸ σόμα ἰσχνόν etc. Galenus quoque ἔσαφάσαι exponit εἰσβαλλόντα τὴν χεῖρα ἔσφασαι. Sed σ non geminat, nisi forte peccarit librarius; quod mihi

^d ¹ Ἐκπατίη) ἐκτρόπως καὶ ὁδὸς ἀγνοῦντες. ² Ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν ἐκπάγλως.

^e Ἐχίνον καινόν) χύτραν καινήν. ² Ἐς δὲ ἔχινος, χύτρας εἶδος μεγαλοσόμε καὶ μεγάλης. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ Εὐπόλις καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπῃσι, καὶ Φιλήμων ³ ἐν Μυρμιδόσι.

^f Ἐναγίζεν) τοῖς κατοικοιχομένοις ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν.

^g ⁴ Ἐρυμάτων) ⁵ σφριγμάτων.

Εἰς-

¹ ἐκπατίως Eust. et Iunta. ² ἐστὶν ἐχίνος MS. D. ³ ὁ μυρμηδός MS. D.

mihi fit verisimile: nam et simplex ἀφάστων cum duplici σ in eodem libro Hippocratis inuenitur, τῶτο δ' ἂν γνοίης ὅτι ὕδρωψ ἐνεσιν, ἀφάστων τῷ δακτύλῳ. Obseruandum est autem modo accusatiuum τὸν δάκτυλον, modo datiuum τῷ δακτύλῳ Hippocratem huic verbo adiungere, et simplici, et composito. st. Apud Hippocr. legitur ἐπαφήση.

d. Hanc vocem ἐκπατίως non inuenio apud Hippocratem, sed ἐκπάγλως. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. de suppressis mensibus. Et onus quoddam incumbere videtur, et lumbos, et laterum mollitudinem ἐκπάγλως mirum in modum dolet. In epistola secunda ad Philopomenem, p. 527. v. 20. de somnio Hippocratis solliciti de Democrito: Somnium mihi oblatum habui, ex quo puto nihil valde periculosi fore, ἐκπάγλως mirabiliter enim

expergefactus sum. EUST. Quum ἐκπατίη exponit ἐκτρόπως, videtur aduerbium facere: at quum subiungit ὁδὸς ἀγνοῦντες, nomen facit; quomodo tamen esse possit nomen non video. Nec vero apud Hippocratem aut Galenum hanc vocem inuenio: sed apud Aeschylum p. 178. editionis meae habetur ἐκπατίοις, quod a scholiaste exponitur τοῖς ἔξω τῆς ὁδῆς. Quod si ἐκπάτιοι itidem legeretur in hoc Erotiani loco, satis conueniret explicatio illa ὁδὸς ἀγνοῦντες. Verum et ἐκτρόπως et ἐκπάγλως, quod a nonnullis legi dicit pro ἐκπατίη, faciunt, vt eum ita scripsisse suspicer, ἐκτρόπως καὶ ὥσπερ οἱ τὰς ὁδὸς ἀγνοῦντες, vel καὶ οἷον οἱ τὰς etc. st. Hesych. interpretatur τὰ ἔξω πάτερ.

e. Libro de nat. mul. p. 230. v. 3. Haec in ἐχίνον καινόν (quae vox in Ald. cod. deest) vas nouum fundito, et

Ἐκπατίως) extra modum, et viam ignorantes. Nonnulli scribunt ἐκπάγλως, et ἐκπλαγίως, hoc est, supra modum, seu mirum in modum.

Ἐχῖνον καινόν) ollam nouam. Est enim ἐχῖνος ol-
lae species magnum os habentis, atque amplae. Memi-
nit huius vocis et Eupolis, et Menander in Ἐπιτρέπῃσι,
et Philemon in Myrmidonibus.

Ἐναγίζεν) mortuis, vel subterraneis sacrificare.

Ἐρυμάτων) firmamentorum, vel munimentorum.

Εἶρ-

^a Pro ἐρυμάτων male Chart. ἐρεισμάτων ap. Hipp. Foef.

⁵ συριγμάτων MS. D.

et vinum affundito. Τῷ δὲ ἐχῖνῳ vasis autem operculum perforato, et imposita arundine foueto. Pro qua voce perperam in impressis codicibus legitur ἐσχῖνῳ. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 32. Et p. 289. v. 28. Haec immittito in ἐχῖνον καινόν ollam nouam, et vinum super infundito. Et p. 289. v. 9. Et olei rosacei heminam dimidiam in ἐχῖνον ollam mittere, cuius operculum foramen habeat. EUST. Ἐχῖνος, quo utitur Hippocrates non semel, habebat ἐπίθεμα, ut patet ex hoc περὶ γυναικείης Φύσεως loco, τῷ δὲ ἐχῖνῳ τρυπήσαι τὸ ἐπίθεμα. Item hoc περὶ γυναικείων L. II. καὶ ῥοδίνῃ ἀλείφατος ἡμιποτύλια ἐς ἐχῖνον ἐάσαι, ἔτὶ τὸ ἐπίθεμα ὅπῃν ἔχει. ST. Vide Foef. p. 257.

f. Locus respicitur in πρεσβεύτικῃ p. 538. 39. v. Foef. p. 207. qui et laudat locum in vita Hippocratis per Soranum scripta. Hesych. inter-

pretatur, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις.

g. In epistola ad Senatum Populumque Abderitarum p. 525. v. 12. Et beati profecto sunt populi, qui sciunt bonos viros sua esse ἐρύματα munimenta. Vide ea quae scripsimus in annotatione dictionis ἔργματα. EUST. Vt p. 148. Ἐργματα perperam habetur pro ἔρυματα, ita et hic malo ἐρυμάτων pro ἐρυμάτων haberi puto. ST. In loco ab Eustachio laudato non solum haec significatio obtinet, sed et Dii, ciuitatum praefides dicuntur ἐρυμάτα, sic Hippocr. de morbo sacro p. 123. 35. de Deo dicit, καὶ ἔρυμα γενόμενον ἡμῖν, tutela nostra exstitit, nos tutatur, aut liberat. Foefius p. 242. locum κατ' ἡγερίων p. 704. 3. subindicari scribit. Ceterum haec vox vallum, propugnaculum, munimentum, tutamentum, custodiam et praesidium quodvis notat, proprie tamen id quo nos contra insidias et vim hostium tutamur.

Εἰργεν) ἐκώλυεν.
^b Ἐξίτηλος) ἀδενής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

¹ Ζώνη) ὁ τόπος εἰς ὃν ² ζωννύμεθα. ³ Ἐνιοι δὲ τὴν ὀσφὺν ἐνόμισαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

^k ³ Ἡπατος ζύμωσις) οἰδηματώδης ὄγκος.
¹ ⁴ Ἡπιαλώδεις πυρετοὶ) οἱ μετὰ ⁵ φρίκης καὶ εἰργας γινόμενοι.
⁶ Ἡρησεν) ἐβοήθησεν.
^m Ἡδύσμασι) τοῖς ⁷ χλωροῖς καὶ ξηροῖς ⁸ ἀετύμασιν. Ἀττική δὲ ἡ λέξις. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἰππεῦσι, καὶ Εὐπολὶς ἐν Κλοταῖς, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. ⁹ Ὁθεν καὶ σέας ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ ¹⁰ ἡετυμένον.
ⁿ ¹¹ Ἡμίτομος) ἐπιδέσμις ὄνομα.

^{He}

¹ Ἡωνη MS. D. ² ζωννύμεθα vulgg. ³ Ἡπατος ζήμωσις MS. D. ⁴ ἡπιαλώδες MS. D. Legitur et ἡπιαλώδες iuxta dialectum Hippocr. St. sic Eust. Iunta et vulgg. quoque. ⁵ φρίκης MS. D.

h. Libro de alimento p. 110. v. 17. Assimilat autem pro viribus, quum id, quod super ingeritur, superatur, id vero, quod prius inest, superat, γίνεται δὲ καὶ ἐξίτηλος, exile autem fit, aliquando quidem prius, etc. sic vertit Germanus interpres. Quae interpretatio parum respondet Erotiani expositioni. EUST. Vide Foef. p. 219. et Dioscor. L. V. 13.

i. Hef. interpretatur, ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος, καὶ ὁ

τόπος ὃν ζωννύμεθα. Pol- lux, τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὁ σέον.

k. Quarto de morb. vulg. p. 328. v. 47. de Maeandri coeci vxore: Ἡπατος ζύμωσις hepatis oedematofus tumor; et deorsum secessus modicus. Germanus interpres vertit, hepatis feruor. Caluus fermentatio; ζυμάμα enim fermentum dicitur. EUST. Vide Foef. p. 259.

l. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 9. de constitutione austri.

Εἰργεν) prohibuit.

Ἐξίτηλος) imbecillus.

PRINCIPIVM Z.

Ζώνη) locus, quo cingimur. Nonnulli vero lumbum esse putauerunt.

PRINCIPIVM H.

Ἡπατος ζύμωσις) oedematofus tumor.

Ἡπιαλώδεις πυρετοὶ) febres, quae cum horrore ac rigore sunt.

Ἡεκησεν) opem tulit.

Ἡδύσμασι) viridibus ac siccis condimentis. Attica autem vox est, vt Aristophanes in Equitibus, et Eupolis in Furtis, et Menander in Dardano. Hinc et *σέαρ* ἡδύς, adeps suauis, dicit in secundo de morbis muliebribus, τὸ ἡετρυμένον, hoc est, conditum.

Ἡμίτομος) vinculi nomen.

Ἡε-

⁶ ἔρκεσεν MS. D. ⁷ Post *χλωροῖς* non habetur in uno καὶ ξηροῖς. St. consentit Chart. ⁸ ἀρτύμασιν MS. D. ⁹ ἐνθεν MS. D. ¹⁰ ἡετρυμένον vulgg. ¹¹ ἡμίτομος MS. D. ἡμίτομον ap. Hipp. Chart. et sic Foef. legendum censet.

austrina. Et febres tertianae naturam referentes, et ἡπιαλώδεις lenes. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, febres tertianis similes, sed leniores, peruagabantur. EUST. V. Foef. p. 264.

m. Secundo de morb. mul. p. 287. v. 25. Si vento inflati fuerint vteri, ἡδύσματα aromata omnia in vnguentum immittantur. Reperitur etiam dictio ἡδύς libro eodem p. 288.

v. 22. Aut *σέαρ* adipem ouilum ἡδύ conditum aromatis, lana excepta apponat. EUST. Hefychius etiam ἡδύσματα per ἀρτύματα explicat.

n. Secundo de officina medici t. 2. p. 503. v. 13. de vinculorum speciebus. Species autem simplex, orbicularis, ascia, sima, oculus, rhombus, et ἡμίτομον dimidiatus. Germanus interpres vertit, semifectus. In cuius expositione Galenus ait, Hippocratem

^ο ¹ Ἡμεσοῖ) ἔδρασαι, ἐσήρικται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρμασμάτων τῶν τὸν ἴσον τῆς νεῶς διακρατῶντων, ὁ φορεῖς τὰξιν ἐπεχόντων, ἀλλὰ ² τὴν σηρίζει μόνον. Ἐρμα ἔν καὶ Ἐρμασμα καὶ Ἐρμασις τὸ αὐτὸ δηλοῖ.

^ρ ³ Ἡγκίσρευται) ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν.

^ρ ⁴ Ἡγκυροβόλησε) κατήντησεν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων ἐρετα.

Ἡμι-

¹ ἥρμισαι MS. D. ἥρμασαι quidam legunt, non Hippocr. κατ' ἱητρεῖον, ubi legitur ἥρμόσαι, quod a Galeno exponitur ἐρμηῶσαι καὶ ἐσηρίχθαι. Chart. ἥρμᾶσαι, ἐδράσαι, ἐσηρίχθαι Foef. ex con.

cratem positis tribus simplicium vinculorum formis, nempe orbiculari, ascia, sima, deinde trium compositorum meminisse, oculi, rhombi, et dimidiati: dimidiatum, semirhombum etiam appellant. EUST. Apud Hippocratem non ἥμιτομος sed ἥμιτομον habetur ἐν τῷ κατ' ἱητρεῖον, ubi scribit, ὀφθαλμός, ῥόμβος, καὶ ἥμιτομον. Verum aperte Galenus non ἥμιτομον, sed ἥμιρόμβιον se legisse ostendit. ST. Vide Foef. p. 262.

o. Galenus in Exeg. habet ἥρμῶσαι, quod exponit esse firmatum, et innixum, vel aptatum. Et in plerisque locis Hippocratis legimus ἥρμόσαι. Quarto de artic. t. XIX. p. 495. v. 38. Oportet autem ἥρμῶσαι fulcire crus, et pedem, eo modo, quo ipse velit. In cuius comm. Galenus ait: Fulcire crus et pedem ἥρμόσαι dixit, hoc est,

stabiliter collocare: quo spectare imperat, ut membrum figuremus, quemadmodum maxime cubantem iuuat. Et in com. t. 20. addit: Eius, quod nunc ait, neue moueantur, vim ante posuit, quum fulcire praecipit, quod significauit verbo ἥρμόσαι: neque enim aliud est fulcire membrum, quam ab omni parte stabiliter collocare, sic ut nullo pacto moueri possit. Secundo de offic. medici t. 6. p. 503. v. 17. In his autem maxima deligationis vis est: compressio quidem, ut incumbentia non abscedant, neque penitus innitantur, sed ἥρμόσαι firmata sint quidem, non autem coacta. Et libro tertio t. 26. p. 504. v. 35. Deligare vero maxime oportet, primum, ut is, qui deligatur, dicat maxime se compressum esse circa laesam partem, minime circa extremas, ἥρμόσαι δὲ firmatum autem

**Ἡρμῶσαι*) firmatum est, confirmatum est. Ducta autem est metaphora ἀπὸ τῶν ἔρμασμαίων, hoc est a sustentaculis, quae navis malum sustinent, non ad onerandum, sed ad firmandum tantum. **Ἐρμαι* igitur, et *ἔρμασμα*, et *ἔρμασις* idem significant.

**Ἡγκίσρευται*) hami instar coaluit: vel implicate adhaesit.

**Ἡγκυροβόλησε*) occurrit; metaphora autem ducta est a navibus, quae ad portum applicant.

**Ἡμι-*

² τὸ σηρίζειν *MS. D.* ³ ἡγκύρευται *MS. D.* ⁴ ἦν κηροβόληται *Aldus.*

se esse, non compressum, copia linteorum, non robore. Quem locum Galenus exponens, inquit: Fulcimenta constat a Graecis appellari non solum ἔρμασματα, sed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν, hoc est, fulcimina puppibus abstrahunt, ad cuius similitudinem fulcire dictum est ab Hippocrate ἡρμόθαι, quod insidere significat, et inhaerere. Et in com. t. 37. addit: Suturas proprie ἁρμονίας, vocabulo deducto ἀπὸ τῆς ἡρμόθαι, id est, a committi, appellari; quod iis calvariae ossa ad vnguem inter se ἡρμῶσαι committuntur. *EUST.* Quum ἔρμάζειν, vnde ἔρμασμα, Galenus exponat ἐδράζειν et σηρίζειν, sitque passiva vox ἐρμάθαι, non abs resuspicietur aliquis ἡρμῶσαι hic legi debere potius quam ἡρμῶσαι. Sed tamen apud Hippocratem κατ' ἱγτρείον legitur ἡρ-

μόθαι, quod a Galeno exponitur ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐσηρίχθαι. Certe in Galeni exegeσι γλωσσῶν Hippocratis habes ἡρμάθαι explicatum ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόθαι. *ST.* Cf. *Foef. p. 164.*

p. Galenus in Exeg. exponit, est implicitus. Male vero in quibusdam eius codicibus legitur ἡγκίσρευται. *EUST.*

q. Galenus in Exegeσι ἡγκυροβόληται, intus adhaesit, ut in anchora fieri solet. Libro de ossium natura p. 63. v. 2. de venis. Altera vero premens spinam, in renem, ac vesicam, et pudendum ἡγκυροβόληται, velut anchoris, iactis inferitur. *EUST.* Galenus autem ἡγκυροβόληται habet vocem passivam et exponit ἐγκυροβόληται ἀγκύρα ὁμοίως. Sed pro ἡγκυροβόληται depravatissime scriptum est apud Hippocratem ἦν κηροβόληται. *ST.*

¹ (Ἡμιμοίριον) τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς.

² (Ἡρύγγη, Πόλιον) βοτανῶν ὀνόματα.

³ (Ἡνάγκαζεν) ἐβιάζετο.

⁴ (Ἡδελφισμένα) ² ὁμοιωμένα.

⁵ (Ἡρακλείης νόσος) τῆς ἐπιληψίας διὰ τὸ ἰσχυρὸν
τῆ νοσήματος, καὶ δυσκαταμάχητον ὡς μαρτυρεῖ καὶ
Ἀρι-

⁶ Ἡρύγγιον MS. St. Ἡρύγγιον Chart.

r. Pollux, L. VI. 36. dimidiatam partem interpretatur.

s. Libro de septimestri partu p. 44. v. 29. Et fortissimi ac plenissimi foetus, violantes, ac perrumpentes pelliculas, partum fieri Ἡνάγκασε cogunt; et plurimi ex his pereunt. EUST.

t. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de mensium suppressione. Et venter prominet; et desideriiis Ἡδελφισμένης similibus afficitur, velut in ventre habeat. Et libro secundo p. 288. v. 36. Aut cumini folia Ἡδελφισμένα similiter in vino trita. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, vel cumini folia vino cocta. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 12. p. 307. v. 20. Multa vero etiam alia signa his sunt Ἡδελφισμένα cognata. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 33. p. 372. v. 9. Et t. 39. p. 372. v. 33. eadem fere verba repetit. Et t. 40. p. ead. v. 34. Hoc tamen melius testimonium est, non enim Ἡδελφισμένον co-

gnatum est rei illi, de qua plurimus a me sermo habitus est. Galenus in comm. t. 33. supra citati inquit: Quae similia congruentiaque existunt, atque, ut quispiam dixerit, genere iuncta, cognataque consuevit vocare Hippocrates Ἡδελφισμένα, id est, germana; quod eorum, quae genere iunguntur, et familiarissimi, et genere omnium iunctissimi sunt ἀδελφοί, id est, germani, seu fratres. Tertio de fract. t. 35. p. 468. v. 2. Multis enim modis, alii aliis Ἡδελφισται cognati sunt. In quo loco Galenus ait: Quod solemus dicere nos, similia inter se sunt, et communicant, et cognationem habent, id dicere Hippocrates Ἡδελφισται consuevit: maximam rerum similitudinem, et cognationem nomine hoc prae se ferens. Nam cum multa cognata inter se sint, nihil familiarius ac cognatius, quam fratres videntur, quasi igitur maxima conuenientia, et similitudo eandem vim cum fraternitate habeat, eam verbo hoc Ἡδελφισται appellat.

Tertio

Ἡμισοίριον) dimidium drachmae.

Ἡρύγγη, Πόλιον) herbarum nomina.

Ἡνάγκαζεν) cogebat.

Ἡδελφισμένα) similia.

Ἡρακλείης νόσος) epilepsiae, ob fortitudinem morbi, et difficultatem expugnandi, ut testatur Aristoteles in Comicis.

² ὁμομομένα MS. D.

Tertio de art. t. 100. p. 492. v. 32. Multa vero etiam alia circa corpus, huiusmodi ἀδελφίξιας fraternitates ac cognationes habent. Et v. 35. Verum de his alibi nobis fermo erit ἡδελφισμένος cognatus his, quae nunc dicuntur. Quae verba Galenus exponens, inquit: Antea quoque diximus consueuisse Hippocratem eas partes nominare germanas, quae inter se confortium, et cognationem habent. EUST. Galenus in sua exegeσι γλωσσῶν Hippocratis ἡδέλφισαι non exponit ὁμοιωται, ut Erotianus explicat ἡδελφισμένα, ὁμοιωμένα, sed ὁκείωται. Idem tamen exponens hunc locum libelli de fracturis, πολλὰ καὶ δὲ ἡδέλφισαι τὰ ἕτερα τοῖσιν ἑτέροισιν, ait, pro eo, quod vulgo dici soleat ὁμοιωται, vel κοινωνεῖ, vel συγγενεῖαν ἔχει, dicere Hippocratem ἡδέλφισαι, ut magnam quamdam rerum inter se cognationem indicet; quod videlicet nulli arctiore inter se cognationis vinculo sint iuncti quam fratres. Sciendum est autem Hippo-

cratem non tantum verbo ἀδελφίξιας ita uti, cum alibi, tum in loco, quem modo protuli, sed etiam nomine ἀδελφίξιας ab eo deducto: (nam ab ἀδελφός fit ἀδελφίζομαι, ab ἀδελφίζομαι autem ἀδελφίξιας,) ut περὶ ἀρθρῶν, quum scribit, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάσις καὶ τῶν μυῶν σχήματα. Vbi Galenus ἀδελφίξιας esse ait κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων perinde ac si dixisset ἀδελφότητας. ST. Vide Foef. p. 260.

u. Primo de morb. mul. p. 235. v. 8. de repentina vteri suffocatione. Et similes sunt iis, qui ab Ἡρακλείης νόσος herculeo morbo detinentur. Galenus in sexto de morb. vulg. com. sexto, t. 7. exponens, ait: Quidam verò morbum comitialem, herculeum appellauerunt, non quod Hercules ipsum pateretur, sed videntur ii, sicut alii, qui quam saevus esset, nominibus explicarunt, ita hoc etiam nomen herculei, ut eius magnitudinem significarent, effin-

* Αριστοτέλης ἐν τοῖς ^x ¹ Κωμικοῖς. Ἐνιοὶ δὲ Φασὶ τὴν
^y μανίαν εἰρηδοῖα, ἐπειδὴ ² τέτρω τῶν πάλα ³ μόνος ὁ
 ἦρως ⁴ ἐάλω.

^z ⁵ Ἡμισεκτέα) τὸ ἥμισυ τῆς ἐκτέας. Ἐκτεὺς δὲ λέ-
 γεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτώ, ὥς Φησι
 Μένανδρος ἐν ⁶ Βοκωτία, ἐκ ἑσιν ἐκτεὺς τετὶ, μὰ τὸν
 Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐκτεὺς δὲ ἑσιν ⁷ ἐξ
 χοινίκων μέτρον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

^a ⁸ Θωρηξαι) οἰνοποτησαι. Ἐπεὶ καὶ οἰνόποσία
 ὑπ' αὐτῆς ⁹ Θώρηξις λέγεται καὶ μέχρι νῦν, τὰς μὴ
¹⁰ ἐπιπλέον οἰνωμένους ¹¹ Ἀνδροθήρηκας καλεῖμεν.

Θα.

* *reponendum κυκλιμοῖς Chart. quod Stephano debet.* ²
 τέτρω τῷ πάθει μόνω, *MS. St. et Chart.* ³ μόνω *MS.*
D. ⁴ ἐάλω *MS. D.* ⁵ ἡμισεκτέα *MS. D.* ⁶ Βο-
 κτία *MS. D.*

xiffé. Aretaeus secundo de
 sign. et caus. diut. morb. c.
 13. inquit: Herculeum mor-
 bum vocari elephantiasin,
 quoniam eo nullus maior est,
 neque violentior. ΕΥΣΤ.

x. Aristoteles librum scri-
 pssisse, cui titulus fuerit κωμι-
 κὰ, non memini me legere,
 at κυκλικὰ eum scripsisse con-
 stat. Quum igitur ex voce
 κυκλιμοῖς in vocem κωμικοῖς
 lapsus facilis, suspicari queas
 reponendum κυκλιμοῖς. ST.

y. Vulgo tamen inter me-
 dicinae scriptores hoc pro
 confesso habetur ἡρακλείην
 νόσον esse ἐπιληψίαν. Gale-
 nus autem non solum ἡρα-
 κλείην νόσον appellari solitam
 ab antiquis scribit, sed etiam

μεγάλην νόσον, item πάθος
 παιδίων, nec non ἱερὰν νόσον.
 Cuius postremae appellationis
 causas aliquot Aretaeus re-
 censet. Ceterum eodem sen-
 su nostrates altum malum
 vocare hunc morbum, quo
 Graeci μεγάλην νόσον, saepe
 suspicatus sum: quam bene,
 aliorum esto iudicium. ST.

z. Vide Foef. p. 261. He-
 fychius exponit ἡμισεκτον τε-
 τρασχοινικον, ὁ ἑσιν ἥμισυ
 τὸ ἐκτεν.

a. Galen. in Exeg. habet
 θώρηξις, quae vinolentia aut
 ebrietas exponitur. Sicque
 passim scribitur: et Erotianus
 ipse dictionem θώρηξις per
 ω, non per ο scripsit. Pha-
 vorinus tamen utroque modo
 scribi

Comicis. Nonnulli *μανίαν* appellatam esse dicunt, quum hoc ex antiquioribus solus heros correptus fuerit.

Ἡμεκτέα) id est, sextarii dimidium. Ἐκτεὺς autem dicitur Attica mensura, sex choenicos continens, ut inquit Menander in Boeotia. Non est ἔκτεὺς hoc per Aesculapium; et Aristophanes: Ἐκτεὺς autem est sex choenicum mensura.

PRINCIPIVM Θ.

Θωρήξαι) vinum bibere: quoniam vini potatio ab ipso Θώρηξις appellatur, atque usque in hodiernum dies eos, qui non admodum vino implentur, ἀγκροθώρηκας appellamus.

M 2

Θα-

⁷ χοινίκιον MS. D. εξαχολνικον MS. St. ⁸ Θωρήξαι MS. D. ⁹ Θώρηξις MS. D. sic quoque Hesychius et Varinus dant. ¹⁰ ἐπὶ πλέον disiunctim MS. D. ¹¹ ἀγκροθώρηκας MS. D. ἀγκροθώρηκας Eust. et Iunta.

scribi posse asserit, nihilque referre arbitratur, siue Θόρυξις per o et υ, siue Θώρηξις per ω et η scribatur. Secundo de nat. hum. t. 3. p. 23. v. 6. Et tam θωρησσομένων vinolentos, quam aquae potiores (scilicet morbus contingit). Secundo de morb. p. 144. v. 3. de morbis, qui a capite fiunt. Aut θωρήξεται inebriatus fuerit: aut in sole laborauerit. Et p. 145. v. 10. Si quis ex θώρηξις ebrietate voce priuatur. Et p. 152. v. 18. de tabidis: Θωρήξων ab ebrietatibus, et re venerea abstineat. Et v. 32. de tabe dorsali: Per annum θωρήξων ab ebrietate, et Venere, et laboribus abstineat.

Quam sententiam repetit p. 153. v. 3. de arteria vulnerata. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 35. de hydropico tussiente: Sin minus, θωρήξαι inebriato, et cibis ipsum impleto. Secundo aphorism. t. 21. p. 391. v. 23. Famem θώρηξις vini potatio soluit. In cuius commento Galenus inquit: Vini potionem θορήξιν nominare consuevit. In libro siquidem de nat. hominis, et de victus ratione, in hunc modum scripsit, quae verba nos supra adduximus. Quare, inquit eo in loco Galenus, θωρήξις vini potus ab ipso dicitur, quem dicit famem solvere. Et libro septimo t. 48. p. 400.

^b ¹ Θαμινά) πυκνά. Κεῖται καὶ ἐν τῷ Περὶ αἰμορροϊδῶν.

^c ² Θερμωλή) ὁ πυρετός. Μήποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτῆς θερμωλή λέγεται.

^d Θαλάμα) αἷ ³ καταδύσεις.

^e Θράσσει) Βακχεῖος φησὶ, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ⁴ ἐρεθίζει. Ἔσι δὲ ὀχλεῖ. Ὡς καὶ ^f Σοφοκλῆς ἐν ⁵ Ἑλένης ἀπαυτήσας φησὶ, Γυναικαὶ δ' ἐξελόντες, ἡ ⁶ θράσσει ⁷ γένυντε. Ὡς τῆ μὲν ⁸ ἔωλον γραφίοις ἐνημμένοις. Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. ⁹ Θρίσσειν δὲ φασι ¹⁰ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίσαθαι.

^g ¹¹ Θυημάτων) ἀρωμάτων.

Θύ.

¹ αἰμορροϊδῶν MS. D. ² θερμωλῆς MS. D. ³ καταδύσεις Foef. ⁴ ἐρεθίζει vulgg. ⁵ ἐλένη MS. D. ⁶ θρίσσει MS. D.

v. 9. Vrinae stillicidium, et vrinae difficultatem θώρηξις vini potus, et venae sectio soluit. Quem locum Galenus exponens, inquit, θώρηξιν esse vel simpliciter vini potionem, vel meracioris. EUST. Vide Foef. p. 273. De significatione autem vocis αἰμορροθώρηξις v. Hier. Mercurialis varr. lectt. L. IV. c. 6. p. 204 sqq. vbi inter reliqua locus Clem. Alex. in Paedag. L. II. c. 2. illustratur, et huius vocis vera eruitur significatio.

b. Quem affert locum ex libello de haemorrh. non invenio. Libro de locis in homine p. 71. v. 28. de morbo incognito: Si non profuerit gracilem facere, tumidum

facere conducit: et θαμινά frequenter permutare. Qua voce pluries in hoc libro etiam vtitur. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 24. Et vero θαμινά frequenter condormiat. Et v. 40. Si vero propinquissimi fuerint vteri, θαμινά frequenter vomat. Et v. 42. Et vrina θαμινά frequenter et paulatim destillat. Et p. 274. v. 25. et 49. In coac. praenot. p. 429. v. 14. Soporosa, anxiosa, dolorosa hypochondria, θαμινά frequenter parum spuentia. Libro de vulner. cap. p. 451. v. 28. de applicatione terebelli: Et exemto θαμινά saepe terebello speculari: tum alias, tum per admotum specillum. Libro de fistulis p. 518. v. 32.

Et

Θαμινὰ) dense, seu frequenter. Vtitur hac voce in libro de haemorrhoidibus.

Θερμωλή) febris. Nonne quicquid calor ab eo θερμωλή dicitur?

Θαλάμαι) cubilia.

Θράσσει) Bacchius inquit: mouet, pungit. Heraclides Tarantinus, irritat, quod est, perturbat: vt etiam Sophocles ait in Helenae repetitione: Mulierem autem recipientes, quae θράσσει, id est, turbat genam, ὥς τῃ μὲν ἔωλον γραφίοις ἐνημμένοισι.

Θρίσσειν) furere, vt est etiam apud Aristophanem Grammaticum; θρίσσειν autem interpretatur animo alienari.

Θημάτων) aromatum.

M 3

Θή-

⁷ γενύν τε diuissim vulgg. ⁸ αἰολὸν MS. D. ⁹ Foef. con-
iicit Erotianum ἐνθράσσειν legisse. ¹⁰ art. τὸ omittunt
vulgg. ¹¹ θημάτων MS. D.

Et Θαμινὰ frequenter ad ex-
onerandam aluum desideat.
In epistola secunda ad Dama-
getum p. 529. v. 18. de De-
mocrito: Caput autem Θαμι-
νὰ frequenter concutiebatur.
EUST. V. Foef. p. 266. For-
ma θαμέως etiam hanc habet
significationem.

c. Libro de locis in hom.
p. 71. v. 16. de capitis fract.
Quum a θερμώλης caliditate
detento, vlcuscula eruperint
debili existenti circumcirca
liuida, moritur. EUST. Foe-
sius p. 269. plura addit loca.

d. Libro de arte p. 3. v. 34.
de articulis: Et horum nul-
lum est, quod non subspumo-
sum sit, et circa se θαλάμας
forulos habeat, quos sanies
prodit. Sic vertit Germanus

interpretes. Caluus, circaque
fese cellas et foramina non
habeat. EUST.

e. Litera Erotiani tota de-
prauata est. Galenus in Exeg.
habet θράσσειται pungitur, et
stimulis agitur. EUST. Vide
Foef. p. 272.

f. Mendosum esse hunc So-
phoclis locum patet, sed ad
eum emendandum castigatio-
ris exemplaris auxilio fuerit
opus. ST.

g. Galenus in Exeg. habet
θύη suffitus, et odores, et
θύματα suffimenta. Suspi-
cari non sine causa quis posset
pro θυήματων legendum esse
θυμῆματων, vel θυμιάμα-
των. Reperio enim apud
Hippocratem, libro de super-
foetatione p. 51. v. 20. Fa-
ciendum

^h ¹ Θύνων) ὄρεμῶν. Ὡς καὶ Ὁμηρος, Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῶν πλήθοντι, ἐοικώς.

ⁱ Θεωρὲς) θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θεὸς πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι

^a ² Ἰητρεῖον) θεραπεία.

^b Ἰσχέιν) συλλαμβάνειν.

^c Ἰδίειν) ἰδεῖν.

^d Ἰπνε

^x θήνων *Eust. et Iunta.*

ciendum est, ut os stomachi hiet, et viam praebeat appositio medicamento, idque pharmacis θυμιάματων suffitui aptis, ac mollientibus perficies. Et v. 33. Stomachus vteri α θυμιάματων suffimentis quidem, ubi conclusus fuerit, hians redditur. Primo de morb. mul. p. 236. v. 47. Fomentum tamen semper purgationibus praemittendum est, prius id, quod ex foeniculo paratur, deinde quod ex θυμιαμάτων suffimentis. Et p. 237. v. 3. Quum autem ad virum itura est, ὑποθυμιάσω τῶν ὑποθυμιαμάτων, suffimentum quoddam suffiat ex adstringentibus. EUST. Hefych. interpretatur, τὰ ἐπιφρόμενα ἀλφ.τα εἰς θυσιαν. Vide et Homerum Iliad. ζ'. v. 270.

^h. Vide Foef. p. 275. Locus Homeri est, Iliad. ε'. v. 87. et v. 250.

ⁱ. Vide Thom. Magist. in vocabulo θεωρὸς p. 446.

a. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 7. de vtero collapsio. Rursum ad veterem ἰητρείην medicinam redito. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 30. Reliqua vero ἰητρείη curatio eadem est. Et v. 31. Quod (os) in priori tibiae parte exstat, molestiam maiorem in ἰητρείη curando exhibet. Et libro tertio t. 8. p. 465. v. 30. Eandem ἰητρείην curationem adhibere. Et t. 10. v. 49. Et quaecumque carunculae in vulnere denigratae sunt, et mortificatae, citius abrumpuntur, et excidunt in hac ἰητρείη curatione, quam in aliis. Primo de artic. t. 72. p. 478. v. 42. Quum autem ad pristinam naturam resederit, reliqua ἰητρείη curatio velox erit. Et libro quarto t. 6. p. 495. v. 6. Aduertendum autem in horum ἰητρείη curatione est. Et t. 31. p. 496. v. 28. Ἰητρείη, curatio vero iam relata est, quae mihi accommodatissima videtur. EUST.

b. Li-

Θύων) ruens, vt inquit Homérus: Θύε, hoc est, currebat enim per campum, abundanti fluuio similis.

Θεωρεῖς) dicuntur Θεωροί, qui oraculorum consulendorum causa ad Deos mittuntur.

PRINCIPIVM I.

Ἰητρεῖν) medelam.

Ἰσχειν) concipere,

Ἰδῖεν) sudare.

M 4

Ἰπν8

² Ἰητρεῖν Eust. Ἰητρεῖν vulgg. rectius.

b. Libro de nat. mul. p. 217. v. 30. Si acetabula pituita plena fuerint, menses quidem bene succedunt, et in ventre Ἰσχει habet, corrumpit autem foetum, vbi fortior factus fuerit. Non enim potest Ἰσχειν retinere, sed abrumpitur. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 247. v. 13. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menses fiunt pauciores: et si in ventre Ἰσχει habuerit, corrumpit. Libro secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 313. v. 22. Quaedam coxam dolebat, priusquam Ἰσχειν conciperet, postquam autem Ἰσχειν concepit, non amplius dolebat. EUST. De hoc verbo fusius Foef. p. 288.

c. Hipp. de aer. loc. et aqu. p. 285. 21. οἰόνταν δὲ εἰς σκῆλην ἀφίκηται, ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως δῖται: Vertitur: Quum vero ad vmbram peruenerit, tum corpus aequaliter sudore diffluit. Verum non agitur hic de intenso adeo sudore, vt corpus inde diffluat: vnde malim legere: ἅπαν τὸ σῶ-

μα ὁμοίως ἰδῖει, totum corpus eodem modo sudat. Ἰδῖεν enim antiquiores pro ἰδρῆν. Exstat hoc apud ipsum Hipp. de morb. mul. L. I. p. 606. 22. κρέσσον δὲ διαρέειν καὶ ἰδῖεν. Vide Foef. oecon. Semel etiam Homerus vsus est teste Apollonio Sophista in Bibl. Coislin. p. 460. qui addit: ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ πλείστακις τὸ ἰδίον ἐστὶν εὐρεῖν ἐπὶ τὸ ἰδρῆσθαι. Sed pro ἰδιαν ibi corrigo ἰδῖεν. Locus autem Homeri est Odyss. ὁ. v. 204. Ἰδίον ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. Quin et reperitur apud Theophrast. hist. plant. L. V. c. 10. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα φασὶν ἰδῖεν ἐνίοτε. Male id coniecturis tentarunt Scaliger et Bodaeus, quum iam de veritate vulgati constent. Quod vero soli, vt dixi, antiquiores hoc verbum adhibuissent, a Luciano in Lexic. p. 822. cum aliis tamquam obsoletum traducitur καὶ νῦν βαδίζω. τε ὁδυνηρῶς καὶ ἰδῖω θάμα, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα. HER. Hesychius exponit ἰδρῆν et ἀγωνιάν.

^d ¹ Ἴπνυς) καμίνυς. Οἱ δὲ, φέρνυς. ² Καὶ γὰρ ὁ
φῆρνος ³ ἵπνος λέγεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν
^e ⁴ Ὀρνισιν, εἰς τὸν ἵπνον ⁵ εἶπω πλησίον τῷ πιζάτῃ.

^f Ἰμεύρομαι) ἐπιθυμῶ. Ἰμερος γὰρ ἡ ἐπιθυμία.
⁶ Ὡς Ὀμηρος· Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμε-
ρος αἰρεῖ.

Ἰκέ-

¹ ἵπνυς MS. D. ² καὶ γὰρ ² MS. D. ³ ἵπνος MS. D.
⁴ σφίγγειν MS. D. ἐν σφίγγι Chart.

d. Fidem liberabo, et quod
c. 14. promiseram, pergam
Hippocratem coniecturisten-
tare. Epid. L. IV. p. 1128.
E. legitur: Ὁ ἀπὸ τῷ κερα-
μέε ἵπνυ καταπεσών, ὃς
προσεβλήθη αὐτῷ σιγῇ.
Ineptissima est haec lectio,
quis enim non videat equum
fistilem, quem hic reperiant
interpretes? Ex Act. Lips.
A. 1717 video locum hunc
tractatum esse a viro docto in
Miscell. Lips. Tom. IV. obs.
79. Verum ea videre non li-
cuit, nec grauatim lectores
laturos spero, si mea ipsis
proposuerim. Notat Foelius
in vno MS. Regio pro κερα-
μέε haberi κεραμεία: et for-
san vera est ea lectio, dum-
modo sic distinguuntur: ὁ ἀ-
πὸ τῷ κεραμείῳ, ἵπνυ κατα-
πεσών κ. τ. λ. Qui habitabat
in figlina, quum ab equo de-
cidisset. etc. Κεραμείον dici-
tur officina figulorum, vt
συντεῖον sutorum, κναφεῖον
fullonum etc. sed Ionice κε-
ραμῆς potius scribendum.
Amat vero Hippocrates eo

modo domicilia aegrotorum
annotare. Sic eodem hoc li-
bro p. 1127. A. Ὁ ἐν τῷ σκυ-
τείῳ ἡμοβράγησε κατακορής.
Et p. 1129. ὁ ἐκ μετάλλων, et
alibi. Lectio iam proposita
satis probabilis videtur. Sed
non negligendum Lindanum
audacter more suo edidisse
ὁ ἀπὸ τῷ κεραμέε ἵπνυ κατα-
πεσών: quod factum, etsi mi-
nimè probem, dignam tamen
puto hanc lectionem, quae di-
ligenter consideretur: sed et
tum legendum κεραμῆς, et
vertendum: qui a furno figu-
li deciderat; stabilit hanc le-
ctionem glossa Erotiani ἵπνυ,
κ. τ. λ. Haec enim vox o-
mnino ex epidemiorum libris
desumpta videtur, monstrante
ordine Erotiani, quo de iam
saepius monui. Sed nondum
desino coniectare: dubito scil.
annon olim longe diuersa fue-
rit loci huius lectio. Quid
suspicioni ansam dederit, ac-
cipe. Erotianus in litera κ
ordine recenset has Hippo-
cratis glossas κορδίνημα quod
legitur epid. II. p. 1020. E.

κόρδι-

Ἰπνός) camini; nonnulli vero furni: etenim furnus ἰπνός dicitur, ut Aristophanes in Avibus: Intus apud caminum in postrema parte.

Ἰμείρομαι) desidero, vel appeto. Ἰμερος enim desiderium, vel appetentia, sicut Homerus: Ut nunc te amo, et me dulce Ἰμερος desiderium tenet.

M 5

Ἰκέ-

ἔχ ἡμῖν MS. D. ὧς Ὀμηρος MS. D. ignorat.

κόλλινες epid. II. p. 1056. E. καρφαλέον epid. III. p. 1117. F. κενέβρεια — καρυκοειδέα epid. L. IV. p. 1129. D. κοιλίης τὰρ ἤλευτ. epid. L. IV. p. 1135. H. omnes igitur hae dictiones ordine etiam existant apud Hippocratem, nisi quod τὸ κενέβρεια solum nullibi compareat, quum tamen certum habeam Erotianum id legisse in priori parte L. IV. epid. Sed plura ad vocem κενέβρεια infra. HER. Iam hunc locum indicari ex epidem. IV. vidit Reines. in varr. lectt. L. I. c. 12. p. 43 sq. qui ita feliciter emendavit: ὁ ἀπὸ τῆς περαμῆς Ἰπνός καταπεσών, qui de furno figuli cecidit. Schol. ad Arist. Pac. hanc vocem explicat ἰπνός est, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλεῖμεν, qui est Dioscoridi περαμικὴ κάμινος, Erotiano Φᾶρος. Ad Miscellanea autem Lips. ab Heringa laudata quod attinet, ea potissimum in subsidium vocanda censui, eo consilio, ut novam in veterrimis observationem reperirem, sed inveni ibi Reinesii emenda-

tionem, praetereaue nihil. Scripta vero est in illis Misc. haec observatio a. D. Sigism. Schmiedero, Practico Lomaziensi adu. Dilherrum in Diff. Acad. T. I. p. 51. de equo fictili, vom Voltigirpferd.

e. Exemplar scriptum habet ἐν σφῆλι, sed ἐν ὄρνισι reposui, quum in hac non in illa comoedia hunc versum repperim; siue sit Erotiani μνημονικὸν ἀμάρτημα, siue librarius non fideliter ex eius autographo descripserit. s. t.

f. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de suppressis menses. Grauitas fit in ventre: et venter prominet: et ἰμείρεται ἡδεσφισμένος desideriiis similibus afficitur, velut in ventre habeat. Locus Homeri ab Erotiano adductus est Iliad. tertio v. 446. Est et alter locus in decimo quarto Iliadis v. 228. Εἶπας ἰμείρωτο παράδραθ' ἐν φιλότῃ ἢ χροῖῃ. Si modo desideraret prope dormire amicitiae suae specie. EUST. V. Foef. p. 281. Hesych. exponit ἐράω, ἐπιθυμέω, ποθέω.

^f ¹ Ἰκέλη) ὁμοία.

^g Ἰμαλέα) τὰ δίνυρα, καὶ ἱκανὴν ἔχοντα ἱμαάδα.

^h ² Ἰχθύην) ξίνημα, ἢ πρίσμα.

ⁱ ³ Ἰππάκη) ἵππειος τυρός.

^k Ἰνες) οἱ μὲν τὰ νεῦρα, οἱ δὲ τὰς ⁴ συνθετικὰς τῶν ⁵ κατηδόνων.

Ἰνηθμός) κάθαρσις κοιλίας.

^l ⁶ Ἰνήσεται) καθαρθήσεται. ⁷ Καὶ Ἰνησις, ἢ κάθαρσις.

Ἰθα-

¹ ἡκέλη MS. D. ² ἰχθύημα vel ἰχθυήματα Foef. ex conl. ³ ἰππάκει MS. D. ἵππακην et ἵππειον τυρόν Foef. ex conl. ⁴ συντεθηκὰς MS. D.

ff. Primo de morb. mul. p. 244. v. 25. de vulua in partu vlcerata: Ἰκελον simile quid fit vlcери superficiario ac fermenti. Et libro secundo p. 272. v. 44. de vtero collapso: Oportet autem et plumbum Ἰκελον simile figura crassissimae tedae formatum intrudere. Tertio de morb. vulg. t. 24. p. 322. v. 19. Erat autem et fluxio collecta, non puri Ἰκελον similis. EUST. Vide Foef. p. 279.

g. Libro de genitura p. 28. v. 34. Nam et vteri simul ἰμαλέας humidi fiunt in comixtione. Primo de morb. mul. p. 232. v. 15. Neque enim vteri ἰμαλέας humidi in se ipsis sunt. Et v. 18. Si enim ἰμαλέας humidi fuerint vteri a coitu, non facile distorquentur. Et p. 234. v. 47. Hepar autem ἰμαλέον humidum est. EUST. V. Foef. p. 279.

h. Galenus in Exeg. signi-

ficare dicit, marinae squatinae pellem, et posse etiam sumi pro vngue ferreo, quo vtimur ad infantem immaturum, dum adhuc in vtero est, extrahendum: quod ad squamarum piscis similitudinem sic vocatur. Libro de extract. foet. p. 53. v. 8. Atque vbi os brachii denudaueris, ἰχθύην squatinae pellem, circum duos manus digitos obligato, ne caro lubricitate sua elabatur. EUST. Hippocrat. in libello qui περὶ ἐγνατατομῆς ἐμβρύου inscribitur, παραδεῖραι δὲ καὶ τὸν βραχίονα, καὶ ἀποψιλώσας αὐτὸ τὸ ὀστέον, ἰχθύην περιδησον περὶ τὰς δακτύλους τῆς χειρὸς τὰς δύο. Vide Galeni ἐξηγήσιν γλωσσῶν Hippocratis. s. t.

i. Libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 24. de Scythis Nomadibus: Comedunt etiam ἰππάκην equinum caseum. Quarto de morb. p. 174. v. 4. de his quae fiunt ex lacte.

Vbi

Ἰκέλη) similis.

Ἰκμαλέα) humida et Ἰκανήν, idoneum humorem habentia.

Ἰχθύην) ramentum, vel scobem.

Ἰππάκη) equinus caseus.

Ἰνες) nonnulli neruos, nonnulli vero hos componentes fibras.

Ἰνθμός) ventris purgatio.

Ἰήσιον) medicamentum purgans; et Ἰησις purgatio.

Ἰθα-

⁵ κατηδόνας MS. D. et sic Gesn. et Foef. an κοτυληδόνας Chart. ⁶ Ἰησιου quidam falso. εἰνήσεται apud Hippocr. σινεῖται Calu. ⁷ vulgg. inserunt, Ἰησιον) καθα-
τικών.

Vbi vero concretum ac siccatum fuerit, ἰππάκην ipsum vocant. EUST. Vide Hier. Mercur. varr. lectt. L. II. c. 26. et Conr. Gesner. de lacte et operibus lact. p. 44.

k. Libro de carnibus p. 41. v. 23. de generatione hepatis: Si vero quis ipsum (sanguinem) conquasset, et Ἰνας fibras eximat, non congelatur: αἱ γὰρ Ἰνες fibrae enim frigidae sunt ac glutinosae. Et v. 25. de lienis formatione: Sunt autem id Ἰνες fibrae in splene existentes: et propter has Ἰνας fibras mollis est splenis, et Ἰνώδης fibrosus. Secundo de morb. p. 151. v. 7. de suppurato ex peripneumonia: Si pus album et purum fuerit, et Ἰνες fibrae sanguinis infunt, plerumque sanus fit. Erotianus hanc vocem explicans, dicit: significare κατηδόνας, hoc est, fibras, pro qua perperam in aliquibus

exemplaribus scribitur κατηδόνας, pro vtraque autem reponere κοτυληδόνας simul falsum est, ac temerarium, nam in libello de corde p. 55. v. 46. inquit Hippocrates: Sunt enim et aliae quaedam in ventriculis pelliculae, velut araneorum telae extentae, quae vndiquaque oscula cingunt, κατηδόνας fibras, vel filamenta in solidum cor inserunt. Germanus interpretes vertit, strias, ac segmenta. Calvus vero, solidam cordis partem petentes ac permeantes. EUST. Pro κατηδόνας videndum est, an reponi debeat, κοτυληδόνας. ST. Vide Foef. p. 282.

1. Galenus in Exeg. habet Ἰνέει, inanit, Ἰνθμός, inanitio, et Ἰνέται, inanitur. Libro de locis in homine p. 69. v. 8. de curatione pleuritidis, ἦν δὲ Ἰνθμός: Si vero euacuatio oborietur, pro qua vo-

^m Ἰθαγενές) ¹ αὐθιγενές.

ⁿ Ἰσάτις) βοτάνης ὄνομα.

^o Ἰσοκνήμη δι' ἔδρους) τῷ ἴσθμῳ καὶ ὁμαλῷ.

^p ² Ἰδρυτο) ἐνεκάθητο. Ἐπικλῆς δὲ, κατέστη εὐ-
παθῶς· ἔστι δὲ μάλλον, ἐνεκάθητο, ὡς καὶ Ὀμήρος,
Πρῶτος Νεσσερίδης Πεισίπρατος ἐγγύθεν ἔλθων, Ἀμ-
φοτέρων ἔλε ³ χεῖρα, καὶ ⁴ ἰδρυσεν παρὰ δαίτι.

^q ⁵ Ἰζύι) ὁσφύϊ.

Ἰζά-

¹ αὐθιγενές MS. D. ² ἰδρυετο apud Hipp. ³ χεῖρας
MS. D.

ce Cod. Vat. habet *νυγμός*,
hoc est, punctura. Caluus
vertit singultus, vnde suspi-
camur eum legisse *λυγμός*,
quae lectio non est vsquequa-
que contemnenda, quia sin-
gultus inter perniciosae pleu-
ritidis signa, ab Hippocrate,
tertio de morb. p. 162. v. 47.
connumeratur. Et p. 71. v.
15. de fracturis capitis: Et
qui ab *ἰνηθμῷ* euacuatione
detinetur, et debilis est. Et
v. 20. Medicamentum autem
neque *ἰνηθμῶν* euacuatium,
neque vomitorium sumat. Et
v. 23. Vomitus enim *ἰνηθμόν*
euacuationem sedat. Et p. 72.
v. 20. Vbi enim pituita in ven-
trem ingressa fuerit, *ἰνηθμός*
euacuationem contingit. EUST.
Cl. Foef. p. 282.

m. Galenus in Exeg. ex-
ponit ingenuum, vt est apud
sapientem: Sed me aequae
atque *ἰθαγενέσιν ἐτίμα*, in-
genuos honore afficiebat.
Aduertendum tamen est *γνή-
σιον*, qua voce Galenus ex-
ponit *ἰθαγενές*, significare

non solum ingenuum, verum
etiam legitimum, indigenam,
germanum, et verum. Pri-
mo de morb. mul. p. 252. v.
40. de mola: Neque conce-
ptus *ἰθαγενές* rectus fit: et
venter plenus est, velut prae-
gnantis. EUST. Plura de
hac voce conspiciere licet
apud Foef. p. 278. Hesy-
chio est, *αὐτόχθων γνήσιος*.
V. Homer. Odyss. ξ': v. 203.

n. Quarto de morbis vul-
garibus p. 333. v. 33. Quum
secessus aquosi subdio expo-
siti essent, superne leues, te-
nues *ἡσατώδες* isatidi valde
similes fuerunt, vt vides, di-
ctio scribitur per η. Apud
Dioscoridem vero et Erotia-
num per ι. Est autem *ισά-
τις* herba, quae nobis gla-
stium, seu guadam nominatur.
EUST. Foef. p. 287. addit
locum *περὶ ἐλκῶν*, p. 514. 9.
10. Vide Dioscor. quoque
L. II. c. 215. 216. et Plin. L.
XX. c. 7.

o. Locus ita deprauatus
Foefio p. 278. videtur, vt sine
melio-

Ἰθαγενὲς) indigenum.

Ἰσάτις) herbae nomen.

Ἰσκονήμης δὲ ἕδρεος) per sylvam aequalem et planam.

Ἰδευτο) insidebat. Epicles vero constitutus erat firmissime. Dicitur autem magis proprie insedit, ut etiam Homerus inquit: Primus Nestorides Pisistratus cominus accedens, amborum coepit manus, Ἰδευσε sedere iussit ad conuiuium.

Ἰζύι) lumbos.

Ἰζά-

⁴ Ἰδρυσσε MS. D. ⁵ ὀξύι Erotianum legisse Foësius coniecit.

melioris exemplaris opera vix restitui possit.

p. Primo prorrh. com. 2. t. 36. p. 410. v. 21. Dolor in pectus Ἰδρυνθείσα firmatus, cum torpore malus. In cuius commento Galenus ait: Dolor pectori Ἰδρυνθείς firmatus, ut aegre auferatur, thoracis indicat phlegmonem. Locus Homeri ab Erotiano adductus, est in tertio Odyssaeae, in principio. EUST. Plura vide apud Foëf. p. 277.

q. Galenus in Exeg. habet, Ἰζύας, pars inter coxarum vertebrae et lumbum interposita. Libro de nat. mul. p. 215. v. 15. de ore vteri complicato, Et dolor imum ventrem tenet, ac Ἰζύας lumbos. Et v. 38. Et rigor ac dolor imum ventrem, ac Ἰζύας lumbos tenet. Et p. 216. v. 6. Et dolor imum ventrem, ac Ἰζύας lumbos habet. Et v. 22. Dolor ex imo ventre ascendit ad Ἰζύας lumbos.

Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. Et Ἰζύας lumbos et laterum mollitudinem mirum in modum dolet. Et p. 241. v. 47. Si vero Ἰζύας lumbos doleat. Et libro secundo p. 265. v. 7. Et dolor occupat Ἰζύας lumbos. Et v. 24. Et Ἰζύας lumbos, et tendinem, etc. irruit. Secundo de fract. t. 70. p. 464. v. 14. Pauca insuper linthea circa coxam, et Ἰζύας ilia circumdare oportet. In cuius com. Galenus ait: Ilia dixit Ἰζύας, quae nonnulli accipiunt pro ilium ossibus, nonnulli pro parte, quae super ipsa est, quae λαπαρά proprie vocatur. Deinde addit: Quae autem partes Ἰζύας nominentur, non est quod multis agam, ob id enim, quod poeta numero singulari Ἰζύαν scripsit in illo carmine Περὶ ζώνην, Βάλλετ' Ἰζύην ἐκαστὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν: Illi circumdant zonam centum orbibus aptam, tum ob id.

¹ Ἰξάλη) τελείας αἰγὸς δέρμα, ἣν ² μηλωτὴν κα-
λῶσι.

³ Ἰδνώθη) συνεκάμφθη. Ὡς καὶ Ὀμηρος, ⁴ Πλῆ-
ξεν ὁ δ' Ἰδνώθη.

¹ Ἰκταρ) ἐγγὺς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ
Αἰσχύ-

¹ Ἰξάλην Foef. ex conii. ² μελετήν MS. D.

id, quod credibilis est, zo-
nam dari inter ilia et thoracis
ossa, existimet aliquis hanc
ipsam partem corporis ἰξύαν
appellari. Contra vero ex
eo, quod Hippocrates multi-
tudinis numero ἰξύας dixit,
quodque ad ilium ossa voluit
vinculum pertinere, iure ar-
bitrabitur aliquis, ἰξύας haec
ipsa nuncupari. EUST. Foef.
p. 285. addit locum ex mo-
chlico p. 511. 17.

r. Galenus in Exeg. eodem
modo exponit, sed scribit re-
periri etiam ἰσαάλην, pellem
caprae, corium. Tertio de
fract. t. 25. p. 467. v. 7. Opor-
tet autem ἰξάλην αἰγὸς caprae
pellem substernere. In quo
loco Galenus ait: Pellem ἰξά-
λην vocavit, quo nomine ca-
prina ne tantum significetur,
an alia quaevis, quaerere in
arte haec superuacaneum est.
EUST. Plures significatio-
nes huius vocis diligenter
collegit Foefius p. 283.

s. Primo de morb. mul. p.
232. v. 10. Hoc autem con-
tingit, si vterorum os conclu-
sum fuerit, aut ἰδνώθη distor-
tum. Homeri locus est Ili-
dis secundo v. 266. Ὡς ἄρ'
ἔφη. σκήπτρῳ δὲ μετάφρε-

νον, ἥδὲ καὶ ὦμῳ Πλῆξεν.
ὁ δ' Ἰδνώθη. Θαλερόν δὲ οἱ
ἐκπεσε δάκρυ. Sic dixit: sce-
ptroque scapulas, atque hume-
ros Percussit. hic autem incli-
natus est: salsaque ei excidit
lacryma. EUST. Conf. Ho-
mer. Il. v. v. 618. Foef. p.
277. Hesychio itidem expo-
nitur ἐκάμφθη et ἐτανύθη.

t. Galenus in Exeg. dicit,
hanc vocem non modo pro-
pe significare, verum etiam
pro feminarum pudendo, in
secundo de morb. mul. acci-
pi. EUST. L. II. de morb.
mul. p. 663. 46. leguntur haec
verba: καὶ τὸ ἥπαρ ξηραίνεται,
quae non admodum expedita
sunt, quod enim ait, κ. τ. ἦ.
ξ. id nullus capio: quare enim
hepar magis, quam cetera
viscera patitur? et quo de-
mum indicio patet, hepar fic-
cari? Ne longus sim, mendo-
sa haec existimo, et hunc lo-
cum eum esse, ubi veteres pro
ἥπαρ legerunt ἰκταρ, quam
vocem nullibi in nostris libris
reperiri confido, quo de iam
c. 13. monere memini. (Ibi
enim sic: „Galenus v. c. te-
statur vocem ἰκταρ reperiri
γυναικ. L. II. Agnoscit eum
Erotianus quoque, sed in no-
stris

Ἰζάλη) perfectae caprae pellis, quam μηλωτὴν appellat.

Ἰδνώθη) reflexus est, seu inclinatus, ut Homerus, percussit; ille autem ἰδνώθη inclinatus est.

Ἰκταρ) prope, apud Atticos, ut Aeschylus ἐν Εὐμενέσι

³ ἰδνώθη et συγκαμψθη ex emendatione Foef. ⁴ πλῆξε δ' δνώθη MS. D.

stris editionibus frustra quae-
retur.“) Sed audiendus est
ipse Erotianus Ἰκταρ, κ. τ. λ.
Locus Aeschyli reperitur Eu-
menidum v. 1000 et 1001. eo
cum discrimine, quod ibi le-
gatur: χαίρειτ' ἄστυκός λεώς
nec aliter in codice suo legisse
videtur Eustachius, vertens:
salve urbane popule. Fre-
quentauerat igitur vocem
eam Aeschylus: exstat enim
et in Agamemni v. 117. Φα-
νέντες Ἰκταρ μελάθρων. Sed
et alii quoque veterum vfi
sunt: notum est prouerbum
apud Platon. Polit. L. IX. p.
575. C. Οὐδ' Ἰκταρ βάλλει.
Vide Timaei Lexicon Platon.
in Bibl. Coisl. p. 459. Suidam
et Moeridem Atticistam. Ha-
bet Hesiodus quoque Theo-
gonia v. 691. et tanquam ob-
soletam ridet Lucian. in Le-
xiph. Conferantur Galeni
verba in Ἰκταρ. Ex quibus
liquet iam olim admodum in-
certam fuisse eius vocis le-
ctionem et significationem,
quum Erotianus explicet *prope*,
Galenus autem *feminal*.
Cydius vero Mylassensis et
Ischomachus mutarint vete-
rem lectionem, et reposue-

rint Ἰκμαρ procul dubio pro
Ἰκμας, *humor*; quod agnoscit
etiam Hesychius, Ἰκμαρ, νο-
τὶς exponens. Iam praeter-
quam quod Galenus disertim
affirmet, dictionem hanc legi
L. II. de morb. mul. Singu-
lae hae explicationes aliquo
cum sensu, licet non aequo
bono, conueniunt loco addu-
cto Hippocratis, quod conie-
cturam meam haud parum fir-
mat. Si enim legatur: καὶ
δύσα ἰσχυρή. καὶ τὸ Ἰκμαρ
ξηραίνεται, sensus erit, omnia
liquida per vim inflammatio-
nis et febris inde oriundae
dissipari, hinc crassiora tan-
tum restare, ac intensam proin-
sitim oriri. Sin vero Ἰκταρ
legere placet, et cum Ero-
tiano exponas ἐγγύς intelli-
gendum erit, ea quae parti
affectae proxima sunt, resic-
cari et humido naturali orba-
ri, ob causas mox dictas:
vterum enim inflammato, ne-
cessarium est saepe quoque
vulvam, aliaque vicina affici,
hinc dolere, resiccari, humo-
re eas partes naturaliter ir-
rorante destitui. Eodem ve-
ro manente sensu, facilius
aliquanto est expositio Gale-
ni,

¹ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι Φησὶ, ² Χαίρετ' ³ Ἀττικὸς
 λεῶς, ⁴ Ἰκταρ ἡμενοὶ Δίος. Μέννηται ὁ αὐτὸς τῆς
 λέξεως καὶ ἐν ⁵ Ἡδωνοῖς. Οἱ δὲ περὶ Ἰσχύμαχον καὶ
 Κυδῖαν τὸν ⁶ Μυλασσέα, ἔγραψαν Ἰκταρ. Αἴτιον δὲ
 τὸτε ἢ τῆς λέξεως ἀγνοία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

² Καμπύλον) τὸ μὴ ⁷ ὀρθόν, ἀλλὰ σκολιῶς συγ-
 κεκαμμένον. ⁸ Εἴρηται ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων
 ζύλων.

Καὶ ῥα.

¹ Αἰσχύλος MS. D. ² χαίρετε MS. D. ³ αἰσυχὸς Chart.
 ni fallor, ad hunc locum ex Steph. ⁴ Ἰκταρ μὲν οἶαν
 MS. D. ⁵ ἡδώνιος MS. D. ⁶ Μυλασσέα MS. D.

hi, per Ἰκταρ intelligentes
 τὸ γυναικὸς αἰδοῖον: admo-
 dum enim coactus est sen-
 sus in explicatione Erotiani.
 Utinam tamen Galenus vel
 vnicum produxisset testem,
 ad stabiliendam hanc vocis
 Ἰκταρ notionem, id vero quo-
 niam nec ab eo, nec ab aliis,
 quantum scio, praestitum est,
 ampliandum duco. HER.

u. Locus hic Aeschyli p.
 306. meae editionis habetur,
 sed in ea non αἰττικὸς, sed
 αἰσυχὸς legitur. Addit au-
 tem Galenus Ἰκταρ apud Hip-
 pocr. γυναικ. L. II. accipi pro
 pudendo muliebri. ST.

a. Libro de decenti orna-
 tu p. 13. v. 46. de cucurbi-
 tulis et scarificatione. Scal-
 pris autem καμπύλοις incur-
 vis, in summo non valde an-
 gustis utendum est. Libro
 de ossium natura p. 62. v. 12.

Penetrant autem et in puden-
 dum venae crassae, et tenues,
 et densae, et καμπύλαι, cur-
 vae. Primo de morb. mul.
 p. 252. v. 37. de extractione
 foetus mortui. Scalpellum
 vero, quo difsecas, καμπυ-
 λώτερον incurvum potius sit,
 quam rectum. Primo progn.
 t. 12. p. 402. v. 6. Si vero
 καμπύλον ἢ ῥιγνὸν retorta aut
 contracta fiat, aut liuida, aut
 pallida palpebra. Quem lo-
 cum Galeni interpretes ita
 vertunt: Si vero palpebra,
 aut labrum, aut nares cum
 aliquo ex ceteris signis per-
 vertatur, aut liuescat, aut
 palleat. In cuius textus
 commento Galenus inquit:
 Maxima librorum pars ita
 scriptum habet huius senten-
 tia initium. In quibusdam
 vero pro καμπύλον, hoc est,
 peruersum, scribitur ῥιγνόν,
 hoc

νῖσι inquit: Salve vrbane popule ἵκταρ, prope sedentes Iouis. Meminit quoque huius vocis ipse in Hedonis. Ischomachus vero, et Cydias Mylaseus scripserunt ἱκμαρ; cuius sane rei causa fuit vocis ignoratio.

PRINCIPIVM K.

Καμπύλον) non rectum, sed flexuose incuruatum. Dictum est autem ab incuruatis lignis.

Καρδα-

⁷ ὀρθρὸν MS. D. sed in margine emendatum ὀρθόν. ⁸ εἰρηται δ. α. τ. κ. haec verba defunt in MS. D.

hoc est, rigidum, vt hoc nomine significetur palpebrae contractio. In quo loco etiam aduertendum est, in Hippocratis textu ῥικνὸν scribi, in com. vero Galeni ῥιγνόν. In cuius textu vtraque harum vocum deest. Libro de vulneribus capit. p. 446. v. 23. de speciebus fissurarum. Aliae rectiores sunt, aliae etiam valde rectae, aliae vero καμπυλώτεραί τε καὶ καμπύλαι, curuiores, et curvae ac profundiores. Et v. 44. Haec autem sedes ipsa in se ipsa, longior ac breuior fit, et καμπυλωτέρη curuior, ac rectior, et orbiculatio. Primo de artic. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim pronum est brachii caput in anteriorem partem, reliquum autem brachii os ad externam partem καμπύλον incuruum. Et libro secundo t. 1. p. 479. v. 9. de brachio fracto: Ita enim

καμπύλον incurua gibbi pars non impedit. Et libro tertio t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extensum fuerit, non similiter in anteriorem partem καμπυλῆσθαι inflecti potest, sicut vbi crus fuerit inflexum. Quem locum exponens Galenus inquit, pars pedis, quae ad plantam est et digitos, (quam priorem appellat) extento poplite contingere terram non potest, vocauit autem huiusmodi pedis habitum καμπύλον, id est, curuum: nam commissura, quae ad talum est, neque extenta dici solet, neque flexa, sicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguē est. Habetur etiam haec vox in mochlico p. 507. v. 12. et p. 508. v. 14 et 39. EUST. Hesychius explicat, ἐπικαμπῆ, σρεβλά.

^b Καρδαμύσσειν) καὶ Σκαρδαμύσσειν γράφεται. ^a Ἐστὶ δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν. Ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς καρδάμης, ὃ ἂν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει.

^c Κόσμος) τάξεως. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ Κοσμίως λέγομεν τὰς εὐτάκτους, καὶ Κοσμητὰς τὰς τῆς ἐφῆβων εὐταξίας προνοῶντας.

^d Καρδιώσσειν) Καρδίαν ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ καὶ ² τὸ τῆς γαστρὸς στόμα ὃν καὶ ³ Στόμαχον κοινῶς καλεῖμεν. Καρ-

¹ ἀγὰν Foef. ² καὶ τῆς omisso τὸ MS. D.

b. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 2. p. 347. v. 17. Invenit natura sibi ipsi aggressiones, non ex praemeditato, partim velut est σκαρδαμύσσειν nictare, vel connuere. Libro de diebus iudicat. p. 388. v. 28. Quod autem non videat, inde cognoveris, non enim σκαρδαμύσσει nictat, dum digitus admouetur, et floccos aufert de stragulis. EUST. Et hanc vocem in prognostico Erotianum legisse liquet; quum etiam binæ sequentes hoc libro reperiantur. Haec tamen sola est, cui locum assignare nequii, siue alicubi corrupta lateat, siue quacumque de causa; quod aliis excutiendum relinquo. HER. Plura loca collegit Foef. p. 569.

c. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 28. de vteri proci-dentia. Et si vterum contigeris, ἐν ἐν κόσμῳ ἐστὶ, non est in suo mundo. Sic vertit Germanus interpres. Cal-

vus vero et quidem rectius, non est in suo loco, proprie diceretur, non est in suo ordine, seu in sua dispositione, quae est ordo partium in toto, vel in loco. Tertio progn. t. 7. p. 407. v. 7. Fit autem quartanarum febrium constitutio ex huiusmodi κόσμῳ ordine. In cuius com. Galenus ait, κόσμον appellavit decretoriorum dierum ordinem, ut enim ἀκοσμίως proprium est ἀταξία, id est, inordinatio, ita κόσμος est τάξις ordinatio. Et eam ob rem appellarunt mortales uniuersum hoc κόσμον, argumento ordinationis, quandoquidem in eo cuncta recte disposita sunt. Primo prorrh. com. 2. t. 9. p. 410. v. 1. Ex κοσμίῳ moderato ferox responsio, malum. EUST. Vide Foef. p. 350.

d. Secundo de morb. p. 156. v. 11. Verum ubi quidem sine cibo manet, viscera fugunt, et καρδιώσσει os ventriculi dolet.

Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν scribitur.) Frequenter palpebras mouere, et claudere proprie Attici dicunt. Dicitur autem ἀπὸ τῆ καρδάμει, id est, nasturtio, quod si quis admoueat, frequenter palpebras claudit.

Κόσμε) ordinis. Attica autem vox; etenim κοσμίς dicimus decoros, et κοσμητὰς quibus adolescentium est curae.

Καρδιώσσειν) καρδίαν veteres appellabant os ventriculi, quod etiam stomachum communiter appellamus.

N 2

Καρ-

³ Foefius inserit art. τὸν, κ. τὸν ε.

dolet. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de suppressione menfium. Et p. 234. v. 6. et p. 235. v. 49. et p. 241. v. 43. et p. 242. v. 41. et p. 243. v. 49. et p. 245. v. 2. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 41. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Reperio etiam καρδιῆς πόνος. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 26. Καρδιῆς πόνος. Oris ventriculi dolor, cum praecordio distento, et capitis dolor, malignum, et quidpiam anhelosum. Vtitur etiam voce καρδιαλγείν, secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 312. v. 40. Mulier ἐκαρδιαλγει os ventriculi dolebat. Est et vox καρδιωγμός ab Hippocrate usurpata pro oris ventriculi affectione. Quarto de morbis p. 169. v. 27. Et ob id in ipso nullus alius fit morbus, quam is, quem homines καρδιωγμόν cordis morsum vocant. Primo de morb. mul. p. 235. v. 19. de febribus. Et

καρδιωγμός stomachi dolor. Quarto aphor. t. 17. p. 394. v. 8. Cibi fastidium, et καρδιωγμός oris ventriculi morsus. In cuius com. Galenus ait: Καρδιωγμός est cordis, hoc est oris ventriculi passio, prisci siquidem et hoc cor nominabant. Et aph. 65. p. 395. v. 21. In febribus circa ventrem aestus vehemens et καρδιωγμός oris ventriculi morsus, malum. In quo loco Galenus inquit: Quod non solum ei visceri, quod sua natura pulsatur, cor nomen fuerit apud antiquos, sed etiam ori ventriculi, pro confesso habetur apud omnes: sicuti etiam quod cordis dolorem, huius partis dolores appellent. Verbum autem καρδιώσσειν, id est, corde morderi, plurimi exponendum aphorismos pro καρδιαλγείν, quod est, corde dolere, acceperunt: nonnulli ipsius cordis, hoc est, visceris motum quemdam palpitationis simi-

Καρδιώττειν ἔν καὶ Καρδιαλγεῖν λέγεται, τὸ μετὰ
ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιάδαι τὸν σόμαχον. Καὶ ² Καρ-
διωγμός ἐντεῦθεν, ἀντὶ τῆς, ὃ τῆς σομάχου δηγμός.
² Ἐσι δὲ καὶ ἕτερος καρδιωγμός ὁ τῆς καρδίας κυρίως
τῆς σπλάγχνης ³ διωγμός. ⁴ Τετέστιν ἀδρόως καὶ σφο-
δρῶς καὶ παλμός ἐν αὐτῷ γινόμενος.

⁵ Κωματώδεις) οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι.
Κῶμα γάρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. Οἱ ἔν μετὰ τι-
νος ⁵ νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεις ⁶ κα-
λῶνται.

⁷ Κλαγγώδη) Δημήτριος μὲν ὁ Ἐπικέρσιος ⁷ κλαγγ-
ώδη ὄμματα ἐνόμισε τὰ εὐκίνητα, δεινῶς ἀμαρτάνων.
Οὐ

¹ καρδιωγμὸν MS. D. ² Ἐσι δὲ usque καρδίας. Haec desi-
derantur in MS. D. ³ δηγμός Foef.

similem, per καρδιωγμὸν, id est cordis morsum intellexe-
runt. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 12. Si et καρδιω-
γμός, oris ventriculi morsus huic accesserit. Quem lo-
cum Galenus explicans ait: Os ventriculi etiam cor ap-
pellari, omnes scire. Libro de veratri usu p. 534. v. 27. Cibi fastidium, aut καρδιω-
γμός stomachi punctura, aut vertigo, aut os amarum. Reperitur etiam καρδιωγμοί,
secundo de morb. mul. p. 264. v. 15. Ad haec et καρδιωγμοί stomachi morsus fiunt. Et p. 266. v. 42. Et p. 269. v. 39. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 56. p. 304. v. 28. EUST. Vide Foef. p. 305.

e. Galenus scripsit libellum de comate, in quo docte et eleganter significationem et usum eius vocis explicat. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 56. p. 304. v. 28. Et libro secundo sect. 3. p. 314. v. 28. et 39. et 40. de morbis illius aetatis. Et libro tertio, comm. tertio, t. 34. p. 322. v. 39. et t. 62. p. 323. v. 23. et t. 67. p. 323. v. 47. et libro quarto p. 333. v. 38. Et libro septimo p. 358. v. 43. Primo prorrh. com. 1. t. 1. p. 409. v. 1. et t. 39. p. 410. v. 25. Neque in febre fractos, si κωματώδεις soporosi fuerint, perniciosum enim est. In cuius com. Galenus ait: Superuacue adiectum esse verbum κωματώδεις, bifariam scripta prima syllaba, et per κ et ω, et per κ, et

Καρδιώττειν igitur et καρδιαλγῆν dicitur cum nausea et dolore stomachum discrucari: hincque καρδιωγμός, id est, stomachi morsus. Est autem et alter καρδιωγμός, cordis proprie visceris erosio, id est, παλμός palpitatio, quae frequenter, et vehementer in ipso fit.

Κωματώδεις) obdormientes altiori somno. Κῶμα enim somnus, et quasi κοῖμημα, dormitio: Qui igitur cum quodam torpore deiectioni, κωματώδεις, id est, somniculosi appellantur.

Κλαγγῶδη) Demetrius quidem Epicureus κλαγγῶδη oculos putavit valde mobiles, valde errans: non enim

N 3

de

⁴ τετέσι vulgg. ⁵ νωθρείας diphthongós Foef. ⁶ λέγονται Foef. ⁷ κλαγγῶδες Foef.

κ, et α, et υ. Ett. 42. p. 410. v. 26. Ett. 57. p. ead. v. 46. Similiter κωματώδης. Primo de morbis vulgaribus, com. tertio, t. 19. p. 308. v. 11. Et t. 22. p. 309. v. 7. Et t. 31. p. 311. v. 9. Et libro tertio com. 1. t. 11. p. 319. v. 23. Et t. 28. p. 320. v. 2. et com. 2. t. 8. p. 321. v. 24. Et t. 9. pag. ead. v. 40. Et com. 3. t. 16. p. 322. v. 11. EUST. Interdum tribuitur ὕπνω, estque κωματώδης ὕπνος idem quod κῶμα. Interdum κωματώδης dicitur ille, qui comate premitur. Erotianus igitur quum κωματώδεις exponit οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι, posteriorem dumtaxat significationem ponit, qua videlicet utitur Hippocrates prorrh. L. I. statim in principio: οἱ κωματώδεις ἐν ἀρχῇσι γινόμενοι μετὰ κεφαλῆς, ὁσφύος, ὑποχονδρίε,

τραχήλε οδύνης, ἀγρυπνέοντες, ἄρα Φρενιτικοί εἰσιν; et epid. I. Οὐδὲ ἀγρυπνοὶ τὸ σύνολον μάλιστα ἔτοι, καὶ πάλιν κωματώδεις. Ceterum κῶμα triplex facit Hippocrates βαθύ, ὑπνώδες, ἀγρυπνον. st. V. Foef. p. 367.

f. Septimo de morb. vulg. p. 358. v. 9. de Phaniae et Euergetae filio: Contingit autem talibus etiam vomitus accedere, et ad finem convulsionibus, et aliquos κλαγγῶδες clangorosam vocem edere. Et v. 12. de Theodori filio: In febre vero denudatum est os, discessit cutis, multum κλαγγῶδης clangorosus erat. Vt v. 16. de Exarmodi famulo: Et factus est κλαγγῶδης clangorosus. Primo prorrh. com. 1. t. 17. p. 409. v. 18. Ex vomitu fastidioso vox κλαγγῶδης clangosa. Et t. 19. p. ead. v. 21.

Mentis

Οὐ γὰρ κατὰ τῶν ὀμμάτων εἴρηται Κλαγγή, ποιά τις ἔσα ἐκφάνησις, ὅποιαν μάλιστα ἐργάζεται ἑμετος ἀσώδης. Ἔσι δὲ ἡ ἀρχομένη ἀπὸ βαρείας καὶ ¹ λήγασα εἰς ὃζυ, ὥσπερ ² ἀπαυδῶντος τινός. Βακχεῖος δὲ φησι κλαγγῶδη εἶναι φωνήν, τὴν ³ συνεχῇ καὶ ⁴ ἀδιάλειπτον. Ὁ δὲ ⁵ Κιττιεύς Ἀπολλώνιος τὴν μετ' ἐγκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἔτι δὲ ἀσαφείας ὅποια μάλιστα συμβαίνει τοῖς μεθύεσι.

⁵ Καρῶδες) ⁶ καρηβαρία, ἡ καρωτικόν.

^h ⁷ Κερχνῶδη) οἱ δὲ Καρυκῶδη καὶ ⁸ Κερκῶδη γράφουσιν. Ἔσι δὲ τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα. Καὶ παρὰ

¹ λίγασα vulgg. ² ἀπαυδῶντος MS. D. ³ συνεχῶς MS. D. ⁴ ἀδιάληπτον MS. D. ⁵ Κητιεύς MS. D.

Mentis vacillationes cum voce κλαγγῶδη clangorosa. Et com. 2. t. 12. p. 410. v. 3. Vox acuta, κλαγγῶδης, clangorosa, malum. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullos quidem κλαγγῶδης, id est, clangorosa, alios κλαυθμῶδης, hoc est, querula, plorabundaque scribere. In coac. prae not. p. 426. v. 38. Voces κλαγγῶδες clangorosae. Et p. 441. v. 37. Ex vomitibus anxietates, κλαγγῶδεα ὄμματα, ἐπύχυνεν ἴσχοντα, μανικά, id est, clangores, oculi concretionem lanuginosam habentes, furiosa. Sic vertit Germanus interpres. Hinc, ut coniicio, Democritus Epicureus errandi occasionem fumsit, ut affectis oculis hanc vocem accommodaret. EUST. Reponi debet κλαγγῶδης: ita enim legitur apud Hippocr. prorrh. l. τὰ ἐξ ἐμέτε αἰώ-

δεος, κλαγγῶδης φωνή, ὄμματα ἐπύχυνεν ἔχοντα, μανικά. Et paulo post, αἱ παρακρέσιες σὺν φωνῇ κλαγγῶδαι. Item, ὀξύφωνή κλαγγῶδης, πονηρόν. Quin etiam Erotianus κλαγγῶδη φωνήν postea subiungit. Ille igitur Demetrius Epicureus connectens κλαγγῶδη cum ὄμματα, aut non legerat, aut se legisse non meminerat interiectum nomen φωνή: vel, quod mihi fit verisimilius, ex alio Hippocratis loco, κλαγγῶδεα ὄμματα sumserat, nimirum hoc, τὰ ἐξ ἐμέτων αἰσώδεα, κλαγγῶδεα ὄμματα, ἐπύχυνεν ἴσχοντα, μανικά. Habentur autem haec ἐν κωαναῖς προγνώσεσι. ST. Vide Foef. p. 339.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 29. p. 410. v. 15. τὸ καρῶδες: Sopor num ubique malus. In cuius com. Galen. ait:

de oculis dictum est, cum κλαγγή sit quaedam vocis eruptio, qualem molestus vomitus maxime efficit: incipit enim a graui, et desinit in acutum, tamquam si aliquis voce deficeret. Bacchius vero inquit, κλαγγώδη esse vocem continuam, et indefinentem. Appollonius autem Cittieus, interruptam et inaequalem, et praeterea obscuram, qualis maxime accidit ebriis.

Καρῶδες) caput aggrauans, vel capiti noxium.

Κερχνώδεα) nonnulli vero scribunt κερυνώδεα, et κερκώδεα. Sunt autem asperas eminentias habentia: et

N 4

ab

⁶ καριβαρικόν ἢ καρωτικόν *Chart.* κερηβαρίας *MS. D.* κερηβαρίαν *Foes.* ⁷ κερχνώδεα *Foes.* ⁸ κερκώδη, κερκώδεα *Chart.*

ait: Ambiguitatem nobis mouere dictionem, quia significatum ex voce κάρη, id est, soporis, non clare dictum sit: deinde addit: Si vero morboſi cari, alia genere fuerit affectio, somnum profundum a caro discrepare asseremus, atque quod καρῶδες, id est, soporosum sit, vbique malum esse. Et com. 3. t. 11. p. 411. v. 21. Vterum gerentibus capitis dolores, καρῶδεα soporosi, cum grauitate fientes, mali. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 8. de modo inquirendi fracturas: Si vulneratus καρῶδη soporem altiorum inciderit. EUST. Hippocr. prorrh. L. I. τὸ καρῶδες ἀραγε πανταχὲ κακόν. ST. Vide Foes. p. 309.

h. Varia est huius vocis lectio, tum interpretatio, vt exempla, quae a me adducuntur, manifeste ostendunt. Libro de vsu humido-

rum p. 113. v. 44. de papulis rubicundis. Nam si haec posterius fecerit, nequaquam amplius erumpunt. Alioqui quae ex frigore fiunt, aut quae exasperantur, κερχνώδεα instar milii, pro qua voce Aldinus codex habet κερχνώδεα, id est, vt vasa Attica inaequalia. In secundo etiam de morbis vulgaribus, sect. 3. p. 314. v. 37. κερχνώδεα habetur, hoc est, aspre-dines in cute miliaceae, vt Germanus interpres vertit. Caluus vero milio similes. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae iritantur ex qualibus, τὰ κερχνώδεα stridulae faucium asperitates terminum praescribunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, faucium exasperatio. Tertio de artic. t. 7. p. 484. v. 8. ipsique difficulter spirant, et κερχνώδεες stridulam faucium asperitatem

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ¹ Κερχνῶδη ἀγγεῖα λέγεται, τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα. Ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρεμένης φησὶν, Ἰχθὺς τραχὺς ὃ χελώνης κέρχνος ἔξανίσταται.

¹ Κορδίνημα) γράφεται καὶ Σκορδίνημα. Καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, ² παρὰ τὸ ³ κάρα δινεῖσθαι. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι.

Κόλλι-

¹ κερχνῶδαι, *suprascripto η MS. D. κερχνῶδη manuult Foes.*

tem habent. Et t. 61. p. 488. v. 47. Eduliis pinguibus, et κερχνῶδῶν fauces exasperantibus, ac fortibus omnibus, abstinendum. Quem locum Galenus explicans, inquit: Esculenta quae fauces exasperando tussim mouent, κερχνῶδη nuncupat. In exemplaribus autem magis idoneis, verbi κερχνῶδῶν secunda syllaba scribitur per ν, ducto vocabulo a milio, quod Iones κέρχρον appellant, id accidit, ubi in faucibus, aspera quaedam milii modo exigua sentiuntur. Quod autem in superioribus dixit de iis, quibus circa pulmonem tubercula fiunt, diuturna, quae aegre ad maturitatem perueniunt, et spiritus redditur cum sono, κερχνῶδης absque ν scribitur, ducitur autem a verbo κέρχειν, quod sonum notat, qui vel angustia loci, quo spiritus redditur, vel humoris multitudine accidit. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tunc corrumpi incipit, et fit περχνόν valde nigrum leue exi-

stens. Sunt tamen, qui non περχνόν, sed κερχνόν asperum legunt. EUST. Γράφεται, καρηβαρικόν, ἢ καρωτικόν. Quod autem ad κερχνῶδη attinet, quosdam κερχνῶδη scripsisse absque ν, ex Galeno constat: sed de illis duabus lectionibus κερχνῶδη et καρυνκῶδη nullam mentionem apud eum reperi. Ait autem κερχνῶδη in accurate scriptis codicibus cum ν scribi, utpote ἀπὸ τῆς κέρχνης deriuatum. Hoc autem nomine Iones κέγχρον appellare, ὅταν αἰσθησις ἐν τῇ Φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων. Certe apud Hippocratem κερχνῶδεα quidem et κερχνῶδῶν inuenio cum ν, sed tamen verbum κέρχεται alicubi sine ipsa, ut alio dicetur loco. Ceterum haec vocis κερχνῶδη expositio Erotiani τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα, fortasse posset huic Hippocratis loco conuenire, epidem. VI. τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ ὧν τὰ κερχνῶδεα, aut huic, in libello de usu humid. ἐπεὶ ὁκόσα

ab Atticis κερχνάδη vasa dicuntur, quae asperas habent inaequalitates, quemadmodum Sophocles de Confidente inquit: Piscis asper, cui adnascitur κέρχνος asperitas testudinis.

Κορδίνημα) scribitur etiam σκορδίνημα. Significat autem καρηβαρίαν, id est, capitis grauitatem, eo quod τὸ καραδίνεσθαι, id est, caput in orbem vertatur, vt Aristophanes in Ἀχαρνέσιν.

N 5

Κόλλι-

² παρὰ τὸ τὸ κάρα MS. D. ³ καραδίνεσθαι coniunctim Eust.

ὅποσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὅποσα τρηχύνεται, κερχνάδεα. Legitur apud eundem in libro de articulis, ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων, καὶ ἰσχυρῶν πάντων, vbi annotat Galenus edulia κερχνάδη appellari ὅσα τραχύνοντα τὸν Φάρυγγα, τραχείαν βῆχα κινεῖ. s. t. Vide Foef. p. 334.

i. Galenus in Exeg. inquit: Σκορδινᾶσθαι est extendi, praecipue cum hiatu. Libro de superfoetatione p. 49. v. 34. Si cui ab oppositis in vuluam non valde fortibus, dolores in articulos perueniant, et stridor dentium corripiat, et σκορδινέται membris tendatur ac oscitet, hanc magis concepisse spes est. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 314. v. 46. Et in quibus, et qualia signa, et plura aut pauciora fientia, oscitatio, tussis, sternutatio, σκορδίνημα, distentio cum oscitatione, eructatio, flatus. Et libro

sexto com. 5. t. 4. p. 347. v. 21. Et in reliquo corpore, sudores, pruritus, σκορδινιασμοὶ corporis distensiones cum oscitatione, et quaecumque huiusmodi. EUST. Vide supra p. 184. not. d. Apud Hippocratem non κορδίνημα sed σκορδίνημα inuenio, cum alibi, tum epid. II. χασμη, βῆξ, πταρμος, σκορδίνημα, ἐρευξίς, Φύσα. Item σκορδινιασμοὶ epid. VI. ἰδρῶτες, κνησμοὶ, σκορδινιασμοὶ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Sed et σκορδινέται apud eundem habetur in libello, qui περὶ ἐπικυήσιος inscribitur, καὶ βριγμὸς ἔχη, καὶ σκορδινέται, καὶ χασματα. Itidem vero a Galeno in Exegefi γλωσσῶν Hippocratis ponitur σκορδινᾶσθαι cum σ, et explicatur διατείνεσθαι καὶ μάλιστα μετὰ χασμης· vbi notandum est μετὰ χασμης, quum tamen Hippocrates in loco proxime citato non contentus dixisse σκορδινέται, addiderit καὶ χασμάται. Item in illo epidem.

^k ¹ Κόλλικες) ἀρτίστων εἶδος, ὡς πλακέντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται. Λέγων, ὦ χαῖρε ² κόλλικα φάγε. ³ Τινὲς δὲ ἡτρία ἐνόμισαν.

¹ ⁴ Καρφαλέον) κατὰ ζήρον.

Κενέ-

¹ κόλλικας maualt Foes. κόλλικες Chart. ² Vitiosa est haec lectio pro κόλλικο φάγε. Foes. at quaedam vulgg. hanc lectionem habent et Eust.

dem. 2. vtrumque posuerit, et χάσμην et σκορδίνημα. Sic tamen et Scholiastes Aristophanis σκορδινᾶσθαι exponit τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Tradit item de canibus vulgo dici e somno expurgiscentibus, ὅταν τὰ μέλη καὶ ὅλας αὐτὰς διατείνωσι: vbi obseruandum est verbum διατείνειν, propter διατείνεσθαι, quo vititur Galenus in eiusdem verbi explicatione, quam modo protuli. Est autem Aristophanis locus, in quem Scholiastes id annotat, in Acharnensibus, p. 262. ad quam comoediam et nos remittit Erotianus: ibi enim ita loquitur Δικαιοπόλις: Ἐγὼ δ' αἰεὶ πρῶτιστος εἰς ἐκκλησίαν Νοσῶν κάθηναι. Καὶ τ' ἐπειδὴν ὦ μόνος Στένω, κέχνηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι. s. t. Foesius quoque p. 574. egregie hoc vocabulum explicat.

k. Galen. in Exeg. dicit κόλλικας significare rotulas, et paruos panes: et in Acharnanibus rotuliuora Boeote, de paruis panibus est pronun-

ciatum. Libro de int. affect. p. 200. v. 10. de medicamento ad hydropem. Deinde κόλλικας pastillos sexaginta efformato. Secundo de morb. vulg. sect. 6. p. 318. v. 41. de medicamento ad concipiendum: Κόλλικας pastillos efformato, in pudendumque subdito. Est autem κόλλιξ ἢ κόλιξ species panis περιφερῆς, vt ait interpretes Aristophanis, vnde κόλλικο φάγος dicitur. Sunt et κόλλικες panes et κόλλαβοι dicti Athenaeo. In expositione Erotiani pro κόλλικο φάγε legendum est κόλλικο φάγε. Ἡτρία si per η scribatur, non significat id, quod Erotianus dicit, et ideo librarium errasse suspicor, et primam syllabam per ι scribi debere. Ἡτρία enim, non ἡτρία placentaе genus significat, quod Galenus primo de semine c. 4. confirmare videtur, quum narrans qualisnam fuerit genitura sex dierum ab Hippocrate visa, inquit: Membranam contrahit non secus, atque ista, quae extra corpus a dulciariis pistoribus conficiuntur. Supra instru-

mentum

Κόλλικες) ientaculorum species, instar placentarum, quarum meminit Aristophanes ἐν Ἀχαρνεύσι, quum sic inquit: salve κολλικοΦάγε. Nonnulli vero ἡτρία liba, seu placentam nominarunt.

Καρφαλέον) aridum.

Κενέ-

³ In MS. D. sequitur τινές δὲ, et relinquitur spatium sat grande, repetitur deinceps κολλικοΦάγε. Τινές δὲ etc.

⁴ καρφαλλον MS. D.

mentum quoddam latum ac calidum liquidam aliquantum pultem inducunt, atque efficiunt, quae ἡτρία liba, placentae, crustula, et bellaria appellantur. Cui Suidas et alii subscribunt: quum ἡτρία placentae genus esse ipsi quoque testentur. EUST. Apud Hippocratem scriptum habetur κόλλικες per η: sed non solum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Aristophane per ι potius scribi debet, simulque reponendum hic κολλικοΦάγε. Ita enim legitur apud Aristophanem in Acharnensibus, ὦ χαῖρε κολλικοΦάγε βοιωτῖδιον. Vbi et Scholiafistes ait esse εἶδος ἄρτε περιΦερῆς. At Galenus κολλίκας exponit apud Hippocratem τὰς τροχίσκας, sed apud Aristophanem μικρὰς ἀρτίσκας esse dicit. Hippocrát. epid. II. τριψαντα λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλλικας ποιεῖντα προστιθέμενα ἐν τῷ αἰδοίῳ. Idem in libro qui περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscribitur, καὶ Φακῶν καὶ ὀρόβων

πεΦρυγμένων ἄλφιστα κατάρας, ὅπόσον ἡμιχολνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλλικας ἐξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expositio videtur. Scripsi autem in utroque κόλλικας per η, sicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, uti modo dictum est. s. r. Vide supra p. 184. not. d. et Foef. p. 347. Varinus interpretatur apud Hipp. τροχίσκας, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Paul. Aegin. L. I. c. 27. pro pastillis vsurpatur hac voce, quod et ab Eustachio animaduersum.

I. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. II. p. 348. v. 16. Quibusdam vero καρφαλέον arida ac circumtensa cutis. Et t. 14. p. ead. v. 18. Quibus cutes circumtenduntur, καρφαλέα aridae ac durae, sine sudore moriuntur. EUST. Vide supra p. 184. not. d. et Aretaeum de cur. acut. L. I. c. 5.

^m ¹ Κενέβρεια) τὰ νεκρимаῖα κρέα ἔτῳ καλεῖνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. ⁿ Οὐκ ἔδ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπως πωλεῖται ὁ τὰ τοιαῦτα, ² κενέβρεια καλεῖται.

^p ³ Καρυκοειδέα) καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος, ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον. ⁴ Καρυκεύειν δέ,

¹ κενέβρια Chart. et nonnulli. ² κενεβρεία Chart. κενέβρειον Eust.

m. Erotianus certe hanc vocem legit in priori parte L. IV. epid. Verba ipsius sunt: Κενέβρεια κ. τ. λ. Pro ultimo illo κενέβρεια Eustachius in suis libris reperit κενέβρειον; vertit enim: et forum vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etsi non nescius sim Graecos saepe talia plurali numero efferre: ita enim ἰχθυῖς, σκόροδα, γέλη, χύτρας, sunt loca, vbi talia venduntur. Eupolis apud Polluc. L. IX. f. 47. Περιήλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμνα καὶ τὸν λιβανωτὸν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλη. Verum vt eo redeam, nihil apud Hippocratem reperio, quo Erotiani glossa pertinere possit, nisi sit is locus, qui prae manibus est. Coniicio itaque olim hic lectum fuisse: Ὁ ἀπὸ τῶ κενεβρείε, ἵππε καταπεσὼν, vel si id mauis, ἵππε. Ita vero legendo κενέβρειον erit intelligendum, vt Erotianus ultimo loco annotat, de foro

vbi carnes animalium morticinae vendebantur; hinc vertendum: Qui habitabat in morticinorum foro, quum ab equo (vel a furno) decidisset. Quod vero attinet verbum Aristophanis ab Erotiano productum, is corruptus procul dubio est, nec quomodo restituam video. Citatur quoque, vt indicauit Foef. in oec. a Scholiasta Comici, sed nihilo melius. Ne tamen nihil omnino tentem, coniicio ita rescribendum esse: Οὐκ ἔδω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, καλεῖ με; vel quod a lectione corrupta propius abest: Οὐκ ἔδω κενέβρειον. Ἐδω enim idem quod ἔδω. In comoedia, vnde haec desumpta, sordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad coenam inuitauerat: hic, eas epulas dedignatus, siue quod prior ille reuera κενέβρεια sibi comparauerat, siue quod hoc maledice tantum ipsi obiiciat, respondet: Non comedo carnes morticinas; vbi vero immolaueris quid, (tunc) me voca. De metro versus nihil

Κενέβρεια) praemortuae carnes sic appellantur, ut Aristophanes: Non sit κενέβρειον, id est, caro moribunda, quando sacrificas, quid me vocas? Et forum, ubi talia venduntur, κενέβρειον appellatur.

Καρυκοειδέα) καρύκη species est intriti, ex pluribus condimentis compositi. Καρυκεύειν autem est commiscere,

³ Καρυκοειδέα per duplex κ Hesf. ⁴ Καρυκεύειν MS. D.

hil quod affirmem, habeo. Si ita legatur: Οὐκ ἔσθω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Habemus purum putum heroicum: quo metro saepius vsum esse Cratianum, quin et Aristophanem in Pace, et alibi: si tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, ἐκ ἔσθω κενέβρει, ὁπότεν δὲ θύῃς τι, κάλει με, ita omnium quidem syllabarum eadem, quae prius erit, quantitas, sed iam, quod ante propter caesuram non licebat, haberi haec possunt pro anapaestico Aristophaneo, cui ab initio sesquipes deest: sed haec aliis commendata volo. ΗΚΚ. Vide supra p. 184. not. d. Hesych. κενεβρεία τὰ θνησιμαῖα καὶ νεκρῖμα κρεάτα.

n. Non reperi apud Aristophanem hunc locum, ex quo restitui posse sperabam. Ex coniectura igitur repono, ἐκ ἐς τὸ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι κάλει με. Inuenitur quidem apud Aristophanem κενεβρίων per i simplex, sed in alio loco. Ita enim legitur

apud eum in Anibus: Καπεῖτα κατεσπένδασαν θερμὸν Τῆτο κατ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρίων. In cuius nominis expositione Scholiafles haec verba ponit, ἐκ ἔσθω κενέβρειον ὅταν θύῃς. Nam postquam dixit τὰ θνησιμαῖα κρεά ἐτὼς ἐκάλεν, subiungit ἐκ ἔσθω etc. Quae verba quid sibi vellent quum antea difficile foret perspicere, nunc ex Erotiani loco patet ea esse eiusdem loci Aristophanis partem, quem locum Scholiafles ad confirmandam suam expositionem protulerit, sicut Erotianum hic proferre videmus. s t.

o. Si cum ἀγορά iungi debeat, κενεβρεία videtur legendum, παροξυτόνως. s t.

p. Galenus in Exeg. exponit sanguinea, id autem proprie medici vocant. Καρύκη edulium Lydium, varium, id est, et ex sanguine confectum. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 4. Duo fratres Cecropis familiares, quibus nigra ab initio prodibant, subfeculenta, καρυκοειδέα edulia ex sanguine confecta colore

δὲ, τὸ ταράττειν. Ὁν, Καρύκην ¹ Φασὶν αἵματώδη
τὴν χροαὴν ἔχουσαν. Ἐνιοὶ δὲ τὴν παρ' ἡμῶν καλεσμένην
Αἱματεῖαν, Καρύκην ὠνόμασαν, ἐκ ὁρῶς. Ὅτι δὲ
² τρίμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ ³ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ
Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι.

⁴ Κοιλίης ταραχῇ ⁴ ἡλεκτριώδης) ἀντὶ τῆς, λαμ-
πρᾶ καὶ σίλβουσα. Εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἡλεκτρον, ἡλε-
κτριώδης ἢ τοιαύτη ἔκκρισις.

⁵ Κεδματώδεα) Κέδματα λέγονται αἱ χρόνια περὶ
τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

⁶ Κυκεῶν) πόμα μετὰ ἀλφίτε ⁶ τεταραγμένον
καὶ ⁷ Κυκεῶν ⁸ τὸ ταράττειν.

Κοτυ-

¹ Φασὶν MS. D. ² ὑποτρίμμεσος MS. D. ³ ἀρτημά-
των MS. D. ⁴ ἡλεκτριώδης MS. D.

colorem referentia, ea ex spu-
mofis bile abunde coloratis
viridia erant. Sic vertit
Germanus interpres. Cal-
vus vero, nucibus similia de-
miserunt, multa Venere lu-
tei erant. EUST. Vide su-
pra p. 184. not. d. Hesych.
explicat περιεργος ζωμός,
βρώμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ
ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμε-
νον, ἀφ' ὃ τὸ συνταράττειν
καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν Φα-
σί. Consentit cum Hesychio
Suidas.

q. Quarto de morb. vulg.
p. 352. v. 45. de famula re-
cens emta: Et non vltra se-
ptem dies etiam κοιλίῃ ἐτα-
ράχθη. ἡλεκτριώδης. Id est,
alius turbata est, secessus
electrum referens, subuisco-
sus, multus, ad aliquot dies.
Vt vides, sensus idem est,
dictiones autem diuersae.
Hippocrates enim habet ἐτα-

ράχθη. ἡλεκτριώδης. Ero-
tianus vero ταραχῇ ἡλεκτρι-
ώδης. Quae autem harum
lectionum melior sit, tu ipse
iudicabis. EUST. Vide epid.
L. IV. p. 1135. H. HER.

r. Galenus in Exeg. κέδ-
ματα dicit esse diuturnas ex
fluxu affectiones, vel in omni-
bus articulis, vel maxime cir-
ca coxarum vertebam. Li-
bro de locis in hom. p. 66.
v. 40. Si autem modicus flu-
xus fuerit, coxendicum, et
κέδματα articulorum diutur-
nam affectionem facit. Et
v. 42. Fiunt praeterea κέδμα-
τα articulorum affectiones,
ac coxendicum a talibus mor-
bis sanatis. Et v. 45. Et ἡ
κέδματα ἢ ἰσχυῖδα, aut arti-
culorum aut coxendicum af-
fectiones inducit. Libro de
aere, aquis et locis p. 79. v.
30. de Scythis: Ab equita-
tione ipsa, eos κέδματα diu-
turni

miscere, quam *καρύκην* dicunt habere sanguineum colorem. Nonnulli vero quam nos vocamus *αίματῆαν*, id est, farcimen sanguineum, *καρύκην* nominarunt: non recte. Quod autem intriti species sit ex condimentis, testatur et Philocrates Samius, et alii.

Κοιλίης ταραχὴ ἤλεκτριώδης) id est, splendida et nitens. Dicta est autem eiusmodi expurgatio *ἤλεκτριώδης* ab electro.

Κεδματώδεα) *κέδματα* dicuntur affectus in articulis diuturni.

Κυκεών) potio cum farina mixta: et *κυκεών* miscere.

ΚΟΥ-

⁵ *Κέδματα reponi debere suspicatur Foes.* ⁶ *τεταραγμέ-*
να vulgg. ⁷ *κυκεών MS. D.* ⁸ *ὁ ταραττων MS. D.*

turni articulorum dolores duobus vltimis locis, vt vi-
corripiunt. Et p. 80. v. 5. des, *κέδματα* sumuntur pro
Ibi plurimi a *κεδμάτων* diu- coxendicum affectionibus: in
turnis doloribus articulorum, aliis exemplis non item, in
coxendicumque maxime cor- illis enim tum *κέδματα*, tum
ripiuntur. Primo de morb. *ισχιαδα* legimus. EUST. A-
p. 129. v. 40. *Κέδματα*, affe- pud Hippocratem cum alibi
ctiones fluidae circa articu- tum libro epid. VI. *κέδματα*
los, et v. 44. de longis mor- habemus, vbi scribit *κεδμά-*
bis, *κέδματα* affectiones flui- των τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὀπίθεν
das circa articulos. Sexto *φλέβας σχάζειν*. Galenus
de morb. vulg. com. 5. t. 22. autem ibi ait eum sic appella-
p. 347. v. 39. *Κεδμάτων* in re τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκή-
fluxionibus ad costam venas πτοντα ρεύματα, καὶ μάλιστα
retro aures secato. In cuius γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώτην
com. Galenus ait: *Κέδματα* διάρθρωσιν, ἢ τις ἐπὶ κατ'
Hippocratem vocare, deflu- *ισχίον*. ST. Vir III. Trille-
xus in crura decumbentes, rus ab Hebr. *קטר*, antiquum
maxime vero eos, qui in pri- priscum, inueteratum dedu-
mum articulum, vbi coxen- cit, atque docte et egrēgie
dix est, impetum faciunt. Et in Obseruatt. critt. p. 426. ad
libro septimo p. 367. v. 43. hanc vocem commentatur.

s. Secundo de diaeta p. 92.
v. 24. *Κυκεών* Cyceon autem
solum in aqua quidem frige-
facit, ac nutrit. Sexto de
morb. vulg. com. 6. t. 5. p.

¹ Κοτυληδόνας) ταύτας ἔ μόνον Ἰπποκράτης, ἀλλὰ καὶ Διοκλῆς ἰσορεῖ παρ' ἐκάτερον ² μέρος τῆς μήτρας εἶναι κοιλότητος τινὰς ³ μαροειδεῖς, ἐν αἷς Φησὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶ ἐμβρύου γίνεσθαι. Ὅτι δὲ ψεῦδος ³ παραδεδώκασιν, ἀλλαχόσε δείξομεν.

⁴ Κλαυθμώδεις ἀναπνοαί) ἀντὶ τῶ συνεχῆς Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλαίωντων παιδίων.

Κίσσαρον) τὸν κισσόν.

Κατα.

¹ μέρος τῶ τῆς μ. MS. D.

348. v. 8. Et cyceonis mixtura. In cuius com. Galenus ait: Nunc vero Hippocrates vtrumque et cibum, et potum coniunxit: siquidem tale quippiam cyceon est, vt apud Homerum legis, quum alia vino miscerentur, omniaque vinum haberent commune, fortasse vero vinum cum polenta miscbatur, necessaria autem alia quoque misceri quispiam putabit, hoc nomine cyceon veteres significare voluisse: vt potius hanc vocem in illum sensum vsurpassent intelligantur. Alia exempla quaerantur secundo de morb. p. 143. v. 38. Et p. 149. v. 12. Et libro quarto p. 178. v. 3 et 7. Libro de internis affect. p. 195. v. 15 et 33. Libro de nat. mul. p. 217. v. 28. Et p. 224. v. 13. Primo de morb. mul. p. 237. v. 9. Et p. 250. v. 5. Et libro secundo p. 265. v. 39. Et p. 270. v. 45. Et alibi pluries haec vox reperitur. EUST. V. Foef. p. 361. Hes. ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ

ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμιγμένον πόμα interpreta-
tur.

t. Galenus in Exeg. exponit ora vasorum, quae in vterum descendunt, vt in libro de Hippocratis dissectione docuit, quod etiam pluribus verbis explicat libro quinto aphor. t. 45. p. 397. v. 6. Exponens enim haec verba: Quaecunque vero moderate corpus habentes abortiunt bimestres et trimestres, sine causa manifesta his αἱ κοτυλήδονες vteri acetabula muco plena sunt: in hunc modum Galenus scribit: Ora vasorum venientium ad vterum, ex quibus secundae pendunt, acetabula nominauit: non sicuti quidam arbitrantur, adnatas ipsi carnes glandulosas. Nam, vt ipse inquit, in primo de pass. mulieb. Si acetabula plena fuerint pituita, menstrua fiunt pauciora. Et Praxagoras in primo de natural. acetabula, inquit, sunt ora venarum et arteriarum, quae feruntur ad vterum.

Ero.

Κοτυληδόνας) has non solum Hippocrates, verum etiam Diocles scribit in vtraque parte vulvae concauitates quasdam haemorrhoidibus similes esse, in quibus ait embryonem nutriri: verum eos esse mentitos alibi monstrabimus.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαί) hoc est, continuae respirationes, ducta est autem metaphora a puerulis lugentibus.

Κίσσαρον) hederam.

² μακροειδής MS. St. et sic quoque Chart. ³ παραδεδώ-
κασι MS. D.

Erosianus hanc sententiam non probat. Recentiores vero Anatomici eo deueniunt, vt Hippocratem et Galenum anatomiae prorsus ignaros esse dicant, quorum audaciam in libello anatōmico, quem propediem editurus sum, pro viribus retundere conabor. Ceterum locus, quem Galenus adducit, est in primo de morb. muliebr. p. 247. v. 13. Ἦν δὲ κοτυληδόνες. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menses fiunt pauciores: et si in ventre habuerit, corrumpit, vbi foetus fortior factus fuerit. Libro de nat. muliebri p. 217. v. 29. huius quoque vocis meminit, licet sententia diuersa esse videatur. Ἦν αἱ κοτυληδόνες. Si acetabula pituita plena fuerint, menses quidem bene succedunt, et in ventre habet. Sumitur etiam haec vox pro coxendicis concauitate, quae caput femoris suscipit. Libro de internis affect. p. 197. v. 32. Si dextram partem

morbis corripit, dolorem et coxae κοτυληδόνας acetabulo in principio exhibere incipit. Et v. 40. Et in scapulam dextram quatuor cristas inurito, et in κοτυληδόνα acetabulum coxae dextrae tres, et sub nares duas, EUST. V. Foef. p. 350.

u. Sexto aphorism. t. 54. p. 399. v. 10. In acutis affectionibus, quae cum febre fiunt, κλαυθμώδεις ἀναπνοαί, luctuosae respirationes, malum. Galenus t. 12. secundicom. in primum prorrh. exponens vocem κλαγγώδης, inquit: Nonnullos κλαγγώδης, clangorosa, alios κλαυθμώδης, querula, plorabundaque scribere. In coac. praenot. p. 431. v. 21. Vox acuta, κλαυθμώδης, planctum referens, et oculorum obscuratio, convulsorium est. EUST. Hippocrates in aphorismis ἐν ταῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετῆαί κλαυθμώδεις ἀναπνοαί κακαί. ST. Vide Foef. p. 340.

^x Καταμηνίων λύσιν) ἀντὶ τῆς ἐπέλευσιν.

^y Κοιλίῃ πυρετώδης) ἡ θερμότης.

^z Κατεφρόνεις) κατενόει. Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει, Φρονῶ δ' ὁ πάσχω καὶ τὸδ' ἔμικρόν κακόν. Μέννηται καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ.

^a ³ Κακόνια) Ἐπικλῆς φησὶ ⁴ μακροὶ καὶ εὐμεγέθεις εἰσὶ δὲ μᾶλλον οἱ ὀρθοὶ καὶ λεπτοί.

^b ⁵ Κατέρυθ*) κατὰ φύσιν κατὰ μέγεθος.

^c ⁶ Κεφοί) λύει, παύει τὰς ὁδύνας.

Κωφώ-

¹ καὶ Σοσοκλῆς MS. D. ² Ἀχαιάδι MS. D. et Eust. Ἀχαιῶν vulgg. ³ κανόνια Eust. et Foef. rectius, et sic vulgg. ⁴ μηρὸς MS. D. in margine μακροί.

x. Praecedens vox κίσσαρον, vel vt corrigendum κύσσαρον habetur L. de nat. puer. pag. 238. 27. Hinc conicio glossam mox adscriptam pertinere ad alium locum eiusdem libri, p. 246. 44. vbi iam editur: καὶ πολλῶν ἤδη εὐθὺς μετὰ τὴν τῶν καταμηνίων κάθαρσιν αἱ μήτρας ἔχωνον. Puto, inquam, olim fuisse καταμηνίων λύσιν: sed quum alii explicassent, λύσιν, κάθαρσιν; hoc textum dein occupavit. H. K. R. De voce κίσσαρον consulendus Foef. p. 366.

y. In Libro de aere, aquis ac locis, in ea parte, quae addita est ad finem libri de vulnerebus capitis p. 456. v. 4. Quorum quidem alius satis fluida ac sana, et vesica non πυρετώδης ardens, etc. et v. 6. Quum vero κοιλίῃ πυρετώδης alius ardens ac ferui-

da fuerit, in his necesse est etiam vesicam idem perpeti. Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 21. Vlcus item pulsu affligetur, atque πυρετώδες igneum erit. In cuius com. Galenus inquit: Poterat Hippocrates, igneum vlcus dicere πυρετώδες, quasi febricitans: dixit autem πυρώδες sumto vocabulo ab igne, quem Graeci πῦρ vocant, quo ardorem nobis reduceret in memoriam. EUST. V. Foef. p. 344.

z. Vide Hippocr. de nat. mul. p. 214. 19.

a. Perperam in quibusdam Erotiani exemplaribus et in Exeg. legitur κακόνια: quae vox, vt Galenus eo in loco scribit, significat illos, qui rectos, et prominentes ventres habent. Libro de aere, aquis et locis, p. 80. v. 39. de habitatoribus locorum concavorum: Hi magni quidem esse

Καταμηνίων λύσιν) id est, accessum.

Κοιλίη πυρετώδης) calidissimus.

Κατεφρόνεε) considerabat. Φρονεῖν enim dicebant veteres considerare, vt Euripides in Antiope inquit, Φρονῶ δὲ, id est, confidero autem, quod patior: hoc autem non paruum malum. Meminit quoque Sophocles in Ἀχαιαῖδι, et in Amphiarao.

Κανόνια) Epicles dicit longi et proceri: sunt autem potius recti et graciles.

Κατ' ἐρυθρίην) secundum naturam, secundum magnitudinem.

Κωφοῖ) soluit et sedat dolores.

O 2

Κωφώ-

⁵ Sic quoque MS. D. sed linea transversa τῷ θ, subtus ducitur semicirculariter. Eust. et quaedam exemplaria κατερυθρίην, verum et hanc lectionem suspectam existimat Foef. ⁶ κωφοῖ MS. D. Eust. et sic ap. Hippocr. omnia exemplaria.

esse non possunt, neque κανονίαι bene compositi, et longi ac erecti. EUST. De κανονίαι vide quamdam annotationem meam ad Galeni ἐξηγ. voc. κανονίαι. s. t.

b. Hoc verbum, cui asterisci nota fuit apposita, vix sine melioris codicis auxilio emendari posse sperem. s. t. Vide Foef. p. 326.

c. Galenus in Exeg. habet κωφοὶ languidi: κωφοῖ vero verbum tertiae personae, ac tertiae coniugationis, languefacit, ac retundit, significat. Libro de humidorum usu p. 112. v. 18. Somniferum et in caput et in alia: Conuulsionum, tetanorum mitigatiuum; ὀδύνας κωφοῖ, dolores sedat, auris, oculorum, et quae-

cumque talia frigida. In cuius sententiae syntaxi Germanus interpres plurimum errat. Κωφοὶ etiam habetur in Libro de carnibus p. 43. v. 19. de vocis articulatione: Huius signum est, κωφοὶ muti ex natiuitate differere non possunt. Libro de flat. p. 121. v. 30. de sacro morbo: Eo enim tempore, quo a morbo corripiuntur, neque sentiunt quidquam, κωφοὶ τε τῶν λεγομένων, neque audiunt, quae dicuntur, neque vident, quae fiunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, et quidem rectius: Sine rerum omnium sensu sunt, surdi eorum, quae dicuntur, caeci eorum, quae fiunt. Sunt enim tres memoratae dictio-

nes

^a ¹ Κωφώθη) ἐβλάβη. Παρεμποδίσθη.

^e Κίθαρος) παρὰ Δωριεῦσιν ἔτως ὁ θώραξ κα-
λεῖται.

^f ² Κυβιτῶ) Βακχεῖος Φησὶ ³ κυβοειδῆ ⁴ ὀσφίω,
τῇ πτέρνῃ. Οἱ δὲ πλείους, τῶ ἀγκῶνι.

^g Κατακρῆεν) ⁵ κατασχίζειν.

^h Κυιπότητα) ζηροφθαλμίαν.

ⁱ Καμμάρω) αὕτη ἡ λέξις τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστὶ,
περιέχουσα ἔτως, ⁶ Πυρίας μὲν τοῖσι πόνοισι καὶ ῥοφί-
ματι,

¹ κωφωθῇ apud Hippocr. ² suspectus hic locus Foefio vi-
detur. ³ κυβοειδῶ vulgg.

nes nomina, non verba. In quibus verbis clare vides, κω-
φοὶ pro mutis et furdis sumi. Nec mirum est hanc vocem in varios sensus trahi, quia, ut ex his, quae infra ab Erotiano scribuntur, coniecere potui, κωφοὶ proprie impeditos significat, et κωφώθη impeditus, et κωφώσις impedimentum: licet haec vox auditui maxime accommodetur. EUST.

d. Secundo de morb. p. 141. v. 35. de carie ossis capitis: Dum autem sanguis non mouetur, fieri non potest, ut non etiam corpus quiescat, et κενωφώσθαι torpeat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, torpescit. Libro de iudicat. p. 387. v. 25. Quibus in febribus aures κωφωθῇ obsurduerunt, his etc. EUST. Hippocr. de morb. L. II. μὴ κινεμένα δὲ τὰ αἰ-
ματος, ἔχουσιν τε μὴ ἔχει καὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζεν καὶ κε-

κωφώσθαι. s. t. Vide Foef. p. 370.

e. Galenus in Exeg. hanc vocem eodem modo exponit. Libro de locis in hom. p. 67. v. 46. At vero quum in κί-
θαρον thoracem fluxerit. Et p. 68. v. 16. Pus autem in pul-
mone, et in κινάρω thorace consistens, et congregatum, ulcerat. Et v. 17. Simulque exulcerato in κινάρω thora-
ce ac pulmone magis fluit. Et v. 36. Magis autem ab ea lateris mollitudinis parte, in qua pus est, et κίθαρος tho-
rax concuruatus est. EUST. Hef. σῆθος, πλεύρα καὶ ἰχ-
θύς.

f. Galenus in Exeg. expo-
nit os cubiti, et cubitus. Dioscorides autem nodum brachii sic vocari putat. Li-
bro de locis in hom. p. 65. v. 18. Et tunc tum os, tum ra-
dius in idem commissa, arti-
culum in κυβίτω cubiti gib-
bo faciunt. Et v. 21. Hae
(scili-

Κωφώδη) laesus est, impeditus est.

Κίθαρος) apud Dorienteses sic thorax appellatur.

Κυβίτω) Bacchius inquit cubi formam habenti ossiculo in calcaneo; plurimi vero, cubito.

Κατακρῆεν) discindere.

Κνιπότητα) aridam lippitudinem.

Καρμάρω) haec vox in earum numero ponenda, quae semel dictae sunt, sic continens: Ardores quidem

O 3

potibus

⁴ ὀσαρείω MS. D. ⁵ κατασχέζειν MS. D. ⁶ τὰς πυ-
πλᾶς MS. D.

(scilicet appendices) cum osse cohaerentes, iuxta ossis articulum in κυβίτον cubiti gibbum coarticulantur. Et v. 24. Hae (scilicet appendices) sibi ipsis intus in κυβίτῳ cubito commissae. EUST. Κυβίτω ex Galeno legendum est, non κυβιτῷ. Sed et apud Hippocratem illo non hoc modo scribitur, vno in loco: καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀγκῶνα δύο περόνας πεφυκυῖαι ἄνω ἐκ τῆ ὀσέως πεφύκασιν. Αὗται σὺν τῷ ὀσέϊ πεφυκυῖαι, παρὰ τὸ τῆ ὀσέως ἄρθρον ἡρθρῶνται, ἐς τὸ κύβιτον. In altero, τό, τε ὀσέον καὶ ἡ πέρονη ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα, ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιεῖσι. Est autem vterque locus in eo loco, qui περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρώπου inscribitur. ST. Vide Foef. p. 360.

g. Galenus in Exeg. eodem, quo Erotianus modo, hanc vocem exponit. EUST.

h. Galenus in Exeg. exponit vellicationem, alii oculo-

rum ariditatem significari hoc nomine putant. EUST.

i. Omnia Erotiani exemplaria sunt deprauata et manca, et in his modo κάμμορον, modo κάμμορον legitur. Nos pro viribus locum, quem ipse adducit, ex Hippocrate restitimus. Galenus in Exeg. inquit: Κάμμορον est animal paruae scillae simile, et aconitum, ab eo, quod illius radices sunt huic animali similes. Sed neutrum horum intelligi potest in Libro de locis hominis: Inflammatis assumpto cammoro. Vnde Erotianus, non solum ipsum animal cammoro, sed adhaerentem ipsi muscum, sic vocari ait. Zeno autem Herophilus, cicutam, Zeuxis autem medicinam refrigerantem. Ex quo Galeni loco elicimus, aut Erotianum, de quo ipse meminit, non fuisse eum, quem in manibus habentes interpretamur: quandoquidem is neque musci, neque

μασιν, ^k ὡς ⁱ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ² ἐκλύειν, ἢ ³ καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιέτῳ καὶ ἐπὶ μὴ λύσης τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, ⁴ θερμαντηρίῳ χρῶ. ¹ Ζεῦξις μὲν ἐν ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν (τὸτο δὲ τὸ βιβλίον) φάρμακόν τι φησὶν εἶναι καλέμενον ψυκτικόν. Διοσκουρίδης δὲ ἐν τῷ ἐτῶν ὑλικῶν, φησὶ τὸ ⁵ ἀκόνιτον ⁶ εἰρηθεῖαι ὑπὸ τινῶν ⁷ Κράμμερον, ὡς Δηλίουφονον. Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶδε τῷ συγγράμματος ἐξηγητικῷ, διὰ τῆς ἐνὸς μὲν φησὶ γράφειν τὴν λέξιν, ὡς εἶναι καμάρῳ ὃ ἐστὶν ⁸ ἀλειπτῆρίῳ ἐσχηματισμένῃ τῇ ⁹ λεξιδίδι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ¹⁰ καμάρωτῃ σκευασίας. Ὑποτίθεται ἐν Ἰπποκρά-

¹ τὸ πυρεττεῖν MS. D. ² Verba ab ἐκλύειν usque ad θερμαντηρίῳ desunt in MS. D. ³ καμμόρῳ vulgg. ⁴ θερμαντηρίῳ MS. D. ⁵ ἀκόνιτον MS. D.

que illius animalis, in hac sua tractatione de cammoro mentionem facit: aut in hoc opere manco ac lacero eam partem desiderari, in qua de musco, et de huiusmodi animali verba facit: aut pro Erotianus legendum esse Erotion, vel Erotinos, vel Herotion, vel Herophilus. Est enim admodum varia huius loci Exegeſis lectio, et exemplaria, quae mihi videre contigit, harum vocum alteram habent. Locus Hippocratis a Galeno et ab Erotiano citatus ex Libro de locis in hom. est p. 70. v. 30. Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ροφήμασιν, ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν καμάρῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιέτῳ. Καὶ ἐπὶ ναυτιῶ το τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῶ ἐξῆς. Ε-

πὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι hoc est, ardore vero potionibus et forbitionibus, quemadmodum febrem frigefactorio medicamento soluere, καμμόρῳ videlicet, aut alio quopiam huiusmodi, et si nauseam contrahat a frigefactorio, calefactoriis vtere consequenter; ubi vero non cesset, frigefactoriis rursus vtere. Haec Hippocrates, cuius verba, ut vides, ab Erotiani librario perperam fuerunt transscripta. Locus, quem ipse ex Dioscoride adducit, non est in quinto libro, sed in quarto c. 75. in quo ita scribit: Aconiton quidam pardalianchen, quidam κάμμορον, quidam thelyphonon appellant. Testatur autem Marcellus Vergilius, Dioscoridis interpres,

potibus et sorbitionibus, veluti febrem refrigeratorio pharmaco soluere καμμάρω videlicet, vel alio quopiam tali, et, si nauseam contrahat a refrigeratorio, percalfacientibus vtere consequenter. Atqui Zeuxis in secundo libro Explanationum, pharmacum quoddam refrigeratorium sic ait appellari. Dioscorides autem in quinto Materialium inquit, aconitum a nonnullis κάμμαρον esse appellatum, vt Θηλύφονον, hoc est, thelyphonon. Lycus vero Neapolitanus in secundo huius scriptionis commentario, vocem hanc per simplex μ ait scribi, vt sit καμάρω, quod interpretatur vñctorium, vaporarium, deducta voce ab aedificio instar fornicis constructo. Subiungit

O 4

igitur

⁶ εἰρεῖσθαι MS. D. ⁷ κάμμορον ὡς Θηλύφονον Gesn.

⁸ Post ἀλειπτηρίῳ in MS. D. additur πυριατηρίῳ. ἀληπτηρίῳ vulgg. ⁹ λεξιδία MS. D. ¹⁰ καμφωτῆ MS. D.

pres, Plinium L. XXVII. c. 2. vocari ostendisse cammaron a radice flexura, quam caridi, id est, marinae squillae similem habet, quam in historia eius, hic scorpionis caudae similem fecit, et alabastrorum modo splendere ait. Nicander in Alexipharmacis, non longe a principio de cammoro sic scribit: Πολλὰ κινὶ Θηλύφονον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀιονισαίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγχοις. Mors quoque thelyphononque et cammoron indidit atrox Feminei sexus, duris in cautibus, altos Per montes nascuntur, et hinc aconita vocamus. Dicitur autem κάμμορον, vt antiquo Nicandri interpreti placet, quasi κακῷ μόρῳ ἀναιρεῖν, hoc est, saeva morte perimens. Quae omnia ideo a me fuerunt adducta, vt quis plane intelligat, in alia

ab hac longe diuersa significatione vocem κάμμορον ab Hippocrate fuisse vsurpatam. EUST.

k. Apud Hippocr. in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνδρ. habetur hic locus: sic autem legitur in Aldina editione: Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥυφήμασιν ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, καμμάρῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιέτῳ. Καὶ ἐπὶ νευτιῶ τοῦ ψυκτηρίου, θερμαντηρίοσι χρῶνται ἐξ ἧς ἐπὶ μὴ παύηται, ψυκτηρίοσι πάλιν χρῆσθαι. Sed obseruandum est hic Erotianum, si modo caurent mendo exemplaria, καμμόρῳ per o non per α scribere, eandem vero scripturam exstare apud Galenum. s t.

l. Videtur desiderari verbum aliquod in hac parenthesis. s t.

ποικράτης, λέγων, εἰ μὴ, τὰ ψύχοντα προσάγειν.
^m Ἐφ' ἰδρῶσι δὲ ¹ παραλαμβάνει ² Στράτιν ἐν κυ-
 νηγοῖς λέγοντα. Διόδωρος ὁ γραμματικὸς καὶ Ζήνων
 ὁ ³ Ἡροφίλειος τὸ Κάμορον, Κάμμορον, ἢ Κάμαρον Φα-
 σὶ καλεῖν τὸ κώνειον τὸ ἐν Ἰταλίᾳ ⁴ Δωριέας, οἷον κα-
 κόμορον τι ὄν. Ἀμεινον δὲ οἶμα ἀναγεγραφέναι τὸς
 περὶ τὸν Ξεῦξιν, εἴτα καὶ Ζήνονα. Εἰκὸς γάρ, ⁵ τὸ
 Κάμμορον Φάρμακόν τι ψυκτικὸν εἶναι, ἢ τὰχα τὸ
 κώνειον. Καὶ γὰρ τὸτο τῶν ⁶ ψυχροτάτων ἐστὶ κατα-
 πλασμαίων. Ὁ γὰρ Λύκος τέλεον πεπλανήται, τὸ
 Ἰπποκράτης ὡς εἶδος τῶν ψυχόντων τὸ Κάμμορον εἰ-
 πόντος. Προθεῖς γάρ, καὶ τὰς κοιλίας, καὶ τὰ ῥο-
 φήματα, ἐπήνεγκεν, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ Φαρ-
 μάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ. Ὡς τὸ
 καμμόρε ἐν τοῖς ψυκτικοῖς ὄντος. Ὁ γὰρ συνδεσμός
 ἐκ ἀνευ ⁷ διαζευκτικῆς κεῖται. ⁸ Προθεῖς γὰρ τὸ ψυκ-
 τήριον ἢ καμμόρῳ πέρας, ἔπαύεται, ⁹ ἀλλ' ἐπιφέρει,
 καὶ ἐπὶ μὴ λύσης τῷ ψυκτηρίῳ Φαρμάκῳ, θερμαντη-
 ρίῳ χρῶ. Ἐδεῖ γάρ, ¹⁰ εἰ τὸ κάμμορον ἔλεγεν, ἐπεν-
 εγκεῖν, οἷον καμμόρῳ. Τίνα δὲ λόγον ἔχει ἐπὶ πυρετῶν
 ἀλειπτηρίας παραλαβεῖν αὐτό; ⁿ τῆς Λύκος φρενὸς
 ἔργον εἶπεν.

° Καλῶς) ἀντὶ τῆς εὐπρεπῶς.

Κε-

¹ παραλαμβάνει MS. D. ² Στράτην MS. D. ³ Ἡρο-
 φίλος MS. D. ⁴ Δωριέας MS. D. ⁵ τι κάμμορον
 MS. D.

m. Pro ἐφ' ἰδρῶσι quin re-
 ponendum sit allud vocabu-
 lum non dubito, sed quod-
 nam, assequi coniectura non
 possum. s. r.

n. Quid haec verba sibi ve-
 lint non intelligo. At si pro
 εἶπεν legatur εἰπεῖν, aliquem
 sensum elicere posse mihi vi-
 deor: vt videlicet hoc dicat
 Erotianus: Hoc dicere, est

mentis Lyci opus. Quasi di-
 cat: Ad respondendum huic
 quaestioni mentem Lyci ha-
 bere oporteret. Potest esse
 et alius sensus, nimirum hic:
 Mentem Lyci difficile fuerit
 explicare. Sed hic posterior
 minus mihi placet priore, qui
 tamen et ipse parum arridet.
 Ac maiorem quamdam depra-
 vationem loco subesse, facile
 mihi

igitur Hippocrates dicens: si frigida non adhibueris in sudoribus, sume Strattim, in venatoribus dicentem. Dioscorus Grammaticus τὸ κάμαρον, et Zeno Herophilus κάμμορον, vel κάμαρον inquit Dorienteses, qui Italiam incolunt cicutam appellare, tanquam sit aliquid κακόμορον, hoc est, mortem malam afferens. Melius autem scripsisse existimo Zeuxim, et postea Zenonem. Rationi enim consentaneum est τὸν κάμμορον refrigeratorium quoddam pharmacum esse, vel fortasse cicutam: etenim haec in multo refrigerantium malagmatum numero est. Nam Lycas a veritate prorsus aberravit, quum dicat Hippocrates κάμμάρον refrigerantium quamdam speciem esse; addens enim et ventres, et sorbitiones, intulit febrem refrigeratorio pharmaco dissolvere, vel καμμόρω, vel alio eiusmodi, tanquam κάμμορον in refrigeratoriis sit. Coniunctio enim non sine disiunctione ponitur. Quum vero addiderit, refrigeratorium, vel cammorum, finem non facit, sed infert: et postquam non dissolueris pharmaco refrigeratorio, vtere calido. Oportebat enim, si dixisset cammorum (nempe esse calidum) addidisse, videlicet, vtere cammoro. Quamnam autem rationem habet in febribus vnguenta assumere, hoc dicere esset forte opus mentis Lyci.

Καλῶς) id est, decenter.

O 5

Κε-

⁶ ψυχάντων MS. St. et Chart. ⁷ διαζωτικῆς vulgg. ⁸ προσθεῖς γὰρ τὰς MS. D. ⁹ ἀλλ' omittitur in vulgg. ¹⁰ εἰς vulgg.

mihī persuadeo: scimus enim φρενός poeticum esse vocabulum. Sed forsitan ex hoc verbo suspicabitur aliquis esse factam ad aliquod poetae cuiuspiam dictum allusionem.

ST.

o. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 63. p. 304. v. 44. Quibus quidem καλῶς bene

ac large sanguis per nares erupit. Et v. 45. Et nullum novi, qui in hac constitutione mortuus esset, si καλῶς recte ipsi sanguis profluxisset. Et t. 68. p. 305. v. 20. Neque ullam mortuam novi ex his, quibus aliquid horum καλῶς probe factum esset. Et com. 3. t. 18. p. 307. v. 33. de

de

^p ¹ Κενεών) τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν μέρος ἕως τῶν λαγόνων.

^a Κάπετος) ὄρυγμα, ² τάφος. Ἐπὶ μέντοι τῷ ὀργάνῳ τὸ ὄρυγμα δηλοῖ.

¹ Κοιλίη) πᾶσα ἡ ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τῷ θώρακος δὲ ἐνίοτε καὶ ἡ γαστρὸς αὐτῇ, καὶ ἡ τῶν ἐλκῶν κοιλότης.

Κρά-

¹ κενεὸν *manult Foes.* ² τάφος *MS. D.* ἢ τάφος *Chart.*

de Philisco: Vesperi ab infuso per clysterem adhibito, καλῶς bene habuit. Ett. 28. p. 310. v. 21. de Dromeadae vxore: Altera a rigore die, stercora ab aluo καλῶς bene prodibant. Et libro tertio com. 1. t. 17. p. 319. v. 31. Ab aluo stercora καλῶς probe prodierunt. Et libro septimo p. 367. v. 27. de Philistidi Heraclidæ vxore: Quarta sanguis ex sinistra nare καλῶς probe fluxit. Vtitur Hippocrates hac voce sæpissime, præsertim vero in libro de superfoetatione. Primo de morb. mul. p. 255. v. 36. Et libro secundo p. 273. v. 41. et p. 274. v. 35. *EUST.* Ad di possunt quæ apud *Foes.* p. 363. leguntur.

p. Secundo progn. t. 1. p. 403. v. 22. de aquis inter cutem: Incipiunt autem pleraque ex κενεῶνων laterum molitudine, et a lumbis, aliquæ vero etiam ab hepate. In cuius com. Galenus inquit: Verisimile est, omnes eas partes κενεῶνας appellari, quæ inter extremam thoracis co-

stam, et coxendicis ossa continentur, siquidem tota illa regio inanis videtur, si eam tum inferioribus, tum superioribus vtrisque ossibus compararis. Tertio de art. t. 74. p. 489. v. 43. Et coguntur iuxta κενεῶνα lateris molitudinem, aut iuxta elapsum articulum, muti ac obliqui esse. Quem locum Galenus exponens ait: Ilia autem vocat κενεῶνα eam regionem intelligens, quæ est inter ossa coxarum, et costas nothas, quæ omnino sine osse est. Secundo de officina medici t. 16. p. 503. v. 29. Conuenit autem in humero quidem circumductio circa alteram alam, in inguine vero circa ἑτεροῦ κενεῶνα alteram lateris molitudinem. Quæ verba Galenus exponens, inquit: Vocatur autem κενεῶν, quod inter thoracem est, et os, quod ad ilia pertinet: ita dictum propterea quod inane sit, hoc est, desideat. Vtitur autem hac voce Hippocrates sæpissime. Libro de septimestri partu p. 45. v. 15. de abortu.

De

Κενεών) a costis pars vsque ad ilia.

Κάπετος) fossa, sepulchrum, in organo quidem ὄρυγμα, id est, effossionem significat.

Κοιλίη) omnis latitudo sub septo transfuerso; aliquando vero latitudo thoracis, quandoque et venter ipse, et vulnorum concauitates.

Κερί-

³ τῶν ἐντέρων *mauult Foef. quoniam κοιλίη nullibi pro ulcerum cauitate ap. Hippocr. legatur.*

De ossium natura p. 58. v. 47. Secundo de morbis p. 153. v. 28. De internis affectionibus p. 192. v. 20. et p. 196. v. 48. De nat. mul. p. 214. v. 3. et p. 215. v. 2. et v. 24. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. et p. 246. v. 28. Et libro secundo p. 265. v. 7. et 24. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 67. p. 305. v. 11. Et libro septimo p. 351. v. 48. de Polycrate. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 23. In coac. praen. p. 438. v. 5. 6. 8. In mochlico p. 508. v. 18. Ac etiam in multis aliis locis. EUST. Vide Foef. p. 333. Celsus L. II. c. 2. interpretatur *ilia*.

q. Quarto de art. t. 52. p. 498. v. 43. Postea sufficit quidem in dimidia ligni parte: nihil tamen vetat etiam per totum, velut καπέτες fossas longas quinque vel sex, quatuor digitorum spatio inter se distantes incisas esse. In cuius commento Galenus inquit: Fossas dixit καπέτες, quod verbum non pauci ex veteribus Graecis in eadem significatione acceperunt. Id mutuatur nunc Hippocrates

translatione vsus ad ea caua significanda, quae in scamno ea de causa fiunt, vt illis obici vectes possint. Et t. 53. p. 499. v. 3. Ob hoc enim etiam ἀνάπετοι fossae incisae sunt. Et t. 58. p. 499. v. 31. Et ex καπέτων fossa conueniente fulcito, contra obnitatur. EUST. Hippocr. de artic. ἔπειτα ἀρνέει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ξύλης. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς ἐντετμηθῆαι ὡς καπέτες μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπέσας ἀπ' ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλους. In quem locum Galenus annotat, multos quidem ex veteribus καπέτες dixisse τὰς τάφρους, sed Hippocratem hic metaphori- ce vti hoc nomine ad significandas concauitates incisas βάρῃ, ad sustinendos palos. ST. Foef. testatur, Paulum καπέτες vocare, ἐπιμήνεις τάφρους, oblongas quasdam fossas, aut caueas, et τὸ ὄργανον scamnum Hippocraticum esse affirmat.

r. Pro aluo sine aliqua adiunctione multis in locis ab Hippocrate vsurpatur. Libro de dentitione p. 53. v. 41.

Quibus

¹ Κράδας) οἱ μὲν τὰ τῆς συκῆς ² φύλλα, οἱ δὲ, τὰς κλάδας.

¹ Κατατάσιαις) τὰς καταθέσεις.

Κεά.

¹ δράδης MS. D.

Quibus ἡ κοιλίη alius multum profluit. Et v. 43. His κοιλίη alius supprimitur. Et in eodem loco, ἡ κοιλίη alius amplius subducitur. Secundo de diaeta p. 96. v. 30. et p. 98. v. 3. et v. 7. Et tertio de diaeta p. 103. v. 39. et p. 105. v. 40. Quarto de morb. p. 172. v. 1. 3. 4. Et p. 173. v. 39. Et p. 175. v. 6. 16. et 18. Libro de affect. p. 180. v. 48. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 65. p. 304. v. 49. Primo aphorism. t. 15. p. 390. v. 36. αἱ κοιλίαι. Et libro sexto t. 20. p. 398. v. 23. Si in τὴν κοιλίην ventrem sanguis praeter naturam effunditur. In cuius expositione Galenus ait: Quidam sine articulo κοιλίην ventrem scribunt, volentes omnem significari cavitatem, quibus adstipulatur, quod praeter naturam adiicitur: per quam adiectionem tale quiddam ostendit Hippocrates, si vnquam sanguis a propria cavitatem in aliam quamcumque cavitatem peruenerit, vt sanguis permaneat, est omnino impossibile. Sumitur etiam sine aliqua adiunctione pro ventriculo, et est tertia significatio ab Erotiano hic recitata. Libro de affectionibus p. 184. v. 7. Et cor-

pus liquefcit, dum simul cibi per multum tempus ἐν τῇ κοιλίῃ in ventre non concoquantur, et simul a τῆς κοιλίης ventre calido praeter naturam calefcit. Primo de diaeta p. 84. v. 14. Plurimus enim humor in ea parte inest, quae κοιλίη venter appellatur. Et v. 20. Κοιλίην ventrem quidem maximum, ficci et humidi promtuarium, vt det omnibus et accipiat ab omnibus. Quarto de morb. p. 171. v. 41. Quod videlicet in paribus diebus trahit corpus de τῆς κοιλίης ventriculo, in imparibus vero dimittit. Secundo de humoribus t. 37. p. 116. v. 19. Quemadmodum terra stercoreta hyeme calida est, ita etiam ἡ κοιλίη ventriculus. In quo loco Galenus inquit: Apud Hippocratem est superior venter, et inferior: ac quandoque veteres medici, thoracem, superiorem ventrem nominantes, vniuersum vas alimenti, quod post septum transversum collocatum est, ventrem inferiorem appellant. Quandoque etiam ventrem superiorem vocant eum, in quem cibos deglutimus: interdum vero ea, quae post illum sunt omnia, ac ventrem quidem infe-

Κράδας) nonnulli ficus folia, nonnulli vero ramos interpretantur.

Κατατάσιαι) repositiones.

Κέα-

² Φλα MS. D.

inferiorem nuncupant, interdum sola intestina crassa: sed sunt etiam, qui solum colon inferiorem ventrem dici velint. Hoc vero loco non dubium est, quin ventrem inferiorem vocet id vasculum solum, quod alimenta excipit, in quo concoctiones fiunt. Reperio hanc vocem etiam cum adiectione *άνω* et *κάτω* usurpatam: Libro de affectionibus p. 184. v. 30. Τήν δὲ κοιλίην venter autem curatur, τήν τε *άνω* tum superior, tum τήν *κάτω* inferior. Libro de carnibus p. 42. v. 5. In maxilla venae sunt, et hae huic ossi soli, inter omnia ossa, ex *κάτω* κοιλίῃ inferno ventre alimentum praebent. Tertio de diaeta p. 103. v. 15. Libro de flatibus p. 119. v. 23. Quarto de morbis p. 172. v. 1. Libro de affectionibus p. 184. v. 5. 18. Pro latitudine thoracis cum adiunctione dictionis *άνω* accipitur. Libro de affect. p. 184. v. 4. de lenteria: Morbus autem fit, quum ex capite, et τῆς *άνω* κοιλίης superiore ventre, pituitae defluxus fit in ventrem *κάτω* inferiorem. Et v. 15. Et oportet ipsos sic sanare, ita, ut defluxum a capite, et τῆς *άνω* κοιλίης superiore ventre

intercipias. Septimo aphorismorum t. 38. p. 399. v. 47. Destillationes in *άνω* κοιλίῃν ventrem superiorem in viginti diebus suppurantur. In cuius com. Galenus inquit: Κοιλίην *άνω* ventrem superiorem nunc nominat, qui a thorace praefinitur, quem pulmo obtinet. At vero pro vulnere concavitatibus hanc vocem simplicem non reperi, sed compositam. Libro de vulneribus capitis p. 448. v. 1. Sed et in circulum *ύπό*-κοίλα subcaua (scilicet vlcera) et suppurata magis fiunt. Libro de vlceribus p. 513. v. 30. Ex vlceribus rotunda, si *ύπό*κοίλα subcaua fuerint, excidere oportet undiquaque in orbem ea, quae discesserunt. EUST. V. Foef. p. 345.

s. Libro de superfoetatione p. 52. v. 11. Potes et κράδης ramulorum fici corticem derafum, ac tenuiter tritum admiscere. Libro de vlceribus p. 515. v. 1. Κράδης fici, dum succulenta est, corticem viridem, in vino tritum immitto. EUST.

t. Primo de fract. t. 1. p. 456. v. 23. Oportet medicum, et luxationum, et fracturarum κατατάσιαι extensiones, quam directissimas facere.

Et

¹ * Κεάζαι) ὀῆσαι.

^x Κυκλέοντα) περιειλῶντα καὶ περιερχόμενον.

^y Κατανύσσεις) κατατένεις.

Κατηπορήθη) ἠδυνατώθη.

^z Κρέμα) ² κρέμασον.

^a Κομφεύομενος) πανουργεύομενος. Ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν ³ Κομφείαν καλεῖσι, καὶ τὸ σρεβλὸν, Κομφόν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης.

Κατα.

¹ * κεάσσαι apud Hipp.

Et libro tertio t. 38. p. 468. v. 19. Quibus vero ossa fracta, et extra eminentia, in suam sedem collocari non possunt, his haec κατὰ τασιν restitutio debetur. In cuius expositione Galenus ait: Solent Graeci, qui Asiam incolunt, usurpare verbum κατασῆσαι, ut significant in suam sedem collocare. Vnde mihi videtur Hippocrates ducere nomen κατασάσεως, per σ tertiam syllabam scribens: sic, ut idem significet, quod καθιδρυσιν, quod vocabulum nihil aliud sibi vult, quam aliquid in suam sedem collocare: quam rem κατὰ τασιν dixit. Male igitur scribunt nonnulli κατὰ τασιν absque σ, non enim per intentionem, quam κατὰ τασιν notat, sed et per impulsu nudata ossa in suum locum reconduntur. Quarto de artic. t. 47. p. 498. v. 25. Sed enim in κατατάσει extensione deficiunt. Et t. 48. v. 38 et 39. Sic igitur κατὰ τασιν extensionem ad pedis partem praeparatam fa-

cere oportet. Sed et in alteram partem κατὰ τασιν extensionem non solum ex deligatione circa pectus et alas in contrarium extendere oportet. Ex quibus patet aut Erotiani exemplar esse depravatum, aut eius expositionem cum Galeni sensu non convenire. EUST.

u. Foef. p. 330. locum indicari dicit περί γυν. L. II. p. 276. II. et 278. 33.

x. Referenda haec sunt ad L. de fract. p. 753. D. ἔπειτα ἔτως ἐπιθεῖν τοῖσιν ὀστέοις ὡς ἐναλλὰξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, ὅτε δὲ ἐπ' ἀριστερά. Καὶ τὰ μὲν πλείω κάτωθεν ἀρχόμενος, εἰς τὸ ἄνω ἄγειν. Ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω. Τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκείδαι τοῖσιν σπληνέσι κυκλῶντας τῶ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν ἀθρόον ξυνδιорθεῖντα ἀλλὰ κατὰ μέρος. Corruptus omnino est hic locus, nec enim numero ac casu conveniunt ἀρχόμενος, κυκλῶντας et ξυνδιорθεῖντα: quod sensisse videtur librarius codicis

Κεάζαι) ligare.

Κυκλέοντα) circumuoluentem, et circumeuntem.

Κατανύσσεις) contendis.

Κατηπορήθη) debilitatus est.

Κρέμα) suspende.

Κομψεύομενος) dolose agens. Siquidem Attici fraudem κομψείαν, et fraudulentum κομψὸν appellant, ut est apud Euripidem.

Κατα-

² κρέμασαι ap. Hippocr. et Foef. censet eum legisse κρέμω.

³ κομψίαν MS. D.

codicis Medicei, qui ξυνδιορθῶντας dedit. Ego vero perpetua Hippocratis consuetudine, qui haec in accusatiuo singulari ponere amat, et Erotiani auctoritate fultus, emendo ἀρχόμενον et κυκλέοντα. HER.

y. Sequitur κατανύσσεις κατατείνεις, quod aegre se tuebitur; κατανύσσειν enim est *compungere*, non *extendere*. Hinc emendandum putō κατανύσης κατατείνης: ut referatur ad L. de fract. p. 761. G. ἐπὴν δὲ ἰκανῶς κατανύσης, ῥηϊδίον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν. Vide etiam p. 765. B. Κατατανύειν idem plane est ac κατατείνειν, quum et simplicia τανύω ac τείνω idem notent. V. Foef. in κατατείναι. HER. Vide Foef. p. 319. κατανύσσειν etiam est pungendo fodicare, ut bene ibi monitum.

z. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Ex pedibus hominem ad transversam mediae domus trabem κρεμάσαι sus-

pendere oportet. Et t. 44. p. 498. v. 5. Omnia vero haec supino iacenti ipsi praeparantur, ut quam breuissimo tempore κρέμεται pendeat. Et t. 45. pag. ead. v. eod. Postquam vero κρεμασθῇ suspensus fuerit. Et v. 8. Rectus adstans, ad corpus κρεμαμένον suspensi, de repente ἐκ κρεμασθέντα se appendens, sublimis, et aequabilissime dependeat. Et v. 10. Nam et ipsum corpus κρεμάμενον suspensum, sua ipsius grauitate extensionem facit, et is, qui ἐκ κρεμασθεὶς appendet, una cum extensione, femoris caput super acetabulum eleuari cogit. Et t. 64. p. 500. v. 48. ἐκ κρεμάσαι. Et p. 501. v. 4. Primo de art. t. 14. p. 473. v. 18. 19. κρέμα tamen nusquam reperi. EUST. Vide Foef. p. 353. Locus subindicatur in L. de arte p. 583. 26. et p. 653. 45.

a. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Si quis talium rerum κομψεύομενος iactatione

^b Κατατεῖναι) ἐκ ἐπὶ τῆς τάσεως ¹ ὁ Ἱπποκράτης τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καταθέσεως ἐξ ὧν φησι, Τὸν δὲ ἄνθρωπον, πυρίην γὰρ ἦν ἐνδέχεται, πολλῶν θερμῶν λῆσαι. καίπειτα ² πρηνῇ κατατεταμένον. Τετέσι ³ κατακεκλιμένον. Μικρὸν δὲ ὑποβαῖς, φησὶν, Ἐπειτα αἱ ἀρχαὶ πρὸς ζύλον ὑπεροειδές τι προσδεδέδωσαν, ἀερόζεσαι τὸ μήκος τῷ ὑποτεταμένῳ. Τετέσι τῷ ὑποκειμένῳ. Καὶ ἐν τῷ Περι ἀγμῶν, ὅταν ⁴ λέγῃ, ⁵ Ἰνῶν δ' αὖ τις τὴν ἑαυτῆς χεῖρα κατατείνας, ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα. Καὶ νῦν τὸ κατατείνας ἀντὶ τῆς σχηματίσας ⁶ τέθεικε, καὶ τὸ καθεῖς ὑπτίαν αὐτήν. Τάσιν γὰρ ἐπιτηδείως χεῖρὸς ἐκ αὐτῆς εὐχερῶς δύναται ποιῆσαι.

^c Κατανασιμᾶται) καταναλίσκεται.

^d Καταναγιάζεται) ἐκβιάζεται.

Κυκλι-

¹ Verba ὁ Ἱπ. τίθησιν ἀλλ' ἐ. κατ. defunt in MS. D. sed in margine leguntur. ² πρηνῇ MS. D. ³ κατακεκλιμένον vulgg. ⁴ λέγει MS. D. ⁵ γνῶν vulgg.

ne superbire velit. In cuius com. Galenus ait: Qui cum ostentatione aliquid efficiunt, ab Atticis κομψεύεσθαι dicuntur: quemadmodum nunc ab Hippocrate, qui ostentationem exprimere volens, usus est verbo κομψεύομενος. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Vide Foef. p. 347. qui et Scholiasten Aristophanis laudat, quocum consentit Hesychius.

b. Tres loci ab Erotiano adducti, in Hippocratis codice parumper diuerse leguntur, quorum primus est in tertio de articulis t. 49. p. 486. v. 42. Secundus in eod. textu v. 47. Tertius in primo de fract. t. 13. p. 457. v. 16. In quibus Germanus interpres

vertit, extantum; extensio-nem; extendatur. Vtitur etiam hac voce Hippocrates in multis aliis locis. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 30. et t. 32. p. 458. v. 6. Primo de art. t. 12. p. 473. v. 2. 7. 8. 13. et t. 19. p. 473. v. 46. Et t. 48. p. 476. v. 18. 19. Et libro tertio t. 49. p. 487. v. 5. 11. EUST. V. Foef. p. 324.

c. Galenus in Exeg. habet κατανασιμᾶται. Libro de glandulis p. 56. v. 37. Κατανασιμᾶται consumitur enim tum multa, tum modica in ipsas glandulas (scilicet humiditas). Et p. 57. v. 27. Sed et haec tota (scilicet humiditas) ἀπανασιμᾶται consumitur, similiter velut superior.

Κατατείναι) Hippocrates non vitur hac voce pro extensione, sed pro collocatione; hoc ex his patet: Hominem vero si susceperit fomentum, multa calida lauare, deinde pronum κατατεταμένον extensum, hoc est, collocatum. Et paulo inferius inquit: Deinde principia alligentur ad lignum pistilliforme congrua longitudine τῷ υποτεταμένῳ extenso, hoc est, subiacenti. Et in libro de fracturis quum dicit: Cognoscet autem quis ipsius manum κατατείνας extendens, quam molesta sit figura, et nunc hoc κατατείνας pro σχηματίσας posuit, hoc est, cum aliqua figura disponens, et locans ipsam supinam. Positionem enim manus apte non facile potest efficere.

Κατανασιμῆται) consumitur.

Καταναγκάζεται) vim facit.

Κιγκλι-

⁶ τέθηκε vulgg. ⁷ κατανασιμῆται Eust. et Foef. κατανασιμῆται Chart.

perior. EUST. Apud Hippocratem autem legitur κατανασιμῆται, in libro περὶ ἀδένων, in editione Aldina, κατανασιμῆται γὰρ καὶ τὸ πέλὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τὰς ἀδένας. At Galenus habet κατανασιμῆται, quae certe lectio aliorum etiam testimonio confirmari potest: nam in Lexico vocabulorum Herodoti, quod Galeni Exegeſin proxime sequitur, habes simplex ἀνασιμῆν expositum δαπανᾶν et ἀναλίσκειν. Apud Hesychium autem invenitur et nomen ab eo derivatum ἀνασιμῶματα, quod explicatur ἀναλώματα. ST. V. Foef. p. 319. Suidas ἀσιμῶ sic explicat.

d. Secundo de fract. t. 10. p. 460. v. 12. de luxatione

ossum pedis. Vnum quodque in suum locum ἀναγκάζειν cogere oportet. In cuius com. Galenus ait: Compellere autem Hippocrates dixit, ἀναγκάζειν, vel ut alia exemplaria habent, καταναγκάζειν, quod idem sibi vult, ac si dicat, os suo loco motum restituere. Libro de genitura p. 29. v. 39. Et ferme omnia nascentia sic habent, quomodo quis ipsa καταναγκάσῃ cogat. Libro de septim. partu p. 44. v. 31. Et quadraginta dierum afflictionem perferre ἀναγκάζονται coguntur. Libro de octim. partu p. 46. v. 48. Ἀναγκάζεται, coguntur enim multa in paucio tempore affluentes, ac perferentes, multum aegrotare.

^e ¹ Κιγκλισμός ² ἀκρωμίας) ἀντὶ τῆς κίνησεως τῆς
³ ἀκρωμίας. Κίγκλος δὲ ἐστὶν ὁρνέει εἶδος πολυκινήτης
καὶ πολυταράχης.

^f Κραίνεσι) κυριεύουσι, βασιλεύουσι.

^g Κυφῶται ῥάχιδι) κυρτῶται.

^h ⁴ Κλέπτεται ἢ ῥαφῇ) ἀντὶ τῆς ⁵ παραλογίζεται.
Ὡς καὶ ἐν ἐ' Εἰσημιῶν Φησὶν, Ἐκλεψαν δὲ με τὴν
γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῆς βέλους ἐν ἑαυταῖς τὸ σῖνος ἔχουσαι.

ⁱ ⁶ Καμπυλεύεσθαι) κάμπτεσθαι.

Κατά.

¹ κικλησμός MS. D. ² ἀκρωμίας MS. D. ³ ἀκρωμίας
MS. D.

grotare. Et p. 47. v. 17. Ὡς
δὲ ἀναγκάζεσθαι, ut cogantur
prae ingestorum copia. Pri-
mo de art. t. 20. p. 474. v. 2.
Et postea ad alteram partem
manum καταναγκάζειν deor-
sum cogere vna cum ligno.
Et t. 21. p. ead. v. 13. Idem
facies, si super scalam κατα-
ναγκάζειν vim adhibeas. Et
t. 22. p. ead. v. 16. Et ad al-
teram partem corpus κατα-
ναγκάζειν deorsum cogere.
Et t. 62. p. 477. v. 13. Κατα-
ναγκάζειν cogere deorsum
tamen os supereminens oportet.
Et t. 65. p. ead. v. 42.
Vt supereminentem partem,
καταναγκάζειν deorsum co-
gat. Et v. 44. Supereminen-
tia deorsum καταναγκάζεσθαι
cogunt. In Mochlico p. 507.
v. 31. καταναγκάζουσαι. Et p.
508. v. 17. καταναγκάζουσαι.
EUST. Cf. Foef. p. 318.

e. Galenus in Exeg. habet
κιγκλισμός motio brevis, con-
tinuata, ἀπὸ τῆς κίγκλες a cin-
clo animali facta vox. Pri-

mo de art. t. 67. p. 478. v. 17.
Parvus enim est κιγκλισμός
motus articuli in pectore.
In cuius com. Galenus ait:
Exiguum motum vocauit κιγκ-
λισμόν, at siue vocabulum
sumatur a motacilla aue, quae
graece κίγκλος dicitur, eo
quod assidue caudam moueat,
siue a quouis alio, non perti-
net ad hunc locum. In com.
vero t. 69. subiungit: Quem-
admodum in praecedentibus
verbis κιγκλισμόν dixit par-
vum motum, nunc πλόωδης
ἐστὶ, quod supernatat. Quar-
to de art. t. 46. p. 498. v. 17.
Sed ex modica extensione,
quantum manibus directio
fieri potest, et κιγκλισμός
ex exigua motione. Quem
locum exponens Galenus in-
quit: Ante κιγκλισμόν ma-
sculino genere dixit, nunc
feminino κίγκλισιν, quod vo-
cabulum διακίνησιν, id est,
exiguum motum significat.
Quae omnia cum expositio-
ne Erotiani parum quadrant.

EUST.

Κιγκλισμός ἀκρωμίας) id est, motus acromii.

Κιγκλὸς) vero est avis species valde mobilis, et quae facile perturbatur.

Κραίνεσι) dominantur, regnant.

Κυφῆται ῥάχισ) id est, curuatur.

Κλέπτεται ἡ ῥαφή) id est, decipit, ut ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν, deceperunt mentem meam futurae continentes in se laesionem iaculi.

Καμπυλεύεσθαι) flecti.

P 2

Κατά-

⁴ συγκλέπτεται maault Foef. ⁵ παραλογίζεσθαι MS. D.

⁶ καμπυλέεσθαι maault Foef.

EUST. Hipp. in libro de artic. μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμός τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐν τῷ στήθει. Vbi Galenus itidem κιγκλισμόν exponit κίνησιν, sed tamen in sua Exegeσι γλωσσῶν Hippocratis, non simpliciter κίνησιν, sed βραχεῖαν συνεχῇ κίνησιν. Idem vero in com. in librum de artic. κιγκλίσιν, sicut κιγκλισμόν, ait nominari τὴν βραχεῖαν κίνησιν. ST. V. Foef. p. 337. qui et ad Theocrit. Idyll. V. prouocat.

f. Galenus in Exeg. exponit, desinunt. Tertio de artic. t. 33. p. 485. v. 29. Item quibus inuolucris ipsa medulla infecta sit, et vnde profectis, et vbi κραίνεσι desinentibus, et quibuscum communionem habentibus. In cuius comm. Galenus inquit: Huiusmodi autem ligamenta non secus atque ipsa medela ad imam spinam finiuntur. Finitis Hippocrates dixit κραίνεσι, sicut Poeta quum inquit: Εἰ περ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τε-

τελεσμένον ἔσται. Si modo perficiant isthaec, finemque sequantur: Ego, ut verum fatear, pro dominari hanc dictionem nusquam apud Hippocratem usurpatam fuisse reperio. EUST. V. Foef. p. 552. et Hom. Odyss. 9. v. 391.

g. Tertio de artic. t. 6. p. 484. v. 3. Et quibus quidem κυφῆται ῥάχισ gibba sit spina, dum pueri sunt. In libro de articulis pluries reperitur κύφον et κύφωσις. EUST. V. Foef. p. 367.

h. Locus ab Erotiano adductus, est in quinto de morb. vulg. p. 338. v. 21. Ἐκλεψαν deceperunt enim mentem meam futurae, habentes in se ipsis iaculi laesionem. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 22. Συγκλέπτει fallunt enim et mentem, et visum medici αὐτὰς αἱ ῥαφαὶ hae futurae, fissurae speciem referentes. EUST. V. Foef. p. 341.

i. Diuerso modo reperio scriptam

^k Κατάπηροι) καταβεβλαμμένοι. Πηροὶ γὰρ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς.

¹ Κόκκαλος) ὁ σρόβιλος.

^m Κεκρύφαλος) ¹ προκύφαντος. Ἔστι δὲ τῷτο ² κεφαλοδέσμιον. Ὡς καὶ Ὀμηρος, Ἀμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἡδὲ πλεκτήν ³ ἀναδέσμην.

⁴ Κεκράκται) Φωνητικοί.

Κασσεῖον οἶνον) ἴσως τὸ Συριακὸν λέγει, κινέμενον ἀπὸ ⁵ Κασσεῖς ὄρεος.

Καται-

¹ προκύφαντος MS. D. ² κεφαλοδέσμιον εἶδος MS. St. et Chart. ³ Verba ἀναδέσμην Κεκράκται Φωνητικοί Κασσεῖον desunt in MS. D., sed in margine leguntur.

scriptam hanc vocem in codicibus Hippocratis, et propterea suspicor mendose eam scribi. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 23. Si enim καμπυλέσθαι inclinare se conatur. Et t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extensum fuerit, non similiter in anteriorem partem καμπυλέσθαι inflecti potest. In cuius com. Galenus ait: Pars pedis, quae ad plantam et digitos est, quam priorem appellat, extento poplite contingere terram non potest. Vocauit autem eiusmodi pedis habitum καμπύλον, id est curuum: nam commissura, quae ad talum est, neque extenta dici solet, neque flexa, sicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen. Et paulo post subiungit: Vbi posteriores musculi calcem ad se trahunt, vna cum ea parte, quae inter talos et digitorum

radices est, nullum est nomen positum, quo istiusmodi habitus nominetur: quare Hippocrates eum appellauit καμπύλον: vocem inueniens rei, quam exprimit, accommodatam. Ergo quum musculi posteriores cruris, calcem et vniuersum pedem trahunt ad partem posteriorem, eiusmodi habitum pedis Graeci nonnulli καμπήν flexionem, nonnulli ἔκτασιν extensionem nuncupant: quemadmodum vbi pes in contrariam partem a prioribus musculis mouetur, alii ἔκτασιν, alii κάμπην nominant, in quo casu dici solet pedem σιμῆσθαι, id est, simum fieri. In contrario nullum est nomen, de quo inter omnes conueniunt. Reperio enim καμπυλώταται in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Καμπυλώταται curuissimae autem sunt hominis costae. EUST. Vide Foef. p. 304.

k. Hanc

Κατάπηροι) mutilati. Πηροὶ enim mutilati dicuntur.

Κόκκαλος) nux pinea.

Κεκερύφαλος) velum capitis. Est autem hoc species ligamenti capitis, ut Homerus: Vittam κεκερύφαλόν τε, velum et reticulum, quo capilli colligantur.

Κεκεράκται) claimatores, et vociferatores.

Κασείον οἶνον) vinum casium, fortasse Syriacum dicit: mouetur a Casio monte.

P 3

Καται-

⁴ κεκράται MS. D. ⁵ Κασία ὄρες maault Foef. et ideo quoque Κασίον οἶνον. Κασείον Eust.

k. Hanc vocem compositionem non reperi, sed tantum simplicem. Libro de genitura p. 29. v. 40. At vero πηρωθέν mutilum in vtero puerum sentio, aut contusum ex matris vterum gerentis plaga, aut eiusdem lapsu, aut alio quopiam violento affectu matri accidente πηρωθέν mutilatum esse. Quae vero parte mater plagas acceperit, ea puer πηρεται mutilatur. Quin et alia huiusmodi causa pueri πηρεται mutilantur. Quum in vtero iuxta locum, in quo ἐπηρώθη mutilatus est foetus, angustia fuerit, necesse est corpus, quod in angustia mouetur πηρεσθαι mutilari iuxta illum locum. EUST.

l. Galenus in Exeg. inquit, κόκκαλον complures nucleum pineae nucis intelligunt. Dioscorides Cnidium granum per diminutivum. Quarto derat. vict. morb. acut. t. 70. p. 380.

v. 44. Κόκκαλος nux pinea, et myrrha in eclegmate dentur. In cuius com. Galenus ait: Quem ipse κόκκαλον, id est, fructum pini vocat, non ita ab antiquis Graecis, sed κῶνος potius nominatur, ut a recentioribus medicis fere omnibus ερόβιλος. Hic notandum est, Dioscoridem, de quo in Exeg. meminit Galenus, non esse Anazarbeum, quum is nusquam dicat κόκκαλον esse granum Cnidium, in qua opinione est etiam Hermol. Barbarus. EUST. Vide Foef. p. 346. et Coel. Aurel. Acut. in Pleurit. L. II. c. 18.

m. Locus Homeri est Iliadis L. XXII. v. 469. EUST. Lege ἄμπυκα κεκερύφαλόν τ' ἡδὲ πλ. etc. ut stet versus. Legi etiam posset κεκερύφαλόν τε ἰδὲ πλ. etc. Est autem ex II. χ'. Ceterum pro κεφαλοδέσμιον γραφέται, κεφαλοδέσμη εἶδος. ST. Vide Foef. p. 352. et Hesych.

ⁿ Καταιγίζωσι) τρέπωσι. ¹ Καταιγίζειν γὰρ τὸ τρέπειν λέγεται. Μή ποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῷ ὀρμήσῃ τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον.

^p ² Κηρίαι) κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἑλμινθες.

^p ³ Κατηπεδανόν) ⁴ κατηθενηκός. Ὡς καὶ Ὀμηρος, Ἡπεδανός ⁵ δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δὲ τοὶ ἵπποι.

^q Κυρκανᾶται) ταραττέται.

^r ⁶ Κραμβεῖον) Σικελοὶ τὸ κώνειον ἔτω καλῶσι.

^π ⁷ Κώφωσις ὀφθαλμῶν) νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμῷ ⁸ τέταχεν. Κυρίως γὰρ ⁹ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε.

^s ¹⁰ Κνήστρα) κνηστῆρος. Νικανδρος Φησί, Σιλφίς ἦν κνηστῆρι κατατρεψαμέν ὀδόντας.

Κυρβα-

¹ καταιγίζειν MS. D. ² κυρίως, κηρίαι MS. D. κηρίων) κηρίαι MS. St. et sic quaedam exempl. apud Hippocr. ³ κατηπεδανός Eust. Iunta et vulgg. ⁴ κατηθενηκός Foef. ⁵ δέ τι MS. D.

n. Tertio de morbis p. 160. v. 8. Et ad ipsos quidem dolores, quum καταιγίζωσι irruunt. Et p. 163. v. 43. Quum vero καταιγίζωσιν impetu fertur morbus. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 10. Si dolores repentini καταιγίζωσιν irruerint. Septimo de morb. vulg. p. 357. v. 49. de Geniate in Delo iaculo percusso: Quarta die etiam ad pubem, et totum ventrem dolor καταιγίζων vehementer irruebat. Notandum est Aegiochum esse lous epitheton, ductum ab ὄχης et αἶγος, quod scilicet nutritus sit a capra: vel ab ἔχειν αἰγίδα, quod est tenere scutum: quoniam Aegide vtatur. EUST.

Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. ἦν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξ ἀπινᾶιοι, καὶ ἀψυχλαί ἔωσι. Cui loco videtur conuenire potius expositio posterior, vt videlicet sit pro ὀρμήσῃσι. ST. Vide Foef. p. 313. et Hom. II. δ'. v. 266.

o. In aliquibus exemplaribus non sic legitur, sed κηρίαι: κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἑλμινθες, hoc est, κηρίαι, proprie dicuntur latilumbrici. EUST. An hic κηρίαι scribatur ab Erotiano pro κηρία, quod habetur apud Hippocratem, aliis iudicandum relinquo. Habetur autem prorrh. II. τοῖσι δὲ ἀνδράσι τὰ μὲν τοιαῦτα φύματα ἔκ κάρτα ἐπιγίνεσθαι, τὰ δὲ

Καταιγίζωσι) subuertant. Καταιγίζεν enim subvertere dicitur. Nonne magis ordinanda esset dictio pro ὀρμήσωσι, hoc est, impetum faciant, ab Aegiocho.

Κηρίων) dicuntur κηρία lati lumbrici.

Καιτηπεδανός) iners, vt Homerus ἡπεδανός, id est: Iners autem seruus, tardi autem equi.

Κυρκανᾶται) turbatur.

Κράμβλον) Siculi cicutam sic appellant.

Κώφωσις ὀφθαλμῶν) nunc κωφῶσιν pro impedimento posuit; proprie enim auditui accommodatum est.

Κνήστει κνηστῆρος) Nicander inquit: Laferpitii, quam κνηστῆρι conterent dentes.

P 4

Κυρβα-

⁶ κραμβλον Eust. et Iunta. ⁷ κώφωσις MS. D. ⁸ τέτα-
⁹ κεν vulgg. sic et τέταυε in sq. ⁹ αὖ MS. D. ¹⁰ κινή-
¹¹ στῆρος MS. D.

δὲ κηρία, δεινά. At in quibusdam Erotiani exemplaribus MS. Κηρίων) κηρία λέγονται. etc. ST.

p. Locus Homeri est Iliadis VIII. v. 102. EUST.

q. Primo de morb. mul. p. 247. v. 3. Quandoque etiam sanguis tenuis, sincerus, pelliculis plenus. Quibusdam etiam κυρκανᾶται conturbatur. EUST. Hipp. περί γυναικ. L. I. ἔστι δ' ὅτε αἷμα λεπτόν ἀπραιφνὲς ὑμένων ἀνάπλεον, καὶ ἔστιν ἥσιν κυρκανᾶται. Hesychius ibidem κυρκανᾶ exponit κυκᾶ, ταρασσει. ST. V. Foef. p. 366. Hes. quoque explicat ταρασσειν, κινεῖν.

r. Galenus in Exeg. habet κραμβλῶ, quam vocem dicit significare decoctum brassicae, quae expositio ab Ero-

tiani sensu longe distat. EUST. Hesych. consentit cum Erotiano.

rr. His adnecte, quod habuisti supra, p. 212. Κωφώθη, ἐβλάβη, παρεμποδίσθη. Ceterum pro τέταυε legendum videtur τέτακται, aut τάττεται, nisi forte scripserit, ἀλλαχῆ τέταυε, aut tale quidpiam. ST.

s. Galenus in Exeg. duarum vocum meminit, nempe κνήστρον et κνήστρω. Κνήστρον in aliquibus exemplaribus habet primam syllabam per non per η scriptam, quod significare ait idem quod κνέωρον, quam vocem interpretes vertunt, instrumentum scalptorium; sed potius vertendum esset, planta quaedam. Κνήστρω vero exponit cultello quodam. Est autem cultellus

lus

¹ Κυρβασίαν) τὴν λεγομένην τιάραν. Ἐκαταῖος δὲ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι.

² Κνησέρας) Κνησέρα λέγεται ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, δι' ὃ ³ διηθῆσί τινα ὡς δι' ἡδμῆ. Μέννηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι.

⁴ Κικήθη) τὰ κακοήθη.

⁵ Κλισίην) τὴν κλίνην, παρὰ τὸ ⁶ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι.

⁷ Κηρυβίων) τῶν ἀχύρων καὶ πιτύρων. Ἀττικῇ δὲ ἡ λέξις.

Κεά-

¹ κυρβασίην Eust. et Iunta. ² κνησέρας MS. D. ³ διηθῆ σίτινα diuisim St.

Ius, quo raditur caseus, in qua significatione nusquam apud Hippocratem hanc vocem reperire potui: Pro planta vero sumi, semel atque iterum legi. Primo de morb. mul. p. 260. v. 37. Aut κνησρον cnestrum in aquae potabilis heminis quinque coquito. Et libro secundo p. 282. v. 1. Κνήσρες cnestri duas portiones in aquae hemina coquito. Hoc nomine Dioscorides libro quarto c. 167. vocat thymelaeam, quam κέσρον vel κνέσρον quidam appellant. Plura de ea leges apud Herm. Barbarum, et Marcellum Vergilium. Ceterum Nicandri locus admodum obscurus est, et Graecus illius expositor dicit casum in casu pro eo poni, ut κνησῆρι κατατρίψαιαν ὀδόντες, idem sit, quod κνησῆρες ὀδόντες, hoc est, molares dentes, qui, ut coniectura assequi possum, a verbo κνημῶω, quod

est frango, ita appellantur. Numquid autem κνησῆρι pro planta quaedam, aut potius pro thymelaea sumi debeat, a linguae Graecae studiosis sedulo expendendum est. Nicandri enim carmina ex libro de Theriaca v. 85. haec sunt: Αὐτως δ' ἀλθῆεν τ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν Σιλφίε, ἣν κνησῆρι κατατρίψαιαν ὀδόντες. Quae ita verti possent: *Simpliciter autem salubrem saluam, et radicem Lasepitii, quam cum thymelaea conterant dentes.* Est et alter Nicandri locus in Alexipharmacis, v. 308. in quo etiam huius vocis mentionem facit, ita inquit: Ἡ ὀβελὸν κνησῆρι κατατρίψαιο χαράντρω Σιλφίε, ἀλλ' ὅτ' ὀλιγον ἀποτμήξαιας ὁποῖο, hoc est, ut illius interpretes vertit: *Lasevis aut radix obolum, quae pendeat unum, sedta iuuat, modicusque liquor, qui fluxit ab illo.* Vbi diuinandum est, quid

Κυρβάσιν) quae dicitur mitra. Ecataeus autem inquit pileum barbaricum a comicis appellari.

Κνησέρης) dicit κνησέρεν vestem crassam et raram, per quam nonnulla tanquam per colum stillant. Meminit etiam huius Aristophanes in Atticis vocibus.

Κκήθη) quae sunt mali moris, ac maligna.

Κλισίην) lectum, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, id est, eo quod in ipso accubamus.

Κηρυβίων) palearum et furfurum. Attica vox est.

P 5

Κέα-

⁴ κακήθη vel κακήθεα legendum coniicit Foef. et sic Chart.

⁵ ἐν αὐταῖς MS. D. ⁶ κηρυβίων Foef. ex Hippocr. re-
ctius.

quid sibi velit pro voce κνη-
σῆρι. Sic autem verterem:
*Vel obolum cum thymelaea
conteres mortario Laseris, in-
terdum parum secando expri-
mes succi.* Quam ego conie-
cturam abiicere non grauab-
or, quam primum apud Hip-
pocratem inuenero eam vo-
cem pro instrumento ad scal-
pendum, vel incidendum, vel
contundendum apto, usurpari.
EUST. Vide Foef. pag. 342.

t. Galenus in Exeg. dicit
esse pileum acutum, qui
etiam tiara dicitur. Secun-
do de morb. mul. p. 248. v. 34.
Deinde ex linteo, velut κυρ-
βάσιν pileum consueto, et
magnitudine, ut mammam
capiat, atque sic mammam
indito. EUST. Vide Foef.
p. 365. Suidas explicat περι-
κεφαλαίας εἶδος καὶ πλῆξ.

u. Galenus in Exeg. habet
κρησέρα, farinae tritici, quam
euolationem vocant: est et
facculus quidam lineus. An-

tiquus codex habet κνησέρα.
EUST. Apud Galenum le-
gitur κρησέρα, sed exponitur
ἀλεύρε πίσις, et additur
μάστιγος δέ τις ἐστὶν αὐτῇ
λινῆς. ST. Apud Galen. de
fac. nat. II. 3. est κρήσaura,
vbi Hoffmannus in varr. lectt.
L. VI. c. 30. p. 329. corrigit
κρησέρα et exponit de cribrō,
vel colo, vel de veste qua-
dam: sane est artificiale quid,
cuius auctio sit apud vulgus
generatio.

x. Apud Galenum autem
legitur κακοήθεα, quod ex-
ponitur κακοήθη. Cui tamen
loco, sicut et huic, error
subesse videri queat, quum
soleat ille voces, quae sola
terminatione differunt, prae-
termittere. ST.

y. Vide Foef. p. 341. qui
laudat περί γυν. L. II. p. 276.
46. περί γυν. φύς. p. 214. 30.
et p. 299. 23.

z. Secundo de morb. mul.
p. 278. v. 22. Haec trita vino
diluta,

^a ¹ Κεάσαι) σχίσαι.

^b Καρκινῆσθαι) σκληρύνεσθαι.

^c ² Κρήμνη) τὰ χεῖλη τῆς γυναικὸς αἰδοῖε.

³ Κρύωζα) λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, φυόμενον ἐγγὺς θαλάσσης.

^d Κεδρίῳ ἐλαίῳ) τῇ κεδρίᾳ.

^e Κάτοπτρον) ἡ ⁵ μηλωτή.

^e Κρήγυον) ἀληθέες. Οἱ δὲ, ἀγαθόν. Ὡς καὶ Ὀμηρος, Μάιντι κακῶν, ἔ πάποτε μοι τὸ κρήγυον ⁶ εἶπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

^a Λέγων) διακρίνων. Καταριθμύμενος ὡς καὶ Ὀμηρὸς, ⁷ Δίμασίαις τε λέγων, καὶ ⁸ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Καὶ πάλιν, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε ⁹ κή-
τεσιν.

Λιμω-

¹ κεάσει, σχίσει Eust. et quaedam exempl. at ex coniectura Foelsii legendum, κεάση, σχίση. ² κριμνὴ nonnulli et Chart., κρημνοὶ Gal. ³ κρύωζα etc. totus locus Foefio suspectus videtur. ⁴ κατοπτῆρι Foef. ex coni.

diluta, cum κυρηβίων furfuribus hordei bis in die dato. Quam sententiam repetit libro de nat. mul. p. 226. v. 34. Aduertendum est primam syllabam ab Erotiano scribi per η, secundam per υ, in Hippocratis vero exemplaribus scribitur prima per υ, secunda per η. EUST. Vide Foef. p. 365.

a. Vide Foef. p. 330. Locus est περὶ γυν. L. II. p. 276. 11. et 278. 13.

b. Primo de morb. mul. p. 244. v. 34. Ne vlcera καρκινώδηναί cancerosa fierent. Et libro secundo p. 280. v. 10. de vtero indurato: Et omnia

καρκινῆσθαι cancerari solent. EUST. Hippocr. περὶ γυναικ. L. I. γυναῖκι ὅταν ὑσέ-
ραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βεβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοῖοισιν ἐνῇ, καρκινῆσθαι ἀρχεται. ST. Cf. περὶ γυν. L. II. p. 280. 8. et L. I. p. 244. 34. vbi habes horum repetitionem.

c. Galenus in Exeg. habet κρημνοί, et exponit labia vlcera in libro de locis hominis: et pudendi muliebris partes et alae. In eo libro p. 74. v. 9. ita scribitur: Et quum quidem vteri osculum suum non dimittentes, et

κρη-

Κεάσει) scindet.

Καρκινῶσαι) indurescere.

Κρήμνη) labra pudendi muliebris.

Κρύζα) olus apio simile, quod prope mare oritur.

Κεδρίων ἐλαίω) cedri resina.

Κάτοπτρον) id est, ἡ μηλωτὶς, specillum auricularium.

Κρήγυνον) verum. Nonnulli bonum, ut Homerus: Vates malorum nunquam mihi τὸ κρήγυνον bonum dixisti.

PRINCIPIVM Λ.

Λέγων) colligens, dinumerans, ut Homerus: Spinofasque sepes λέγων colligens, et arbores proceras plantans. Et rursus: Nos autem primos λέγε connumeres cetis.

Λιμω.

⁵μηλωτὶς *mauult Eust. et Foef. i. e. instrumentum et specillum, quo aliquid dilatatur.* ⁶ἔιπας *MS. D.* ⁷αἰμεσιῶς *MS. D.* ⁸δένδρα *MS. D.* ⁹κῆτεσσι *MS. D.*

κρημνῶν pudendi eminentias non contingentes transmoti fuerint foras, leuissimus morbus est. Et v. 11. Et osculum in κρημνὸν pudendi eminentias ac labra immiserint. Et v. 12. Ex eo quod κρημνὸν pudendi eminentiis incumbit. Sumitur etiam haec vox pro labiis vlcere. Libro de loc. in homine p. 70. v. 42. Postquam caro tumida et inflammata circum circa fuerit, et οἱ κρημνοὶ marginēs vlcereis magni exstiterint, et vlcus ipsum humidum. *EUST.* Pro κρήμνη, quod hic ab Erotiano ponitur, Galenus habet κρημνοί. *ST.*

d. Libro de nat. mul. p. 221. v. 47. Butyrum, κεδρίων ἐλαίον oleum cedrinum modicum cum melle liquefacito, et tepida infundito. Sic vertit Germanus interpret. Primo de morb. mul. p. 259. v. 17. Butyrum et κεδρίων ἐλαίον oleum cedrinum in modico melle tepesfacito, ac infundito. *EUST.*

e. Locus Homeri ab Erotiano citatus, est in primo Iliadis v. 106. *EUST.* ἑλ. ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

a. Homeri primus locus est L. XVIII. Odyssaeae, v. 358 (cf. v. 452.). Secundus autem est in IV. v. 353. *EUST.*

Foef.

^b ¹ Λιμοδέτις ἔχε αὐτόν) ἀντὶ τῆ, ² μεγάλη τροφῆς ἀπορία.

^c ³ Λαπάσσειν) μαλαττεσαι, κενῆσαι. Εἰκὸς δὲ ἀπὸ τῆ λαπάθου εἰρηῶσαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστὶ τῆς κοιλίας μαλακτικόν.

^d Λαπάσσειν) τὴν πλευράν.

Λι-

¹ λιμοδέτις MS. D. λιμῶ δὲ τί ἴσχει αὐτόν Eust. et Iunta.

λιμῶδες τί ἔχη ex Hipp. ἔσχε vulgg.

Foef. addit Il. β'. v. 125. et Il. γ'. v. 276. Locum notari ait in progn. ab initio προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέσιν, praesentians ac praedicens apud aegros. Quo in loco legit Erot. λέγων, enarrans, enumerans, recensens coram aegris. Sic λέγειν occurrit L. I. epidem. p. 366. 39.

^b Hunc locum deprauatum esse, facile est coniicere ex iis, quae Hippocrates scribit, primo prognost. t. 8. p. 401. v. 41. Siquidem igitur inquit in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniēcturam facere licuerit, interrogare oportet, num iam vigilauerit homo, aut alius resoluta admodum fuerit, ἢ λιμῶδες τί ἔχη αὐτόν, aut fames aliqua ipsum teneat. Libro de veteri medicina p. 6. v. 46. Τὸ γὰρ τῆ λιμῆ μέρος. Fames enim magnam potentiam in hominis naturam habet, sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Pars enim famis et inediae plurimum in hominis natura potest. Libro de locis

in homine p. 71. v. 36. Morbi quicumque ulcera sunt, et super reliquum corpus eminent, etiam simul cum medicamentis, etiam λιμῶ fame curare oportet. EUST. Multa conguessit doctē Foef. p. 386.

^c Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 25. de tumore hydro-pis: Neque ventrem λαπάσσειν, molliunt. Libro de affect. p. 183. v. 10. Splenem tamen λαπάσσειν molliunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 1. p. 346. v. 27. Quae circa aurem aliquibus circa iudicationem exorta non suppurata fuerint, his λαπάσσειν, μένων disparentibus, vel inanis recidua sit, pro ratione recidiuarum. In cuius expositione Galenus inquit: iam autem saepe accepistis, consueuisse Hippocratem verbum λαπάσσειν, hoc est, subduci, usurpare in iis omnibus, quae quoquo modo retrahuntur; quod ea fiant inaniora. EUST. Vide Foef. p. 372. qui tamen recte monet, non λαπάσσειν ἀπὸ τῆ λαπάθου, sed potius λάπαθον ἀπὸ τῆ λαπάσσειν esse deducendum.

d. Li-

Λιμωδέτις ἔσχε αὐτὸν) id est: Magna nutrimenti indigentia.

Λαπάσσειν) mollientes, euacuantes. Rationi vero consentaneum est, ἀπὸ τῆς λαπάθης hanc vocem esse dictam, quod ventrem mollem reddit.

Λαπάρεν) latus.

Λι-

² μεγάλης MS. D. ³ λαπάσσειν MS. D.

d. Libro de locis in hom. p. 64. v. 35. de distributione venarum: Fertur autem sub splenem ad sinistrum λαπάρεν latus, unde splenis propagatio. Et p. 67. v. 46. Dolor occupat λαπάρεν lateris molli- tudinem et clauiculam πρὸς τὴν ἐς τὴν λαπάρεν eiusdem lateris. Et p. 68. v. 6. de peripneumonia: Et dolores multo fortiores sunt, qui ad λαπάρας laterum molli- tudines, et clauiculas tendunt. Libro de flat. p. 120. v. 8. de spiritus penetratione: Aliquando praecordia petens, aliquando λαπάρας ilia. Li- bro de internis affect. p. 196. v. 48. Dolores premunt ipsum in τὴν λαπάρεν καὶ ἐς τὸν κενεῶνα latus, et in lateris molli- tudinem, et in lumbos. Et p. 203. v. 11. Et dolor alias atque alias incidit acutus, et in λαπάρεν lateris molli- tudinem, et in ventrem. Primo de morbis mul. p. 233. v. 7. de menibus suppuratis: Su- pra inguen, iuxta λαπάρεν lateris molli- tudinem erum- pent citra tuberculum. Et v. 11. Et ad λαπάρεν lateris molli- tudinem allapfi fuerint.

Et v. 15. Fruitur sanguine caro ipsa, vtpote osculo vte- rorum λαπάρεν lateris molli- tudini adiacente. Et v. 18. Et menses processerint per pudendum, id, quod circa λα- πάρεν lateris molli- tudinem emi- nit, sedatur. EUST. Vo- cem λαπάρεν exponit πλευ- ράν: quod et ipsum e libro prognost. depromptum esse monstrat sequens, Λιβύη, Δήλω, Σκυθίη. Respexit igi- tur procul dubio locum, quem indicaui p. 40. 12. δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπάρεν τὴν κοιλίην εἶναι, καὶ εὐογκον. Verum plane ab hoc loco aliena est expositio, τὴν πλευ- ράν: nec enim idem est λα- παρὴ et λαπάρεν: prius adie- ctivum est mollis notans; posterius substantivum, et πλευράν, vel κενεῶνα signi- ficat: Vide Foessii Oecon. Nec tamen adeo bardus erat Erotianus, ut haec confude- rit: sed putem fere truncam esse hanc explicationem, et ea, quae auctor de vocum harum differentia notarat, vel librariorum culpa, vel inter- polatoris intercidisse. HIER. Vide Foef. p. 373. Gal. com.

• Λιβύη, Δήλω, Σκυθίη) νῦν Ἱπποκράτης ἠθέλησε τὰ τρία κλίματα τῆς οἰκουμένης δηλώσαι, Λιβύην μὲν ἀντικρὺς εἰπὼν, τὴν δὲ Ἀσίαν διὰ τῆς Δήλου, τὴν Εὐρώπην δὲ διὰ τῆς Σκυθίας.

¹ Λύγγος) λυγμός.

• Λαμπῶδες) Βακχεῖος ἐν β' φησὶ τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρόν, διὰ τῆς μ' γράφων τὴν πρώτην συλλαβὴν ἢ ἢ λαμπῶδες, ὃ ¹ δεόντως ἰσάμενον. Λάμπη γὰρ λέγεται τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει. Ἐτι δὲ κολυμβᾶσιν ² ἐλαίαις οἷόν τι λίπος κολυῶδες. Ἐνθεν ἐν ³ λαμπώδη ῥητέον τὰ ἔχοντά τινα ⁴ ἐφιστάμενα ὅμοια ⁵ λαμπῇ.

^h ⁶ Λαυλαπώδη) Λαῖλαψ λέγεται ὄμβρος μετὰ σφοδρῶς ἀνέμῳ γινόμενος.

Λέ-

¹ δεόντος MS. D. ² ἐλαίαις MS. D. et vulgg. ³ λαμπώδη vulgg.

2. in L. de fract. p. 557. 21. λαπαρην scribit eam dici partem corporis, quae est supra ilium ossa: alias significatio- nes affert l. l. Foefius.

e. Tertio progn. t. 40. p. 408. v. 42. Nam καὶ ἐν Λιβύῃ, καὶ ἐν Δήλῳ, καὶ ἐν Σκυθίῃ, et in Libya, seu Africa, et in Delo, et in Scythia praescripta signa vera comperiuntur. In cuius com. Galenus ait: Nihil aliud docere, quam vtrumque genus signorum, quae bona, quaeque mala sunt, sibi ipsis idem significare in omni regione, siue ea calida, siue frigida, siue temperata sit: Nam Africam pro calida, Scythiam pro frigida, Delum pro temperata, et inter vtramque media regione exempli causa commemora-

vit. Ex quibus clare patet, Hippocratem non tres orbis partes voluisse designare, sed tres regiones pro exemplo adducere, nimirum valde calidam, temperatam, et valde frigidam. Reperio Λιβύην secundo de diaeta, p. 91. v. 25. Libro de morbo sacro p. 122. v. 40. Quarto de morb. p. 166. v. 48. Et p. 177. v. 48. Σύνθεων frequenter meminit in libro de aere, aquis et locis. Δήλω vero perquam raro. EUST. Foef. cum Eustachio p. 384. consentit.

f. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 69. p. 380. v. 41. Febri λυγγῶδες singultuosae, filphii succum, acetum mulsum, daucum tritum, bibenda dato. In cuius com. Galenus ait: Singultus, et λύγγας et λύγ-

Διβύη, Δήλω, Σκυθίη) nunc Hippocrates voluit tria climata orbis habitabilia declarare. Διβύην quidem aperte dicens, Asiam vero per Delum, Europam autem per Scythiam.

Λύγγος) singultus.

Λαμπῶδες) Bacchius in secundo libro interpretatur splendidum et purum, per μ primam syllabam scribens, ut sit λαμπῶδες. Non recte perpendens: Λάμπη enim dicitur crassior illa superficies, quae apparet in aceto ex vino adulterato: praeterea quasi pinguedo glutinosa, quae in oliuis apparet, aqua conditis. Quare hinc λαμπῶδες dicenda sunt omnia, quae habent quaedam innatantia similia λάμπῃ.

Λαυλαπῶδης) Λαίλαψ dicitur imber, qui cum vehementi vento fit.

Λέ-

⁴ ὑφιστάμενα MS. D. ⁵ λαπτῇ MS. D. ⁶ λαυλαπῶδης MS. D. et sic Eust. et vulgg.

γας appellare consueuerunt. Sunt autem stomachi motiones quaedam, conuulsionis speciem habentes. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Num his turbidus spiritus, et geniturae simile quid superueniens λύγγα singultum significat? Quam sententiam repetit in coac. praen. p. 429. v. 17. EUST. Plura loca sunt apud Foef. p. 390. Ceterum notandum et formam λύγῃ in usu esse.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Emictum in his λαμπῶδες splendidum iuuat. Quam sententiam repetit in coacis praen. p. 429. v. 17. Galenus in expositione eius loci inquit: Duplex autem in hoc sermone est ob-

scuritas. Vna quidem, quidnam λαμπῶδες, id est, splendidum, significet, scriptum quidem ab aliquibus per duplex ππ, ab aliis vero per μ et π. Et paulo post subiungit: Praetermissa a nobis inuestigatione, si non λαμπῶδες scriptum per duplex ππ significat λαμπῶδες, quod per μ et π quidam scribunt, ut enim per eos scriptum ἀπὸ τῆς λάμπης, ita λαμπῶδες ἀπὸ τῆς λάμπειν appelletur. EUST. Vide Foef. in voce λαμπηρά p. 373.

h. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 4. p. 302. v. 45. Nives et aquae affiduae multae, et caelum λαυλαπῶδης procellosum, ac nubilum. In cuius com. Galenus ait: Procellas

¹ ² Λέποι) λεπίσματα, παρὰ τὸ Λέπεσθαι εἰση-
μένα.

Λίως) τελείως.

^k Λάπαραι) ἀπαλά.

¹ ² Λοχείη) κάθαρσις ἢ μετὰ τὸν τόκον γνομένη.

^m ³ Λιμακέτεροι) λιμακώδεις. Λέγονται οἱ λιμνώ-
δεις καὶ κατὰφυτοὶ καὶ ὁμαλοὶ τόποι.

Λι-

² λόποι Eust. Iunta et al. λέπη alii a λέπος, quod λέπισμα
aut λέμμα significat.

cellas autem (graece λέλα-
πας) ventos repentinos et
vehementes vocamus, prae-
cipue quum coniuncti sunt
cum pluvia larga. In quo
loco advertendum est pri-
mam syllabam per *ε* non per
αι scribi. Et libro sexto com.
4. t. 19. p. 347. p. 4. Aqua-
rum arte non praeparatarum,
quae quidem ab aethere ex-
creta est, aut cum tonitru,
tempestiva, λαίλαπῶδες pro-
cellosa vero mala. EUST.
Cum Erot. convenit Hesy-
chius vocem λαίλαψ expli-
cans καταιγίς, ἀνέμους συερο-
φῇ μετὰ ὑετῶ.

i. Secundo de morb. mul.
p. 279. v. 29. de vtero indu-
rato: Decedit autem velut
λοπὸς cortex et pellicula
crassa. Secundo de morb.
vulg. sect. 1. p. 312. v. 7. Sed
et quae sub cutem abscedunt
foras tubercula velut putre-
scientia, et quae suppurantur,
aut vlcus, aut eiusmodi pu-
stulae, aut λοποὶ squamae,
aut defluuium capillorum.
Λοπὸς folium tenue, aut exi-
lem corticem significat, qua-

lis est cepae tunica, et arbo-
rum libri: hic desquamatio-
nem indicat, quae in impeti-
gine, aut porrigine affric-
tu decedit. Significat etiam cu-
tis superficiem, vt in anno-
tatione dictionis λόπω dice-
tur. EUST. Foef. p. 380.
λέπια legi posse existimat,
et locum subindicari in coac.
praenot. p. 438. 27.

k. Sexto de morb. vulg.
com. 3. t. 32. p. 346. v. 12.
Ipsius venarum rubor, liuor,
pallor, laterum dolores, λα-
πάραι molles. Quem locum
exponens Galenus inquit:
Quod autem in fine ait, co-
starum dolores molles, qui-
dam in hoc probabiliter com-
mutarunt λαπάρας, hoc est,
ventris dolores, quos exci-
tari volunt in iis, qui impor-
tune exercentur. Omnes ta-
men intelligunt costarum do-
lores molles, ac molles eos
intelligunt, qui sine inflam-
matione distentioneque affli-
gunt. Secundo de morb. p.
145. v. 42. de angina: Et si
apprehensa lingua inspexeris,
gurgulio non magnus est, sed

λαπα-

Λέποι) cortices, παρὰ τὸ λέπεσθαι, id est, a de-
corticare dicti.

Δίως) perfecte.

Δάπαρα) tenera.

Λοχείη) purgatio, quae fit post partum.

Λιμανέστροι) Λιμανώδεις dicuntur palustria, et ar-
boribus confita, et plana loca.

Δι-

² λοχίη Foef. ³ melius per diphtongum λειμανέστροι, ut
sit a λείμαξ, Foef.

λαπαρὸς mollis. Secundo de
morb. vulg. sect. 6. p. 318.
v. 11. Et praecordia non fue-
rint λαπαρὰ mollia, diutur-
nus fit morbus. Et v. 35. In
voluulo λαπαρὲ molli, frigi-
dum vinum multum meracum
pro ratione dato. Vtitur
etiam hac voce Hippocrates.
Secundo progn. t. 19. p. 404.
v. 3. In coacis praenot. p. 432.
v. 40. Tertio de artic. t. 59.
p. 488. v. 39. In mochlico
p. 508. v. 45. EUST. Vide
Foef. p. 375.

l. Libro de nat. pueri p. 39.
v. 15. de muco sanguineo:
Atque hic viam fruit λοχίων
purgationi a partu consequen-
ti. Primo de morb. mul. p.
234. v. 17. Verum signa ea-
dem, et iidem fines, tum ei
quae primo peperit; tum ei,
quae λοχίων puerperia exper-
ta est, contingunt, si non cu-
retur. Et p. 242. v. 17. Nunc
vero dicam de λοχίων puer-
perii purgamentis. Quum
mulieri aut λοχεία partus pur-
gamenta non fuerint purgata.
Et v. 30. Si vero a capite de-

latus fluxus, ad λοχείην puer-
perii purgationem vertatur.
Et v. 45. Et τὰ λοχεία puer-
perii purgamenta ipsi occul-
tabuntur. Et p. 243. v. 7.
Fiunt autem et vlcera in vte-
ris, utpote λοχίων puerperii
purgamentis putrefactis. Et
v. 13. Et alias atque alias λο-
χεία puerperii purgamenta
procedant maligna. Et v. 15.
Si vero κήδαρσις ἢ λοχείη
purgatio puerperii, primis,
tribus aut quatuor diebus pro-
cesserit. Et v. 48. Si vero
paulo pauciora quam oportet,
prodierint mulieri τὰ
λοχεία puerperii purgamenta.
Et p. 244. v. 7. Et τὰ λοχεία
puerperii purgamenta non
prodierint, velut oportet.
Et p. 256. v. 32. λοχεία puer-
perii purgamenta purgat. Et
libro secundo pluries. Se-
cundo prorrh. p. 421. v. 34.
Si vero et λοχεία puerperii
purgamenta simul fuerint in-
tercepta. EUST. Vide Foef.
p. 389.

m. Galenus in Exeg. ha-
bet λιμανώδης humidi et her-
bacei.

¹ Λιβρῶ) σκοτεινῶ καὶ μέλανι. ² Λείβοντα) ³ σπένδοντα.
⁴ Λάπτει) Βακχεῖος γράφει. Λάζεται. ⁵ Ἐσι δὲ
λαμβαίνει.
⁶ Λέμμα) ἡ ἐπίδερματις καλεμένη.
⁷ Λόπῳ) Φλοιῶ, λεπίσματι.
⁸ Δελυγισμένα) συνεστραμμένα. ⁹ Ἐπικλῆς δὲ ἐπι-
πεπλεγμένα. Ἐσι δὲ ¹⁰ μᾶλλον, ὡς Φησι Βακχεῖος,
συγκεκαμμένα. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν λύγων,
ἅπερ ἔσιν εὐκαμπτα φυτά.
¹¹ Δωτῶ ¹² ἰχθυήματα) ἀντὶ τῶ ἐνίσματα ἢ πρί-
σματα.
¹³ Δορδωτόν) τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῶ
κυρτῶ, Δορδὸν καλεῖται. ¹⁴ Ὁ δὲ καὶ ¹⁵ Φυτὸν καλεῖ.
Λά-

¹⁶ Λιβρῶ Gal. ¹⁷ λιβοντα MS. D. ¹⁸ σπεύδοντα MS. D.
¹⁹ λαίπτει MS. D. ²⁰ Ἐπικλὸς MS. D. ²¹ μᾶλλον MS. D.

bacei. Libro de aere, aquis
et locis p. 76. v. 46. Atque
alii sunt quoque λειμανεσέ-
ροις planitiibus; nudisque ac
ficcis terris constitutio simi-
lis existit. Et p. 80. v. 37.
Qui vero loca concaua, καὶ
λειμανώδεα et pratensia, et
aestuosa habitant, etc. EUST.
Foef. p. 385. Suidas inter-
pretatur, σύμφυτοι καὶ σύν-
δενδροὶ τόποι, κῆποι. Hesych.
νοτεροὶ καὶ πινώδεις τόποι.

n. Inuenio λάπτειν in Li-
bro de corde p. 55. v. 1. Ce-
terum hunc humorem cor-
emingit, bibendo ipsum affu-
mens ac consumens, pulmo-
nis nimirum potum λάπτειν
lambens. Ita vertit Germa-
nus interpres. Calvus autem,
quodque quum de pulmone
λάπτειν sumsit, potauit, for-

psit, sicuti lotium emittit
EUST. Foef. p. 384. ad lo-
cum respici statuit L. de aere,
aquis et locis p. 77. 21. vbi
pro διερω Erotianum legisse
existimat λιβρῶ. Ad quem
locum haec annotauit Her.:
Quamuis recte Foesium con-
iecisse puto, Erotianum hic
legisse λιβρῶ pro διερω, ma-
lim tamen retinere vulgatum,
quod satis appositum est: et
potuit vicinitas τῶν ΔΙΕΡΩΙ
et ΑΙΒΡΩΙ librarios fallere,
vel et ipsum Erotianum.
Magis mihi suspectum γνωώ-
δει, quod antecedit; et forte
corrigenendum χλωώδει τε καὶ
διερω. Interpres sane, cali-
ginoso et maxime humido,
vertens, ita legisse videtur.
Lindanus more suo satis au-
daacter edidit γνοφώδει. Me-
lius

Λιβεῶν) tenebroso et nigro.

Λείβοντα) libant.

Λάπτει) Bacchius scribit, λάζεται, significat autem capit.

Λέμμα) quae summa cuticula appellatur.

Λόπω) libro, cōrtici.

Λελυγισμένα) contorta. Epicles vero, complicata. Sunt autem magis, ut inquit Bacchius, inflexa. Ducta est autem vox ἀπὸ τῶν λυγῶν, a viminibus, quae sunt plantae facile flexibiles.

Λώτε ἰχθυήματα) id est, ramenta, vel scobes.

Λορδότατον) hoc est, τὸ ἀποσεσιμωμένον, id est, quod sinum effectum est, et curuo contrarium, λορδὸν appellatur, quod etiam et plantam vocat.

Q. 2

Λέ

⁷ ὀχθυήματα MS. D. ⁸ λορδόττον MS. D. λορδότατον sine λορδῶτον Eust. et Iunta. λορδότατον Foes. praefert. ⁹ ὁ δὲ MS. D. ¹⁰ ὑβὸν manult Foes.

Ius longe habet, quod paulo post l. 20. certissimam Seuerini emendationem αὐρης pro αὐτης in textum recepit. Hucusque Heringa. V. Foes. p. 375. qui locum laudat περὶ καρδίας p. 51. I. Hesy-chius interpretatur ἀναλαμβάνει, πίνει.

o. Foes. p. 350. idem significare ait quod λέπος, et recte. Locus huc pertinens est L. II. περὶ γυν. p. 267. 9.

p. Secundo de art. t. 27. p. 481. v. 9. Postea corio opus est Carthaginensi, et siquidem iunior sit vulneratus, satis est λόπω squama inde detracta uti. In cuius com. Galenus ait: Constat autem in eo corio, partis, quae maxime summa est, id quod du-

rius est et magis densum, nunc λόπον ab ipso nuncupari. Et t. 46. p. 483. v. 7. Postea Carthaginensis corii λοπὸν squamam magni digiti latitudine, aut prout contulerit resectam extrinsecus ad nasum agglutinare oportet. In Mochlico p. 506. v. 10. λοπῶν semel atque iterum. EUST. V. Foes. p. 388. Suidae et Hes. λόπος dicitur πᾶν λέπος, Φλοιός, δέρμα λεπτόν, ξηρόν.

q. V. Foes. p. 379. vbi locus commemoratur ex mochlico p. 506. 22.

r. Libro de vlceribus p. 515. v. 5. Et λώτε τὰ ἰχθυήματα loti ramenta inspergito. Et v. 7. 8. 9. Et p. 516. v. 23. 24. et 28. et 34. EUST. V. Foes. p. 292.

¹ Λάσιον) ὁθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς λέξεσι Φησί, λιγνὺν ὕψος δασὺ εἶναι.

² Λεσχηνευομένε) ὁμιλῆντος.

³ Λύματα) καθάρματα.

⁴ Λεβηρίδες) ¹ ὑμενώδη ἀποσύσματα. Ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὀφθαλμῶν λεγόμενον Γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ ² Στράττις ἐν Φοινίσσαις. ³ Πηλέμαχος δὲ ὁ γραμματικὸς εὐηθετέρων Φησί ⁴ δυσαναγωνιστὴ καὶ λιμοποιῶ ζῶς μικρῶ ὄνομα εἶναι τὴν Λεβηρίδα, μικρῶ λαγαῶ ὁμοίᾳ· ὁ Ῥωμαῖοι μὲν Κενίκλην καλεῖσι, Μασσαλιῶται δὲ Λεβηρίδα.

⁵ Λάπυρον) ὕγρον.

⁶ Λείριον) βοτάνης εἶδος, ἣν Κρίνον ὀνομάζουσι. Νίγρος ἐν τῷ περὶ ὕλης Φησί καὶ τὸν ⁷ Νάρκισσον παρ' ἐνίοις Λείριον καλεῖσθαι.

APXH

¹ λεβηρίδος MS. D. ² λεβηρίδος ὑμενώδης ἐπισύσμα-
τος Foes. ex conl. et sic Eust. et Iunta. ³ Στράτης MS.
D. et sic vulgg. ⁴ Πολέμαχος Eust. Foes. et vulgg.

s. Has voces non reperi, sed tantum λорδόν. Tertio de artic. t. 8. p. 484. v. 9. Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem λорδόν repandam habere coguntur. Et t. 45. p. 485. v. 45. Ipse vero cervicis articulus λорδόν repandus est. In cuius com. Galenus inquit: Spectat in priorem partem, seu repandus est, dixit λорδόν. Et t. 51. p. 488. v. 17. Quod ea quidem, quae in λорδόν repandum emota sunt, lethalia sunt ac noxia. In mochlico p. 505. v. 39. EUST. Vide Foes. p. 389. Suidas explicat τὸ ὑπόκυρτον, καὶ λорδοτάτον τὸ ἀποσε-

μωμένον ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται.

t. Galenus in Exeg. exponit συνδόνην linteum. Erotianus vero ὁθόνιον, quod idem est. EUST. Vide Foes. p. 376. Cf. Hipp. prorrh. II. p. 416. 30.

u. Libro de probitate p. 15. v. 49. Neque cum imperitis multa λεσχηνεύομενον fabuletur, sed necessaria. Primo de morbis p. 134. v. 28. Perimitur autem a ventre fluente, ab iis, quae antea relata sunt, et λεσχηνευομένε loquente ipso, ac intelligente omnes res, aequae ut in priori tempore. EUST. Ex hoc loco emen-

Λάσιον) linteum. Sicut Theopompus in Odyssæa, et Artemidorus Grammaticus in libro de vocibus dicit esse texturam lineam densam.

Λεσχηνευόμενα) versantis.

Λύματα) ablutionis fordes.

Λεβηίδος) Ὑμενώδης ἀποσύρματος, quod est serpentum vocata senecta, ut Aristophanes in Amphiarao, et Strates in Phoenissis. Polemachus vero grammaticus imperitiùs δυσαναγωνιστὴ et λιμοποιῶ ζῶα parui animalis intractabilis, et famelici nomen esse τὴν λεβηίδα inquit, paruo lepori similis, quem Romani cuniculum appellant; Massilienses vero λεβηίδα.

Λάμπυρον) humidum.

Λείριον) herbae species, quam lilium appellamus. Nigrus in libro de materia, narcissum etiam a nonnullis λείριον inquit appellari.

Q 3

PRIN-

⁵ εὐοιδέστεροι MS. D. ⁶ Legitur etiam δυσαναγωνιστὴ, fortasse autem scribendum est δυσανταγωνιστὴ St. ⁷ λάμπυρον MS. D. λάμπηρον MS. St. consentit Foësius. λάρυον vulgg. ⁸ λείριον Gal. sed rectius λείριον.

emendari multi Hippocratis possunt. Nam apud eum recte quidem vno in loco λεσχηνευόμενα scriptum est, ut hic, sed alicubi ἐλεσχηνευσάμην pro ἐλεσχηνευσάμην, alicubi etiam λεσχημονευόμενον pro λεσχηνευόμενον. Ita enim habet in libro περὶ εὐσχημοσύνης (si modo Hippocratis est) editio Aldina, μηδὲ πολλὰ λεσχημονευόμενον τοῖσιν ἰδιότησιν, ἀλλὰ τὰ ναγκᾶ. s. t. Multa alia huc spectantia addit Foëf. p. 381.

x. Vide Foëf. p. 392. Subindicatur locus περὶ ἀδένων p. 57. 40.

y. Galenus in Exeg. λεβη-

ρίδα vocat serpentis exuvium: quidam tamen vacuam concham intelligunt. Secundo de morb. muliebr. p. 285. v. 6. de medicamento ad ornandam faciem: Viperae λεβηρίδος exuvium. EUST. Vide Foëf. p. 376. ubi ad L. I. περὶ γυν. p. 287. 38. prouocat.

z. Vide Theophrast. histor. plant. L. VI. c. 6. Dioscor. L. III. c. 116. Plin. L. V. c. 25. et L. IV. c. 23.

zz. Inuenio νάρκισσον fem. gen. pro ipsa herba. Masculino autem genere nomen esse pueri in eam mutati constat. Ceterum Nigro adstri- pulatur Theophrastus. s. t.

Ἰνδὸς αἰ. ἀρχὴ τοῦ Μ.

¹ Μαρμαρυγῇ) λαμπρόνες πυκναί, καὶ οἷον
ἀτραπαὶ πυκναί, ² αἰφνίδιοι, πυρῶδες, ὡς καὶ Ὀμη-
ρος, μαρμαρυγᾶς ³ θηῖτο ⁴ ποδῶν.

⁵ Μηριοχάνη) ὄνομα γυναικός.

⁶ Μεῖσον) ἑλαττέσι.

Μυττωτόν) οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότειμμά τι μετὰ
σκόρος γινόμενον λέγουσι. Εὐπολις δὲ ἐν Λαίῳσι, τὸ
ἀμύλον λέγων, ⁷ φησί, Τὰ συκάρια ἐποίησε μυττωτόν
πολύν. Ἐνιοὶ δὲ, πλακῆντας διὰ λαχάνε συντεθέντας.
Οἱ δὲ, τὸν λεγόμενον ⁸ ζήθον. Ἡμεῖς μέντοι συγκα-
τατιθέμεθα τοῖς λέγουσι μυττωτόν εἶναι τὸ διὰ ⁹ σκό-
ρος

λαμπρόνες vulgg. ² αἰφνίδιοι vulgg. ³ ποδῶν MS. D.
⁴ Μηριοχάνη apud Hipp. ⁵ μεῖσιν MS. D.

a. Libro de locis in homi-
ne p. 67. v. 36. Semper ab in-
cumbente oculi magis μαρμα-
ρυγῶς splendescentes fiunt.
Septimo de morb. vulg. p.
359. v. 36. de Mnesianacte:
Deambulante vero ipso in fo-
ro, μαρμαρυγῇ splendores
prae oculis obuersabantur.
Et v. 42. de eodem: Et ocu-
lorum μαρμαρυγᾶς splendo-
res comitari (scilicet dixit).
Secundo de ratione vict.
morb. acut. t. 44. p. 373. v. 10.
Et μαρμαρυγᾶς splendores
ipsis ob oculos obuersantur.
Tertio progn. t. 33. p. 408.
v. 23. Aut μαρμαρυγῇ splen-
dores ob oculos obuersantur.
Secundo prorrh. p. 423. v. 13.
Et μαρμαρυγᾶς splendicans
quiddam ipsis ob oculos ob-
uersatur. In epistola secun-
da ad Philopoenem p. 527.
v. 30. de muliere ab Hippo-

crate visa: Cuius oculorum
circuli puro lumine micabant,
vt stellarum μαρμαρυγᾶς ful-
gorem putares. Locus, quem
Erotianus ex Homero addu-
cit, est in octauo Odysseae.
EUST.

b. In exempl. Erotiani le-
gitur θηῖτο ποδῶν. Sed ego
ποδῶν ex Homero reponere
non dubitavi. Locus est Odyss.
9. v. 265. s. t. Vide Foef.
p. 398. Etiam Homerus Il. γ.
v. 397. ὄμματα μαρμαίροντα
habet.

c. Galenus in Exeg. habet
μυοχάνη vel μυιοχάνη, epi-
theton hiantis. Si autem μυ-
ριοχάνη scribatur, in milli-
bus fuerit hians. Secundo
de morb. vulg. sect. 1. p. 312.
v. 38. Crudos ac liquidos se-
cessus, milium solidum in
oleo coctum sistit, exemplo
est Nautae puer, et Μυριο-
χάνη,

PRINCIPIVM M.

Μαρμαρυγᾷ) splendores crebri, quasi coruscationes crebrae, repentinae, igneae, vt inquit Homerus. Μαρμαρυγᾶς crebros pedum motus admirabatur.

Μηριοχάνη) mulieris nomen.

Μειῖσιν) diminuant.

Μυττωτόν) Attici quidem dicunt esse quid contritum cum allio. Eupolis vero in Laconibus ἄμυλον dicens, inquit, vascula fecerunt multum μυττωτόν, hoc est, amyllum. Nonnulli autem placentiam ex olere factam, nonnulli zithum. Nos vero iis assentimur, qui dicunt μυττωτόν esse, quod cum allio contritum est. Dictum au-

Q 4

tem

⁶ σκορόδος legendum ex Foefio. ⁷ Φησὶν St. Eust. Iunta et vulgg. ⁸ ζῦδον Foef. ⁹ σκορόδος Foef.

χαίνη, Myriochaune. Ex quibus verbis elicio μυριοχαίνη esse nomen mulieris, proprium quidem secundum Erotianum, ab epitheto vero sumtum secundum Galenum: quod tamen ita esset ei familiare, et ab omnibus receptum, vt pro nomine proprio ab illis usurparetur, hanc nostram coniecturam idem Galenus confirmat, quum in dictione σρυμάργς in hunc modum scribit. Dioscorides autem σρυμάργς, non vt proprium viri nomen explicat, sed furiose affectum circa rem veneream significare ait, dicta enim esse apud Hippocratem, et alia eodem modo epitheta, vt μυοχάνη, σάραπος seu σάραπος, ῥυπαλώπηξ vel ῥυπαλώπηξ. Sed et apud Erasistratum ait ῥινοκολῆρος, hoc est, qui mutilatis naribus

est. Vnde etiam patet μυοχάνη potius legendum esse, quam μυριοχάνη, aut μυιοχάνη, aut μυριοχαίνη. EUST.

d. Vide Foef. p. 402. Locus est epidem. L. II. p. 312. 23.

e. Galenus in Exeg. exponit Moretum, aitque Dioscoridem ex allio et cepis esse intritum scripsisse. Dioscorides L. II. c. 141. sic scribit: Quod ex alliis et nigris oliuis intritum fit, a Graecis μυττωτόν appellari. Secundo de morb. vulg. sect. 6. p. 318. v. 38. Si vero vomat, et non bibat, μυττωτόν allii aut ceparum intritum dato. Repetiri hanc vocem apud Theophrastum Plinius testatur. Dicitur autem quasi μυστωτόν, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι contemtum videlicet esculentum, vt annotat Aristophanis inter-

pres

δε τρίμμα. Ἐξηται δὲ παρὰ τὸ ¹ μυσάττεσθαι τὴν
δυσωδίαν ὡς εἶναι μυσσωτόν.

⁵ Μεγαλόσπλαγχνον) τὸν διὰ φλεγμονὴν ἐν ἐπάρ-
σει τὰ σπλάγχνα ἔχοντα.

^{h 2} Μοδοσαέως) ὄνομα τόπῃ.

ⁱ Μεθίησιν) Ἐπικλῆς μὲν φησιν ἐμπίπτει ἐς δὲ
μᾶλλον, ἀφίησι.

^{k 3} Μεμιασμένον) λοιμῶδες γεγονός.

^{l 4} Μάσσον) Βανχεῖος μὲν φησιν ἔλασσον, ⁵ Ἡρα-
κλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος, πλεῖον.

^m Μῆον) ἔλαττον.

ⁿ Μᾶζα) Φύραμα ⁶ ἐξ ἀλφίτων ⁷ γινόμενον, ποτὲ
μὲν,

¹ μυσάττεσθαι vulgg. ² Μηδοσαδέω apud Hipp. ³ με-
μιωμένον MS. St. et ex eo Chart.

pres in ἰκπεῦσι. Et Caelius
Rodiginus libro tertio c. 30.
EUST. Vide Foef. p. 422.
Loca sunt epidem. L. II. pag.
318. 38. περὶ ὄψιος p. 522. 18.
de loc. in homine p. 74. 20.

f. Sic quoque Hesychius,
τὸ διὰ σφοδρῶν τρίμμα τὶ ἐξ
ἀρτυμάτων συντιθέμενον, et
aeque ὑπὸ τριμμάτι διὰ σφο-
δρῶν.

g. Tertio de morb. vulg.
com. 3. t. 84. p. 327. v. 4. de
Apollonio in Abderis: Erat
autem μεγαλόσπλαγχνος ma-
gnis visceribus praeditus.
Tertio de rat. vict. morb. acut.
t. 9. p. 374. v. 30. de aqua
malsa: In totum quidem his,
qui amara bile abundant, ac
μεγαλοσπλάγχνοισιν magna
viscera habentibus minus
commoda est, quam his, qui
tales non sunt. In cuius
com. Galenus inquit, μεγα-

λοσπλάγχνης nunc dixisse
non eos, quibus magna vi-
scera suapte natura sunt, sed
quibus ex aliquo affectu in-
tumuerunt, siue scirrhum,
siue inflammationem, siue
oedema contraxerint. Et t.
12. p. ead. v. 36. Atque hoc
biliosus, et μεγαλοσπλάγχνοι-
σιν magna viscera habentibus
magis contigit. Quem lo-
cum Galenus exponens ait:
Quum in acutis morbis, de
quibus nunc Hippocrates agit,
in visceribus tumor oriatur,
id esse inflammationis, non
scirrhi, aut oedematis sym-
ptoma, tales autem nunc με-
γαλοσπλάγχνης, id est, vi-
scera magna, hoc est, in tu-
morem elata, habere dixit.
Aduertendum tamen est, in
eodem libro tertio t. 11. p.
374. v. 13. vino hanc vocem
accommodari. Dulce vinum,
inquit,

tem est παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quod est abominari malum odorem, ut sit μυσσωτὸν, id est, odio dignum.

Μεγαλόσπλαχον) habentem viscera tumida ob inflammationem.

Μοδοσαέως) loci nomen.

Μεδίησιν) Epicles quidem inquit, irruit, est vero magis, dimittit.

Μεμιασμένον) pestilens factum.

Μᾶσσον) Bacchius quidem interpretatur, minus. Heraclides vero Tarantinus, plus.

Μῆον) minus.

Μάζα) massa quaedam ex farina facta, aliquando

Q 5

cum

^a μᾶσσον Eust. Iunta et Foef. ^s Ἡρακλείον Foef. ^o ἐξ ἀλφίτης MS. D. ^a MS. D. post γινόμενον addit πινόμενον.

inquit, non adeo ut vinosum, capiti gravitatem affert, et minus tentat mentem, et quovis alio facilius per intestina descendit: μεγαλοσπλάχνης δὲ σπληνὸς καὶ ἥπατος, in tumorem autem attollit splenem et hepar. In cuius expositione Galenus ait: Vinum dulce viscera in tumores attollere, hoc est, viscerum tumores adaugere. EUST. Vide de rat. vict. in morb. acut. p. 75. 58. epid. L. II. p. 313. 5. et 36. prorrh. p. 210. 58. et Foef. p. 400. Alias μεγαλοσπλάχνης generositatis aut virtutis specimen est, et antiquis magnis aut latis visceribus praeditum indicat, cuique eximiae sunt omnes corporis functiones.

h. Foef. p. 416. testatur apud Hippocr. epid. L. IV.

p. 333. 24. et 38. Μηδοσαδέω legi.

i. V. Foef. p. 401. Loca, quae huc spectant, sunt de nat. pueri p. 30. 20. p. 35. 4. p. 37. 18. et 33.

k. Galenus in Exeg. exponit, foedatum, ut apud Poetam legitur. Libro de flatibus p. 118. v. 46. Ἡ μεμιασμένον νόσεροῖσι μιάσματος, ἐς τὸ σῶμα ἐσέλθῃ vel morbofis infectionibus infectus (aer) corpus ingreditur. Sic vertit Lascaris. EUST. Vide Foef. p. 407. Hesychius exponit μεμολυσμένα καὶ μεμιγμένα.

l. Galenus in Exeg. exponit, plus, ut in maiori de praedictione. EUST. Foef. p. 399. laudat prorrh. i. p. 415. 17.

m. Cf. Foef. p. 402.

n. Li-

μὲν, μετ' ὄξυμέλιτος, ποτὲ δὲ, μετ' ὄξυκράτης ἢ ὕδρος.
μέλιτος, ἢ μετ' ὕδατος. Ἐστὶ δὲ τρέφειμον.

Ἐ. Μανδραγόρος ῥίζαν) περιφραστικῶς τὴν μανδρα-
γόραν.

ῥ. Ματεῖσθαι) ζητεῖσθαι. Καὶ μάτος ἢ ζήτησις
λέγεται.

ῥ. Μωμητέον) μεμπτέον. Καὶ Μῶμος, ἢ μέμψις.

ῥ. Μεμινυθήκασιν) κατισχνάνθησαν.

ῥ. Εἰώθασιν) Μεμαθήκασιν. Καὶ γὰρ ἡ μάθησις
ἔθος ἐστὶν ἀσκήσεως.

ῥ. Με-

ῥ. Occurrit et forma μεττέσθαι. ῥ. Μεμαθήκασιν) εἰώθασιν
rectius Eust. et Iunta.

n. Libro de veteri medi-
cina p. 6. v. 20. Quicumque
vero homines, in hac affe-
ctione existentes, siccum ci-
bum assument, aut μάζαν,
mazam, aut panem. Et v.
41. Qui panem aut μάζαν
mazam intempestive ingessit.
Secundo de diaeta p. 92. v. 8.
Vtimur sic μάζην maza omnis
generis, facultatem autem
habet μάζα haec talem. Et
v. 10. μάζα prius subacta. Et
v. 15. Si vero velis μάζαν
statim, vt subacta est, exhi-
bere. Secundo de morb. vulg.
sect. 5. p. 317. v. 46. Et allia
cum μάζην maza edenda dato.
Et libro quinto p. 337. v. 45.
de Eumelo Larissaeo: Neque
edebat nisi μάζαν. EUST.
Vide Foef. p. 393. Hipp. de
vuln. cap. p. 449. 11. et 30.

o. Libro de locis in hom.
p. 71. v. 44. Μανδραγόρος ῥί-
ζαν. Mandragorae radice ma-
ne in potu data. Et v. 46.

de convulsione: Et μανδρα-
γόρος ῥίζαν mandragorae ra-
dix in potu praebeatur. Pri-
mo de morb. mul. p. 254. v.
28. de subditiis: Et μανδρα-
γόρος ῥίζα, mandragorae ra-
dix, etc. EUST. V. Foef.
p. 396.

p. Galenus in Exeg. habet
μάτος, inquisitio, seu quae-
stio, et inquirere ματεῖσθαι,
vel μάσθαι, vel ματᾶσθαι, vt
in aliquibus exemplaribus le-
gitur. Secundo de artic. t.
26. p. 481. v. 3. Frequenter
autem circa linguam ἐσμάτ-
τεσθαι alte inquirere oportet.
In cuius com. Galenus ait:
Μάττεσθαι significat inquire-
re: sed ἐσμάττεσθαι alte in-
quirere: sicut nunc vbi alte
inquirere ἐσμάττεσθαι dixit.
Et libro tertio t. 47. p. 486.
v. 10. Nisi hominem feces, et
ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν
κοιλίην manu in ventrem in-
iecta inquisitionem faciat. In
quo

cum oxymelite, aliquando vero cum posca, vel aqua mulsa, vel aqua: habet vero nutriendi vim.

Μανδραγόρος ῥίζαν) per circumscriptionem, mandragoram.

Ματεῖναι) quaerere, et μάτος inquisitio appellatur.

Μωμητέον) reprehendendum, et μῶμος reprehensio dicitur.

Μεμυθήκασι) extenuati sunt.

Μεμαθήκασι) hoc est, εἰώθασι, id est, consuevere, quia ἡ μάθησις, id est, disciplina est exercitatio consuetudinis.

Με-

ῥος; manult Steph. quem sequitur Foes.

quo loco Galenus repetit: Mane alte indere in ventrem causa inquirendi, quae ibi sunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. EUST. V. Foes. p. 399.

q. Libro de arte p. I. v. 10. de calumniatoribus artis: Nequaquam vero possunt malitiei sufficere, ad hoc ut aliorum opera, quae quidem recta sunt, calumnientur, quae vero non recta sunt, μωμέσθαι reprehendant. EUST. Foes. p. 423. consentit.

r. Tercio de officina medici t. 32. p. 505. v. 7. in his, quae μμυθήματα extenuata sunt. Et v. 8. Ut ex transfusione, quae exhausta sunt, magis quam suapte natura ἐμμυθή emacrescerent. EUST. Foes. p. 416. addit loc. ex mochlico p. 506. 32. et περὶ γυν. L. I. p. 241. 40.

s. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 88. p. 382. v. 27. Hos autem minus bibere oportet,

quam μεμαθήκασι consueverunt. EUST. Inuersus est ordo verborum εἰώθασι et μεμαθήκασι. Nam μεμαθήκασι obscurius explicari debere per εἰώθασι apertius, non contra, nemo negauerit. Adde quod hic vocabula exponuntur a μ incipientia. Ceterum nos iuuare potest haec Erotiani expositio ad intelligendum hunc Xenophontis locum ἀναβ. L. IV. p. 196. meae editionis καὶ μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν. Nam ibi si συμμαθόντι compositum pro μαθόντι simplici accipias, hoc autem exponas εἰώθοντι, aberit ab eo loco omnis mendii suspicio. Ceterum nostrates quoque ita loquuntur: Je n'ai pas appris de faire cela, (quod proprie sonat εἰ μεμαθήκα τὸτο ποιεῖν,) significare volentes, εἰ εἰώθα τὸτο ποιεῖν. ST. Plura Foesius p. 406. affert.

¹ Μεσσηγύ) ἐν μέσῳ.

² Μετεξέτεροι) Βακχῆος ἐν τρίτῃ Φησὶν, ἕτεροι.
Ἐστὶ δὲ μᾶλλον, ἐνίοι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν β' Φησὶ, τὰς
ζεῖας μετεξέτεροι καλέεσσι.

^x Μελέτη) Ἐνέργεια.

^y ³ Μελεδῶνας) Θεραπείας.

^z Μετάρσιον) ὑψηλόν.

Μύρον

¹ μεσσηγύ ap. Hipp. ² σειμετεξέτεροι MS. D.

t. Reperio μεσσηγύ. Primo
de art. t. 73. p. 478. v. 45.
Κατὰ δὲ τὸ μεσσηγύ τῶν ὠμο-
πλατέων, iuxta medias au-
tem scapulas, aliquid altius
suppositum fuerit. EUST.
V. Foef. p. 407.

u. Secundo de fract. t. 18.
p. 460. v. 39. de cute calca-
nei: Si vero crassa, et dura,
veluti μετεξέτεροι quidam
habent, incidere oportet.
Tertio de art. t. 59. p. 488.
v. 44. Proinde μετεξέτεροι
aliqui tales noxas magis con-
temnunt. In quo loco haec
dictio scribitur per θ. Et t.
82. p. 490. v. 19. Vfus enim
μετεξέτεροι aliquis liberat ab
effeminatione. In cuius com.
Galenus inquit: Verbum ali-
quis μετεξέτερος dixit, quod
apud Iones nihil amplius sibi
velle, quam quod nobis dici-
tur ἕτερος, id est, alter, li-
cet ex Herodoto colligere.
Vtitur enim eo frequenter,
sicut et verbo μετεξέτεροι,
quo significat id, quod nos
vocabulo τινὲς, id est, aliqui.
Sed nunc quoque μετεξέτερος

tale quidpiam sonat. Quarto
de art. t. 26. p. 495. v. 46.
Accommodata autem sunt ad
talia, et ex emplastris μετε-
ξέτερα aliqua, quae cruen-
tis vulneribus destinata sunt.
EUST. Cf. Foef. p. 410.

x. Primo de morb. vulg.
com. 2. t. 49. p. 304. v. 22.
Μελετᾷν ταῦτα, haec medi-
tator. In cuius com. Gale-
nus ait: Hoc loco μελετᾷν,
id est, meditari pro ἀσκεῖν,
quod est, exercere, dixit,
alibi saepius τὴν ἐπιμέλειαν,
id est, curum, vocat μελέτην,
hoc est, meditationem. Pri-
mo de fract. t. 1. p. 459. v. 21.
Quae non ita valde ἐπιμε-
λέονται curare solent medici.
Et libro secundo t. 24. p. 461.
v. 5. Neque ita magnum stu-
dium et μελέτης diligentiam
exigunt. Quem locum ex-
ponens Galenus ait: Diligen-
tiam expressit vocabulo μελέ-
της. Sic enim ab Ionibus ap-
pellari solet, et ab ipso sae-
pius nominatur. Et libro
tertio t. 47. p. 469. v. 28. Με-
λέται γὰρ μελετών. Nam
et

Μέσσεγγυ) in medio.

Μετεζέτεροι) Bacchius in tertio interpretatur ἕτεροι alii. Sed rectius quidem est ἔνιοι, hoc est, nonnulli, sicut et Herodotus in secundo libro inquit, τὰς ζεῖας μετεζέτεροι, id est, quas nonnulli ζεῖας, hoc est, zeam appellant.

Μελέτη) actio.

Μελεδῶνας) curas.

Μετάρσιον) sublime.

Μῦρον

³ μελεδῶναν MS. D. μελεδῶνης vel μελεδῶνος, legendum existimat Foef.

et curationes a curationibus multum differunt. Tertio de artic. t. 64. p. 489. v. 10. Si vero sanguinem non sputat, sufficit viginti diebus ut plurimum μελέτη curatio. EUST. V. Foef. p. 405.

y. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti, et μελαιδῶν cura: non autem, ut apud Homerum, tristitia seu moeror. Aliqui codices habent μελεδῶν. Aduertendum tamen est, Galenum interdum Homeri sensum probare. Nam primo de art. t. 30. p. 475. v. 5. explicans haec verba Hippocratis: Hi putant quidem nihil opus esse, ut sui ipsorum ἐπιμελεῖσθαι curam gerant, in hunc modum scribit: Magis adhuc tabescunt, qui in moerore sunt, quem Graeci Poetae μελεδῶνα idcirco dicunt, quasi membra edat, deuoretque. Reperio

et μελεδαίνηται in priori significatione. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Postquam autem amplius tempus progressum fuerit, et non μελεδαίνηται curetur, magis dolebit. Et p. 236. v. 1. Postea in idem relabitur: et si non μελεδαίνηται curetur, sed tempus procedat. Plura vide infra in annotatione dictionis μελεδανθῶν. EUST. V. Foef. p. 404. Hesychio μελεθῶνες exponuntur Φροντίδες.

z. Primo de morb. mul. p. 251. v. 46. Vbi vero haec facta fuerint, et lectus μετάρσιος sublimis fuerit. Et libro secundo p. 264. v. 39. Et facies μετάρσιον eleuata, et sub oculis tumores laxi. Et p. 271. v. 2. Et spiritus μετάρσιον sublimis iuerit, et suffocatio habeat, et anhelatio densa ipsam corripiat. EUST. Vide Foef. p. 409.

^a Μύρον Αιγύπτιον) οἱ μὲν ἐδέξαντο τὸ λεγόμενον ἀπὸ σκάφης. Ἔσι γὰρ θέρμαντικόν· οἱ δὲ ¹ Μελαβάθρινον οἱ δὲ, τὸ Μενδήσιον. Καὶ γὰρ ἐν β' Γυναικείων, τὸ αὐτὸ φησὶν ἔλαιον Αἰγύπτιον.

^b ² Μῶλυξ) σκορόδε κεφαλὴ ³ βωλοειδῆς, καὶ μὴ ⁴ διαλελυμένη εἰς ⁵ ἀγλυθας.

^c ⁶ Μαριλῆνοι) οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἀνδρες ἔως ὑπὸ τινων καλῶνται· μᾶλλον δὲ ἢ θερμσποδια, Μαρίλη λέγεται. ⁷ Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ^d Ἀχαρνέυσι φησὶν, Ὑπὸ τῷ δέξ δὲ τῆς μαρίλης ⁸ ἀλυσύχην ⁹ Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Καὶ Ἰππώναξ φησὶ, ποδὴν μαρίλην ἀνδράκων.

^e Μαράσσει) ¹⁰ ψοφοῖ.

Μή-

¹ Μαλοβάθρινον St. legendum putat. ² Μῶλυξ Eust. et Iunta. μῶλυζα vel μῶλυ Foes. ³ βωλοειδῆς MS. D. Pro βωλοειδῆς malim μονοειδῆς. Nam Galenus σκορόδον ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον interpretatur, Gesn. et sic vulgg. ⁴ διαλελυμένον MS. D.

a. Galenus in Exeg. habet Αἰγύπτιον μῦρον Aegyptium vnguentum, quod ex flore Aegyptiae spinae, quod metopium quoque vocatur, conficitur. Est et Αἰγύπτιον μῦρον λευκόν Aegyptium vnguentum album, quod etiam Mendesium dicitur: fitque ex filiis, et aromatibus, proinde vnguentum non oleum appellatur, idem quoque liliaceum, et fusinum vnguentum nuncupatur. Reperitur haec vox libro de nat. mul. p. 215. v. 17. et p. 220. v. 42. et p. 222. v. 32. Primo de morb. mul. p. 254. v. 17. et p. 256. v. 49. et p. 259. v. 14. et 34. Et libro secundo p. 273. v. 32. et p. 289. v. 15. et 17. EUST.

Legendum puto Μαλοβάθρινον ex Plinio et Horatio, qui malobathrum appellavit vnguentum Malobathrinum. ST.

b. Galenus in Exeg. habet μῶλυζα, et quidem rectius, allium quod simplex caput habet, et non est in spicas distributum, quidam autem μῶλυ herbam. Libro de nat. mul. p. 227. v. 46. Si vterus doleat σκορόδε μῶλυζαν allii caput integrum, et nitrum tostum, et cuminum terito. In quo loco scribendum esse puto, μῶλυζαν. Primo de morb. mul. p. 257. v. 14. Μῶλυζαν σκορόδε caput allii integrum derasum appone. Et p. 261. v. 2. Et libro secundo p. 288. v. 38. Et p. 289.

Μύρον Αἰγύπτιον) nonnulli approbarunt esse id, quod dicitur ἀπὸ σκάφης, est enim calefactium. Nonnulli vero Μαλαβάθρινον. Alii τὸ Μενδήσιον; etenim in secundo de morbis muliebribus idem dicit oleum Aegyptium.

Μῶληξ) allii caput glebae instar, neque in spicas distinctum.

Μαριλῆνοι) appellantur a nonnullis carbones Φρυγανώδεις furculosi et minuti. Potius vero calidus crinis μαρίλη dicitur, ut Aristophanes in Ἀχαρνεῦσι inquit. Prae timore autem τῆς μαρίλης cinerem mihi densum Iarcus effundit, ut sepia. Et Hipponax ait, πολλὴν μαρίλην, hoc est, multum cinerem carbonum.

Μαράσσει) strepit.

Μή-

⁵ αἰγλυθας MS. D. ἀγλιθας Foef. et vulgg. ⁶ μαριλῆνοι Eust. et Iunta. μαριλην Foef. rectius. ⁷ Ὡς Ἀριστοφ. omissa part. καὶ MS. D. ⁸ αἰλοσύδνην St. et sic Chart. qui apud Aristoph. μοισυχνήν repperisse se testatur. ⁹ ὁ Χάρκος MS. D. ¹⁰ ψοφεῖ MS. D.

v. 44. Libro de sterilibus p. 291. v. 47. et p. 298. v. 17. EUST.

c. Galenus in Exeg. habet μαριλη, hanc multi cinerem calidum appellant. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 6. Quod ubi factum fuerit, ligna ac prunas, quae crassissimae ac ignitae fuerint, eximito; τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαριλην cinerem vero ac favillam in fossa relinquito. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foef. p. 397. Suidas explicat ὁ χνῆς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνδρακῶν. cf. Pollux, L. VII. c. 24. Hesychius τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνδρακῶν.

d. Ita legitur in vulgatis Aristophanis editionibus hic versus: Ὑπὸ τῆς δέας δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνήν. Non repperio αἰλοσύχνην apud Graecos lexicographos, sed tantum αἰλοσύδνην. s. t.

e. Quorsum haec referenda sint, haud temere affirmaverim, quoniam tamen praecedens μαριλῆνοι ad L. II. de morb. mul. p. 684. 55. coniectura ductus refero ad eundem libellum, p. 658. 28. ἣν ἀγρηθῶσιν αἱ μήτρας, ἣ γαστήρ αἵρεται, καὶ Φυσᾶ, καὶ σμαραγεῖ. Nec tamen putem Erotianum μαράσσει legisse pro σμαραγεῖ: sed ipsius glossam sic refingendam duco:

co:

^f Μήλην) ἔτω καλεῖ τὴν μηλωτίδα. Ἦν γὰρ ἡ-
μεῖς μήλην καλεῖμεν, αὐτὸς ^g Ὑπάλειπτον καλεῖ.

^h ² Μελενδανθέων) μεριμνῶν. Θεραπειῶν. ³ Με-
λεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾶν καὶ Θεραπεύειν.

Μνῶται) κινεῖται, ἢ κτείνεται. Καὶ γὰρ ἔτως
⁴ εὔρομεν γεγραμμένην τὴν λέξιν.

ΑΡΧΥ ΤΟΥ Ν.

^a Νείαρα) γαστήρ. Βακχεῖος Φησὶ τὸ κῶλον. ὁ
τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύσι.

Νε-

¹ ὑπάλειπτον nonnulli. ὑπάλειπτρον Foef. rectius. ² με-
λεδῶνας mauult Foef.

co: σμαραγεῖ) ψοφεῖ. Ita
Hesych. Σμαραγεῖ, ἡχεῖ, ψο-
φεῖ. Quod vero emendatio
nostra ordini literarum repu-
gnat, nihil curo. Vide quae
hac de re cap. i. monui. De
vocis vero ἀγρηθῶσιν vera
scriptura, quae iam per mul-
ta secula incerta fuisse vide-
tur, nihil in praesentia, quod
moneam, succurrit: vide, si
libuerit, Erotianum, cuius ta-
men locus mihi valde obscu-
rus est, nec verum attigisse
puto Foesium, qui προηθῶσιν
emendat. HER.

f. Galenus in Exeg. habet
μήλην διασωματρίδα, specil-
lum ad diducendum ada-
periendumque idoneum. Μή-
λην ἐξωτρίδα specillum auri-
cularium. Μήλην ισχυρήν
specillum vulnerarium. Μή-
λη πλατεῖη specillo lato in
modum rudiculae. Μήλης
τῷ πλατέι, cyathulo ocularis
specilli. Secundo de morb.

p. 147. v. 26. Siccum lina-
mentum circa τὴν μήλην spe-
cillum obuolutum indito. Et
v. 38. Et μήλην specillo inse-
cto ipsa circa polypum obdu-
cito. Primo de morb. mul.
p. 248. v. 6. Et μήλην spe-
cillum stanneum, paratum
immittito. Et libro secundo
p. 279. v. 17. Libro de ste-
rilibus p. 292. v. 29. 31. 32.
40. et 48. Et p. 294. v. 14.
et p. 295. v. 28. et p. 298. v.
8. 10. et pluries in eo libro.
Septimo de morb. vulg. p.
354. v. 19. Libro de vlceri-
bus p. 518. v. 3. et pluries
ibidem. Libro de haemorrh.
p. 520. v. 12. EUST. Vide
multa loca a Foef. p. 212.
congesta.

g. Legitur apud Hippocra-
tem ὑπάλειπτρον, apud Ga-
lenum item. s. τ.

h. Galenus in Exeg. habet
μελεδαίνοντι curam gerenti,
curanti. Libro de sterilibus

Μήλην) specillum sic appellat: quod enim nos μήλην appellamus, ipse ὑπάλιπτον vocat.

Μελεδανθῶν) curarum et medelarum. Μελεδαίνειν enim dicitur curare et mederi.

Μνῶται) mouetur, vel interficitur; etenim sic vocem hanc scriptam reperimus.

PRINCIPIVM N.

Νεῖαιρα) venter. Bacchius colon dicit, quod inferiorem ventrem nonnulli appellant.

Ne-

³ μελεδαίνειν MS. D. ⁴ ἔρομεν MS. D.

p. 291. v. 6. μελεδανθῆσα curata vero foecunda fit. Et v. 19. μελεδανθῆσα curata foecunda fit. Et v. 26. 31. et 37. EUST. Praeterea μελεδανθῶν apud Corinthum habes de dialecto Ionica, sub hac voce. s t.

a. Reperio hanc vocem solam sine aliqua adiunctione, et cum dictione γαστήρ. Et praeterea, tum in exemplaribus impressis, tum manuscriptis, in aliquibus locis νεῖαιραν vel νεῖεραν, legitur, et in aliquibus νεῖαίρην vel νεῖέρην. Libro de nat. mul. p. 214. v. 28. Et νεῖαίραν imum ventrem cum eo decocto perfundito. Germanus interpres vertit, pudenda: In coac. praenot. p. 443. v. 8. Urinae suppressio et grauitas in νεῖαίρῃ imo ventre. Rufus Ephesius libro primo de partium humani corporis appellationibus, c. 27. in hunc modum scribit: Vocatur au-

tem altera eius pars coecum intestinum, quoniam reuera coecum est: altera colon graece, et venter inferior, et laxum intestinum a Latinis. Id Homerus et νεῖαίρην appellat. Hac etiam voce vtitur Aretaeus libro secundo de caus. et sign. morb. acut. c. 1. et 10. Cum adiunctione pluribus in locis haec vox invenitur, et est adiectiuum. Significans quod imum est. Secundo de morb. p. 148. v. 25. At si os non afficiatur, verum ad νεῖαίρην γαστέρα imum ventrem tormen irruat. Et p. 157. v. 1. Et dolor corripit a visceribus ad νεῖαίρην γαστέρα imum ventrem. Libro de nat. mul. p. 215. v. 24. Et dolor ad νεῖαίραν γαστέρα imum ventrem accedit. Et v. 38. Et rigor ac dolor νεῖαίραν γαστέρα imum ventrem ac lumbos tenet. Et p. 216. v. 8. Et dolor νεῖαίραν γαστέρα imum ventrem ac lumbos

R

habet.

^b Νεφέλαι) τὰ ὑφιστάμενα τοῖς διαχωρήμασιν ὑπολίπαρα, ὅτε μὲν ὠχρεὰ, ὅτε δὲ ξανθὰ, ἢ πως ἄλλως κεχρωσμένα. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἕραινῳ νεφελῶν κινήσεις.

^c Ναρκώδεις) οἱ ἄποσκληρυμμένοι καὶ ἀναισθητῆντες. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παιδητικῆς γιγνομένης νάρκης.

Νίω.

ⁱ ἀποσκληρυμμένοι *MS. D.*

habet. Et v. 21. Dolor autem ex νεύουρης γαστρός imo ventre ascendit ad lumbos. Et v. 43. Dolor νεύουραν γαστέρα imum ventrem habet. Et p. 223. v. 47. Et p. 225. v. 3. Primo de morb. mul. p. 242. v. 24. Fomentis autem et tepefactoriis νεύουραν γαστέρα imum ventrem, et lumbos curare. Et p. 249. v. 3. Et dolor acutus corripit lumbos, et inguina, et νεύουρην γαστέρα imum ventrem. Et libro secundo p. 265. v. 8. et 13. Et νεύουραν γαστέρα imum ventrem (occupat dolor). Et v. 22. Et p. 268. v. 25. Et p. 269. v. 10. Et p. 271. v. 5. et 25. Et p. 274. v. 41. Et p. 275. v. 17. Et p. 276. v. 3. et p. 277. v. 1. 42. Libro de sterilibus p. 295. v. 26. et p. 299. v. 16. EUST. Hoc quoque in progn. quaerendum testatur sequens νεφέλαι. In nostris tamen editionibus nulli quod sciam, occurrit, etsi aliis in libris saepe adhibeat Hippocrates. Sed quum Erotianus hic in explicatione dicat ὅτι τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι, coniicere coe-

pi pertinere hanc forte ad p. 39. 55. Τοιαύτης γὰρ ἐκείνης τῆς διεξόδου, ἢ κάτω κοιλίῃ ὑγιαίνει ἄν. Suspicor enim Hippocratem scripsisse ἢ νεύουρα γαστῆρ ὑγιαίνει ἄν: et quum in margine adscriptum fuisset ἢ κάτω κοιλίῃ, id dein pro vero in textum receptum. HER. Vide Foef. p. 420. et Hom. Il. ε. v. 539.

b. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Νεφέλαι nubeculae, quae suspenduntur in vrinis, albae quidem bonae sunt, nigrae vero malae. Quem locum exponens Galenus inquit: Quum de differentiis eorum, quae in vrinis resident, dixerit, ad nubeculas transit, quo nomine suspensiones in vrinis intelligere se declarat verbo, efferuntur, seu suspenduntur, quod usurpavit. Et t. 36. p. ead. v. 30. Considerare vero convenit in vrinis, in quibus αἱ νεφέλαι nubeculae sunt, an superne, an inferne sint. Vbi rursus Galenus ait: Vt quae a me saepenumero in libris de cribus ἐνοικωρήματα appellatae sunt, ipse vocare νεφέλας nubeculas

Νεφέλαι) subpinguia quaedam excrementis supernantia, aliquando viridia, aliquando vero flaua, vel quouis alio modo colorata. Ducta est autem vox metaphorice a nubibus, quae in caelo mouentur.

Ναρκώδεις) indurati et stupidi: dicuntur autem ab affectu Νάρκης, id est, torpedinis.

R 2

Nio-

beculas consueuerit, hac etiam oratione non obscure declarauit, ipse tamen alio in loco dixit *ἐναιώρημα γονοειδές*, hoc est, pendentia geniturae similia: ut duorum alterum dicendum sit, aut *ἐναιώρημα* esse cuiusdam generatioris rei nomen; quae res in nubeculas, et alia geniturae similia diuidatur: aut ne nubeculas quidem ab ipso *ἐναιωρήματα* appellari. Hoc idem fere dicit in com. t. 26. In coacis praen. p. 442. v. 12. Νεφέλαι nubeculae in vrinis, albae quidem et inferne, commodae sunt: rubicundae vero, et nigrae ac liuidae, difficiles sunt. Et v. 43. In tertianis cum horore velut νεφέλαι nubeculae nigrae, horris inconstantis indicia sunt. Reperitur et vox *ἐπινέφελον*. Tertio de morb. vulg. com. i. t. 4. p. 319. v. 9. de Pythione: Vrinae ab initio quidem, et usque ad octauam tenues, decolores, in medio pendens *ἐπινέφελον* nubilosum quidam habebant. In cuius com. Galenus ait: Solent medici nomen nubis ab aere ad vrinam transferre, siue Hippocrates hoc nomen pro aliqua

specie suspensionum aut vrinarum primus vsurpauerit, siue alius hoc ei nomen imposuerit. Ut igitur in aere quandoque fit caliginosa constitutio, ubi ipse fit nubibus atris condensatus; quandoque autem purus et nubibus vacans: videnturque nubes per eum quaedam disiectae, ac tum aer nubilosus dicitur: quo sane tempore videmus nubium colorem, neque nigrum exquisitum, neque splendidum, sed inter hos medium: sic vrinas et suspensiones nubilosas appellare mihi Hippocrates videtur, quae colore sunt, nec albo, nec nigro plane, sed horum intermedio. EUST.

c. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 7. Dolores fiunt fortes, et *νάρκη* torpor in cruribus. Et v. 15. Nam quaecumque perfrigerationes crurum, aut *ναρκώσεις* stupefactiones ex frigore fiunt, etc. Et p. 277. v. 34. Si vero multo tempore vteri promineant, et *ναρκωδώς* stupide perfrigerentur, etc. Sexto de morb. vulg. com. i. t. 6. p. 343. v. 22. *Νάρκη*, torpor femoris e directo. EUST.

^a ¹ Νίωπον) τὸ ἐκ καρύων ² πικρῶν ἔλαιον. Κα-
θὰς καὶ Πετρώνιος ἐν ὑλικοῖς, καὶ ³ Διόδωτος ἐν β' Μυ-
θολογίῳ Φησίν. Ἐνιοι μὲν ἔν νίωπον ἐπιμελέεσθαι
ποιῶσιν ἔτως. Χοίνικας καρύων πικρῶν τέσσαρας λα-
βόντες Ἀττικαῖς, θλάσσι τε καὶ ξηραίνεσι ⁴ τὰ ἐν μέσῳ
καλῶς. Διαδιδοῦσιν τε εἰς ὄλμον, καὶ κόπτουσι. Δύ-
ναμιν δὲ ἔχει τὸν νίωπον τήνδε. Ὀνομα δὲ τὸ τῶν πικρῶν
ἀμυγδαλῶν ἔλαιον.

^c Ναρκῶσαι) πρᾶυναι καὶ οἶονεῖ εἰς ἀναισθησίαν ἀ-
γαγεῖν τῆς ⁵ ἀλγηδόνης.

^f Νυκτοειδὲς) ἀντὶ τῆς μέλαν.

^g ⁶ Νεύρω ἐναίμω) ἀντὶ τῆς τῆς φλεβός.

^h Νόμον) τὸν λόγον. Ἡ τὴν νέμεσιν. Ἡ τὸ ἥθος.

ⁱ ⁷ Νηδύν) ἔτω καλεῖ πᾶσαν ⁸ κοιλότητα λέγων,
Ὅκοσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερῆ, ἣν μὴν
καλέουσι, πάντα νηδύν ἔχει. Πᾶν γὰρ τὸ ζύμφυτον
ἦν τε δέρματι ἦν τε σαρκὶ καλύπτεται, κοῖλον ἔστι.

Νόμος

^x vel νιωπὸν, vel νέτωπον, vel μετώπιον legend. Foef.

² πυκρῶν MS. D. ³ Διόδωρος MS. St. et Chart. ⁴
τὰ ἐμέσα MS. D.

d. Vide Foef. p. 417. in
voce νέτωπον, vbi fusius de
hac voce agitur.

e. Sexto de morb. vulg.
sect. 2. t. 5. p. 344. v. 8. Ex-
citare, ναρκῶσαι stupefacere,
vel (vt Germanus interpre-
s vertit) torpefacere. Libro
de humidorum vsu p. 113. v.
47. Et dolorem ναρκῶσαι stupe-
facit. EUST. Vide Foef. p.
424.

f. Vide Hipp. de aer. aqu.
et locis p. 285. l. 18. ad ver-
ba τὸ μὲν θολερὸν αὐτὲς καὶ
νυκτοειδὲς ἐκκρίνεται καὶ ἐξί-
σεται, καὶ γίγνεται ἡὴρ καὶ
ὁμίχλη referenda est, Glossa

Erotiani haec, quod Foefio
non obseruatum miror. HER.

g. Libro de vsu humido-
rum p. 112. v. 49. Cogitan-
dum autem, quod vtrique in
vnoquoque corpore potior
est externa cute, quae et sibi
ipsi et νεύρω ἐναίμω neruo
sanguineo continua ac cohae-
rens, ab vtrisque frequenter
superatur. EUST. V. Foef.
p. 428.

h. Libro de genitura p. 27.
v. 29. Νόμος lex quidem
omnia corroborat. Primo de
fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic
sermo, vel vt νόμος lex iusta
posita est, de fracturarum cu-
ratione.

Νίωπον) ex amarulentis nucibus oleum, quemadmodum et Petronius in materialibus, et Diodotus in secundo libro ratiocinationum fabularum inquit. Nonnulli quidem igitur νίωπον summa cum diligentia sic faciunt. Nucum amarulentarum choenices Atticas quatuor capientes frangunt, et quod in medio est, bene exsiccant, atque in mortarium mittunt, et contundunt. Facultatem vero hanc τὸ νίωπον habet. Nomen autem amygdalarum amararum oleum.

Ναρκῶσαι) mitigare, et velut doloris sensum auferre.

Νυκτοειδές) id est, nigrum.

Νεύρε ἐναίμε) id est, venae.

Νόμον) rationem, vel indignationem, vel morem.

Νηδὺν) Hoc nomine appellat omnem cavitatem, dicens: Quaecumque enim membra habent carnem rotundam, quam musculum appellant, omnia νηδὺν, hoc est, cavitatem habent: omne enim confitum siue pelle, siue carne tectum sit, concavum est.

R 3

Νόμος

⁵ ἀγγηδόνος MS. D. at in margine scriptum αἰληδόνος.

⁶ νεύρω ἐναίμω et τῇ Φλέβι forte legend. ex Foef. ⁷ νηδὺν Eust. et Iunta. ⁸ καλότητα vulgg. vitiose.

ratione. Secundo de officina medici t. 5. p. 503. v. 16. Ad haec igitur νόμος lex haec est. In cuius com. Galenus inquit: Lex in ciuitate ratio est, quae iubet ea, quae facienda sunt, prohibetque contraria. EUST. Vide Foef. p. 432.

i. Locus ab Erotiano adductus, est in libello de arte p. 3. v. 24. Et paulo ante v. 22. Sunt autem morbi minus aperti, quique ad os, quique ad νηδὺν cavitatem seu ventriculum (vt vertit Germanus interpres) sunt conuerfi.

Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 377. v. 1. pro ventre ponitur. Fit autem, inquit, lingua aspera et sicca, et valde nigra, et dum circa νηδὺν ventrem mordetur, dolet. Libro de cap. vulneribus p. 454. v. 49. quae libri pars non est in latinum conuersa. Ὁκόσων δὲ μαλθακὰ αἶ νηδύες καὶ ὑγραὶ εἰσὶ καὶ φλεγματώδεις ταῦτοισι etc. hoc est: Quorum vero molles αἶ νηδύες concavitates, et humidae sunt, et pituitosae, his etc. EUST. Vide Foef. p. 430.

^k Νόμος δίκαιος) λόγος συμφέρων.

¹ Νεωχμόν) νεώτατον ὡς καὶ Ἀλκμάν ἐν ᾧ μέλων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

^m Ξυντεκμαίρεσθαι) ² συσσημειῖσθαι. Τέκμαρ γὰρ καὶ Τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον λέγεται.

ⁿ Ξυσμῶ) κνησμῶ. Φησὶ γὰρ ἔτως Ἱπποκράτης, Ὑποβὰς γὰρ ἐς Μῆλον ἐς θερμὰ λοετρὰ, τῷ μὲν κνησμῷ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίας. Κεῖται ὁ Ξυσμός καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

^o ³ Ξυνιέναι) συνεπινοεῖν. Κεῖται καὶ ἐν τῷ περὶ Πτισσάνης.

Ξενο-

^{*} νεοχμόν *apud Hipp. et sic Eust. et Iunta.*

k. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic sermo velut νόμος κεῖται δίκαιος lex iusta posita est, quem locum quoque adduximus in annotatione dictionis νόμος. EUST.

l. Primo de morbis muliebr. p. 238. v. 22. de humidiori vtero: Sed vice versa neque contrectare, neque lauare νεοχμῶς recenti motu facto oportet. Et libro secundo p. 273. v. 49. Oportet autem hoc pharmacum νεοχμόν renouare in singulis adhibitionibus. EUST. Hesychius exponit νέον, πρόσφατον, νεωσι εἰργασμένον.

m. Primo progn. t. 8. p. 401. v. 40. Siquidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis signis Ξυντεκμαίρεσθαι coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num vigila-

uerit homo, etc. Libro de vsu humidorum p. 113. v. 27. de aceto: Calido autem haec fiunt, sed et ex tempore συντεκμαίρεσθαι coniecturam facere oportet. Reperio etiam τεκμαίρεσθαι: primo aphorism. t. 23. p. 390. v. 47. Tercio progn. t. 35. p. 408. v. 33. Tertio de offic. medici t. 20. p. 504. v. 24. Meminit etiam Erotianus dictionum τέκμαρ et τεκμήριον, priorem quarum non reperi, posteriorem vero frequenter. Libro de vet. med. p. 6. v. 41. et p. 9. v. 41. Libro de praeceptis p. 18. v. 27. Libro de carnibus p. 40. v. 34. et p. 41. v. 21. Libro de corde p. 55. v. 38. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. et libro tertio p. 100. v. 40. et p. 102. v. 16. et 30. Libro de alimento p. 111. v. 5. Libro de diebus iudicatoriis p.

Νόμος δίκαιος) ratio utilis.

Νεοχμὸν) recentissimum, vt ait Alcman in primo modulationum.

PRINCIPIVM Ζ.

Ξυντεκμαίρεσθαι) certo signo coniicere. Τέκμαρ enim et τεκμήριον proprie certum signum dicitur.

Ξυσμῶ) pruritu, sic enim inquit Hippocrates: Descendens in Melum ad calida lauacra τῷ μὲν κνησμῷ, hoc est, a pruritu quidem cessauit, et a cutis crassitie. Inuenitur etiam haec vox in aphorismis.

Ξυνιέναι) intelligere. Inuenitur etiam in libro de ptisana.

R 4

Ξενο-

² συσσυμεισθαι MS. D. *supra*scripto tamen η. ³ προσ-
ξηνιέναι ap. Hipp.

389. v. 9. Tertio progn. t. 39. p. 408. v. 40. In epistola ad Abderitas p. 525. v. 18. EUST.

n. Quinto de morb. vulg. p. 335. v. 37. Homo quidam Athenis ξυσμῶ pruriginē toto corpore vexabatur. Et v. 40. subiungit verba, quae ab Erotiano adducuntur. Διελθῶν δὲ εἰς Μῆλον ἢ τὰ θερμά λουτρα, τῷ μὲν κνησμῷ ἐπαύσατο, καὶ τῆς παχυδερμείας, hoc est: Transgressus autem ad Melum, vbi sunt calidae balneae, a κνησμῷ pruritu quidem et cutis crassitudine liberatus est. Quae verba ideo a me fuerunt adducta, quod in Erotiani codice ea nonnihil diuersa legantur. Aduertendum est etiam in exemplaribus Hippocratis, et Erotia-

ni legi κνησμῷ, pro qua voce reponi debet ξυσμῷ. Secundus locus ab eo adductus est in tertio aphor. t. 31. p. 393. v. 37. Senibus autem etc. mali habitus, ξυσμοὶ pruritus totius corporis. Qua voce etiam vsus fuerat t. 25. p. ead. v. 23. in hunc modum scribens: Ad dentitionem vero accedentibus, gingiuarum ὀδαξυσμοὶ pruritus, febres. EUST. V. Foef. p. 441.

o. In libro quem inscribit de ptisana, hanc vocem simplicem non inuenio, sed προξηνιέναι. In tertio de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 374. v. 27. Προξηνιέναι hoc vero insuper intelligere oportet; quod si aquosum fuerit vinum etc. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 33. Quod enim peregrinum

^p Ξενοπρεπές) ἐξηλλαγμένον. Ἔσι δὲ τῷ Περὶ αἰγμῶν.

^q Ξύντασις ¹ ὑπολάπαρος) ἀντὶ τῷ ὑφάπαλος καὶ χωρὶς βίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

^a Ὁρφῶδες) σκοτεινόν. Ὁρφη γὰρ λέγεται ἡ ² σκοτία.

^{b3} Ὀγκυλωμένη) ὀγκυλέσθαι μὲν αἰττικῶς ⁴ λέγεται τὸ μέγα καὶ ἐπηρμένα φρονεῖν. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ⁵ ὀγκυλωμένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰετομένην.

Ὁξυ.

¹ ὑπελάπαρος MS. D. ² σκοτεία MS. D.

grinum est, quum nondum ξυνίεντες intellexerint, an bonum sit, magis laudant, quam familiare. Tertio de art. t. 57. p. 488. v. 16. In summa igitur, de his, quae relata sunt, acruatim ξυνιέναι intelligere, seu constitutere oportet. Ett. 103. p. 493. v. 27. Oportet autem et incurabilia ξυνιέναι cognoscere, ut ne maxime laedant. EUST. V. Foef. p. 439.

p. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 32. Quod enim ξενοπρεπές peregrinum est, quum nondum intellexerint, an bonum sit, magis laudant, quam familiare. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, nouum enim quid, et externum. Libro de praeceptionibus p. 17. v. 40. Quamquam aliqui aegroti id expetunt, ξενοπρεπές hospitii ius, at facilem mali depulsionem pro-

ducentes. Sic vertit Germanus interpres. At Caluus, vel amicitia, vel hospitio: Significatione vsu ab Erotiani sensu longe diuersa. Proprie enim haec vox significare videtur, quod apud aduenas in vsu est. EUST. Foefius censet in loco de praeceptionibus ξενοπρεπές et εὐδηλον inter se opponi.

q. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 308. v. 1. de Sileno: Tertio omnia exacerbata sunt, praecordii ξύντασις distentio vtrimque oblonga, ad vmbilicum, ὑπολάπαρος submollis. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 37. Praecordii dextri ξύντασις ὑπολάπαρος distentio mollis, nocte non dormiuit. Et t. 5. p. 319. v. 14. de Hermocrate: Ἐντασις ὑπολάπαρος distentio submollis. Impressi codices habent λαπαρῶς molli-

ter.

Ξενοπρεπές) mutatum est. In Libro de fracturis.

Σύντασις ὑπολάπαρος) hoc est, submollis et sine violentia.

PRINCIPIVM O.

Ὅρφνωδες) tenebrosum. Ὅρφνη enim tenebrae dicuntur.

Ὅγκυλωμένη) Attici quidem ὀγκυλέσθαι interpretantur; valde et elate sapere. Hippocrates vero ὀγκυλωμένην ventriculum inquit esse, qui cito intumescit.

R 5

Ὅξυ-

³ ὀγκηλωμένη MS. D. ὀγκυλλομένη Foef. rectius, cons. Chart. ⁴ λέγασσι MS. D. ⁵ ὀγκυλλομένην Foef.

ter. Et com. 2. t. 5. p. 321. v. 9. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio submollis vtrimque. In cuius com. Galenus inquit: De contentione vero submolli hypochondriorum, iam diximus ab Hippocrate tensionem sine tumore ita nominari. Et com. 3. t. 87. p. 327. v. 44. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio submollis oblonga ex vtrisque. Quem locum exponens Galenus ait: De submolli hypochondriorum contentione, diximus ab Hippocrate talem vocari, quae tumore vacet. Et libro quarto p. 333. v. 33. Quibus in dextris ὑπολάπαρος ἔντασις distentio submollis, phrenitici sunt. Dictio autem ἔντασις pro distensione sumta, pluries reperitur. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 55. p. 304. v. 27. Et com. 3. t. 20. p. 308. v. 18. Et t. 25. p. 309. v. 43. Et t.

26. p. 309. v. 49. Est et dictio σύντασις in eadem significatione sumta. Inuenitur in eodem libro, et commentario, t. 27. p. 310. v. 6. Et verbum συνετάθη, tertio de morb. vulgar. com. 2. t. 1. p. 320. v. 14. At verbum ξυντείνεται tertio prognost. t. 33. p. 408. v. 24. EUST. Vide Foef. p. 440.

a. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 11. Eique ante oculos ὀρφνωδες tenebrosae quaedam obuersentur. In cuius expositione Galenus inquit: Aeger capitis dolore conflictatus, nigra quaedam, quae tenebrosae, hoc est, ὀρφνωδες ipse vocat, obuersari ante oculos putat. EUST. Hefych. quoque ὀρφνα καὶ ὀρφνη, σκοτία, νύξ μέλαινα.

b. Hanc vocem non reperio, sed ὀγκυμένη. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 13. Alui circumtensio, ad necessi-

^c ¹ Ὀξυρεγμίνην) τὴν τοῖς ἀπεπτῶσι παρακολο-
θῶσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγὴν.

^d ² Ὀμαλῶς) ὁμοίως. Ἔστι δὲ τῶ δ' Ἐπιδημιῶν
ἡ λέξις.

^e ³ Οὐρεῖ ⁴ αἵμαλῶδες) ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὐρο-
μεν, Οὐρέει ⁵ αἵματῶδες ἐν δὲ τοῖς πλείστοις, αἵμαλῶ-
δες. Ὁ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ ⁶ αἵματῶδε. Εἴ-
ρηται γὰρ παρὰ τὸν Αἱμάλωπα ὁ ἐστὶ συγγραφή
ὑφαιμος, ὡς ἐπίπαν ἐκ πληγῆς περὶ τὸν κεραιτοειδῆ
χιτῶνα γνωμένη.

Οἶνεά-

¹ Ὀξυρεγμένην MS. D. Ὀξυρεγμίνην Iunta. ² ὁμαλόν
τι Foef. ex Hipp. ³ ἔρα αἵμαλῶδες et ἔρα αἵματῶδη
quaedam exempl. ap. Hipp. Foef. et Eust.

necessitatem liquida demit-
tens, cito ὀγκυμένη intume-
scens, habet quid conuulso-
rium. Vtraque harum dictio-
num idem significat, sed ele-
gantior et antiquior est, quae
ab Erotiano adducitur, qui,
ut coniiicio, citatum a me
Hippocratis locum innuit.
EUST. Ab ὀγκυλεσθαι scri-
bendum fuerit ὀγκυλομένη in
participio praesenti. At ὀγ-
κυλωμένη utrobique cum ω
ab ὀγκυλῆμαι deduceretur.
ST. Haec ab Stephano quo-
que mutuatus est Chartierius.
Vide Foef. p. 442. Hesych.
ὀγκυλῆσθαι interpretatur ὑψ-
αυχενεῖν καὶ ἐπαίρεσθαι.

c. Secundo de diaeta p. 95.
v. 3. de porro: Hamectat au-
tem, et ὀξυρεγμίνην ructum
acidum sedat. Et v. 8. de
coriandro idem dicit. Et li-
bro tertio p. 103. v. 39. Postri-
die cibum eruētat crūdum,
citra ὀξυρεγμίνην ructum aci-

dum. Et p. 104. v. 18. Sunt
autem quidam, quibus postri-
die ὀξυρεγμίναι ructus acidi
fiunt. Libro de affection. de
diuersitate ciborum p. 187. v.
18. de obsoniis: A quibus
neque flatus fit, neque ὀξυ-
ρεγμίνη ructus acidus. Et
v. 33. Et ex sesamo parata ὀ-
ξυρεγμίνην ructum acidum
maxime faciunt. Et v. 38.
de obsoniis: Ab his maxime
neque tormen fit, neque fla-
tus, neque ὀξυρεγμίνη ructus
acidus. In quibus tribus ex-
emplis, tertia syllaba per εὐ
scribitur, non per simplex ε.
Secundo de morb. vulg. sect.
2. p. 313. v. 33. de lienteria:
Ὀξυρεγμίνη ructus acidus
fiens. Et v. 35. Ὀξυρεγμίναι
ructus acidi intestinorum le-
uitatem soluunt. Et sect. 3.
p. 316. v. 7. Sanguineum et
subbiliosum ὀξυρεγμινῶδες ru-
ctum acidum facit. Sexto
aphor. t. 1. p. 398. v. 5. de
lien-

Ὄξυρεγμὴν) acidum ructum, qui eos, qui non concoquunt, subsequitur.

Ὁμαλῶς) similiter. Vtitur vero hac voce in libro quarto de morbis vulgaribus.

Οὖρα αἱμαλώδεα) In nonnullis exemplaribus scriptum inuenimus ἔρεα αἱματώδη, in pluribus vero αἱμαλώδη, quae vox idem significat, quod αἱματώδη. Dicta est autem vox παρὰ τὸν αἱμάλωπα, hoc est, a vibice, qui est circumscriptio sanguinea, quae ut plurimum ex percussione fit circa corneam oculi tunicam.

Οἶνεά-

⁴ αἱμελώδες MS. D. ⁵ αἱματόδες vulgg. ⁶ αἱματώδες MS. D.

lienteria: Ὄξυρεγμὴν ructus acidus accedens etc. In cuius com. Galenus inquit: Acidus ructus ὄξυρεγμίας nominare, qui et sine aliqua pituita, quandoque in ventriculo frigidiores fiunt: et in quibusdam leuitatibus intestinorum, quae ex frigidityte ortum habent, vna fiunt, sed progressu temporis cessant. EUST. Vide Foef. p. 457.

d. Non reperio hanc vocem in quarto de morb. vulg. Sed in multis aliis locis. Libro de medico p. 14. v. 9. et 12. Primo de morb. p. 133. v. 33. Et p. 134. v. 29. Et p. 136. v. 31. Et p. 138. v. 33. Et libro secundo p. 140. v. 38. Et p. 141. v. 26. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 47. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 38. Et libro sexto com. 1. t. 13. p. 343. v. 31. ὁμαλῶς aequaliter. Et com. 8. t. 9. p. 350. v. 27. ὁμαλῶς ἢ ἀνομαλῶς aequaliter, aut

inaequaliter. Et libro septimo p. 355. v. 23. Primo de fract. t. 53. v. 459. v. 28. Et libro tertio t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque si bene machinatus fueris, et extensionem iustam exhibuerint, et secundum rectitudinem ὁμαλὴν aequalem, et vulnere nullus dolor accesserit. In cuius com. Galenus ait: Διαιῶς iuste, dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως, id est aequaliter: sed idem significare videtur ὁμαλῶς, hoc est, aequaliter, et ἴσως, id est, pariter, quod proxime subiicitur. Verum ἴσως in partibus vnus rei accipitur, sed ὁμαλῶς minimum in duabus rebus. EUST. V. Foef. p. 452.

e. Non inuenio αἱμαλώδεα, sed αἱματώδεα. Secundo de morbis p. 149. v. 20. Et per inguina dolor est, et ἔρη αἱματώδες vrinam cruentam mingit. Et p. 154. v. 5. Et p. 159. v. 34. Et ἔρα vrinae biliosae,

^f ¹ Οἰνεάδα) Πόλις Αἰτωλίας, κείμενη παρὰ ταῖς Ἀχελῶς τῷ ποταμῷ πηγᾷς.

^g Οὐρεὺς) ὁ ἡμίονος. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Οὐρεῖας μὲν πρῶτον ἐπ' ὤχετο.

^h ² Ὀρμιατὰ ³ ἐνδεδινημένα) Ἐπικλῆς τὸ ἐνδεδινημένον ἐπὶ τῷ ³ ἐσκοτωμένῳ καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγέοντος τάσσει· ὁ νοήσας. Ὁ γὰρ Ἱπποκράτης ἐκ ἐπ' ἀνθρώπου καθόλου τέταχε τὴν λέξιν. Ἐν γὰρ ἑ' Ἐπιδημίων Φανερόν ποιεῖ, ἰδίως ἐπὶ μέρεσιν ὀφθαλμῷ τῶν αὐτῶν. Πλὴν ἐν καλῶς ἂν τις τὰ ἐνδεδινημένα ἀντὶ τῷ ἐξετραμμένα ⁴ παραλάβῃ. Πεποίηται γὰρ παρὰ τὴν Δίησιν, ἥτις ἐστὶ κυκλοτερὴς περιτροφή.

ⁱ ⁵ Ὀργίσασθαι) τὸ ⁶ ὀρμὴν ἔχειν πρὸς τι, καὶ ὀργᾶν

¹ Οἰνεάδα vel Οἰνιάδα Foef. ex conl. ² ἐπιδεδινημένα MS. D. ἐπιδ. et ἐνδ. Eust. ³ ἐσκοτωμένῳ vulgg.

liosae, aut αἱματώδεα cruentae. Quarto de morbis vulg. p. 331. v. 48. et 49. προέρει αἱματώδες vrinam cruentam mingebat. In coac. praenotionibus p. 425. v. 6. Et p. 442. v. 29. Οὐρον αἱματώδες vrina cruenta. Reperio etiam ὑποχωρήματα αἱματώδεα. Secundo de nat. hom. t. 10. p. 24. v. 12. Et quibuscumque ὑποχωρήματα αἱματώδεα alui recrementa cruenta, velut in dyfenteriis. EUST. Vide Foef. p. 468.

f. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 6. Scomptus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis pleuritide correptus. Et v. 8. Phoenici in Οἰνιάδῃσι Oeniadis et Andreae fratribus, maxilla altera intumuit. Et v. 13. Pyridamus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. Et v. 16. In Οἰνιάδῃσιν Oenia-

dis vir quidam morbo tenebatur. Et v. 23. Eupolemus in Οἰνιάδῃσιν Oeniadis. Et v. 34. Lycon in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. EUST. Foef. p. 446. prouocat firmandae suae lectionis gratia ad Stephanum, scribentem: Οἰνεάδα πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελῶϊ.

g. Locus Homeri est in primo Iliadis iuxta principium. EUST.

h. Ἐπιδ. et Ἐνδεδ. non reperio in sexto de morbis vulg. sed alterum tantum, com. I. t. 27. p. 343. v. 45. Et rigentes, et qui vix conuertantur, et qui ἐνδεδινημένοι intus conuersi sunt. Quae verba ad oculos referuntur, vt testatur Galenus in com.: Haec quoque, inquit, de oculis differuit, qui contorquentur, aut

Οἰνεάδα) ciuitas Italiae, quae posita est ad fontes fluminis Acheloi.

Οὐρεὺς) mulus, sicut inquit Homerus: Οὐρεῖας, hoc est, mulos quidem primum inuasit.

Ὅμματ' ἐπιδεδνημένα) Epicles τὸ ἐπιδεδνημένον ad obtenebratum, et caput dolentem refert, quum non recte intellexerit. Hippocrates enim non omnino ad hominem hanc vocem accommodauit; nam in sexto de morbis vulgaribus id aperte declarat, hanc ipsam vocem proprie ad oculorum partem referens. Quomodo igitur quis recte τὰ ἐνδεδνημένα inuersa interpretabitur? Ducitur enim παρὰ τὴν δίνησιν, quae quidem est circularis conuersio.

Ὅργήσασθαι) ad aliquid agendum impelli. Et terram

⁴ παραλάβοι MS. D. ⁵ ὀργήσασθαι quaedam exempl. et Eust. ὀργάσασθαι mauult Foef. ⁶ ὀργὴν quidam ex St.

aut delirium, aut muscolum oculos mouentium tremorem declarant. At libro quinto p. 342. v. 45. de vulnere Neopolis vtraque habetur. Ὅμματ' οὐλοὶ sicci stupore rigidi, ἐνδεδνημένα intus conuersi, intuentes in corde. Et libro septimo p. 357. v. 39. de eodem Neopoli, hanc sententiam repetit. EUST. Vide Foef. p. 209. Aretaeus L. I. c. 6. cur. ac morb. ἐνδεδνημένους ὀφθαλμούς, vocat oculos intro prouolutos, et in profundo conuolutos.

i. Quidam ὀργίσασθαι. Galenus in Exeg. habet ὀργάσασθαι, quod est simul miscere, et simul temperare. Sed idem non est. Ὅργιζομαι enim irasci significat, ὀργάζω autem commisceo. Re-

perio etiam ἐργάσασθαι: nusquam vero lego ὀργήσασθαι. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 9. p. 344. v. 10. Alium humorem non procedentem ducere, procedentem vero simul effundere, ἐργάσασθαι operari simile, veluti dolor dolorem sedat. In cuius com. Galenus inquit, nonnullos legere ὀργίσασθαι irasci: nonnullos ἐργάσασθαι efficere simile: qui aiunt, id, quod sequitur, exempli loco dictum esse, vt dolor dolorem sedat, quomodo in multis libris scriptum reperitur. Sed nec etiam recte scriptum in exemplaribus Dioscoridis est. Qui vero ὀργίσασθαι legunt, nimis affectatum est, et ab Hippocratis loquendi consuetudine remotum, idque siue ad

γαῖν τὴν γῆν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τῆς κάρπης. Ὁργίσα-
 δαι ἐν εἴπε τὸ εἰς παρὰ τῶν ἀγαγεῖν τὰ ὕγρὰ, καὶ
 πρὸς ἐκκρίσιν ἐτοιμάζειν.

Οἱ.

ad nos, siue ad particulas, quibus adhibetur curatio, siue ad humores referatur: quum illi hoc verbo putent significari, eos veluti ad iracundiam impelli, et ad excretionem excitari: prima syllaba per *ε* et *ρ*, in vetustis libris scripta est. Ὁργᾶν in multis locis inuenitur. Primo de morb. muliebr. p. 243. v. 23. de his, quae a partu non purgantur. Quum sic habuerit, leues cibos exhibeto: et si ὀργᾶ turget, pharmacum infra purgans dato. Secundo de humor. t. 15. p. 115. v. 29. Concocta medicari, et mouere non cruda, nisi ὀργᾶ turgeant: plurima autem non ὀργᾶ turgent. Quam sententiam repetit primo aphorism. t. 22. p. 390. v. 47. In cuius loci expositione Galenus in hunc modum scribit: Verbum ὀργᾶν, hoc est, turgere, translatum est ab animalibus concubitu appetentibus ad humores, nam sicut illa stare loco non possunt quadam titillatione impulsæ, eoque affectu concitata; sic et humores plerumque in motu vehementiore, atque transfluxu a partibus ad partes, in morbi principio hominem infestant, mouentes, titillantes, et quiescere non permitten-

tes, quum et ipsi pariter moveantur et transfluant, et tanta latione aegrum molestant. In expositione vero textus 15 secundi de humoribus ait: Verbum turgendi proprie dici de animalibus solet, quae ad rerum venerearum usum impelluntur, nunc vero est ad eos translatum morbos, qui properant, celeriterque mouentur, nisi turgeant, id est, nisi motus ad excretionem ipsa concitet. Hunc aphorismum citat Galenus in octavo de composit. medicam. per loca c. 3. Ἦν μὴ ὀργᾶ, nisi sua sponte concitata, id expetant: hoc est, inquit ipse, nisi motus ad excretionem nos adducat, vel incitet, qui nondum firmam aliquam inclinationem ac stationem ad unam partem habeat. Et libro quarto aphor. t. 1. p. 393. v. 40. Praegnantibus medicamentis purgare oportet, si ὀργᾶ turget humor, quarto mense, et usque ad septimum. In cuius com. Galenus ita scribit: Si materia turget, hoc est, cogat accelerare, vel suo motu quasi ad euacuationem inuitet, atque sollicitet, tractum enim vocabulum est ab animalibus ad coitum concitatis. Et t. 10. p. 393. v. 48. Purgare vero oportet, in val-

de

ram ὀργᾶν turgere ad fructus emittendos. Ὀργήσασθαι igitur dixit, ad assistentiam congregare humida, et ad emissionem praeparare.

Οἱ.

de acutis, si humor ὀργᾶν turget, etiam eadem die. Vbi rursus Galenus inquit: Dictum est a me prius, quod verbum ὀργᾶν turgere, Hippocrates transtulit ab animalibus, quae ad coitum properant, quum naturali concupiscentia moueantur ad feminis excretionem. Ostensum est enim in libris de semine, quod femina etiam in coitu semen excernit, quando ergo in toto corpore similis huic fuerit naturae impetus ad excretionem superfluitatum, vel si non in toto corpore, saltem in partibus principalioribus, tale quid consuevit Hippocrates per verbum ὀργᾶν turgere significare, et statim per medicamentum euacuationem faciendam indicat. De materia autem in parte turgente, meminit Galenus in expositione textus 29. com. 2. libri sexti de morb. vulg. in hunc modum scribens: Iam vero de tuberculis audiuiſti, quae in acutum attolluntur, et quasi turgent, a calidis humoribus exoriri, contraria vero ex frigidioribus, ea autem turgere, pruritus, dolorque declarant. Tertio de fract. t. 18. p. 466. v. 38. Pus enim multum fluit ex ulcere, et ὀργᾶν gliscere, vel turgere affecta pars videtur. In

cuius expositione Galenus ait: Ad exitum festinare ὀργᾶν dixit, hoc est, festinanter a vitiosa parte expelli. Quem locum adducit Galenus, paucis mutatis, libro nono de placitis Hippocratis et Platonis, c. 6. ibi enim sic scribit: Postremo, quum magis turget, crudescitque vlcus, ligamenta illa resoluunt. Reperitur et vox ὀργασμός: Primo de humor. t. 20. p. 114. v. 47. Maturatio, descensus eorum, quae infra sunt, redundantia, et fluctuatio eorum, quae supra, et quae ex vtero, et in auribus sordes, ὀργασμός irritatio, siue concitatio, ac permixtio. Quem locum exponens Galenus inquit: Irritationem quoque ait esse attendendam, in plerisque enim aphorismis verbo ὀργᾶν, hoc est, turgere, et irritare, quum de his agit humoribus, qui sunt ad excretionem paratissimi, et ad euacuationem properant, uti videtur: idque per translationem ab animalibus ad Venerem concitatis, ut in sequenti comm. ostendemus, quum ea verba, quorum initium est, *Concocta medicari*, interpretabimur. EUST. Legitur etiam ὀργῆν pro ὀρμῆν. ST. Vide Foef. p. 460.

^k ¹ Οἰκείης) ¹² δαλείας, ³ οἱ δὲ βίας. Κεῖται ἐν τῷ Περὶ φύσεως παιδῶν ἢ λέξις.

^m (Ὀμιλίη) σημαίνει τρία. Ἐνθάδε μὲν, τὴν ⁴ τῆς ἀνθρώπου ἀνατροφὴν, ⁵ παρὰ τὸ ὁμῶς εἰλεῖσθαι ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, ἀπλῶς τὴν παράθεσιν καὶ γειτνιάσιν, ὅτε φησὶν, Ὀμιλέει δὲ ⁶ βραχίων τῇ κοτύλῃ τῆς ὀμοπλατῆς. Τὴν δὲ τριβὴν, ὅτε φησὶ, Ταύτην τὴν τέχνην ⁿ ἔ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὀμιλίῃ. Ἔστι ⁷ δὲ ἐν τῇ Περὶ ὥρων καὶ ⁸ τόπων.

^o Ὀλκοίδες) τὰ φορητὰ πλοιαῖρια.

^p ⁹ Ὀδύνας ναρκοῖ) ἀντὶ τῆς ¹⁰ μειοῦ. ^{xi} Ἐπειδὴ ἡ Νάρκη θλίψις αἰδήσεως ¹² ἐστίν.

^q ¹³ Ὀτίδους) Ὀρενέες εἶδος ἐστίν, ὃ τινες ὠτίδας καλεῖσιν.

Ὀῖος

² οἰκείης Gal. ex Hippocr. οἰκέτις mauult Foes. ² δαλίαν MS. D. δέλης quidam sec. St. et sic Foes. legendum censet, consentit Chart. ³ οἱ δὲ ἰδίας Foes. ⁴ τῶν ἀνθρώπων Foes. ⁵ περὶ τὸ ὁμ. MS. D. ⁶ βυχίων MS. D. et in sqq. pro ὅτε, ὅταν MS. D.

k. Locus ab Erotiano adductus est in libro de natura pueri p. 30. v. 43. Mulieris nobis familiaris οἰκείης famula, cantrix magna existimationis. EUST. Vide Foes, p. 446.

l. Pro δαλείας inuenitur etiam scriptum δέλης. ST.

m. Libro de medico p. 12. v. 37. de medici dotibus: Iustum autem ad omnem ὀμιλίην conuersationem esse conuenit. Et hic est primus locus ab Erotiano adductus. Secundus autem est in primo de artic. t. 5. p. 472. v. 29. In cuius expositione Galenus inquit: Versari inquit ὀμιλεῖν, quod vocabulum fere

mutuantur antiqui, non ad significandum colloqui, quemadmodum nunc plerique, sed hac voce intelligunt, inter se conuenire, et quasi vna versari, quod ὁμῶς εἰλεῖσθαι dicebant. Quin et Homerus eodem modo id vsurpauit in his, quae scribit in clypeo appicta fuisse a Vulcano, quum inquit: ὁμῖλεον δ' ὥσε. ζῶοι βροτοί, h. e. versabantur autem tanquam viui homines. Humerum itaque a latere ait versari in cauum latum scapularum offis, vbi brachium iuxta latus extenditur; ὀμιλεῖν dicens versari, vt eo verbo significaret simul esse, et ipsum contingere. Locus Homeri

Οἰκείης) famulae, nonnulli vero βίαις, hoc est, violentias. Posita est haec vox in libro de natura pueri.

Ὅμιλή) tria significat: hoc quidem in loco hominum consuetudinem, eo quod una versentur. In libro vero de articulis, simpliciter appositionem et vicinitatem, quum inquit, ὁμιλέει, id est, adhaerescit autem brachium cotylae scapulae. Exercitationem autem, quum ait: Hanc artem non solum sermone exercere oportet, verum etiam τῇ ὁμιλίῃ, id est, exercitatione. Est vero in libro de anni temporibus et loco.

Ὀλκάδες) oneraria nauigia.

Ὀδύναις ναρκοῖ) id est, minuit, quandoquidem νάρκη est sensus compressio.

Ὀτίδος) auis species, quam nonnulli ὠτίδα appellant.

Ὀῖος

⁷ δὲ τῇ MS. D. omisso ἐν. ἐν τῇ Chart. melius ἐν τῷ. ⁸

τόπος MS. D. ⁹ ὀδύνην, omnia exempl. ap. Hipp. Eust.

¹⁰ μείει MS. D. ¹¹ Ἐπειδ' vulgg. ¹² ἐστὶ MS. D. ¹³

ὀτίδος Eust. ὠτίδος alibi.

Homeri hic a Galeno citatus, est Il. 18. Quem vero Erotianus affert ex libro de anni temporibus et loco, nusquam reperi. Similem tamen sententiam inuenio primo de artic. t. 36. p. 475. v. 27. Et non satis est solum ratione hanc artem nosse, sed καὶ ὁμιλή ὁμιλέειν conuersatione etiam versare oportet. EUST.

n. Vitiosam hanc lectionem existimat Foef. p. 453. emendandam ex Hippocrate de arte p. 584. 44. vbi sic scribit: καὶ ἐν ἀρτίει μὲνον λόγῳ εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ ὁμιλή ὁμιλέειν.

o. Libro de flatibus p. 118. v. 25. de vi ventorum: Spi-

rituum potentia ita cogente, et ὀλκάδες naues onerarias etiam et ingentes in altum disiciende. EUST. Hesych. explicat, πλοῖον, ναῦς φορηγός.

p. Libro de usu humidorum p. 113. v. 47. Et ὀδύνην ναρκοῖ dolorem stupefacit, stupor enim moderatus dolorem soluit. Vide etiam, quae superius in dictione ναρκῶσαι annotata sunt. EUST. V. Foef. p. 444.

q. Galenus in Exeg. inquit ὀτίδος auis. Aristoteles ὠτίδα, per ω, vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο scribit. De hac aue Erotianus rursus scribit,

¹Οἷος ¹σόμα) ¹γέλαν προβάτῃ. ¹Οἷς γὰρ τὸ πρέ-
βατον. Κοινῶς δὲ τῷ ἀνθρώπῳ.

^{ss}Ορειον) τὸν περιορισμόν.

^{ss}Ογχη) καὶ ²Ογχειν δὲ εὖρομεν. ¹Εἰς δὲ τὸ φέ-
ρειν, ὡς Βακχεῖος.

¹Οκλασις) οκλάσαι λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας
καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ ³γόνατα καθίσαι.

^uΟκνέειν) μὴ δύνασθαι. Φησὶ γὰρ, Οὔτοι κατακ-
νέεσιν ὀρθῶσαι, ἀντὶ τῷ, ὃ δύνανται.

^xΟνος) ὁ ἄζων. ¹Ἴσως διὰ τὸ ⁴κυκλικὸν τῆς κι-
νήσεως.

^yΟρρὸν πίσεως) τὸ ὑγρότατον τῆς πίσεως. ¹Εν
δὲ

¹σόμαχον quaedam exempl. ap. Hipp. Foef. et sic Chart.
et Eust. σόμον MS. D.

scribit, vbi tractat de dictio-
nibus ab ω incipientibus. Li-
bro de morbo sacro p. 122.
v. 32. Ex volucris autem
a gallo, et turture, ac ὀτί-
δος otide (scilicet abstineat).
EUST. Repone ὀτίδος ex
Erot. infra in Ὀτίδος. ST.
Vide Foef. p. 466. Plin. L. X.
c. 22.

r. Hunc locum Erotiani
laudat Meursius in Gloss. pag.
109. vbi plura de hac voce.

s. Sexto de morb. vulg.
com. 6. t. 15. p. 348. v. 21.
Quae irritantur, ex qualibus
stridulae faucium asperitates
ὄριον terminum praescribunt.
Quarto de art. t. 35. p. 497.
v. 16. Ossa vero tarde absce-
dunt, qua parte τὰ ὄρια ter-
mini sunt denigrationis. Et
t. 36. v. 17. Oportet autem
partes corporis, quaecumque
infra τῶν ὀριων terminos de-

nigrationis sunt, etc. EUST.
Vide Foef. p. 462.

ss. Ὀχέεται in textum vi-
detur receptum vera lectione
expulsa. Nam L. de artic.
p. 819. D. legitur: ἐπὶ τῷ
γὰρ οἱ γλετοὶ ῥέπασσι, καὶ τὸ
ἄχθος τῷ σώματος ὀχέεται
ἐπὶ τῷ. Codex Medicus
in textu exhibet ἐπιμεῖται,
in margine ὀχέεται, quum
tamen prius nihil nisi poste-
rioris explicatio sit. Emen-
dandus est Erotianus, nullibi
enim puto reperiri τὸ ὀγχειν:
et procul dubio legendum
ὀχέη καὶ ὀχέειν δὲ εὖρομεν.
Huius enim verbi varia tem-
pora habentur l. c. atque id
ipsum ὀχέειν legitur p. 819. C.
τὸ δὲ σιναρὸν ἢ ἂν δύνατο
ὀχέειν. Glossa tamen Ero-
tiani referenda est ad mochl.
p. 852. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη
ὑποβαίνειν ὡς ὀχέη, τὸ δ' ἀ-
ποβαί-

*Οἶος ζόμαχον) gulam προβάτε pecoris; nam οἶσ οὐς, τὸ πρόβατον est. Communiter autem hominis.

Ορίον) confinium.

*Ογχειν καὶ ὀγχεύειν) scriptum reperimus, est autem ferre, ut inquit Bacchius.

*Οκλασις) dicitur ὀκλάσαι, in tibiae et calcanea flexentem genua federe.

*Οκνέειν) non posse, inquit enim ἔτοι κατοκνέεισιν ὀρθῶσαι, id est, non possunt erigi.

*Ονος) axis, fortasse ob conuersionem motus in orbem.

*Ὄρρον πίσης) quod est picis maxime humidum.

S 2

In

² ὀγχεῖν MS. D. ὀγχειν καὶ ὀγχεύειν Eust., ³ γόνατα καὶ κατῆσαι MS. D. ⁴ κοκλινόν vulgg. vitiose.

ποβαίνειν. Liqueat e voce sequenti, quae legitur eodem Libr. p. 857. B. HER.

t. Vide Foef. p. 449. Loca apud Hippocr. sunt, de arte p. 660. 53. in mochlico p. 509. 15. de haemorrh. p. 520. 38.

u. Vide Foef. p. 450. Vbi laudat mochl. p. 509. 15. de arte p. 629. 39. de rat. vict. in morb. acut. p. 58. 45. de art. p. 608. 10. et 50.

x. Secundo de fract. t. 48. p. 461. v. 46. Si vero et hoc velis, ὀνίσκας afellis hinc atque illinc constitutis, in ipsis extensionem facies. In cuius com. Galenus ait: Axes solitus est appellare ὄνκας, quem admodum vbi scribit: Axis versatio, nunc vero axiculos nominauit ὀνίσκας, vsus nomine diminutio. Et libro tertio t. 40. p. 468. v. 26. de

machinis: *Ονος, axis versatio, per vectes commotio, et cuneorum vsus. Quem locum exponens Galenus, ait: Axes nuncupantur vocabulo ὄνκας et ὀνίσκας. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, si a trochlea vel ab ὄνκας afello, aut axe funes demittas. In quo loco rursus Galenus dicit, axiculos appellari ὀνίσκας. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Postes itaque ab utraque parte adiiciantur, breues, robusti, qui ὀνίσκον afellum contineant. Vbi iterum Galenus ait, Hippocratem nominare axes ὀνίσκας. EUST. Vide Foef. p. 455.

y. Libro de vlceribus p. 515. v. 3. Et ὀρρον πίσης picis serum crudum admisce-to. Pro sero lactis vitur voce ὀρρον in multis locis. Primo

δὲ αἱ Γυναικείων, καὶ τῷ Περὶ πτισσάνης, τὸν τῷ γά-
λακτος ὀρρὸν ἀκρῶτον, ὅς ἐφίσταται τοῖς ἀποτυρε-
μένοις.

¹ Οκνήθη) ηὐλαβήθη.

² Ὀρρῶδέειν) ἀγωνιῶν, φοβεῖσθαι.

³ αἱ Ὀῖνος Ἀνδρείος) ³ εὐτόνος, καὶ ὁ ἀπὸ Ἀνδρῆ τῆς
νήσος ὡς Λέσβιος ὁ ἀπὸ Λέσβου.

^b Οὕλῳ ἐρίῳ) τῷ μαλακῷ.

^c αἱ Ὀξύϊ) ὀσφύϊ.

^d αἱ Ὀχλώδεα) ὀχληρά.

^e Οἶδος) οἶδημα.

Οἱ.

¹ ἐμφίσταται vitiose apud Hipp. ² Ἀνδρῆος Chart. ex
Steph.

Primo de morbis muliebribus
p. 241. v. 4. Aut polypodium,
aut ὀρρὸν ferum, aut medi-
camentum ex multis compo-
situm exhibeto. Et hic est
primus locus, quem adducit
Erotianus. Secundus autem,
quem citat ex libro de ptis-
na, est in primo de rat. vict.
morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12.
de pharmacis alium deorsum
purgantibus: Et ὀρρὸν ferum
a lac pro tempore. Secun-
do de morb. p. 142. v. 30. et
44. Et libro quarto p. 174.
v. 4. et p. 175. v. 3. Secundo
de morb. mul. p. 267. v. 18.
et p. 268. v. 1. 3. 5. et pluries
etiam in hoc libro. EUST.
Vide Foef. p. 463. Hesychius
exponit τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφι-
σάμενον τῷ γάλακτος.

^z. Primo de morb. mul. p.
240. v. 9. de dolore prae-
gnantis: Ὀρρῶδέειν formida-
re oportet, ne foetum per ab-

ortum edat. Et p. 252. v. 38.
de foetu mortuo extrahendo:
Ita ut ὀρρῶδέειντα caueas, ne
vterum contingas. Secundo
prorrh. p. 418. v. 15. de le-
thalibus vulneribus: Sed ne-
que haec admirari, neque ὀρ-
ρῶδέειν formidare oportet.
Secundo de fract. t. 65. p. 463.
v. 25. de fractura tibiae: Si
vero suspicionem habeas os
aliquod directione opus ha-
bere, aut de ulceratione ali-
qua ὀρρῶδέειν timeas. Et li-
bro tertio t. 17. p. 466. v. 36.
de fractura ossis cum ulcere:
Modum curationis ὀρρῶδέειν
timere non oportet. EUST.
Vide Foef. p. 463.

^a. Si exponatur ὁ ἀπὸ Ἀν-
δρῆ τῆς νήσου, iam non Ἀν-
δρείος sed Ἀνδρίου scribendum
fuerit. sr. Ex insula sc. An-
dro in mari Aegaeo, prima
Cycladum, Samo vicina. Ibi
fontem fuisse, qui quotannis
Nonis

In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de pti-
fana, lactis serum intelligendum esse scribit, quod inest
iis, quae in caseum coguntur.

Ὀκνήθη) reueritus est.

Ὀρέωδέν) trepidare, timere.

Οἶνος ἀνδρείος) generosum vinum, vel ab Andro in-
sula, vt Lesbium a Lesbos. Vide Ἀνδρείος.

Οὐλῶ ἐρίῳ) molli lana.

Ὀζύι) lumbo.

Ὀχλώδεα) molesta.

Οἶδος) tumor.

S 3

Οἶ-

3 ἢ ὁ εὐτονος, ἢ ὁ Foef. 4 ἰξύι Foef. ἢ ξύι, ὁσφύι vulgg.

Nonis Ianuariis vini sapore
fluxerit, testatur Plinius L. II.
c. 103.

b. Vide Foef. p. 466. He-
fychius interpretatur τρυφε-
ρόν καὶ ἀπαλόν.

c. Emendationem Foefii p.
457. firmat locus ex mochli-
co supra ad vocem ἰξύι lau-
datus.

d. Secundo de morb. vulg.
sect. 1. p. 311. v. 25. Ascari-
des vesperi similiter huic, et
illae tunc ὀχλέεσι infestant
in die plerumque. Secundo
de fract. t. 22. p. 460. v. 47. de
fractura calcanei: Attamen
et talibus diuturnae ac ὀχλώ-
δεα molestae affectiones fiunt.
Et t. 40. p. 461. v. 26. de lu-
xatione ossium tibiae: Haec
autem minus ὀχλώδεα mole-
sta sunt. EUST. Vide Foef.
p. 474.

e. Secundo de morb. mul.
p. 270. v. 10. de vtero ad he-
par conuerso: Quum sic ha-

buerit, τὸ οἶδος, tumorem ab
hepate manu infra leuiter de-
trudito. Tertio de fract. t. 5.
p. 465. v. 17. de vsu fascia-
rum: Necessè est enim ei,
qui ita deligatur, τὸ οἶδος tu-
morem ad ipsum vlcus ele-
vari. Et t. 8. v. 21. Cogun-
tur autem propter οἶδος tumo-
rem cataplasmata insuper im-
ponere. In cuius com. Ga-
lenus ait, tumorem οἶδος nun-
cupat. Et paulo post: Tu-
morem praeter naturam et
οἶδος et οἶδημα solitus est ap-
pellare. Qua voce vtitur
etiam quarto aphorism. t. 34.
p. 394. v. 28. Si a febre oc-
cupato οἰδήματος tumore non
existente in faucibus, suffo-
catio de repente contingat,
lethale est. In quo loco Ga-
lenus ait: Prisci per infla-
tionem, id est οἶδημα et tu-
morem, idem intelligebant:
licet Graeci tumores sine do-
lore, et molles οἰδήματα pe-
culia-

^f ^x Οἰνεύεσθαι) ² πίνειν.

^g ^y Ὀπωπα) ³ εἶδος.

^h ⁴ Οὐλομελείης) ὅλης φύσεως.

ⁱ ⁵ Ὀκνις) τραχύτης ἀλλ' ἐχ' ὡς φησι Βακχεῖος, γωνία.

^k ⁶ Ὀπλα) Βακχεῖος φησὶ τὰ ⁶ εὐπτινα σχοινία, ἐκ εὐ. Ἐστὶ γὰρ κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηϊ διακρατῆντα ὀρεθὸν τὸν ἰσὸν σχοινία.

^l ⁷ Ὀχετὲς) τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Ὡς καὶ Ὀ-
μηρος,

¹ οἰνέεσθαι MS. D. ² τείνειν MS. D. ³ εἶδον MS. D.
repono εἶδον. St. et Chart. εἶδος vitiose Foef.

culiariter appellant. Et libro quinto t. 65. p. 397. v. 41. Quibus οἰδήματα tumores in vlceribus. Vbi rursus Galenus inquit, omnes praeter naturam tumores Hippocratem οἰδήματα, id est, inflationes nominare, sub quibus etiam inflammationes continentur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Οἰδήματα tumores inflammationis expertes. Quem locum explicans Galenus ait: Οἰδήματα Hippocrates omnes praeter naturam tumores vocare consuevit: quum ceteri posteriores, in inflammationes, et duritias, et ea, quae peculiari nomine ab eis vocata sunt οἰδήματα, eos distinguant. Libro de vlcer. p. 513. v. 34. Cui οἰδημα obortus fuerit circa vlcus, vlcere non inflammato, huic postea temporis progressu οἰδημα tumor puris subsidentiam habet. Et v. 35. Quodcumque vlcus ex inflamma-

tionie οἰδήσαν tumidum non sedatur, dum alia, quae simul inflammari, ac οἰδήσκεσθαι tumescere coeperunt, sedantur, etiam hoc non coalescere, periculum est. EUST. Vide Foef. p. 445.

f. De vini potu dicitur, vt οἰνέσθαι vino impleri. Vide Foef. p. 446.

g. Primo de art. t. 3. p. 472. v. 17. de humeri luxatione: Sed neque in anteriorem partem vnquam ὀπωπα vidi, sed neque videtur mihi vnquam excidisse. EUST. Hes. exponit εῶρανα, ἴδον, εἰθεασάμην.

h. Libro de glandulis p. 56. v. 21. De glandularum εἰλομελείης tota natura sic habet. Et p. 57. v. 11. Et dicam de εἰλομελείης tota natura glandularum colli. Libro de alimento p. 110. v. 48. Consistentia omnia, iuxta quidem εἰλομελείην totam naturam corporis habent. Primo de artic. t. 46. p. 476. v. 13. Verum

Οἶνεύεσθαι) bibere.

Ὅπωπα) vidi.

Οὐλομελῆς) totius naturae.

Ὅκνις) asperitas, verum non angulus, vt ait Bacchius.

Ὅπλα) Bacchius interpretatur stuppeos funes: sed non recte. Sunt enim communiter funes, qui detinent malum rectum in naue.

Ὅχετῆς) aquarum ductus, vt etiam inquit Home-

S 4

rus:

⁴ rectius ὁλομελῆς ex Hipp. Foef. et Eust. ⁵ reponere ὁκνίς St. et sic Eust. Foef. et Chart. ⁶ scribe εὐππινά. St. et sic Foef. et Chart.

Verum in alio libro de glandularum ὁλομελῆς tota natura scribetur. In cuius comm. Galenus ait: Glandularum vniuersam naturam appellauit ὁλομελῆν, quam pollicitus est alibi dicere, non tamen exstat hic liber Hippocratis, de vniuersa glandularum natura. EUST. Vide Foef. p. 466.

i. Galenus in Exeg. exponit, oblonga eminentia. EUST. Pro ὁκνίς reponere ὁκρίς. Vnde ὁκρίοις apud Homerum, et ὁκριοειδέςρη apud ipsum Hippocratem. ST. V. Foef. p. 450.

k. Galenus in Exeg. dicit esse funes ex stupa, vel lino, vel cannabe confectos. Tercio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, si a trochlea, vel ab axe ὅπλα funes demittas. Et libro quarto t. 63. p. 500. v. 31. Nam si vincula ex loris mollia, ac lenia non affuerint, sed aut ferrea, aut ὅπλα fu-

nes nautici, aut σχοινία funes domestici, fasciis aut panniculis laneis, ea maxime parte obuoluere oportet. In quo loco Galenus ait: Nauium rudentes graeci vocant ὅπλα: quod Poeta indicat in eo carmine. Κεῖτο δ' ὑπ' ἀρθρῶν ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης. *Veluolae sub porticibus tunc forte iacebat*; armamentum illic. Constat etiam Hippocratem, quum rudentes ὅπλα dixit, eos funes intellexisse, qui in nauibus habentur: nam eos, qui in vrbibus, et qui in agro, communi funium vocabulo vocauit σχοινία. EUST. Vide Foef. p. 458. qui et docet multis ex locis, Latinorum vocem *arma* sic quoque vsurpari.

l. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 8. p. 345. v. 28. In exercitationibus signum, sudor fluens guttatim, qui exit velut ex ὀχετῶν canalibus, aut collapsio ex eleuatione. Tercio de art. t. 52. p. 488.

μηρος, ¹ Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ ² κρήνης με-
λανύδρε.

Οὐλον ὀρόβιον) τὸ πυρρὸν. Οἱ δὲ, τὴν ἰσομεγέθη
ὀρόβω ³ ἀκροχορδόνην.

^m Οἶνον ⁴ οἰνώδη) ἔχ, ὥς τινες, τὸν ἀπαλον καὶ
μόνην ἔμφασιν οἶνε ⁵ ἐμπαρέχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν
⁶ αὐσηρὸν καὶ εὐτονον. Φησὶ γάρ, Γλυκὺν δὲ οἶνον καὶ
οἰνώδη, καὶ λευκὸν καὶ μέλανα. ⁷ Ἀντιδιατελλόμενος
δὲ φησιν, ὁ μὲν γλυκύς ⁸ ἥσσόν ἐστιν καρηβαρικός τῷ
οἰνώδεος.

ⁿ Οἶνω σιραΐω) τῷ ἐψήματι λεγομένῳ.

Ὅλο.

¹ ὥς δ' ὅταν ἀνὴρ MS. D. ² κρήνης MS. D. ³ Lege ἀ-
κροχορδόνα Gesn. ἀκροκορδόνην vulgg. ⁴ οἰνώδα MS.
Dor. οἰνώδεα Eust.

v. 19. Non enim ὀχετὰς ri-
vos, qui sunt in ventre, gib-
bositas ad externam partem
intendit, neque fluidos esse
prohibet. In cuius com. Ga-
lenus ait: Alui riuos, seu iti-
nera, id est, exitum eorum,
quae per vesicam et per anum
expelluntur, intelligere. Et
t. 59. p. ead. v. 38. Οἱ γὰρ ὀ-
χετοί, riui enim in molli ad
vnam quamque costam ex-
tenta parte, et nerui a prin-
cipalissimis in corpore parti-
bus progressus habent. In
cuius expositione Galenus in-
quit: Arterias et venas ὀχε-
τὰς vocavit. Homeri locus
est Iliad. 21. v. 257. Sic au-
tem scribit: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ
ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελα-
νύδρε. Ἀμφυτὰ καὶ κήπεος
ὑδατος ῥόον ἡγεμονεύει. Sicut
autem, quando vir ὀχετηγὸς

irrigator a fonte nigrae aquae
circa plantas et hortos aquae
fluxum ducit. EUST. Vide
Foef. p. 474.

m. Libro de loc. in hom.
p. 70. v. 40. de ictero: Sed
οἶνω οἰνώδει vino vinoso, et
his, quae rubicundiores ho-
minem faciunt (scilicet v-
tens). Secundo de morbis
p. 146. v. 31. de angina. Et
p. 149. v. 28. de pleuritide:
Οἶνον λευκὸν οἰνώδεα. Et p.
155. v. 38. et 45. Et p. 156.
v. 8. et p. 157. v. 33. Libro
de affect. p. 186. v. 34. et p.
187. v. 10. Primo de morb.
mul. p. 246. v. 33. Et libro
secundo p. 269. v. 3. Οἶνον
μέλανα παλαιὸν οἰνώδεα, vi-
num nigrum vetus vinosum.
Libro de sterilibus p. 299. v.
29. Cum οἶνω μέλανι οἰνώδει
vino nigro vinoso. Secundo
de

rus: Sic autem quando vir ὀχετηγός, irrigator a fonte profundae aquae.

Οὖλον ὀρόβιον) ruffum. Nonnulli magnitudine aequalem orobo verrucam.

Οἶνον οἰνώδεα) non, vt nonnulli, delicatum, et fo- lam vini emphasin prae se ferens, verum potius austerum et generosum. Inquit enim: Dulce vinum, et οἰνώδεα, vinosum et album, et nigrum. Quum autem distinguit, ait: Dulce quidem minus graue reddit caput τῷ οἰνώδεος vinofo.

Οἶνω σираίω) fapa dicto.

S 5

Ολο-

⁵ ἐπαρέχοντα MS. D. ⁶ ἰσχυρὸν ex emend. Foef. recte.

⁷ ἀντιδιατελλομένη MS. D. ⁸ ἥσως MS. D.

de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 25. Quin et album et nigrum οἶνος vinum, si quis praeter consuetudinem permutet, etiam si ambo οἰνώδεες vinosae fuerint, tamen multa in corpore alterarint, vt minus mirum esse quis dixerit, dulce et οἰνώδεα οἶνον vinosum vinum non idem posse, si de repente permutata fuerint. Et libro tertio t. 1. p. 374. v. 8. qui locus primus est ex iis, quos Erotianus adducit. Dulce autem οἶνον vinum, inquit, et οἰνώδεα vinosum, et album, ac nigrum (scilicet distinguere oportet). Et t. 2. p. ead. v. 10. qui est secundus Erotiani locus: Dulce quidem minus graue reddit caput τῷ οἰνώδεος quam vinosum. Et libro quarto t. 83. p. 381. v. 38. Οἶνον vinum Creticum οἰνώδεα vinosum bibendum dato. EUST. V. Foef. p. 447. cuius emendatio in ἰσχυρὸς firmatur ex appposito ἀπαλός, ἀσθενής, καὶ ὑδατώδης. De vino καρηβαρίκω vide I. H. Meibomii Tr. de cereuisiis c. V. 11. 16. 17.

n. Primo de morb. mul. p. 251. v. 13. de vlceribus vteri: Omnia vero statim οἶνω σираίω vino Siraeo, siue fapa colluere oportet. Et libro secundo p. 284. v. 6. de vtero, qui non retinet genituram: Suffire autem oportet cassiam, cinnamomum, myrrham, singulis pari portione οἶνω σираίω fapa subactis. EUST. Vide Foef. p. 448.

^ο ¹ Ὀλοφλύκτιδες) αἱ φλύκταιναι. Οἱ δὲ, ² περιφυκτίδες. Οἱ δὲ, ³ δοδιῆνες. Οἱ δὲ, ἐξανθήματα ⁴ ζωῦφίοις ὅμοια.

Οὐλαὶ) κριθαί.

^ρ Οὐ παιδοκτίσει) εἰ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

^q Οἰναρίδες) τὰ ⁵ κλίματα τῶν ἀμπέλων ἕως Ἀττικοὶ καλεῖσιν. Οἶναρα δὲ τὰ τῆς ἀμπέλης φύλλα.

¹ Οἰσύπη αἰγὸς) οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τῆς προβάτης. Καὶ γὰρ ^ο Οἰς τὸ πρόβατον. Πλὴν αὐτὸς καταχρηστικῶς ⁶ οἰσύπην ἐκάλεσε καὶ τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα. Διὰ τῆς καὶ ⁷ Οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τῆς οἰσύπης. Ἐκατέρως γὰρ λέγεται.

^s Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) ἀντὶ τῆς οἱ ⁸ καχέκται· διὰ τῆς ὁξείας καὶ εὐκίνητοι. Οἱ γὰρ χολῶδες ἔχοντες τὸ παρκαίμενον, βλάπτονται ὑπὸ τῆς ἀσπιτίας τὸν σόμαχον.

Οἰά-

¹ Ὀλοφλυκτιδες quidam ex cod. Vat. Hipp. Foef. conf. Eust.

² ἐπιφυκτιδες mauult Foef. ³ δοθ. εἰ δὲ MS. D. ⁴ ζοίθοις MS. D.

o. Galenus in Exeg. dicit esse pustulas subito erumpentes. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 30. de vtero: Et si exulceratum fuerit osculum, ac φλυκτίδες pustulae vbique in ipsis fuerint. Codex Vaticanus habet Ὀλοφλυκτιδες. EUST. Vide Foef. p. 452.

p. Scholiastes Aeschyli idioma eius esse dicit τὸ κτίσαι ἀντὶ τῆς ποιῆσαι. ST.

q. Galenus in Exeg. eod. modo, quo Erotianus exponit secundo de morb. mul. p. 286. v. 17. Haec omnia simul terito, ac suffito, oboli Atti-

ci pondere, ἐπὶ σποδίην οἰναρέην in cinere farmentorum vitis. Et p. 289. v. 35. Aut galbanum, myrrham, thus, oleum album Aegyptium super οἰναρίδων vitis farmenta. EUST. Vide Foef. p. 446.

r. Galenus in Exeg. habet οἷσπη, quam dicit esse fordem, quae inter caprillos pilos nascitur, praesertim inter eos, qui ad sedem sunt. Secundo de morb. mul. p. 286. v. 10. Aut οἰσύπη αἰγὸς fordes pilorum circa sedem caprae siccis tundito, et torreato. Libro de vlceribus p. 514.

Ὀλοφλύκτιδες) pustulae nonnulli περιουκτίδες tubercula: nonnulli papulas varis similes.

Οὐλαῖς) hordeola.

Οὐ παιδοκτίσει) non faciet filios; κτίσαι enim facere dicitur.

Οἰναρίδες) palmites vitium, sic Attici appellant. Οἰναρα vero vitis. folia dicuntur.

Οἰσύπη αἰγὸς). Οἰσύπη proprie dicitur excrementum ovis, etenim τὸ πρόβατον est οἷς (id est, ovis). Verumtamen ipse abusive οἰσύπην caprae etiam excrementum appellavit: ob id et lanas οἰσυπηρεῖς eas vocavit, quae participes sunt τῆς οἰσύπης oesypes, vel τῇ οἰσύπῃ oesypi: utroque enim modo dicitur.

Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) id est, vitioso habitu depravati, atque ob hanc rem acres, et facile mobiles. Illi enim, qui habent partem biliosam propinquam, laeduntur ab inedia secundum stomachum.

Οἰά-

⁵ κλήματα Foef. ⁶ οἰσῆπην MS. D. ⁷ ὕσπηρα quidam vitiose. ⁸ νεχένται MS. D.

v. 44. Εἰρία οἰσυνώδεα lanas succidas dixit. EUST. Vide Foef. p. 449.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 372. v. 3. Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω, quibus supernae partes amara bile infestantur, talia molestius ferunt? Et libro tertio t. 2. p. 374. v. 12. de vino dulci: Quare neque τοῖσι πικροχόλοις his, qui amara bile abundant, commodum est. In cuius com. Galenus inquit, πικροχόλος appellare eos Hippocratem, in quibus amara bilis redundat. Et t. 38. p.

375. v. 35. Ceterum, ut in summa dicatur, acredines, siue aceditates ex aceto, πικροχόλοις amara bile abundantibus magis conferunt quam atrabiliariis. In quo loco Galenus inquit: Picrocholas naturas, id est, in quibus amara bilis exsuperat, appellare eas, quae amarum succum coaceruant, qualis est flavae bilis succus. Tertio de fract. t. 49. p. 469. v. 38. Et si quidem πικρόχολος amara bile praeditus natura fuerit. In cuius loci expositione Galenus idem repetit. EUST. Vide Foef. p. 508.

[†] Οἰάδος) τῆς βρυωνίας καλεμένης. Ἐστὶ δὲ ἀγρίας ἀμπέλους εἶδος.

^u Οἶνος ἀνδρσομίας) ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχίοις, καὶ ἐν Θεσμοφοριαζέσαις.

^x Ὀργια) μυσηρία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π

^a Προπέτης) προπίπτων. Καὶ αὕτη ἡ λέξις μεταφορικῶς εἰρηται καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνδρώπεις λέγομεν τὰς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιρῶ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι.

^b Πνεῦμα) νῦν ἡ ἀναπνοή· δι' ᾧ φησὶ, Πνεῦμα, πυκνὸν μὲν ἔδν, πόνον σημαίνει.

Περὶ

ⁱ οἰνάδος *quaedam exempl. ap. Hipp.*

t. Aliqui codices habent οἰνάδος. EUST.

u. Libro de sterilibus p. 297. v. 43. de subditiis ad osculum vterorum durum: Οἶνω ἀνδρσομῆ vino odorato diluito, et ad vnguenti formam reducito. KUST. Hef. interpretatur εὐπνεῖς καὶ ἁνδρος ἔχων, et ἡδυσμενὸς ἀπὸ βοτάνων. Vide Foef. p. 60. in voce, ἀνδρῖν οἶνον.

x. Vide Hipp. ἐν τῷ πρεσβευτ. Epist. p. 541. 7. et p. 19. 42.

a. Pro praecipite et proteruo sumitur, libro de medico p. 12. v. 33. Τὸ γὰρ προπετεῖς, promptitudo temeraria, et facilitas contemnentur, etiam si valde commoda existant. Sic vertit Germanus interpres. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 23. de

quibusdam aegrotis: Καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετεῖς, et lingua citiore, ac volubiliore praediti, proterue. Proprono autem vsurpatur haec vox in primo de morbis muliebribus p. 251. v. 45. Iubeto lectum ad caput sublimem habere, vt declivius sit in pedes, animaduersione habita, ne προπέτης prona sit homo ipsa. Primo progn. t. 15. p. 402. v. 14. Si vero etiam προπέτης pronus fiat, et de lecto ad pedes delabatur, magis horrendum est. Quam sententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 30. Primo de art. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim προπέτης pronom est brachii caput in anteriorem partem. Et libro secundo t. 18. p. 480. v. 37. de luxatione maxillae: Nam his genae

Οἰάδος) Bryoniae dictae. Est autem vitis agrestis species.

Οἶνος ἀνθοσμίας) odoratum et suauē, vt Aristophanes in Ranis, et in Cerealia celebrantibus.

Ὀργια) mysteria.

PRINCIPIVM Π.

Προπέτης) praeceps. Et haec dictio metaphoricē dicta est; etenim homines in viuendo προπετεῖς appellamus, qui se ipsos non continent, et quasi ante tempus actionibus sese accingunt.

Πνεῦμα) nunc respiratio; ex his, quae dicit, πνεύμα respiratio densa existens laborem significat.

Περ-

genae προπετεσεῖν promēntiores sunt, sed indistorte. Sic vertit Germanus interpres. Et libro tertio t. 8. p. 484. v. 10. de gibbositate spinarum: Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem repandam habere coguntur, vt ne caput ipsis προπετῆς pronum sit. EUST. V. Foef. p. 532. Hesych. exponit προπίπτων πρὸ τῆ λογισμῆ. Celsus vero L. II. c. 6. ubi deorsum ad pedes subinde delabitur.

b. Galenus in Exeg. in expositione dictionis πνεύμα-τῶδης dicit saepe spirandi difficultatem πνεῦμα vocare Hippocratem. Libro de morbo sacro p. 126. v. 12. Aeger mutus factus πνεῦμα spiritum non trahit, sed πνεῦμα spiritus quiescit. Primo de rat. viſt. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 40. Et πνεῦμα spiritus den-

fior fiet. In cuius com. Galenus inquit, totam respirationem πνεύματος spiritus nomine vocasse, vt in praesagiis et epidemiis. Quarto aphorismorum t. 68. p. 395. v. 23. In febribus πνεῦμα spiritus offendens, malum. Quem locum exponens Galenus ait: πνεῦμα spiritum intelligendum nunc esse ipsum dicere, sicut etiam in prognostico, respirationem. Primo prorrh. com. 1. t. 24. p. 409. v. 27. Et com. secundo t. 4. p. ead. v. 44. et t. 55. p. 410. v. 43. et 44. Respirationis etiam differentiae eadem voce ab Hippocrate explicantur. Primo prognostic. t. 24. p. 402. v. 30. Πνεῦμα δὲ πυκνόν, spiritus autem densus, seu frequens, dolorem significat: Quae verba ab Erotiano adducuntur. Tertio de morb.

^c ¹ Περιεκτικὸν) σωτήριον.

^d ² Πελάσει) ³ ἐγγίσει. Πέλας γὰρ τὸ ἐγγύς

^a λέγεται.

^e ⁵ Προαπαυδησάντων) ⁶ προαναφωνησάντων. Ἐξ
 ἔδηλεται τὸ κεκακωμένον τῆς δυνάμεως. Φησὶ γὰρ,

Προα-

¹ περιεσηκός aut περιεσηκῶν, *Foes.* ex *con.* περιεσικόν
vulgg. ² πελαγίσει *vulgg.* *vitiose.* ³ ἐγγύσει *MS. D.*

morb. p. 162. v. 33. et p. 164.
 v. 43. Libro de internis affect.
 p. 198. v. 43. Primo de morb.
 muliebr. p. 241. v. 40. Et li-
 bro secundo p. 282. v. 45. Se-
 cundo de morb. vulgaribus
 sect. 3. p. 315. v. 25. et 38.
 Πνεῦμα ὑπόπικνον. Et libro
 septimo p. 354. v. 38. Πνεῦμα
 σμικρῷ πυκνότερον, spiritus
 paulo densior. Primo de mor-
 bis vulg. com. 3. t. 28. p. 310.
 v. 20. et 30. Πνεῦμα ἀραιὸν
 spiritus rarus. Et libro secun-
 do sect. 2. p. 314. v. 3. Πνεῦ-
 μα δὲ τετέοισιν ἔπᾶνν με-
 τέωρον, spiritus autem his
 non valde sublimis. Et libro
 septimo p. 356. v. 11. Πνεῦ-
 μα πρὸς χεῖρα πονηρὸν, ἔ-
 πυκνον, ἔδὲ μέγα, spiritus
 ad manum malus, non den-
 sus, neque magnus. Primo
 prorrh. com. 2. t. 60. p. 411.
 v. 2. Θολερὸν πνεῦμμ turbidus spiritus. In cuius com.
 Galenus inquit: Turbidum
 spiritum, veluti iam antea,
 ambiguum habere intelle-
 ctum, reperiri. At in ea
 quidem dictione, turbidum
 spiritum ab eo de expiratione
 dictum esse, vt enarratum
 est, verisimile videri. Nunc

autem et ipsum de ructibus
 dictum esse, quosdam nos
 existimare iubere, quo modo
 alios de flatibus. *EUST.* V.
Foes. p. 516.

c. Hanc vocem non repe-
 rio, sed in ea significatione,
 περιεσικῶς, legitur in secun-
 do prognost. t. 65. p. 406. v.
 16. Ὑπηρετῆται δὲ περιεσι-
 κῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων
 τῶν περιεσικῶν σημείων. In-
 dicatur autem superstes futu-
 rus ab omnibus reliquis salu-
 taribus signis. *EUST.* Cor-
 rupte sic legitur apud Erotia-
 num. Περιεκτικός enim est
 ἀπεριέχειν, continere, ac
 proin continens notat, a qua
 notione explicatio Erotiani
 plane abit. Corrigendum
 puto: Περιεσικόν σωτήριον.
 Aegri qui a morbo conuale-
 scunt περιεῖναι et περιγίνεσθαι
 superesse dicuntur Hippocra-
 ti: hinc σημεῖον περιεσικόν
 est signum hominem superfu-
 turum, monstrans vnde bene
 σωτήριον seu salutare exponi-
 tur. Sic p. 43. 12. Ὑπηρετῆ-
 ται δὲ περιεσικῶς ὑπὸ τῶν
 λοιπῶν πάντων τῶν περιεσι-
 κῶν σημείων. Locus vero,
 in quem hic digitum intendit
 Erot.

Περιεκτικὸν) salutare.

Πελάσει) appropinquabit. Πέλας enim prope dicitur.

Προαπαυδησάντων) prius deficientium, ex quo declaratur virium debilitas. Inquit enim, προαπαυδησάντων

⁴ λέγονται MS. D. ⁵ προαπαυδησάντων MS. D. ⁶ προαποφωνησαντων Foef.

Erot. est p. 41. 31. πτύελον ξανθὸν — — ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς νέσσε πτυόμενον περιεσηκὸν καὶ κάρτα ὠφίλει. Vbi pro περιεσηκὸν lege περιεσηκόν. HER. Vide Foef. p. 495. Hesych. interpretatur τὸ περιέχον, ἢ ὑπερόχον.

d. Primo de morb. mul. p. 247. v. 42. de grauida: Maxime vero frequenter respirat, vbi partus πελάζει appropinquat. Infra rursus ab Erotiano haec ponitur dictio. EUST. Vocem πελάσει quin recte retulerim ad p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi, καὶ ταῦτα ποιεῶν τῷ Φθινοπαρῶ προσπελάσει: sed notat Foefius Galenum legisse πελάσει, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem priora corrigo; πελάσει. ἐγγίσει. Et sane saepius in Hippocrate obseruare est; alios composita voce scripsisse, quae alii simplici efferebant: sic eodem hoc progn. p. 36. 3. Erotianus in suis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. Vide Foefium. HER. Vide Foef. p. 491. Hes. quoque ἐγγίζειν, πλησιάζειν.

e. Erotianus hanc vocem exponens dicit significare προαναφωνησάντων, sed meo quidem iudicio scribendum est προαποφώνησαντων, quae vox significat praedefatigatorum. Locus ab Erotiano adductus, est in primo prorrh. com. I. t. 8. p. 409. v. 9. Αἱ προαπαυδησάντων praedebilitatorum deliria pessima, in cuius com. Galenus ait: Magnitudinem quamdam in virtutis debilitate ostendit nomen προεξιδυνατησάντων, id est praedebilitatorum, propter adiunctam ἐξ praepositionem nomini huic προιδυνατήσαντων, quod etiam per se sufficientem virtutis laesionem ostendit, atque in exemplaribus quibusdam ita scriptum reperitur. Codex Vatican. habet αἱ ἀπαυδησάντων. Repetit haec eadem verba Hippocrates, in coac. praenot. p. 426. v. 38. de notis delirii, in quo loco habetur προεξιδυνατησάντων, pro qua voce, nisi obstaret Galeni auctoritas, reponerem, ab Erotiano admonitus, προαπαυδησάντων. EUST. V. Foef. p. 70.

Προαπαυδησάντων παραΦροσύνην ¹ κάλλισαι. Ἀντίτῃ, ἐπ' αἰθενεῖ τῇ δυνάμει γεγόμεναι Φρενίτιδες καλόν:

² Παρενεχθέντι) ² ὑπονεχθέντι εἰς παρακοπήν.

³ Παρακρεστικόν) παρακοπτικόν. Παρακρεῖν γὰρ κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραΦρονεῖν.

⁴ Πεπασμοί) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ⁵ ἀκροδρύων εἰρηται, ὅταν ἐξ ὁμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ ⁶ γίγνωνται καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωματίων, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι.

Παρά-

οοτ κάλλισαι MS. D. et sic Steph. quem imitatur Chart. ² ὑ. παρενεχθέντι vulgg.

f. Habetur in quibusdam codd. κάλλισαι pro κάλλισαι: sed vocem seq. in expos. Erotiani καλόν non κακόν iidem habent. Atqui non dubium est, quin si κάλλισαι in textu Hippocratis scribatur, in expositione κακόν itidem scribendum sit. Legitur autem κάλλισαι in vulg. edd. Hippocr., quibus assentitur Galenus hunc locum citans. Sed et hoc notandum est, pro προαπαυδησάντων ibidem esse προεξαδυνατήσαντων, et hanc quoque lectionem a Galeno agnosci atque adeo explicari. s. t.

g. Quarto de morb. vulg. p. 329. v. 29. Primus, qui παρενεχθεῖς fuit delatus adolescens, huic vrina pura tenuis. Primo prorrh. com. i. t. 21. p. 409. v. 25. de alui excrementis. Si cum lumbi antea doluerint, et παρενεχθέντι mente emotus fuerit. Quam sententiam repetit in

coac. praenot. p. 443. v. 31. EUST.

h. Sexto de morb. vulg. com. i. t. 31. p. 344. v. 3. Oculi audacia, παρακρεστικόν delirii signum est. Et com. 3. t. 36. p. 346. v. 17. Sputa rotunda, παρακρεστικὰ delirium significant, velut in pleno. Quam sententiam repetit com. 6. t. 19. p. 384. v. 27. de illo in Plinthio. Galenus vero in eius loci expositione inquit: Hic pro delirio (quod παράκρεσις dicitur) non esse intelligendam phrenitidem: quando ipsum Hippocrates numquam phrenitida vocet: sed tum denique, quum mens de suo statu deturbata est, aut furore correpta. Et com. eod. t. 11. p. 348. v. 16. Turbationes, transitus: Nam παρακρεῖσι mente motis dolores laterum desinunt. Primo prorrh. com. i. t. 11. p. 409. v. 13. de faucium affectione: Παρακρεστικὰ mentis emotio-

nem

των παραφροσύναι κακισταί, hoc est, Phrenitides, quae sunt viribus defatigatis, pessimae.

Παρενεχθέντι) in mentis alienationem inducto.

Παρακρῆσικόν) quod hominem de mentis statu deiecit. Παρακρῆσεν enim veteres dicebant breui tempore delirare.

Πεπασμός) proprie de arborum fructibus dicitur, quum ex immaturitate maturitatem sunt consequuti. Improprie vero de nostris corporibus, quum succi sunt concocti.

Πινώ-

³ πεπασμός Eust. Iunta, Foef. et vulgg. ⁴ ἀκροδρῶν MS. D. ⁵ γιγνόνται MS. D.

nem portendunt. Et t. 19. p. ead. v. 21. Αἱ παρακρῆσεις vacillationes mentis cum voce clangorosa. In coac. praenot. p. 429. v. 31. Sonitus aurium, cum visus hebetudine et narium grauedine παρακρῆσικόν mentem emouet, et sanguinem profundit. Et p. 433. v. 12. Affectiones ex lumbis, ad collum et caput transeuntes, levis fiderationis modo resoluentes, convulsoriae, παρακρῆσικά, mentis emotoria sunt. EUST. V. Foef. p. 480.

i. Primo de humor. t. 2. p. 114. v. 28. Ducendus est, (scil. humor) qua repit per conuenientes ac commodas regiones, exceptis iis, quorum πεπασμοί, maturaciones ex tempore contingunt. Et t. 3. p. ead. v. 29. Οἱ πεπασμοί, maturaciones extra aut intro repunt, aut aliò, quo oportet. In cuius com. Ga-

lenus inquit: Quum dixerit, nisi quorum maturaciones, id est, πεπασμοί a temporibus existunt, merito quorum concoctiones vergant, hic subiunxit. Et paulo post: Sciendum est autem morbi πεπασμόν maturacionem esse concoctionem quamdam eorum, quae praeter naturam sunt: ipsam vero concoctionem esse deductionem quamdam eius, quod concoquitur, in naturam concoquentis. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 27. p. 302. v. 20. His neque modice πεπασμός concoctio aderat. Et com. 2. t. 45. p. 304. v. 18. Πεπασμοί concoctiones celeritatem iudicationis, et securitatem sanitatis significant. Et libro tertio, com. 3. t. 25. p. 322. v. 23. Quibus enim ad suppuracionem talium πεπασμός maturatio peruenit, horum plerique seruabantur. Et t. 61. p.

^k Πινώδεσι) ῥυπαροῖς. Πίνος γὰρ ὁ ῥυπός. Καὶ Πινηρὰ ἔρια ὅταν Φῇ, τὰ οἰσυπηρὰ ἀκυστέον, ἐν ἐνίοις δὲ ὑπομνήμασιν εὖρομεν πίνον λεγόμενον τὸν σπῖλον.

^m Πρὸ τῆ ἡρος) ἀντὶ τῆ πρὸ τῆ ἡρος ὄραν.
ⁿ Πῦρ) τετάρτῳ ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Πλά.

¹ Πῦρ, hic inchoant nonnulli nouum canonem, Eust. Iunta et vulgg. apud Steph. priori adhaeret, ex operarum mendo.

323. v. 21. de vrinis: Neque enim crassitudinem, neque πεπασμὸς concoctiones, neque purgationes bonas habebant. Et t. 73. p. 324. v. 38. Neque aliqua sputorum πεπασμὸς concoctio fiebat. Et libro sexto, com. 3. t. 11. p. 345. v. 32. Quidquid suppuratur, non reuertitur: ipsa enim πεπασμὸς concoctio et iudicatio simul et abscessus. Et com. 5. t. 6. p. 347. v. 24. Morbi connutriti in senecta, et per πεπασμὸν concoctionem, et per solutionem, et per rarefactionem desinunt. EUST. Vide Foef. p. 492. Pro πέπανσις haec vox posita.

k. Secundo de hum. t. 34. p. 116. v. 14. Sed et quae in lanis πινώδεσι ab ouili succidis adhibentur. Secundo de morbis mul. p. 284. v. 26. Postea εἰρῶ πινωδεσάτῳ succidissima lana fricet, et cum aqua colluat, tingat autem πινώδες εἰρῶν lanam succidam melle. EUST. Vide Foef. p. 509.

l. Suida exponitur ῥύπος

μιασμός, et Hesychio ῥύπος ἱματίῳ.

m. Hunc locum Erotiani esse deprauatum, exempla, quae adducuntur, aperte ostendunt. Restitui vero hoc modo debere puto: Πρὸ τῆ ἡρος: ἀντὶ τῆ πρὸ τῆ εἰρος, hoc est, pro, ante ver. Dictio autem ὄραν, quae videre significat, superflua videtur. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 9. p. 301. v. 46. Πρὸ μὲν τῆ ἡρος, autē ver quidem ex priore statu, subcontrario et aquilonio flante, paucis obortae sunt febres ardentes. Et com. 2. t. 5. p. 302. v. 49. Et t. 61. p. 304. v. 41. Et libro tertio com. 3. t. 9. p. 322. v. 7. Et t. 33. p. ead. v. 36. Et t. 66. p. 323. v. 35. Et primo de morb. vulg. com. 1. t. 17. p. 302. v. 6. Πρὸ τῆ θέρους, at vero ante aestatis initium. EUST. In quibusdam exemplaribus scriptum est, Πρὸ τῆ ἡρος ὄραν πῦρ, quae lectio non minus quam nostra deprauata est. Quod autem ad πῦρ attinet, Galenus non simpliciter πυρετὸν significare tradit, sed τὸν σφοδρὸν, siue

Πινώδεσι) ffordibus. Πίνος enim fordes, et Πινησαί
 ἔριος quum inquit, ffordidas lanas intelligere oportet. In
 nonnullis vero commentariis πίνον scriptum inuenimus,
 quod maculam significat.

Πρὸ τῆς ἡρας) pro Ante ver ὄραν videre.

Πῦρ) id est, febris. Attica autem vox est.

T 2

Πλά-

sive τὸν σφοδρότατον πυρε-
 τόν: vtramque enim apud
 eum reperio, diuersis in lo-
 cis. Quin etiam alicubi τὸν
 ἰσχυρόν πυρετόν, alicubi τὸν
 πυρῶδέστατον exponit. Nec
 vero carere Galenum ratione
 existimo, nam quum πυρετός
 diminutiuum sit a πῦρ, signi-
 ficantius esse πῦρ, quam suum
 diminutiuum πυρετόν par est.
 ST.

n. Sumitur haec vox
 pro febre, febrē vehementi,
 et pro calore. Tertio de
 morb. vulg. com. 1. t. 15. p.
 319. v. 30. Cum occasione ve-
 ro πῦρ febris corripuit. In
 cuius com. Galenus ait, πῦρ
 ignem appellare febrem. Et
 com. 2. t. 2. p. 320. v. 18. In
 qua significatione sumitur li-
 bro de gland. p. 56. v. 28.
 Primo de morbis p. 131. v. 9.
 Et libro secundo p. 148. v. 21.
 Et p. 149. v. 20. Et libro ter-
 tiop. 164. v. 22. Et libro quar-
 to p. 166. v. 19. Et p. 171. v.
 28. et 30. Libro de affection.
 p. 181. v. 38. Libro de nat.
 mul. p. 214. v. 2. Primo de
 morb. mul. p. 232. v. 22. Et

p. 239. v. 33. 38. 49. Et p. 242.
 v. 23. 34. Et p. 243. v. 10. 19.
 Et libro secundo p. 265. v. 23.
 Et p. 268. v. 4. 25. 32. Pri-
 mo de morb. vulg. com. 3. t.
 23. p. 309. v. 10. Pro febre ve-
 hementi vsurpatur haec vox:
 Primo de morb. vulg. com. 3.
 t. 19. p. 307. v. 46. Πῦρ febris
 corripuit. In cuius com. Ga-
 lenus inquit, πῦρ, id est, ignis
 eum corripuit. Ita suo more
 febrem vehementissimam no-
 minare solet. Et t. 21. p. 308.
 v. 28. Πῦρ febris vehemens. In
 quo loco rursus Galenus ait,
 πῦρ, id est, ignem, ab ipso
 febrem ardentissimam nomi-
 nari. Et t. 24. p. 309. v. 29.
 Et t. 25. p. ead. v. 37. Et t.
 30. p. 310. v. 43. Et libro ter-
 tio com. 1. t. 5. p. 319. v. 13.
 Et libro quinto p. 339. v. 47.
 Pro significatione caloris re-
 peritur haec vox. Libro de
 nat. mul. p. 214. v. 25. de vte-
 ro prolapso: Πῦρ calor habet
 pudenda. Libro de steril. p.
 299. v. 18. Si vteri extra na-
 turam progressi fuerint, πῦρ
 calor habet maxime pudenda
 et sedem. EUST.

° Πλάδος) οἶον ἔγκανος καὶ ὑπόσομφος καὶ διυγρος τῷ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ σερεᾶ κεχρημένη σαρκί.

^p ¹ Πρωϊαίτερον) ² περὶ τῷ δέοντος καιρῷ.

^q Παρελύθη) παράλυσιν κυρίως καλεῖ τὴν περὶ τὸ δεξιὸν μέρος τῷ σώματος μάστιγα γιγνομένην.

^r ³ Παλινγκοτῶτάτοις) Φιλυποσερόφοις νοσήμασι.

Πέ.

¹ προϊαίτερον MS. D. ² πρό Foef.

o. Libro de gland. p. 56. v. 36. Et sic πλάδος nimia humectatio non est in corpore. Et v. 37. Non statim πλάδος nimia humectatio non est in corpore. Et v. 37. Non statim πλάδος nimia humectatio inde successerit. Et p. 57. v. 5. de glandulis intestinorum: Et poscuntur πλάδον humectationem nimiam ex intestinis exprimentes. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 11. p. 303. v. 7. Omnibus vndique multa πλάδος humiditas. In cuius com. Galenus inquit: Superuacaneam humiditatem appellare πλάδον consueuisse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 22. de vino aquoso: Illud enim πλάδον humiditatem in superno ventre inducit, et flatum in inferno. Quem locum Galenus exponens, ait: Adiecisse vinum dilutum πλάδον, id est, humiditatem, infirmitatemque in ventre superiore facere. Et libro tertio t. 32. p. 375. v. 24. Intestini tamen infernam partem πλάδαρώτερον humectiorem facit. Vbi rur-

fus inquit Galen. Humiditatem, quae innascitur partibus, praeterquam quod secundum naturam sunt, πλάδον appellari ab Hippocrate, notum esse. Tertio de fract. t. 19. p. 466. v. 39. Frequentius igitur deligare oportet ob πλάδον nimiam humiditatem. Galenus autem in expositione dicit: humoris abundantiam (ut solitus est,) appellat πλάδον, seu tenui habitu sit; seu crasso, quale nunc est pus. EUST. Vide Foef. p. 511.

p. Aliqui codices habent προϊαίτερον, quam lectionem non probo. Secundo de morbis vulg. sect. 1. p. 311. v. 36. de circuitibus et iudicationibus: Si πρωϊαίτερον citius accedant, aut non. Et v. 40. Fortassis autem et ex aliis communibus rebus, quae quidem πρωϊαίτερον citius fiunt, breviora sunt. Et libro quarto p. 330. v. 15. Ceterum ad principia, considerandae sunt etiam exacerbationes, et an πρωϊαίτερον citius redeant. Et p. 333. v. 40. Vigoris morborum, et ad iudicationem, et quoti-

Πλάδης) quasi mollis et laxa, et humida constitutio corporis, cuius nulla pars carnis est solida.

Πρωϊαίτερον) ante opportunum tempus.

Παρελύθη) proprie appellat παράλυσιν eam, quae maxime in dextra corporis parte fit.

Παλιγοτωτάτοις) aegritudinibus, quae facile re-vertuntur.

T 3

Πέ-

³ παλιγοτάτοις vitiose ap. Hipp.

quotidie, et an πρωϊαίτερον citius fiant, an serius. Et libro sexto com. 6. t. 25. p. 348. v. 36. Et eorum, quae per annum fiunt, tempore quodam anni πρωϊαίτερον praecociore, vel citius, veluti pustulae et huiusmodi. Simile enim est in his, quae quotidie πρωϊαίτερον citius aut serius accipiuntur. EUST. Vide Foef. p. 540.

q. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 5. de Amyntae filio: Ambo παρελύντες μὲνον τὴν δεξιήν, sola dextra resoluti. Et libro quinto p. 336. v. 49. de Theophorbi filio: Reliquum corpus frigidum erat, et totus παρελύθη resolutus est. Et libro sexto com. 8. t. 16. p. 350. v. 35. de aetatum distinctione: Veluti si παρελύθη resolutus est hyeme. EUST. Vide Foef. p. 586.

r. Ionicum et valde poeticum vocabulum est, significat autem iracundum, vindicem et horribilem. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 17. de inflammatione vteri: Si

vero quid corruptum fuerit, ac παλιγοταίνῃ vitiatum recruduerit, febris corripit acuta et magna. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 314. v. 5. de angina: At παλιγοτάτοις recrudescentibus, ex his parum quiddam tempora calida, etiam si alias non febricitarent. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Atque horum quibusdam paululum dolores exasperabantur, quibus tempora incallescabant. Pro qua voce reponebam παλιγοτωτάτοις, ut Erotiani codex habet, quam lectionem Galenus comprobabat; quarto de loc. affect. c. 3. ubi Hippocratis orationem ex secundo de morb. vulg. sumtam transcribit. Secundo de fract. t. 28. p. 461. v. 11. Signa porro, an παλιγοταίνει recrudescant, aut non, haec sunt. In cuius com. Galenus ait: Malos affectus, qui recrudescent, vocat παλίγοτα παθήματα, et παλιγοταίνειν dicit, quasi mala rursus fieri. Et libro tertio t. 33. p. 468. v. 7. de fract.

* Πέπλος) βοτάνης εἶδος, ἣν ἔνιοι Πέπλιον ὀνομά-
ζουσιν. Οἱ δὲ Σύμφυτον.

* Πτερυγῶδες) οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ
¹ πλατέα ἔχοντες τὰ στήθη καὶ ἐξέχοντα.

² Παρέλεγε) παρέκοπτε.

* Πνεῦμα ² μινυθῶδες) τὸ αἰθενὲς καὶ ὀλίγον.

³ Πρέσω) ἀντὶ τῷ ἔμπροσθεν.

² ³ Παρθένον) παρθένον νῦν τὴν θυγατέρα λέγει.

Πόνος

¹ ἀπλατέα MS. D. ² μινυθῶδες, rectius Foef.

fract. cum ulceribus: In to-
tum enim tertia aut quarta
dies in plerisque vulneribus
παλιγκοτήσιας recrudescen-
tias pariunt. Secundo de art.
t. i. p. 479. v. 16. Παλιγκο-
τώτατον, recrudescit autem
maxime cubiti gibbus, feбри-
bus, doloribus, nausea, et
vomitu meracae bilis. Quam
sententiam repetit in moch-
lico p. 507. v. 20. EUST. V.
Foef. p. 477.

s. Galenus in Exeg. habet
πέπλιον, quod et πέπλις, et
portulaca agrestis. Item πέ-
πλος idem et humilis ficus,
et papauer spumeum, et suc-
cus papaueris, scilicet μυκώ-
μιον. Dioscorides lib. IV. c.
162. et 163. idem dicit. Li-
bro de superfoet. p. 51. v. 40.
de ore vteri emolliendo:
Herbam, quae πέπλος appella-
tur. Secundo de morb. vulg.
sect. 3. p. 315. v. 40. de Sco-
po: Πέπλος peplus sibi data,
ē praecordio quidem depulit,
transiit aut nihil. Secundo
de rat. vict. morb. acut. t. i.
p. 370. v. 45. Alum mollire

oportet, aut veratro nigro,
aut πεπλίω, peplio. Et v. 46.
Admisceas vero πεπλίω pe-
plio succum silphii. Et v. 47.
Ducit autem nigrum veratrum
melius, et ad iudicationem
commodius πεπλίω quam pe-
plium. Πέπλιον δὲ peplium
autem veratro flatus magis
erumpere facit. EUST. V.
Foef. p. 493.

t. Galenus primo de morb.
vulg. com. i. in expof. t. 18.
inquit: Qui thorace tam an-
gusto restrictoque sunt, vt a
tergo in morem alarum sca-
pulae promineant, hos πτε-
ριγῶδεις quasi alatos appel-
lant. Et libro tertio com. 3.
t. 70. p. 324. v. i. de tabidis:
Πτεριγῶδες scapulas alarum
modo prominentes habentes.
Et libro sexto com. 3. t. 13.
p. 345. v. 34. Flatuofitas si-
mul causa est τοῖσι πτερυγῶ-
δεσι in his, qui scapulas alarum
modo eminentes habent. Va-
ticanus et Galeni codex ha-
bent πιτυρώδεις furfurosus.
Galenus in com. dicit, non-
nullos veterem scripturam
com-

Πέπλος) herbae species, quam nonnulli πέπλιον appellant: nonnulli vero σύμφυτον.

Πτερυγώδες) qui procero sunt collo, et vt plurimum habentes satis lata et eminentia pectora.

Παρέλεγε) delirabat.

Πνεῦμα μινυνθῶδες) debilis et paruus.

Πρόσω) id est, ante.

Παρθένον) nunc παρθένον filiam interpretatur.

T. 4

Πόνος

³ παρθένη MS. D.

commutasse, et ita scripsisse: Flatuosum simul causa est πτερυγώδεσι alatis. Nostis autem hoc esse in medicorum more positum, vt πτερυγώδεις alatos eos vocent, qui instar alarum ouium scapulas prominentes retrorsumque reflexas habent. Et t. 18. p. 345. v. 40. Quaecumque πτερυγώδες scapulas alarum modo eminentes habent. Aduertendum est, secundam syllabam in aliquibus locis per *υ*, in aliquibus per *ι* scribi. EUST. Vide Foef. p. 540. et Aretaeum de signis morborum acut. L. I. c. 8.

u. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 24. p. 309. v. 34. de Metone: Post iudicationem in somnis παρέλεγεν delirabat. Galenus in com. ait, dixisse παρέλεγε delirasse, hoc est, nugatum esse. Et libro tertio com. 2. t. 8. p. 321. v. 28. Quinta omnia exacerbata sunt, multa παρελέγε delirabat, seu obloquuta est, et rursus breui resipiscebat. Et com. 3. t. 73. p. 324. v. 39. Sopo-

rofa, rursus παρέλεγε delirabat, et breui resipiscebat. Et t. 74. p. 325. v. 9. et 12. de Pythione: Septima noctu turbatio multa, παρέλεγε delirabat. EUST. Vide Foef. p. 481.

x. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 325. v. 10. de Pythione: Vocis interceptio, tenuis, πνεῦμα, καὶ μινυνθῶδες spiritus, et imminutus. Ita scribitur in impressis codicibus, deestque *υ* in secunda syllaba. EUST. Vide Foef. p. 415. in voce μινυνθῶν, et Hom. in Iliad. α. v. 352.

y. Galenus in expof. t. 26. libri tertii aphorismorum inquit: Nominauit autem hanc partem Hippocrates, non πρόσω anteriorem, sed interiorem. EUST. Vide Foef. p. 537.

z. Saepe pro virgine, nonnumquam etiam pro filia ab Hippocrate vsurpatur. Libro de medico p. 12. v. 39. de medicis: Et omni hora vxoribus, παρθένοις virginibus, et opi-

bus

^a Πόνος καταγιγνων) ἀντὶ τῆ σφοδρῶς ἐμπίπτων.
 Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Καταγίδος, ἥτις ἐστὶ βιαία καὶ αἰ-
 Φνίδιος ἀνέμῃς ἐμπτῶσις.

Πτοιώ-

bus maximi pretii illi occur-
 runt, sic vertit Germanus in-
 terpres, rectius tamen iudico,
 dixisset filiabus. Secundo de
 morb. mul. p. 270. v. 7. Con-
 tigit autem maxime παρθέ-
 νοισι virginibus antiquis. Et
 v. 18. Παρθένον virginem ve-
 ro persuadeto, vt viro coha-
 bitet. Quinto de morb. vulg.
 p. 337. v. 40. In Larissa παρ-
 θένος virgo, quae sanguinem
 vomuit non multum. Et p.
 339. v. 45. Παρθένος filia illa
 pulchra Nerii, annorum vi-
 ginti. Vbi notandum, Cal-
 vum absurde admodum, ἡ κα-
 λὴ dictionem vertisse pro no-
 mine proprio, quasi Ἡκαλὴ
 esset Hecale. EUST. Vide
 Foef. p. 488.

a. Quae ad huius vocis in-
 telligentiam pertinent, infra
 a me scribuntur, in annota-
 tione dictionis πονοὶ σιτίων.
 EUST. Respicitur ad histo-
 riam epid. L. V. p. 1155. F.
 quae sic narratur: Ὁ Ἐνιήτης
 ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγείς ὀ-
 πιθεν τὰ πλευρὰ κατὰ τὸ ἀρι-
 στερὸν μέρος, τὸ μὲν ἔλκος ἄ-
 πονος. Τρίτῃ δὲ γαστρός οἰσ-
 νη δεινὴ. Οὐχ ὑπεχώρει κλυ-
 θέντι δὲ κόπος ἐς νύκτα. Οὐ
 κόπος διαλιπών, ἔδρη εἰς τὰς
 ὀρχιας. Τετάρτῃ καὶ ἡβην
 καὶ κοιλίην πονος κατεῖχε.
 Ζῶν ἀτρεμέειν ἐκ ἡδύνατο χο-

λῶδεα ἡμεσε κατοκορέα. Ὁφ-
 θαλμοί, οἳ τῶν λιποθυμέον-
 των. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐ-
 τελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις
 παρῆν. Repetuntur haec, sed
 lectione aliquoties diuersa, L.
 VII. p. 1218. B. vnde primo
 pro Ἐνιήτης legendum Αἰνιή-
 της, vt recte ibi edidit Foe-
 sius, quamuis testetur libros
 habere Γενιήτης. Est autem
 Αἰνιήτης, Ionice pro Αἰνιά-
 της, quod Galenus in Exege-
 si agnoscit, neglecto auctoris
 dialecto. Paulo post ibi le-
 gitur ἐς τὰ πιάθεν τὰ πλευρὰ,
 et dein τὸ μὲν ἔλκος ἄπονον;
 quod praefero. Sed maioris
 momenti est, quod pro οἰσ-
 νη δεινὴ L. VII. legatur οἰσ-
 νη δεινὴ: vbi haereo plane,
 nec quid eligendum sit, pro
 certo affirmauerim. Puto ta-
 men verius esse τὸ δεινὴ;
 quum enim ex progressu hi-
 storicae liqueat, hominem bre-
 vi vehementiae mali succu-
 buisse, grauissima quoque
 fuisse omnia symptomata con-
 iicere licet. Post ex L. VII.
 legere malim κλυθέντι δὲ ἐς
 νύκτα, κόπος ἦν. At illud,
 quod sequitur, καὶ ὁ πόνος
 διέλιπεν, pugnat rursus cum
 iis, quae L. V. leguntur, ὁ
 κόπος διαλιπών; vnde reti-
 nendum videtur, ὁ κόπος δια-
 λιπών, vel si mauis διέλιπεν.
 Sed

Πόνος καταιγίζων) id est, labor vehementer irruens. Dictus est autem ἀπὸ τῆς καταιγίδος, quae est violentus, et repentinus venti impetus.

T 5

Πτοιώ-

Sed oculos maxime feriunt ea, quae sequuntur: ἔδρη εἰς τὰς ὀρχιας, pro quibus L. VII. habetur, ἔδρη ἔξω ἐς τὰς ὀρχιας. Pessime hoc aliqui vertunt: *sedes extra in scrotum prolapsa est*: quod an umquam factum sit, vel fieri possit, ipsi viderint. Notat autem Foef. p. 1156. et in oecon. voce ὀσχρον veterum exemplarium lectionem ipsi esse ἐς τὰς ὀσχιας. Ὀρχιας igitur ab ipsius interpolatione est: sed debuerat omnino rescribere τὰς ὀσχιας, ut L. V. Ego vero dubito, an non aliud quid lateat, et rescribendum sit, ἔδρη ἔξω ἐς τὰς ὀσφύας. Sic vero legendo ἔδρη erit intelligendum non de ano, eiusque prolapsu, sed de sede doloris, se maxime in lumbis figente, quod probabile admodum propter viciniam vulneris. Sequitur dein: τετάρτη καὶ ἡβην καὶ κοιλίην πόνος κατέχε. Ζῶν ἀτρεμέειν ἐν ἡδύνατο, sed legendum certissime L. VII. τετάρτη καὶ ἐς ἡβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων ἀτρεμέειν ἐν ἡδύνατο. Vox scilicet καταιγίζων librariis ignota, in κατέχε ζῶν abiit; quod vidit Lindanus, et in textu reposuit veram lectionem, melius profecto, quam quod antecedentia sic refingit: ἔδρη (ἐ-

ξίεν) ἐς τὰς ὀρχιας τετάρτη. Ceterum ad binos hoc locos referri potest Erotiani Glossa: πόνος καταιγ. κ. τ. Pertinet autem reuera ad L. V. ut liquet ex vocabulis, quae sequuntur apud Erotianum Πτοιώδεσι, quod legitur epid. L. VI. p. 1170. E. πόννοι quod habetur ibid. p. 1190. B. et περιμάδαρα ἔλκεα, quod pertinet ad eundem librum p. 1199. C. Quum igitur πόνος καταιγίζων haecce praecedat, liquet Erotianum id L. V. reperisse. Denique L. VII. legitur: χολώδεις ὀφθαλμοί, καὶ οἱ τῶν λιποθυμούντων: vbi prior vox certissime corrupta est, et hinc forte L. V. excidit. Notat Foesius meliores libros habere χολώδεις, quod tamen nec ipse probauerim, corrigendum puto: ἀχλυνώδεις οἱ ὀφθαλμοί, καὶ οἱ τῶν λιποθυμούντων: quippe ἀχλος notat caliginem oculis offusam, hinc ἀχλυνώδεις ὀφθαλμοί sunt oculi tenebricosi, ac naturali suo vigore ac splendore orbat. Vide Erotianum in ἀχλυνώδεις, et Foef. oecon. in ἀχλος. Facile vero ἀχλυνώδεις in χολώδεις abire potuit, detrita prima litera ob α. antecedentis vocis finale. Donec igitur certiora discam, totum locum ita conceperim:

^b ¹ Πτοιώδεσι) τὴν Πτοίαν οἱ μὲν δέχονται τὸν κίνδυνον· οἱ δὲ, τὴν ταραχὴν. οἱ δὲ, τὸν φόβον.

^c Πόνοι) αἱ ἐνέργειαι.

^d ² Περιμάδαρα ἔλκεα) ³ αὐτυφα καὶ ἀνώμαλα.

^e Προσαρματα) τροφαί.

^f Πόνοι σιτίων ἡγείδωσαν) ὁ πόνος τρεῖς σημαίνει, ἐνθάδε μὲν ⁴ τὴν γυμνασίαν, ⁵ ἐνθα φησὶν, Ἀσκησις ὕγι-

¹ πτωώδεσι vulgg. πτωώδεσι ar. Hipp. ² περιμάδηρα et περιμαδέα ar. Hipp. ³ αὐτυφα MS. D. ἄτροφα quaedam exempl. et Chart.

Ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκουτίῳ πληγεὶς ἐς τὴν πύξιν τῆς πλευρῆς κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Τὸ μὲν ἔλκος ἀπονον. Τριττὴ δὲ γαστὴρ οὐδὲν δεινὴ. Οὐχ ὑπεχώρει. Κλυθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπος. Ὁ κόπος διέλιπεν. Ἐδρὴ ἐς τὰς ὀσφύας. Τετάρτη καὶ ἐς ἡβὴν καὶ κοιλίην πόνος καταγιγνώσκων. Ἀτρέμειν ἐκ ἡδύνατο. Χολώδεα ἡμῶς κατακορέα. Ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοί, οἱ τοῦ τῶν λιποθυμούντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. HER.

b. Vide Foef. p. 543. Respicitur ad epid. L. VI. aph. 29. f. 2. ethic p. 297. not.

c. Vide annotationem dictionis πόνοι σιτίων. EUST.

d. Sexto de morb. vulg. com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τα περιμάδαρα ἔλκεα circumglabra vlcera, maligna sunt. Quam sententiam repetit in sexto aphorism. t. 4. p. 398. v. 8. ibi tamen scribitur περιμάδηρα. EUST. Pro αὐτυφα legitur etiam ἄτροφα. ST. V.

Foef. p. 467. et quae Heringa monuit p. 297. not. a. versus finem.

e. Libro de decenti ornatu p. 16. v. 30. de peccatis aegrotorum: Per quae multi saepe mentiti sunt, ἐν τοῖσι προσάρμασι τῶν προσφερομένων in assumendis his, quae ingerenda exhibentur. Secundo de humoribus t. 12. p. 115. v. 26. In exacerbationibus per circuitus fientibus προσάρματα ciborum oblationes dandae non sunt. Primo aphorism. t. 15. p. 390. v. 37. Qua propter in his temporibus προσάρματα alimenta plura exhibenda sunt. EUST. Vide Foef. p. 534.

f. Labores cibum praecedant. Qui locus est in sexto de morb. vulg. com. 4. t. 21. p. 347. v. 14. Secundus locus ab Erotiano adductus est in eodem libro et commentario, t. 22. p. ead. v. 6. Exercitatio sanitatis, non saturitas cibi, ἀουκνὴ πόνων. promittit ad labores. Et in multis aliis

Πτοιώδεις) Πτοίαν nonnulli periculum, nonnulli perturbationem; nonnulli autem timorem interpretantur.

Πόνοι) actiones.

Περιμάδαρα ἔλκεα) quae non aluntur, et inaequalia.

Προσάσματα) nutrimenta.

Πόνοι σιτίων ἡγείδωσαν) id est, labores cibum praecedant. Πόνος tria significat: Hic quidem exercitatio-

* τὰ γυμνασιὰ Chart. ὃ ἐνθάδε φησὶν MS. D. sed duo puncta addita illud δε delendum monebant; vocem ὑγείας ignorat MS.

aliis locis sumitur haec dictio pro exercitatione. Secundo de diaeta p. 97. v. 26. Πόνος labor ficit. Tertio de morb. vulg. com. 2. t. 5. p. 321. v. 4. Febris corripuit ex lassitudinibus et πόνων laboribus. In quo loco Galenus inquit: Quia laboribus cursus adiunxit, videtur superuacaneum esse, quod labores adscripsit: quod ut genus in specie in cursibus continentur: quod in causa fuit, ut quidam pro πόνων laboribus, πότων potibus scripserint, v secundae syllabae in τ conuerso. Et libro sexto com. 5. t. 10. p. 374. v. 27. Πόνος labor articulis et carnibus. In cuius expositione Galenus ait: Hippocratem nomen laboris solere plerumque pro exercitatione usurpare, interdum pro dolore et absolute pro quavis noxa, vultque hoc loco pro exercitatione accipi. Et com. 6. t. 3. p. 348. v. 5. Πόνοι la-

bores, cibi, potus. Et com. 8. t. 14. p. 350. v. 13. Πόνοι labores, otia. Vbi rursus Galenus dicit, nomen πόνων laborum pro exercitationibus usurpasse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 373. v. 47. Si ex multa quiete ad ampliorem πόνον laborem de repente deueniat. Quo loco rursus Galenus dicit: Πόνος, id est, labor, nunc Hippocrati laesionem indicat, multis specialibus laesionibus genus existens. Secundo aphor. t. 16. p. 391. v. 18. Vbi fames, non oportet πονέειν laborare. Vbi Galenus ait: Hic per laborem intelligere oportere vehementem motum, quem exercitium nominant. In hanc itaque sententiam ipse dicebat: Labores cibum antecedant. Et t. 49. p. 392. v. 9. Affueti solitos πόνους ferre. Sumitur etiam haec vox pro dolore, in qua significatione locus ab Erotiano adducitur, qui

ὑγίειας, ¹ ἀκορὴ τροφῆς, ἀοκνὴ ² πόνε. Ἀντὶ δὲ οὐ-
νης, ὅταν φῇ, Δύο πόνων ἅμα γνωμένων μὴ κατὰ τὸν
αὐτὸν ³ τόπον. Ἐπὶ καὶ τῆς βλάβης, ὅταν εἴπῃ,
Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον πείρει, θανάσιμον ἦν δὲ
ὕπνος ὠφελὲς, ἔθανάσιμον. ³ Μὴ ^h ἐπισήσας δὲ
Ἀσκληπιάδης τῷ ἥρωος μὴ ἐξηγεμένε, ἐξ ᾧ ἐπιφέρει,
Ἡ

¹ ἀκυρή MS. D. ² πόνον MS. D.

qui est in secundo aphorism.
t. 46. p. 392. v. 6. Δύο πόνων
duobus doloribus simul fien-
tibus, non secundum eundem
locum, vehementior obscurat
alterum. Quarto de morb.
p. 173. v. 38. de laboris no-
cumento: Et ex hoc πόνος
dolor oboritur. Primo de
morb. vulg. com. 3. t. 23. p.
309. v. 17. de Cleanactide:
Et aliarum partium πόνος
dolores aderant, lassatorum
modo. Et t. 29. p. 310. v. 33.
Praecordii dextri πόνος dolor.
Et t. 31. p. 311. v. 7. de Me-
lidia: Capitis, et colli, et pe-
ctoris πόνος dolor fortis coe-
pit. Et libro tertio com. 2.
t. 6. p. 321. v. 14. Πόνος do-
lores circa praecordia. Et v.
15. Iuxta ventrem πόνος do-
lores. Et libro sexto com. 7.
t. 33. p. 350. v. 17. Πόνος la-
bores, tertio, quinto, septi-
mo, nono mense. Quem lo-
cum exponens Galenus in-
quit: Appellare solet πόνος
Hippocrates, hoc est, labores
pro eo, quod ὀδύνας, hoc est,
dolores quandoque, ut etiam
pro quavis molestia idem no-
men usurpat, ut hoc loco.

Et com. 8. t. 42. p. 351. v. 30.
de Phaetusa, Pythiae vxore:
Postea ad articulos πόνος do-
lores et rubores oborti sunt.
Secundo aphorism. t. 6. p. 391.
v. 7. Quicumque aliqua cor-
poris parte πονέοντες dolen-
tes, plerumque πόνων dolo-
res non sentiunt. Vbi Gale-
nus inquit: Πόνος dolores so-
let nominare nonnumquam
dispositiones ipsas, in quibus
dolemus, in quem sensum di-
cebat in libro epidemiorum:
In Cranone antiqui dolores
frigidi, noui autem calidi:
haud quaquam dolores cali-
dos frigidisque, sed disposi-
tiones, ex quibus fiunt, ita
nominans. Et hoc in loco
igitur, eodem modo dolores
ipsas dispositiones nominauit,
quaecumque cum dolore fieri
sunt natura aptae. Et t. 48.
p. 392. v. 9. In omni corpo-
ris motu, quum inceperit
πονεῖν dolere, quiescere sta-
tim lassitudinem eximit. Ga-
lenus in expositione inquit:
Verbum πονεῖν, id est, labo-
rare, significat dolere, et fa-
tigari: et in utroque signifi-
catu sermo verus est. Et li-
bro

tationem, vbi inquit: Exercitatio pro fanitate conferuanda, infatietas nutrimenti, alacritas πόνος ad laborem. Pro dolore autem, quum ait: Duobus πόνων laboribus simul ortis, non in eodem loco. In detrimento autem, quum inquit: In quo morbo somnus πόνον laborem facit, mortale. Si vero somnus iuuat, non mortale. Quum autem Asclepiades Herois interpretantis mentem non perpendit, ex his, quae infert: Si autem somnus iuuat, non

³ μη expungit St.

bro quarto t. 32. p. 394. v. 26. Quibuscumque resurgentibus ex morbis, si quid πονέσει doluerit, istic abscessus fiunt. Vbi Galenus rursus inquit: Siquidem πόνος et vehementem significat motum, et dolorem, et laesionem, sicuti prius dictum est: liquet quod etiam laborare, plurimo vti motu significabit, et aliquem habere, vel dolorem, vel laesionem. Et t. 44. p. ead. v. 44. Quibus febres longae, his tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores fiunt. Quo loco Galenus dicit: Siue per πόνους dolores intellexerimus, siue laesionem, vterque intellectus habet rationem. Et t. 45. p. ead. v. 45. Quibus tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores ex febribus longis fiunt. Tertius locus, qui ab Erotiano adducitur, est in secundo aphorismorum t. 1. p. 391. v. 5. In quo morbo somnus πόνον laborem facit, mortale. In expositione cuius Galenus in hunc modum scribit: Quod πόνος, hoc est, labor, nunc laesionem significet, clarum

est ex eo, quod opponitur. Inquit enim: Si vero somnus iuuat, non mortale. Et primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus est morbus, statim etiam extremos πόνους labores habet. Vbi Galenus ait: Πόνους vel accessiones, vel simpliciter casus vniuersos nominasse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 374. v. 1. Sin minus, πόνον dolorem in corpore inducet. Quo denique loco Galenus asserit, πόνον hoc loco significare laesionem, quum multarum laesionum specie differentium genus sit. EUST. Est et alia lectio τὰ γυμνάσια. In sequenti autem versu non dubium est, quin ὑγιείης iuxta linguae Ionicae idioma, quo vsus est Hippocrates, rescribendum sit. ST. Vide Foef. p. 523.

g. Inuenitur etiam scriptum τὸν αὐτὸν τρόπον. Insequentibus scribi debet ἐπὶ δὲ τῆς βλ. ST.

h. Particula μη aut expungenda, aut in aliam vocem mutanda videtur. ST.

Ἦν δὲ ὕπνος ὠφελὲς, ἔ θανάσιμον φησὶ, Πῶς δύναται τῆτο εἶναι ἀληθές, τῆ μὲν πόνε, κατ' ἐπίτασιν αἰδήσεως γινόμενε· τῆ δὲ ὕπνε κατ' ἐκλύσιν.

¹ Πίαρ) τὸ λιπαρώτατον καὶ ^k ² νοσιμώτατον. Καὶ Πίερον τὸ λιπαρόν.

^{1 2} Πίλοισι) πίλοι καλεῖνται παρὰ Λάκωσι τὰ ³ σκεπάσματα ⁴ σκιᾶς χάριν πεποιημένα.

^m Πρόβατα) ἔτω καλεῖ κοινῶς πάντα τετράποδα ζῶν.

Παραμ-

¹ νοσιμώτατον *St. et Foef.* ² πιλοῖς *ap. Hipp.*

l. Libro de nat. pueri p. 34. v. 31. Sic etiam si venter *πιαρόν* pinguitudinem in se habeat a cibis ac potibus, comprimaturque ab vteris *πιαρ* pinguitudo profilit in omentum ac carnem. Et parum infra v. 42. de venis mammarum lactantium: Ampliores autem factae a ventre *πιαρόν* pinguitudinem trahentes, in mammas distribuunt. Et p. 37. v. 13. At vero arbores non fructiferae, in se *πιαρ* pinguitudinem tantam non habent, etc. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 43. de subdititiis ad vterum: Vehementer vero ducit omnigena hoc. Fici *πιαρ* pingue elaterii potiones duas, etc. *Πίερον* non reperi, sed *πιαρόν*, vt in exemplis adductis vides. Et *πίονες*, secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 21. et *πίονος* libro sexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 32. Ac etiam *πίον* eiusdem com. 6. t. 3. p. 348. v. 4. *κυστ.* Vide Foef. p. 507.

k. Reponendum *νοσιμώτατον*, vt in aliis codicibus legitur. s t. Cuius emendatio vocis *νοσιμώτοτον* in *νοσιμώτατον* firmatur, quia *νόσιμον* explicatur per τὸ ἡδύ.

l. Subindicatur locus de aere, loc. et aquis p. 78. 16. Vide Foef. p. 508. qui varias huius vocis significationes docte ac egregie interpretatus est.

m. Pro vniuerso pecudum genere vtitur hac voce Hippocrates in libro de nat. pueri p. 39. v. 22. Similiter autem habent et *πρόβατα*, pecora, et ferae et volucres. Libro de carnibus p. 41. v. 13. Et vbi nati fuerint, celerrime ventrem tum homines, tum τὰ *πρόβατα* pecora exonerant. Libro de sacro morbo p. 122. v. 42. Non enim alia vlla ipsis sunt *προβάτων* pecora, praeter capras et boues. Et p. 126. v. 28. Cognouerit autem hoc ipsum quis maxime ex *προβάτοις* pecoribus, hoc

non mortale: Inquit, quonam modo potest hoc esse verum, quum πόνος, id est, detrimentum, cum incremento sensus fiat, somnus vero per sensus dissolutionem.

Πίλερ) maxime pingue, et saluberrimum, et πλεον pingue.

Πίλοισι) a Laconibus πίλοι ea appellantur, quae operimenta umbrae causa sunt facta.

Πρόβατα) sic quadrupeda omnia communiter nunc appellat.

Παραμ-

³ συνέπανσματα MS. D. ⁴ καὶ ῥ MS. D.

hoc morbo correptis, et praefertim capris. Germanus interpres vertit ouibus, et perperam, ut patet ex his, quae Galenus scribit in expos. t. 27. libri primi de articulis, in quo loco haec Hippocratis verba adducuntur, licet sint nonnihil diuersa ab illis, quae in exemplaribus Hippocratis leguntur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 12. Defluit multum, velut vrina προβά-
-τς ouilla. Sic vertit Germanus interpres, verterem tamen, pecoris. Primo de articulis t. 27. p. 474. v. 31. Recte enim scripsit Homerus, ex omni προβάτων pecore, boues tempore hoc maxime pati. Vaticanus codex habet θρεμμάτων, quae vox idem significat. Vbi Galenus ait: Pecus πρόβατα nunc dixit, volens significare vniuersum pecus, quemadmodum et libro de morbo comitiali, vbi ad verbum legitur, ἔκ ἐστιν ἄλλο πρόβατον ἔδεν ἢ βόες καὶ αἶγες, hoc est,

nullum aliud pecus est, praeterquam boues et caprae. Simile quid apud Poetam legitur, vbi ait: Πολλὰ τε οἱ πρόβατα ἔσι, id est, multa adsunt illi pecora (est Il. 14.). Vult enim significare gregem pecudum, armentumque, quam vocem e maioribus multi similiter usurpant. Libro de haemorrh. p. 520. v. 41. de extuberantia haemorrh. Si namque mollis sit, et sub tectorio cedat extuberantia, digito ipsum auferre oportet. Nihilo enim plus difficultatis haec res habet, quam si quis, dum πρόβατς ouicula excoriatur, digitum inter cutem et carnem adigat. Sic vertit Germanus interpres. Rectius tamen duceretur pecoris decorticati. Pro ouibus usurpatur haec vox ab Hippocrate tum alibi, tum vero in libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 21. de Scythis: Sequuntur autem simul πρόβατα, oues, boues, et equi. EUST. Vide Foef. p. 528. Hesych.

ⁿ Παραμπεχομένοι) παρακαλυπτομένοι. Εἴρηται δὲ ¹ παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, ἣτις ἔστι παρακατάληψις.

^o ² Παιδικὸν πάθος) ³ παιδίαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν. ⁴ Ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελοπιδῇ, ⁵ λευκὸν αὐτὴν ὅδ' ἐπαιδεύσε γάλα.

^p Πέρονα) ⁶ διάτροπιν.

^q Πλάτας) τὰς ὠμοπλάτας.

^r Παρήκισσι) παρατέτανται.

^s Πιπίσκοντα) ποτίζοντα.

^t ⁶ Πέρονας) τὰς κονδυλάδας τῶν ὀσῶν ἐπαναζάσεις.

¹ Vox παρὰ omīssa in MS. D. ² παιδεῖον πάθος Foef. ex conī. ³ παιδείαν ex emend. St. et Foef.

Hesych. quoque exponit τὰ τετράποδα et τὴν τῶν βοσκημάτων κτήσιν.

n. Foef. p. 482. existimat hanc Glossam referendam esse ad locum de morbo sacro p. 122. 25.

o. Vide Foef. p. 476. Respicitur ad locum de aere, aquis et loc. p. 452. 39.

p. Aliqui codices habent περοναδιάτροπιν, quid haec vox significet, ignoro. Sunt, qui putant scribendum esse Περονᾶν, διατροπᾶν, fibula neectere, vel terebrare. EUST. Forte legendum est, περονᾶν, διατροπᾶν. s. t. Vide Foef. p. 503. cui valde suspectus hic locus videtur. Hesychio περόναι sunt τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀσᾶ. Nomen πέρονα, et eius interpretatio διάτροπιν, corrupta videntur, ac legendum fortasse περίν, vel πειρήνα, τὴν τράμην. Πέρις enim idem significare videtur, quod πηρὶν inferius: nempe

τὸν περὶναῖον, vt Galenus interpretatur, (alii περινέον scribunt) hoc est, locum inter anum et pudenda, seu scrotum, qui aliis nominibus etiam τράμις, ὄρρος et ταύρος appellatur. Hesychius pro ipso genitali membro περίν posuit in his verbis, ἐλάφῃς πέρις δοκεῖ βρωθεῖς πρὸς συνκρίαν ἀρμόζειν. GESN.

q. Libro de locis in hom. p. 65. v. 13. de articulis claviculae: Reclinatos ad πλάτας scapulas, qui humeris semper adhaerent. Et v. 14. Αἱ δὲ πλάται scapulae vero ad membra brachii, siue totius manus coarticulantur. Et v. 16. de appendicibus scapulae: Quae ad πλάτας scapulas ossi adnascentes, infra coarticulatae sunt. EUST. Vide Foef. p. 512.

r. Libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os autem appendices duae παρήκισιν prodeunt. Et v. 19. de vlna. Et

Παραμπεχόμενοι) coniecti. Dicitur autem *παρα τὴν ἀμπεχόνην*, quae est integumentum.

Παιδικὸν πάθος) Παιδίαν nunc sumit pro educatione puerorum. Hinc Sophocles in Pelia ait: Album ipsum hoc ἐπαίδευσεν nutriuit lac.

Περόνα) Διατροπὴν mutationem.

Πλάτας) scapulas.

Παρήκασι) porrecti sunt.

Πιπίσκοντα) potantem.

Περόνας) nodosas ossium eminentias. Sic nunc positum

λεκὸν αὐτὴν MS. D. διατροπὴν Eust. et Foef. περόναν et διατροπᾶν quaedam exempl. ⁶ περόνεις MS. D.

Et v. 31. de femoribus. Et v. 39. de tibia. EUST. Vide Foef. p. 487.

s. Vide Foef. p. 509. Conferendi sunt loci ex L. de loc. in hom. p. 69. 33. et 37. et 48. p. 70. 19. 20. 28. etc.

t. Galenus in Exeg. habet *περόνην*, aliquando totum artus ipsius os, aliquando quod ossi adnascitur, et modo tumorem eius, quod adnascitur. Pro appendice et radio utitur hac voce Hippocrates, libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os *περόνας* appendices duae prodeunt. Et v. 16. Quae vero in cubiti flexura sunt, infra quidem *περόνην* radio coarticulatae sunt. Et v. 17. 18. Supra autem *περόνης* radium paululum in cubiti gibbum, et tunc, tum os, tum *περόνην* radius in idem commissa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Iuxta vlnam vero *περόνας* appen-

dices prodeunt tenues valde quatuor. Et v. 20. Et ad cubiti gibbum quidem duae *περόνας* appendices consistentes. Et v. 22. Quae vero infra sitae sunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad *περόνην* radium. Et *περόνην* radium appellatum faciunt. Et v. 24. Αἱ δὲ *περόνας* appendices vero hac parte tenerae existentes. Et v. 31. Iuxta femora autem *περόνας* appendices duae protrahuntur. Et v. 39. Iuxta tibiam autem *περόνας* appendices duae procedunt. Sic vertit Germanus interpres. Sumitur etiam haec vox pro calcanei eminentia. Quarto de artic. t. 6. p. 495. v. 7. Et *περόνης* calcanei os, quod e directo illi subiacet, ad externam partem retrudatur. Galenus non modo in expositione huius textus, verum etiam in secundo de fract. t.

σεις. " Οὕτω κείται νῦν. "Οτε δὲ ἀντὶ τῆς καρκίδος
τάττει τὴν λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριος Φησι τὰ
προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν.

Πλανώδεα) "Εσι τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα.
"Οθεν καὶ Πλανήτες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὲν κατὰ τά-
ξιν ² Φοιτῶνται.

³ Πλήμνας) ταῖς χοινικίδας τῷ τροχῷ ³ δι' ὃν ὁ
⁴ ἄξων σρέφεται.

² Περιωδῆσαι) εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι ὥς ἑκα-
τέραν λαβεῖν τέλος.

Πέλον) ⁵ ὑπόφαιον. Ἀγνοῦντες δὲ τινες γράφου-
σι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφια-
ράῳ Φησι, κυνὸς ⁶ πέλης ⁷ τετμηκάδος βοὸς ⁸ ῥινέων.

Προμη-

¹ πλανωδέσιν MS. D. πλανωδέστα Eust. et Iunta. ² Φοι-
τῶντες Foef. ³ δι' ὃ MS. D. περὶ τὸν ἄξονα σρεφομέ-
νας mauult Foef. ⁴ ἄξιον MS. D.

34. et in tertio t. 55. dicit πε-
ρονην significare exterius os
tibiae, quod suram, seu fibu-
lam appellant. EUST. Vide
Foef. p. 503.

u. Quomodo hoc intelli-
gendum sit, docui in prin-
cipio harum adnotationum.
ST.

x. Vel πλανώδεα, vt habet
aliud exemplar, quarum vo-
cum neutram inuenio. Pri-
mo de morb. mul. p. 235. v.
48. Et febris πλάνος erronea
corripiet, vel πλανήτης, vt
habet Codex Vaticanus. Pri-
mo de morb. vulg. com. 2. t.
16. p. 303. v. 11. de febribus:
Semitertianae, tertianae ex-
actae, quartanae, πλανήτης
erroneae. Et t. 22. p. ead.
v. 20. Diurnae vero, quoti-
dianae, et nocturnae, et πλα-

νήτης erroneae multae. Et
t. 25. v. 30. Rigores vero,
omnibus quidem inordinate,
et πεπλανημένως erroneo mo-
do fiebant. Et com. 3. t. 17.
p. 307. v. 28. Πλανήτης erro-
neae potro febres et quarta-
nae. Secundo de rat. vict.
morb. acut. t. 51. p. 373. v.
40. Sanus multo citius sic fiet,
quam si πλανώμενος oberrans
curetur. Et v. 42. Si statim
ab initio πλανώμενος ober-
rans vel obambulans curatus
esset. Tertio aphorism. t. 22.
p. 393. v. 17. Et febres quar-
tanae, et πλανήτης erroneae.
Tertio progn. t. 27. p. 408.
v. 7. Verum ad quartanam de-
ducetur, si intermiserit, et
πεπλανημένον erroneo modo
apprehenderit. EUST. Vide
Foef. p. 511. Celsus tales fe-
bres

situm est. Aliquando vero pro radio vocem accommodat. Diagoras vero Cyprius inquit: Περόνας neruos arbitror voluntarios ipsum appellare.

Πλανωδέσαστα) quae nullo ordine facta sunt. Hinc etiam febres Πλανήτες dicuntur, quae nullo ordine invadunt.

Πλήμνας) modioli rotae, in quibus axis vertitur.

Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας) assentientes, ut utraque finem consequatur.

Πέλλον) subfuscum. Ignorantes autem nonnulli, πέλλιον scribunt, ut etiam Sophocles in Pastoribus, et in Amphiarao inquit: Canis πέλλης, hoc est, cinerei coloris, mugientisque bouis.

U 2

Προμη-

ἰκπόφαιον MS. D. ⁶ πέλλης MS. D. πέλλον Eust. et Iunta. πέλον alii. ⁷ τεΐμηκάδος Foef. ⁸ ῥηνέων MS. D. et quaedam exempl.

bres incertas L. II. c. 1. et vagas L. III. c. 5. appellat.

y. Galenus in Exeg. habet πλήμην, rotae modiolus. Secundo de fract. t. 41. p. 461. v. 31. Aut enim πλήμνην rotae modiolum, aut aliud quid huic simile defodere oportet. Et v. 34. Atque ita ligno in summum πλήμνην modiolum indito, refringere, ita ut alii contra extendant. In cuius com. Galenus ait: Tibi ignotum esse non credo rotae modiolum πλήμνην ab Ionibus appellari, quum apud Poetam quoque hoc vocabulum legatur. Est autem hoc Iliad. v. ubi inquit: Πλήμνην δ' ἀργύρεϊσι περιδρομον ἀμφοτέρωθεν. Modioli autem argento sunt circumdati undique. EUST. Vide Foef. p. 514.

Pollux πλήμνην vocat τὸ περιειλεμένον τῷ ἄξονι.

z. Libro de natura ossium p. 59. v. 44. de venarum distributione: Inde vero rami in vnamquamque rectitudinem inferuntur, per carnes, et ossa περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις mutuo transeunt. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. Pellucidis autem his ferramentis vrere oportet, quo quam celerissime pro viribus περαιωθεῖν penetrent. Sic vertit Germanus interpret. EUST. V. Foef. p. 494.

a. Galenus in Exeg. habet πέλλα liuores subfului, quos etiam πελαιοι dicit. Zenodotus in gentium vocabulis scribit: Sicyonios fuluum πέλλον appellare. Quae expositio ab Erotiani sensu nonni-

^b Προμηθέεσθαι) προβελεύεσθαι, φροντίζεν.

^c Περκνόν) μέλαν.

^d Προβελεύοντες) προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

^e Πηχέδεον τὸν ταῦρον) οἱ δὲ τὸ περίνεον. Βακχῆος δὲ, διάβασιν τινά.

^f ¹ Πελάσαι) ἐγγίσαι.

^g ² Πισσήην) κηρωτήν, τὴν τετραφάρμακον καλῶμένην.

^h ³ Πυκνή) πυκνή.

ⁱ ^h Πλωδῆς) Εὐρυκλῆς Φησὶν, εὐρύχωρον χάλασμα ἔχουσα καὶ οἶον ἐμπλέουσα.

^j ¹ ⁴ Περιδάς) ἐκατέρωθεν ⁵ ἐγκεκλιμένον μνηοειδῶς. ^g ^h ⁱ ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tt} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{xg} ^{xh} ^{xi} ^{xj} ^{xk} ^{xl} ^{xm} ^{xn} ^{xo} ^{xp} ^{xq} ^{xr} ^{xs} ^{xt} ^{xu} ^{xv} ^{xw} ^{xx} ^{xy} ^{xz} ^{ya} ^{yb} ^{yc} ^{yd} ^{ye} ^{yf} ^{yg} ^{yh} ^{yi} ^{yj} ^{yk} ^{yl} ^{ym} ^{yn} ^{yo} ^{yp} ^{yq} ^{yr} ^{ys} ^{yt} ^{yu} ^{yv} ^{yw} ^{yx} ^{yy} ^{yz} ^{za} ^{zb} ^{zc} ^{zd} ^{ze} ^{zf} ^{zg} ^{zh} ^{zi} ^{zj} ^{zk} ^{zl} ^{zm} ^{zn} ^{zo} ^{zp} ^{zq} ^{zr} ^{zs} ^{zt} ^{zu} ^{zv} ^{zw} ^{zx} ^{zy} ^{zz} ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tt} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{xg} ^{xh} ^{xi} ^{xj} ^{xk} ^{xl} ^{xm} ^{xn} ^{xo} ^{xp} ^{xq} ^{xr} ^{xs} ^{xt} ^{xu} ^{xv} ^{xw} ^{xx} ^{xy} ^{xz} ^{ya} ^{yb} ^{yc} ^{yd} ^{ye} ^{yf} ^{yg} ^{yh} ^{yi} ^{yj} ^{yk} ^{yl} ^{ym} ^{yn} ^{yo} ^{yp} ^{yq} ^{yr} ^{ys} ^{yt} ^{yu} ^{yv} ^{yw} ^{yx} ^{yy} ^{yz} ^{za} ^{zb} ^{zc} ^{zd} ^{ze} ^{zf} ^{zg} ^{zh} ^{zi} ^{zj} ^{zk} ^{zl} ^{zm} ^{zn} ^{zo} ^{zp} ^{zq} ^{zr} ^{zs} ^{zt} ^{zu} ^{zv} ^{zw} ^{zx} ^{zy} ^{zz} ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op}

Προμηθεύειν) providere, cogitare.

Περκνόν) nigrum.

Προβλεύοντες) praescientes, et praecauentes.

Πηχέδεον) taurum. Nonnulli vero περιναίον, hoc est, partem inter anum et testes. Bacchius autem transfutum quemdam.

Πέλασει) appropinquabit.

Πισσυρήν κηρωτήν) quod tetrapharmacum appellatur.

Πικυνή) densa.

Πλωώδης) Eurycles interpretatur latum, patentem hiatus habentem, et quasi ἐμπλέεσαν innatantem.

Περίρῖσαι) vtrimque vt Luna incuruatum. Nonnulli vero dicunt circulare.

U 3

Περι-

- ⁴ περιρῖρῆδες Gesn. et Foef. quaedam exempl. habent περιρῖσαι, alia περῖρῆσαι, vt Eust. et Iunta. περιρῖσαι MS. D.
⁵ ἐγκακλιμένον MS. D.

gnost. p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi καὶ ταῦτα ποιέων τῷ Φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: sed notat Foefius Galenum legisse πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem proin corrigo πελάσῃ, ἐγγύσῃ. Et sane saepius in Hippocrate obseruare est; alios composita voce scripsisse, quae alii simplici efferebant: sic eodem hoc prognostico p. 36. 3. Erotianus in suis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. HER. V. Foef. p. 491.

ff. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. de vteri procidentia: Πησσηρήν picato cetrato illinito. Et p. 282. v. 26. Aut κηρωτήν πησσηρήν ceratum picatum cum resina subdito. EUST. Apud Foef. p. 510. plura de hac voce.

g. In aliquibus codicibus scribitur πυκινή. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 33. Et rigor, et febris acuta πυκνόν densa, magna, et simul horror corripit. EUST.

h. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 18. Proxime quidem clauicula ad humeri articulum πλωώδης fluctuat. Vaticanus codex habet ἀσήρικτος non firma. In cuius com. Galenus ait: Dixit πλωώδης ἐστὶ, quod supernatat, id autem quasi sine fulcro significat. EUST. Vide Foef. p. 515.

i. Περίρῖσαι vel περιρῖρῆδες) Galenus in Exeg. dicit significare, quod est ex vtraque parte perfractum. Secundo de morbis mul. p. 279. v. 43. Iuxta coxas vero vestes laneas aut lineas

¹ Περιτενές) περιτεταμένον.

^k Πρόσαρσιν) ^{kk} ² προφοράν.

¹³ Πρήγματα) κτήματα.

¹¹ Ποταίνια) Βακχεῖος ἐν β' Φησὶ τὰ πρόσφατα.

^m Πυθμένον) Βακχεῖος ἐν β' Φησὶν ἐξ ἀρχῆς.
ἐσι δὲ μάλλον κάτωθεν καὶ οἶον ⁴ ἐκ βάθους. Εἰρηται
γὰρ ἀπὸ τῆ πυθμένος.

Πεντα-

¹ περιτινές MS. D. περιτενέος, περιτεταμένους maunlt Foesf.

² προφοράν MS. D. et sic maunlt St.

neas molles supponat, vt ne corpus περιρρήδες in alterutram partem dilabatur. Primo de artic. t. 73. p. 478. v. 45. Iuxta medias autem scapulas aliquid altius suppositum fuerit, quo pectus maxime περιρρήδες in vtramque partem inflexum sit, seu, vt alii vertunt, recuruetur: Quem locum exponens Galenus, inquit: Si homo resupinetur, subiecto inter scapulas iuxta spinam puluino, seu ceruicali, siue tali quopiam, vt hac via thorax totus recuruetur: hoc autem expressit vocabulo περιρρήδες, quod Poeta etiam vsurpauit, quum inquit: περιρρήδης δὲ τραπέζη κατέπεσε, hoc est, anfractum mensis superincidit. Odyss. XXII. EUST. Pro περιδας legitur etiam περρέλαι. Sed vtramque scripturam depravatam esse constat, nec dubito, quin περιρρήδες reponendum sit, quo Hippocrates aliquoties vsus est, vt περιγυν. II. ὡς μὴ περιρρήδες ἢ τὸ σῶμα. Item περιάρθρων,

Κατὰ δὲ τὸ μεσηγνύ, τῶν ὠμοπλατέων ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκέοιτο, ὡς περιρρήδες ἐν τῷ στήθος. Exponit autem Galenus περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, quae expositio valde vicina est ei, quod affertur ab Erotiano. ST. Pro περιδας lego περιρρήδες, vt Galenus habet. GESN.

k. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 371. v. 10. De sorbitionis igitur πρόσαρσις exhibitione ita sentio. Et t. 18. p. ead. v. 17. Recte tamen mutatio transferenda est, et ex mutatione πρόσαρσις exhibitio eorum, quae per os sumuntur, adhuc magis. EUST. Vide Foesf. p. 534.

kk. Est et alia lectio πρόσφοράν, quam sequendam puto. ST.

l. Libro de lege p. 19. v. 41. Ceterum sacrae πρήγματα res, sacris hominibus demonstrantur. Et libro de insomniis p. 107. v. 8. ἐν δικαίῳ πρήγματι iusta in re. Sic vertit Germanus interpres. Libro

Περίτενές) circumductum.

Πρόσασιν) exhibitionem.

Πρήγματα) possessiones.

Ποταίνια) Bacchius in secundo libro recentia interpretatur.

Πυθμενόθεν) Bacchius in secundo libro, a principio, exponit. Verum rectius esset ab imo, et quasi a profundo. Dicta est enim haec vox ἀπὸ τῆς πυθμένος, id est, a fundo.

U 4

Πεντά-

³ πρήγματα MS. D. ⁴ ἐκράθες MS. D.

Libro de flatibus p. 118. v. 47. Sed haec de vniuersa hac πρήγματος re dicta sufficiant. Et p. 120. v. 29. Πρήγματι καὶ ἑτέρῳ et alia in re. Primo de morb. mul. p. 238. v. 29. Totis mulierum πρήγματα negotiis expensis. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 39. de tuberculis: Fortassis autem et ex aliis communibus πρήγματων rebus, quae quidem citius fiunt, breuiora sunt. Et libro sexto, com. 8. t. 15. p. 350. v. 32. Mentis intelligentia ipsa, per se ipsam, citra instrumenta, ac πρήγματων negotia, tristatur, laetatur. In epistola ad Abderitas, p. 525. v. 11. Πρήγμα rem ipsam vrgere. Et in illa, quae ad Philopomenem scripsit, p. 526. v. 6. Ἀνθρώπων πρήγματων humana negotia. Et in alia ad Damagetum p. 526. v. 48. Vrget enim πρήγμα res ipsa, o amice. Et p. 527. v. 3. Ridere non cessat in omni πρήγματι negotio. Et denique

in secunda ad eundem epistola p. 530. v. 24. Ego autem vnum hominem rideo demencia quidem plenum, rectis autem πρήγματων actionibus vacuum. EUST. Vide Foef. p. 526.

II. Galenus in Exeg. ait: Dores appellare recentia. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 20. Et didiceris quale quid faciant polentae ποταίνια recentēs non assuetis, et aliae his, qui ποταίνια recentibus vti assueti sunt. In cuius com. Galenus ait: Recentēs quidem ποταίνια vocasse, Ionica et prisca voce. Vtitur etiam frequenter hac dictione in libris de morb. muliebr. EUST. Vide Foef. p. 525. Hesych. exponit νέον, πρόσφατον αἶμα δὲ ξύνεγγυον.

m. Galenus in Exeg. exponit, non penitus, ductum a fundo vasorum, ac si diceret, integre, plane, perfecte, aut ab initio, aut omnino. Secundo de rat. vict. morb. acut.

ⁿ ¹ Πενταφύλλῃ) βοτάνης ὄνομα.

^o Πικερίῳ) βετύρω. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἰσχυρεῖ παρὰ Φριξί πικέριον καλεῖσθαι τὸ βέτυρον.

^p ² Πηνιρά) τὸν ³ ὄσχεον φησὶν εἶτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο. Καὶ πηνάρα θοράκην.

^q ⁴ Παλύνων) ἐπιπάσσω. Ὡς καὶ Ὀμηρος φησὶν, — ⁵ ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνε.

Πίσσα

¹ πεντάφυλλον, vel πενταφύλλῃ legendum, ut habent mel. exempl. Foef. ² Etiam πήνηρα in MSS. St. πειρῖνα Gesn.

t. 42. p. 372. v. 45. πυθμενόθεν funditus igitur ignorant, tum hi, qui granosa ptisana vtuntur, quod ab ipsa laeduntur, quum sorbere incipiunt. In cuius com. Galenus ait: Verbum πυθμενόθεν, id est, funditus, vel παντελῶς, hoc est, omnino, vel ἐξ ἀρχῆς, quod est, ab initio, Hippocrati indicat. EUST. Vide Foef. p. 543.

n. Secundo de morb. p. 148. v. 48. Radicum πενταφύλλῃ quinquefolii tritarum acetabuli mensuram ex aqua bibendam dato. Et libro tertio p. 165. v. 27. Radicum πενταφύλλῃ quinquefolii manipulum tundito. Huius herbae nomina et vires leges apud Dioscor. L. III. c. 40. EUST. Vide Foef. p. 492.

o. Galenus in Exeg. eodem modo, quo Erotianus hanc vocem exponit. Primo de morb. mul. p. 249. v. 22. Et rursus intermissis diebus tri-

bus, eo, quod cum πικερίῳ butyro paratur, alluito. Et p. 263. v. 6. Et libro secundo p. 268. v. 16. et 40. Et p. 282. v. 35. EUST. Haec vox legitur de morb. mul. p. 614. 10. HER.

p. Quum Antigoni opera non existent, difficile est rectum sensum ex eius verbis elicere, et errores a librario commissos emendare. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, et ideo ad ea, quae Nicander et Suidas scribunt, confugiendum est. Πηρῖνα τὸν ὄσχεον φησὶν εἶτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς φησὶ. Ἡὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν πηρῖνα θοράκην. Quorum verborum interpretatio haec est, πηρῖνα, scrotum sic ait appellari Antigonus Grammaticus, ab eo, quod est, velut in πήρᾳ. Sic ut et Nicander in Theriacis ait:

Πεντάφυλλον) herbae nomen.

Πικερίω) butyro. Sicut et Aristophanes in commentariis inquit: Thoantem Ithacesium scriptum reliquisse *πικέριον* apud Phryges butyrum appellari.

Πήνιρα) scrotum sic ait appellari Antigonus Grammaticus, *παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρα*, hoc est, ab eo, quod est velut in pera. *Φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο, καὶ πηνάρα θοράειν.*

Παλύνων) spargens, ut etiam inquit Homerus. Deinde farinas albas *πάλυνεν*, id est, aspergebat.

U 5

Πίσσα

³ ὄσχεον MS. D. ⁴ πάλινε MS. D. ⁵ ἐπεὶ δὲ MS. D.

ait: Quum incidisset cerui *πῆρῖνα* scrotum genitale. Ex quibus verbis clare patet, non *πήνιρα*, sed *πῆρῖνα* esse legendum. Galenus praeterea in Exeg. habet *πῆρινα*, perineum, et in libro de haemorrh. et fistul. sic appellare sedem videtur. Quod tamen probare non possum, quia in neutro eorum librorum haec vox reperitur. EUST. Pro *πηνιρά* lego *περῖνα*, de cuius vocabuli significatione modo dictum est. GESN. Corruptissima haec: sed optime Eustachius et Foësius corrigunt *πῆρῖνα*) τὸν ὄσχεον Φησὶν ἔτι καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρα. Ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς Φησὶ. Ἡ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν *πῆρῖνα* θοράειν. Consulenda omnino Foësii oeconomia. Sed, quod primum erat, non indicarunt locum Hippocratis, ubi legitur, *πῆρῖνα*, ego nullus dubito, quin is sit p. 622. 13.

σῖθς νεαρῆς τὰς κοκκὰς τρίψας, καὶ ἐκπιέσας τὸν χυλὸν, καὶ χελώνης θαλασσίης περι νέον κατακαύσας, τρίψας ἐγχείας εἰς τὸ αἰδοῖον. Pro *περίνεον* Erotianus hic reperit *πῆρῖνα*, nec aliter Galenus *πῆρῖνα* τὸν *περίνεον* explicans: quae Galeni interpretatio margini adscripta textui corrumpendo ansam dedisse videtur, quod et alibi accidit. HER. Lego *παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρα* τὰς *διδύμους* εἶναι. Φησὶ δὲ καὶ Νικάνδρος, Ἡ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν *πῆρῖνα* θοράειν. Exstat locus apud Nicandrum in Theriacis inter communia aduersus serpentium morsus remedia. GESN.

q. Galenus in Exeg. habet *παλύναι* inspergere. Primo de morb. mul. p. 256. v. 12. Reperio *ἀπαλύνων*, quae vox a priori diuersa est. Locus, quem ex Homero adducit, est in sexto Iliadis. EUST. Legitur haec vox de morb. mul. p. 623.

¹ Πίσσα ² ἡδυντή) ἡδυντήν πίσσαν λέγει τὴν ³ ἡρ-
τυμένην.

⁴ Πάλης ἀλφίτε) πάλη λέγεται τὸ λευκότεον
καὶ λεπτότεον τῆ ἀλφίτε.

Πολφοὶ) βολβοὶ, ὡς Μεταγένης φησὶ, ῥαφανίδος,
αἰμύλε, λεκύθων, καρύων, ζωμῶ, πολφῶν, οἴνε, κο-
λοκύνθης. Οἱ δὲ βρωμαὶ τι πολτώδες εἶναι.

⁵ Πρόμαλον ⁶ Φάξας) πρόμαλον ἐστὶν εἶδος φυτῶ
ἐ μέμνηται καὶ Εὐπολις ἐν Αἰξί.

⁷ Πωρωθῆναι) παχυθῆναι, καὶ παγῆναι.

⁸ Πύλας) Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς πυ-
λαίας Δήμητρος ἱερὸν ἴδρυται.

⁹ Περναίς) πωλῶν. Ὡς καὶ Ὀμηρος φησὶν, Κτεί-
νων καὶ περναῖς νήσων ἐπὶ ¹⁰ τῆλεδαπῶν.

Προ-

¹ ἡδυντήν πίσσαν *manult Foes.* ² ἡ δ' αὐτὴ *MS. D.* ³ ἡρ-
τιμένην *MS. D.*

p. 623. 52. HER. V. Foes.
p. 479. et Hom. Odyss. κ'. v.
520. II. σ'. v. 560. Hesych.
παλύνας interpretatur τὸ λε-
πτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν τὴν
λεγομένην χυτὴν.

r. Galenus in Exeg. habet
ἡδυντήν πίσσαν, picem odo-
ribus conditam; ea autem
aqua et aromatibus coquitur.
Secundo de morb. mul. p. 288.
v. 27. de mollibus subdititiis:
Myrrham quoque optimam,
et salis granum, et πίσσαν
ἡδυντήν picem aromatis im-
butam terito, et apponito.
EUST. Vide Foes. p. 510.
vbi suam emendationem fir-
mat argumento a more Ero-
tiani, qui disertis verbis Hip-
pocratis vtitur, et sic hoc lo-
co, vbi transposita haec con-
spiciuntur.

s. Galenus in Exeg. ait ἄλ-
φίτα, non modo sic dicuntur
farinae ex hordeo, sed etiam
in primo de morb. mul. ἄλ-
φίτα πυρινὰ, hoc est, triti-
ceae farinae vocantur. Et in
secundo de morbis maiore,
lentium quoque, et erui fri-
cti. Appellant igitur ἄλφι-
τα omnis moliti grani frag-
mentum, quod mediocri sit
magnitudine. Maiora enim
κρημνα, id est, crassiores fa-
rinae; minora vero ἄλφίτα,
hoc est, tenuiores farinae ap-
pellantur. Primo de morb.
mul. p. 250. v. 3. de medica-
mento ex caseo: Et pingue-
dinem eius, et πάλην ἄλφι-
τε polentae pollinem admi-
sceto. Et libro secundo p.
264. v. 28. Ex potionibus ve-
ro πάλην ἄλφιτε polentae pol-
len

Πίσσα ἡδυντή) Ἡδυντην πίσσαν dicit conditam picem.

Πάλης ἀλφίτε) dicitur πάλη, quod est farinae maxime candidum, et tenuissimum.

Πόλφοι) bulbi, vt Metagenes ait: Raphani, placen-
tae, leguminum, nucum, iuris πολφῶν, id est, bulbo-
rum, vini, colocynthes. Nonnulli vero cibum quem-
dam e pulte factum esse aiunt.

Πρόμαλον Φώξας) est πρόμαλον plantae species,
cuius etiam Eupolis meminit in Capris.

Πωρωθῆναι) incrassare, et coagulare.

Πύλας) Thessaliae locus, in quo etiam πυλαίας Ce-
reris sacrum est exaedicatum.

Περναῖς) vendens, sicut et Homerus inquit: Interfi-
ciens, et περναῖς, hoc est, vendens, transportans ad insu-
las longe remotas.

Προ-

^a πάλη MS. D. πάλην aut πάλη ἀλφίτε manuitt Foef. ^b
Φώξας MS. D. et sic MS. St. Eust. et Foef. ^c τηλεδε-
πίων MS. D.

Ien in aqua. Et p. 285. v. 20.
Et secundo de morb. vulg.
sect. 2. p. 312. v. 40. EUST.
Vide Foef. p. 477. Hesych.
exponit ἄλευρον καὶ σποδᾶς,
τὸ λαπτότατον τῶ ἀλεύρε.

t. Secundo de morb. mul.
p. 285. v. 28. Si vero adhuc
feratur fluxus, πρόμαλον Φώ-
ξας, promalon, siue myri-
cam torreto. Et p. 237. v.
28. Hordeum vna cum paleis,
et πρόμαλον myricam, et
cerui cornu vino subigito.
Πρόμαλον autem esse myri-
cam testatur Hermolaus Bar-
barus in primo libro Corolla-
rii in Dioscor. c. 124. EUST.
Vide Foef. p. 531. Hesych.

exponit μυρικὴ ἢ ἄγρος. MSS.
habent καὶ Φώξας. Et ita
legitur in vulgg. editionibus
Hippocratis in hoc loco περι-
γυναικ. L. II. ἣν δέ τι φέρε-
ται ὁ ῥοός πρόμαλον Φώξας
καὶ τρίψας ἐν οἴνω, δίδε. ST.

u. Vide Foef. p. 549. et
Aegin. L. III. c. 78. vbi huius
vocis explicatio legitur.

x. Vide epid. L. IV. p. 338.
22. et III. aegr. 8. et Foef.
p. 544. ob templum Cereris
ibi exstructum maxime cele-
bratus locus.

y. Locus, quem ex Home-
ro adducit, est vigesimo se-
cundo Iliadis χ. v. 45. EUST.
Vide Foef. p. 503. In Home-
ri

² Προξένος) ἔτως ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ τὰς ἐν αἰαῖς πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν ¹ ἐπιδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, ἐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

¹ ῥέγχος) ² ὁ νεωχμός, ὡς καὶ τῷ Περὶ πτισσάνης.
³ ῥινουχογραφηθεῖσα) ῥίνα ὑπ' ὄνυχος ⁴ ξυθεῖσα.
⁵ Γράψαι γὰρ λέγεται τὸ ξέσαι ὡς καὶ Ὀμηρος φησὶ, Νῦν δὲ ⁶ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός.
⁷ ῥινός) τὸ δέσμα.
⁸ ῥομβός) ἐπιδέσμη ὄνομα.

ῥεμ.

¹ ἐπιδεχομένη MS. D. ² ὁ νεωχμός MS. D. ροχμός Foef.
 ex conii. et emendatius ῥέγχος et ῥογμή. ³ ῥίς ὄνυχο-
 γραφηθεῖσα et ῥίς ὑπ' ὄνυχος ξεθεῖσα Foef.

ri loco Scholiaſtes περὶ πιν-
 πρᾶσκων exponit. Hesych.
 περὶ πιν ἐμπολᾶν, et πέρνησον,
 πῶλησον.

z. Vide Foef. p. 531.

a. Galenus in Exeg. habet
 ῥέγγιν καὶ ῥέγκος, quod pa-
 rum refert, quia ſecunda ſyl-
 laba utroque modo, ſcilicet
 per π et per χ ſcripta apud
 Hippocratem reperitur. Si-
 gnificat ſtertorem, ductum-
 que eſt nomen, inquit Gale-
 nus, a ſtrepitu, qui ſtertendo
 fit, ut etiam verbum ῥέγγειν.
 Locus, quem auctor adducit
 ex libro de ptiſana, eſt in pri-
 mo de rat. vict. morb. acut.
 t. 30. p. 369. v. 48. Alii vero
 ab orthopnea et ῥέγγος ſter-
 tore ſuffocati. Et t. 36. p.
 370. v. 4. immo ῥέγγιν ſter-
 torem facit. Quinto de morb.
 vulg. p. 339. v. 19. de Her-

mophili filio: Sequentiautem
 die voce deſtitutus iacebat,
 ῥέγγων ſtertens. Et p. 343.
 v. 6. de muliere anginoſa:
 Quarta die conuulſa voce de-
 ſtituta, ῥέγγος ſtertor. Et
 libro ſeptimo p. 356. v. 14.
 de anginoſa apud Metronem:
 Et v. 22. de Cteſiphone:
 Strangulatio cum ῥέγγος ſter-
 tore. Et p. 357. v. 27. de
 Antiphanis filio: Scribitur
 etiam et verbum ῥέγγειν per
 χ. Primo de morb. p. 133.
 v. 27. de ſuppuratis: Et ſpu-
 to quidem ſuffocatur, et ῥέγ-
 χει ſtertit, dum non purgatur.
 Et p. 139. v. 32. de pleuriti-
 de: Deinde ῥέγγχει ſtertit,
 dum non purgatur. Et libro
 tertio p. 356. v. 10. et 14. de
 pleuritide: Et ῥέγγχη ſtertat
 in peſtore. Et v. 17. Hoc
 etiam ῥέγγχος ſtertentibus da-
 to.

Προξένος) sic antiquiores appellabant eos, qui in aliis ciuitatibus manebant, et hospitio excipiebantur, et qui curam habebant amicorum, qui ciues non essent.

PRINCIPIVM P.

Ῥέγνος) strepitus stertentis, sicut et in libro de pituitana.

Ῥινουχογραφήσεια) nasus ab ungue scalptus. Nam γράψαι dicitur τὸ ξέσαι, hoc est, notare, sicut et Homerus inquit: Νῦν δὲ μ' ἐπιγράψας τὰρσόν ποδός, hoc est: Nunc autem quum mihi pedis tarsum leuiter notarit. Ῥινὸς τὸ δέρμα, hoc est, nasi cutis.

Ῥόμβος) est vinculi nomen.

Ῥέμ-

⁴ ξεθεῖσα MS. D. et sic mauult St. ⁵ γράφαι MS. D. ⁶ MS. D. omisso μ' habet δ' ἐπιγράψας. ⁷ ῥόμβος ex emend. St.

to. Scribitur autem per κ. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 13. de puella, quae de rupe cecidit: Ῥέγνος stertor, spiritus densus velut morientium. Et libro septimo p. 362. v. 44. de puella, quae de rupe ceciderat: Ῥέγνος stertor habebat. EUST. V. Foef. p. 551.

b. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 348. v. 11. de aegrotante ex lassitudine: Secunda die capitis grauitas, lingua combusta fuit, ῥίς ὀνυχογραφήσεια, nasus unguibus conscalptus, vel rescissus. Quem locum emendare possemus, et cum Erotiano legere ῥινουχογραφήσεια, licet parum referat. Locus Homeri est Il. XI. v. 388. EUST. Legitur etiam ῥίς ὑπ' ὀνυχός ξεθεῖσα. Ego ξεθεῖσα qui-

dem malo (quia sequitur ξέσαι), sed ῥίνα potius retineo. s r. Vide Foef. p. 554.

c. Sic quoque Hesych. ῥινὸς δέρμα, et ῥινόν, τὴν βύρσαν, τὸ δέρμα.

d. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 49. Ex deligationibus enim haec maxime varia est, et quae plurimas fascias habeat, et interruptiones ac interceptiones cutis maxime varias ῥομβοειδέας rhombiformes. In cuius com. Galenus inquit: Rhombi figuram eam quae aequa latera habet, sed angulos non rectos, dixit, nam et Euclides ita rhombum finit, nosti autem ex fasciis primam fere nominari rhombum, quum eam figuram potissimum repraesentet. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. de vinculorum specie-

^e 'Ρομβοειδέσατον) καμπυλώτατον. 'Ρεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ σρεβλὸν λέγεται. Καὺτὸς δὲ πρὸ Φησί, καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπων πλευραί εἰσι.

'Ρεμβοειδέα) τρόπον ² πλαγίων, ἐπὶ τῷ κατὰ τι μὲν ³ κοίλῃ, κατὰ τι δὲ ⁴ καμπύλῃ. Ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν.

^ε 'Ρωδὴ ὅσα) τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῷ εἶναι εἰρημένα.

Ροι-

* Βεμβροειδέσατον MS. D. 'ρεβοειδέσατον Eust. 'ραιβοειδέσατον Foes. 'ρυβοειδέα τρόπον Foes. ² πλαγίων et πλασιων Chart. πλαγίως vulgg.

speciebus: Species vero hae sunt, simplex, rotunda, in orbem, ascia, sima, oculus, ῥόμβος, rhombus et semisecta. EUST. Scribe potius ῥόμβος. ST.

e. Vel 'Ρεβοειδέσατον etc. Galenus in Exeg. habet ῥαιβοειδέα retortum. Locus, quem Erotianus ex Hippocrate adducit, est in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Hominis autem costae καμπυλώταται maxime curuae sunt, ῥοβοειδέα τρόπον obtorto modo. Vaticanus codex habet ῥαιβοειδέα, et quidem rectius. In cuius com. Galenus inquit: Hippocrates explanationis vel exempli causa usus fuit verbo ῥοιβοειδέα, quod maiorem affert obscuritatem, quam res ipsa, cuius gratia id exemplum affertur. Tunc fortasse vox erat usitata, alioquin verba haec ῥοιβοειδέα τρόπον, non dixisset: deinde usu explosa, obscura effecta est. Vox quidem ῥοικοειδέα per κ

apud Theocritum curuum significat in eo carmine, ubi inquit: 'Ροικὸν δὲ κεν ἀγρίε-
λαιας δεξιτέρα κόρυζαν. At clauam incuruam ex oleastro dextera habebat. Idem quoque significat apud Archilochum, quum scribit: Ἀλλὰ μικρὸς τις εἴη καὶ περὶ νήμας ἰδεῖν. 'Ροικὸς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποτὶ καρδίης πλέως. Sed paruus is sit, atque curvus cruribus. Aptus stabiliter, corde plenus, ingredi. Apud Nicandrum similiter: Ἀλλοὶ δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεις ἂν τὰ παγέροις Γυλα βαρύνονται. Sunt alii aequales curuis, similesque paguris. Membra grauantur. Per β autem scriptum ῥοιβὸν, nescio quid sibi velit, quamquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ. In mochlico p. 505. v. 45. de costis: Ab anteriore autem parte, iuxta pectus, laxam non mollem summam partem habente, specie prae cunctis anima-

ῥεβοειδέσατον) maxime curuum. Nam ῥέβον et γαῦσον dicitur distortum. Et ipse quidem inquit: Ὁμίνης κοῖται καμπυλώταται, hoc est, maximae curuae sunt, ῥεβοειδέα τρόπον, id est, πλαγίως, hoc est, oblique. Dicitur de aliqua re partim concaua, partim incuruata, sicut Cinesias ponit dictionem.

Ῥωδέα ὅσα) ossa, quorum alterum ab altero separatur: metaphorice dicta ἀπὸ τῆς ῥεῖν, quod est, fluere.

³ κοῖλον MS. D. ⁴ καμπύλον MS. D. ⁵ ῥωδέα Eust.
 ῥοικώδη quaedam exeiηpl. ῥοιῶδη Chart.

animalibus ῥομβοειδέσατον maxime obtorta. Qui locus fortasse corrigendus esset, et ῥαιβοειδέσατον legendum. Sunt tamen exemplaria ita varia, ut difficile sit iudicare, hoc an illo modo haec vox scribi debeat. Aliqui enim Erotiani codices habent ῥεβοειδέα; alii ῥεμβοειδέα. Exemplar Hippocratis ῥοβοειδέα, quo modo etiam Graecus Galeni codex habet. Latinus enim legit ῥοιβοειδέα, sed num recte, tu iudex esto. EUST. Accusat. τρόπον est Hippocratis, ideoque ita scribi debuit, ῥεμβοειδέα τρόπον) sicut habes paulo post ῥυβδοειδέα τρόπον. Sed pro ῥεμβοειδέα habent vulgatae edd. Hippocratis ῥοβοειδέα in Libro περὶ ἄρθρων, ubi scribit: καμπυλώταται δὲ πλευρὰ ἄρθρων εἰς ῥοβοειδέα τρόπον. In qua etiam lectione multum se torquet Galenus, et scripturam aliam affert, posito videlicet κ pro β, nectamen ῥοκοειδέα, sed ῥοικοειδέα

scribendum fuerit. Hic certe in quibusdam codicibus scriptum est paulo ante ῥεβοειδέσατον, non ῥομβοειδέσατον. Ego autem facile adducerem, ut crederem, Erotianum ῥαιβοειδέσατον, et ῥαίβον scripsisse, nisi ῥεβὰ καὶ κυλλὰ, item ῥεβῶν ἢ ῥοικῶν apud Galenum inuenirem, ita scribentem, καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλεσσά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ καὶ κυλλὰ. Imo vero quum aliter hic exponat ῥεβὰ, quam exposuit alibi ῥομβοειδή, nihil hic locus illi, quam proposui lectioni obstare videtur. De his tamen aliorum esto iudicium. Sed illud addendum mihi est, pro πλαγίων legi etiam πλασίον, quod ex πλασίον non dubito quin prae detortum sit. Quamquam πλασίως aduerbium aut πλαγίως malim, ut paulo post ῥυβδοειδέα τρόπον exponitur per aduerbium ἀγκυροειδῶς. ST. Vide Foef. p. 550. f. Non reperio apud Hippocratis

10 νο⁸ 1 Ροικώδη). 2 αἰπλά καὶ γαῦσα καὶ σρεβλά 3 ἐκά-
λεσαν.

4 Ρίξη αἰθραίνης) τῆς ἀγρίας δηλονότι μαλαάχης,
ἢ Ρωμαῖοι 4 Ἰβίσκον καλεῖσι.

5 Ρυβδοειδέα τρέπον) ἀντὶ τῆς ἀγκυροειδῶς. Ρυ-
βδὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλεῖται.

6 ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

7 Συχνόν) Βακχεῖος ἐν γ' φησὶ πολὺ, ἐκ ὁρῶς.
8 Ἐσι γὰρ τὸ συνεχές.

Σπλη-

9 1 ροικώδεα Eust. et Iunta.

pocratem ροωδέα ὀσέα, sed in pluribus locis ροώδεες lego. Primo de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 303. v. 1. Lippitudines ροώδεες fluidae. In cuius com. Galenus inquit, dixisse lippitudines ροώδεες (quas manantes vel fluidas vertunt) humidas, ut ab humida constitutione profectas existisse. Et t. 36. p. 304. v. 1. Erant autem, quae his fiebat, haec, dysenteriae, tenesmi, lienteriae, et ροώδεες alui profluvia, ut Germanus interpretis vertit. Et Galenus in com. ait, fluxus ventris vocare, quum humidae excretiones, et semper, et continenter deiciuntur. Et libro sexto com. 2. t. 32. p. 344. v. 48. Ομμάτων ροωδέων, oculorum fluxiones, si alias conducere videtur, reuellere ad fauces conuenit. Libro de vulneribus capitis p. 452. v. 37. Primum quidem mulieres morbosas, et ροώδεας humidas esse. EUST. In vul-

2 ἄπερ αὐτὸς αὖ Foes. mauult.

gatis editt. Hippocratis legitur ροιῶδη in L. περὶ ἀρθρων, Ροιῶδη μὲν γὰρ τὰ ὀσέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. At in mochlico ροικώδη τὰ ὀσέα legitur, sequentibus iisdem verbis, videlicet τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι etc. Legimus tamen et ροώδεες apud Hippocratem, sed alia significatione. Nam epid. L. I. habemus, ἤρξαντο μὲν ἐν τῷ πρῶτον ὀφθαλμοῖς ροώδεες, ubi Galeno ροώδεες significat ὑγρὰ. Ibidem vero scriptum est, ἦν δὲ τετέοισι τὰ γενόμενα δυσεντεριώδεα, καὶ τεινεσμοί, καὶ λειεντερικοί καὶ ροώδεες: Vbi Galenus ροώδεις δὲ λέγει, inquit, τὰς χωρὶς τέτων τῶν εἰρημένων παθημάτων διαχωρῶντας αἰετὰ καὶ συνεχῶς ὑγρὰ διαχωρήματα. Sed apud eum ita scriptus est Hippocratis textus, καὶ τεινεσμοί καὶ λειεντερικοί καὶ ροώδεες. Legitur autem apud eundem Hippocr. in L. de vulneribus cap. πρῶ-

Ῥοικῶδεα) quae et γαῦσα et σρεβλά, hoc est, distorta et peruerfa appellauit.

Ῥίζη ἀλθαίης) agrestis scilicet maluae, quam Romani ibiscum appellant.

Ῥυβδοειδέα τρόπον) id est, ἀγκυροειδῶς instar anchorae. Nam huiusmodi figura ῥύβδον appellatur.

PRINCIPIVM Σ.

Συχνόν) Bacchius in tertio libro inquit multum: non recte, est enim continuum.

Σπλη-

³ ἐκάλεισε Foef. ⁴ ἡ βίσκον MS. D.

τον μὲν τὰς γυναικας νοσεράς καὶ ῥοικῶδας εἶναι. Ex quibus quidem locis aliter hanc vocem accipi manifestum est. Erotianum tamen ῥοικῶδῃ ὅσέα legisse, etymologia, quam affert, aperte ostendit. st. V. Foef. p. 555.

g. Galenus in Exeg. habet ῥοικῶ retorta. Hanc vocem non reperio. Sed quarto de art. t. 68. p. 502. v. 3. de pede legimus: Ῥοικῶδῃ μὲν τὰ ὅσέα, obtorta enim fiunt ossa, nerui autem inter se communionem habent. Sic vertit Germanus interpres. Ex Galeni autem interpretibus alii vertunt, ossa enim molesta sunt, alii, fluida enim ossa euadunt, quia, ut arbitror, legunt ῥοικῶδῃ, ut habet codex Aldinus, et quidam Galeni. Hanc sententiam repetit Hippocrates in mochlico, p. 509. v. 28. Praeterea in libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 7. de Nomadum mollitie et humiditate artuum: Ῥοικῶ δὲ

fluida vero fiunt, ac lata, scilicet corpora. Et v. 11. Muliebrium autem corporum formae ad miraculum usque ῥοικῶ καὶ fluxae existunt. EUST. Deprauatus est hic locus, ac fortasse pro ῥοικῶδῃ ἀπλῶ scripterat Erotianus ῥοικῶ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum, eo enim modo legitur apud eum locus quidem libri περὶ αἵρων, nisi quod interiicitur γίνεται post δέ. Quod si ita scripsisse illum censeamus, nimirum omissa esse aliqua verba ante καὶ γαῦσα dicere cogemur. At in quibusdam codicibus habetur, ῥοικῶα, ἅπερ καὶ γαῦσα, et ἐκάλεισαν pro ἐκάλεισε. Ex quibus ἅπερ quidem libenter sumferim, at ῥοικῶα non item. st.

h. Vide supra ad vocem ῥομβοειδέσατον.

a. Primo de morb. mul. p. 252. v. 11. Συχνῶ semper aliquid supponere oportet. Et libro secundo p. 265. v. 41. Et

^b Σπληνός ¹ κατ' ἔξιν) Βακχεῖος ἐν ἁ Φησί κατὰ συνέχειαν. Ὁ δὲ Γλαυκίας, κατ' εὐθυρίαν. Ἐκεί-
τεροι δὲ ἐλλειπῶς ἔγραψαν· ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐ τῶν ἐν δη-
λασῶν ἐσιν, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν συνέχειαν, ἐν δὲ τῷ
Κατ' ² ἡτρεῖον, καὶ τῷ περὶ ³ καταγμάτων Φησὶν,
ἔξιν τῷ ἔλκεος, ἢ τῷ κατάγματος τὸ πέρασ. Παρὰ
τὴν ἀφίξιν κινήσεις, ἥτις ἐστὶ πέρασ κινήσεως. Ἐν δὲ
τῷ β' καὶ δ' τῶν ⁴ Ἐδημιῶν, τὴν ἔξιν ἀντὶ τῆς εὐθυ-
ρίας τάττει.

Σιὰ-

¹ κατ' ἔξιν coniunctum MS. D. ² ἡτρεῖον MS. D.

sanguis συχνόν multus prodie-
rit. Et p. 274. v. 37. de men-
sibus: Et si quidem συχνά fre-
quentes fuerint. Et p. 288.
v. 2. Aromata vero συχνά
multa in vnguentum iniicito.
Primo de morb. vulg. com. 3.
t. 22. p. 309. v. 2. de Epicra-
tis vxore: Minxit melius co-
lorata, συχνήν multam sub-
sidentiam habentia. Et libro
septimo p. 367. v. 17. de Eude-
mo: Et συχνά multum deam-
bularet (scilicet imperarunt
medici). Tertio de fract.
t. 8. p. 465. v. 35. Id, quo
primo deligamus, συχνῶ mul-
to latius fit ipso vlcere. Et
t. 21. p. 466. v. 48. de sple-
niis: Συχνῶ multo vero lon-
giora, quam vt semel (scili-
cet circumduci possint). Li-
bro de vlceribus p. 513. v. 42.
Superne vero super spongiam
folia sint συχνά multa. Sic
passim vertit Germanus inter-
pres, et aliter quam Erotia-
nus. EUST. Vide Foef. p.
602.

b. Verba adducta sunt in
primo de morb. vulg. com. 3.
t. 20. p. 308. v. 21. de Hero-
phonte: Doluit iuxta inguen,
tumor primum σπληνός κατ'
ἔξιν e directo splenis. Et li-
bro secundo, lect. 3. p. 315.
v. 28. Κατ' ἔξιν e directo et-
iam laterum intentio doloro-
sa, et praecordiorum inten-
tiones. Et libro quarto, p.
332. v. 34. Aurem κατ' ἔξιν
τῷ σπληνός e directo splenis,
et lateris dolebat. Et v. 40.
de Lycino Grammatico: Post-
ea etiam sanguinis quid ex-
nare κατ' ἔξιν e directo ma-
nauit. Et libro sexto, com. 1.
t. 6. p. 343. v. 22. de renum
dolore: Torpor femoris κατ'
ἔξιν e directo. Et com. 2. t.
12. p. 344. v. 17. Κατ' ἔξιν e
directo, et laterum dolor, et
praecordiorum intentiones,
et splenis eleuationes, et e
naribus eruptiones, et aures
κατ' ἔξιν e directo. Et t. 13.
p. ead. v. 19. Vtrum igitur
omnia, aut quae quidem ex
infer-

Σπληνὸς κατ' ἴξιν) Bacchius in primo inquit, κατὰ συνέχειαν, hoc est, per continuationem. Glaucias vero secundum rectitudinem. Vterque vero imperfecte scripserunt: Quandoquidem haec vox non est ex iis, quae vnum significant. Sed hic quidem continuationem. In officina vero medica, et in libro de fracturis inquit, ἴξιν τῷ ἔλκεος, ἢ τῷ κατάγματος τὸ πέρας, hoc est, itionem vlceris, vel fracturae terminus; παρὰ τὴν ἀφίξιν κινήσεως, id est, motus secundum itionem, quae est terminus motionis. In secundo vero et quarto epidemiorum τὴν ἴξιν pro rectitudine ponit.

X 2

Σιά-

³ σαγμάτων MS.D. ⁴ Ἐπιδημιῶν MS.D. Eust. et Iunta.

infernis sursum κατ' ἴξιν e directo, qualia sunt, quae iuxta maxillas, aut circa oculum, aut aurem? quae vero ex supernis deorsum, non κατ' ἴξιν e directo? Atqui et anginosi rubores, et laterum dolores κατ' ἴξιν e directo. Et libro septimo, p. 358. v. 15. Et Ex-armodi famulus similiter dolorem habebat ad femur, et non κατ' ἴξιν e directo vulneris. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 369. v. 36. de ptisana: Nusquam enim adhaeret, neque secundum thoracis ἴξιν rectitudinem moram trahit. Quem locum Galenus exponens ait: Scire se Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte rectum tramitem, quandoque vero etiam lationem. Secundo de fract. t. 12. p. 460. v. 18. At vero sana fiunt in viginti diebus perfecte omnia, exceptis his, quae cum tibiae ossibus

communione habent, et cum ipsa τῇ ἴξει e directo. In cuius com. Galenus inquit: Volens significare e regione, κατ' ἴξιν dixit, quam loquutionem saepius, variisque in locis usurpauit: sed et paulo inferius eadem ter ex ordine vtitur, de crure pertractans, quum ait: nimirum t. 65. p. 463. v. 38. Femoris enim caput superius, corpus fert: id autem ab interiori cruris parte situm est, et non ab exteriori, sed κατὰ τὴν τῷ ἀντινημίσ ἴξιν, e regione tibiae, tum quia pars altera corporis, τῇ ἴξει e regione huic propius accedit, quam ad exterius os, adde quod os interius plenius est, quam exterius, non secus atque in brachio, vbi os, quod κατὰ τὴν τῷ μικρῷ δάκτυλῃ ἴξιν, e regione minimum digitum spectat, tenuius est, et longius. In cuius textus principio,

^c ¹ Σιάλοχοι) οἱ σίαλον ² πικρὸν ἀθροίζοντες.

^d Σπαργᾶ) ³ ὀρέγεται. Ἀντὶ τῆς ἐπιθυμίας.

^e ⁴ Σκορδίνημα) γραφέται καὶ ⁵ Κορδίνημα. Οὕτω δὲ ⁶ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ⁷ καρηβαρεῖν ὥς καὶ Ἀριστοφάνης.

^f Σήψ) Σηπεδών.

Σπογ.

¹ σιαλοχόοι apud Hippocr. ² Pro πικρὸν malim πυκνὸν Gesn. ³ ὕρεται MS. D.

cipio, nimirum v. 23. eiusdem paginae inquit: Ceterum ferularum locationes vitare oportet κατὰ τε τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν secundum malleolorum rectitudinem. Et libro tertio t. 10. p. 465. v. 37. quem locum innuere videtur Erotianus: Itaque linteum iniicere oportet κατ' αὐτὴν τὴν ἴξιν τῆς ἑλκεος secundum ulceris rectitudinem. Galenus exponens hunc locum ait: Ἰξιν semper intelligere Hippocratem e regione, modo in longitudinem corporis, modo in latitudinem, veluti nunc. Et t. 12. p. 466. v. 5. Si tamen ferulas appo- fueris μὴ κατὰ τὴν ἴξιν τῆς ἑλκεος non secundum rectitudinem ulceris appones. Vbi Galenus rursus ait: E regione nunc intelligere in longitudinem, in hanc siquidem ferulae apponuntur. Hic aduertendum est, Erotianum haec verba subiungere, ἢ τῆς κατὰ γάματος τὸ πέρας, quae nusquam inueni. Primo de officina medici, t. 15. p. 502. v. 34. Ad se ipsum vero, si-

quidem sedeat, pedes εἰς τὴν ἄνω ἴξιν κατ' ἴθυ secundum rectitudinem sursum versus, e directo ad genua sint. In cuius com. Galenus inquit: Quum e regione accipi bifariam possit, modo in his, qui membrum in longitudinem extendunt, modo in his, qui ipsum recta deorsum continent, sicuti vbi stamus, iure, deorsum ad rectam lineam, addidit: vt semper autem consuevit, situm e regione ἴξιν appellat. Et libro secundo, t. 12. p. 503. v. 23. Deligare oportet dexterās partes in sinistras, et sinistras in dexterās, excepto capite: hoc vero κατ' ἴξιν secundum rectitudinem. Vide ea, quae scripsimus in annotatione dictionis εὐθυωρίδα. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. sect. 2. p. 314. v. 18. Quibus vero etiam cum febre, hi multo magis, et difficulter spirabant, et διαλεγόμενοι σιν ἀλλοχόοι aliena loquebantur. Vaticanus codex habet διαλεγόμενοι σιαλόχοοι inter loquendum saliuam ex ore emittebant.

Σιάλοχοι) illi, qui congregant sputum amarum.

Σπαργᾶ) appetit, pro desiderat.

Σκοδίνημα) scribitur et σκορδίνημα. Sic autem antiquiores dicebant τὸ καρηβαρεῖν capite grauari, sic et Aristophanes.

Σῆψ) putredo.

X 3

Σπογ-

⁴ σκοδίνημα MS. D. et sic Eust. et Iunta. ⁵ σκορδίνημα MS. D. ⁶ ἔλεγεν MS. D. ⁷ καρηβαρεῖν MS. D.

tebant. Alii καὶ διαλεγόμενοι σιοιλοχόοι fortasse, et quidem rectius, καὶ διαλεγόμενοι σιηλοχόοι scriberetur. Caluus vero, vt coniicio, legit, ἀλλόχροοι, aut etiam ἀλλόχροιοι: vertit enim, delirabantque, discolorabanturque. Galenus in expos. t. 3. com. i. in primum librum prorrh. ait: Linguam connatam, tum ex vasis, tum ex glandulis, quas a fundenda salina σιαλοχόος vocant, humiditatem habere. Reperiuntur quaedam aliae dictiones parum a priori differentes Libro de carnibus p. 41. v. 42. A calido in neruos, et σιαλον salinam, ac mucum transiuit. Tertio de morb. p. 160. v. 32. Verum hians decumbit σιαλοχέων saliuam fundens. Et p. 162. v. 33. Quod si τὸ σιαλον salina non probe purgetur. EUST. Vide Foef. p. 564. Hesych. interpretatur τὰς προσραίνοντας σιαλὸν ἐν τῷ προσδιαλεγέσθαι.

d. Galenus in Exeg. interpretatur ὀργᾶ, turgescit. Secundo de morb. vulg. sect. 6.

p. 318. v. 29. Si superni loci σπαργᾶ turgent, qui sunt circa caput, vlcera purgatio, vomitus, hydrops; quae expositio ab Erotiani sensu diuersa est. EUST. V. Foef. p. 578.

e. Aliqui codices habent σκορδίνημα, scribitur et κορδίνημα. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 314. v. 46. Omnia talia corrumpunt, oscitatio, tussis, sternutatio, σκορδίνημα distentio cum oscitatione. Sic vertit interpres Germanus. Caluus, caligationem, alii pandiculationem. Quae expositiones ab Erotiani sensu longe distant. Vide quae diximus in annot. dictionis κορδίνημα. EUST. Vide Foef. p. 574.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 50. p. 323. v. 6. Carbunculi per aetatem multi, et aliae, quae σῆψ putredo vocantur. Sic vertit Galeni interpres. Germanus vero seps scribit, et praeterea nihil dicit. Pro qua dictione Vaticanus codex habet σῆψις putrefactio. Reperio etiam verbum

Σπογγοειδές) Οὕτως καλεῖται τὰς περὶ τὰ πα-
ρίθμια γιγνομένας φλεγμονὰς μετὰ τινος² χαυνότη-
τος πυρετῶ. Ἐνιοὶ δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πτυρωδῶδη
ἔλκη. Οἱ δὲ, τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑποσώμφια οἰδήμα-
τα, καὶ τινὰς ἔχοντα κατὰ τρέσεις.

Στλεγ-

¹ σπογγοὶ manuitt Foef.

verbum σήψη putrefecit. Quarto de morbis p. 174. v. 28. Donec totum quidquid carnosum est, σήψη putrefecerit. In quo etiam loco ter reperitur σηπεδὼν putrefactio. EUST. Vide Foef. p. 562.

g. Pro inflammatione tonfillarum hanc vocem ab Hippocrate fuisse usurpatam nusquam reperio. Galenus in Exeg. habet σπογγοὶ tonfillae in faucibus, ut in quarto de morb. vulg. sc. p. 328. v. 41. Erant autem et raucosi, et fauces inflammatae, καὶ οἱ σπόγγοι καλεόμενοι, et glandulae istae spongiae appellatae intumescabant. Ad aliarum rerum naturam explicandam, usum fuisse ea voce Hippocratem non me latet. Libro de vet. med. p. 11. v. 27. et 40. de figuris corporis: Aliae raras et hiantes, aliae σπογγοειδέα spongiformes et molles, ut lienis, pulmo et mammae. Libro de glandulis p. 56. v. 21. Natura ipsis est σπογγῶδες spongiosa. Libro de nat. offium p. 59. v. 18. de renum substantia: Σπογγοειδές spongiforme enim est ipsorum corpus ad vesicam.

Et p. 61. v. 38. de pulmone: Venis talibus existentibus, et viscere σπογγοειδέος spongiformi, ac multum humorem suscipere potente. Primo de morb. mul. p. 248. v. 14. de splene: Ut qui rarus est, et σπογγοειδής spongiformis. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 2. de Nicolai filio: Quarta ab aqua mercurialis egressit stercoracea et liquida, oletula, submucida, σπογγοειδέα spongiosaque demisit. Sic Caluus vertit; nam Germanus interpretes has duas dictiones praetermisit. EUST. Excipiunt se inuicem apud eum: Σπογγοειδές. Σκεδρή. Σαπρά. Horum prius σπογγοειδές cum Foefio refero ad epid. L. IV. p. 1121. E. posterius σαπρά ad initium L. V. p. 1142. G. ubi legitur: αἱ οἰδέεσσα σαπρὴ ἐγένετο: et paulo post: τῷ δὲ Φόινικι ἐξετμήθη κύκλος σαπρός. Vtrumque locum respexisse videtur, notans σαπρά, σέσηπότα, namque et alibi accidit, ut capiti Glossae praefigat non proprie eum casum, qui apud Hippocratem reperitur, sed alium. Hinc vero concludo intermedia στλεγ-
γίδα

Σπογγοειδές) sic appellat inflammationes, quae fiunt circa paristhmia cum lentissima quadam febre. Nonnulli verò et vlcera furfuracea in capite. Alii vero tumores quasi fungosos et habentes quaedam foramina.

X 4

Στλεγγ-

² χανοτάτα *supra*scr. v MS. D.

γίδα et σκεδρῇ epid. L. IV. reperisse Erotianum, quod confirmat Heraclides ipsi adductus: quum enim ille ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' Ἐπιδημίας de voce στλεγγίς egerit, quid potius statuemus, quam eo libro, et quidem longiuscule ab initio quaerendam esse? toto verò libro perlecto, nihil quo commode referatur, inuenio, nisi hunc locum, corruptissimum procul dubio p. 1133. Ἀσθματῶδες οἰκίτιδι, ἐνθα ὅταν ἐταγγεία ἡμορράγησε τοῖσι ἐπιμηνίοισι ἐγένετο δὲ ἄσθματα. Ἐκεῖνα ἐπαύσατο. πυρετὸς ἐγένετο. μαζὸς ἐνεπύησεν ἀριστερὸς ὑπερθεῖν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἔς. Pro ἐταγγεία Foes. coniecerat ἔτ' ἀγγεία; et ἀγγεία illud arripuit etiam Lindanus, qui more solito sua pro Hippocrateis audacter obtrudit. Ego ex ΣΤΛΕΓΓΙΔΑ, littera s oculos fugiente ΕΤΑΓΓΙΔΑ, ac dein ἐταγγεία ortum puto: quin si in loco deplorato audacius coniectare licet, lubens hic legerim: Ἀσματῶδες οἰκίτιδι, ἐπάνω τῶν ὠτων κατὰ σλεγγίδα ἡμορράγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Ἐγένετο δὲ ἄσθματα, vel si

hoc displicuerit, ἐνθα τῇ σλεγγίδᾳ εἶχεν ἡμορράγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Sensus in vtraque lectione erit idem: passam nempe hanc puellam puto id, quod saepius obserauerunt medici, vt nempe menstrua arctis nimis ac impeditis consuetis viis, aliorum ferantur, et haemorrhagias per nares, vel alibi producant: puto igitur, hanc de qua loquitur Hippocrates periodico menstruorum tempore haemorrhagiam passam in capite eo loco, vbi σλεγγίδας gestare consueuerant. Hinc quoque facile explicatur asthma illud, periodicum vt videtur, ortumque a sanguine menstruo versus superiora determinato, atque hinc pulmonem opprimente: quin et hoc confirmare videtur, quod sub finem addit, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἔς, nempe ἐνεπύησεν, vnde sc. patet sanguinem impetu versus caput latum, ibi abscessum excitasse, vnde nihil mirum si menstrua quoque eandem viam insituerint. Iam verò admisso hoc sensu, necessario simul probabitur explicatio Heraclidæ Tarentini, quam reiciebat Erotianus: nec enim video, quomo-

^h¹ Στλεγγίδα) Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος διὰ τῆς
^ε² γράφας στρεγγίδα ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' ⁱ³ Ἐπι-
 δημίας, χρυσὰ Φησὶ ⁴ τενίδιαι εἶναι, οἷς χρῶνται τινὲς
 τῶν θεωρῶν. Οὐ κατὰ λόγον νοήσας. Οὐ γὰρ δια-
 τῆς ^ε, ἀλλὰ διὰ τῆς λ' γράφεται καὶ ἐκ ^ε ⁵ χρυσῶν
 τενίδιον, ὡς αὐτὸς οἶεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ζύσεαι κα-
 θὺς καὶ Μένανδρος μέμνηται, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρ-
 χαίων.

^k⁶ Σκεθρά) ¹ ὁμοία.

Σα-
 στρεγγίδα MS. D. ² γράφαι MS. D. ³ Quidam β'. ἐ-
 πιδημίας. at ἐπιδημίων ex conl. St.

do posterioris sententia, qua
 ελεγγίδα, vulgarem strigilem
 explicat, subsistere possit:
 nec facile reiicienda Heracli-
 dae auctoritas, medici magni
 nominis, et inter Empiricos
 facile principis. Videtis de
 eo D. Cleric. Hist. Med. P. II.
 L. II. c. 7. aduocat eum ipse
 quoque Erot. in Praefat. et
 magni facit Galenus. Vide
 Cler. l. c. Sed alii forte fe-
 liciores erunt in hoc loco
 constituendo. HER.

h. In quibusdam codicibus
 perperam legitur στρεγγίδα.
 Tertio de rat. vict. morb. acut.
 t. 51. p. 376. v. 18. de balneo:
 Debent celeres perfusiones
 fieri et spongiis vtendum est
 pro ελεγγίδος strigili. EUST.
 Sed pergamus. Στλεγγίδα etc.
 Ita Erot. quae verba planissi-
 ma sunt, nisi quod pro τε-
 νίδια et τενίδιον legendum ται-
 νίδια et ταινίδιον, prout cita-
 ri video a magno Casaubono
 ad Athen. L. XV. c. 4. Στλεγ-
 γίς praeterquam quod strigi-

lem denotat, saepe etiam si-
 gnificat taeniam, qua caput
 euincire solebant. Hoc orna-
 mentum θεωροῖς tribuit He-
 raclides, i. e. vt Eustach. et
 Foef. accipiunt, illis qui pu-
 blicitus missi oracula consu-
 lebant. Vide Erot. in Θεω-
 ρῆς, verum non his peculiare
 fuit hoc gestamen: quippe
 Scholiast. Aristoph. Foelio
 adductus, et ex eo Suidas,
 notant ελεγγίδα esse χρυσῶν
 ελασμα τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν
 τῶν γυναικῶν. Ἐλασμα vo-
 cant, quod Heraclides, ται-
 νίδιον, et potuit vtrumque ob-
 tinere, vt nempe opulentio-
 res laminis aureis hunc in fi-
 nem vtrentur, quae, quod
 figura incurua strigilem refer-
 rent, ελεγγίδες dictae sunt;
 cetera vero taeniis deauratis,
 vel et alius coloris. Ita Pol-
 lux L. VII. f. 179. ἐστὶ δὲ καὶ
 ἑτερόν τι ελεγγίς, δέρμα κε-
 χρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κε-
 φαλὴν φορεῖται: vnde liquet
 non semper aureas fuisse,
 quod

Στλεγγίδα) Heraclides quidem Tarantinus cum ρ scribit $\varsigma\epsilon\gamma\gamma\acute{\iota}\delta\alpha$ in secunda explicatione quarti de morbis vulgaribus, dicit esse quasdam fascias aureas, quibus utuntur nonnulli τῶν Θεωρῶν, hoc est, oraculi consultores: quod non recte intellexit. Neque enim per ρ , sed per λ scribitur, et non est fasciola aurea, ut ipse opinatur, sed consuetus strigil, sicut et Menander meminit, et antiquorum reliqui.

Σκεθρή) similis.

X 5

Σα-

⁴ τετυδα MS. D. ⁵ χρυσῆ MS. D. ⁶ σκεθρή MS. D. et Eust. sic et quaedam exempl. Hipp. verum vitiose.

quod recte monuit Casaub. l. c. Locus Athenaei hic est: ἐν ταύτῃ (agit de Promachiis, festo Laconum,) συμβαίνει τὰς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλὰ μὴ σεφανέσθαι ἢ ἐλεγγίδι, τὰς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παιδας ἀσεφανώτερας ἀπολεθεῖν: quae verba et ipsa docent, non semper e materia pretiosa paratas fuisse τὰς ἐλεγγίδας. Lenas olim in theatrum inducebant purpurea taenia redimitas. Poll. L. IV. f. 120. Αἱ δὲ μαστροκοί, ἢ μητέρες ἐταῖρων, ταυνιδίον τι πορφυρεῖν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν, iure hoc lenarum ornamentum ἐλεγγίδα πορφυρέαν dixeris, sed his missis, agamus quod instat. Culpat Heraclidem Erotianus, quod $\varsigma\epsilon\gamma\gamma\acute{\iota}\delta\alpha$ scripserit per ρ : recte puto, nisi tamen in vitiosum exemplar inciderit, et sic iniuria eum criminetur. Verum id maioris momenti, quod Heraclidis explicationem penitus reiiciat, et quum

ille capitis fasciam intellexisset, ipse vulgarem strigilem intelligat. Arbitrium interponere non licet nisi inspecto loco Hippocratis, quem Glossa hac respexerat Erotianus. HER. Vide Aristoph. Scholiast. in ἰππεῦσι p. 222.

i. Legitur etiam β' ἰπιδημίας, fortasse autem ἐπιδημιῶν scribendum est. ST.

k. Galenus in Exeg. exponit diligenti. Primo de morb. mul. p. 236. v. 26. His igitur consideratis, et animadversione σκεθρῇ diligenti expensis, totum etiam corpus inspicito. Quae interpretatio cum Erotiani expositione non conuenit. Vide infra in annot. dictionis σκεθροτέρης. EUST. Vide Foef, p. 570.

l. Non dubito quin corruptum sit ὁμοια, sed quid pro eo reponi possit non video. Quod autem ad σαπρὰ attinet, male post ὁμοια ponitur, quasi vnum ex iis nominibus, quibus σκεθρὰ explicatur.

Est

^m Σαπρά) σεσηπότα. Ὡς καὶ Ἰππώναξ ἐν αἰ-
ⁿ Ἰάμβων Φησὶ, ² μαδῶντα δὴ καὶ σαπρὸν.
^o Σίτος πονηρὸς) νῦν τὸν σίτον ἀντὶ τῆς κοπρίας τέ-
 ταχε.

^p Στενυγρῶσαι) ³ ἀποσεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τό-
 πον τινὰ ἐν ᾧ ἡ ὑγρασία ἐστὶ.

Σκελε.

¹ ἰάμβω MS. D. et Eust. ² μυδῶντα reponit St.

Est enim vocabulum Hippo-
 cratis, quod per participium
 σεσηπότα exponitur. Ideo-
 que scribendum Σαπρά) σε-
 σηπότα. ST. Quod etiam vidit
 Eustachius, quocum consentit
 Iunta; vulgg. priori addunt.

m. Secundo de diaeta p. 96.
 v. 42. de carnibus: Verum
 antiqua, et σαπρά) marcida,
 magis quam recentia alium
 mouent. Primo de morbis
 p. 133. v. 21. de suppuratis:
 Purulento pulmone, ac σαπρῆ
 putrido facto (scilicet, perit).
 Et libro secundo p. 144. v. 36.
 In naso mucus crassius, ac σα-
 πρῆ putridus fuerit. Primo
 de morb. mul. p. 251. v. 29.
 de vlceribus vteri: Et breui
 σαπρά) putrida fiunt. Quinto
 de morbis vulg. p. 335. v. 12.
 Verum Phoenici circulus σα-
 πρὸς putridus exsectus est.
 Et p. 338. v. 12. de Maliense:
 Et ad ossa procedebat σαπρά)
 putrida. Et p. 339. v. 13. de
 Aristionis ferua: Et ossa σα-
 πρά) putrida abscefferunt. Et
 libro septimo, p. 366. v. 48.
 de Anaxenore: Liuefacta sunt
 omnia circumcirca, et σαπρά)
 putrida videbantur. Tertio

de fract. t. 45. p. 469. v. i. Et
 quibusdam quidem ex veteri
 vulnere aliqua ossa σεσάπρι-
 σαι emarcuerunt. Et v. 5.
 Aliqua eo quod discedunt re-
 siccata, et σαπρά) marcida
 fientia, desquamantur. In
 cuius com. Galenus ait: Ossā,
 quae putrescunt σεσάπρισαι
 dixit, verbo ducto a nomine
 σάπρις nominant autem quae-
 cumque corrupta sunt σαπρά),
 idque non recte, quaecumque
 enim et vetusta et diuturna
 sunt, ab ipso dicuntur σαπρά).
 In expositione etiam t. 20. li-
 bri secundi ait: Vocat item
 Hippocrates carnem, quae
 putrescit, σαπράν, μυδῶσαν,
 σηπομένην, atque aliis etiam-
 num vocabulis. Libro de vl-
 ceribus p. 515. v. 48. Myfi
 quam leuissime tritum insper-
 gito in ea, quae humida sunt,
 et σαπρά) putrida. EUST.

n. Repono μυδῶντα. Nam
 μαδῶντα longe aliud signifi-
 care scimus, et apud Gale-
 num legimus, λέγει ἐν αὐ-
 τὸς καὶ σαπράν σάρκα καὶ
 μυδῶσαν καὶ σηπομένην. ST.

o. Primo de rat. vict. morb.
 acut. t. 32. p. 369. v. 37. Et-
 enim

Σαπρὰ) putrida, sicut et Hipponax in primo Iambo inquit: humectantem, et σαπρὸν, hoc est, putridum.

Σῖτος) nunc σῖτον pro stercore posuit.

Στενυγρῶσαι) arefacere, et constringere aliquem locum, in quo humiditas est.

Σκελι-

ἀπὸ στεγνῶσαι MS. D.

enim verbi causa quibus σῖτος cibus intus inclusus est, si quis non facta deorsum evacuatione, forbitionem dederit, etc. In cuius com. Galenus ait: Σῖτον cibum dixit, quod ἀπὸ πῶν σιτίων a cibariis in intestinis continetur excrementum, quod Graeci σκύβαλον et κόπρον, id est, sterces appellant. Et in sexto de morb. vulg. com. 1. t. 5. et 6. p. 343. v. 19. In renem dolor gravis, quum implentur σῖτες, cibo, etc. Galenus in com. ait: Dolores autem eo potissimum tempore in renibus excitari dicit, quo replentur σῖτες cibo. Quumque duo ab hac voce σῖτος cibus apud ipsum significantur: in utroque significato veridica oratio est: siue de assumtis cibariis, ex quibus sanguinis multitudo creatur, siue de alimenti recrementis, quae in intestinis colliguntur, intelligas. Nonnumquam enim et ista cibos nuncupat, ut in libro de rat. vict. in morb. acut. ita inquires: Quibus enim σῖτος cibus in intestinis occlusus est, etc. EUST. Vide Foef. p. 568. Eadem significatione est, apud Are-

taeum de cur. acut. L. II. c. 4. παλαιὸς σῖτος.

p. Galenus in Exeg. exponit, in angustum redigere: aliqui vero claudere humorum exitus, et arefacere. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 1. p. 344. v. 1. Dilatare, στενυγρῶσαι constringere, alia quidem, alia vero non. In cuius com. Galenus ait: Secundam syllabam huius vocis στενυγρῶσαι cum tenui spiritu, non cum denso, legendam esse: neque enim cum hac dictione ὑγρὸν, ut quis forsan putare posset, composita est, nam ignorat iste ab Ionibus σενὸν, id est, angustum, στενυγρὸν appellari. Huius autem rei testis locuples Simonides fuerit in his carminibus ita scribens: *Non sane quisquam sic umbrosis in montibus Vir leonem timuit, neque pardalim, Solus στενυγρῶ angusto occurrens in tramite.* Quo in loco στενυγρῶ idem significat, quod σενῶ arcto. Primo de artic. t. 66. p. 478. v. 8. Nam et sedes intercluditur, et linthea in hac στενυχωρή loci angustia acervata fiunt. Quem locum Galenus exponens ait: Loci angustiam dixit στενυχωρήν,

cd. 9¹ Σκελεφρὲς) τὰς λεπτὰς καὶ σκελετώδεις.

1. 2 Στόμαχος κύσεως) 3 ἔως καλεῖ τὸν τῆς κύσεως τράχηλον, καὶ τὸν τῆς μήτρας ἐν ἡ Γυναικείων στόμαχον καλεῖ.

Συνασκήσει) συναρμόσει.

1. 4 Στερίφνες) πυκνές. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν φησὶ — — στερίφνοι γέροντες, περήνιοι, ἀτέραμνοι, μαρμαθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνιοι.

σοφία 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. Σομ-

1 σκελεφρὲς MS. D. sed *supra*scr. ε. σκελεφρὲς Eust. et Iunta. σκεληφρὲς vulgg.

χωρήν, quod nomen, vt quibusdam placet, non componitur ex vocabulis ὑγρῶ, σέ-
νε et χώρας, quae significarent humidum angustum locum: sed deducitur a voce σενυγρόν, quae nihil amplius sibi vult, quam σενόν, quod significat angustum: vnde quadam additione, (quam figuram παραγωγὴν dicunt) deducitur σενυγροχωρήν, quae nihil aliud sibi vult, quam angustiam: quod ex iis euidenter colligitur, quae Simonides in supradictis carminibus scribit: Effertur autem secunda syllaba tenui spiritu. Et libro tertio, t. 8. p. 484. v. 10. de spina gibba: Multam igitur σενοχωρήν angustiam faucibus exhibet etiam hoc os intro vergens. EUST. Vide Foef. p. 586.

q. Galenus in Exeg. exponit, aridus, contractusque. Libro de internis affect. p. 208. v. 11. de typho: Verum non intumescit, sed tenuis, et σκελεφρὸς aridus est ac

debilis. Libro de vulneribus, in ea parte addita, quae est pars libri de aere et aquis, p. 453. v. 4. Homines autem vegetes, et σκελεφρὲς siccus esse necesse est. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 47. Et humidis ac excarnibus minus inflammantur, quam σκελεφροῖσι siccis ac carnosiss. EUST. Vide Foef. p. 570. Hesych. explicat, οἱ ἰσχυροὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι.

r. Haec vox Galeno teste, quarto de vsu partium c. 1. significat cuiuslibet ventris aut caui cervicem praepositam instar isthmi: in eaque significatione antiquitus fuit usurpata. Post Aristotelis vero seculum, vt idem Galenus testatur, libro quinto de locis aff. c. 4. ad οἰσοφάγον, id est, gulam dumtaxat, haec ipsa translata est. Deinde sua aetate, vt ipse ibidem testatur, ad os ventriculi, quod veteres καρδίαν dixerunt, transferri coepit. Libro de aere, locis et aquis, in ea parte,

Σκελιφρὲς) graciles et instar sceleti.

Στόμαχος κύσεως) sic appellat collum vesicae: et collum vteri, in primo de morbis muliebribus stomachum appellat.

Συνασκήσει) hoc est, συναρμόσει, coaptabit.

Στεριφνὲς) strictos seu difficiles, et Aristophanes ἐν Ἀχαρνεύσι. Στεριφνοὶ γέροντες, hoc est, morosi et difficiles senes, duri, indomiti, Marathoni pugnatores, funditores.

Σομ-

² στόμαχον MS. D. ³ ἔτω MS. D. ⁴ σφυφνὲς exempl. ap. Hippocr.

parte, quae in impressis codicibus in calce libri de vulneribus capitis posita est, p. 456. v. 4. de calculo: Neque στόμαχος τῆς κύσεως stomachus vesicae valde coardescit. Et v. 7. στόμαχος ipsius inflammatur. Et v. 12. Et quum urinam emittit, ad τὸν στόμαχον τῆς κύσεως stomachum vesicae allabatur ab urina impulsus. Primo de morb. mul. p. 235. v. 10. Vteri conversi ad κύσεως τὸν στόμαχον vesicae stomachum adlabuntur. Vaticanus codex legit τὸ στόμα os. Accommodat etiam Hippocrates hanc vocem collo vteri; Libro de superfoetatione p. 48. v. 24. Quum pueri capite ex στόμαχος stomacho apparente, reliquum corpus procedere non vult. Et v. 25. ac 29. Et p. 49. v. 38. et 46. Et p. 51. v. 33. Primo de morb. mul. p. 232. v. 37. Maxime quum μῆτρας vteri ad στόμαχον stomachum, qui nervosus est, mu-

lieri allapsi fuerint. Et p. 234. v. 19. Et p. 242. v. 38. Obtinetur enim στόμαχος τῆς αἰδοῦς, stomachus pudendi vel vteri, ut Germanus interpres vertit. Et p. 255. v. 30. 32. Et libro secundo p. 286. v. 34. Libro de sterilibus, p. 292. v. 14. Et v. 16. Aut labium τῆς στομάχου stomachi sibi ipsi incubuerit. Et v. 21. 22. et 39. Et p. 293. v. 10. Et p. 298. v. 21. EUST. Vide Foef. p. 289.

s. Hanc vocem non invenio, sed σφυφνὲς, libro de salubri diaeta t. 6. p. 25. v. 41. Τὰς δὲ σφυφνὲς verum duros et graciles, fuluos ac nigros humidiorē diaeta maiore temporis parte victitare oportet. In cuius com. Galenus inquit: In libris de temperamentis, duros, quos σφυφνὲς, et graciles, quos προσεσαλμένους vocat: sicut etiam nigros, ficiore temperamento esse docuimus. EUST. V. Foef. p. 586. idem est ac σέρφνιος.

^c Σομφόν) τὸ χαῦνον.

^u Σπείσαι) ποτίσαι.

^x ¹ Σικυώνην) τὴν ἄγριον συκὴν.

^y Σοφίην) ὅτε μὲν τὴν τέχνην, ὅτε δὲ τὴν ² περιεργίαν. Νῦν μέντοι τὴν τέχνην δηλῶν, Φησὶ, σοφίην παιδεύεται.

^z Σκέπαρνος) εἶδος ἐστὶ δεσμῶς ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος δεθῇ. Μαρτυρεῖ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ ³ τῷ Κατ' ἡτρεῖον, λέγων, Ἐστὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἐαυτῷ καὶ ⁴ σχισμῇ, κλάσιν τινὰ ποιῇ καὶ γωνίαν οἷον ὅταν ⁶ ὀρθόλοζον ἐπιδεδῇ.

Συνο-

¹ σικυὴν *mauult Foef.* ² περιεργίαν *MS. D.* ³ ἡτρεῖον *MS. D.* εἰς τὸ κατ' ἡτρ. *Foef.*

t. Libro de locis in homine p. 64. v. 3. In nares autem non inest foramen, *σόμφον* δὲ οἷον *σπογγία* verum mollis laxitas velut spongia. In epistola secunda ad Damagetum p. 530. v. 29. Qui partim a *σομφῆς* laxa irrudente terra oppressi sunt. Secundo de morb. p. 147. v. 19. haec vox idem, quod obscure, significat. Vbi vero, inquit, respirationem facit, retrocedit: et loquitur *σομφόν* obscure, seu non clare. *EUST.* Vide *Foef.* p. 576.

u. Hefychius explicat *ἐκχύσαι*, *προσενέγκαι*, *θῦσαι* *θεῶν*.

x. Vide *Foef.* p. 566.

y. Locus quem citat Erotianus, est in libello de arte, p. 1. v. 14. Potens autem ob *σοφίην* artem, ἣ *τεπαίδευται* qua eruditus est. *EUST.* V.

Foef. p. 577. in voc. *σοφισόμενοι ἡτροί*.

z. Galenus in Exeg. habet *σκεπαρνηδόν*, effraacte siue asciatim: nam *σκεπαρνος* ipse, fascia, a fabrilibus asciis nominatus esse videtur. Tercio de fract. t. 21. p. 467. v. 1. de fascia: Et deinde *σκεπαρνηδόν* asciatim alternatione ipsorum facta, initia dimittere. Incuius expositione Galenus ait: Est *σκεπαρνος* fascia, brevis ille circuitus, qui relictus incipiens, ad latus attrahitur, nondum est obliquus, definitque ad similitudinem fasciae, qua fabri vtuntur, nam quae a recta linea paululum recedens curuatur, unde nomen fasciae traxit. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 48. de fractura nasi: Ex deligationibus autem haec maxime varia est, et quae plurimas *σκε-*

Σομφόν) laxum.

Σπείσαι) irrigare.

Σικυώνην) agrestem ficum.

Σοφίην) aliquando quidem artem: aliquando vero curiositatem. Nunc autem artem significans, inquit, σοφίην παιδεύεται, artem docetur.

Σκέπαρνος) species vinculi est ὁ σκέπαρνος, quum vinculum oblique ducitur. Testatur autem Asclepiades in expositione libri, qui officina medica inscribitur, dicens: Est enim ὁ σκέπαρνος quando vinculum sibi ipsi incumbens instar χ efficit quamdam flexionem et angulum, scilicet quum simul rectoblique ligatur.

Συνο-

⁴ σχιζόμενος MS. D. χιαζόμενος St. et Foef. ⁵ ποιῇ MS. D. ⁶ ὀρθόλοξος St. et Foef.

πάρνες ascias habeat, et interruptiones. Vbi Galenus inquit: Σκέπαρνον asciam appellat, vbi fascia a transuerso circuitu recedens, paululum reclinatur, vt supra ostensum est. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. Species vero hae sunt; simplex, rotunda, in orbem, σκέπαρνον ascia. In cuius com. Galenus dicit: Quin σκέπαρνον id est asciam intelligat, quod scilicet paululum inclinat. Asciam enim fabri dicunt instrumentum quoddam extrema parte, qua ligna incidunt, modice incuruum, et labrosum in speciem labri. Ab Hippocrate quidem appellatur σκέπαρνον, id est ascia, genus quoddam circuitus ipsorum linteorum, namque vbi praecipit, vt panni in asciae figu-

ram imponentur, diducit ab orbiculari circuitu eum, qui fabrorum asciae modo declinat. Non enim censet pannos ita oblique circumponendos, vt ab orbiculari circuitu nimium absint, sed paululum declinent, sic vt fideliter comminuta ossa contineant. EUST.

a. In MS. αὐτὸς ἐαυτῷ, καὶ σχιζόμενος. Fortasse pro σχιζόμενος scribendum est χιαζόμενος. Galenus certe σκέπαρνον ait vocari ἐπίδεσμον τὸν ἐγνευλισμένον ὀλίγον ἐκ τῆς ἐγναρσίας ἐπιβολῆς. Vbi animaduerte ἐπιβολῆς nomen verbale ab ἐπιβάλλω, quo Erotianus in eiusdem vocabuli expositione vtitur. Sciendum est item ὀρθόλοξος in aliis codicibus haberi. s r.

^b ¹ Συνοχωκός) συνοχή, καὶ σύνοδος, καὶ οἶον σύμπτωσις τις. Ὡς καὶ Ὁμηρος φησὶ, Κυρτῶ ἐπὶ σῆθε συνοχωκότε.

^c ² Σίδας) τῆς τοιαύτης λέμματος.

^d Σαυρίδιον) ἦν ἔνιοι Καρδαμίδα καλεῖσι. Καρδάμω ἐοικυῖαν. Ἐστὶ δὲ θερμαντικὸν τὴν δύναμιν.

^e Σκύτα) τὸ μεταξύ τῶν τενόντων καὶ τῆς τραχήλου. Ὡς Πετρώνιος ἐν κάρῃ φησὶν, αἰγάδες ³ ὑπέκνεον. Καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων, πῶς ἀπέπερσε τὰν σκύταν. Τινες δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν ναυτικὸν μυελόν. Οἱ δὲ, τὸ ἰνίον. Οἱ δὲ τὸν μεταξύ τῆς μετώπης, καὶ τῶν ὀφρύων ⁴ τόπον. Ὅπερ ἐπισκύνιον καλεῖται. Τινες δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα. ⁵ Παρ' οὗ καὶ ⁶ ἡ Σκύτος εἴρηται.

⁷ Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) ἀντὶ τῆς χαυνόσομφον.

⁸ Σπερχνόμενος). οἱ δὲ χωρὶς τῆς σπερχόμενος. Ἐστὶ δὲ ἐπεργόμενος.

Συριγ-

¹ συνοχωκή Eust. et Iunta. συνοκοχῆς καὶ συνόδε legendum putat Foef. et reliqua verba καὶ οἶον σύμπτωσις τις alunde ascita videntur, et in aliis exemplaribus desiderantur.

² σίδης, quaedam exempl. et Eust.

b. De nat. ossium p. 59. v. 39. de venarum distributione: Ramos a seipso habet iuxta vnamquamque costam extentos, iuxta naturam, usque ad pectoris συνοχωκῆς commissuram. Locus, quem ex Homero citat, est in secundo Iliad. de Tersite: Φολκός ἐστιν. χυλός δ' ἕτερον πόδα. τῷ δὲ οἱ ὤμῳ κυρτῷ. ἐπὶ σῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὑπερθεν. Strabo erat, claudus autem altero pede, et ipsius humeri Gibbosi, ad pectus contracti, et desuper. EUST. Repone

συνοχωκή. Hipp. de nat. ossium καὶ ἀποσχίδας ἀφ' ἐαυτῆς ἔχει παρ' ἐκαστὴν πλευρὴν παρατεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι σῆθεος συνοχωκῆς. ST. Vide Foef. p. 599.

c. Galenus in Exeg. habet σιδιοειδής, luteas, qualis est granati mali cortex. Septimo de morb. vulg. p. 352. v. 24. de Pythodoro: Decoctum σιδίων malicorii sedauit ipsas. Libro de vlcerib. p. 514. v. 36. Sicca vero sint, flos aeris, myrrha, σιδιον αἶον malicorium ficcum. EUST. V. Foef. p. 565. d. Ga-

Συνοχωκή, συνοχή, καὶ σύνοδες) concursus, et quasi contractio, sicut et Homerus inquit: Gibbosi ad pectus συνοχωκότε contracti.

Σίδης) corticis mali Punici.

Σαυρίδιον) quam nonnulli καρδαμίδα appellant, nasturtio similem, facultate calefactiuam.

Σκύτα) partem, quae est inter tendines et ceruicem, vt Petronius in Care inquit: αἰγάδες ὑπέκνιον, καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Et Archilochus inquires: Quomodo secuit τὰν σκύταν. Nonnulli vero dicunt σκύταν appellari medullam spinalem; nonnulli vero occiput: nonnulli vero spatium inter frontem et supercilia, quod ἐπισκύνιον appellamus. Nonnulli vero σκύτα dixerunt capitis cutem, vnde ἡ σκύτος dicta est.

Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) hoc est, fungosum, molle.

Σπερχνόμενος) nonnulli vero sine ν σπερχόμενος, est autem properans.

Συεργ-

³ ὑπέκνιον MS. St. ⁴ τῶπε MS. D. ⁵ παρὶ MS. D. ⁶ ἡ σκύτη mauult Foef. ⁷ Totum hunc canonem omittit MS. D. at in margine legitur.

d. Galenus in Exeg. exponit, nasturtium a similitudine figurae dicitur, eadem herba cardamum nominatur. Libro de vlceribus p. 514. v. 15. Σαυρίδιον nasturtium, sauridion a lacerti similitudine appellatum. Vide Herm. Barbarum c. 168. sui corollarii. EUST. Vide Foef. p. 561. τερς corii ad cutem vergat. In cuius com. Galenus ait: Σκύτος corium fit ex pelle animalis duplicem naturam habente. Locus Petronii, quem citat Erotianus, ita deprauatus est, vt nihil ex eo elicere potuerim, quod ad rem praesentem faceret. EUST. V. Foef. p. 575.

e. Galenus in Exeg. exponit, quae sunt in articulo cervicis. Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 17. in alia sumitur significatione. In agglutinando vero, inquit, caro σκύ- f. Hesych. hanc vocem interpretatur, σκληρὸν, ταχύ. g. Vide Foef. p. 579. Hesych. interpretatur, ταχύς, σπερδαίος, ἀγαν ἐγνεύμενος πρὸς τι, ἐπειγόμενος.

Υπεκνιον MS. St. τῶπε MS. D. παρὶ MS. D. ἡ σκύτη mauult Foef. Totum hunc canonem omittit MS. D. at in margine legitur.

^h ¹ Συριγγῶδες) κατατετρημένον.

ⁱ ² Σάφα) σαφῶς. Ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὁρέσῃ Φησί,
Μέν ὦ ³ ταλαίπωρ ἀτρέμα ⁴ τοῖς ἐν δαμνίοις. Ὁρᾶς
γὰρ ἔδεν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

^k Σκύλλης τὸν ^l ⁵ κρῶδες) ⁶ ἀντὶ τῆς τῆς εἰζης τὸν
χυλόν.

^m Συκῆς ⁷ ἐρριμμένον) τῆς ἀγρίας συκῆς.

ⁿ Σπερδῆ) κακοπάθεια. Ὡς καὶ Ὀμηρος, Σπερδῆ
τ' ⁸ ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ⁹ ἐκορέσσατο φορβῆς.

^o Σειρῆ) τῷ ἱμάντι.

^p Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) ¹⁰ δερμάτινον προσκεφάλαιον,
ὅπερ καὶ ^q Πέλβιον.

Σίμαι.

^r συριγγῶδες MS. D. ² Σάφω MS. D. *supra*scr. α. ³
ταλαίπωρε MS. D. ⁴ σοῖς MS. D. ⁵ τὸ νηρῶδες MS.
St. et Eust. σκύλλης τὸ μυχῶδες Foef.

h. Libro de carnibus p. 41. v. 17. de corde: Facitque συριγγῶδες antrosum. Et p. 42. v. 31. de organo auditus: Iam vero ad ipsum os est cavitās συριγγῶδης antrofa. Libro de corde p. 55. v. 34. de cordis auriculis: Corpuscula circum ventriculos confurgunt mollia, συριγγῶδεα cavernosa, quae auriculae appellantur. In his tribus locis impressi codices secundam syllabam huius vocis per α scriptam habent. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 13. de ferva Aristionis: Et ossa putrida facta abscesserunt, et prodibant paulatim συριγγῶδεα fistulosa. Et libro septimo p. 353. v. 15. de dolore auris filii Cydis: Et συριγγῶδες fistulosus et grauis odoris. Et p. 359. v. 28. de tubercu-

lo circa anum Mnesianactis: Erupit ad intestinum, et foris συριγγῶδες fistulosum fiebat. EUST. Vide Foef. p. 600.

i. Tertio de morb. p. 164. v. 24. de pleuritide: Progressu vero temporis morbus magis σάφα manifestus redditur. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 25. Non tamen σάφα clare noui. Et libro quinto p. 341. v. 44. de Androphane: Nihil autem poterat σάφα clare loqui. Quae verba repetit de eodem, libro septimo, p. 364. v. 23. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum numerum singulorum membrorum σάφα clare pronunciare volentes, non recte scripserunt. Quarto de artic. t. 27. p. 496. v. 1. Verum illud σάφα clare nosse oportet.

Et

Συριγγῶδες) perforatum.

Σάφα) manifeste, sicut Euripides in Oreste inquit: Mane miser quiete tuis in cubilibus: Vides enim nihil eorum, quae opinaris σάφα, hoc est, manifeste videre.

Σκίλλης τὸ νηρῶδες) hoc est, scillae radicis succus.

Συκῆς ἐρριμένε) agrestis ficus.

Σπερδῆ) ingens labor, sicut Homerus, σπερδῆ, hoc est, ingenti labore expulerunt, postea saturatus est pabulo.

Σειρῆ) loro.

Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) pelliceum puluinar, quod etiam πέλβιον dicitur.

Y 2

Σίναι-

⁶ ἀντῇ MS. D. *supra*scr. i. ⁷ ἐρινέε Gesn. ⁸ ἐξήλεσαν MS. D. ⁹ ἐπορέσατο MS. D. ¹⁰ δρυμάτινον MS. D.

Et t. 28. p. ead. v. 8. Σάφα
clare enim nosse oportet.
EUST. Vide Foef. p. 560.

k. Pro σκύλλης τὸν κρῶδες
lego, σκίλλης νηρῶδες, scillae,
quod succosum est, νηρὸν enim
Varinus interpretatur τὸ κά-
θυρον. GESN. Vide Foef.
p. 575. Et Librum Hipp. de
vulneribus p. 516. 12.

l. In MS. τὸ νηρῶδες. Sed
legendum suspicor τὸ ὑγρῶ-
δες. ST.

m. Pro ἐρριμένε lego ἐρι-
νέε. GESN. Vide Foef. p.
593.

n. Secundo de morb. mul.
p. 267. v. 5. Et quum aliquid
σπερδάσῃ festinanter egerit,
anhelatio ipsam inuadit. Se-
cundo de fract. t. 5. p. 461.
v. 5. de luxatione calcis:
Pleraque tamen leniter colli-

duntur, neque magnum σπε-
ρδῆ studium et diligentiam exi-
gunt. Locus, quem ex Ho-
mero adducit, est in libro
decimoquinto Iliadis. EUST.
Vide Foef. p. 581.

o. Secundo de fract. t. 3.
p. 459. v. 33. de ligno sub ala
imponendo in repositione hu-
meri: Hinc atque illinc σειρῆ
catena deligatum, vel loro,
vel fune, vel habena. EUST.
Vide Foef. p. 561.

p. Secundo de fract. t. 3.
p. 459. v. 36. de fractura bra-
chii: Supposito postea alio
quopiam fulcimento, et σκυ-
τίον ὑποκεφάλαιον coriaceo
puluino, vno, aut pluribus
subiectis. EUST. V. Foef.
p. 576.

q. Latini puluinum dicunt,
pro quo hic scribitur πέλ-
βιον. ST.

¹ Σίναίτο) μέμψαιτο, καὶ ² διαβάλλοι καὶ βλά-
ψοι.

Σεσιοῖ) σεσήποι.

³ Σεσήρισα) σεσήπται, ἔφθαρται.

⁴ Συνθεῖν) συντρέχειν.

⁵ Στρωτήρα) δοκίδα.

⁶ Σαρκάζειν) οἱ μὲν, σαρκῶν, οἱ δὲ περιτείνειν τὸν
ἄνω γνάθον. Τῷ εἶδει δὲ κέχρηται ἀντὶ τῆ γένε-
ως. Ἐστὶ γὰρ εἶδος περιτάσεως τὸ σαρκάζειν.

Στερ-

¹ σινοιάτο ap. Hippocr. ² διαβάλλει MS. D.

³ Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 13. p. 374. v. 39. Talis autem egestio habet quidem et alia magna σίνεα documenta. In cuius com. Galenus ait: Est in more positum Hippocratis, ut noxas appellet σίνεα, ut in libris de fract. et artic. ostendimus. Iones enim σίνειν pro laedere dicunt, et noxia saepe σινόμορα ipse vocavit. Secundo de fract. t. 15. p. 460. v. 28. In omnibus circa articulos σίνεσιν laesionibus, multa aqua calida affundenda est. Quo loco Galenus ait: Appellavit autem affectus σίνεα, quoniam affici σίνεσθαι dicit. Et t. 67. p. 463. v. 45. Amplior enim facta (scilicet extensio femoris) nihil σίνοίτο laeserit. EUST. Vide Foef. p. 576.

s. Hanc vocem non reperi, sed σεσηρός et σεσηρένας. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam autem facere oportet iuxta ulceris formam, quo sit quam mini-

mum σεσηρός hians, et expansum inter deligandum. In cuius com. Galenus ait: Hians, quod est σεσηρός, id est, ringens, de labiis oris dicitur. Hiare seu ringere, id est, σεσηρένας, labra aperire dicimus, absque vlla mandibulae motione, ita, ut dentes inter se coniuncti appareant. Quae expositio cum Erotiani sensu non convenit. EUST. Vide Foef. p. 561.

t. Huic Glossae locum non assignavit Foefius, at ope nostrae regulae facile invenire licet. Vox enim praecedens σεσηρίσας legitur L. de fract. p. 774. A. Vide quae Foef. in oecon. monuit, sequens στρωτήρα de artic. p. 783. D. unde liquet τὸ συνθεῖν vel in libro de fract. vel de artic. quaerendum esse. Ac pertinet omnino ad priorem p. 775. C. ubi legitur: εἰ δὲ ἀναγκά-
ζοιτο μὲν ἐμβαλεῖν ἐλπίζοις δὲ
ἐμβαλλεῖν, καὶ μὴ πολλή ἢ
παραλάξεις ἢ τῶ ὀσέα, καὶ
μὴ συνδεδραμήκοιεν οἱ μῦες,
Φιλέα.

Σίναιτο) reprehenderet, et accusaret, et laederet.

Σεσιοῖ) putresceret.

Σεσήμεναι) putrefactum est, corruptum est.

Συνθεῖν) concurrere.

Στρωτήρα) trabem.

Σαρκάζειν) nonnulli carnem inducere; nonnulli vero superiorem maxillam extendere. Vfus autem est specie generis loco. Est enim τὸ σαρκάζειν extensionis species.

Υ 3

Στεγ-

³ σεσάπρισαι Foes. ex conji.

⁴ στρωτήρα MS. D.

Φιλέσει γὰρ ξυνθεῖν καὶ μόχλωσις καὶ τέτοισι μετὰ τῆς κατάτασιος εὖ ἂν ξυλλαμβάνοιτο. Suspectum Foesio in his verbis est τὸ ξυνθεῖν, nec iniuria; quod vero rescribere tentat ξυντρέχειν, id optime quidem sensum Hippocratis, non autem veram scripturam restituit: lege igitur ex Erotiano, Φιλέσει γὰρ ξυνθεῖν: et habebis ipsam divini senis manum. HER.

u. Primo de art. t. 20. p. 473. v. 49. Postea inter duas columnas στρωτήρα trabem transuersam probe alligare oportet, et deinde manum cum ligno supra στρωτήρος trabem transmittere, quo manus ab altera parte sit, corpus ab altera, ὁ στρωτήρ trabs vero sub ala. Et postea ad alteram partem manum deorsum cogere, vna cum ligno circum τὸν στρωτήρα trabem, ad alteram vero reliquum corpus. Ὁ στρωτήρ trabs autem ea altitudine alligetur, vt reliquum corpus eleuatum

summis pedum digitis innitatur. In cuius com. Galenus inquit: Columnas constat ab ipso εὐλᾶς appellari, trabem vero, siue lignum transuersum, quod ab vna columna ad alteram peruenit, στρωτήρα. EUST. V. Foes. p. 592.

x. Galenus in Exeg. exponit, proprie labra mordendo subsannare. Hippocrates autem summis labiis contractis aliquid euellere. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Solipeda animalia, vtpote vtrimque dentata, possunt quidem σαρκάζειν dentes inter se committere, et sub breuem herbam dentes subiicere queunt. Sic vertit Germanus interpres, alii vero vellere. In cuius expositione Galenus inquit: Vellere Hippocrates σαρκάζειν dixit, quo vocabulo nonnulli significari volunt, labra vehementer inter se coniungere, sic vt herbae partem auellant. Alii inferioribus dentibus cum superio-

Στερωθείη) ¹ ὀρθωθείη, Φησὶ Βακχεῖος, ἐν γ'.

^{xx} ² Συμποροῦναι) συνδῶ.

^y Συγκλέπτεται ἡ ῥαφή) ἀντὶ τῆ παραλογίζεται, ὡς καὶ ἐν ἑ' Εἰδημιῶν Φησὶν, Ἐκλεψαν δὲ με τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῆ βέλους ἐν ἐαυταῖς ἔχουσαι τὸ σῆνος.

^z Συναρῶν) σῆνος ἔχων καὶ βλάβην.

^a ³ Σινόμορα) πονηρά. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σινωμεροῦσθαι.

^{aa} ⁴ Σκεδρότεραι) Βακχεῖος ἐν α' Φησὶν ἀληθετέραν, ἀλλ' ἐκ ὀρθῶς. Κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τῆ ἀληθῆς, ὅτε δὲ ⁵ ἀντὶ τῆ ἀκριβῆς λογισμῶ τὸ σκεδρόν.

Ως

¹ ὀρθωθείς MS. D. ² συμποροῦνοι MS. D. et Eust. ³ σινόμορα MS. D. et Eust.

ri labro idem efficere: nam qui derident (σαρκάζοντες graece dicuntur) dentibus labrum mordent. Verum illi quidem superioribus dentibus mordent labrum inferius; animalia vero, quae ruminant, quum inferiorem tantum dentium ordinem habeant, eo ad mordendum vtuntur; ac propterea accipiunt alii vocabulum σαρκάζειν in illis, quae dentes inter se committunt, quoniam quae carnem vorant (σαρκοφαγῆντα vocant) tam superioribus quam inferioribus dentibus vtuntur: atque his videntur fauere verba Hippocratis, quum σαρκάζειν dixerit, non de his, quae ruminant, sed de his, quae vtrunque dentes habent. Haec quidem pascere exiguas herbas possunt, vt equi, muli, etc. atque ex his, quae ab vna parte tantum sunt dentata, illa dumtaxat, quibus labri

prominentia tenuis est: atque idcirco inter animalia, quae herbis vescuntur, foli boues hyeme pastu indigent: quoniam nequeunt exiguam herbam aut σαρκάζειν, id est, dentibus abscindere, aut labris prehendere. EUST. V. Foef. p. 578. qui σαρκάζειν pro σάρκας ἔλκειν sumi debere existimat, si vera est lectio.

xx. Vide Foef. p. 595. Locus est in L. de art. p. 598. 12.

y. Superius in annotatione dictionis κλέπτεται de significatione huius vocis abunde diximus. EUST. Vide Foef. p. 341.

z. Sexto de morb. vulg. com. 7. t. 16. p. 349. v. 46. Tussis laboriosae contingunt σιναρῶν locos laesos, et maxime articulos. Tertio de fract. t. 45. p. 496. v. 7. Subnascentes enim iuxta σιναρῶν laesam

Στερξώθει) dirigeretur, inquit Bacchius in libro tertio. Συμπορεύνοι) concederet.

Συγκλέπτεται ἡ ῥαφή) id est, decepit futura, ut ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν δὲ deceptum autem mentem meam futurae, iaculi laesionem in se continentes.

Συναρὸν) nocumentum habens et damnum.

Σινόμορα) noxia. Dicta sunt autem παρὰ τὸ σινωμεμορῆσθαι, quod est foedari.

Σκεδρύτερης) Bacchius in primo, verioris, sed non recte. Ponitur enim σκεδρὸν aliquando pro veritate: aliquando autem pro diligenti consideratione, sicut Euripides

Y 4

pides

* σκεδρύτερης et ἀληθεσέρης Eust. et Foef. et Chart. *
ἀντὶ τῆς MS. D.

laesam partem carnes, ple-
rumque ossa ipsa eleuant.
Tertio de art. t. 70. p. 489.
v. 37. Et propterea multo lon-
gius συναρὸν laesum crus ap-
paret, quam sanum. EUST.
Vide Foef. p. 567. Hesych.
exponit τὸ κεκαμομένον καὶ
βεβλαμένον.

a. Aliqui codices habent
σινόμορα. Galenus in Exeg.
interpretatur maligna. In
com. vero t. 44. tertii de rat.
viſt. morb. acut. ait: Noxia
σινόμορα vel συνόμορα vel σι-
νάμορα, ut habent alia exem-
plaria, ipsum vocasse. Ter-
tio de art. t. 51. p. 488. v. 17.
Quae in repandum emota
sunt, lethalia sunt, ac σινό-
μορα noxia, quae vero in
gibbum ἀσινέα innoxia in to-
tum. Et t. 54. p. ead. v. 25.
Multa vero etiam alia in me-
dicina quis videre poterit, ex
quibus ea quidem, quae for-

tia sunt ἀσινέα innoxia sunt,
per se totam morbi iudicatio-
nem inducentia: quae vero
debiliora σινόμορα noxia, ita
ut et diuturnos morbos pro-
generent. Σινωμεμορῆσθαι:
Aliqui putant hanc vocem
esse deprauatam, et debere
scribi σινωμεμορῆσθαι. EUST.
Apud Galenum quoque legi-
tur σινόμορα, et exponitur
κακοήθεια, item βλαβερά.
Habetur autem apud Hippo-
cratem cum alibi, tum in libro
de art. Quod vero ad ver-
bum σινωμεμορῆσθαι attinet,
pro eo quidam codices σινω-
μεμονῶσθαι habent, cum ma-
nifesta deprauatione. Qua
tamen fortasse nec altera le-
ctio prorsus caret. ST. Vi-
de Foef.

aa. Tertio de art. t. 60. p.
488. v. 45. Quin et curatione
σκεδρύτερης exactiore, tales
indigent, si modo sapiunt.

Quem

Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν ¹ Ἀλκμαίωνι Φησὶ, γυναῖκες ὀρμήθητε, μηδ' ἀτιμίαν σκεδρὴν τίς ὑμῶν. ² Ταύτης γὰρ σκεδρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τὸς νομίζοντας τέχνην.

^{b 3} Σχάσματα) σπάσματα τὰ ἐκ πληγῆς περὶ τὴν γένυν γιγνόμενα καὶ οἷον σρεβλώματα.

^c Σποράδες νῆσοι) αἱ μὴ ὁμοιαὶ μὴ δὲ συνεχῶς ἐν πολλοῖς τόποις καὶ ἀνθρώποις γινομένα.

^{d 4} Σπατάλη) τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Κεῖται δὲ ἐπὶ διαβροίας.

Σκα-

¹ Ἀλκμαίων MS. D. ² ταῦτα quaed. exempli. Eust. et Chart.

Quem locum exponens Galenus inquit: Exquifitionem ubique appellat σκεδρότεραν, cui contraria est simplex, et quaevis, quam Φαύλην vocat. Et in com. t. 45. primi de fract. ait: Vocabulo Φαύλον opponi exquisitum, quod lones σκεδρόν appellant. Sicut igitur exquisitam victus rationem σκεδράν vocat, ita huic contrariam Φαύλην. Ceterum quem locum citat ex Alcmaeone Euripidis, quia non exstat illa tragoedia, restituere, quum maxime cuperemus, non potuimus. EUST. In MS. σκεδρότερης et paulo post ἀληθεσέρας. Reperio autem σκεδρότερης in hoc libro περὶ ἄρθρων loco, ἀτὰρ καὶ ἰήσιος σκεδρότερης οἱ τοῖστοι δέονται, εἰ σωφρονοῖεν. Vbi Galenus τὴν ἀκριβεσέραν αἰεὶ λέγει σκεδρότεραν, ἀντικειμένην τῇ Φαύλῃ. ST. Laudat hunc locum Barnes. ad Eurip. p. 448. Γυναῖκες ὀρμήθητε μηδ' ἀθυμία σχεδρὴ τίς ὑμῶν ταῦτα γὰρ σκεδρῶς ὀ-

ρᾶν. Paulo corruptius hic locus legitur apud Ioh. Meurfium in Ἀλκμαίων ex Erotiano citatus. Vide Foef. pag. 570.

b. Libro de ulceribus p. 517. v. 4. Si vero, vbi solueris, σχάσματα fissuras reperis inflammatas, et v. 5. Si vero ulceratae fuerint σχάσματα fissurae, ac eruperint. Et v. 20. Sin minus grumi in σχάσμασιν fissuris inhaerent. Et v. 21. Aceto autem omnia talia perluere oportet, et postea non humectare, neque in σχάσματα fissuras decumbere. Et v. 22. Verum aliquo medicamento, cruentis vulneribus destinato, σχάσματα fissuras illinere. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. In MS. σχέσματα, sed σχάσματα legendum apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἐλκῶν. ST. Vide Foef. p. 608.

c. Galenus in Exeg. exponit, differentes, quae non sunt generis eiusdem, quaeque

pides in Alemaeone dicit: *Γυναῖκες ὁρμήθητε μὴδ' ἀτιμίαν σκεδρὴν τὶς ὑμῶν. Ταῦτα γὰρ σκεδρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τὸς νομίζοντας τέχνην.*

Σχάσματα) *convulsiones*, quae fiunt circa mentum ex percussione, et quasi torturae.

Σποράδες νόσοι) morbi qui non sunt similes, neque continue multis in locis atque hominibus accidunt.

Σπατάλη) ex eorum numero est, quae semel dicta sunt. Posita autem est haec vox in diarrhoea.

Y 5

Σηνα-

³ *σχέσματα MS. D. MS. St. et Chart. χάσματα ex emend. Foef.* ⁴ *σπατλη ex conl. Foef.*

que aliae aliis conveniunt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 368. v. 29. Quum enim non pestilentis morbi modus quis communis grafiatus fuerit, sed *σποράδες ἐώσιν αἱ νόσοι* sparsi fuerint morbi, et non similes, ab his morbis plures moriuntur. Codex Galeni habet *σποράδες*. In cuius expositione ipse inquit: His omnibus morbis, id est, epidemiis et endemiis, ad-versantur *σποράδες*, hoc est, qui vage homines corripunt, qui aegros varie fatigant, neque communi modo constant. Sed quid est quod ait: Sed morbi sint *σποράδες* et similes? contrarium enim erat dicendum, non similes inquam inter se esse, si ipsa utique morborum similitudine endemum, epidemum, et pestiferum iudicandum putavit. Ergo duorum alterum, vel melior habenda est haec lectio. Sed morbi et *σποράδες*, et non similes sint, vel

oportet, etc. Et in Prooemio primi libri de morb. vulg. in hunc modum scribit: Con-suevit autem utrumque morbi huiusce genus, et commune, et passim grassans nominare, ceteras vero aegritudines *σποραδικὰς*, hoc est, dispersas, quae, inquam, non multos omnino, sed vnumquemque separatim adorian-tur: hoc enim verbo *σπείρειν* graeci persaepe pro dispergere, atque inter se disiungere uti solent. Qua etiam in sententia Thucydides de iuuenibus dixit: Vere autem alii in alia ciuitatis parte dispersi mortui sunt. EUST. Vide Foef. p. 581.

d. Legendum videtur *σπατλη*. Galenus in Exeg. exponit excrementum liquidum. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 22. p. 371. v. 28. de consuetudine: Quod si praeterea coenauerint, ructus acidus, et *σπατλη* alui leuitas, vel alui liquida ege-
stio

^c ¹ Σηαμοειδές) Διοκλῆς ἔτω Φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν
² ἀντικύρῳ ³ ἐλλέβορον. Ἐτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν.

^f ⁴ Σπάδων) σπασμὸς σώματος.

^g Σκύε πάλης) τῆ ἐκ σκύε γιγνομένη λεπτῇ ἀ-
 λεύρε.

^h ⁵ Σκυρῶθῶσι) σκληρυνθῶσι, καὶ οἶον σκυρῶθῶσι.
 Ἐπειδὴ τὸν σκυρῶν σκυρῶν ὀνομάζει. Ὅτε Φησὶ, καὶ
 ἦν σκυρῶθῶσιν, ἄρειον τὰ ⁶ δριμέα προστιθέναι. Ὁ-
 δάζοντα γὰρ καὶ λεπτὰ καὶ πυρῶδη ἔοντα τὸν σκυρῶν
 διακῆ. Ἦν δὲ λαπαχθῆ, μαλακοῖσιν ἰήσασθαι.

Σφα-

¹ σηαμοειδές Eust. quaedam exempl. et Foef. σηαμοειδές
 ex conji. Foef. et sic vulgg. ² ἀντικύρι MS. D.

fio subsequitur. In cuius
 com. Galenus inquit: Non-
 nullis eorum, qui ita nutriti
 sunt, ait σπατλην alui leui-
 tatem sequi, hoc est, liquidam
 deiectionem. Verum in ple-
 risque exemplaribus non σπα-
 τλην alui deiectionem liqui-
 dam scriptum reperies, sed
 ἄσσην, vt eo vocabulo ρι-
 πτασμὸν, id est, proiectionem
 intelligamus corporis
 hominis huius, qui ita ciba-
 tus est: corporis, inquam, ob
 cibi multitudinem ἄσσομένη, id
 est, grauiter molesteque
 habentis, atque implacidi, in-
 quietique, dum in lecto iacet,
 et sese permutantis. EUST.
 Vide Foef. p. 579. Hesych.
 σπατλη interpretatur τὸ ὑ-
 γρὸν διαχώρημα. Cf. Aristoph.
 Schol. in εἰρήνῃ p. 436.

e. Aliqua exemplaria ha-
 bent σηαμοειδές, et vt iudi-
 co, rectius. Quarto de rat.
 vict. morb. acut. t. 123. p. 384.
 v. 10. Σηαμοειδές sesamoides

furfum purgat. Potio eius
 est drachma dimidia in aceto
 mulso trita. Quam senten-
 tiam repetit in libello de ve-
 ratri vsu, p. 534. v. 44. EUST.
 Legitur etiam σηαμοειδές.
 At vero apud Hippocratem
 inuenio σηαμοειδές, ἐν τῷ
 περὶ διαίτης ὅξ. v8σ. Ita
 enim scribitur σηαμοειδές
 ἄνω καθαίρει. Sciendum est
 autem in nonnullis codd. legi
 τὴν ἐναντι πυριελλέβορον, pro
 quibus reposui τὴν ἐν ἀντι-
 κύρῳ ἐλλέβορον. Quam le-
 ctionem postea in aliis exem-
 plaribus offendi. s. t. Vide
 Foef. p. 569. et Diosc. L. IV.
 c. 152.

f. Σπάδων. Aliqui codices,
 et Galen. in Exeg. habent σπά-
 δων, exponiturque conuulsio,
 et est nomen femininum.
 Primo de morb. p. 132. v. 34.
 de suppuratis: Si vero vena
 omnino quidem rupta non
 fuerit, verum σπάδων acutus
 tractus in ipsa fiat, etc. Sic
 vertit

Σηκαμοειδές) Diocles sic inquit in Ancyra elleborum appellari. Nonnulli vero aliam quamdam herbam.

Σπάδων) corporis contractio.

Σκύε πάλης) quae ex cucumere fit farina minuta.

Σκυρρώθωσι) id est, σκληρυνθῶσι, hoc est, obdurerunt, et quasi σκυρρώθωσιν, quod idem est. Quoniam σκίρρον σκύρρον appellat, quum inquit: Si σκυρρώθῶσι, id est, obdurerint, melius est adhibere acria, mordacia enim et tenuia, et ignea existentia adurunt scirrhum, et si molluerit, emollientibus medendum.

Σφα-

³ ἐλέβορον MS. D. ⁴ σπάσδον MS. D. et Eust. ⁵ σκυρ-
ρώθωσι MS. D. ⁶ δριμαία MS. D.

vertit Germanus interpres. EUST. Vide Foef. p. 577.

g. Tertio de morb. p. 165. v. 35. Τῷτο δὲ σκύε. Cucumeris peponis corio nudati πάλης pollinem ex aqua praebe-
beto. Et v. 40. Ita vt ad fingulos cyathos τῷ σκύε πά-
λης τὴν ἐκ τῶν ὀρόβων πάλην, et cucumeris, et erui polli-
nem inspergas. EUST. Vide Foef. p. 565.

h. Galenus in Exeg. habet σκύρος callus, et σκυρωθῶσι occaluerit. In Hippocratis codicibus vario modo haec vox scribitur. Locus, quem auctor citat, est in primo de morb. mul. p. 238. v. 44. Καὶ ἢν σκυρωθῶσιν, ἀρεῖον τὰ δρι-
μέα τε προστιθέναι ἃ δῆξον-
ται. τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρῶ-
δεα εἶντα, τὸν σκύρον δια-
χέει. Ἦν δὲ λαπαχθῇ ὁ σκύ-
ρος, μαλθακοῖσιν ἰσθαι. hoc est, sed et si in callum indu-
rati fuerint, praestat acria
apponere quae mordent.

Quae enim tenuia et feruida sunt, calli duritiam diffun-
dunt. Si vero mollitus fue-
rit callus, mollibus curato.
Vaticanus codex pro ἀρεῖον
habet ἄριστον: pro, ἃ δῆξον-
ται, ἀδάξονται non morden-
tia: et pro λευκὰ, λεπτά.
Libro de nat. mul. p. 218. v.
20. Si humidius fuerit os vte-
rorum, quam oporteat, acria
apponito: quo morsum per-
reptet, et inflammatum val-
de durum fiat: si vero σκυρ-
ρώθῃ induratum fuerit, acria
adhibeto. Et p. 223. v. 38.
ἢν σκυρρώθωσιν. Si indurati
fuerint vteri. Et v. 44. ἢν
σκυρρώθῶσιν. Et libro se-
cundo de morb. mul. p. 279.
v. 4. ἢν σκυρρώθωσιν. Et v.
10. ἢν αἱ μήτραι σκυρωθῶσι.
Si vteri velut in callum indu-
rati fuerint. Et v. 19. σκλη-
ρυνθῶσιν. EUST. Locus
Hippocratis, quem citat, ha-
betur L. περὶ γυναικ. I. Sed
ita legitur in Ald. edit. καὶ
ἢν

ⁱ ¹ Σφαδάζει) χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. Ἡ λέξις Ἀττική.

^k ² Σελαχίοισι) τοῖς μικροῖς ἰχθυοῖς, ἢ τοῖς ὀστροκοδέρμοις, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρυξι. Μέννηται τῆς λέξεως καὶ Εὐπόλις ἐν Αἰξί, λέγων, ὡς ἡ ποτὶ αὐτὸν ἦν καμῆ τις, εὐθέως ῥεῖ πρὸς αὐτὸν ^l ³ περιόνοι σελάχιον. Τί δὲ ἦν λύκον κεκράζεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

^m Στέατι μηλείῳ) ἀντὶ τῷ προβατείῳ. Μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα.

ⁿ Σκύς λέμματος) λεπίσματος.

^o ⁴ Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) οἱ μὴ εὐτονοὶ, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀδενῶς πλήττοντες. Εἰσηται δὲ

¹ σφαλάξει MS. D. et Eust. ² ἀλαχίοισι MS. D. σελάχεσι ap. Hipp. notante St.

ἦν σκυρωθῶσιν ἄρειον τὰ ὀρμέα τε προστιθέναι ἃ δάξονται. Τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρρῶδέα εἶντα τὸν σκύρον διαχέει. Ἦν δὲ μαλαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰσθαι καὶ ὅ, τι μὴ δάξεται. Sic autem alibi apud eundem in eadem editione legitur, ἦν δὲ σκυρωθῇ. Et alibi ἦν σκυρωθῶσιν αἱ μήτραι. Sed non constanter servatur haec lectio, nam lib. περὶ γυναικ. Φυσ. legitur σκυρῶθῶσιν αἱ μήτραι, cum ῥῥ et ι. Galenus autem σκύρος et σκυρωθῶσι habet infra. s. t. Vide Foef. p. 575.

ⁱ Σφαλάξει. Aliqui codices, et Galenus in Exeg. habent, σφαδάζει, quae vox reperitur in primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Mulier acute febrit, et stomachi dolore vexatur, et dolet totum corpus, et σφα-

δάζει molestie fert, et ad articulos manuum, et crurum et lumborum dolor procedit. EUST. Vide Foef. p. 603. Hesych. interpretatur μετὰ σπασμῷ πηδᾶ, διασπάτει, διασεῖει, δυσθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμῆται, ταραττεται, ἀτακτεῖ, quae omnia cum Erotiani explicatione conveniunt.

^k Galenus in Exeg. habet, σελάχεσιν omnes pisces squamis carentes, et qui animal pariunt, sic dicuntur. Quae expositio cum Erotiani sensu non convenit. Secundo de diaeta p. 94. v. 7. de piscibus: Vrticae autem maxime, et τὰ σελάχεα cartilaginofi generis pisces humectant. Libro de int. pass. p. 195. v. 30. de tertia tabe: Et obsonium habeat

Σφαδάζει) irascitur, moleste fert. Attica vox est.

Σελαχίοισι) minutis pisciculis, vel testaceam cutem habentibus, ut locustis, cancris, buccinis. Meminit huius vocis Eupolis in Capris, quum inquit: ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἦν κάμη τις εὐθέως ἔρεῖ πρὸς αὐτὸν πρῶνοι σελάχιον, τὶ δὲ ἦν λύκον κεκράζεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

Στέατι μηλείῳ) pro ouillo. Μηλα enim oves dicuntur.

Σικύς λέμματος) corticis cucurbitae sylvestris.

Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψάλλοντες) non robusti, verum per intervalla imbecilliter pulsantes. Dictum est autem

³ πρῶ μοι ex emend. St. ⁴ σφυγμοὶ MS. D.

habeat σελάχια cartilaginea. Primo de morb. mul. p. 251. v. 6. Piscibus σελάχεσιν cartilagineis cum cepis, et coriandro in muria dulci coctis. Et libro secundo p. 274. v. 8. Obsoniis autem utatur piscium σελάχεσιν cartilagineis omnibus, coctis aceto multo dulci. Locus Eupolis in Capris ita deprauatus est, ut male possit elici sensus: integra tamen sententia est, quae nostro instituto inseruit, quae talis est: Statim dicet ad ipsum πρῶ μοι (non πρῶνοι) eme mihi σελάχιον pisciculum minutum testaceum. EUST. Apud Hippocratem σελάχεσι reperio, et eam lectionem agnoscit Galenus: sed σελαχίοισι diminutivum formam habet. ST. Vide Foef. p. 561.

I. Reponendum puto πρῶ μοι et his verbis ὡς ἡ ποτὲ

αὐτὸν aliquis subest error. ST.

m. Primo de morb. mul. p. 260. v. 28. 29. Aut elaterii potiones quatuor στέατι μηλείῳ adipe ouillo admixto apponat. Et libro secundo p. 288. v. 23. Aut anseris adipem, aut μήλειον στέαρ ouillum adipem (scilicet apponat). EUST. Vide Foef. p. 584.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo mulierum: Et σικύης λέμματα cucumeris sylvestris cortices ex tertia parte, reliqua ex paribus portionibus (scilicet subter suffito). EUST.

o. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 26. Perfrigerationes et sudor multus, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψάλλοντες pulsus ad manum accelerantes. Sic vertit Germanus interpres. Calvus venarum pulsus

δὲ ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ^p ἀνέμων, αἱ δὲ ἔχ' ὁμαλῶς
ὑπὸ τῶν ἀνέμων φουσάμενα, ὅτε μὲν χαλαρῶνται, ὅτε
δὲ πληρῶνται.

¹ Σπερχυόν) συνεχές.

² Σκορδίσ) βοτάνης ὄνομα.

³ Στέαρ ὄϊος) τὸ τῷ προβάτῃ.

⁴ Σκαφίδα) τὴν ποιμενικὴν σκάφιν ἔτω καλῶσιν
Ἀττικοί.

⁵ Σκυτίνην) ² πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην.

⁶ ³ Συναρθρῶνται) συναρμόζεται, καὶ συνενῶται.

⁴ Ἀρθρὸς γὰρ λέγεται ἡ εὐνοια καὶ ἡ φιλία. Ὡς
καὶ Καλλιμαχος φησὶν, ⁶ Ἀρθρὸν ⁷ δ' ἀμφοτέροις καὶ
φιλίαν ἔταμον.

Σμικ.

¹ ἀρεμένων alii, ἀρμένων ex emend. St. et eius simiae Chart.

² πεπλημένην MS. D. sed in margine emendatum πεπι-
λημένην.

pulsus lenes. Alii pulsus per
interualla et imbecilliter pul-
santes. Ex quo loco elici-
mus Hippocratem pulsum ob-
seruasse, quamuis eius obser-
uationem in artem non rede-
gerit. Vix enim credibile est,
ut facultatis vitalis tenorem
sine pulsu cognoscere value-
rit. EUST. V. Foef. p. 601.

p. In aliis codd. scriptum
est ἀρεμένων. Ego nec ἀνέ-
μων, nec ἀρεμένων, sed ἀρ-
μένων legendum puto. ST.
Ἀρμένων quoque Valckenar.
reponi iubet, laudans hunc
locum ad Eurip. Phoeniss. p.
472.

q. Galenus in Exeg. habet
σπερχυή properans, sedula.
Libro de nat. mul. p. 224. v.
17. Morbus hic σπερχυή ve-
hemens est, et lethalis. Sic

vertit Germanus interpres.
Quae verba repetit in secun-
do de morb. mul. p. 270. v. 49.
Et libro primo p. 248. v. 1.
de hydropse vterorum: Et
dolor vehemens pudendi, et
imum ventrem et ilia, et la-
terum mollitudinem, et lum-
bum, acutus, et σπερχυή ve-
hemens. Et libro secundo
rursus p. 276. v. 26. Si vteri
ad sinistram partem aut co-
xam declinauerint, dolor
acutus, et σπερχυή vehemens
habet lumbos. EUST. Vide
Foef. p. 579.

r. Vide Diosc. L. III. c.
125.

s. Libro de int. affection.
p. 195. v. 7. Deinde τὸ στέαρ
ὄϊος ouis adipis a renibus de-
tracti minae quadrantem ad-
miscas, ac simul coques.

Vati-

tem ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων, hoc est, a velis, quae fane a ventis non aequaliter inflata, aliquando quidem flaccescunt, aliquando vero implentur.

Σπερχνὸν) continuum.

Σκορδίσ) herbae nomen.

Στέαρ ὄϊος) ouis.

Σκαφίδα) pastorem scyphum sic Attici appellant.

Σκυτίνην) constructam et condensatam.

Συναριθμεῖται) coaptatur et coniungitur, ἀριθμὸς enim dicitur beneuolentia et amicitia, vt inquit etiam Callimachus, ἀριθμὸν δὲ, id est, beneuolentiam, et amicitiam cum vtrisque iniui.

Σμηκ-

³ συναριθμεῖται MS. D. sic quoque in scriptis codd. et Eust. συναρθρεται Foef. ex con. ⁴ ἀριθμὸς MS. D. ⁵ ὤ- ναν vulgg. ⁶ ἀριθμὸν MS. D. ⁷ δὲ MS. D.

Vaticanus codex habet ὄϊος, in impressis haec vox deest. Aldinus legit ὄσέα οἶ. Libro de nat. mul. p. 221. v. 31. Στέαρ ὄϊος adipem ouillum. Primo de morb. mul. p. 253. v. 28. Et p. 263. v. 30. Et libro secundo p. 272. v. 48. Et p. 280. v. 5. Et p. 288. v. 20. 22. Libro de sterilibus p. 298. v. 42. EUST. Vide Foef. p. 548.

t. Ab Atticis pastorem mulctram sic vocari testatur etiam Galen. in Exeg. vt situlae et mulctralia facta, quibus vbera mulgebant. Hippocrates autem marinam concham longiorem vocat, quam mutilum quidam nominant. Secundo de morb. p. 115. v. 48. Ita, vt omnium cyathi parui, siue σκαφίδα conchae marinae sit mensura. Et p.

156. v. 2. Singula aequis portionibus, vt in totum sit σκαφίδα conchae marinae mensura, terat. Primo de morb. mul. p. 262. v. 26. Stercus bubulum velut σκαφίδα conchae testam efformato. Et libro secundo p. 273. v. 28. Cyperum tusum praeparato, ὅσον σκαφίδα testae conchae mensura. EUST. Vide Foef. p. 570.

u. Hanc vocem in significatione, quam dicit Erotianus, apud Hippocratem non inuenio, sed pro coriaceo. Quarto de morb. p. 174. v. 39. Quemadmodum si quis vas olearium σκυτίνην coriaceum, angusti oris, oleo impletum, in osculum vertat e directo. EUST. Vide Foef. p. 576.

x. Aliqui codices habent συναρθμεται, et ἀριθμὸς. In Exe-

- ^γ ¹ Σμηκτιδα γῆν) τὴν κιμωλίαν.
² Σκορόδε φύσιγγα) τὸ ἐξωθεν λέμμα.
²² Σκυλάκια σιαλώδη) κύνεια κρέα ² λιπαρά.
 Συνέβησε) συνεβίβασεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

^α Τολμαῖν) ὑπομένειν. ^γ Οθεν καὶ Τολμηρὲς ³ τὰς πάντα ὑπομένοντας λέγομεν.

^β Τρύζειν) οἱ δὲ Στρύζειν. ^γ Ἐσι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμῃ ψόφῃ διαχωρεῖν. Ἐἵρηται δὲ ἀπὸ τῆς ⁴ τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται. Ὡς καὶ Ὀμηρος φησὶν, Ὡς μή μοι ⁵ τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Ἀντὶ τῆς ἀσήμως, καὶ γογγυστικῶς ⁶ λαλήτε. Ὁ μὲν τοι Βακχεῖος ἐν β' φησὶ, τρύζειν εἶναι τὸ μετὰ τινος εὐφρόδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν.

Τρο-

- ¹ σμηκτιδα MS. D. et sic apud Hipp. ² λιπαρώ MS. D. λεπορά vulgg. ³ τὰς πάντα MS. D.

Exegeti etiam lectio varia est. Nam συναριθμᾶται, et συναρθμᾶται, et συναρθρεῖται legimus. EUST. In scriptis codicibus legitur perperam συναριθμᾶται, item ἀριθμός. ST. Vide Foef. p. 196.

γ. Σμηκτιδα. Aliqui Erotiani et Galeni codices habent σμηκτιδα. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 49. Aut σμηκτιδα γῆν terram cimoliam cum vino aut rosaceo (scilicet illinat). Libro de fistulis p. 517. v. 47. Et podice ex γῆ σμηκτιδῇ terra cimolia oblito, finito. EUST. Est et alia scriptura in Erotiani exempl. videlicet σμηκτιδα, et hanc apud Hippocratem quoque inuenio, L. II. περὶ γυναικ. ST. Vide Foef. p. 576.

z. Galenus in Exeg. habet Φύσιγγα, pro qua voce legendum esse Φύσιτρα quidam asserunt. Est qui caulium exortus vocatur, et maxime concavus. Libro de fistulis p. 517. v. 36. Si vero iam agrotantem ex fistula assumeris, σκορόδε φύσιγγα allii caulem recentem accipe. Et v. 37. τὴν φύσιγγα caulem immitte. Et v. 38. Et fistulae profunditatem per φύσιγγα caulem metire. Et v. 43. et 44. Quae expositio cum Erotiani sensu omni ex parte non conuenit. EUST. V. Foef. p. 574.

zz. Galenus in Exeg. habet σιαλώδεα pinguia, opimaque. Libro de steril. p. 292. v. 36. de stomacho vteri indu-

Σμηκτείδα γῆν) cimoliam.

Σκέρως φύσιγγα) qui foris est cortex.

Σκυλάκια σιαλῶδεα) caninae carnes pingues.

Συνέβησε) coniecit.

PRINCIPIVM T.

Τολμαῖν) sustinere. Vnde *τολμηρὸς* eos, qui omnia sustinent, appellamus.

Τρύζειν) nonnulli vero *σρύζειν*. Est autem cum strepitu obscuro effluere. Dicitur autem *ἀπὸ τῆς τρυγόνος*, id est, a turture, quae obscure et gemitus instar strepit, ut inquit quoque Homerus: Ut ne mihi *τρυζήτε*, hoc est, obstrepatis hinc et hinc sedentes, id est, obscure et cum gemitu loquamini. Bacchius vero in secundo inquit, *τρύζειν* esse cum aliqua torminosa circumdolentia et cupiditate egerere.

Τρο-

⁴ *τρυγόνος MS. D.* ⁵ *τρύζεται MS. D.* ⁶ *λαλεῖται MS. D.*

indurato: Et edat *σκυλάκια σιαλῶδεα* catulos pingues percoctos. Libro de superfoet. p. 51. v. 6. Et edat *σκυλάκια* catulos coctos. Secundo de diaeta p. 93. v. 33. de carnibus: *Σκυλάκια* catulinae vero humectant, et secedunt. Libro de steril. p. 296. v. 1. 3. 4. EUST. Vide Foef. p. 575.

a. Primo progn. t. 11. p. 401. v. 21. de medici praecognitione: Quare *τολμαῖν* audebunt homines se ipsos medico committere. Quae expositio non omnino quadrat Erotiani interpretationi. EUST.

b. Secundo de morb. mul. p. 271. v. 7. Stercus cum vio-

lentia prodit exiguum, et vrina *τρύζειν* paulatim fluit, seu destillat, ut vertit Germanus interpres. Alii paulatim et sine strepitu, seu fridore. Et p. 253. v. 25. Si ventus in vteris fuerit, flatus exit, et *τρύζει* fridet, et tota intumescit. Libro de steril. p. 299. v. 19. Et vrina *τρύζει* paulatim destillat. Sic vertit Germanus. Secundo progn. t. 14. p. 403. v. 46. Si vero liquida fuerit egestio, conducit, neque *τρύζειν* fridere, neque frequentem esse, ac paulatim secedere. In cuius com. Galenus inquit: Haec distinguuntur, si non strideat, quod ipse dixit *τρύζειν*. Scriptum

• Τροφιδέων) σποδιωδῶν. Τροφιδὰ γὰρ ἡ σποδιὰ λέγεται.

• Τὸ θηριῶδες) οἱ μὲν ἔφασαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν κακοήθων ἐλκῶν τεταχέναι τὴν λέξιν, ἅπερ θηριώματα λέγεται. Ἄ δὲ ὡς ἐπίπαν ἐν φθινοπώρῳ αὖξεται διὰ τὴν τῆς ἀέρος ἀνωμαλίαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν ἐλμίν-

• κακοήθων vulgg.

ptum est autem et cum σ, et sine σ. Estque verbum, vtrovis modo scribatur, a sono, qui editur, effectum. Secundo prorrh. p. 415. v. 40. Si vero vrina paulatim τρύζοι- strideat, medicamentis hominem opus habere significat. Aldinus codex habet, τρύζοι. Homerilocus, quem citat, est in primo Iliad. v. 311. EUST. Vide Foef. p. 626. Hesych. explicat ψιθυρίζεσθαι, λογοποιεῖν, γογγύζεσθαι.

c. Galen. in Exeg. habet τροφιδῆες, quod quaedam illata habent infixa ἀπὸ τῆς τρέφεσθαι, quod est, infigi. Septimo de morb. vulg. p. 367. v. 29. de Philistide Heraclidæ vxore: Vrinae τροφιδῆα compactis quibusdam innatantibus paucae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus sumit hanc vocem pro crasso. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Secus explicat τροφιδῆες Galenus, vide in hac voce ST. Vide Salm. ad Hesych. Sic apud Hippocrat. τροφιδέων) σποδιωδῶν. Quae verba ita accepit Kusterus, ac si Salmasius ea omnia tamquam

Hippocratea produceret, quae tamen numquam ipsi mens fuit: vult tantum glossam hanc (ap. Hes.) desumtam esse ex Hippocrate, verba autem allata leguntur in Erot. Lexico, vbi editur, τροφιδέων) σποδιωδῶν. Corrige σποδιοδῶν, vt apud Hesych. Omnino igitur constat Glossam hanc Hippocrateam esse, etsi enim neget Kusterus, Hippocratem hoc sensu voce τροφιδῆος vsum: liquet Erotianum saltem ita accepisse, cui accedit Hesychius. Quae nam autem explicatio vera sit, an haec, an verò Galeni (in hac voce) non adeo ad Hesychium pertinet. Locus Hippocratis, quem respicit Erotianus, est prorrh. L. p. 81. C. ἐκ τροφιδέων ὑπόσσεις ἰλύωδης ὑποπέλιος, κακὴ vbi MS. ἐκ τροφιδέων habent: quin et tertiam lectionem subministrare videtur glossa Hesychii, ἐκ τεφρωδῶν, ἐκ τεφροειδῶν; quam ad eundem pertinere iudico. Ego tamen, (quod solum addam) Galeno subscribo. HER. Vide Foef. p. 625.

d. Haec vox apud Hippocratem

Τροφιδέων) cinereorum. Τροφία enim cinis appellatur.

Τὸ θηριῶδες) nonnulli dicunt ipsum vocem hanc ad vlcera mali moris accommodasse, quae etiam θηριώματα appellantur, quae quidem vt plurimum in autumnō augentur propter aeris inaequalitatem. Nonnulli vero ad

Z 2

paruos

cratem ambigua est, et in varias significationes ab eius expositoribus trahitur. Libro de locis in hom. p. 70. v. 42. Θηρίον ferinum vlcus in corpore propterea venit. Libro de aere, aquis, et locis, p. 80. v. 37. de his, qui Europam incolunt: Quibusque feritas, et θηριῶδες immanitas non mediocriter a natura sint congenita. In coac. praenot. p. 431. v. 10. Modice feroces mentis emotiones malae, et θηριῶδες ferinae sunt. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 23. Φθινοπῶρς μάλιστα θηριῶδες, autumnō maxime ferinum. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Autumnus sua feritate et malignitate interaneorum animalia maxime gignit. Et libro quarto p. 329. v. 40. de Eumenis vxore: Et θηριῶδες ferini in iudicationibus. Et libro sexto com. i. t. 14. p. 343. v. 33. Τὸ θηριῶδες Φθινοπῶρς, ferinum autumnō et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. In cuius com. Galenus ait: Vtrum vermes, qui ascarides dicuntur, an lumbricos, an elephantem, et cancerum, an

tabem, vt quibusdam placet, an quidquid malignum est, θηριῶδες, id est, ferinum appellarit, haec omnia autumnō iure gignuntur, et propter prauī succi redundantiam, quae eo tempore viget, et propter inaequalem caeli temperaturam. Et com. 2. t. 16. p. 344. v. 23. Aut tussis sicca, non θηριῶδης ferina. In quo loco Galenus inquit: Quum obscuram quamdam tussibus conditionem adiunxerit, aliam quaestionem attulit, quaenam ferinae tussis sint. Quidam lumbricos ad os ventriculi perlatos, osque mordentes in causa tussium aridarum esse volunt. Nonnulli pro ferino, tabidos intellexerunt, quod eis vngues, non secus, quam veris incurvescant, nonnulli ad malignum morbum traducunt. Et t. 24. p. 344. v. 38. Tussis siccae, parum irritantes, a febre adurente, non pro ratione siticulosae, neque linguae torrefactae non τῷ θηριῶδει feritate, sed spiritu. Vbi Galenus in hunc modum scribit: Ait has non ferino, sed vento excitari. Sunt qui non absolute quidquid mali-

guum

Θων^e ἐνόμισαν. Τότε γὰρ καὶ αὐταὶ γενῶνται. ¹Εἰσι
δὲ τὴν Φθίσιν ἐνόμισαν.

^f Τόνοι) τὰ περιτεταμένα σώματα ταῖς σαρχίν,
οἷον φλέβας, νεῦρα, καὶ τὰ ὅμοια, τόνους ὀνομάζει,
ἀπὸ τῆς περιτετάδα. Ἐνίστε δὲ τὰ νεῦρα μόνον. ²Εἰσι
δὲ τὰς ὑμένας ἔφασαν.

^g Τίτανος) ἡ κοιλία.

^h Τυφώδες) Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ, οἱ μετὰ
νωθρείας

ⁱ ὠνομάσαν quaedam exempl. et Chart.

gnum est, ferinum ab ipso dici putent, sed alii quidem tabem, quia vnguibus incurvescentibus in ea re feris similes apparent: alii vero ferinum proprie vocari vlcus in pulmone arbitrantur. Alii denique, quum ad os ventriculi lumbrici ascenderunt, cieri ab eis tussis volunt, quod neque ratione, neque experientia queunt demonstrare. Quare melius est, ut *θηριῶδες* ferinum pro maligno accipiamus. Et com. 7. t. 7. p. 349. v. 34. Ventrui abundantiae turbationem ferunt, velut Possidoniae, et τὰ *θηρία* quae animalcula in aluo inducunt. Quem locum exponens Galenus ait: Ferinas, siue animalcula appellat morbos ferinos, ac saeuos, quandoque etiam lumbricos. Primo prorrh. com. 1. t. 25. p. 409. v. 28. Modice feroces mentis emotiones *θηριῶδες* ferinae sunt. Quam sententiam repetit in coac. praen. p. 431. v. 10. Galenus in com. ita scribit: Ferinas autem de-

spicientias appellat, in quibus aegri calcitrant, pedibus feriunt, mordicus impetunt, et excandescunt eos, qui ingrediuntur, tamquam hostes existimantes. In coac. praen. p. 432. v. 24. Oris ventriculi dolores cum tormine, ventris *θηρία* animalcula erumpere faciunt. EUST. Vide Foef. p. 270.

e. Legitur etiam ὠνομάσαν. ST.

f. Libro de loc. in hom. p. 60. v. 48. Δύο δὲ παχεῖς τόνοι, duo autem crassi nerui a cerebro. Quam sententiam repetit secundo de morb. vulg. sect. 4. p. 317. v. 1. Etp. 316. v. 47. Hinc atque hinc ab arteria τόνον neruum habentes (scilicet arteriae). Primo de artic. t. 47. p. 476. v. 15. de glandulis alae: Sunt enim τόνοισι neruis maximi momenti vicinae. In cuius expositione Galenus inquit: Subiectos esse ait glandulis in ala neruos magnam vim habentes, quos nuncupauit τόνους. Ridicule igitur quidam

paruos lumbricos referendum esse existimarunt; tunc enim et ipsi generantur. Nonnulli vero $\phi\theta\iota\sigma\iota\upsilon$ esse putarunt.

$\tau\acute{o}\nu\omicron\iota$) corpora extensa cum carnibus, vt venas et neruos, et huiusmodi $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ appellat, $\alpha\pi\omicron\tau\grave{\epsilon}\ \pi\epsilon\pi\iota\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\delta\alpha\iota$, quod est circumextendi, aliquando autem neruos solum, nonnulli autem membranas dixerunt.

$\tau\iota\tau\alpha\nu\omicron\varsigma$) calx.

$\tau\upsilon\phi\omega\delta\epsilon\epsilon\varsigma$) dicuntur $\tau\upsilon\phi\omega\delta\epsilon\epsilon\varsigma$ febres, quae cum tem-
pore

Z 3

dam ex recentioribus medicis existimant, neruos illos dumtaxat ab ipso appellari $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$, qui coniugati a cerebro oriuntur: quoniam in secundo de morb. vulg. quum dixit (Duo enim nerui a cerebro iuxta os magnae vertebrae) neruos appellauit $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$, neruos enim ad brachia intendentes, et a spinae medulla dependentes, constat ab ipso nominari $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$, tum hic, ac deinceps bis, tum infra, vbi de spina agens, neruos appellat $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$. Et t. 48. v. 18. Nec vero $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ neruos villo modo vulnerare oportet. Et v. 20. $\text{Οἱ δὲ } \tau\acute{o}\nu\omicron\iota$, nerui vero, quorum curam gerere oportet. Et libro tertio t. 31. p. 485. v. 25. Alii vero $\tau\acute{o}\nu\omicron\iota\ \nu\epsilon\upsilon\rho\omega\delta\epsilon\epsilon\varsigma$ nervi neruosi perpetuo annexi hinc atque illinc iuxta ipsa verticula porriguntur. Alii vertunt ligamenta neruosa. In expositione cuius loci Galenus inquit: Nihil habeo quod scribam quam ob rem ligamenta, quae iuxta intendunt, neruosa dixerit. Dicendum enim fuit non neruosa, sed

nerui, nisi valida appellauit neruosa. Et t. 35. p. ead. v. 30. $\tau\acute{o}\nu\omicron\iota$ nerui vero communes iuxta omnia, et in externis, et in internis partibus porriguntur. Vbi Galenus inquit: A posteriori parte non reperiuntur nerui, quos nunc $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ dixit, si nerui intelliguntur, qui motum voluntarium praestant. Et t. 59. p. 488. v. 39. Et $\tau\acute{o}\nu\omicron\iota$ nerui a principalissimis in corpore partibus progressus habent. In quo loco Galenus iterum ait: Hippocratem neruos appellasse $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$. Et t. 108. p. 494. v. 2. Caput enim femoris proxime his incumbit, ad praecipuos $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ neruos. In impressis codicibus perperam legitur $\pi\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$. In expositione cuius loci rursus Galenus dicit: Neruos appellauit $\tau\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$, eos intelligens, qui cum vena et arteria per inguen feruntur. EUST. Vide Foef. p. 619.

g. Vide Foef. p. 618.

h. Galenus in Exeg. habet $\tau\upsilon\phi\omega\delta\epsilon\varsigma$, qui est de mentis statu deturbatus, ceritus, quamuis

νωθρείας γιγνομένοι, καὶ ¹ μετὰ ἐπιτάσεως ἐξιτά-
μενοι.

Τριταιοφυεῖς) ὁ μὲν Ἱπποκράτης Ἴων τριταιο-
φυεῖς φησὶ λέγεσθαι τὰς τριταίεας, εὐφωνίας χάριν.
Φιλωνίδης δὲ ὁ Σικελὸς τὰς ἐν συνεχείᾳ παρανομίαν ἐμ-
φαίνοντας. Τὸ δὲ παρανομίαν ἐπισημαίνειν ἐν εἰληκρι-
νεῖα γινομένης τῆς διαλέψεως ἴδιον ἦν τριταίεας εὐλόγως
² μὲν τὰς παρανομίαν ἐπισημαίνοντας, μὴ ἔχοντας δὲ
εἰληκρινὲς τὸ μεταξὺ ³ διάλειμμα ἕως ⁴ οὐνόμασεν.
⁵ Ἐπειδὴ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν τριταῖον ἔχουσιν.
Εἰσὶ δὲ οἱ λεγόμενοι μικροὶ ἡμιτριταῖοι.

Τεῦχος) τὸ ἀγγεῖον ἀκαστέον τὸ περιέχον τὰς
σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. Δέρμα δὲ τὸ κάλυμμα τῆς τεύ-
χος ὀνομαστέον.

¹ μετεσιτάσεως MS. D. margo tamen μετ' ἐπιτάσεως.
² μὲν τῆ παρανομίαν MS. D.

quamuis aliqui codices ha-
beant τυφλώδης, recte ne an-
secus, tu ipse iudicabis. Se-
cundo de morb. vulg. sect. 5.
p. 317. v. 40. Cui vena in cu-
bito pulsarit, insanus et ira-
cundus est, cui vero quieue-
rit, τυφώδης stupidus. Im-
pressi codices perperam ha-
bent τυφλώδης. Et libro
quarto p. 328. v. 19. Vulne-
rato ab Antiphilo, vīto iudi-
catio facta est die septima,
bilioso τυφώδης stupidus. Et
p. 329. v. 16. Post Pleiadum
occasum, feruus Attici a quar-
tana correptus τυφλώδης stu-
pidus sedatus est. Et p. 334.
v. 7. Vxor Emmyris modo
non morbofo, absque febre
τυφλώδης stupida esse videba-
tur. In quibus locis λ super-
fluum est, et legendum est

τυφώδης. EUST. Vide Foef.
p. 629.

i. Primo de morb. vulg.
com. 1. t. 35. p. 302. v. 32.
Sed quae τριταιοφυέα τρόπον
iuxta naturae febris tertianae
morem exacerbantur. Et
com. 2. t. 25. p. 303. v. 25.
At continuae quidem in to-
tum nihil intermittentes, ex-
acerbascentes autem omnibus
τριταιοφυέα τρόπον ad natu-
rae tertianae modum. Et li-
bro quarto p. 330. v. 9. Circa
Pleiadum occasum austrina
fortiter erant, sanguinis eru-
ptiones, et τριταιοφυέες fe-
bres tertianae naturam refe-
rentes et lenes. Et libro sex-
to com. 2. t. 23. p. 344. v. 35.
Quaecumque τριταιοφυέες
tertianae naturam habent, his
nox molesta ante exacerbatio-
nem.

pore fiunt, et quibus laborantes cum vehementia alienantur.

ΤριταιοΦυείς) Hippocrates quidem Ionicus inquit τριταιοΦυείς tertianas appellari, euphoniae causa. Philonides vero Sculus febres, quae continuae sunt inordinationem ostendentes. Indicare vero inordinationem in sinceritate, facta intermissione, proprium est τριταίς tertianae, recte quidem indicantes inordinationem, non habentes sincerum medium interuallum, ita nominauit: quandoquidem multam similitudinem habet ad τριταϊον tertianam. Sunt autem febres, quae appellantur μικροὶ ἡμι-τριταῖοι, hoc est, semitertianae paruae.

Τεύχος) vasculum intelligendum est, quod carnes et neruos continet. Cutis autem integumentum τῷ τεύχῳ vasis appellandum est.

διαλείμα MS. D. 4

Τέγ-

3 διαλείμα MS. D. 4 ἀνόμασαν vulgg. 5 ἐπειδὲ vulgg.
nem. Quem locum exponens Galenus inquit: Ex his, quae tertio quoque die exacerbantur τριταιοΦυής, hoc est, tertianae naturam referens, ea sola appelletur, quae prope ad integritatem peruenit. Quod si quis alias omnes acutas febres, quae tertio quoque die exacerbantur, τριταιοΦυείς velit nominare, is sane videbitur non temere in hanc venisse sententiam: non tamen concedemus vllam earum, quae ad integritatem perueniunt, semitertianam ab Hippocrate nuncupari; quia illae periculo vacant, semitertiana vero periculosa est, inter quas mediae sunt, quae τριταιοΦυείς dicuntur. Hippocrates in aphorismis nullam febrium facit mentionem, quae τριταιοΦυείς vocantur. In coac. praen. p. 425. v. 20. Οἱ τριταιοΦυείς febres tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae sunt. Et v. 25. Οἱ τριταιοΦυέες febres tertianae naturam referentes, erroneae, in pares dies tranlapsae, difficiles sunt. Et v. 10. ΤριταιοΦυέα ῥίγες rigores velut in febre tertiana, si in media inordinata febre exacerbantur, valde maligni sunt. EUST. Vide Foel. p. 622.
k. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 3. p. 344. v. 6. Attenuare, crassefacere τεύχος vas, vel corpus totum, cutem, carnes, et alia. Sic vertit Germanus interpres. In cuius com. Galenus ait: Quum τεύχος vas dicit, totum

¹ Τέγγις) διάβρεξις.

^m ¹ Τὰ Φηρέα) οἱ μὲν συνεσαλμένως ἀναγινώσκοντες, ῥίζαν Φασὶν εἶναι πυκνωτικὴν, οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἔσχατον πρῶτον, ἵνα ἡ ὄνομα Διολικὸν τῷ ² ταΦηρείς. Ἰδίως δὲ τὰ ³ Φήρατα λέγει, ἀντὶ τῷ Φάρεα ἅπερ εἰσὶν ἱμάτια.

^a Τετάρσωται) πεπλάτυται, ἐκτέταται.

^o Τράμιν) τὸν ὀρρόν ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον καλεῖμεν. Ὡς καὶ ⁴ ἱππῶναξ φησὶν, Ἐκτίλλοι τις αὐτῷ τὴν τράμιν ὑποργάσαι. Μέννηται καὶ Ἀρχίλοχος. Λυσίμαχος δὲ τὸν ⁶ σφυκτῆρα.

Τετραμ-

¹ ταΦηρέα coniunctim Eust. τὰ Φηρέα in vulgg. ex Hipp. Φήρεα Gal. Et haec quoque habet Chart. non de propriis.

² ταΦηρίας MS. D.

tum corpus intelligendum est. Vere autem pro vasculo posuit, libro de steril. p. 294. v. 26. Hanc cucurbitam sic formatam ἐς τεῦχος vāsi circumponito, τὸ τεῦχος vase vino impleto. Libro de loc. in hom. p. 66. v. 17. Magis autem superna τεῦχεα vasa humida sunt. EUST. Vide Foef. p. 627. Hesych. explicat ἄγρος, σκεῦος.

l. Galenus in Exeg. habet τέγγειν, est humectare. EUST. Vide Foef. p. 612. Loca sunt, de vlc. p. 512. 30. aph. f. 8. aph. 25. epid. L. VI. de cap. vulner. p. 449. 30. de vlc. p. 514. 13. 30.

m. Galen. in Exeg. habet Φήρεα, eminentiae glandulosae oblongae sub auribus, quales habent satyri, quidam Φῆρες, et Φῆρες appellantur, ut dictum sit perinde, ac si ferinas dixisset. Sexto de morb. vulg.

com. 3. t. 14. p. 345. v. 35. de vi frigidi: Et constringit, velut τὰ Φηρέα pherea, eminentiae oblongae, et rotundae, et gongronae. Sic vertit interpretes Germanus. In quo loco Galenus ait: Frigidum in membris nervosis tumores gignit, atque in nervis quidem ea, quae ganglia nominantur, aliasque nonnullas distentiones, tum longiores, tum vero rotundiores: egoque puto longiores vocari ab ipso Φηρέα pherea, rotundiores vero gongronas, ut Φηρέα vocarit eas, quae aliquam Φηρεῶν (vel, quod rectius videtur, Φηρῶν) similitudinem habeant: ita enim quidam Iones vocant Satyros, quos oblongis ad aures eminentiis pingunt et fingunt. Et parum infra subiungit Φήρεα pherea neque apud vllas gentes dici audiri, neque aliquem, qui

Τέγγις) madefactio.

Τὰ Φήρεα) nonnulli contracte legentes, radicem esse aiunt condensantem. Alii vero vltimum α produxerunt, vt sit Aeolicum nomen τῷ ταΦήρες. Proprie autem τὰ Φήρεα dicit pro Φάρεα, quae sunt vestimenta.

Τετάρσονται) dilatatum est, extensum est.

Τράμιν) caudam, quam ἵπποταύρον appellamus, sicut inquit Hipponax: Euellat aliquis ipsius τὴν τράμιν, hoc est, caudam, ita vt se stercore foedet. Meminit huius etiam Archilochus. Lysimachus vero σφιγκτήρα podicem, ceu constrictorem.

Z 5

Τετραμ-

Φύρατα Eust. et Iunta. 4 Ἴππωναξ MS. D. 5 ἐξτίλ-
λοι MS. D. 6 σφιγκτήρα Eust.

qui audierit vnquam, noui. Et tamen quidam interpretes Φήρεα ab Hippocrate vocari volunt, quae in Peloponnesi ciuitate Φηραί pheris abundant. Quidam vero per ε et φ primam syllabam scribentes, aiunt Φέρεα dici, quae in vrbe Thesaliae Φέρεις Pheris saepenumero oriuntur. Ceterum Φήρεα vocari oblongas eminentias attestari videtur id, quod in septimo vulgarium morborum scriptum est his verbis: Vulgabantur, inquit, tussēs, praecipue autem pueris plerisque circa aures talia, qualia in satyris fiebant. Quae expositio ab Erotiani sensu longe est diuersa. Vnde suspicandum est, aliquod in eius exemplari subesse mendum. EUST. In vulgaribus editionibus Hippocr. legitur τὰ Φήρεα. At Galenus legit τὰ Φήρεα, vt hic, nisi quod accentum ponit in pri-

ma. Afferit autem aliam explicationem, de qua vide Annot. ad Galen. sub hac voce στ. Vide Foef. p. 653. cui totus canon, et quidem non iniuria, ita corruptus videtur, vt sine melioris exemplaris ope emendari nequeat.

n. Galenus in Exeg. habet τετάρσονται, sunt dilatata, omne enim quod dilatatum est, ταραδς dicitur. EUST. Vide Foef. p. 193. Locus procul dubio indicatur περὶ ὀσέων Φύσ. p. 61. 15. felici Foessii ingenio in integrum restitutus.

o. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio, sed apud Ruffum, libro primo, de partium hum. corp. appellationibus, c. 12. Genitalium porro membrorum, inquit, quae in maribus sunt, pro pendens particula, colis, ac stema est: quae autem non pendet, sedimentum collum-

que

^p ¹ Τετραμμένον) πεπηγότα. ² Τρέψαι γὰρ Ἀττι-
κοὶ τὸ πῆξαι ἔλεγον, καὶ Τρέφαλιν τὸν πεπηγότα τυρόν.

³ Τάχει) ταχέως.

⁴ Τύρβη) ταραχή.

⁵ Τιμωρέεσα) βοηθῆσα. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν
Ὀῶη Φησὶν, Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἰμ' ἐτιμωρησάμην. Σὺν
τοῖς ἐφηβήσασιν καὶ τῶν ὁλώλोटων.

⁶ Τυχασσάμενον) σοχαστάμενον.

Τηλο-

¹ τετραμμένον MS. D. Eust. et sic legendum coniecit Foef. ²
τρέψαι MS. D. et sic legi debere existimat Foef. ³ τάχα
Eust. Iunta et Foef.

que velicae: lineam per me-
dium discurrentem apud Grae-
cos τραμὶς tramida, alii ὄρρον
orrhon appellarunt. Aliqui
códices pro σφυγκτήρα ha-
bent σφυγκτήρα. EUST. V.
Foef. p. 622. Pollux sic ex-
plicat: τὸ ραφῆ μὲν εἰσὶν
ὑπὸ τὸν καυλὸν διὰ τῶν ὀστέων
μέσση, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον
ταῦρον, εἰς τὸ δακτύλιον κα-
ταλήγον, περιέκλειον ὀνομάζε-
ται, καὶ τραμὶς, καὶ ὄρρος.
Hesychius interpretatur: τὸ
ρήγμα τῆς ἐδρας, καὶ ὄρος,
τίνες ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον.

p. Libro de loc. in hom.
p. 64. v. 25. de venarum di-
stributione: Quaedam vero
infra ad corpus τετραμμένον
conuertuntur. Quod exem-
plum Erotiani expositioni non
quadrat. EUST. Vide Foef.
p. 616.

q. Primo de morb. p. 130.
v. 25. Quaecumque etiam τά-
χα citius, siue in meridie,
siue vesperi, siue noctu cu-
rentur, intempestive curan-
tur. Et libro tertio p. 159.

v. 22. Τάχα cito perit. Et
p. 159. v. 37. Τάχα cito mo-
ritur. Libro de int. affect.
p. 198. v. 37. Τάχα γὰρ ve-
lociter enim etiam, sic ster-
cus sabuacuari poterit. Ger-
manus interpres vertit, for-
tassis. In epistola ad Philo-
poemenem p. 526. v. 14. de
regione caelorum: In quam
τάχα fortassis etiam Demo-
critus prae sapientia transmi-
grauit. In epistola secunda ad
Damagetum p. 528. v. 48. Et
ego adhortabar ipsos, ut con-
siderent, tamquam τάχα for-
tassis nihil esset mali. EUST.
Vide Foef. p. 612.

r. Vide Foef. p. 629. Vi-
de L. de fract. p. 558. 41.

s. Ut coniecio, post dictio-
nem βοηθῆσα, hoc est, auxi-
lians, deest, ποτὲ δὲ ὑπλάζε-
σα, id est, aliquando vero
vindicans, sicut et Euripides,
etc. Ut haec vox duo signi-
ficet, auxiliari scilicet, et
vindicare, quod ex iis, quae
primo de art. t. 51. Galenus
scribit, clare patet. Primo

Τετραμμένον) coagulatum. Ὁρέψαι enim Attici coagulari dixerunt, et τρέφαλον caseum coagulatum.

Τάχα) velociter.

Τύρβη) perturbatio.

Τιμωρέσα) auxilians, sicut (et Euripides ἐν Ὄνη inquit: Ego autem patris sanguinem ἐτιμωρησάμην, vltus sum cum pubescentibus et mortuorum.

Τυχασάμενον) scopum attingentem.

Τηλο-

* τύρβην et ταραχὴν Foes. * τιμωρέσας et βοηθήσας, ex coni. Foes. τιμωρέσα vulgg. * τυχάσαμενον meliora exempl. ap. Hipp. quān lectiōnem et Eustach. agnoscit, unde Erotiani lectio suspecta videtur.

de rat. vict. morb. acut. t. 31. p. 369. v. 37. Siquidem igitur non περιτιμωρησῇ operam tulerit quis, quantum opus est. In cuius expositione Galenus ait: Verbum τιμωρήσαι, hoc est, conferre, tum apud veteres, tum apud Hippocratem saepe pro verbo auxiliari dictum esse, in aliis etiam libris ostensum est nobis in iis commentariis, quas in eos conscripsimus. Et t. 39. p. 370. v. 7. Atque sic mutua opem ad malum inter se τιμωρέσι conferunt. Quē locum exponens Galenus inquit: Verbum τιμωρεῖν significare auxiliari, et apud priscos, et apud Hippocratem, supra dictum est nobis saepe, ac nunc quidem dixit, alterum ab altero vicissim ad malum adiuuari, pro eo, quod est, opitulari, et prodesse. Et libro secundo t. 35. p. 372. v. 26. Porro huiusmodi aliquam partem sermoni contrario τιμωρητέον opitulari oportet. Vbi Galenus inquit: Hoc verbum τιμωρητέον significat patrocinari oportere, sine opitulari. Primo de art. t. 51. p. 476. v. 24. Extra vero aliam duo solum loci sunt, ubi quis cristas inurere queat, huic affectioni τιμωρέσας auxiliantes. Vbi Galenus ait: Usus est vocabulo τιμωρέσας, quo constat ipsum non aliud significasse, quam auxiliantes; quod fecit etiam Euripides, quum Orestem induxit haec loquentem: Ἀνόςια μὲν ὄραν, ἀλλὰ τιμωρεῖν τῷ πατρί. Se quidem impium esse, sed patrem vindicare. Differunt autem inter se τιμωρῶν, et τιμωρέμενος, quod vocabulum cum accusandi casu iungitur, hoc siquidem significat crucians. Eadem ratione et Menandri fabula inscribitur: Ἐαυτὸν τιμωρέμενος. EUST. Vide Foes. p. 618. t. Vide Foes. p. 629. Hesychius etiam τυχάζεσθαι agnoscit, et explicat σοχάζεσθαι. Τυχάζω autem pro τυγχάνω assequor, est positum.

ἡ Τηλοτέρω) μακροτέρω.
 x Τύρσις) Βακχείος ἐν ᾧ φησὶ, σκυνή, ἢ πύργος, ἢ
 προμαχών.

y Τραχέων ἐρέων) ἐρέων ῥακῶν.

z Ταλαιπώρησιν) ἐνεργείαις.

1 Τέκμαρσις) σημείωσις.

b Τέτραμος) ὁ τρέμος.

c Τάφισ) ἡ σαφίς.

οὐκ

Τραυ-

α τρυχλῶν εἰρινέων Foes. ex con.

u. Ex τηλόθι aut τηλόθεν
 ortum vocabulum, quod signi-
 ficat procul aut eminus.

x. Galenus in Exeg. inter-
 pretatur turrim, eamque prae-
 fertim, quae in muris est.
 Tertio de art. t. 23. p. 485.
 v. 5. Scala ita praeparata at-
 trahenda est ad τύρσιν turrim
 altam, vel ad culmen domus.
 In cuius expositione Galenus
 inquit: Turrim dixit τύρσιν:
 culmen vero domus ἄτωμα.
 Et t. 25. p. ead. v. 9. Vbi ve-
 ro a τύρσιος turri demittas,
 vel a malo, qui carchesium
 habeat annexum, commodius
 adhuc rem parabis. EUST.
 Vide Foes. p. 629. Hesychius
 explicat: πύργος, ἐπαλξίς,
 προμαχών. Suidas περίβολος,
 τὰ τεῖχος.

y. Vide Foes. p. 622. Lo-
 cus est in L. de art. p. 659.
 28.

z. Secundo de nat. hom.
 t. 1. p. 22. v. 44. Quicumque
 morbi a ταλαιπωρίας labore
 fiunt, quies sanat; qui autem
 ab otio gignuntur, ταλαιπω-
 ρία labor sanat. In cuius

com. Galenus ait: Labores
 hoc loco vocasse eos, quos
 motiones immoderatae pa-
 riunt. Libro de salubri diaeta
 t. 12. p. 26. v. 4. Et t. 14. v.
 10. Et t. 29. p. 27. v. 7. Et
 t. 30. v. 10. Et t. 32. v. 15.
 Libro de genitura p. 27. v. 45.
 Libro de aere, aquis et locis,
 p. 77. v. 21. 37. 44. Libro de
 int. affection. p. 189. v. 46.
 Et p. 190. v. 35. Et p. 200.
 v. 30. Si vero aqua intercus
 innascatur, et rumpatur in
 ventrem, iisdem medicamen-
 tis et potibus, et cibis, et
 ταλαιπωρήσιν laboribus, qui-
 bus priores curato. Et p. 203.
 v. 43. de spleneticis. Et p. 204.
 v. 26. 32. Primo de morb. mul.
 p. 232. v. 8. Et p. 234. v. 43.
 Et libro secundo p. 277. v. 24.
 Ἐξ ταλαιπωρίας ἐπὶν ταλαι-
 πωρήσειν, ex fatigatione quum
 laborauerit. Septimo de morb.
 vulg. p. 362. v. 17. Secundo
 de rat. vict. morb. acut. t. 51.
 p. 373. v. 42. Πολλὰ ταλαι-
 πωρήσειν, multum fatigaue-
 rit. Et v. 43. Ταῦτα ταλαι-
 πωρήσειν ita se fatigasset.

Et

Τηλοτέρω) longiori.

Τύρσις) Bacchius in primo interpretatur scenam vel turrim, vel propugnaculum.

Τραχέων ἑρέων) laneorum fragmentorum.

Ταλαιπωρήσιν) actionibus.

Τέκμαρσις) significatio.

Τέτραμος) tremor.

Τάφισ) vna passio.

Τραυ-

² τέκμαρσιν et σημείωσιν Foef. ex coniectura.

Et t. 53. p. ead. v. 49. Ἐκ πολλῆς ταλαιπωρήσεως ex multo labore. Et libro quarto t. 111. p. 383. v. 12. Secundo prorrh. p. 415. v. 1. Τεταλαιπωρημένος ἔδεν nullo labore fatigatus. Et v. 10. 12. καὶ ταλαιπωρεῖν ἰσχυρῶς, et fortiter laborare. Et v. 17. 24. 28. Tertio de artic. t. 94. p. 492. v. 14. Et t. 103. p. 493. v. 17. Et t. 104. v. 38. In epistola secunda ad Damagetum, p. 531. v. 6. Ἐξαγγέλλων ταλαιπωρήν θνητῶν, ad mortalium miseriam declarandam. EUST. Vide Foef. p. 510.

a. Secundo de humor. t. 17. p. 115. v. 30. Quae prodeunt, non multitudine τεκμαίρεσθαι aestimare oportet, sed quamdiu prodeant, qualia oportet, et facile aeger ferat. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 368. v. 8. Et quaedam valde commoda ad τέκμαρσιν coniecturam. In quo loco Galenus inquit: Cognitio, quae ex eo fit, quod τεκμήριον, id est, propriae notae argumentum dicitur, et τέκ-

μαρσις, hoc est, coniectura.

Et t. 3. p. ead. v. 9. Quum autem ad τέκμαρσιν coniecturam dicatur, quomodo singula curare oporteat. In cuius expositione Galenus inquit: Quum multa, quae ad coniecturalem cognitionem utilia sunt, a Gnidiis medicis praetermissa dixerit, quam τέκμαρσιν coniecturalem cognitionem vocet, ipse deinceps declaravit. Secundo prorrh. p. 413. v. 41. Verum signa scribam, ex quibus, et sanos futuros homines, et morituros, τεκμαίρεσθαι coniectare oportet. Tertio de officina medici, t. 20. p. 504. v. 24. Natura in operibus est, operis actione quid illa velit, τεκμαρτέον coniectandum est. EUST. Vide Foef. p. 613.

b. Galenus in Exeg. habet τετραμένει tremit, et τέτρομος tremor cum rigore coniuncto. EUST.

c. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem, sed σαφίς et ἄσαφίς, de qua voce in dictione ἀσφαρίζει Erotia-

^d Τραυλισμός) ¹ ὀνοματοπεποιήται ἡ λέξις ἀπὸ τινος ποιῶ ψόφῃ.

^e Τὸ χρώμα ἀφωῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) ἀφωῶδες μὲν χρώμα λέγεται τὸ λευκοπέλιον, ἀπὸ τῆς Ἀφύης τῆς ἰχθυοῦς ² ὀνομασμένον. Μετάρσιον δὲ, ³ κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐπηρμένον εἰς ὄγκον ὀνόμασεν.

¹ Τὰς ὀδόντας ⁴ ἐρείζωται) ἀντὶ τῆς, ⁵ ἐρηρεικότητας τὰς ὀδόντας καὶ ἐσφιγμένους ⁶ ἔχει.

⁸ Τὸ τέρθρον τῆς πάθους) ἀντὶ τῆς τὸ τέλος. Τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυθείῃ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα ἔτως, Πέμψεις δ' εἰς αὐτὸς ζῶντα καὶ ἐτεθνηκότα. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι. Καὶ
Ἀπολλό-

¹ ὀνοματοπεποιήται MS.D. ² ὀνομασμένους MS.D. ³ κυρίως μὲν κυρίως τὸ MS.D.

nus meminit. Secundo de diaeta p. 95. v. 47. Ficus et σαφίδες vuae passiae aestuosae sunt, sed alium mouent. Tertio de morb. p. 161. v. 25. de frigefactoriis potionibus in febre ardente: Profunt et vina alba aquosa σαφίδιοι ex vuis passis, profunt et σεμφυλίτιδες σαφιδευταῖαι vuarum passarum expressarum retrimenta aquosa. Et v. 26. Τῆτο δὲ ἄσαφος λευκὴ vuarum passarum albarum exemptis vinaceis heminam. Libro de nat. mul. p. 222. v. 45. Ciceris albi partes duas tritas, σαφίδος vuae passiae tertiam partem affusa aqua ad dimidias coquito. Et p. 226. v. 3. Si ex partu fluxus corripiat, et cibi in ventre non maneant, ἄσαφιδος vnam passiam nigram

etc. EUST. Vide Foef. p. 612.

d. Hanc vocem apud Hippocratem non reperi, sed τραυλοί. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 78. p. 305. v. 46. Autalta voce, aut gracili, aut aspera praediti, τραυλοί balbi, iracundi. Et libro secundo sect. 6. p. 318. v. 2. 3. 5. Sexto aphor. t. 32. p. 398. v. 33. Τραυλοί balbi ab alui profluvio longe maxime corripiuntur. In cuius com. Galenus ait: Sicuti ἰλλίζεσθαι, id est, balbutire, prolationis vitium est, non vocis, sic et τραυλίζειν, eiusdem significationis verbum, non potente lingua exquisite eas dearticulare voces, quae per T et R proferuntur: qualis est, τραυλος, trepidus, tremuit, tradit, trochus,

Τραυλισμός) vox effecta a quodam strepitu.

Τὸ χρώμα ἀφωδές, καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον)

Αφωδές. μὲν χρώμα dicitur λευκοπέλιον, hoc est, color albus et plumbeus, dictus ab ἀφύης aphya pisciculo.

Μετάρσιον autem proprie quidem elatum dicitur, abusive autem, quod in tumorem elatum est, nominavit.

Τὰς ὀδόντας ἐρήρωται) inhaerentes et strictos dentes habet.

Τὸ τέρθρον τῆ πάθους) id est, finis. Τέρθρον enim dicebant veteres ultimum et in fine, ut etiam Euripides in Euristeo Herculem hunc in modum loquentem facit: Mittes viuentem ad inferos, et non mortuum, et mihi τέρθρον, id est, finem certum ingrediar. Et Apollodorus,

4. ἐνείραται quaedam editt. St. notante etiam Chart. ἐρεί-
ρυνται quidam, ἐρήρωται alii. ἐρήρωται Eust. 5 ἐπηρεϊκότεας
MS. D. 6 ἔχειν MS. D.

trochus, tristis, et similia. Hae siquidem omnes exigunt linguam se ampliantem, et prioribus dentibus se innitentem. EUST. Vide Foef. p. 622.

e. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 39. Vbi vero multus sanguis discessit τὸ τε χρώμα et color est ἀφωδές cinereus, seu exalbidus, et τὸ πρόσω-
πον facies μετάρσιον eleuata, seu tumida, et sub oculis tumores laxi etc. Et p. 266. v. 39. Lachrymosi sunt oculi ac hebetes, et color corporis ἀφωδές exalbidus, seu cinereus, ac pustulosus. EUST. Vide Foef. p. 213.

f. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 6. Si vero ad hepar fuerint conuersi vteri, mulier de repente voce destituitur,

et τὰς ὀδόντας ξυνερέριση
dentes inhaerentes et strictos habet. Interpres Germanus vertit, conferti sunt. Caluus cohaerent. EUST. Pro ἐρεί-
ρωται legitur etiam ἐνείραται.
ST. Vide Foef. p. 439.

g. Galenus in Exeg. habet
τέρθρον summitas antennae proprie dicitur, et τέρθριοι
rudentes inde ad summum ve-
lum pertingentes. Hippo-
crates autem in secundo de
morb. mul. ἐπὴν ἐνθάδε, in-
quit, τὸ τέρθρον ἢ τῆ πάθους,
hoc est, quum hic τέρθρον
fuerit morbi, summum et su-
preum, et curationis maxi-
me egens significat. Haec
Galenus. Qui locus est p.
269. v. 26. et quidem in omni-
bus exemplaribus deprauatus.
Sic enim in iis, quae ad ma-
nus

¹ Απολλόδωρος ¹ ὁ τὰς ὕμνους γράψας, Φησὶ, Τίς τοιή-
δε ὥρῃ ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων. Ἀντὶ τῷ, ἐπὶ τέ-
λει τῶν θυρῶν. ² Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι ³ τερθρία
κάλως ⁴ ὀνομάζουσι τὰς ἐπὶ τέλει τῷ ἵσθῳ.

⁵ Τὰ λέγναι τῆς ⁵ ὑσέρης) ἀντὶ τῷ τὰ περιττά.
Λέγναι γὰρ ἐκάλεν οἱ ἀρχαῖοι τὰς τῶν ἱματίων ὥας
ὡς καὶ Καλλιμάχος Φησὶ, λέγων, ⁶ τέτων ¹ κανόνων
ἐπιπεριζ ⁷ λεγνοτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν ⁸ ὡς
τὸ ⁹ λέγνον τὴν ὥαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας.

¹⁰ Τὰ ἐπιμήνια ¹⁰ ἐπηλυγάζονται) ἀντὶ τῷ ἐπέχον-
ται καὶ ἐμποδίζονται. Ἠλύγη γὰρ παρ' Ἀττικαῖς ἡ
σκιά λέγεται ὡς καὶ Θεκυδίδης ἐν 5^ῃ Φησὶν, Ἴνα τῷ
κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. Ἀντὶ τῷ
¹¹ συκιάζονται.

¹² Τάμισον) τὴν πιτύαν. Ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν
¹² Θηριακοῖς.

¹³ Τριχιάσσηται) Τριχιάσις λέγεται ἡ περὶ τὰς μα-
σέας ¹³ ἀπόσαςις.

Τὰ

¹ ὁ τὰς ὁ τὰς ὕμνους MS. D. ² καὶ περὶ, omisso οἱ MS. D.

³ τερθρία MS. St. et Chart. ⁴ ὀνομασέας τὰς MS. D.

⁵ ὑσέρης Eust. et ex emend. St. et sic Chart. optima fide.

⁶ τὸν τῶν MS. D. ⁷ λεγνοτὸν MS. D.

nus meas peruenerunt, legi-
tur. Quum ad praecordia
allapsi strangularint (scilicet
vteri) ἐπὴν ἐνθάδε τὸ σπρεὸν
ἢ τῷ πάθους. Germanus in-
terpres vertit: Vbi hic fuerit
affectionis soliditas. Caluus
vero haec verba omnino prae-
termisit. Nos Galeni et Ero-
tiani testimonio nixi, pro σ-
ρεὸν reponendum esse τέρ-
θρον constanter assueuimus.
EUST. In MS. τερθρία. ST.
Vide Foef. p. 615.

h. Galenus in Exeg. dicit,
λέγναι oris vulvae extrema,
per translationem a vestimen-

torum extremitatibus: has
vero alibi ἀμφιδεα appellat.
Secundo de morb. mul. p. 277.
v. 10. Sin minus τὰ λέγναι τῆς
ὑσέρης, summas vteri oras,
(id est, extrema vulvae,) de-
rasas et ablutas, picato cerato
illinito. Callimachi locus,
quem Erotianus adducit, o-
mnino deprauatus est, et re-
stitui non potest. EUST. Re-
ctius ὑσέρης Ionica termina-
tione, quae tamen saepe in
locis hic citatis non obserua-
tur. ST. Totum locum sic
refingit Foef. p. 377. ὡς καὶ
Καλλιμάχος Φησὶ, λέγων, τὸν
τὴν

dorus, qui hymnos scripsit, ait: Et quae nam hora venit ἐπὶ τέρθρον θυράων, id est, in fine portarum. Praeterea rei nauticae periti *τερθρεῖς κάλεις* appellant eos, qui in summitate mali sunt.

Τὰ λέγνα τῆς ὑσέρης) id est, superflua. Λέγνα enim veteres vestium extremitates appellabant, ut testatur etiam Callimachus, quum inquit, τὸν τῶν κανόνων ἐπιπεριζ λεγνωντὸν χιτῶνα. Hinc declarans, quod τὸ λέγνον oram significat, et velut extremitatem.

Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται) detinentur et impediuntur, ἡ λυγὴ enim apud Atticos umbra dicitur, sicut et Thucydides in sexto inquit, ut communi timore proprium ἐπηλυγάζονται, hoc est, obumbrent.

Τάμισον) coagulum, sicut et Nicander in Theriacis.

Τριχιάσηται) dicitur *τριχιάσις* scissura in mammillis.

Τὰ

⁸ ἐκ τὸ MS. D. ⁹ λέγνων, *supra*scr. o, MS. D. ¹⁰ ἐπι-
λυγάζονται MS. D. ἐπηλυγίζονται apud Hipp. ¹¹ συ-
σκιάζονται vulgg. et sic MS. D. ¹² θηρίακῃ MS. D.
¹³ ἀποσχάσις *mauult* Foef.

τὴν ὡαν ἔχοντα ἐπιπεριζ, λεγνωντὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν ὡς τὸ λέγνον τὴν ὡαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας. Et pro verbis omnino certe deprauatis τέτων κανόνων ἐπιπεριζ, τὸν κροσσωτὸν ἐπιπεριζ scribi posse existimavit, κροσσωτὸς enim simpliciter, χιτῶνα κροσσωτὸν ἢ λεγνωντὸν, hoc est, tunicam fimbriatam seu villis praetextam significat.

i. Subest deprauatio his verbis, τέτων ἐπὶ περὶ etc. Reperio quidem apud Callimach. λεγνωντὸν χιτῶνα initio hymni in Dianam 3. v. 12.,

sed alium locum citat Erotianus. ST.

k. De hac voce ab Erotiano et a nobis satis dictum est in dictione ἐπιλυγάζονται. EUST. Vide Foef. p. 223.

l. Galenus in Exeg. exponit eodem modo. Locus Nicandri in Theriacis post mediam libri partem hic est: Ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῦ λαγοῦ. *Impone coagulum petulci iuuenis leporis.* EUST. Vide Foef. p. 610.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, sed τρηχὺς. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 32. Quum mulieri

^a Τα διαφανέα σιδήρεια) τὰ διάπυρα καυτήρεια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

^a Ὑποφάσιαις) τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις.

^b Ὑσματα) ἀντὶ τῶ ὕματα, ὃ ἔστι βρέγματα. Ὑεν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶ ὑετῶ.

^c Ὑπόβρυχα) τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύδια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καταδυομένων ² πλοίων.

^d ³ Ὑδατόχροα ἔρα) τὰ ὕδατος ἔχοντα χροαίν.

Ὑδα-

¹ σιδήρεια Eust. ² πλείων MS. D.

lieri mamma τρηχὺς aspera facta fuerit, stoebes, aut rubi fructum cum aqua et oleo coquito. Aristoteles septimo de hist. anim. c. 11. asserens τριχίαν esse morbum pilarem, opinionem vulgarem comprobare videtur. Sic enim scribit: Vbera tota fungosa ita sunt, vt si in poculo pilum forte hauserit mulier, dolor moueatur in mammis, ὃ καλεῖσι τριχίαν, id est, quod malum pilare appellant, nec sedatur donec pilus vel pressus exeat sponte, vel cum lacte exfugatur. EUST. Vide Foef. p. 623.

n. Aliud exemplar habet σιδήρεια. Primo de artic. t. 43. p. 476. v. 1. σιδηροῖσι ferramentis autem talia vrere oportet, non crassis, neque valde rotundis, sed oblongis. Et t. 44. p. ead. v. 3. Oportet autem διαφανέσι candentibus vrere. In cuius expositione Galenus ait: Candentia esse voluit ferramenta, quae ad

alam admouentur, quod expressit vocabulo διαφανῆ. Libro de haemorrh. p. 520. v. 11. Iubeo autem praeparari σιδήρεια ferramenta septem aut octo. Et v. 15. Καὶ διαφανέα τὰ σιδήρεια ferramenta-que candentia facito ac vrito. Et p. 521. v. 5. 6. Sin minus vrito, cauendo, ne contingas σιδήρῳ ferro, sed prope admotis τὰ σιδήρεια ferramentis refecato. Et p. 521. v. 8. Et in ipsum σιδήριον ferramentum probe congruum adaptare. Et v. 9. Deinde indita in sedem fistula διαφαῖνον τὸ σιδήριον ferramentum candens immittere. EUST. V. Foef. p. 160. Hesych. quoque διαφανές λαμπρὸν, διαπυρὸν exponit.

a. Sexto aphorism. t. 52. p. 399. v. 6. Considerare vero oportet etiam ὑποφάσιαις subapparitiones, siue suspectiones oculorum in somnis. Si enim albae partis quid subapparuerit, non commissis palpebris,

Τὰ διαφανέα σιδηρέα) ignita cauteria.

PRINCIPIVM Γ.

Υποφάσις) subapparentes oculorum motus.

Υσματα) id est, ὕματα, quae sunt madefactiones, ὕεν enim pluere; ducta est autem vox ἀπὸ τῆς ὕετῆς, id est, pluuia.

Υπόβρυχα) in profundo posita, et quasi ὑποβύθια, hoc est, profunda. Dicitur autem ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων, hoc est, a submersis nauibus.

Υδατόχροα ἔρα) aquae colorem habentes.

Αα 2

ὑδατόχλοα apud Hipp. et sic Chart. id est ὑδατώδη Eust.

pebris, etc. Quam sententiam repetit in primo progn. t. II. p. 402. v. 3. In cuius com. Galenus inquit: A verbo ὑποφαίνεσθαι, quod est, suspici, nomen ὑπόφασιν deduxit, cuius numerus multitudinis est ὑποφάσεις, et Ionica diuisione ὑποφάσιες. Nescio autem quid Artemidorum Dioscoridemque impulerit, ut ὑποφύσις per υ scripserit, quum id, quod ab Hippocrate dicitur, planum sit: siquidem quid illo nomine intelligat, declarauit, quum ait: Perque somnum palpebrae non committuntur, sed inter has ex albo oculorum aliquid apparet. Quod autem Erotiani expositio ab hac diuersa sit, clare patet. EUST. Vide Foef. p. 643.

b. Primo de morb. vulg. com. I. t. 6. p. 301. v. 43. Ver autem austrinum, frigidum, paruae ὕσματα pluuiiae. Et com. 2. t. 60. p. 304. v. 34.

Circa aequinoctium autem, et vsque ad Pleiada, austrinae ὕσματα pluuiiae paucae. Et v. 35. Ver aquilonium, squaiores, ὕσματα pluuiiae paucae, frigidae. EUST. Vide Foef. p. 647.

c. Hesych. ὑποβρύχια exponit ex Hom. Od. ε. v. 319. V. Hipp. L. περὶ ὁσέων Φυσ. p. 62. 25. αὐτὴ δὲ παρὰ τὸν γλῆτον ἔεται, διὰ τῆς μυὸς ὑπὸ τῷ μηρῷ ὑποβρύχη.

d. Has dictiones simul iunctas non reperi, sed ὑδατόχροα et ὑδατόχλοα. Galenus in Exeg. habet ὑδατόχλοα, quod est dicere, in aquae modum viridia. Quae expositio exemplis ab Hippocrate sumtis non omnino quadrat, nec iis, quae alibi ipse dicit, consentit. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 27. p. 310. v. 8. de Clazomenio: Ab aluo vero ab initio, et vsque ad decimam quartam tenuia multa ὑδατόχροα aquei coloris

* Ὑδαταίνεσθην) ὕδρωπυσίαις.

f 2 Ὑπερινωμένος) ὑπερκαθαρόμενος. Ἰνῆσις γὰρ ἡ καθαρεῖς λέγεται.

g 3 Ὑδρεῖν) τὸν ὕδρον. Ἐπικλῆς δὲ φησι τὸ ὕδρην λὸν 4 χωρίον εἰρῆσαι, εἰ νοήσας ὅτι ἐπὶ τῷ ὕδρωπος τάσσει τὴν λέξιν.

Ὑγίη-
* ὕδρωπιώσαις MS. D. et sic ex emend. St. et Eust. 2 ὑπερύνόμενος MS. D.

coloris prodibant. Et libro tertio com. 3. t. 73. p. 324. v. 31. Aluus turbata ex multis tenuibus ὕδατοχόλοις aquosis, bile permixtis. In cuius com. Galenus inquit: Quae vero in proposita oratione separatim scripta sunt, alui excrementa, ὕδατόχολα, quidam per χ et λ scribunt, quidam per χ, ο, et λ, voluntque ita esse tenuia, ut aqua est, (nam tenue utrumque nomen significat) sed colore diuerso, ut ὕδατόχολα τῆς χολῆς, id est, graminis colorem reddant, ὕδατοχόλα vero τῆς χολῆς, id est, bilis. Iam tertia quoque est scriptura per χ et ρ, ut sit ὕδατος χροά, id est, aquae color, quae nec in antiquis, nec in fidelibus exemplaribus inuenitur, estque plane mendosa, nam aquosae urinae, ut nomen indicat, et materiam tenuem, et colorem album repraesentant. Et t. 87. p. 327. v. 43. Et sequentibus multa ὕδατόχολα aquosa cum virore pallida prodibant: seu aquosa, quae bilem referebant. Primo prorrh. com. 2. t. 49. p. 410. v. 36.

In febribus ardentibus, superfrigerantibus, egestionibusque alui ὕδατοχόλοις biliosis aquosis, frequentibus, oculorum distortio, signum malum est. In coac. praenot. p. 426. v. 3. Quibus in febre, dolore lateris fiente, aluus multa ὕδατοχόλα aquosa biliosa egerit, hic alleviatur. Et p. 427. v. 28. Qui ex febribus ardentibus, aliquantulum perfrigerantibus, cum egestionibus alui ὕδατοχόλοις aquosis biliosis laborant, oculis malum est. Et p. 443. v. 32. Tenuis spumosa alui eiectio ὕδατόχολον aquosam cum virore pallidam habens subsidentiam, mala est. EUST. Vide Foef. p. 632. cui locus Erotiani suspectus videtur.

e. Galenus in Exeg. exponit, aquam inter cutem habentibus, sanguinem in aquam mutantibus, et aquosa purgantibus. Inuenio praeterea in eodem libro, ὕδατώδεις hydropicos. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 30. Et morbi regii ab hepate ad subalbidum colorem vergunt, et ὕδαταινόμενοι, qui ex aqua inter

Υδατοταινέσησι) hydropifisiis.

Υπερινωμένος) eximie purgatus, ἵησις enim purgatio dicitur.

Υδεῖν) hydropem. Epicles vero dicit, aquosum locum appellari, quum non viderit hanc vocem de hydropem dici.

A a 3

Υγι-

³ ὕδερρον nonnulli apud Hipp. ὕδερρον Foef. ὕδρην Chart.

⁴ χωρεῖ MS. D.

inter cutem, et ex pituita alba laborant. Et libro sexto, com. i. t. 7. p. 343. v. 24. Muliebria, siue menstrua, ὕδαταινέσησιν aqua laborantibus, diu perdurant. In cuius com. Galenus ait: Sunt qui ὕδαταινέσας aqua laborantes intelligant eas, quae aptae sunt, vt aqua inter cutem corripian- tur. Sunt qui eas, quarum sanguis tenuis, aquosusque natura est. Potest autem de vtrisque intelligi: sed potius conuenit iis, quae suapte natura sanguinem tenuem habent, nec vlla alia morbosa affectio corpus infestet, in iis enim menstrua purgatio, quam ipse muliebria vocauit, diu perdurat. EUST. Pro ὕδρωπισίαις reponere ὕδρωπιώ- σαις, vt in aliis codicibus legitur. Hippocr. epid. VI. γυναικεία τῇσιν ὕδαταινέση- σιν ἐπιπολὺ παραμένει. Vbi Galenus scribit nonnullos ὕ- δαταίνεσας exposuisse τὰς ἐ- χέσας ἐπιτηδείως αἰλῶναι τῷ κατὰ τὸν ὕδερρον πάθει. Alios autem τὰς φύσει λεπτὸν καὶ ὕδατῶδες ἐχέσας αἷμα. Possit autem in vtraque significatio-

ne accipi. Sed potius tamen accipiendum tamquam dictum ἐφ' ᾧ φύσει τὸ αἷμα λεπτὸν ἐστὶ, μηδεμιᾶς νοσώδους διαθέ- σεως, ἐτέρας ὑποσρεφομένης ἐν τῷ σώματι. ST. V. Foef. p. 632.

f. Galenus in Exeg. habet ὑπερινός, homo vltra modum inanitus, et euacuatio modum excedens. Aliqui autem sic exponunt: Et supra modum attenuatur, sed et longum spirans, et breui spirans sic dici duobus modis videtur. EUST. Apud eundem Hip- pocratem legitur ὑπερῆησιος in L. περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθ. cum ἡ priorē loco, i autem posteriore, contra quam hic ἵησις scriptum sit. At Galenus ὑπέρινος habet, non ὑπερινωμένος. Ceterum pro ὕδεῖν inuenitur scriptum etiam ὕδρην. ST. V. Foef. p. 636.

g. Libro de int. affect. p. 209. v. 4. de voluulo: Huic quandoque ὕδερρος aqua inter- cus fit in ventre. Si igitur facta fuerit, secare ipsam non oportet, moritur enim: sed iisdem curare, quibus eum,

^h Ὑγερὸς γόνος) ἀντὶ τῆς ὑγερῶν σπέρμα.

(Ὑπερτέρη) ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγιστα.

ⁱ ¹ Ὑπόφρον) ² κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος.

Μαρτυρεῖ γάρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ, λέγων, νῦν ὁ εἰρὴ ὑπόφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσέ τε καὶ αὐτὸς ἐξαπώλετο. Μέννηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ, λέγων, ἐθὲν ³ ὅτι καὶ ὑπόφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας. Εἰ ἔν αἱ καταδύσεις, θαλάμαι λέγονται, εἰκότως πᾶν τὸ σκεπτόμενον, κρυφαῖον ἐστὶ καὶ ὑπόφρον.

^k ⁴ Ὑπόζηρα) τὰ ἐκ πλατὺς εἰς μύθρον ἡγμένα.

Ὑπο-

¹ ὑπόφρον, *cauernosum et foraminulentum, quaedam exempl. notante Foesio.* ² κρυφίον *MS. St. Eust. et Chart. κρυφαῖον MS. D.*

eum, qui a splene ὑδριῶντα aqua inter cutem laborat. In coac. praen. p. 438. v. 15. Ὑδριῶντι hydropico febrienti, vrina parua et turbata perniciofa est. Et v. 18. Ὑδρος hydrops, qui ad curationem remifit recurrens, desperatus est. EUST. V. Foes. p. 632.

h. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 4. Quum enim γόνος semen genitale ab omnibus corporis membris procedat, a fanis quidem ὑγερὸς fanum, a morbidis morbofum, etc. Reperio etiam ὑγερὰ καταμήνια fani menses. Libro de steril. p. 291. v. 14. Et ἐπιμήνια ὑγερὰ menses fani p. 292. v. 43. EUST. Vide Foes. p. 630.

i. Locus, quem Erotianus adducit, vt coniiicio, est in libro de arte, p. 3. v. 34. licet verba nonnihil diuerfa fint. Erotianus enim habet, ἐθὲν

ὅτι καὶ ὑπόφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, hoc est, nihil est occultum, et quod habeat circa se cellulas. Hippocratis vero exemplaria habent: Καὶ τέτων ἐθὲν, ὅ, τι ἔχ ὑπαφρον ἐστὶ καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, id est, vt Germanus interpretes vertit: Et horum nullum est, quod non subspumosum fit, et circa se forulos habeat. Numquid autem legendum fit ὑπόφρον occultum, an ὑπαφρον subspumosum, an ὑπόφρον circumcauernosum, vt aliqui docti viri suspicantur, studiosi per otium iudicare poterunt. Ceterum Sophoclis locus omnino corruptus est, et restitui non potest. EUST. Vide Foes. p. 644. sic emendat vitiosum hunc locum ex Hipp. καὶ τέτων ἐθὲν ὅ, τι ἔχ ὑπαφρόν ἐστὶ, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας.

k. Ga-

Ἰγνηρὸς γόνος) id est, semen sanum.

Ἰπερτέρη) supereminens, et superagens.

Ἰποφρον) latens, vt inquit Tarantinus. Confirmat hoc etiam Sophocles in Smerigone, quum inquit: Nunc autem εἰρὴ ὑποφρος, hoc est, clam ex ipsis, donec perdidit, et ipsemet periit. Huius meminit etiam in Iphigenia. Et Hippocrates plane declarat, quum ait: Nihil est ὑποφρον, hoc est, occultum, et quod habeat circa se θαλάμιας, id est, cellulas. Si igitur latibula θαλάμια appellantur, iure omne, quod regitur, appellatur κρύφιον et ὑποφρον.

Ἰπόξηρα) ex latitudine in caudam muris, id est, in angustum ducta.

A a 4

Ἰπο-

³ ὕττι. quaed. exempl. ὅτι MS. D. ⁴ ὑπέξηρα St. et Chart.

k. Galenus in Exeg. longe aliter ac Erotianus exponit, hoc est, quae subcaua, aut humiliora sunt, et ὑπόξηρος adunco naso, quod quae circumcirca sunt, humiliora quam summitas sint. Item ὑποξήρας humiliores et contractos, ita de ventribus, in maiore de praed. loquutus est. Sunt qui putent eo in loco scribendum esse, ὑπέξηρα, quoniam Galenus ἔξηρα in angustum redacta, quae et μύοπα dicuntur, exponit. Sumi etiam hanc vocem pro ficco et arido, exempla, quae adduco, patefaciunt. Sexto de morb. vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile est ratiocinari, ac cognoscere vias, veluti si sit acuto capite, simus, ὑπόξηρος, subaridus, biliosus. Et libro septimo p. 356. v. 24. Prodro-

mi filius aestate sublaesus, aestuosus, lingua ipsi ὑπόξηρος, subarida, obscura. In coac. praenot. p. 434. v. 37. In anginis sputa gracilium ὑπόξηρα subarida malum. Et v. 48. Ex angina ὑποξήρα subarida frequentia sputa, cum tussi, lateris dolorem inducentia perniciofa. Primo de fract. t. 34. p. 458. v. 9. Ταῦδ' ὑποξήρα extremitates autem subaridas, et in acutum abeuntes, spleniis obuolutis, curare oportet. Sic vertit Germanus interpres. Alii, quae in extremitate tenuantur. Alii subficcanes. Quem locum exponens Galenus inquit: Tenuantur membrorum extrema, quae dixit ὑπόξηρα. Quarto de art. t. 61. p. 500. v. 21. Femora ipsa natura sunt curua: superne enim carnosae sunt, et inter se sociata; inferne

¹ Ὑπονησαμένη) ὑποσωρεύσασα, ² ἀπελθῆσα.

^m Ὑποκρίσεται) ἀφίσταται καὶ διανίσταται.

² Ὑπένδοθεν) ἀντὶ τῆς κάτωθεν.

ⁿ Ὑπομβρον ὁξέον) ³ ὑπὸ νόμον καὶ κάθυγρον γέγονος.

^o ⁴ Ὑπηλάτω) τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι. Παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον.

Ὑποκρινέδω) ⁵ ἀποκρινέδω.

^p Ὑποτεῖναι) ὑποθεῖναι, καὶ ⁶ Ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἷον βιάθρον, ὡς καὶ Φρυνίχος ἐν Ἑρώων Φησί. Κεῖνη μεμνήδω με ξύλον ὑποτεταγός.

Ὑπενέγκαθα) ὑποβιβάσαι.

Ὑποτοπέεδω) ὑπονοεῖν.

Ὑπερεόντας) μετακινῶντας.

^q ⁸ Ὑποφθάλμιον) τὸ κοῖλον τῆς ὀφθαλμοῦ.

Ὑπείλ-

¹ ὑπελθῆσα *mauult* Foef. ² ὑπένδεθεν *MS. D.* ³ ὑπό-
πυον *forte* Foef. ⁴ ὑπηλάτη *Eust. et Iunta.* ὑπηλά-
των) τῶν τὴν κ. κ. καθαίροντων παρὰ τὸ ὑπελαύνειν
εἰρημένων *ex emend. Foefii.*

ferne vero ὑπόξηροι sicca. In mochlico p. 509. v. 8. de femore luxato: Quae autem intro luxarunt, et vtriculis ἐς τὸ ὑπόξηρον τῆς μηρῆς sub-coxae siccam partem datis, reduces. Sic vertit Caluus. Libro de veratri usu, p. 534. v. 31. de ineptis ad pharmacum. Sed et ὑπόξηρος sub-ficcos, et balbos ac blaefos (scilicet vitare oportet). *EUST.* Fortasse scribendum est ὑπέξερα. Vide apud Galen. ἕξερα. *ST.* Vide Foef. p. 640.

1. Galenus in Exeg. exponit, quae subnatauit, quae subiit. *EUST.*

m. Et hic locus Foefio p. 659. suspectus videtur.

n. Galenus in Exeg. exponit, subhumidum, purulentum, subpingue. *EUST. V. Foef. p. 659.*

o. Quarto de morb. p. 177. v. 40. Sed et medicamenta ὑπηλάτω aluum subducentia, si in potu sumantur, extra ventrem procederent. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 370. v. 49. de curatione pleuritidis: Sedant item alia multa ὑπηλάτων aluum subducentia medicamenta. Et p. 371. v. 1. Et ea, quae in for-

Ὑπονησαμένη) quae accumulauit, quae subiit.

Ὑποκρίσεται) seiungitur, et attollitur.

Ὑπένδοθεν) pro infra.

Ὑπομβρον ὀστέον) concauum et humidum factum.

Ὑπηλάτη) inferiorem ventrem purganti, παρὰ τὸ ὑπελαύνειν, hoc est, a ciere dictum.

Ὑποκρινέσθω) respondeat.

Ὑποτεῖναι) supponere, et ὑποτεταμένον suppositum lignum, et quasi fundamentum, vt Phrynichus in Saturno inquit: Ipsa memoria teneat lignum ὑποτεταγὸς, hoc est, suppositum.

Ὑπενέγκασθαι) deponere.

Ὑποτοπέεσθαι) suspicari.

Ὑπερέοντας) commutantes.

Ὑποφθάλμιον) concauum oculi.

A a 5

Ὑπείλ-

⁵ ἀποφινέσθω MS. D. ⁶ ὑπετεταγμένον MS. D. ⁷ Χρόνῳ vulgg. ⁸ ὑποφθάλμια et τὰ κοῖλα manuitt Foef.

forbitionibus exhibentur ὑπήλατα aluum subducentia medicamenta opitulantur. EUST. Vide Foef. p. 636.

p. Inuenio ὑποτεταμένον et ὑποτιθέναί. Primo de fract. t. 18. p. 457. v. 39. de fractura radii: Partim quod sanum (scilicet os vlnae) ὑποτεταμένον subtentum, fundamenti loco ipsi est. Primo de artic. t. 30. p. 475. v. 10. Sub alam vero lanam mollem, puram conuolutam ὑποτιθέναί subiicere oportet, ad cavitatem explendam. EUST. V. Foef. p. 642.

q. Primo de morb. mul. p. 236. v. 40. Et τὰ ὑποφθάλμια concava oculorum liuida sunt, et inflata. Et libro secundo p. 264. v. 40. Et color est exalbidus, et facies eleuata, et in ὑποφθάλμοισιν concavis oculorum tumores laxi. Et p. 266. v. 37. In facie sunt tumores albi, et ὑποφθάλμια concava oculorum tument. In coac. praen. p. 427. v. 33. de lethargicis: Et τὰ ὑποφθάλμια concava oculorum eleuata habent. Interpres Germanus vbique vertit, partes sub oculis. Caluus vero, oculorum inferiora. EUST.

¹ Ὑπείλλει) ὑποτρέφει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδί-
ποδι φησὶν, Οὐρὰν ὑπείλλει ² ὑπὸ λεοντόπεν βάσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

^a Φύσαν) νῦν μὲν ἐν Ἀφορισμοῖς καὶ ἐν α' καὶ δ' Ε-
πιδημιῶν, ^b ² τὴν δὲ ἔδραν δυσωδίαν πνοὴν λέγει. Ἐν
δὲ τῷ Περὶ Φυσῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἱητρικῆς,
τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Ἐν δὲ τῷ ³ Περὶ χυμῶν, τὸ
ἐμφύσημα λέγει.

^c Φακῶν ⁴ ἐρέγματα) ἀντὶ τῆς διαρρήματα. Καὶ
γὰρ ἐρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διηρημένος κύαμος.
Φλεγο-

¹ υπολεοντόπεν coniunctum in MS. D. ² τὴν δὲ ἔδραν δυσ-
ωδίαν πνοὴν Chart. ex St.

r. Sunt qui putant scriben-
dum esse ὑπείλλειν, vel ὑπει-
λεῖν. Galenus in Exeg. ha-
bet ὑπειληθέωσιν, vel vtaliis
placet ὑπειληθέωσιν, in se
subuoluantur. EUST.

a. Locus primus ab Ero-
tiano adductus, est in quarto
aphorism. t. 73. p. 395. v. 31.
Si non φύσαι flatus, siue cre-
pitus erumpant. Primo de
morb. vulg. com. 3. t. 1. p. 306.
v. 49. Φύσαι flatus silentes,
strepentes. Et libro quarto
p. 332. v. 19. Et φύσαι flatus
cum crepitu prodierunt. Se-
cundo de diaeta p. 92. v. 14.
de maza: Quod vero intus
manet, φύσαν flatum inducit,
et partim superne eructatur,
partim inferne secedit. Et v.
23. 24. Et libro tertio p. 103.
v. 26. Secundo de morb. p.
156. v. 14. et p. 157. v. 3. 4.
Libro de affection. p. 187. v.
14. et pluries vsque ad 42.

Secundo de morb. mul. p. 269.
v. 23. et p. 283. v. 25. Secun-
do de morb. vulg. sect. 2. p.
313. v. 39. de Lycia. Et se-
ctione 3. p. 314. v. 47. Et li-
bro quinto p. 337. v. 26. 28.
de Eudemo in Lariffa. Libro
de indicationibus p. 387. v.
34. Libro de fistulis p. 517.
v. 31. Pro spiritu sumitur haec
vox libro de flatibus, p. 118.
v. 22. quem locum innuit E-
rotianus. Ac spiritus quidem
inquit, qui in corporibus sunt,
Φύσαι flatus vocantur, qui
vero extra corpus existunt,
aer. Et p. 119. v. 23. Per vni-
uersum corpus permeant φύ-
σαι flatus. Et v. 27. Et p. 120.
v. 5. 11. 14. Primum quidem
caput ipsum propter φυσέων
flatus inclusos aggrauatur.
Et p. 120. v. 37. 40. Etp. 121.
v. 2. de apoplexia. Et p. 121.
v. 40. An vero in libro de ve-
teri arte medendi vtatur hac
voce

Υπείλλει) voluebat, vt Euripides etiā in Oedipo inquit: Οὐρανὸν ὑπείλλει, caudam voluebat sub incessu leonino.

PRINCIPIVM Φ.

Φύσαν) nunc quidem, et in aphorismis, et in primo et quarto de morbis vulgaribus, graueolentem spiritum ab ano emissum dicit. In libro vero de flatibus, et de veteri arte medendi, eos, qui in nobis sunt, spiritus. In libro autem de humoribus inflationem appellat.

Φακῶν ἐρέγματα) id est, diuisiones; etenim ἐρέγμους proprie dicitur seorsim faba diuisa.

Φλενο-

³ περὶ χυρῶ MS. D. ⁴ ἐρέματα MS. D.

voce Hippocrates pro spiritu, qui in nobis est, anceps sum, p. 11. v. 45. de figuris membrorum spongiformibus: Quaecumque autem Φύσαν flatum et reuolutiones operantur in corpore, ea in cauis, et amplis, veluti ventre ac pectore strepitum ac sonitum facere solent. Et p. 12. v. 6. Velut hepar, quod propter densitatem quidem ac latitudinem resistit, ac non cedit, Φύσα flatus vero subiens augetur, ac fortior euadit. Nescio etiam an Hippocrates in libro de humoribus hac voce pro inflatione vtatur. Primo de humor. t. 16. p. 114. v. 37. Aut eruptio pustulosa, aut Φύσα flatus, aut cibus. Et t. 18. p. ead. v. 41. Castigatio per vomitum, inferne per exitum, aut sputum, mucum, tussim, ructum, singultum, Φύσης flatum, vrinam, ster-
nutationem. Et t. 19. v. 45.

de his, quae superne erumpunt: Cruenta, αΨυσα flatus expertia, cruda, cocta, sicca. Et libro secundo t. 1. p. 115. v. 5. Signa haec sunt, odores corporis, oris, secessus, auris, Φύσης flatus, vrinae, viceris, sudoris, sputi, nasi. Et t. 5. p. ead. v. 11. Item tot, et talia, veluti sunt Φύσαι flatus, vrina, qualis, et quanta, et quando. Puto ego pro inflatione ab Hippocrate vsurpari, secundo de morb. p. 157. v. 2. de morbo ructuoso: Vbi hoc factum fuerit, melius habere sibi videtur, et venter Φυσᾶται inflatur, ac durus fit. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et Φυσᾶ inflatur, et sonitum edit. EUST. Vide Foef. p. 669.

b. Lege δι' ἑδρας δυσώδη πνόην. ST.

c. V. Foef. p. 650. Locus est in coac. praen. p. 444. v. 26.

^d Φλεονδώδῃ) Φλεονδώδῃ ἔν ἐκάλεν τὰ μετὰ
^{dd} Φλυαρίας καὶ πνευματώδεις ταραχῆς ἐκκρινόμενα.
 Ἄλλοι δὲ Φασι μὴ δεῖν γράφειν ² Φλεονδώδῃ, ἀλλὰ Φλε-
 βονώδῃ, ὡς εἶναι τὰ ³ μετὰ ἀλγῆματος οἰδήματα. Οἱ
 δὲ τὰ ⁴ μετὰ σφυγμῶ, οἰοῦν ⁵ Φλεβονώδῃ εἶναι, τῷ
 Ἱπποκράτῃ μὴ ὅλως ὀνομάσαντος ἀλγῆμα. Ἐσιν
 ἔν τὰ ἐν κινήσει καὶ τινι ταραχῇ ⁶ ὄντας. Φλέβας
 γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλεν. Φησὶ γὰρ
 αὐτός, Τὰ ἐν γινόμενα ῥίγεια μεθ' ἡμέρην καὶ κατὰ
 νύκτα ἐπιπαροξυνόμενα ἀγρυπνίην ποιεῖ, καὶ τὰς Φλέ-
 βας δονεῖ καὶ ⁷ ταρασσεί, καὶ πυκνότετον καὶ σφοδρό-
 τετον τὸ κίνημα ποιεῖ. Φλέβας δὲ ἔ τὰς ⁸ συνήδεις
 λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας ὠνόμασε. Καὶ ὁ Δη-
 μόκρι-

¹ Φλεονδώδεα Eust. et Iunta, et in sq. Φλεονώδῃ mauult
 Foes. St. et Eust. ² Φλεονώδῃ Foes. ³ μετ' Foes.
⁴ μετὰ Φλυγμῶ MS. D.

d. Vario modo scriptam
 reperio hanc vocem. Gale-
 nus in Exeg. habet Φλεονώ-
 δεα, qui nugantur, Φλεδόνες
 enim nugae sunt. Inuenio
 etiam Φλεβονώδεα. Quarto
 de morb. vulg. p. 333. v. 30.
 Praecordium intentum appa-
 ruit inflammati, Φλεβονώδεα,
 venarum intentarum modo.
 Sic vertit Germanus inter-
 pres. Lego etiam Φλεβονώ-
 δεα primo prorrh. com. 3. t. 9.
 p. 411. v. 18. Superuenientes
 rigores, et nocte magis quo-
 dam modo exacerbantes cum
 vigiliis, Φλεβοδονώδεα et ve-
 narum agitationibus in somnis.
 Germanus interpres vertit,
 cum delirio. Quem locum
 Galenus exponens inquit: In
 praesenti dictione Φλεβοδο-
 νώδεα nouum peregrinumque

nomen fecit, venas agitari,
 quantum ex voce est, osten-
 dens: vel etiam, vt quidam
 nomen scripserunt, per Φλε-
 βοτονώδεα venas extendi, etc.
 deinde subiungit. Ambigui-
 tates ergo huiusmodi quidam
 effugere volentes pro Φλεβο-
 δονώδεα, Φλεδονώδεα inquit,
 nomen ἀπὸ τῶν Φλεδόνων fa-
 cientes, quod autem Φλεδό-
 νας et nugas, et deliramenta
 quidam veteres nominauerint,
 non te praeterit. Affectio-
 nes igitur, inquit, cum vigi-
 liis existentes, et in somnis
 delirantes, vrinam inconsulto
 excernentes. Est et vox Φλε-
 βοτομηθέντα. Quarto de
 morb. vulg. p. 334. v. 41.
 Tussient siccā tussim, qui
 testes affectos habent, et ex
 tussi Φλεβοτομηθέντα vena
 secta

Φλενοδώδεα) igitur Φλενοδώδεα appellauit, quae excernuntur cum nūgis et perturbatione flatuosa. Alii vero dicunt non esse scribendum Φλενοδώδεα, sed Φλεβονώδεα, ita ut sint tumores cum dolore. Alii vero cum pulsatione venarum, quum Hippocrates nullibi nominauerit dolorem. Sunt igitur, quae in motu et perturbatione quadam versantur, etenim antiqui arterias venas appellabant; inquit enim ipse: Rigores, qui sunt die noctuque dum augentur, vigiliam faciunt, et Φλέβας venas quatiant, et perturbant, et frequentiore ac vehementiore motum efficiunt: Φλέβας autem non dici solitas, sed arterias

⁵ Φλεδόνωδη Foes. ⁶ ὄντα Foes. ⁷ ταρασσει, καὶ σφοδρότερον καὶ πυκνότερον τὸ κιν. MS. St. ⁸ συνήθως St. ex emend.

secta ad testem solutio fit. Quae autem harum lectionum melior sit, nihil certi habeo. Suspicio tamen pro Φλενοδώδεα reponendum esse Φλεβοδονώδεα, vel Φλεβονώδεα, vel potius Φλεδονώδεα. EUST. Apud Hippocrat. alicubi quidem Φλεβενώδεα (posteriore ε, ut opinor, posito pro ο,) scriptum in vulgg. editt. reperio, videlicet epid. L. IV. alibi autem Φλεβοδονώδεα prorrh. L. I. et 3. Item in coac. progn. Et hanc scripturam etiam agnoscit Galenus quibusdam in locis. Nam in hunc Hippocratis locum prorrh. L. III. τὰ ἐπιρρίγνεντα καὶ ἐς νύκτα μᾶλλον τι παροξυνόμενα, ἀγρυπνα, Φλεβοδονώδεα ὄντα ἐν τοῖς ὕπνοις, etc. annotat, Φλεβονώδεα nouum et auri-

significare Φλεβὰς δονύμενας subiungens quosdam scripsisse Φλεβονώδεα, id est, τὰς δεινομένας Φλέβας. Sed legendum videtur Φλεβοτονώδεα, ut habetur apud eundem aliquanto post, at infra in ἐξηγ. γλ. Ἰππ. habes Φλεδονώδεα, Φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ Φλυαρία, quum tamen in illo quem dixi loco non Φλεδόνες, sed Φλεβοιδόνες veteres Φλυαρίας καὶ λήρας appellasse dicat. Hesychius autem illi non huic scripturae assentitur. Apud eum enim scriptum est, Φλέδων, Φλυαρία, καὶ ὁ ἀλάζων εὐήθης. Item Φλεδονώδη, Φλύαρα ληρώδη. Item Φλεδονεῖ, ἀναισθητεῖ, Φλυαρεῖ, καὶ Φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά. ST. Vide Foes. p. 657.

dd. Suspicio mendosum esse genitium Φλυαρίας. ST.

μόκριτος δὲ ¹ φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηρίων κίνησιν.

² Φλαῦρος) πανταχῶς τὸ φλαῦρον ἐπὶ κακῶς ³ τάσσεται.

⁴ Φωνὰ ⁵ κατείλθεσαι) ἀντὶ τῆς κατεχόμεναι. ⁶ Εἰλεῖν γὰρ τὸ συνέχεν καὶ ⁷ συγκλείειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν· ὁ δὲ Βακχεῖος ἔκαλῶς ἐξηγήσατο τὴν λέξιν, παρεγκλιμέναις φήσας. Ὁ δὲ Φακᾶς ⁸ Διοσκουρίδης, Κατίλθεν φησὶν εἶναι τὸ καθεύργειν καὶ κατακλείειν. Ὡς δηλοῦναι τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μέλις ἀκούμενον.

Φολλ.

¹ φλεβοπαλία MS. D. ² τάσσει MS. St. ³ κατείλθεσαι Eust. et Foef.

e. Primo de morb. mul. p. 235. v. 13. Si mulier corpore φλαύρως male habuerit. Et v. 25. 42. Si enim corpus φλαύρως male habuerit. Libro de sterilibus p. 298. v. 35. Si vero stomachus sic habeat, menses autem non prodeant, aut φλαύρως vitiofe, aut minus. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 80. p. 306. v. 9. Si etiam alia φλαύρως perniciofe non habeant. Et libro sexto com. 1. t. 21. p. 343. v. 42. Et com. 2. t. 38. p. 345. v. 10. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 50. p. 373. v. 32. Et libro tertio t. 33. p. 375. v. 25. Sexto aphorism. t. 52. p. 399. v. 8. Primo prorrh. com. 2. t. 11. p. 410. v. 2. Et com. 3. t. 24. p. 411. v. 41. Et t. 61. p. 413. v. 1. In coac. praen. p. 430. v. 20. Et p. 438. v. 11. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 9. Multos igitur noui medicos alias non φλαύρως ma-

los, qui grauiter affligerunt, tales humeros reponere conantes. EUST. Vide Foef. p. 656.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 322. v. 35. Φωνὰ vocesque multis significationem de se praebebant, quod essent vitiatæ et κατείλθεσαι impeditæ ac inuolutæ. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vocem laesam et dissolutam. Impressi codices habent κατατίλθεσαι. Galenus hunc locum exponens, inquit, Hippocrates clavis vocabulis, quæ rhetores ciuilia vocant, esse vsus videtur, at τίλθειν huius generis non est, ac multo minus κατίλθειν, vel κατίλθεινσαι, præcipue quum de voce non de palpebris dicitur, itemque quia forma dictionis actiua est, non passiuæ. Rectius enim (siquidem hoc nomen voci accommodare volebat)

erat,

terias nominavit. Et Democritus etiam *φλεβοπαλίην* appellat arteriarum motum.

Φλαῦρος) ubique τὸ *φλαῦρον* ad prauum refert.

Φῶναυ κατέλσαι) id est, occupatae seu contentae, εἶλαιν enim continere, et claudere Attici dicunt. Bacchius vero non recte vocem est interpretatus *παρεγκεκλιμένας* demissas dicens. Phacas vero Dioscorides *κατέλαιν* inquit esse cohibere, et claudere, ita vt significet vocis tenuitatem, et quae vix audiatur.

Φολλί-

⁴ εἶλαιν MS. D. ⁵ συγκλείη MS. D. ⁶ δισκελήσεις MS. Dor.

erat, si *κατιλλέμεναι*, non autem *κατέλσαι* scripsisset: ac multo etiam melius, si *κατιλλαινόμεναι*: nam a verbo *ιλλαίνειν*, ita participium deducas. Atqui nullus sit sensus, si de vocibus dicatur *κατελλέσαι*, vt quidam intelligere nos interpretes voluerunt, tamquam tendat verbum *ιλλαίνειν* ad distorquere, nam *κατέλσαι* significat distorquentes; *κατελλέμεναι* vero distortae. Multi itaque vna in dictione errores commissi videntur, dum *κατελλέσαι* accipere, vt multis est visum interpretibus, volumus: quasi adictione *ιλλαίνειν* descenderit, etenim actiuum est, *ιλλαινέσαι*, *ιλλαινόμεναι* passivum, et adiecta praepositione *κατιλλαινέσαι*. Atqui *εἰλέσαι*, et *κατελλέσαι* ab *ιλλαίνω* deriuari non videtur: nec vero et *εἰλέμεναι* et *κατελλέμεναι*. Perraro autem inuenias apud veteres, hoc genus verba, et nomina, *ιλλαίνειν* dico, et

ιλλός, a quo videtur Sophron comparatiuum fecisse *ιλλότερον τὸν κύονα*. Quare rectius dixeris, siquidem de his velis nugari, non ἀπὸ τῆς *ιλλώσεως*, deductum *εἰλέσαι*, sed ab alio quodam, quod Plato et Antipho vsurpasse videtur. Plato quidem in Timaeo sic inquit: Quia vero sensim impellebatur ab aeris frigore intro iterum ὑπὸ τὸ δέρμα *εἰλέμενον κατερρίζετο*, id est, sub cutem coactum firmabatur. Videtur enim pro conclusum, vel repulsum in altum *εἰλέμενον* hic vsurpasse, quo significato videtur etiam haec ab eo esse scripta oratio. Terram vero nutricem nostram *εἰλέμενην*, id est, quae restringitur ad rationem in perpetuum constitutam. Est item apud Antiphontem in secundo libro de veritate inuenire hoc vocabulum eo loco: Vbi ergo in aere imbres et venti sibi mutuo aduersantur, ibi cogitur aqua, et multum *σπῖστα*.

^π Φολλικώδη) τὰ ἐφιλώδη καὶ λεπρώδη. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Φολλικὰς ἐκάλεον τὰς ψωρώδεις τραχύτητας.

^β Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) ἡ χωρὶς συντάσεως γινομένη.

^η Φοξοὶ) οἱ ὀξυκέφαλοι, καὶ προμέτωποι.

^ι ² Φλιδαῖν) διῖκνεῖσθαι καὶ ³ διαπηδαῖν καὶ διαπίνειν.

Φαρμάκω ἰσχυητηρίῳ) ἀντὶ τῆς ἰσχυαίμῳ.

Φρέ-

² Φυλλικώδη quaedam exempli. vitiose. Eust.

spissatur. Quod autem eorum, quae committuntur, superius sit, hoc densatur, et cogitur ὑπο τε τῆς πνεύματος εἰλέμενον, καὶ ὑπὸ τῆς βίας, id est, a vento contortum, et a vi. Hic conclusum vel contractum in se denotare, per dictionem εἰλέμενον videtur. Numquid igitur in hoc libro, qui de vocibus scripsit κατελῆσαι, tale quid significari innuit, voces quasi occlusas, et coactas ostendens? ut accipiamus de vocibus esse dictum, quae exire nequeunt: quod accidit iis, qui gracili sunt voce. Et paulo post inquit: Liquet porro rectius fuisse, si κατελῆμεναι sit scriptum, quam καταλῆσαι: qui quidem communis est omnis expositionis lapsus. Nam quidquid statuas in dictione κατελῆσαι significari, actionem significat, non passionem, unde maxime suspiceris Hippocratis non esse dictionem, videtur enim passionem quamdam vocis indicari; significatur tamen non passio, sed actio: passio utique significaretur, scripto vocabulo κα-

τελῆμεναι. Praeterea si vel κατελῆμεναι scribamus, non est Hippocratis institutum in-vsitatis et infrequentibus uti nominibus. EUST. In vno exemplari scriptum est ἐφιλώδη vnico λ, sed reponendum puto ἐφηλώδη non solum ablato vno λ, sed et reposito η in locum ι. ST. V. Foef. p. 673.

ff. De hac voce in annotatione prooemii verba fecimus, nunc exempla adducenda sunt. Galenus in Exeg. exponit, tamquam folliculosa et laxa. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 17. Τὰ δὲ Φολλικώδεα. At vero squamoso modo exasperata pustulosa erant, velut Acanthio Lapyto. Germanus interpres vertit laxa. Et p. 332. v. 4. Anicula apud Sofileum alba pituita referta, tibiae duris tumoribus albis, Φολλικώδεσι ad modum squamae asperis, itemque pedes, verum minus. Germanus interpres vertit laxis. Aldinus codex habet Φολλικωδέσι. Basilienfis vero Φολλιδώδεσι, sed perperam. EUST. Vide Foef. p. 676. g. Pri-

Φολκιδάδα) hoc est, τὰ ἐφηλλάδην καὶ λεπρώδην, id est, squamosa et aspera. Antiqui enim Φόλκιδας appellabant scabiosas asperitates.

Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) inflammatio, quae fit sine tensione.

Φοξοί) acutum caput habentes, et προμέτωποι frontem eminentem.

Φλυδαῖν) pertransire, et lasciuire, et propinare.

Φαρμάκω ἰσχυτηρίῳ) pro sanguinem cohibente.

² Φλυδαῖν St. et Eust. Φλοιδᾶν passim in exempl. ³ διαποδαῖν MS. D.

g. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri dolor, φλεγμονὴ ὑπολάπαρος, inflammatio submollis, ex interna parte. EUST. V. Foef. p. 660.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 3. p. 343. v. 15. Οἱ φοξοὶ acutum habentes caput, qui quidem validam habent ceruicem, robusti sunt, tum alias, tum ossibus. Et com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile est ratiocinari ac cognoscere vias, veluti si sit φοξὸς acuto capite. EUST. Vide Foef. p. 664. Physiogn. vett. gr. p. 179.

i. Aliqui codices habent Φλιδᾶν, et pro διαπίνειν propinare, διαπονεῖν laborare. Galenus in Exeg. legit Φλυδαῖν, humidum redditur, computrescit, et Φλυδαῖρην humectam. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. Libro de morbo sacro p. 127.

v. 15. de viuenti: Necessie est ab austris quidem solui, ac Φλυδαῖν humectari cerebrum, et venas laxiores reddi. Impressi codices habent, Φλοιδᾶν. EUST. Inuenio etiam scriptum, Φλυδαῖν per υ in Erotiani exempl. Apud ipsum Hippocratem Φλοιδᾶν in hoc libri περὶ ἱερῆς νόσεως loco, ἀνάγκη τοῖσι μὲν νοτοῖσι λυεσθῆναι τε καὶ Φλοιδᾶν τὸν ἐγκέφαλον. Hefychius autem Φλοιδᾶμενος exponit ταραττόμενος, at Φλιδᾶν illi est σήπεια. Habet vero et Φλιδᾶν, quod exponit διαπίνειν et διαρρεῖ. At Φλυδαῖν per υ explicat διαχεῖσθαι. Galenus in Exegesi Φλυδαῖν exponit ὑγραίνεται et μυδαῖ: item Φλυδαῖρην, ὑγράν. Sciendum est praeterea hic pro διαπίνειν legi in nonnullis codicibus διαπονεῖν, quam lectionem repouendam censeo. s. t. V. Foef. p. 663.

^k Φρένας) ἐκάλεν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα.

^l Φιλῆ) εἰώθεν.

Φολίδα χαλκῆ) τὴν λεπίδα.

^m Φαλακροῖσι) περιφερέσι.

ⁿ Φαρμακοῖσι) πλατυοφθάλμοις. Οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Ἐπικλῆς ¹ τὸ εἰμι καὶ Νίγρος.

^o ² Φλιαῖ) τὰ ἐκατέρωθεν ^p ³ τῆ βλάβος ὁρθια ζύλα ⁴ ἐν οἷς ἄζονες περιέχονται.

Φορι-

^x τὸ εἰμι MS. D. ² Φλιας Foef. ex con.

k. Libro de offium natura p. 63. v. 12. de venarum distributione: Quae vero a capite splenis ad spinam accedunt, διὰ τῶν Φρενῶν per septum transuersum penetrant. In coac. praen. p. 440. v. 6. Moriuntur maxime ex vulneribus, si quis cerebrum fauciatum fuerit, aut spinalem medullam, aut hepar, aut Φρένας septum transuersum. EUST. V. Foef. p. 665.

l. Primo de nat. hum. t. 42. p. 22. v. 34. Ὀφείλει consuevit igitur, quum haec ita se habeant, vt morbi, qui hyeme incrementum capiunt, aestate definant. Quem locum exponens Galenus inquit: Initium huius orationis scribitur duobus modis: quidam scribunt Ὀφείλει, id est, debent, quidam vero Φιλῆ, hoc est, conuenit, nam hoc verbo quandoque pro conuenit vtuntur. EUST. Vide Foef. p. 656.

m. Primo de art. t. 43. p. 476. v. 2. Ferramentis autem talia vrere oportet, non cras-

fis, neque valde Φαλακροῖσιν rotundis, sed oblongis. In cuius com. Galenus inquit: Ferramenta extremitate rotunda appellauit Φαλακρά, cuiusmodi sunt capitulata illa, quibus ad alas vtuntur (πυρίνες, vel διαπύρινα nuncupantur), atque item spathae capitulatae. EUST. Vide Foef. p. 650.

n. Hanc vocem apud Hippocratem reperio, sed non in ea significatione, quam Erotianus ei tribuit. Libro de vsu humid. p. 112. v. 10. Nam et ferramentis, et aeramentis optima (scilicet aqua potabilis) et Φαρμάκοις medicamentis plurimis inueteratis communissima. Libro de int. affect. p. 196. v. 31. Curetur autem Φαρμάκοις pharmacis, et iisdem omnibus, quibus et prior. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 45. de iudicatione: Neque Φαρμακοῖς medicamentis, neque aliis irritamentis vti. Et t. 24. p. ead. v. 49. In acutis affectionibus raro etiam in principiis Φαρμακῆ-

Φρένας) vocabant veteres septum transversum.

Φιλῆ) confuevit.

Φολίδα χαλκῆ) squamam.

Φαλακροῖσι) rotundis.

Φαρμακοῖσι) medicamentis, quae latos reddunt oculos. Sic inquit Epicles appellari τὸ σίμμι antimonium, et Nigrus.

Φλιαῖ) ligna recta, quae sunt in vtraque parte liminis, in quibus axes, id est, cardines continentur.

Bb 2

Φορι-

τῆ βάθρε MS. D. 4 ἐν οἷς οἱ ἄξονες MS. D.

σι medicamentis vti oportet. Et libro secundo t. 36. p. 391. v. 45. Sana habentes corpora, dum Φαρμακῆσι medicamentis purgantur, cito exsoluuntur. EUST. Legitur etiam Φαρμακῆσι. Sed vtramque lectionem suspectam habeo, nec dubito, quin inter πλατυφθαλμοῖς et ἔτω desiderantur aliquot verba. ST.

habeat in medio a lateribus duos Φλιαῖς postes pedales, eius altitudinis, quae conferre videtur, alterum hinc, alterum illinc. Deinde lignum transversum, velut scalae gradus Φλιῆσιν postibus positum sit; atque ita sano crure inter Φλιῆων postes transmissio, laesum crus supra gradum adaptatum habeat. Quem locum exponens Galenus, inquit: Postes nominari ab Hippocrate non ea ligna tantum, quibus axis sustinetur, aperte ex hac oratione colligi. Et paulo post addit: Constat autem integrum hominis crus super gradum habendum esse inter Φλιαῖς, sic enim vocauit postes, ligna intelligens, quae gradum sustinent, quorum vtrumque vnum struit in ipso scamno. Hippocratem vero usum translatione a portarum postibus, ita nominare ligna, quae in scamno sunt, perspicuum est. EUST. Vide Foef. p. 662.

p. In MSS. τῆ βάθρε, quod malo. Item οἱ ἄξονες. ST.

o. Galenus in Exeg. dicit ligna recta e regione fixa, vt et nervorum Φλιαῖ parastatas, siue Φλέβας venas. Tertio de artic. t. 49. p. 487. v. 23. de luxatione costarum: Potest etiam asellis extensio fieri, aut iuxta lignum defossis, aut in ipso ligno asellorum Φλιαῖς postibus constructis. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Deinde Φλιαῖς postes aselli breues, robustos vtrumque inaptatos habere. In cuius com. Galenus ait: Nominat axes ὀνίσκας: postes vero quae sunt ligna, quibus axis sustinetur, Φλιαῖς. Et t. 55. p. 499. v. 11. Si enim lignum hoc magnum,

¹ Φορινῆς) ² πυκνῆς φησίν. Οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός.

¹ Φλαῦρον ζυναλθέεται) κακῶς ὑγιαίνεται.

³ Φῶδες) ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρικῇ, καλῶσι δὲ Φῶδας τὰ ἐκ τῆς πυρὸς γινόμενα, μαλίστα δὲ ὅταν ἐκ ψυχρῆς ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι τρογγύλα ἐπιφλογίσματα. Ἐσχημάτισαι δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς φωτὸς καὶ ἐρεῦθες ὡς Διοκλῆς ὁ Καρύσιος φησίν. Ὅτε δὲ καὶ ἐξανθήματα ³ Φοινικᾶ, οἷον Φῶδες περὶ τὸν θώρακά περ γινόμενα. Καὶ Ἰππῶναξ δὲ φησι, Πρὸς τὴν μαρίλην τῆς παῖδας θερμαίνων ἐπαύεται. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ⁴ Κωκάλῳ φησὶ, Παρέσο κατέτριβεν ἱματία. Καῖπειτά πῶς ⁵ Φῶδες τοιαύτας εἶχε τὸν χειμῶναυλον. Ἐνιοὶ δὲ τὰς Φλυκτίδας ἐξεδέξαντο.

⁷ Φθοίσκεις) καὶ ⁶ φθοῖς. Ἐστὶ δὲ ποπάνων ἡ πλακέντων εἶδος, ἔτω καλεσμένων παρ' Ἀττικοῖς, ὧς χρῶνται εἰς τὰς θυσίας. Ἐστὶ δὲ τῷ σχήματι ὁμοίον ⁷ κάρδη.

² ⁸ Φαρκιδῶδες) ρυτιδῶδες. Φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ρυτίς.

²² Φῶρας ἐλαίης) τῆς μὴ πεπεῖρε, ἀλλὰ δι' ὠμότητα τραχείας.

APXH

¹ Φορινῆς Eust. et Foef. ex conl. ² πυκνῆς φύσιν MS. D.

³ Φοινικᾶ MS. D. ⁴ κολάκῳ MS. D.

q. Galenus in Exeg. habet Φορίνη pellis vel cutis, quae expositio ab Erotiani sensu longe diuersa est. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 102. p. 383. v. 1. de suillis carnibus: Edere ipsas oportet absque Φορινῆς pelle, et subfrigidas. EUST. Pro Φορινῆς inuenio etiam scriptum Φορινῆς. ST. V. Foef. p. 663.

r. Pro Φλαῦρον in quodam veteri codice legitur Φλαύρω, omisso videlicet per in-

curiam σ. Nam Φλαύριος scribendum fuit. ST.

s. Galenus in Exeg. habet Φῶδες ab igne in cruribus exsurgentes circuli rubri, de quibus dictum est. EUST. V. Foef. p. 671.

t. Repone γινόμενα, et in sequentibus καθίσωσι. ST.

u. MS. γινόμενα, quod repono. ST.

x. Pro παῖδας scribe πόδας. ST.

y. Vario modo scribitur haec

Φορινῆς) densae, sic inquit Aristophanes Grammaticus.

Φλαύρον ζυναλθέεται) aegre sanatur.

Φῶδες) est quidem vox Dorica. Appellant autem Φῶδας notas rotundas ex igne contractas, praesertim quum ex frigore apud ignem federint. Ducta est autem vox a luce et rubore, ut Diocles Carystius inquit: Aliquando vero et pustulae rubrae velut Φῶδες, quae in thorace nascuntur. Hipponax vero inquit: Ad μαρίλην cinerem calidum pedes calefacere non desinit. Et Aristophanes in Assentatore inquit: Ades, conterebat vestes, et postea, quomodo Φῶδας maculas rubras in cruribus tantas habebat tota hyeme. Nonnulli vero esse putarunt Φλυκτίδας, hoc est, bullas seu ampullas.

Φθοίσκας, καὶ φθοῖς) est autem species farciminis vel placentarum, quas sic Attici appellant; quibus etiam in sacrificiis vtuntur forma similibus καρδάμη.

Φαρικῶδες) rugosum: Φαρῖς enim dicitur ruga.

Φωρεῖς ἐλαίης) non maturaе, verum ob immaturitatem asperae.

Bb 3

PRIN-

⁵ Φῶδας τοσαύτας MS. St. πῶς Φῶδας MS. D. ⁶ καὶ φθοῖς MS. D. ⁷ καρδάμη MS. St. καρδάμη Eust. ⁸ Φαρικῶδες Eust. Φαρμακικῶδες MS. D.

haec dictio. Reperio enim Φθοίσκας et Φθοῖδας. Primo de morb. mul. p. 246. v. 25. Καὶ ποιήσας Φθοίσκας ὅσον δραχμιαίς placentulas ac pastillos drachmales formato. Et p. 254. v. 22. Καὶ πλάσας Φθοίσκας ὅσον δραχμιαίς, et pastillos drachmales efformato. Et libro secundo p. 289. v. 12. Haec in Φθοίσκας ποιήσας ὅσον δραχμιαίς pastillos drachmales efformato. Et p. ead. v. 37. Haec omnia terito, Φθοῖδας πλάσμενον for-

matas inde placentulas, siue pastillos suffito. Et v. 38. Et vnguento affuso Φθοῖδας placentulas formato. EUST. V. Foef. p. 657.

z. Aliud exemplar Erotiani et Galenus in Exegeſi habet Φαρικῶδες, hoc est, quod rugas habet. EUST.

zz. Φῶρας non reperio. Suspicio ψάρας esse legendum, quia deae haec vox accommodatur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo: Subter autem suffito

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

^a Χλωάδει) χλωρῶ καὶ ἰκτεράδει. Πεποιήται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς χλοῆς.

^b Χάριτες) αἱ χαράι ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ Μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Περὶ Θεῶν. Φησὶ ² δὲ αὐταὶ κληθῆναι ³ ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, Χάριτας. Καὶ γὰρ πολλαὶ οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλεῖσιν. Ἐνιοὶ δὲ χάριτας εἶπον τὰς ⁴ πιθανότητας λέγοντες ὅτι ἄχρι νῦν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀπειθεῖν Ἀχαρῖς ἐν λέγουσι.

^c Χλωρός) χλωρίαισις.

Χε-

¹ χλωάδεις χλοροὶ καὶ ἰκτερώδεις *mauult Foef.* ² *Verba δὲ αὐτὰς ignorat MS. D.*

suffito zeam, et grossos hybernos, et ἐλαίης oleae folia, et ψώρας scabiem eiusdem. Et p. 278. v. 31. Si commoti vteri aliquo allapfi fuerint, et dolorem exhibuerint, ἐλαίης ψώραν oleae scabiem etc. subdito. EUST.

a. Galenus in Exeg. habet χλωῶδες virescens. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 8. de Temenae filio: Vt χλωάδης viridantis palloris effiet ad dorsum: ad manus χλωάδης viridantis palloris. Et v. 15. Quum autem χλωάδεος viridans pallor cito desineret, manus et humeri doluerunt. *EUST. V. Foef. p. 679.*

b. Libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 45 et 46. Si saltem χαίρουν gaudent Dii in hominum admiratione constitui, et pro hoc χάριτας beneficia hominibus retribuunt. Sexto de morb. vulg. com. 4.

t. 8. p. 346. v. 43. Aegrotantibus χάριτες gaudia siue gratificationes, velut est, pure praeparare cibos ac potus, et ea, quae videt. *EUST. Vide Foef. p. 675.*

c. Sunt qui velint scribendum esse χλωρός et χλωρίαισις viriditās. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 13. Ad subditam glandem sexta die subierunt mala χλωρὰ cum pallore viridia. Et libro sexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 31. Linguae χλωραὶ virides cum pallore biliosae. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Et color totius faciei χλωρὸν pallidus, seu viridis, aut etiam niger, et lividus, aut plumbeus. Quem locum exponens Galenus, inquit: Coloris mutatio pessima est, quae in nigrum vergit, moderatior vero quum ad χλωρὸν vertatur. Veteres enim solent ita quandoque palli-

PRINCIPIVM X.

Χλόωδεις) viridi et icterico. Ducta est autem vox ἀπὸ τῆς χλόης, id est, herba.

Χάριτες) gaudia, vt et Sophocles in Elegia. Meminit et Apollodorus in secundo de Diis, appellarique inquit ipsas χάριτας, hoc est, gratias, ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, id est, a gaudio. Poetae enim saepe τὴν χάριν, χαρᾶν, id est, gaudium appellant. Nonnulli vero χάριτας persuasiones nominarunt dicentes, quod vsque in hanc aetatem Attici τὸ ἀπειθεῖν non persuadere ἀχαρισεῖν dicunt.

Χλῶος) viriditatis.

Bb 4

Xe-

³ καὶ ἀπολλο MS. D. sed puncta literis tribus ultimis addita, easdem delendas esse indicant. ⁴ πιθανότατας MS. D. ⁵ χλῶος MS. D. et Eust. ac Iunta.

pallidum colorem appellare, quandoque vero ita, vt vulgus brassicas et lactucas virides vocant, qui color est rubro nigrior. Et libro secundo t. 20. p. 404. v. 4. At vero aquosum valde, aut album, aut χλωρόν admodum pallidum, aut spumosum stercus egerere: Haec omnia mala sunt. Vbi Galenus ait: Quae deiectio admodum habet eum colorem, quem χλωρόν vocat, quoniam id nomen duorum colorum est, vt ante dixi, altera significatione pallidam bilem copiosam esse admistam, altera vero aeruginosam significat. Et t. 47. p. 404. v. 45. Malum est et quod χλωρόν viride est valde. In cuius expositione Galenus inquit: Dictum saepissime est χλωρόν dici consueuisse de pallido, quod

ab aliquibus aeruginosum nominatur. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 15. de Aspasii filio: Vbi diutius aegrotasset, ori putrefacto χλωρῇ viridis superuenit. In quo loco Galenus inquit: Quod neque quamnam dicat putredinem viridem manifeste cognoscitur, quoniam χλωρά, et quae aerugineum, et quae pallidum habent colorem, vocitant. Praeterea in commento t. 22. secundi de rat. vict. morb. acut. dicit: Qui diminute cibum sumserunt, viscera videri pendere ait, eosque tum calidum, tum χλωρόν viride meiere: calidum dicens, id est, solito calidius, χλωρόν viride vero, hoc est, pallidum, more quodam Asiaticorum Graecorum, qui hodie quoque seruetur:

quum

^d Ἡ δὲ ὁσπρία ἔτω καλῶσιν οἱ Ἀττικοί. Ἐνιοὶ δὲ διὰ τῆς κ' γράφουσι κέδροπα. ² Ἀριστοφάνης δὲ οἱ Γραμματικοὶ διὰ τῆς χ' γράφον, φησὶ κέδροπα τὰ παρ' ἁλλοῖς ὁσπρία. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι. Ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν ³ Γεωργικοῖς φησὶ, Χειροδρόποι δ' ἵνα Φῶτες ἀνευ ⁴ δρεπάνοιο ⁵ λέγωνται.

^e Καλκεῖον) ⁷ χαλκῆν ἀγγεῖον, ἢ ἄρμενον.

^f ⁸ Καρπαδρώδεσιν) ἀντὶ τῆς τελματώδεσιν. ⁹ Καρπάραι γὰρ λέγονται οἱ τελματώδεις τόποι.

^g Χοληγόν) χολῆς ἀγωγόν.

Χρητῶς) καλῶς.

^h ¹⁰ Χέλωμα) χάλασμα φησὶν Ἀπολλώδωρος.

ⁱ Χαμαιζήλας) ταπεινῆς. Ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν

¹¹ Θηριακοῖς φησὶ, Φράζεσθαι δ' ἐπέσκε χαμαιζήλοιο κονύσης.

Χλαί-

¹ χῶδροπα MS. D. *supra*scr. ε. ² Ἀριστοφάνης ὁ γρ. MS. D. ³ Θηριακοῖς Foesf. ibi enim v. 652 haec verba leguntur. ⁴ δρεπάνιο MS. D. ⁵ λέγοντες MS. D. ⁶ χαλκίον Eust.

quum enim pallidos quosdam vident, rogant, quid causae sit, cur ita χλωροὶ virides sint: nihil interesse vtrum χλωρὸν viride, an ὠχρὸν pallidum dicant, existimantes, quumque aliquem videns seipsum χλωρότερον viridiorem, pro eo, quod est ὠχρότερον pallidiorum dicunt. EUST. Lego χλῶρος. Nam χλῶρος est substantivum, at χλωρός adiectivum, quae differentia etiam est inter ὠχρος et ὠχρός. Homer. Iliad. γ'. — ὠχρός τε μὲν εἰς παρεΐας. In hoc autem Erotiani loco quoddam exemplar habet χλοὸς χλωρίσσεως, perperam. ST.

d. Libro de natura pueri, p. 30. v. 28. Quin et χέδροπα legumina, et frumenta, (scilicet spiritum habent.) EUST. Vide Foesf. p. 676.

e. Pertinet huc locus Hippocr. p. 291. 15. παιδίοις γὰρ ἔσσιν ἔτι νηπίοις, αἱ μήτερες χάλκεον τετεχνημένον ἢ ἐπ' αὐτῷ τετῆρ διάπυρον ποιέσαι πρὸς τὸν μαζόν τιθέασιν τὸν δεξιόν, καὶ ἐπικαίεται. Sed Eustachius χαλκίον legit, quod praetereo. Emendo itaque apud Hippocratem αἱ μήτερες χαλκίον τετεχνημένον ἐπ' αὐτῷ τετῆρ διάπυρον ποιέσαι: matres instrumentum ad hoc ipsum paratum et igne cande-

Χέδρωπα) legumina. Sic enim Attici appellant. Nonnulli vero per ζ scribunt, κέδρωπα. Aristophanes Grammaticus per χ scribens, inquit, χέδρωπα, quod apud alios ὄσπρια, id est, legumina. Dicta sunt autem παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι, id est, quod manu ipsa carpantur, ut etiam Nicander in Georgicis, χειρὸς πόι manu carpentes, ut homines sine falce colligant.

Χαλκίον) aeneum vas, vel velum.

Χαράδρωσιν) id est, lutosum. Χαράδρας enim dicuntur lutosa loca.

Χολῆγον) bilem ciens.

Χρησῶς) bene.

Χέλωμα) iactum interpretatur Apollodorus.

Χαμαιζήλης) humilis, ut inquit Nicander in Theriacis: Decet considerare χαμαιζήλοιο, hoc est, humilis conyzae.

Bb 5

Χλαί-

⁷ χαλκῆ MS. D. ⁸ χαράδρωσιν MS. D. et τελματώσιν quaedam exempli. χαράδρωσίν et τελματώσιν ex emend. Foef. ⁹ χαρ. etc. haec deficiunt in MS. D. ¹⁰ χώλωμα ex con. Eust. et Foef. ¹¹ θηριακῆς MS. D.

candefactum mammae dextrae apponunt etc. HER. V. Foef. p. 674.

f. Vide Foef. p. 674. Locutus est de flatibus p. 120. 25. Hefychio χαράδρας exponuntur αἱ χάραξις τῆς ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὕδατων.

g. Vide Foef. p. 683. Indicatur locus de mul. L. I. p. 240. 33. In libro de loc. in hom. p. 70. 18. χοληγαγνὸν sic vsurpatur.

h. Sunt qui putent scribendum esse χώλωμα. Quarto de artic. t. 11. p. 495. v. 22. de suendis linteis: Ἀλλὰ γὰρ

ἄλλης τῶν χολωμάτων, alia enim deprauatio aliam suspendendi viam postulat. In cuius com. Galenus ait: Deprauationem, quam χώλωμα dixit, commune nomen omnium prauitatum accipito. EUST. Vide Foef. p. 677.

i. Tertio de fract. t. 61. p. 470. v. 13. Verum siquidem foras, aut intro luxentur, hominem in χαμαιζήλης humili aliquo sedili sedere oportet. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 8. Nam quum os auulsum emineat, superna humeri pars χαμαιζήλης humilis et caua apparet. Locus Nicandri, quem Erotianus citat, non longe

¹ Χλαίνας) τὰ καινὰ ἱματία.

² Χεῖαι) Ἐπικλῆς Φησὶ ³ ψυχὰς ἐκ ὀρθῶς. Χεῖαι γάρ εἰσιν ⁴ ὑποδήματος γυναικείας εἶδος. Καθὰ φησιν Ἐρατοδένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ⁵ Συμμίκτων.

⁶ Χέλυσκον) τρυβλίον.

⁷ Χειρωνάκται) χειροτέχνη.

⁸ Χηραμίδα) τὴν κοίλην κόγχην, ἣν Μύαια καλεῖται. Παρὰ τὸν ⁹ Χηραμὸν δ' εἴρηται, ¹⁰ ὅσπερ ἐστὶ κοιλῶς τόπος. Ὡς καὶ Νικάνδρος ἐν ¹¹ Θηριακοῖς Φησὶ,

¹² Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ ¹³ ὑληωρέας εὐνάς.

¹⁴ ¹⁵ Χυτλάζηται ἄλφιτα) χύτλα γάρ λέγονται τὰ μετὰ πολλῷ ὕδατος καὶ ἐλαίῳ ¹⁶ ἀλείμματα.

APXH

¹ χλαί Eust. et Foef. ² ὑποδήματα MS. D. ³ χέλυσκον Foef. ⁴ χηραμίδα MS. D. et Eust. ⁵ χειραμὸν MS. D. ⁶ Ὡσπερ MS. D.

longe a principio libri distat, qui talis est: Φράξεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης, Ἄγνυς τεβρυά λευκά. Decet considerare humilis conyzae, Et agni casti muscos albos. EUST. V. Foef. p. 675.

k. Sunt vestes, quae ceteris vestimentis superindui solent.

l. Reperio χλαί. Quarto de art. t. 12. p. 495. v. 23. Calceum insuper plumbeum facere oportet, extra deligationem adalligatum, qualem modum χλαί chiae crepidae habebant. In cuius com. Galenus inquit: Quaenam fuerit chiae crepidae forma, non satis patere, quoniam neque Hippocratis seculo in usu erat, atque idcirco inquit: Ad eam formam, quam chiae crepidae habebant, quum potuisset dicere, habent. EUST. Foef.

p. 676. dicit: Chiae crepidae sunt calceamenti quoddam genus ad pedis distortionem curandam accommodatum.

m. Non dubito, quin ψυχὰς pro alio nomine mendose scriptum sit. s t.

n. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 369. v. 1. Nam in acutis morbis in tantum inter se differunt χειρωνάκται artifices, ut quae alter exhibet, optima esse putans, ea alter iam mala esse existimet. Aldinus codex habet χειρωνάκτες. Et libro secundo, t. 48. p. 373. v. 27. Talia vero faciunt, ut χειρωνανκτεών artifices maxime ab hominibus vituperentur. EUST. V. Foef. p. 676.

o. Reperitur etiam χηραμίδα. Tertio de morb. p. 162. v. 37. Dato ari magni κόγχην χηραμίδα conclulam maiorē.

Χλαίνας) noua pallia.

Χεῖαι) Epicles inquit: animae, non recte: χεῖαι enim sunt muliebris calceamenti species, quemadmodum inquit Eratosthenes, et Callistratus in sexto Miscellaneorum.

Χελίσκον) ollula.

Χειρωνάκται) artifices.

Χηραμίδα) concham cauam, quam μύακα appellamus. Dicta est autem παρὰ τὸν χηραμὸν, qui concavus est locus, vt etiam inquit Nicander in Theriacis: Quibus quidem χηραμά, id est, antra concava, et frondosa cubilia.

Χητλάζεται ἀλφίτα) dicuntur enim χήτλα vnctiones, quae multa aqua et oleo fiunt.

PRIN-

⁷ Ξηριακοῖσι MS. D. ⁸ τοῖς δὲ οὐ χηραμά MS. D. ⁹ πληρέας MS. D. ¹⁰ χητλάζεται MS. D. et Eust. χυτλάζεται, ἀλείφεται Foef. ex conl. ¹¹ ἀλείματα MS. D.

rem. Et v. 39. Ari χηραμίδα conchulam maiorem (scilicet praebeto). Et p. 164. v. 10. Ari magni radice χηραμίδα conchulam maiorem (scilicet dato). Et v. 13. Et tepesacta in χηραμίδι conchula maiore infundito. Libro de natura mul. p. 218. v. 24. Et fructus sambuci χηραμίδα conchae testam maiorem (scilicet bibat). Et p. 219. v. 20. Et netopi χηραμίδα testam conchae maiorem admisceto. Primo de morb. mul. p. 242. v. 8. Paeoniae radice, aut etiam seminis χηραμίδος testam conchae maioris dimidiam. Et p. 260. v. 12. Semen hyoscyami ὅσον χηραμίδα chemae mensura in vino nigro ad triduum bibat. Et

libro secundo p. 275. v. 35. Bibat autem paeoniae grana nigra quinque, et sambuci fructus in taedis ὅσον χηραμίδα conchae testam maiorem. Et p. 286. v. 33. Et farinae purissimae χηραμίδα chemam, siue conchae testam maiorem, (scilicet ad vteri stomachum apponat.) Nicandri locus, quem Erotianus citat, non longe a libri principio distat. EUST. V. Foef. p. 678. Χηραμίδες Helychio dicuntur τὰ νοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα.

p. Habent quidem Erotiani exemplaria πληρέας, sed legendum constat ὑληωρέας, vt est apud ipsum Nicandrum. Nam cum πληρέας ne stat quidem versus. s. r.

q. Vide

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

^a Ψαυόμενον) ἀπτόμενον.

^b Ψάγδας) μύρε εἶδος, ἔ μέμνηται καὶ Εὐπολὺς ἐν ^c Μαρίᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

^a Ωρίζα) ἀνέωξα, ἔτεμον. Ως καὶ Ὅμηρος Φησὶ, Πᾶσαι δ' αἰγύνοντο πύλας, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Καὶ πάλιν, ³ Ωρίζεν δὲ θύρας θαλάμῃς πύλῃς ποιητοῖο.

^b Ωρέοντα) χρονίζοντα. Ωρεος γὰρ ὁ χρόνος, καὶ Ωρεογράφοι οἱ ⁴ περὶ χρόνῳ γράψαντες.

Ωτίδα

¹ Ψάδα MS. D. et MS. St. et Eust. ² Μαρίνα Eust.

q. Vide Foef. p. 686. Χυτ-
λάζειν Hefych. exponit τὸ ἀ-
λείψαι μετὰ τῆ λέσασθαι, ἢ
μετ' ἐλαίῃς λέσασθαι.

a. Libro de septimestri par-
tu, p. 46. v. 32. Non rident
autem, etiam si ψαυόμενα ti-
tillentur ac irritentur. Se-
cundo de morb. p. 142. v. 13.
Et capitis cutis ipsi crassescit,
et ψαυόμενον ad tactum ce-
dit. Et p. 143. v. 34. Et ca-
pitis cutis attenuatur, et
ψαυόμενος contactu gaudet.
Et p. 147. v. 7. Et pars sub
ipsa et externa ψαυόμενον ad
tactum dura est. Secundo de
morb. mul. p. 265. v. 23. de
rubro fluxu: Venter imus
attollitpr, et attenuatur, et
impotens fit, et indurescit,
et ψαυομένη ad contactum
dolet. Secundo de morb.
vulg. sect. 2. p. 313. v. 46. de
anginosi: Et collum forin-
secus conspicuam cavitatem

intro habebat, et in hac parte
ψαυόμενος ad contactum do-
lebat. Et libro quarto p. 332.
v. 22. Tumor ψαυόμενον ad
contactum suppurato similis
erat. Primo de fract. t. 17.
p. 457. v. 37. Nam periti ma-
num admotum, ne os qui-
dem eminens ψαυόμενον in
contactu latere poterit. Et
libro tertio t. 63. p. 470. v. 45.
Manifestus est etiam articu-
lus ψαυόμενον ad contactum.
Tertio de art. t. 47. p. 486. v.
17. de vertebri: Quia vnum
quodque ex his ossibus ψαυό-
μενον ad contactum rotundum
apparet. Et v. 27. Sed et si
quis ipsos ψαύῃ contingat,
ea parte repandi cedunt, et
locus vacuus ac mollis hac
parte ψαυόμενον ad conta-
ctum apparet. EUST. Vide
Foef. p. 688.

b. Galenus in Exeg. ha-
bet ψάγδας, vnguenti genus
quod-

PRINCIPIVM Ψ.

Ψαυόμενον) tactum.

Ψάδα) unguenti species, cuius meminit Eupolis in Marica.

PRINCIPIVM Ω.

Ωίξα) aperui, incidi, vt et Homerus inquit: Omnes autem ὠγγυντο, id est, apertae sunt portae, et impetuose egressus est populus. Et rursus: Ωίξε, id est, aperuit autem portas thalami affabre facti.

Ωρέοντα) inueterata; ὥρος enim tempus, et ὥρο-γράφοι, historici, qui de temporibus scribunt.

Ωτίδες

³ ὠίξε MS. D. ⁴ περὶ χρόνον MS. D.

quoddam. EUST. MS. ψάδα. Sed Galenus quoque habet alteram lectionem videlicet ψάγδας. At apud Hesychium legimus, ψαδάς, ψαγδῆς, μύρον ποίον. s. t. Vide Foef. p. 688. Hesych. quoque exponit μύρον ποίον.

c. Suidas in prouerb. μικρὸν ὀβολὸς τιμὸν, Eupolidis comoediam μαρίναν appellat. s. t.

a. Primus locus Homeri, quem Erotianus citat, est in secundo Iliadis, v. 809. Secundus est in primo Odyssaeae, v. 436. Est et alter locus in vigesimo quarto Odyssaeae, vbi in hunc modum scribit: Ωίξας δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχεθ' Ὀδυσσεύς. Aperuerunt autem ianuas, et exiuerunt, praeiuit autem Ulysses. EUST.

b. Galenus in Exeg. habet ὠρέοντων eorum, qui curant, nam ὥρα cura est. Quae ex-

positio ab Erotiani sensu longe est diuersa. Quod autem ὥρος tempus significet, vt ipse dicit, patet ex his, quae scribuntur. Libro de aere, aquis et loc. p. 75. v. 2. Quicumque artem medicam integre assequi velit, primum quidem τὰς ὥρας temporum anni rationem habere debet. Primo de diaeta p. 87. v. 38. Propterea quod neque in ὠρέων temporum anni maximis mutationibus etc. Tertio aphor. t. 1. p. 392. v. 20. Mutationes ὠρέων temporum maxime pariunt morbos, et in ὠρησιν temporibus magnae mutationes frigoris. Et t. 3. p. ead. v. 23. Et aetates quaedam ad ὥρας tempora, et regiones, et victus. Et t. 4. p. ead. v. eod. In ὠρησιν temporibus, quum eadem die modo calor, modo frigus fit. EUST. V. Foef. p. 639.

᾽Ωτίδα καὶ ᾽ωτίδος) ἑκατέρως γὰρ γράφεται.
Ἔστι δὲ ὀρνέεσσι εἶδος, ὃ πλεῖστον μάλιστα ἐν ᾽Θράκῃ καὶ
Μακεδονίᾳ εὐρίσκεται.

᾽Ωτίδα καὶ ᾽Οτίδος) utroque enim modo scribitur.
Est autem avis species, quae ut plurimum in Thracia, et
Macedonia inuenitur.

᾽Θράκι MS. D.

C. Vide annotationem di- fra obseruat. ad Galen. in vo-
ctionis ὀτίδος. EUST. Lege ce ὀτίδος. ST. Vide Foel.
᾽ωτίδος καὶ ὀτίδος, et vide in- p. 694.

II
GALENI
OBSOLETARVM HIPPOCRATIS
VOCVM
EXPLANATIONES
GRAECOLATINAE.

Γ α λ ή ν ς

Τῶν Ἱπποκράτους ² γλώσσων ἐξηγήσεις.

¹ Τὸ προοίμιον.

Τὰς παρ' Ἱπποκράτει ² γλώττας, ὡς Τεῦθρα, βε-
ληθέντι σοι διὰ βραχυτάτων ³ ἡμᾶς ἐξηγήσα-
σαι, προθύμως ὑπήκουσα τοῖς τοιούτοις ἐπιθυμήμασιν
ὑπηρετεῖν ⁴ κάλλιστα, κάλλιστον εἶναι νομίζων. Ἐσα
δὲ, ὡς αὐτὸς ⁵ ἐκέλευσας, ἡ τάξις τῶ λόγῳ κατὰ τὴν
τῶν γραμμάτων τάξιν, ἀφ' ⁶ ὧν γλώτται τὴν ἀρχὴν
ἔχουσι ⁷ πρότερόν γε ⁸ διορισάμενοις ἡμῖν, ὅπῃ διαφέ-
ρει τῶ πᾶσάν ἐξηγήσασθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν, τὸ
τὰς γλώττας ⁹ μόνας. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν
μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήδη, νυνὶ δ' ἐκέτι ἐστὶ,
τὰ μὲν τοιαῦτα ¹⁰ γλώττας καλεῖται, ¹¹ καὶ ταύτας
¹² ἐξηγησόμενος ἐρχομαι. ¹³ τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὅσα
ζητήσεως μὲν ¹⁴ ἔχ' ἥττονος προσδεῖται, συνήδη δὲ ἐστὶν
εἰς τὰδε κατὰ τὰς τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξηγή-
σεις ἄμενον ἐπισκοπεῖν. Τίς γὰρ ἡ κρίσις, καὶ τί
τὸ θεῖον, καὶ τί τὸ ¹⁵ ἀρετίως, καὶ ¹⁶ τίς ¹⁷ ἡ ¹⁸ ἐπ' αἰσῶν
εὐεξία, καὶ πάντ' ὅσα τοιαῦτα, λόγῳ μὲν παμμήκεις
εἰς ἐξηγήσιν δεῖται, συνήδη δὲ ἐστὶν ἐδὲν ¹⁹ ἥττον ἢ βίος,
καὶ

² Haec v. ignorat MS. D. ² γλώσσας MS. D. et sic cod. Mosq.

³ ἡμῖν MS. D. et cod. Mosq. at Corn. retinet ἡμᾶς. ⁴
quaedam exemplaria inserunt τε, et sic quoque MS. D.
et cod. Mosq. sed Corn. ὑπηρετεῖν τὰ κάλλιστα. ⁵ ἐ-

κέλευσες MS. D. superscripto tamen α. ⁶ post ὧν quae-
dam ex. addunt αἱ. In Aldina editione interpunctio mala.

⁷ πρότερόν τε MS. D. et cod. Mosq. γε retinet Corn.

⁸ διορισάμενοις MS. D. et sic Iunt. ⁹ μόνον ed. Iunt.

a. Henr. Stephanus eodem modo, quo in Erotiano expli- eando, hic progreditur, eius- que animaduersiones et hic cum quibusdam ab Heringa profectis addemus, nostris quoque

LINGVARVM GALENI

hoc est.

OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM
EXPLANATIONES.

P r o o e m i u m.

Quum volueris, o Theutra, linguas, (hoc est, voces obsoletas,) quae apud Hippocratem reperiuntur, quam breuissime fieri posset, a nobis exponi, libenter et prompte tibi paruimus, huiusmodi studiis pulcherrime morem gerere, pulcherrimum existimantes. Erit autem, ut ipse iussisti, ordo orationis nostrae ex ordine litterarum, a quibus ipsae linguae initium capiunt: si prius tamen illud definierimus, inter expositionem omnium verborum Hippocratis, et solarum ipsius linguarum, quid intersit. Quaecumque igitur voces antiquis temporibus erant in usu, nunc autem non amplius sunt, huiuscemodi voces linguas vocant, et ad has exponendas accedimus. Alias vero omnes, quaecumque inquisitionem quidem non minorem desiderant, usitatae tamen in hunc usque diem sunt, in ipsorum librorum expositionibus super his inspicere commodius fuerit. Quidnam iudicium, et quid diuinum, et quid integre, et quis in summo bonus habitus, et omnia, quae talia sunt, oratione quidem longissima ad explanandum

- ¹⁰ τῆς γλώττας MS. D. ¹¹ part. καὶ deest in MS. D. ¹² ἐξηγησάμενος vulgg. editt. at Corn. Stephanum sequitur.
¹³ τὰ δ' ἄλλα cod. Mosq. ¹⁴ ἥττονος εἰ. ταῦτα προσδεῖται MS. D. εἰσιν. εἰς καὶ εἰς τὸδε MS. D. cod. Mosq. et sic quoque Aldina editio. τὰδε retinet Corn. ἐχ' ἥττονος εἰ ταῦτα προσδεῖται Συνήθη δέ εἰσιν cod. Mosq. ¹⁵ τὴ Iunta. ¹⁶ ἢ ἐπ' ἄκρον δεξιά cod. Mosq. ¹⁷ ἄκρον MS. D. Iunta, St. et vulgg. ¹⁸ ἥττον βλε MS. D. et cod. Mosq. ἥττον βλος Ald. ed. sed Corn. ἥ retinet.

quoque notis huc et illuc adiectis.

b. Non ἀρτίως sed ἀπαρτίως exponitur infra. Cete-

rum pro ἄκρων repono ἄκρον. St. Charterius pro studio suo egregio Stephanum imitandi etiam mauult ἀρτίως.

καὶ βραχὺς, καὶ τέχνη, καὶ μακρὰ, καὶ καιρὸς, καὶ ὄξυς¹ καίτοι καὶ τέτων ἓν ἄν εἴη τινος ἐξηγήσεως. Ὅθεν ἔμοι γε καὶ θαυμάζειν ἐπῆλθε τῶν ἀπασαν ἐξηγεῖσθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν ἐπαγγειλαμένων, εἰ μὴ² συνίασιν, ὅτι πλείω παραλείπουσιν,³ ὧν διδάσκουσιν. Πολλὰ γὰρ βιβλία Διοσκυρίδης γράψας,⁴ ἔχ' ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆς, ὁ⁵ Ἡερφίλειος, ἀλλ' ὁ νεώτερος ὁ⁶ κατὰ πατέρας ἡμῶν, ἔχ' ὅπως τὸ ἡμισυ μέρος, ἀλλ' ἐδὲ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἐξηγήσατο τῆς ὅλης λέξεως. Τέτῳ μὲν γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ δύο ταῦτα ἐξ ἐπιμέτρης καὶ ὅλον πεπλημμέληται τὸν λόγον, ὀνομάτων⁷ τε σαφεστάτων μνημονεύειν, μὴ ὅτι πολλῆς, ἀλλὰ μηδὲ ἐλαχίστης ἐξηγήσεως δεομένων, καὶ τέτων αὐτῶν πλεονάκεις. Ταῦτά τε ἔν ἡμεῖς⁸ περιϊδόμεν, καὶ πρὸς τέτοις ἔτι τὸ διηγῆσθαι τὴν ἰδέαν ἐκάστου φυτῆ καὶ βοτάνης, καὶ τῶν μεταλλευομένων ἤδη δὲ καὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ζώων ὅλων¹⁰ ὅσων ἂν ἐκάστοτε τύχη μεμνημένος ὁ Ἱπποκράτης, ἅπερ ὁ¹¹ Διοσκυρίδης ἐκ αἰδέεται μεταγράφων ἐκ τῶν Νίγρης τε καὶ Παμφίλης, καὶ Διοσκυρίδης τῆ¹² Ἀναξαρεβέως, καὶ¹³ πρὸ τέτων¹⁴ Κρατεῦα τε καὶ Θεοφράστου, καὶ Ἡρακλείδου τῆ Ταραντίνου καὶ ἄλλων μυρίων. Οὕτως δὲ καὶ πόλεων ὀνόματα διηγῆται γνωριμωτάτων, καὶ ἄστρον ὁμοίως ἐπιφανεστάτων, αἱ¹⁵ μὴδὲ ἂν παῖς¹⁶ ἀγνοήσκειν. Ταῦτά δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐξηγησαμένων¹⁷ ἀμαρτάνουσιν. Εἰ τοίνυν ταῦτά τις περιέλοι πάντα, τὰς¹⁸ γλώττας αὖ¹⁹ ἐξηγήσατο

¹ ἓν καὶ τοι καὶ τέτων ὅσα MS. D. ² Ald. post συνίασιν habet εἰ μὴ pro ὅτι, sed Corn. ὅτι recipit. ³ διδάσκουσι cod. Mosq. ⁴ πολλὰ ἔν MS. D. Ald. def. πολλὰ, et post γράψας def. ἔχ' ὁ. Verba sic, διδάσκουσι γὰρ βιβλία Διοσκυρίδ. γράψας ἐπικληθεὶς ἐκείνος ὁ Ἡερφίλειος, ἀλλ' ὁ νεώτερος ὁ κατὰ πατέρας ἡμῶν ἔχ' ὅπως etc. πολλὰ hic deesse quaedam Cornarius censet. ⁵ ὁ Ἀναξαρεβεὺς ἐπικληθεὶς ἐκείνος ὁ Ἡερφίλειος MS. D. Διοσκ. γράψας ὁ Ἀν. ἐπ. ἐκ ὁ Ἡερφίλειος, ἀλλ' cod. Mosq. Pro ἐκείνος quod etiam fuit in exempl. Cornarii, substituendum existimat, vacat, reliqua autem usque ad ἀλλ' ὁ νεωτ. delendum esse mavult. ⁶ Ἡερφίλειος Iunta.

dum indigent, in communi tamen vsu versantur nihilo-
minus, quam vita, et brevis, et ars, et longa, et oppor-
tunitas temporis, et velox: quamquam et harum vocum
nonnullae expositionis alicuius egent. Ex quo mihi in
mentem venit admirari eos, qui omnia Hippocratis ver-
ba se exposituros pollicentur, si quidem non intelligunt,
plura se praeterire, quam docere. Dioscorides quidem,
non Herophilus ille cognomento, Phacas, sed iunior
quidam patrum nostrorum memoria multis libris scriptis,
non modo dimidiam, sed ne tertiam quidem, aut quar-
tam partem omnium verborum Hippocratis exponit.
Ac praeter alia multa, cumulus etiam accedit horum duo-
rum, quae ab eodem in toto opere peccantur: primum
quia de manifestissimis notionibus mentionem facit, ad
quae intelligenda non modo multa, sed ne minima qui-
dem explanatione opus est: deinde, quod hoc ipsum
non semel tantum, sed saepissime facit. Haec igitur
nos contempsimus, et propter haec etiam omisimus expo-
nere formam vniuscuiusque arboris, et herbae, et eorum,
quae ex metallicis fodinis eruuntur, tum autem et piscium,
et animalium omnium, de quibus frequenter mentionem
facit Hippocrates. Quae quidem Dioscorides is, de quo
loquor, non erubescit transcribere ex libris Nigri, et
Pamphili, et Dioscoridis Anazarbaei, atque ante hos Cra-
teuae, et Theophrasti, et Heraclidae Tarentini, et alio-
rum innumerorum. Idem quoque notissimarum urbium
nomina exponit, similiterque astrorum manifestissimorum,
quae ne puer quidem ignorare posset. Atque in his ex-
ponendis non hic solus, sed etiam alii complures peccant.
Haec igitur omnia si quis amputet, linguas explanauit
C c 2 solas.

⁷ τὰς πρῶς MS. D. ⁸ τε σαφεστάτων τε MS. D. ⁹ πε-
ρίδομεν vulgg. ¹⁰ deest apud Iuntam. ¹¹ Διοσκουρίδα
MS. D. ¹² Αναζαρβέα cod. Mosq. ¹³ καὶ πρὸς τέτων
MS. D. ¹⁴ Κρατεύας τε cod. Mosq. ¹⁵ μὴ δὲ διϊν-
δὴν Iunta. ¹⁶ ἀγνοήσεις MS. D. ταῦτα. Ταῦτα δὲ cod.
Mosq. ¹⁷ ἀμαρτάνεσι MS. D. ¹⁸ γλώσσας MS. D. et
cod. Mosq. ¹⁹ ἐξηγήσατο MS. D. cod. Mosq. et sic vulgg.

γῆσαιτο μόνας, ὥσπερ ὁ Ἡρόφιλος ¹ ἐποίησε καὶ Βάν-
 χειος, ² Ἀριτάρχου τῆ γραμματικῇ τὸ πλῆθος ³ αὐ-
 τῶ τῶν παραδειγμάτων ἀθροίσαντος, ⁴ ὡς Φασιν.
 Ἡμεῖς δὲ, ὡς οἶδα, πλείω καὶ κείνων ⁵ ἐκλείψαντες ἐν
 ὑπομνήμασιν ἔχομεν. Ἀτάχα ἂν, εἰ βεληθείης, καὶ
 αὐτὰ διὰ μακροτέρας διεξόδου συνθεήμην σοι. Νυνὶ
 δὲ τὸ ⁶ κεκριμένον καὶ δι' ἐκείνων τῶν μακρῶν ὑπομνη-
 μάτων ⁷ ἀποδεδειγμένον, ⁸ ἀξιῶσαντί σοι διὰ κεφαλαίων
 ἔχειν ὁ λόγος ὁ δε σύγκειται περιέχων ⁹ μόνον ὅσα τοῖς
 ἄλλοις παλαιοῖς ¹⁰ ὑπάρχοντα συνήδη τῶν ὀνομάτων,
¹⁰ ἐκέτι ἐσὶν ἐν ἔδει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατὰ τινα τρό-
 πον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Ἰπποκράτης, ἢ μετενεγκῶν
 ἀπὸ τῆ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεῖς ἕτερον, ἢ τὸ ¹¹ ση-
 μαῖνον ὑπαλλάξας. Ὅτι γὰρ ἐποίεν οἱ παλαιοὶ πολλὰ
 τῶν ὀνομάτων αὐτοῖς, δέδεικται μὲν ἰκανῶς καὶ πρὸς
 Ἑρατοδένους ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας. ¹² Δεί-
 ζαιμι δ' ἂν σοι καὶ γὰρ νῦν διὰ βραχέων ἐπὶ παραδειγ-
 μάτων, ὀλίγων ¹³ ἔχοντων γινώσκειν ἐναργέστερον, οἷον
¹⁴ μὲν τι ἢ γλώττά ἐσιν, οἷον δὲ τι καὶ τὸ παραπλήσιον
 αὐτῇ, τὸ γεγονὸς ὑπὸ τινος τῶν παλαιῶν. ¹⁵ Νομίζω
 δὴ σοὶ τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ ¹⁶ ἐκ τῶν ¹⁷ Δε-
 ταλέων ὧδε πως ἔχοντα. Πρὸς ταῦτά ¹⁸ σοὶ ¹⁹ λέξω
 Ὅμηρος, ²⁰ γλώττη τινι καλῶσι ²¹ κόρυκα. Προβάλλεις
 γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τῆ δῆμος τῶν ²² Δετα-
 λέων

¹ ἐποίησε Βάνχιος *cod. Mosq. Iunt. et Ald.* Βένχιος *vulgg. ex operarum vitio.* ² Ἀριτάρχου *MS. D.* ³ αὐτῶν *Iunt.* αὐτῶν — ἀθροίσαντες *Corn.* ⁴ ὡς Φησὶν *MS. D.* ⁵ ἐκλείψαντες *MS. D. et cod. Mosq.* ⁶ κεκριμένον *MS. D. et cod. Mosq.* *Verba de καὶ δι' ἐκείνων usque ἀξιῶσαντι desunt in plerisque, at Stephanus, Iunta, Aldus ea agnoscunt.* ⁷ ἀποδεδείκται *MS. D.* ⁸ ἀξιῶσαν *ἕως τί σοι MS. D.* ⁹ *Edd. vulgg. habent ὑπερέχοντα.* ¹⁰ ἐκ ἐστὶ αὐτῶν ἐν ἔδει, ἀλλὰ etc. *cod. Mosq.*

c. Hoc in loco, vbi codices graeci impressi habent: ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ἔχοντων γινώσκειν ἐναργέστερον οἷον μὲν τι etc. *manuscripti duo habent ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ὑπὲρ τῆ γινώσκειν etc. vt et sic postea vertatur:*
 Sed

solas, vt Herophilus fecit, et Bacchius, cui Aristarchus Grammaticus multitudinem exemplorum congeffit, vt aiunt: nos autem (vt scis) plura etiam, quam illi, excerptissimus, eaque in commentariis habemus. Quae celeriter, et ipsa, si volueris, latiore enarratione colligemus tibi. Nunc autem, quod iudicatum est, et longioribus illis commentariis demonstratum, roganti tibi, vt per capita habeas, praefens liber compositus est, complectens non solum omnia nomina, quae quum ab aliis antiquis vsurpata fuerint, nunc amplius in vsu non sunt, sed etiam quaecumque ipse Hippocrates proprio aliquo modo sibi fecit, vel transferens a consuetudine, vel figuram accommodans aliam, vel significationem mutans: namque antiquos multa sibi nomina fecisse ostensum quidem satis est ab Eratosthene in libris de antiqua comoedia: Sed ego quoque idem tibi paucis per exempla possum demonstrare, quum pauci admodum facultatem habeant euidentius discernendi, quidnam lingua sit, et quid linguae simile ab antiquo aliquo factum. Puto autem tibi Aristophanis exempla ex Daedaleis abunde satisfactura, quae fere ad hunc modum habent: Ad haec tu dic, Homere, quamam lingua vocant *κόρυκα*. In illa enim fabula senex quidam

Cc 3

ex

- ¹¹ σημαίνονμενον MS. D. et cod. Mosq. ¹² Δείξαιμι δὲ ἂν cod. Mosq. ¹³ et sic ed. Ald. vulgg. ὀλίγων ὑπὲρ τῶ γινώσκειν. ἔχοντων ὑπὲρ τοῖς MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ μὲν τοι MS. D. ¹⁵ νομίζω δὲ cod. Mosq. et sic Corn. ¹⁶ ed. Ald. legit ἐκ τῶνδε τελέων, et post "Ομηρε leg. γλώττα σινὰ καλῶσι. ¹⁷ sic et ed. Ald. ¹⁸ συ Iunt. ¹⁹ λέξον MS. D. λέξων "Ομηρε γλώττά τι καὶ καλῶσι κόρυβα cod. Mosq. ²⁰ γλώττά τι MS. D. τινὶ Corn. ²¹ κόρυβα MS. D. ²² δετιλέων MS. D.

Sed et ego quoque nunc tibi breuiter possum per pauca exempla ostendere, quo euidentius cognoscas, quidnam lingua etc. I.

d. Scribe *Δαιταλέων* hic et paulo post. s t.

e. Forte *λέξον* in imperatuo. s t.

λέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάσῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν τὰ
¹ κόρυκα τί ² ποτ' ἐσὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ ³ τὸτο
 τί καλεῖσθαι ἀμενηνὰ κάρηνα. Καὶ κείνος μέντοι ἀντιπρο-
 βάλλει ⁴ τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος ⁵ ἄξωσι ⁶ γλώττον εἰς
 δίκας ⁷ διαφερέσας ὡς πῶς. Ὁ μὲν ἔν σός, ⁸ ἐμός δὲ
 ἔτος ἀδελφὸς φρασάτω τί καλεῖσθαι, ἰδὲσί τε. Ἐφεξῆς
 προβάλλει, τί ποτέ ἐστι τὸ εὖ ποιεῖν. Ἐξ ὧν δῆλον, ὡς ἡ
 γλώττα ⁹ παλαιὸν ἐστὶν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτω-
 κός. Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἑκάστος ¹⁰ περὶ ¹¹ λόγους ἐχόντων
 ἤξει ποιεῖν ὀνόματα καινὰ, δηλοῖ μὲν ¹² καὶ Ἀντιφῶν
 ἱκανῶς, ὅς γε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει. Δηλοῖ
 δὲ καὶ ¹³ αὐτὸς ἔτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ¹⁴ ταύτῳ δράματι
 διὰ τῶνδε. Ἄλις, ¹⁵ ὀρέλη καὶ μύρον, καὶ ¹⁶ ταινία,
 εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων. ¹⁷ ἦδε σωρέλη. Τὸτο
 παρὰ ¹⁸ Λυσιγέα. Πάλιν δὲ αὐτὸς τῷ ἀκολάστῳ
¹⁹ υἱέως ἐπόντος, ²⁰ Ἡμῶν ἴσως ἔ καταπληγῆσθαι τῷ
 χρένῳ. Καὶ τῷ υἱεῖ ὁ πρεσβύτης ²¹ ἐπισκώπτων ἔρει
 τὸ καταπληγῆσθαι τὸτο παρὰ τῶν ξητόρων. ²² Εἴ
 αὐτῷ ἐκείνῳ φάντος, ²³ Αποβήσεται σοι ταῦτα ποῖ
 τὰ ῥήματα. πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τὸτο σκώπτει,
 παρ' Ἀλκιβιάδου τὸτο ἀποβήσεται. Καὶ μὲν γε καὶ ὁ
 υἱὸς εἰδὲπω παυόμενος, εἰδὲ αἰδέμενος τὸν γέροντά, φησί,
 Τί ὑποτεκμαίρη, καὶ κακὸς ἀνδρας ²⁴ λέγοις ²⁵ καλο-
 καγαθίαν ἀσκέντας. Εἶτα ὁ πρεσβύτης, ²⁶ οἶμαι, ὦ
 Θρασύμαχε, τις τέτων τῶν ζυνηγόρων ²⁷ τεύεται
 Δῆλον

¹ κορύβα MS. D. ² ποτέ ἐστιν MS. D. et cod. Mosq. ³
 τέ, τὸ MS. D. ⁴ ἄξωσι MS. D. ἐν Σολῶνος ἀξωσι
 cod. Mosq. ⁵ γλώτταν Corn. et vulgg. ed. Ald. ἀξωσι
 γλώτον. ⁶ διαφερέσαν MS. D. et cod. Mosq. ⁷ ἐμοὶ
 MS. D. ⁸ παλαιὸν ἐστὶ MS. D. ⁹ τῶν περὶ MS. D.
 et cod. Mosq. ¹⁰ Ed. Ald. παραλόγως, et pro ἤξει
 ποιεῖν, ἔξει ἔ ποιεῖν. ἑκάστος τῶν παραλόγως ἐχόντων,
 ἔξει ἔ ποιεῖν Corn. ¹¹ καὶ ὁ Ἀντιφῶν MS. D. ¹² αὐ-
 τὸς ἔτος ὁ MS. D. et cod. Mosq. ἔτος deest in quibusd.

f. Legendum videtur τῶν τῶν. Sed et reliqua deprava-
 ἐν τοῖς Σόλωνος ἀξωσι γλωτ- tione non carent. s. t. Quo-
 cum

ex Daedaleis proponit procaci filio primum, κόρυκα quid sint, vt exponat: postea vero, quid vocent αἰμενηναὶ κόρυνα: Et ille quidem vicissim proponit linguam, quae in tabulis Solonis est ad causas differentes hoc modo: Tuus quidem, meus autem hic frater dicat, quid vocent, ἰδῶσί τε. Deinceps proponit, quidnam sit bene facere: ex quibus manifestum est, linguam antiquum esse nomen, quod ex consuetudine decidit. Quod autem vnusquislibet eorum, qui in studiis doctrinae versabantur, putabat licere sibi facere noua vocabula, satis indicat et Antiphon, qui, quomodo ea facienda sunt, edocet. Indicat etiam, et ipse Aristophanes in eadem fabula his verbis ἄλλης, ὀρέλης, καὶ μύρον καὶ ταινία. Postea senex irridens, ἦ ὅδε σωρέλη istud est ab Lysistrato. Rursus autem quum procax filius dixisset, fortasse a nobis non perterreberis tempore: et hoc filii dictum senex irridens, ait hoc perterreberis a rhetoribus est: tum rursus quum ille dixisset, quo tandem tibi haec verba euadent. Rursus senex, et hoc, euadent tamquam ab Alcibiade sumtum carpit, ac filius quidem nondum desinens, neque referens senem, quid coniectas? Etiam malos viros diceres eos, qui exercent probitatem. Postea senex, o Thrasymachie, quis horum

Cc 4

patro-

- ¹³ ἐν αὐτῷ τῷ MS. D. ¹⁴ Ed. Ald. ὀρέλη, et pro ἦ ὅδε ὀρέλη habet ἦ ὅδε σωρέλη. Fortasse reponi debet ἰδῶ pro ἦ ὅδε et ante τῶτο exprungi distincti. nota, sed an ὀρέλη, an σωρέλη utrobique scribendum sit ambigo. St. Religiose omnia Charterius retinet, quae Stephanus dixit. ¹⁵ ταινία MS. D. ἐπισκόπον MS. D. ¹⁶ ἦ ὅδε ὀρέλη MS. D. ¹⁷ Λυσιστράτῳ MS. D. ¹⁸ ὅδε MS. D. ¹⁹ ὕφ' ὑμῶν Corn. ²⁰ ἐπισκόπων MS. D. ²¹ Εἴτα αὐτίς MS. D. et cod. Mosq. ²² ἀποθήσεται cod. Mosq. ²³ λέγεις MS. D. et cod. Mosq. ²⁴ Ed. Ald. καλοκαγαθῶν. ²⁵ οἱμοι Corn. ²⁶ Ed. Ald. τερεύεται. vulgg. σερεύεται et sic Corn.

eum omni fide consentit Charterius.

g. Aliqui codd. habent, εἰς

δικὰς διαφέρσαν, id est, ad iudicia, s. causas spectantem. I.

h. ἐπὶ λόγας. I.

Δῆλον ὅτι ἐκ τῶν οἰμῶν σοι ¹ γεγονέναι, ὡς εἶπον, εἶναι
 τρόπον τῶν γλωττῶν ἢ τῷ κοινῷ πᾶσιν ὀνόματος ἐκπε-
 σόντος τῆς ἐπικρατέστερης συνήθειας, ἢ τῷ γενομένῃ πρὸς
 τινος τῶν παλαιῶν, μὴ ² παραδεχθέντος ὅλως εἰς τὴν
 συνήθειαν. Οὕτως ὅτι καὶ Ἱπποκράτης τὰ μὲν ἐκ τῶν
 ὄντων ³ ἔσιν ὀνομάτων παραλαμβάνει, τὰ δὲ
 αὐτὸς ποιεῖ, τὰ δὲ καὶ τοῖς ⁴ σημαινόμενοις ὑπαλλάτ-
 τει, καὶ δίκαιον ⁵ ἕκαστον αὐτῶν ἡμᾶς ἐξηγεῖσθαι μετὰ
 τῶν γλωττῶν, ὅταν γε φαίνεται τῷ νῦν ἔδωκε ἐκπεπτω-
 κός. Οὕτως ὅτι εἰ καὶ τινος ⁶ ὀνόματος Φυτῆ, καὶ ζῶε,
 καὶ πόλεως ⁷ ἄσαφές ἱκανῶς εἴη, καὶ τῷ σοι ἐν ταῖς
 γλώτταις ἐξηγησόμεθα, καὶ καθόλου σοχασόμεθα, ⁸ ὡς
 μή σοι μόνον, ⁹ ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ πρῶτα
 γράμματα μεμαθηκόσι χρήσιμόν ¹⁰ ἔσται τὸ βιβλίον.
 Εἰ δέ τις ἐκ οὗδε, τί ¹¹ ποτ' ἐστίν, ¹² ἀνερήσομεν, καὶ ἀπὸ
¹³ πρόσω, καὶ ἄμφο, καὶ ἀμφίεσμα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα
 τοιαῦτα, πρὸς Διοσκουρίδην τε καὶ τὸς ὁμοίους ¹⁴ ἀπο-
 πέμψομεν, ὡς ἂν ἐκ ¹⁵ ἀξιῶντες ἔδωκε ¹⁶ ταῦτα ¹⁷ ἐκδι-
 δάσκων. ¹⁸ Διωρισμένους δὲ σαφῶς, τί μὲν ἐστὶ γλῶττα,
 τί δὲ λέξις, εἰρημένους δὲ, ¹⁹ καὶ ὅτι χωρὶς ἀποδείξεως
 αὐτὸ μόνον ²⁰ ἡξίωσα γραφῆναί σοι τὸ ²¹ κεκριμένον τε
 καὶ ἀποδοδεγμένον ἡμῖν ἐν ἑτέροις, ἐπὶ τὴν ἐξήγησιν
 ἡδὴ τῶν γλωττῶν ἀφιστόμεθα, πάντων τῶν Ἱπποκρά-
 τει ²² ἐπιγεγραμμένων βιβλίων ἐκλέγοντες αὐτάς, ἐκ
 ἐκ τῶν γνησίων μόνον. Ὅτι δὲ πολλὰ ²³ τῶν Βακχείῳ
 παραλελειμμένων ἐνταῦθά εἰσι ²⁴ γεγραμμένα, καὶ
 ὅτι μηδεμίαν ἡμεῖς γλῶτταν ²⁵ παρελίπομεν, αὐτὸ δι-
 δάξει

¹ γεγονέναι δ' εἶπον MS. D. ² παραδείχθεντος MS. D. et cod. Mosq. ³ συνήθων MS. D. omissa partic. ἔ. συνήθως cod. Mosq. om. ἔ, sed Corn. admittendum ἔ censet. Sed Ald. tuetur priorem. ⁴ σημαινόμενοις Steph. ex operarum errore. ⁵ ἕκαστη MS. D. ⁶ ὄνομα Corn. Ed. Ald. ἐκ καὶ τινος ὀνόματος, Φυτῆ etc. Iunt. ὄνομα. ⁷ ἄσαφές MS. D. ⁸ τῷ μή σοι MS. D. et cod. Mosq. ⁹ ἀκοῶ MS. D. ¹⁰ ἐστὶ τὸ MS. D. et cod. Mosq. et Corn. ¹¹ ποτὲ ἐστίν MS. D. ¹² ἀνερήσομεν MS. D.

patronorum te liberat? Manifestum igitur puto ex hoc tibi factum esse, vt dixi, esse modum linguarum, quum nomen commune omnibus a consuetudine superante cecidit, vel factum ab aliquo antiquorum, non omnino receptum fuit in consuetudinem. Sic igitur, et Hippocrates, ex nominibus, quae vsitata non sunt, aliqua assumit, aliqua ipse facit, aliqua autem nouis adiunctis sententiis mutat, quorum vnum quodque vna cum linguis exponendum censemus, quum ex consuetudine, quae nunc est, cecidisse videbitur. Sic igitur, si cuius etiam stirpis nomen, vel animalis, vel vrbis valde obscurum fuerit, hoc tibi inter ipsas linguas exponemus; et omnino hoc spectabimus, vt non tibi soli, sed etiam aliis, qui modo primas litteras attigerint, liber utilis existat. Si vero quispiam nescit, quid sit ἀνεγήσμεν, et ἀπὸ πρόσω, et ἄμφω, et ἀμφίεσμα, et alia, quaecumque talia sunt, ad Dioscoridem eum, et ad illius similes remitemus, vt ad eos, qui talia docere non indignum putant. Quum igitur aperte definitum sit a nobis, quidnam sit lingua, quid vox vsitata, et quum dictum sit existimasse nos id ipsum, quod indicatum est a nobis, et demonstratum in aliis libris, hic tibi solum sine demonstratione esse scribendum, ad explanationem iam ipsarum linguarum accedamus, eligentes ipsas ex omnibus libris non solum vere Hippocraticis, sed etiam ex iis, qui Hippocrati quoquo modo sunt inscripti. Quod autem multae a Bacchio praetermissae linguae hic scriptae sunt, quodque nullam nos praetermi-

Cc 5

simus,

¹³ πρόσω MS. D. per compendium scriptum πατρός. ¹⁴ ἀπέμψομεν MS. D. ¹⁵ ἀξιῶντας MS. D. et cod. Mosq. ¹⁶ ταῦτας MS. D. ¹⁷ ἐδιδάσκειν MS. D. ¹⁸ διωρισμένας MS. D. et cod. Mosq. ¹⁹ εἰρημένους δὲ καὶ Corn. ²⁰ ὅτε καὶ MS. D. et vulgg. καὶ ὅτε καὶ χωρ. cod. Mosq. ²¹ ἡξιῶσας MS. D. et cod. Mosq. ²² κεκρυμμένον MS. D. et cod. Mosq. ²³ ὑπογεγραμμένων cod. Mosq. ²⁴ τῶν ἐν τοῖς βαλκείαις MS. D. ἐν τῇς Βαλκείαις παραλελημμένων cod. Mosq. ²⁵ γεγραμμένα MS. D. et Corn. ²⁶ παρελείπομεν cod. Mosq.

δίδει τὸ βιβλίον, ὥσπερ καὶ ὅτι κατὰ τὴν χρείαν τῆς
 λόγῃ, ¹ πότε μὲν παραγράφομεν αὐτὴν τὴν ῥῆσιν, ἐξ
 ἧς αὖ ² ἐξηγησώμεθα τὴν γλῶτταν, ἐν πλείστοις δὲ πα-
 ραλείπομεν, ³ ὅταν καὶ ⁴ χωρὶς ἐκείνης ⁵ ἐλπίζωμεν ἔσθ-
 εῖαι σαφῆ τὴν ἐξήγησιν.

¹ ἐξηγησώμεθα vulgg.

i. Id est, aliquando qui- tionem, ex qua exponemus
 dem adscribemus ipsam ora- linguam. I.

simus, ipse liber docebit, quemadmodum et illud, quod prout videtur oratio postulare, aliquando quidem interpretamur ipsam loquutionem, qua quum exposuimus linguam, in plurimis autem id facere negligimus, quum sine interpretatione speramus ipsam explanationem fore manifestam.

² ὅταν εἰ καὶ MS. D. et Ald. sed particulam εἰ Corn. delendam censet. ³ ἐλπίζομεν MS. D. Iunta et vulgg.

k. χωρὶς ῥήσεως. I.

Γ α λ ή ν ς

Τῶν Ἱπποκράτους γλώσσων ἐξηγήσεις.

* ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἀγκυλιδωτὸν) ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ ¹ κυρ-
τώματος.

² Ἀγκυρομήλη) ³ ἄγκιστρον.

⁴ Ἀγγλιθεῖς) τὰ μόρια τῆς σφοδρῆς τῆς κεφαλῆς.

⁵ Ἀγλή) ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ἐλὴ, κα-
θ' ὅπερ ἐν τῷ μείζονι Προρρητικῷ· καὶ οἱ λευκανθίζοντες
ἐπίπαγοι, ὡς ἐν Κωακαῖς προγνώσεσιν.

Ἀγρή) κολοκύνθη) ἡ κολοκυνθίς, ὡς καὶ Κρατεύας,
καὶ Διοσκουρίδης, καὶ Πάμφιλος.

Ἀγροφόν) ⁶ ὀρενόν.

Ἀγυια) ⁷ ἀθενῆ

⁸ Ἀγχόμενος) πνιγόμενος.

Ἀδάξασθαι) δάκνεσθαι κνησμοδῶς.

⁹ Ἀδηνέως) ¹⁰ ἀφροντίσως.

Ἀέτωμα) ¹¹ τὸ εἰς ¹² ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀρο-
φῆς, ὡς περ τρίγωνον.

Ἀθελ-

¹ ἄρματος MS. D. et cod. Mosq. Ed. Ald. ἡ κυρτ. def. ²
Ed. Ald. ἄγκιστρον. ³ ἄγγιθες MS. D. et Corn. ⁴ Haec
glossa deficit hic loci in MS. D. et in cod. Mosq. ut et in
versione. Ed. Ald. infra habet sed ἀγλήης. ⁵ κολοκύν-
θα MS. D. κολοκύνθις Corn., Ald. κολοκύνθη. ⁶ ὀρινόν
cod. Mosq.

* Codex Mosquensis habet
ἀρχὴ τῶν λέξεων τῆς Ἀλφα.

a. Quasi dicas anfulatum,
vel annulatum, ea forma, qua
ἀλυσειδοτὸν catenatum, et
χειριδοτὸν monicatum dici-
mus. I.

b. Codex H. Stephani, viri
graecae et latinae linguae pe-
ritissimi, habet κηρώματος,

i. e. gibbositate. I. Pro κυρτώ-
ματος in vulgg. editt. legitur
ἄρματος. s. t. In quibusdam
ἐπὶ ἄρματος ἡ κυρτώματος.
Vnum vel alterum glossēma
esse videtur a librario textui
intrusum. Ultimam vocem
libenter extruderem, quum et
Foësius eandem apud Hippo-
cratem non legerit.

c. Quo

GALENI

VOCVM HIPPOCRATIS EXPOSITIO.

PRINCIPIVM A.

Αγκυλιδωτὸν) anfulam vel annulum habens, dictum est autem de curru.

Ἀγκυρομήλη) specium siue specillum hamatum.

Ἀγλιθεῖς) partes capitis allii.

Ἀγλή) est cicatrix subalbida in oculis, sic in maiori prorrhethico, et albescentes humores concreti, vt in prae-
notionibus coacis.

Ἀγρίη κολοκύνθη) colocynthis, id est, agrestis cucurbita, vt Crateuas, et Dioscorides, et Pamphilus.

Ἀγροφον) montanum, syluestre.

Ἀγρία) imbecillia, (quasi membris carentia.)

Ἀγχόμενος) qui suffocatur.

Ἀδάξασθαι) morderi cum pruritu.

Ἀδηνέως) negligenter, sine cura.

Ἀετωμα) pars tecti in sublime erecta, vt triangulus.

Ἀθέλ-

⁷ *Ald. ἀθενεία, sic quoque in textu suo habuit Cornarius. Cf. Hipp. de mul. L. I. p. 240. 16. ἑγχόμενος MS. D.*

⁹ *Ald. ἀδυνέως. ¹⁰ ἀφοντίσως nonnulli, quod tamen cum vera lectione Corn. permutauit, et recte. ¹¹ τὸ ὕψος MS. D. ¹² Ald. ὕψος ἀνιστάμενον τῆς ὀροφ. ὥσπερ περισερεῶν, sed Corn. ἀνατεταμένων retinet, et pro περισερεῶν dat τρίγωνον. Cf. Gal. ad Hipp. de arte p. 615. 10.*

c. Quo medici vulnera, vel vlcera pertentant. I.

κεφαλὴ συνέσηκε τῶν σκορόδων. Apud Etymologicum autem, ἄγλιθες, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τῆ σκορόδος σύγνεται.

d. Vulgo spicas vocant. Scribitur ἄγλιθες vnico γ, infra ad vocem Δαίτιδες et ad Μάλυζα. Apud Graecos Lexicographos vtraque scriptura inuenitur. Nam legitur apud Hesychium ἄγγλιθες, et exponitur, ἐξ ὧν ἡ

ἡ σκορόδων κεφαλαί. s. t. Foësius p. 2. legendum esse censet ἄγλιθας, vel ἄγγλιθας, ex Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. p. 274. 19. Hesych. interpretatur ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέσηκε τῶν σκορόδων.

¹ Ἀθέλγεται) ¹ παρείται, διεκλύεται.

² Ἀθήρ) τό τε τῆς κρηθῆς ὄζυ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ
Περὶ νέσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ^{e 2} τῆ ἐν τῇ ἀκίδι ³ πώ-
γονος τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

⁴ Ἀθώρηκτος) ὁ μὴ μεθύων.

Αἰγοκέρας) ὅπερ καὶ βεκέρας καὶ ⁵ τίλις.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) ὅπερ αὐτοὶ καλεῖσι, κίκινον. Οἱ
μὲν τοι παλαιοὶ ⁶ τῆς κίκι καὶ κίκινον.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) τὸ ἀπὸ τῶν κρένων σκευα-
ζόμενον, ὅπερ καὶ Κρίνινόν τε καὶ Σέσινον ἔλαιον ὠνό-
μασαι.

⁷ Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) ὅπερ καὶ Μενδήσιον ὠνό-
μασαι, σκευαζόμενον διὰ τε κρένων καὶ ἀρωμάτων.
Διὰ τῆς το καὶ ⁷ μύρον, ἢ ἔλαιον προσαγορεύεται. Τὸ
δ' αὐτὸ καὶ Κρινόμυρον καὶ Σέσινον μύρον ὠνόμασαι.

Αἰγύπτιον μύρον) τὸ ⁸ διὰ τῆς Αἰγυπτίας μύρον
εἰκάνθης τῆ ἀνθρς, ὅπερ καὶ ⁹ Μετώπιον ὠνόμασαι.

Αἰγύ-

¹ περηθεῖται MS. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald.
η, et leg. παρείται, al. παρίεται. ² ἀκίδι καὶ πώγ.
MS. D. et cod. Mosq. ³ Ald. πώγωνος. ⁴ ἀθώρηκτος
MS. D. post hanc glossam sequitur ἀγλή, de qua supra,
ubi ἀγλήης MS. D. et cod. Mosq. ἀγλήης ἢ ἐν τοῖς Corn.
αἰγίς Hipp. 180. 2. 32. ⁵ et sic Ald. τήλις MS. D. Iunta
et vulgg.

e. Verba a τῆ ἐν τ. vsque
ad ἐπιδημιῶν linea subducta
in exemplari Cornarii distin-
cta fuere, et ad marginem
del. τῆ πέπονος scriptum.

f. Dum hunc librum prae
manibus haberem, Melchior
Guilandinus, rei herbariae
professor celebris, haec ad me
de hoc vnguento scripsit, du-

plex hoc loco error elucet,
tum quia vnguentum Aegy-
ptium non est Metopium:
tum quia Metopium haudqua-
quam conficiebatur ex flori-
bus spinæ Aegyptiæ: quam
spinam Dioscorides Acaciam
nuncupat. Ceterum vnguen-
tum Aegyptium idem esse,
quod Staften, quam Sacrae
He-

Ἀθέλγεται) remittitur, resoluitur.

Ἀθήρ) et tuberculi, quod in palpebra oculi natum a similitudine hordei Crithe dicitur, pars acuta est, ut in secundo de morbis minore, et eius partis summam, quae in cuspide sagittae πώγων, hoc est, barba appellatur, ut in quinto de morbis popularibus.

Ἀθώρηκτος) qui non ebrius est.

Αἰγοκέρας) quod et βεκέρας, τήλιν, id est, foenu-graecum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) Aegyptium oleum, quod ipsi vocant cicinum, veteres quidem ex ricino ricinum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκόν) Aegyptium oleum album, quod ex liliis conficitur, et lilinum, et fusinum nominatum est.

Αἰγύπτιον μύρον λευκόν) Aegyptium vnguentum album, quod et Mendesium nominatum est, confectum ex liliis, et aromatibus, proptereaque vnguentum non oleum vocatur, idemque lilinum vnguentum, et fusinum vnguentum appellatum est.

Αἰγύπτιον μύρον) Aegyptium vnguentum ex flore Aegyptiae spiniae, quod et metopium nominatum est.

Αἰγυ-

⁶ κίνον cod. Mosq. καὶ σέσινον idem. sic et Ald. ἐκ τῆς κίκεως vulgg. παλαιοὶ καλεῖσι τῇ MS. D. cum nostra conf. Corn. ad marginem tamen κικέως cum v. del. ⁷ Vox καὶ deest in MS. D. et cod. Mosq. ⁸ et sic Ald. leg. τὸ μύρον διὰ τῶ ἀνδρὸς τῆς ἀκάνθης Αἰγ., ὅπ. etc. vulgg. Αἰγυπτίας τῇ ἀνδρὸς ἀκάνθης MS. D. et cod. Mosq. sic et Corn. ⁹ μετώπιον MS. D. Corn. μετώπιον vocat νετωπον, Hipp. 22. 2. 26.

Hebraeorum litterae Guttam vero constaret, quod Metopium dicebatur, perspicue apud Athenaeum δειπνοσοφισῶν decimo quinto. Vnde ceteri. Haec Melchior.

Αἰγυπτίην συπτηρίαν) ἦν δὴ καὶ Σχίσιν καὶ ¹ Τρι-
σχίσιν ὀνομάζομεν.

Αἰε) σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ τὸ
ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν.

² Αἰθάλη) ὅπερ καὶ Λιγνύς.

³ Αἰθιοπικόν) ὑπακχερόν τὸ κύμινον.

⁴ Αἰθύλικες) οἱ ἐπιπολῆς τῷ δέρματος συνιστάμε-
νοι κύκλοι, ὅμοιοι τοῖς ἀπὸ πυρός, ἀπὸ τῷ αἰθεῖν ὀνο-
μασμένοι, καὶ Αἰθυλικώδεα δηλονότι τὰ τέτοις ὅμοια,

⁵ αἱ οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν ⁶ Αἰμάλωπα.

⁷ Αἵματοφλοιβοισάσιες) ἔτως μὲν οἱ περὶ τὸν
Διοσκουρίδην ⁸ γράφουσι, τὰς ἐπισχέσεις τῷ ὑπεροιδέν-
τος αἵματος ⁹ ἡγόμενοι δηλῶσαι. Ὅτι καὶ ἄλλαχθὲ φη-
σιν, Ἐν ¹⁰ τῇσι ¹¹ φλεξέσῃσι αἰμορραγίῃσι σχῆμα εὐ-
ρετόν. Οἱ πλείους μὲντοι γράφουσιν αἵματοφλεβοισά-
σιες, ¹² καὶ δηλῶσαι νομίζουσιν ἐκ τῷ ὀνόματος ¹³ τὰς
πλήρεις αἵματος κεκυρωμένας φλέβας. ¹⁴

Αἶμο-

¹ Ald. τρισχισήν. ² Αἰθαλὸν Aldus et quidam. Sed Corn.
quodque αἰθαλί. ³ Αἰθοπικόν MS. D. ⁴ et sic Chart.
αἰθύλικες θύλικες. Ald. pro αἰθολικώδεα leg. αἰθιλι-
κώδεα, et pro αἰμαλώπας vulgg. leg. αἰμαλώπα. δέρματος
κύκλοι, ὅμοιον τοῖς ἀπὸ πυρός συνισταμένοις ἐρυθροῖς κύ-
κλοις, ἀπὸ τ. etc. vulgg. δέρματος ὅμοιοι ἀπὸ π. σ. ἐ. κ.
MS. D. τῷ δέρματος. ὅμοιοι τοῖς α. π. σ. καὶ ὑδροῖς κύ-
κλοις ἀπὸ τῷ αἰθεῖν τὰ τέτοις ὅμοια. cod. Mosq. ⁵ αἰ-
μάλωπα vulgg. αἰμάλωπα Corn. ⁶ αἵματοφλοιβοισά-
σιες MS. St. et Chart. αἵματο, φλοιβοισάσιες Iunt.
et Corn. αἵματοβλοισάσιες, quid. αἵματοβλέβοις, τὰ-
σιες MS. D.

ff. Apud Erotianum et Ety-
mologicum legitur αἰθόλι-
κες, quae differentia parui
momenti est. At vero apud
Hesychium habemus manife-
stam depravationem; apud
eum enim legimus αἰθύνας,
φλυκταῖνας. Quin etiam
Hippocratis exemplaria hinc

emendanda sunt. Nam apud
eum ἐν τῷ περὶ ὑγρῶν χρύσιος
habemus θύληκας, et positum
ἡ pro υ, et omiffa syllaba αι
in principio. Cuius omiffio-
nis occasionem dedisse vide-
tur praecedens participium
ἐοῦσα, vtpote in eandem
syllabam αι definens. Cete-
rum

Αἰγυπτίην συπτηρίην) Aegyptium alumen, quod et scissile, et triscissile nominamus.

Αἰέ) significat aliquando, apud Hippocratem etiam donec, et apud multos alios antiquos.

Αἰθάλη) idem quod (fumus vel) fuligo.

Αἰθιοπικόν) subaudiendum est cuminum.

Αἰθύλικες) in summa cute circuli, similes circulis rubris, qui ab igne excitantur, ab αἶθεν, quod est vrere, nominati, et αἰθύλοδεα. Videlicet his circulis similia, quae multi vocant αἰμάλωπα.

Αἱματοφλοισβοισάσιες) sic enim Dioscorides scribit, compressiones supertumescantis sanguinis existimans significari. Quoniam et alibi ait, in inflammatis sanguinis effusionibus retentio opportuna. Plures tamen scribunt αἱματοφλεβοισάσιες, et venas inflatas sanguinis plenas ex nomine significari putant.

Αἶμο-

⁷ γράψαντες MS. D. et cod. Mosq. ⁸ ἐγεγμένοι MS. D. ⁹ τοῖσι MS. D. ¹⁰ φλοιζέσῃσι MS. St. et Chart. φλυζέσῃσι MS. D. et cod. Mosq. ac Foessius, qui ex coniectura αἱματοφλυζεσάσιες aut αἱματοφλοιζοισάσιες ex Hipp. Epid. L. II. f. 3. aut αἱματοφλοισάσιες, aut αἱματοφλεβοισάσιες, aut αἱματοφλεουσάσιες. ¹¹ et sic Ald. et seqq. αἰμόνας, ἐπιάξας, ἀμύξας. Vocem κελ omittunt quaedam exemplaria. ¹² τὰσιν πλήρεις MS. Doru.

rum sciendum est, in quibusdam veteribus codicibus haberi dumtaxat pro expositione illius vocis haec verba οἱ ἐπιπολῆς τῷ δέρματι συνισαμένοι κύκλοι. ST. αἰθάλικες et αἰθαλικώδεα quidam apud Hipp. legunt.

g. Post hanc vocem noua glossa in MS. D. incipit αἱμαλός, ὃν οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν αἰμάλωπα. Et sic quoque in cod. Mosq.

h. Post hanc glossam in MS. D. sequitur αἰμήνας, ἐπιάξας, ἀμύξας, quae in editis paulo inferius leguntur. Et sic quoque Codex Mosquensis habet, qui in plerisque cum Doruilliano consentit, vnde suspicari licet, eum vel esse ipsius autographum vel apographum. Cornarius quoque animaduertit quosdam legere αἰμόνας, ἐπιάξας, pro quibus veram lectionem restituit.

¹ Αἰμοκέρχνα) ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει κέρχνον ² ἐμποιῶντα. Τῷτο δὲ ἐσι δῆζις τις ὑπότραχυς ἐρεθίζουσα κατὰ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

Αἰνιάτης) ³ ὁ ἀπὸ Αἴνε τῆς ἐν ⁴ Θράκη πόλεως. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ ^k ⁴ Αἰνιοπικόν ἐσιν ὅτε καλεῖ.

⁵ Αἰολᾶθαι) τὸ οἶον πλάζεσθαι καὶ πλανᾶσθαι. Αἰών) ὁ βίος.

Ἀκαλήφη) ⁶ ἥπερ καὶ κνίδη.

Ἀκεσά) τὰ ἰατά. Καὶ γὰρ αἴκη, τὰ ἰάματα.

⁷ Ἀκήρατος) ⁸ ἀδιάφθορος.

Ἀκίς) ἔτως ὀνομάζεται τὸ ⁹ σιδήρεον τῷ βέλους.

¹⁰ Ἀκόνην) ἐν τοῖς ¹¹ προσκειμένοις τῷ Περὶ διαίτης ἔτως ὠνόμασε τὴν θυϊαν. Ὡσαύτως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ¹² φυτῶν ὀγδόῳ.

¹³ Ἀκισα) ¹³ πεπληρωμένη.

¹⁴ Ἀκράλεα) ἀκρεα.

Ἀκρέσπερον) ἀκρεας ἐσπέρας, τετέσι, πρώτης καὶ ἀρχομένης.

Ἀκρητον) τὸ ἀκρατον. ¹⁵ Οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ ¹⁶ ἀμιγρὲς ἐτέρες, καὶ τὴν ¹⁷ αὐτῇ φύσιν ¹⁸ διασωζόμενον εἰλικρινῆ.

¹⁹ Ἀκρητοχόλης) τὰς ἀκρατον ἀθροίζοντας χολήν.

²⁰ Ἀκρητόχολον) ἔτως ²¹ ὀνομάζει ὅνπερ καὶ ἀκρόχολον.

^a Ακρι-

¹ ἐμποιῶντος MS. St. ἐμπνῶντος MS. D. Chart. ἐμποιῶντος, sic ed. Ald. et pro ἐσι, ἐσιν. ² MS. D. et cod. Mosq. omittunt part. ὁ. ³ Θράκι MS. D. ⁴ αἰνιοπικόν MS. D. Chart. αἰνιόπικον) αἰνιστηκόν. Ed. Ald. αἰνιάτης ἀπὸ αἴνε τῆς etc. et pro αἰνιόπικον leg. αἰνιόκον. ⁵ Ald. αἰόλαθα. ⁶ ὅπερ cod. Mosq. ⁷ ἀκκήρατος MS. D. MS. D. hic inserit art. ὁ conf. cod. Mosq. et Aldus. ⁹ σιδήριον MS. D. ¹⁰ ἀκόνη MS. D. Ald. ἀκόνην, et Corn. ἀκόνην ἐν τοῖς προσκειμένοις ἐν τῷ Π. vel ἀκόνη ἢ θεία legendum, — ergo ἀκόνην.

i. Vide quae hac de voce k. Legitur etiam Αἰνιτικόν monuit Heringa ad Erotian. pro Αἰνιοπικόν. s. t. p. 51. not. h.

Αἰμοκέρχνα) in sanguinis effusione asperitatem inducentia, hoc autem est morfus quidam subasper irritans in aspera arteria.

Αἰνείατης) ab Aenea ciuitate Thraciae, quem eundem, et αἰνεσιότικόν aliquando vocat.

Αἰόλαοι) quasi vagari, et errare.

Αἰών) vita.

Ἀκαλήφη) quae quidem, et vitica.

Ἀκεσά) curabilia, nam αἴκη medicamenta sunt.

Ἀκήρατος) incorruptibilis.

Ἀκίς) sic nominatur ferrum sagittae.

Ἀκόνην) in adiunctis libro de ratione victus, sic nominauit mortarium, similiterque Theophrastus in libro de stirpibus octauo.

Ἀκσσα) repleta.

Ἀκράλεια) filia femina, Minerua, Venus.

Ἀκρέσπερον) summa vespera, hoc est prima, et incipiente.

Ἀκρητον) impermixtum. Sic enim nominatur omne, quod cum altero mixtum non est, et puram suam seruat naturam.

Ἀκρητοχόλεις) puram contrahentes bilem.

Ἀκρητόχολον) sic nominat eum, quem et αἰκρόχολον, hoc est, qui purat, congregat bilem.

D d 2

Ἀκρί

¹¹ προκειμένοις MS. D. et sic cod. Mosq. qui omittit v. τῷ.

¹² Φυτῆ cod. Mosq. ¹³ πεπληρωμέναν cod. Mosq. ¹⁴

ἀκραλεια MS. D. ακραλεια Chari. ἀκρεα qu. ¹⁵ ἔτιω MS.

D. et cod. Mosq. ¹⁶ Ald. τὸ αἰμύγε, et post εἰληκρ. add.

immediate τας ἀκρατον ἀθροίζοντας χολήν. Def. igitur

ἀκρητόχολος, praesente explicatione. πᾶν τὸ αἰμύγε ἕτερον.

¹⁷ αὐτὴν MS. D. ¹⁸ διασωζομένην MS. D. et cod. Mosq.

¹⁹ Deficit haec vox in MS. D. in cod. Mosq. quoque deest,

praesente tamen explicatione. ἀκρητες Corn. ²⁰ Deficit

haec glossa in MS. D. et cod. Mosq. ἀκρητόχιλος in MS.

D. suprascr. e. ²¹ Ald. add. δε.

1. Non caret suspitione tem ἀκραλεια. s. t. mendi hoc ἀκρσα. Scribe αἰ.

¹ Ἀκριτον πάγος) τὸ ² οἶον ἀδιάκριτον. ³ Εἴρηται δὲ ἐν τῷ Περὶ ⁴ ἐβδομάδος ἐπὶ τῆς μετὰ τὸν κόσμον ἡτοι ἀπείρου, ἢ οἶον ⁵ ἀδιατυπωτῆ κενῶ.

^m ⁶ Ἀκρόπλοα) ⁷ τὰ ἐπιπολαίως ⁸ οἶον ἐπ' ⁿ ἄκρη ἐμπλέοντα. Οὕτως δὲ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι.

^o ⁹ Ἀκροαπὶς γλῶσσα) ἕτως εἴρηται ἐν τῷ ἐβδόμῳ τῶν ἐπιδήμιων, ἢ οἶον ¹⁰ ἄκρη ἐαυτῆς ¹¹ μὴ διατυπῶσα, τετέειν, ἢ ¹² ἀδιάκρωτος ὑπὸ ¹³ δυσκινήσιας.

^p ¹⁴ Ἀκροσαπὲς) ¹⁵ τὸ ^{pp} ἐπιπολῆς ¹⁶ μεταβεβληκός. Ἀκρόψιλον) τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρης ψιλόν, ¹⁷ τετέειν, γυμνόν.

Ἀλαῖα) Φθίσις ἕτως ὠνόμασαι ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, ἢ οἶον τυφλὴ καὶ ^a ἄόρατος.

Ἀλά-

^a ἀκριτος πάγος ὁ οἶον ἀδιάκωτος MS. St. ² ἀκριτον MS. D. ἀδιάκριτος MS. D. ὁ οἶον ἀδίκριτος. Εἴρηται δὲ ὡς ἐν cod. Mosq. τὸ etiam Corn. et pro μετὰ, κατὰ ht. ³ εἴρητε MS. D. ⁴ ἐβδομάδων MS. St. ut legitur infra ad voc. αὐτόδρομον. ἐβδόμαδιον MS. D. ⁵ Ald. ἀδιατυπὸν κενῶ. ⁶ Chart. ἀκρόλοα ἐπιπολῆς. Ald. τὰ ἐπιπολῶ, τὰ οἶον ἐπ. etc. Corn. retinet ἐπιπολαίως. ⁷ ἐπιπολῆς MS. St. ἐπὶ πολλῆς MS. D. diuifim. τὰ ἐπιπολῆς τὸ οἶον cod. Mosq. ^a τὰ οἶον ἐπ'. MS. D.

m. Respicitur ad locum in praed. L. II. p. 95. E. Τοῖσι δὲ γέρεσι τῶν μὲν τοικοτρόπων Φυμάτων, ἔδὲν ἐπιγίνεται. Οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται. Cancros in binas diuidit classes, κρυπτὰς scilicet, quod eadem hac pagina explicatur, per ὑποβρυχίας, altius demersos et ἀκρόπαθας, qui igitur cum prioribus opponantur, sunt canceri exteriora magis obtinentes. Sed suspecti admodum sunt canceri illi ἀκρόπαθοι, illa enim vox graeca vix

videtur, nec vsquam quantum scio occurrit, nisi semel adhuc L. de superfoet. p. 263. 49. sed qui locus nec ipse citra vitii suspicionem est, quum ibi MSS. legant ἀκρόπλοος: atque id omnino tam hic quam illic reponendum. Lege itaque: οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι γίνονται. Ita legit procul dubio Galenus in Exeg. ἀκρ. etc. - Duplicem ibi, vt vides, locum notat, in quorum altero legitur ἀκρόπλοα, in altero vero ἀκρόπλοοι. Priorem iam indicavit

Ἀκρίτον πᾶγος) velut immensum spatium. Dictum autem est in libro de hebdomade de eo, quod est extra mundum, vel infinito, vel inani, quod cogitatione informari non potest.

Ἀκρόπλοα) superne et tamquam in summo nauigantia, sic et ἀκρόπλοοι, in summo nauigantes.

Ἀκροαπίς) lingua sic dicta est in septimo de morbis popularibus, tamquam sua ipsius extrema non informans, hoc est, inarticulata propter motus difficultatem.

Ἀκροσαπές) in superficie mutatum.

Ἀκρόφιλον) in summo glabrum, hoc est, nudum.

Ἀλαία φθίσις) incomprehensibilis * corruptio. Sic nominata est in libro de locis in homine, tamquam caeca et inuisibilis.

D d 3

Ἀλά-

* tabes.

- 9 Chart. ἀκροπικ, in quibusd. ἀκρατῆς, ἀκραπῆς. Corn. retinet ἀκραπῆς. 10 ἀκρεα MS. D. et cod. Mosq. 11 conī. μὴ ignorat MS. D. et cod. Mosq. μὴ διατυπῶσα Corn. 12 ἀδιόρθωτος cod. Mosq. 13 δισυνήσεως MS. D. 14 Chart. ἀκροσαπές ἐπιπολῆς. Ald. το ἐπιπολὺ μεταβεβηκός. 15 τὸ ἐπὶ βραχὺ MS. D. et cod. Mosq. et Corn. 16 μεταβληκός cod. Mosq. 17 Ald. τετέσις.

vit Foefius in oeconomia, exstat nempe L. I. de morb. p. 351. 38. posterior non diuersus est ab eo, quem hic tractamus. Fraudi vero fuit librariis similis plane litterarum ductus in ΑΚΡΟΠΛΟΟΣ et ΑΚΡΟΠΑΘΟΣ. HER.

n. ἐμπλέοντα, quam dictionem alii vertunt, natantia, vel fluitantia. I.

o. In vulgg. edit. Hippocratis legitur ἀκροπικ, epidem. L. VII. γλωσσοσάξηρη, ἀκροπικ, τρηχύτης ἐπὶ ἡνθαι. In quibusdam huius ἐξηγή-

σεως exemplaribus scriptum inueni ἀκραπῆς sine o, item ἀκρεα pro ἀκρα. ST.

p. Apud Hippocratem habes ἐν τῷ περὶ τροφῆς. Pro ἐπιπολῆς autem legitur in quibusdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ἐπὶ βραχὺ. ST.

pp. ἐπιπολῆς est in aliquibus codd. vt vertit interpres, in aliis ἐπὶ βραχὺ, id est, parum. I.

q. Post hanc glossam sequitur αὐτως ματαίως, quae in editis legitur paulo inferius. HER.

¹ Ἀλάπτῃς) ὁ ² ἐξ Ἀλάπτων. Χωρίον δὲ ἐστὶ τῆς
³ Θράκης τὰ Ἀλαπτά.

⁴ Ἀλάσσορες) αὐτοὶ τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ ⁵ ἄλῃσα
⁶ ἐργασάμενοι, καὶ οἱ ⁷ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες.

⁸ Ἀλγήματα) πολλάκις καὶ κατ' αὐτὸ τὸ νοσήμα-
⁹τος ¹⁰ ἐπιφέρει τὸ νομα. Καὶ τὸ ἀλγεῖν ὁμοίως, ἀντὶ
¹¹ τῶ νοσεῖν τι καὶ πάσχειν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπ' αὐτῶ,

¹² Ἀλεάζειν) θερμαίνειν.

¹³ Ἀλιον ὕδωρ) τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὁμβρεσ ἀθρόου.

¹⁴ Ἀλείον) τὸ ἠθροισμένον, ἀθρόον.

¹⁵ Ἀλεξητήρια) βοηθήματα. Καὶ γὰρ ¹⁶ Ἀλέ-
¹⁷ ξαθαί, βοηθεῖν ἐστίν.

¹⁸ Ἀλέξιν) ἀθροίζουσι.

¹⁹ Ἀλειφα) ἔλαιον, ἢ σῆμα.

²⁰ Ἀλέως) ἀθρόως.

²¹ Ἀλεότητα) ἀθροισιν.

²² Ἀληθέωσι) πλανηθῶσιν. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ
²³ τὴν ἄλην,

²⁴ Ἀλθεῖν) ²⁵ ὑγιαίνειν.

²⁶ Ἀλθεξις) ἡ ἰασις.

²⁷ Ἀλθήσκειν) ὑγιαίνειν.

²⁸ Ἀλκαρ) βοήθημα.

²⁹ Ἀλλογνοῶν) ὁ παραφρονῶν, ὁ οἷον ἄλλα γνωσκὼν
³⁰ παρὰ τὰ ὄντα. ³¹ Οὕτω δὲ καὶ τὸ ³² Ἀλλοφρονήσας
³³ εἴρηται πρὸς αὐτῶ.

³⁴ ³⁵ Ἀλλοιοτροπεῖται) τρέπεται ποικίλως.

³⁶ Ἀλλό-

³⁷ ἐλάπτων MS. D. ἐξ ἀλάπτων Corn. diuifim. ³⁸ Θράκις
³⁹ MS. D. ⁴⁰ ἀλιτήρια Corn. Ald. ἀλάσειας. ⁴¹ Post ἐρ-
⁴² γασάμενοι quaedam addunt παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρ-
⁴³ τάνειν, ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀλασηῆσαι καὶ σενάξαι. ⁴⁴ τιμωροὶ
⁴⁵ MS. D. ⁴⁶ ἐπιφέρειν Foesf. ⁴⁷ ἀλκαάζειν Ald. ⁴⁸ Ἀλιον
⁴⁹ τὸ ἠθρ. MS. St. alii τὸ omittunt. ⁵⁰ Ἀλείον, haec glossa
⁵¹ in editis ante duas praecedentes ponitur. ἀλάτον MS. D.
⁵² cod. Mosq. et Ald. ⁵³ ἀλλεξητήρια MS. D.

γ. Post ἀλεάζειν θερμαίνειν μα παρ' Ἱπποκράτει ἐν τῷ
⁵⁴ legitur in quodam veteri co- πρώτῳ περὶ νέσων, καὶ ἐν τῷ
⁵⁵ dice, ἄλλες τὸ ἀλμυρὸν φλέγ- δευτέρῳ. ST.

rr. A-

Ἀλάπτῃς) qui est ex Alaptis. Alapta enim oppidum est Thraciae.

Ἀλάτορες) et ipsi homines, qui talia perpetrant, ob quae cruciari mereantur, et vindices Dei, qui eos persequuntur.

Ἀλγήματα) (aegrotationes, nam) saepe et de ipsa aegrotatione nomen inducit, et τὸ ἀλγεῖν similiter pro aegrotare, et aliquid pati, et alia ab ipso.

Ἀλεάζειν) calefacere.

Ἀλίον ὕδωρ) aqua conferto imbri congregata.

Ἄλιον) congregatum, confertum.

Ἀλεξητήρια) remedia, et auxilia, quae malis arcentis adhibentur, nam et ἀλέξασθαι auxiliari est.

Ἀλέσιν) congregant.

Ἀλεφα) oléum, vel adeps.

Ἀλέως) collectim.

Ἀλεότητα) congregationem.

Ἀληθέωσιν) decipiant, imponant. Dictum est autem, et in errore.

Ἀλθεῖν) curare, sanare.

Ἀλθεξίς) curatio, sanatio.

Ἀλθίσκειν) curare, sanare.

Ἀλκαρ) remedium, auxilium.

Ἀλλογνοῶν) desipiens, et tamquam alia percipiens, quam quae sunt, sic et ἀλλοφρονήσας dictum est ab ipso, de eo, qui mente alienata est.

Ἀλλοιοτροπεῖται) vertitur varie.

D d 4

Ἀλλό-

¹¹ τὸ Ἀλέξασθαι MS. D. ¹² Ἀλεφα MS. D. Haec glossa post ἀλέϊον sequitur in MS. D. ¹³ ἀλησεύεσι MS. D. ἀληθεύει quidam. ἀλητέωσι Foes. ¹⁴ ἀλθαίνειν MS. D. St. et Aldus. ¹⁵ ὑγιάνειν MS. D. ¹⁶ Ἀλεξίς MS. D. ¹⁷ Ἀλθίσκειν MS. D. et vulgg. Sed haec lectio monente Foesio praeferenda. ¹⁸ ἔγω δὲ omisso καὶ MS. D. ἔτ' ἄλλο Chart. ¹⁹ ἀλλοφρονήσας MS. D. ἀλλοφρόνησεν MS. St. ²⁰ ἀλλοιοτροπεῖ MS. St. MS. D. et cod. Mosq. conf. Chart. qui et ἀλλοιοτροπέει. Aldus ἀλλοιοτροπή. Corn. tuetur ἀλλοιοτροπεῖται.

¹ Ἀλλόκοτον) ἀσαφές καὶ ἀγνωστον.

² Ἀλλοφράσσοντες) παραπαίοντες, ² παραφρονῶντες.

³ Ἀλαός) ὁ τυφλός.

Ἀλυκόν) ἀλμυρόν.

⁴ Ἀλύζει) ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ἐπὶ τῷ μέλλοντος εἴρηται.

Ἀλυσμόν) ὅπερ καὶ ⁵ ἄλυσιν τινὰ καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμόν καλεῖσι. Καὶ ἡ ⁶ ἀλυχή δὲ ταυτὸν τῆτο.

Ἀλφिता) ἔ μόνον τὰ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἔτως καλεῖται. ⁷ Ἐν τε γὰρ τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄλφिता πύρινα εἴρηται. Ἐν τε τῷ Περὶ νέσων δευτέρῳ τῷ μείζονι, καὶ φακῶν, καὶ ὀρόβων ⁸ πεφρυγμένων. Ἀλφिता ⁹ τοίνυν παντὸς ἀληλεσμένη καρπὲς τὸ σύμμετρον τῷ μεγέθει ¹⁰ θραῦμα ὀνομάζεται. Τὰ μὲν γὰρ μείζω, ¹¹ κρίμνα, τὰ δὲ ἐλάττω, ἄλευρα.

¹² Ἀλφिता προκώνια) τὰ πρὸ τῆς τῆς κῶνης εἰσόδου, τετέσι, ¹³ τὰ ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γὰρ τις ἐν ταῖς ¹⁴ ἄλασιν ἔτι καὶ νῦν ἴσεται, καὶ μάλισα ἐν ταῖς ἐπὶ ὀμβροῖς χώραις ζύλον ὀρεθόν, ¹⁵ ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς.

Ἀμαλδύνεται) ¹⁶ αὐτῷ σύνηθες, τὸ οἶον ¹⁷ ἀφανίζεται,

² ἄλλοφράσσοντες MS. D. ² Post hoc verbum sequitur in MS. D. αὐτως, ἔτως ὁμοίως, et sic cod. Mosq. ³ ἀλαός — ἀλαοί, τυφλοὶ ὅτι καὶ ἀλαός ὁ τυφλός MS. D. Sequitur deinceps ἀκρητόχολον etc. quae supra desiderabantur; et sic cod. Mosq. ⁴ ἀλύζειν MS. D. ἀλύζει, ἀπορεῖ, ἀλύκει, ἀσάται, ἀπορεῖ MS. D. et cod. Mosq. ἀλυκτὶ, ὡσαύτως ἀπορεῖται, ῥιπτ. Ald. ἀλύζει Corn. ⁵ ἄλυσιν τιν MS. D. cod. Mosq. et Ald. ἄλυσιν Corn. ⁶ ἀλυχὸς ταῦτον τῆτο Ald.

rr. Apud Hippocratem legitur ἀλλοιοτροπεῖ, nisi quod sine contractione ἀλλοιοτροπέει in libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, Εὐθύς ἔν τὸ σῶμα ἀλλοιοτροπέει, καὶ γίνεταί ω-

χρόν. s. t. Hesyichius exponit μεταθεῖναι.

s. Legendum puto, ἄλυσιν τινές, καὶ ἀπορίαν, οἱ δὲ καὶ ῥιπτασμόν καλεῖσι. s. t.

ff. In

Ἀλλόκοτον) obscurum et incognitum.

Ἀλλοφάσσοντες) desipientes, infanientes.

Ἀλαοί) coeci, quod et ἀλάος coecus est.

Ἀλυκόν) falsum.

Ἀλύζει) fluctuat, iactatur: sic et ἀλύζει in futuro dictum est.

Ἀλυσμόν) quod et fluctuationem quamdam, et haesitationem, quin et agitationem vocant, et ἀλυξίς hoc idem.

Ἀλφίτα) non solum ex hordeo farinae sic vocantur; nam in primo de morbis mulierum ἄλφίτα πυρενά, hoc est, farinae triticeae dictum est: in secundo autem de morbis maiore, et lentium, et eruorum ficcatorum. Omnis igitur moliti grani mediocri magnitudine fragmentum ἄλφίτα appellant, nam maiora fragmenta, κρήμνα, hoc est, crassiores farinae, minora autem ἀλεύρα, hoc est, tenuiores farinae nominantur.

Ἀλφίτα προκόνια) quae ante conii siue metae constructionem fiunt, hoc est, ex recentibus et teneris hordeis: conus enim quidam in areis nunc erigitur, et maxime in pluuiosis regionibus, lignum rectum, circa quod componuntur fructus in conii, vel metae formam.

Ἀμαλδύνεται) ipsi usitatum est, quasi offuscatur, et

D d 5

quasi

⁷ ἐν τῷ MS. D. ⁸ πεφρυγμένα MS. D. et Chart. ⁹ μὴ ὅτι ἐν παντός MS. D. et Chart. ¹⁰ θραῦσμα ἔτως MS. D. et cod. Mosq. ἔτως quoque inserit Chart. sed Corn. delet. ¹¹ κρήμνα MS. D. et vulgg. et Corn. κρέμνα quaedam. ¹² ἄλφιτον προκόνιον MS. D. προκόνια Ald. sed Corn. προκόνια retinet. ¹³ τὰς ἐν τῷ MS. D. ¹⁴ ἄλωσιν MS. D. et sic Aldus. ἐν τοῖς ἄλ. Chart. ἐν τοῖς MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ ἐφ' ὧν MS. D. ¹⁶ τῷ τότε συνηθ. MS. D. et cod. Mosq.

ff. In MS. πεφρυγμένα ἄλφίτα, μὴ ὅτι ἐν παντός, etc. cui adstipulatur fidus ille comes Charterius. Ibidem additum est ἔτως ante tt. Hesychius non solum ὀνομάζεται. s. t. explicat hanc vocem per ἀ-

t. In MS. τοῖς ἄλωσιν. For- φανίζειν, sed etiam per μα- te melius ταῖς ἄλωσιν. s. t. ραίνειν tabefacere.

ται, καὶ τὸ οἶον¹ ἀμαυρεῖται. Καθάπερ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ² ὄμματα ἀμαλδύνεται.

³ Ἀμαλῶς) τό, τε ⁴ ἀπαλῶς, ὅπερ ἴσον δύναται τῷ μετρίως, ὡς ⁵ ἐν τῷ Περὶ ⁶ ἐμπύων, Τῆτο δὲ ἀμαλῶς ⁷ ἐπαλλέεσι. Καὶ τὸ θαδίως, ὥσπερ ἐν ⁸ τῷ πρώτῳ Περὶ νήσων τῷ μείζονι, ⁹ καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἔχ¹⁰ ἀμαλῶς ὁρᾷ. Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μείζονι, καὶ τὰ σιτία ἔχ¹¹ ἀμαλῶς προσίεται.

¹² Ἀμαμηλίδας) εἶδος τι μεσπίλε πλεῖστον ἐν Ἰταλία ¹³ γινόμενον, ὡς καὶ Διοσκουρίδης λέγει. ¹⁴ Τινὲς δὲ τὰς ἐπιμηλίδας ¹⁵ φασὶν εἶναι μῆλα ¹⁶ σμικρὰ ἄγρια.

¹⁷ Ἀμβη) ὀφρυώδης ἐπανάστασις.

¹⁸ Ἀμβλυωσμός) ἦται ἔκτρωσις, παρὰ τὸ ¹⁹ ἀμβλίσκειν. ²⁰ Ἀλαχῆ δὲ καὶ ἀμβλυωπία, ὡς ἐν τῷ μείζονι ²¹ Προξήτικῳ.

²² Ἀμβλυωπώτερα) τὰ ἀμβλύτερον ²³ ὁρώμενα, τετέστιν, ἀμυδρότερον.

²⁴ Ἀμίρων) ²⁵ ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων.

Ἀμε-

¹ καὶ ἀμαυρεῖται MS. D. om. τὸ οἶον, et cod. Mosq. ² ὄμματα lego ἔμβρυα 101. 2. 8. Corn. ³ ἀπλῶς MS. D. et cod. Mosq. ⁴ ἐν τῶν περὶ MS. D. ⁵ forte ἐνυπνύων Corn. ⁶ ἐπαλλέεσι MS. D. ὀμαλῶς MS. D. Aldus et vulgg. ἀμαλῶς Corn. vide ἀλέεσι, vel lege ἐπαλείφει Corn. ⁷ τ. πρώτῳ τῷ cod. Mosq. ⁸ καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖσιν ἔχ. MS. D. καὶ πᾶσι τὰ ἔχ cod. Mosq. ⁹ ὀμαλῶς vulgg. sed Corn. cum Steph. ubique facit. ¹⁰ ἀμαμηλίδες MS. D. ἀμαμηλίδες Aldus. ¹¹ γινόμενον MS. D. et cod. Mosq.

u. Apud Hippocratem non ἀμαλῶς sed ὀμαλῶς habemus: sed non dubito, quin ex hoc loco reponendum ibi sit ὀμαλῶς. Vicissim autem inde sumendum est ὁρᾷ, quod in locum τῆ ὄρα substituitur. s. t. Iunta versus finem ad marginem habet ἀμολῶς. Lectio vero τῆτο δὲ ἀμ. Foessio suspe-

cta videtur, qui ita legi iubet: τῆτο δὲ ἀμαλῶς ἐπανέεσι, hoc est, hoc autem molliter laudant, quod est, moderate aut frigide. Hesychnii explicatio cum Gal. conuenit, μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς.

x. Dioscor. L. I. c. 181. ἐπιμηλὶς et σιτάνιον vocatur. Hesy-

quasi obscuratur, vt in secundo de morbis mulierum, oculi offuscantur.

Ἀμαλῶς) et molliter, quod idem valet, quod non valde, vt in libro de purulentis. Hoc autem molliter vident: Et facile, vt in primo de morbis maiore: Et oculis non facile videt; et in secundo maiore: Et cibos non facile recipit.

Ἀμαμηλίδας) genus quoddam mespili, plurimum in Italia nascens, vt Dioscorides ait, quidam autem Ἐπιμηλίδας aiunt esse poma parua syluestria.

Ἀμβη) altior eminentia.

Ἀμβλυωσμός) scilicet abortio, ab eo, quod est, abortire, sed et Ἀμβλυωπία, hebetudo visus, vt maiori de praedictione.

Ἀμβλυοπώτερος) obtusius videntia, id est, obscurius.

Ἀμέρων) auferens, et accipiens.

Ἀμε-

- ¹² τινὲς διὰ MS. D. et cod. Mosq. sed δὲ Corn. ¹³ ἄς δὲ MS. D. δὲ εἶναι cod. Mosq. ¹⁴ μικρὰ MS. D. ¹⁵ ἄμμη Aldus et vulgg. ἄμβη Corn. ¹⁶ ἀμβλυωγμός MS. D. et Aldus. ¹⁷ ἀμβλύσκειν MS. D. ἀμβλώσκειν cod. Mosq. ¹⁸ ἀλλὰ MS. D. ἀλλὰ καὶ ἡ α. cod. Mosq. et MS. D. ¹⁹ προεῖρηται MS. D. et cod. Mosq. sed Corn. placet προρρήτικῶ. ²⁰ ἀμβλυοπώτερος MS. D. et cod. Mosq. ²¹ δρώμενα MS. D. ²² ἀμέρων Iunta. ἀμήρων MS. D. et cod. Mosq. ²³ ἀμφαιρών MS. D.

Hesychius vocat ἀπίς γένος, ἡ μήλα, ἡ μεσπίλα.

y. In MS. ἀμβλυωγμός, et ita legitur etiam apud Hippocr. in progn. et prorrh. i. At in 2. legitur et ἀμβλυωσμός. st. Procul dubio ἀμβλώσκειν vera est lectio, et tunc ἀμβλωσμός pro ἀμβλυωσμός, et ἀμβλώσσω pro ἀμβλῶσσω, et ἀμβλωμα et ἀμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀντί τῶ ἀμβλυωσμε ex Foessii

coniectura legendum, ferri quoque potest ἀμβλύσκειν, quod Hesychius explicat ἐκτιτρώσκειν.

z. Scribe ἀμβλυωπώτερος Hippocr. περί ἱερῆς νέσε, Τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα πελὺ ἀμβλυωπώτερος καθίστησι τῆς φύσεως. st. Foef. mauult τὰ ἀμβλύτερα et ἀμυδρότερα.

a. MS. ἀμήρων. Sed scribendum cenfeo ἀμέρων. Nam Hesy-

^b Ἀμενηνὸν) ἀδενές.

^c Ἀμῆ) κατὰ τινὰ τρόπον, ¹ ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

² Ἀμήνας) ἐκπιάζας, ἀμύζας.

^d Ἀμοίη) ἔτως ἐν ^e τῷ κατ' ἡτρεῖον ^f Διοσκουρίδης γράφει, ἀμοίη ³ ὅτι ^g ⁴ πιέζει ⁵ παραλλάξαν, ἐκκλίνει εἰς τὴν αὐξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, οἱ δὲ ἄλλοι γράφουσιν, ἀλλοίη· φησὶ δὲ Διοσκουρίδης τὸ ἀμοίη, μέτρια εἶναι, μαρτυρίον δὲ ἔδεν παρατίθεται.

⁶ Ἀμυσί) ἀθρόως, ἀνευ τῆ μύσας τοῖς χείλεσι.

⁷ Ἀμφιβραγχίων) τῶν περὶ τὰ παρίθμια καλεσμένων χωρίων.

^h ⁸ Ἀμφίδειον) ⁹ τῆ σόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ ¹⁰ σκύας ¹¹ χείλεσιν ἔοικε κατὰ μεταφορὰν ¹² ἀπὸ τῶν γυναικείων ¹³ ψελλίων ¹⁴ ὀνόμασμένον, ἃ καὶ αὐτὰ ¹⁵ ἀμφίδεα καλεῖνται, ἀπὸ τῆ περιλαμβάνουσιν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον ¹⁶ ἀμφιδεῖν.

Ἀμφι-

¹ ἔκ τινος MS. D. ² ἀμήνας supra legitur MS. D. in cod. Mosq. hic deest. ³ ὅτῃ MS. D. ⁴ πύξει MS. D. ⁵ παραλλάξαν MS. D. ⁶ ἀμυσί MS. D. ἀμασί Aldus et quaedam, vel ἀμυθί ego, ἀμυσί Corn. ⁷ ἀμφιβραχίον MS. D. ἀμφιβραχίων Ald. ⁸ ἀμφιδιον MS. D. ἀμφιδεμον Aldus et quaedam. Corn. cum Steph. conf.

Hesychius habet ἀμείροντες, περισκοντες, ἀφαιρέμενοι, et ἀμείρεσθαι, περιεῖσθαι. A quo compositum est ἀπαμείρειν. Factum est autem ἀμείρειν ex μείρειν, quod est μερίζειν, praefixo α privativo. στ. Apud Nicandr. Theriac. v. 686. Schol. ἀμερσειν per ἔλαβε explicat.

b. Foef. p. 38. dicit ἀμενηνὰ dictionem esse Homero familiarem, qui dicit Odyss. κ' et λ. ἀμενηνὰ καρηνὰ viribus exhausta capita et euanida.

c. Foefius mavult ἀμῆ, vt fit idem quod ἀμῶς et ἀμοῖ.

d. Foef. p. 39. ex Hippocr. ita emendat, ἀμοίῃ τῇ πιέζει παραλλάξαντα.

e. De iis, quae in medicatrina fiunt. I.

f. Codices quidem omnes graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Galenus tamen in prooemio libri de iis, quae in medicatrina fiunt, citat librum Dioclis de iis, quae in medicatrina fiunt. I.

g. MS.

⁹ Ἀμενηνόν) inualidum.

¹⁰ Ἀμη) quodam modo, ex aliqua parte, mediocriter.

¹¹ Ἀμήνας) qui elisit, et laniauuit.

¹² Ἀμοίη) sic in libro de iis, quae ad chirurgiam pertinent, Dioscorides scribit: Mediocri pressu vicissim declinant ad augmentum, et reformationem carnum faciant. Ceteri autem scribunt ἄλλοιη. Ait autem Dioscorides αἰμοίη, mediocria esse, sed testimonium nullum apponit.

¹³ Ἀμυσι) totum simul, sine clausione labrorum.

¹⁴ Ἀμφιβραγχίων) locorum, quae sic vocantur, circa tonsillas.

¹⁵ Ἀμφίδεον) oris vuluae rotunda extremitas, quae labris cucurbitulae similis est, per metaphoram a mulierum armillis nominata, quae et ipsae ἀμφίδεα vocantur ab eo, quod est comprehendere circulariter, et tamquam circumligare.

¹⁶ Ἀμφι-

⁹ τὸ τῆ σομῆ MS. D. et cod. Mosq. et MS. St. ¹⁰ σικῆας MS. D. ¹¹ χείλη MS. D. χείλει cod. Mosq. ¹² τῇ ἀπὸ τῶν MS. D. τῶν ἀπὸ τῶν cod. Mosq. sed τὴν Corn. delet. ¹³ ψελίων MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ ὀνομιμένων MS. D. ¹⁵ ἀμφίδια MS. D. et Aldus. ¹⁶ ἀμφίδεσμοι MS. D.

g. MS. πῖξεις. Sed vtrumque deprauatum est, vt patet ex loco Hippocratis, ex quo emendare quaedam hic deprauata, et vicissim hinc quorundam in eo peruerse scriptorum emendationem petere licebit. Ita igitur vulgatae editt. libri, quem citat Galenus, habent, Τὰ δὲ μινυθῆματα πολὺ προσλαμβάνοντα τῆ ὑγίως ἐπιδεῖν, ὡς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακέντα πλεονα ἢ αὐτόματα ἐμινύθῃ, ἢ ἄλλῃ, ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐκκλίνει εἰς τὴν

αὐξήσει καὶ ἀνάπλასιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. Vbi inter cetera vide quodammodo αμοίη vel potius ἄλλοιη τῇ ἐπιδέσει, (nam ita legit Galenus in com. in eum locum,) deprauatum sit in ἄλλῃ ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει. Vicissim autem vt pro τῇ ἐπιδέσει hic corrupte scriptum sit ὅτι πῖξεις. Est autem difficillimus hic locus Hippocratis, et in quo explicando se torfit Galenus, licet non ita tunc deprauato. s. r.

h. Rufus Ephes. περὶ τῶν ἀνδρ. μόριων ἀμφίδων dici Hip-

Ἀμφιδέξιος) ἡ οἷον ἀμφοτέρωθεν δεξιά, τετάρτη, ἡ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιά χρωμένη. Τοιῶτος γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Περιδέξιος. ¹ Οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἰππῶναξ ἔλεγεν, Ἀμφιδέξιος γὰρ εἰμι, καὶ ἔχ᾽ ἀμαρτάνω. Τινὲς δὲ ἀμφοδέξιον ἀκέουσιν, ἔ καλῶς, τὴν ² ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τῆς μήτρας κυεμένην.

¹ Ἀμφιμήτριον σημεῖον) ἔτως ἀνόμακεν ³ ἐν τῷ β'. τῶν ἐπιδημιῶν τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων.

⁴ Ἀμῶς) κατὰ τινὰ τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

⁵ Ἀναγνῶναι) μεταπῆσαι, μεταδιδάσκει.

Ἀνάκαρ) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὥσπερ ⁶ Ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω, ἐξ ⁷ ὀρέων.

⁸ Ἀνακίεσιν) ἀναπηδῶσιν.

^m Ἀνακῶς) φυλακτικῶς.

⁹ Ἀνακωχή) ἀνωχή, ἀναβάσταξις.

¹⁰ Ἀναλδὲς) ἄτροφον, ἀναυξές.

Ἀνάλμυροι) ἀναλοι ἢ ἔχ᾽ ἄλμυροί. Διοσκουρίδης ¹¹ ἔτως, διαίρεσθαι δὲ ἀναγινώσκουσιν οἱ πολλοί.

¹² Ἀναλτον) τό, τε χωρὶς ἀλῶν καὶ ἔχ᾽ ¹³ ἄλμυρόν. Ἀνα-

² ἔτω MS. D. ² ἐν τὸς MS. D. ³ ἐν τῷ ε' MS. D. ἐν τῷ ἔκτῳ cod. Mosq. absque numeri nota. ⁴ ἀμῶς MS. D. et Aldus. ⁵ ἀναγνώσαι MS. D.

Hippocrati scribit τραχήλε τὸ σῶμα καὶ πρῶτον πόρον, vteri colli osculum et primum meatum, sic autem dici ἀπὸ τῶν κυκλοτέρων σιδηρίων τῶν πρὸς τοῖς ἀράτροις a rotundi ferri similitudine, quo praefiguntur aratra.

i. Hesy chius non addit σημεῖον, sed potius simpliciter ἀμφιμήτριον, et explicat, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. Sed omis sum

hic esse σημεῖον puto. στ. Apud Hippocr. est ἀμφοδμητον, sed hanc lectionem falsam esse docuit Foef. p. 43. ex Hesy chio, qui scribit: ἀμφιμήτριον, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, Ἰπποκράτης.

k. Hesy ch. ἐπὶ καὶ explicat εἰς κεφαλὴν in praecipuum ad Homeri Il. π'. v. 392. ἐξ ὀρέων ἐπὶ καὶ. Quo respectu Galenus Foefio videtur, quum

⁶ Ἀμφιδέξιος) tamquam utrimque dextra: hoc est, utrisque manibus, ut dextra utens: talis enim est et apud poetam ambidexter, sic Hipponax dicebat: ambidexter etiam sum et non pecco. Quidam ἀμφιδέξιον intelligunt, non recte, eam, quae in dextris partibus vulvae * concepit.

⁷ Ἀμφιμήτριον σημεῖον) sic nominavit in secundo de morbis popularibus, quod affectionum vulvae significativum est.

⁸ Ἀμῶς) quodam modo, ex quadam parte, mediocriter, ἄμη, de quo supra dictum est.

⁹ Ἀναγνώωναι) sententiam mutare, veteribus dediscendis nova discere.

¹⁰ Ἀνάκαρ) in superiorem partem, ut ἐπίκαρ, in inferiorem partem ex montibus.

¹¹ Ἀνακίλισιν) resiliunt.

¹² Ἀνακῶς) caute, vel apte ad custodiendum.

¹³ Ἀνακοχή) intermissio, dilatio.

¹⁴ Ἀναλδές) quod non alitur, quod non augetur.

¹⁵ Ἀνάλμυροι) infulsi, vel non falsi, Dioscorides sic, Multi diuidentes legunt.

¹⁶ Ἀναλτον) sine salibus, et non falsum.

¹⁷ Ἀνα-

* concepta est, vide etiam 7. aphor. 43.

⁶ ἐπίκαρος Aldus. ⁷ ὁρέων MS. D. addit ἐπὶ ἐπίκαρος cod. Mosq. ἐπίκαρι et Ald. ⁸ ἀνακίλισιν MS. D. et cod. Mosq. ⁹ ἀνοχή Aldus. ¹⁰ ἀναλδές MS. D. ἀναλδές MS. St. et Ald. ¹¹ αὐτῶς MS. D. ¹² ἀναλτα MS. D. et cod. Mosq. ἀναλτοι Ald. ¹³ ἀλμυρὰ vulgg.

quum ἐξ ὁρέων addidit, nisi εἰς τὸ κἀταντες et decliue indicare voluerit.

1. Hesych. explicat ἀναφίρεται, et Suidas ait ἀνακηκεῖ aut ἀνακηκεῖ ἀναπηδᾷ, unde Foefius coniicit apud Galenum legendum ἀνακηκεῖσιν satis probabili ratione.

m. Hesych. ἐπιμελῶς, παροφροντισμένως.

n. MS. ἀναλδές, quod et apud Hippocratem inuenio. Vide annot. in Erotian. p. 59. l. x. st. Hesych. ἀνάτον, ἀνυγίατον et ἀνάθητον interpretatur.

¹ Ἀναπλάζεις) διαπλάζεις.

² Ἀναπρῆσαι) ἀνατρῆσαι, ² ἐκτῆσαι.

³ Ἀνάρρινον) ³ τὸν διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν. Ἐνιοὶ δὲ ⁴ διαιρῶσιν, ⁴ ἀνὰ ῥινὸν εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα.

⁵ Ἀναυδος) διαλέγεσθαι ἀδύνατος, ⁵ ἄφωνος δὲ, ὁ φωνεῖν μὴ δυνάμενος. Ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἐφείξετο ἀλλήλων ἐπὶ ⁶ Πυθίωνος εἰρηται. Οὕτως ἔχει ⁷ καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῷ ἴππῳ. Ἀυδήντα δ' ἔθηκε θεὰ ⁸ λευκώλενος Ἥρη.

⁹ Ἀναφέρειν) δηλοῖ ποτὲ ¹⁰ καὶ τὸ ¹¹ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περί νέσων τῷ μικροτέρῳ. Καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ τὰ παῖδια τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε ¹² καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. Τῷ τῷ ταυτὸν ¹³ ἐστὶ τὸ πνεῦμα προσπίπτειν ἐν τῇ ἔξω ¹⁴ φρενὶ, ἔμπαλιν ¹⁵ τῇ διπλῇ εἰσω ¹⁶ ἐπανακλήσει.

¹⁷ Ἀναχαίνεται) ἀναζαίνεται.

¹⁸ Ἀναχελύνεται) ἀναξηραίνεται.

¹⁹ Ἀνδρογένειαν) τὴν κατὰ ἄνδρας διαδοχὴν τῷ γένει.

Ἡ μὲν τοι κατὰ τὰς γυναῖκας διαδοχὴ τοιῦτον ἕτερον ἔδεν ¹⁹ ὄνομα κέκτηται ὁμοιον.

²⁰ Ἀμβήξατο) μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν.

²¹ Ἀνελήματα) τὰς σφόδρας.

²² Ἀνελιοθῶσιν) εἰς τὸ ἄνω ²² εἰλιθῆσαι συσφαθῶσιν. Ἀνελ-

¹ ἀναπλάζεις, διαπλάζεις MS. D. et cod. Mosq. et sic Ald. et Corn. et MS. St. ² ἐκπρῆσαι MS. D. et St. ἐκπρῆσαι Ald. et vulgg. ἀνατρῆσαι Aldus. ³ τὸ διὰ MS. D. et cod. Mosq. ⁴ ἀνάρρινον MS. D. et cod. Mosq. ἀνάρρινον Ald. ⁵ φωνᾶς MS. D. ⁶ Πυθίωνι MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ Πυθίων Ald. ⁷ καὶ παρὰ MS. D. ἔθηκε θεὰ Aldus. ⁸ λευκώμενος MS. D. ⁹ ἀναφέρειν MS. D. ¹⁰ καὶ εἰς Corn. ¹¹ ὑποκλύζειν MS. D.

o. MS. ἀναπλάζεις, διαπλάζεις. Sed suspicor legendum διπλάζεις, aut διπλάζεις prouti praecedens verbum in praesentia aut in futuro scribes. ατ. Vide Foef. p. 51.

p. Scil. ab ἀναπεράω per syncopen. Hesych. ἀναπρῆσαι ἀναφυσῆσαι explicat ab ἀναπρῆθω.

q. Lego τὸ διὰ. στ.

r. Vide Foef. p. 54.

ε. MS.

Ἀναπλάζεις) illinitiones, inunctiones.

Ἀναπλήσαι) forare, perforare.

Ἀνάβρινον) per nares retro versum iens. Quidam diuidunt ἀνὰ ἑνόν, vt sit per cutem.

Ἀναυδος) qui bene et apte verba facere nequit: ἄφω-
ves autem, qui omnino vocem emittere non potest. In
tertio morborum popularium deinceps, inuicem de Py-
thione dicta sunt: sic habet et illud apud poetam de equo.
Loquentem autem fecerat Dea alba vlnas Iuno.

Ἀναφέρειν) significat interdum, et subsingultire re-
spirantem, vt in primo de morbis minore, et ἀναφέρειν,
vt pueri cubantes, flentesque, et in nares retrahentes spi-
ritum: hoc idem est, quum spiritus in aliquid impingens,
dum extra fertur, retro duplici reuocatione atque intro
recipitur.

Ἀναχαίνεται) suscitatur.

Ἀναχελύνεται) resiccatur.

Ἀνδρογένειαν) per virum successio generis: nam per
mulieres successio tale aliud nullum nomen habet simile.

Ἀμβήξατο) cum tussi expuit.

Ἀνείλματα) tormina, σφόδρας.

Ἀνελιδῶσιν) sursum verterint, conuoluerint.

Ἀνεί-

- ¹² καὶ τὰς MS. D. et cod. Mosq. et Aldus. ¹³ ἐστὶ τῷ MS.
D. ¹⁴ Φορᾷ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ τὸ διπλῶς MS.
D. τὸ διπλῶς cod. Mosq. τὸ διπλῆ ἔσω ἐπανάνησιν Ald.
¹⁶ ἐπανάνησιν MS. D. et cod. Mosq. ¹⁷ ἀναχνηῆσαι)
ἀναξανῆσαι Chart. ¹⁸ ἀναχελίσσεται MS. D. et cod.
Mosq. et ἀναχελίσσεται Aldus. ¹⁹ ἕνα πέκται MS. D.
²⁰ ἀμνήξατο vulgg. ἀνεκήξατο sic recte interpretor
Corn. ²¹ ἀρειλήματα MS. D. ἀνείλήματα Corn. ²²
εἰλιδῶσι Corn. ἀνελιδῶσιν Ald.

s. MS. ἀναχνηῆσαι, ἀνα-
ξανῆσαι. Item pro ἀναχελύ-
νεται MS. ἀναχελίσσεται. Le-
gitur etiam ita ἀναχελίσσε-
ται, ἀναξανῆσαι. s. t. Conue-
nit cum ἀναχαλῶσαι.

t. MS. ἀμβρήξατο. Quae
lectio contemnenda non est,
quum supra βρήγμα expona-
tur τὸ μετὰ βήχας ἀναπτύ-
μενον. s. t. Alio loco in vulgg.
inserta est haec glossa.

E e

¹Ανευροθέωσιν) ἀνασπαδῶσιν.

²Ανείσας) ἐν ὕψει ²ἀνωτάτῳ ³κρεμάσας. Σύγ-
κεται γὰρ ⁴ἐκ τῆς ἀνω, καὶ ⁵τῆς εἰσας.

⁶Ανεμῆται) ἐμπνευματῆται.

⁷Ανερέκτων) ἀδιασείσων.

⁸Ανεστραμμένα) ἀνατεταραγμένα. Εἴρηται δὲ ἐπὶ
ἔρων.

⁹Ανεως) ἄφωνος, καὶ τὸν νῦν ⁹ἐμπεπληγμένος.

¹⁰Ανήγιος) ἄλυπος, καὶ ἀβλαβής.

¹¹Ανηρέκτω) μὴ διηρημένῳ εἰς λεπτά, ἀλλ' ἐξ
ἄκρων κρίμων συγκειμένῳ.

¹²Ανθεα) ὁ μόνον ταῦτα τὰ εἰς τὰ ¹²σέφανα, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἕτως ὀνομάζει. Καὶ τὰ σπέρμα-
τα δὲ ὡσαύτως ἐνίοτε καλεῖ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ
τῶν γυναικείων ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρυδήματα, ὡς ἐν κωα-
καῖς ¹²προγνώσεσι. Καὶ πτύσματα δὲ ἀνθηρὰ, τὰ ἐρυ-
θρὰ καὶ ὕφαιμα ¹³λέγει ἐν τῷ 5 τῶν ἐπιδημιῶν.

¹⁴Ανθίνην οἶνον) ἦτοι τὸν ¹⁴ἀνθοσμῖαν ὀνομα-
ζόμενον, ἢ τὸν ἐκ τῶν ¹⁶ἀνθήδων ἡδυσμένον. Ὡσπερ
καὶ κυκεῶνα ἀνθινὸν ὠνόμασεν ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νῆ-
σων τῷ μείζονι.

¹⁷Ανθινον ἔλαιον) τὸ κεννίνον καὶ ¹⁸ἰρινον λέγεται.
Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Σέσινον καλεῖται.

Ἀνθι-

¹ἀνείσας MS. D. ²ἀνωτάτῳ συγν. cod. Mosq. ³κρε-
μάσας abest a MS. D. ⁴ἐκ τῆς MS. D. et cod. Mosq.
⁵τῆς ἴσας MS. D. et cod. Mosq. τῆς ἴσας Aldus. ⁶α-
νάπνευματῆται MS. St. cod. Mosq. et Chart. ἐκπνευμα-
τῆται MS. D. ⁷ἀδιασείσω Ald. ⁸ἀνεος MS. D. et Iunta.

u. ἀνερεικτων emendat Foefius, sed forma quoque est
ἀνέρεκτος, ἀνέρεικτος, ἀνή-
ρεικτος.

x. ἀνεῶ dicuntur Hesychio
ἄφωνοι καὶ ἐκπλήξει ἡσυχὰ
voce defecti, qui attoniti stu-
pescunt et quiescunt.

xx. Hesych. ἀνάνιος, ἀ-

βλαβής, ἄλυπος, ὑπερήφανος.
Suid. ἀνευ ἀνίας καὶ λυπῆς.

y. Forte scribendum ἀνή-
ρεικτω. s. t.

z. MS. σεφάνια, quam le-
ctionem reponendam censeo.
Est enim σέφανος masc. gene-
re, corona: σεφάνιον neutro
genere, corolla. s. t. Locum
autem

**Ἀνερωθενῶσιν*) euulsi fuerint.

**Ἀνείσας*) in sublimē maxime sursum pendens, compositum est ex sursum, et profectus.

**Ἀνεμῶται*) inflatur.

**Ἀνερίκτων*) inconcussorum.

**Ἀνετραμμένα*) perturbata, dictum est de urinis.

**Ἀνεός*) mutus, et mente percussus.

**Ἀνήνιος*) carens molestia, et illaesus.

**Ἀνηρίκτω*) non diuiso in minuta, sed ex ultimis farinae crassioribus partibus composito.

**Ἀνθεα*) flores non solum hos ad coronas, sed ad alia omnia sic nominat: ac femina similiter aliquando vocat, ut secundo de morbis mulierum: sed et rubores, ut in coacis praenotionibus, et sputa *ἀνθηρὰ* rubra, et subcruenta dicit in sexto de morbis popularibus.

**Ἀνθήνην ὄϊνον*) hoc est, florulentum, quod ita nominatur vel ex floribus grato odore praeditum; quemadmodum et *κυκεῶνα ἀνθινόν*, hoc est, potionem quamdam floribus conditam nominauit in secundo de morbis maiore.

**Ἀνθινὸν ἔλαιον*) lilinum, vel irinum dicitur, quod ipsum etiam Sufinum vocatur.

E e 2

Ἀνθι-

- ⁹ ἐμπεπληγμένος *Corn.* ἐμπεπλησμένος *Ald.* ¹⁰ ἀνηρείπτο forte *Chart.* ¹¹ σεφάνια *MS. D. et cod. Mosq. et Chart.* ¹² προγνώσει *abest a cod. Mosq. et MS. D.* ¹³ λέγει ἂν ἐν. *cod. Mosq.* ¹⁴ ἀνθινὴν etc. haec desiderantur in *MS. D.* usque ad ὥσπερ. ¹⁵ τὸν ἀνθεσμλον *cod. Mosq.* ἀνθισμένον *vulgg.* ἡνθισμένον *Corn.* ¹⁶ ἀνθων *vulgg.* ἀνθῶν *Corn.* ¹⁷ ἀνθείνον *cod. Mosq. et MS. D.* ¹⁸ ἔριον *Ald. et vulgg.* λίρινον *Corn.* καὶ λείρινον λέγεται *MS. St.*

autem de mulier. ex lapsu memoriae positum censet Foesi. pro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, pag. 195. 19.

a. Pro ἀνθισμένον, quod vulgatae editt. habent, ἀνθοσμίων reposuimus ex veteri codice. Item ἀνθήθων pro κήθων. *ST.*

b. Hefych. εὐπνεὺς καὶ ἀνθος ἔχων, fragrantissimum et flores habens. Vel ex ἀνθος et ὁσμὴ vel ἀπὸ τόπος ἀνθοσμῖς, vel a certo vuae genere.

c. Huius olei crebra est mentio de mul. L. I. p. 260. 45. 47. 48.

¹ Ἀνθινὸν μύρον) ὅπερ καὶ Σέσινον μύρον, καὶ κρινον μύρον. Διαφέρει δὲ τῷ ² ἀνθινῷ ἐλαίῳ τῷ προγεγραμμένῳ, τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρωμάτων.

Ἀνέυθυντο) ἦγαν εἰς τὸ ἀνω^c ἀπεύθυντο.

^a ³ Ἀνωργισμένον) τὸ ἀναμεμαλαγμένον. Ἐπειδὴ καὶ τὸ μαλαῖσαι ⁴ ὀργᾶσαι, καὶ τὸ οἶον ⁵ σπαργῆν, καὶ ὀργῆν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

^e ⁶ Ἀντικοντώσιος) τῆς διὰ τῷ κοντῷ ἀντερείσεως ὅπερ καὶ ⁷ σκλήμπων καλεῖται.

^f ⁸ Ἀντίρρινα) πόα τις, ἣν καὶ ⁹ βερκεράνιον καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν.

^g ¹⁰ Ἀορτερον) τὸ ¹¹ ἀπρητημένον τῷ πνεύμονος μέρος ἐκατέρωθεν, ὡς ἐν τῷ Περὶ νόσων τῷ μείζονι. Ἔτι δὲ καὶ ¹² ἀορτερον τὸ αὐτὸ τῷτο ἐνίοτε καλεῖ, ὡς Διοσκουρίδης οἶεται. ⁸ ¹³ πᾶν δὲ σαφές ἐστιν.

Ἀπαρτίως) ἀπρητισμένως καὶ ἀκριβῶς. Διοσκουρίδης δὲ ἔφη, ¹⁴ ὅτι καὶ πᾶν τὸ ἐναντίον δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἐν οἷς φησι, Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ¹⁵ ἀπαρτίως ἐν τοῖσι τοιούτοις καιροῖσι μεταβάλλουσιν εἰς τὰ ροφήματα. Ἐμοὶ δὲ καὶ ταύτῃ δοκεῖ τὸ ¹⁶ ἀπρητισμένως τε καὶ ἀκριβῶς δηλῆν. ^h ¹⁷ Τῷ ¹⁸ δὲ καὶ

οἱ

- ¹ ἀνθινον cod. Mosq. et MS. D. ² ἀνθινῷ MS. D. et cod. Mosq. ³ ἀνωργασμένον vulgg. ⁴ ὀρίσσαι MS. D. ὀρίσσαι cod. Mosq. et Ald. ⁵ σπαργῆν καὶ ὀργῆν vulgg. ⁶ ἀντικοντώσιος Ald. ἀντικοντώσιος Corn. ⁷ σκλήμπων MS. D. σκλήμπων Corn. et sic Foef. aut σκλήπων. ⁸ ἀντίρινα MS. D. cod. Mosq. et Ald. ἀντίρρινον Corn. ⁹ βερκερανον Ald. ¹⁰ ἀορτερον MS. D. ἀορτην MS. St.

cc. MS. St. ἀνέθυνται καὶ ἀπεύθυνται. Sed ἀνίθυνται aut ἀνίθυντο legendum puto. ST.

d. Lubens Foef. subscribo dicenti, ipsi visum esse Galenum ἀνωργασμένον legisse, atque in seqq. σπαργῆν et ὀργῆν substituit. Galeni autem

librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν intelligi existimat, vti p. 199. 13. sic ἵνα γῆν ὀργισμένον τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὴν Φαρμακοποίησιν. Ὀργῆν vero Hesychio est, τὸ ἐπὶ τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὀρᾶν, et ὀργᾶσαι, ἐτοιμάσαι, Φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεύσαι.

Ἀνθινὸν μῦρον) quod et Sufinum vnguentum, et lili-
num vnguentum. Differt autem a florato oleo ante scri-
pto varietate odoramentorum.

Ἀνίσυντο) videlicet sursum direxerunt.

Ἀνωργισμένον) quod est et remollitum: quoniam
ὀργᾶσαι est mollire, et tamquam subactum, et emolli-
tum, vt in secundo de morbis maiore.

Ἀντικοντώσιος) reuerberationis eius, quae remo fit,
quod et σκήμπων vocatur.

Ἀντίρρινα) herba quaedam, quam bucranion, et lych-
nida agrestem vocant.

Ἀορτρὸν) pulmonis pars separata ex vtraque parte, vt
in libro de morbis maiore: praeterea ἀορτρὴν, hoc idem
aliquando appellat, vt Dioscorides arbitratur: sed hoc non
fatis constat.

Ἀπαρτίως) perfecte et exacte. Dioscorides autem
ait, hoc verbum totum contrarium significare, vt in libro
de ratione victus acutorum, vbi ait: Et plerumque perfe-
cte in talibus temporibus transeunt ad sorbitiones. Mihi
autem et hoc loco videtur perfecte, et exacte significare:

E e 3.

atque

¹¹ ἀπηρτησμένον MS. D. ¹² ἀορτρήν MS. D. MS. St. et
cod. Mosq. et Chart. ἀορτρήν καλεῖται Ald. ἀορτρὸν
Corn. ¹³ πάνυ σαφές MS. D. et cod. Mosq. & πάνυ
σαφές ἐστὶν Corn. ¹⁴ ὅ καὶ π. MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵
ἀπάρτι MS. D. cod. Mosq. et Ald. ἀπαρτίως Corn. ¹⁶
ἀπηρτησμένον MS. D. ἀπηρτισμένον cod. Mosq. τὸ ἀ-
πηρτισμένον τε Ald. ἀπηρτισμένως Corn. ¹⁷ ὅτι δὲ καὶ
MS. D. cod. Mosq. et MS. St. et Chart. τὸ δὲ καὶ οἱ Ald.
τῷ Corn. ¹⁸ δὲ omittit MS. D. cod. Mosq. et Ald.

e. Vide Hippocr. L. de arte
p. 629. 44. 637. 35. et in Moch-
lico p. 508. 16.

f. Nomen habet a vituli
narium similitudine, quam
semen prae se fert, dicitur
quoque siluestris anagallis.

g. Vide doctam Foessii p.
67. animaduersionem.

h. Pro τῷ δὲ in MS. est ὅτι

δὲ, quod in ἔτι δὲ lubenter
mutauerim. Nam harum par-
ticularum alteram alterius lo-
cum occupare aliquando, in
meis annotationibus in Xeno-
phontem nuper docui. Opti-
me autem hic conueniret ἔτι
δὲ. Ferri tamen vtcumque
possit ὅτι δὲ, sed expungendo
δὲ post μὴ. s. r.

οἱ Ἀττικοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον χρῶνται τῷ ὀνόματι. Μυρία δὲ παραδείγματα διὰ τῶν ¹σμικρῶν ὑπομνημάτων ἔχεις.

^{1,2} Ἀπεβράσσετο) ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ³ἔτος Διοσκυρίδης γράφει, καὶ ⁴Φησὶν αὐτὸς δηλεῖσθαι τῷ ἀπεβράσσετο, ⁵τὸ ἀπεβρήσσετο. ⁶τῶν ἄλλων σχεδὸν ⁸ἀπάντων ἀπεβήσσετο γραφόντων. Ὁ γὰρ τοι Διοσκυρίδης ⁹ἔτος, ¹⁰καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, καὶ ὁ ἐπικληθεὶς Καπίτων, ἐκ τῆς συνήθους τοῖς ἄλλοις ¹¹ὀνόματα πολλὰ ¹²μετεκόμισαν, ἔθεν ἄλλοιότερον ¹³δηλῆντα τῆς ἀρχαίας γραφῆς. ¹⁴ὧν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μνημονεύειν.

Ἀπιλλήθη) συνεκλείθη. ¹⁵Ἰλεῖν γὰρ τὸ συγ-
κλείειν.

¹⁶Ἀπερχθῆ) ἀποκλειθῆ.

^kἈπόγονα) τὰ γόνιμα. Ἐνιοὶ δὲ ἤκυσαν τὰ ἀ-
γονα.

¹⁷Ἀποκεκαρπωκός) ἀποβεβλασηκός.

Ἀποκεκριμένησι) κεχωρισμέναις.

¹Ἀποκηδέσερον) ἀφροντιστότερον.

Ἀποκναίειν) μάλιστα μὲν τὸ ἀποζύειν, ἥδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ ¹⁸κατισχνάειν.

¹⁹Ἀπομυλήνας) ²⁰προβάλων τὰ χεῖλη ²¹συνημ-
μένως.

^mἈπονενοημένως) ἀνεπιστρέπτως.

Ἀπα-

¹ μικρῶν MS. D. et cod. Mosq. ² ἀπεβρήσσετο MS. D. ἀ-
πεβρήσσετο cod. Mosq. ³ ἔτω MS. D. et cod. Mosq.
ἔτος Corn. ⁴ Φησι Ald. ⁵ τὸ ἀπεβρ. MS. D. ⁶ καὶ
pro τὸ Ald. ⁷ τῶν ἄλλων σχεδὸν MS. D. ⁸ ἀπαντ.
ἐπ. γρ. haec desiderantur in MS. D. ⁹ ἔτως MS. D.
¹⁰ δὲ ὁ MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ ὀνόματος MS. D.

i. Foef. coniicit Dioscori-
dem legisse vel ἀποβρήσσετο
pro ἀποβήσσετο.

k. Vide L. II. epidem. p.
316. 11. et L. VI. epid. aph.
6. f. 8.

l. He.

atque hoc modo Attici hoc nomine vtuntur: cuius plurima exempla in paruis commentariis habere possis.

Ἀπεβράσσετο) in quinto de morbis popularibus sic scribit Dioscorides, et ait ipse hoc ἀπεβράσσετο verbo significari et ἀπεβήσσετο, quum alii fere omnes ἀπεβήσσετο, hoc est, euenit, scribant. Dioscorides enim, et Artemidorus cognomine Capito, ex eo quod aliis vsitatum erat, nomina multa transmutauerunt, nihil diuersum ab antiqua scriptura indicatiua: quorum nobis quoque necesse est meminisse.

Ἀπιλλήθη) exclusus fuit, Ἰλλεῖν enim claudere.

Ἀπερχθη) exclusus est.

Ἀπόγονα) foecunda, quidam intellexerunt infocunda.

Ἀποκεκαρπωκός) quod omni fructu exhaustum est.

Ἀποκεκριμένῃσι) separatis.

Ἀποκηδέεσθον) negligentius.

Ἀποκναίειν) maxime quidem abrasdere, sed et corrumpere, et extenuare.

Ἀπομυλήνας) protendens labra compressum.

Ἀπονενοημένως) sine reuersione, (siue irreuertibiliter, vt ita dicam.)

E e 4

Ἀπο-

¹² μετενοσμήσαν MS. D. et cod. Mosq. sed μετενομήσαν
Corn. ¹³ δεινύντα MS. D. δεινύντα cod. Mosq. ¹⁴
ων καὶ ἀνάγκην MS. D. ¹⁵ ἰλλεῖν MS. St. et Chart. ¹⁶
ἀπερχνῇ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁷ ἀποκεκαρπωκὸν) ἀ-
ποβεβλάστηκεν MS. D. et cod. Mosq. MS. St. et Chart.
¹⁸ κατ' ἰσχυαίειν Ald. ¹⁹ ἀπομολήνας MS. D. ²⁰
προβαλὼν MS. D. προβαλὼν vulgg. ²¹ συνηγμέ-
ως MS. D. cod. Mosq. et Ald.

1. Hesychius quoque ἀπο- L. II. epid. post ft. pestem in
κηδήσαντες, ἀφροντισήσαντες extremo ciborum fastidio scri-
exponit. bit πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπα-

m. Sic Hippocr. aegr. 2. νενοημένως εἶχεν.

¹ Ἀποπαλλήσιος) ἀποπάλλεω. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ
^{n 2} ἀποπαλλώσεται, ποτὲ μὲν τὸ ἐνεργητικὸν τὸ ἀπο-
 πάλλειν σημαίνει, καθάπερ ³ ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων
 ἔστιν ⁴ ὅτε δὲ καὶ τὸ παθητικὸν τὸ ⁵ ἀποπαλλήσεται, ὡς
 ἐν τῷ Περὶ Φύσεως ἀνδρώπυ.

⁶ Ἀπορέγει) προτείνει.

⁷ Ἀποσαις) ἀποσβεδαίς.

⁸ Ἀποσιτικά) ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά.

^{p 6} Ἀποσκήψεις) τὰς ⁷ ἀποσχάσεις, ἐν τῷ πρώτῳ
 Περὶ νέσων τῷ μείζονι.

⁸ Ἀποσκληρύνει) ⁹ ἀποσκλητεύει.

^{q 10} Ἀποσπαρδάξουσιν) ¹¹ σπαίρουν ἢ σφύρουν,
 ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ ¹² νέσων.

^{i 13} Ἀπόσφαγμα) τὸ τετυγῶδες παρήθημα, ὃ καὶ
 ὑπόσφαγμα.

^s Ἀπτίτων) ὀλοσχερῶν, ¹⁴ εἰς ὀλοσχερῇ ἄλευρα
¹⁵ διηρημένων, ¹⁶ ἑλπιῶς κεκομμένων, μὴ ¹⁷ ἀποβε-
 βρασμένων τὸ πιτυρῶδες.

^{t 18} Ἀπυρεμήλη) τῇ ^{u 19} πυρεῖν μὴ ἐχέσῃ, ²⁰ τέττε-
 ςι, τῇ ²¹ μηλοτρίδι.

Ἀρα-

¹ ἀποπαλλήσιος MS. D. et cod. Mosq. ² ἀποπαλλάσεται
 MS. D. ἀποπαλλώσεται cod. Mosq. ³ ἐν τῷ πρώτῳ MS.
 D. ⁴ ὅτι δὲ τὸ MS. D. et cod. Mosq. ὅτι καὶ τὸ Ald.
 ἔτε Corn. ⁵ ἀποπαλλάσεται MS. D. et cod. Mosq. ⁶
 ἀπόσκηψις MS. D. et cod. Mosq. ἀποσκήψει Ald. ἀπο-
 σκήψεις Corn. ⁷ ἀπόσχασις MS. D. et cod. Mosq. ⁸
 ἀποσκληρύνει Ald. sed Corn. cum St. conf. ⁹ σκλητεύει
 MS. D. et cod. Mosq. Sequitur ἀπτίτων, ὀλοσχερῶν.
¹⁰ ἀποσπαρδάξουσιν MS. D. ¹¹ ἀσπαίρουν Ald. sed
 Corn. conf. cum St.

n. Foef. substituere mauult
 ἀποπαλλώσεσθαι vel ἀποπαλ-
 λώσασθαι.

o. ἀποσβεσεις est apud
 Foesium haud dubie ex ope-
 ratum errore.

p. Suspectus est locus Foe-
 fio, qui ἀποσκηψαι vel ἀπο-
 τύψαι, et pro ἀποσχάσεις

ἀποσχάσαι legi iubet, prouo-
 cando ad L. II. de morb. p.
 147. 6. et p. 153. 47.

q. Hesychius ἀποσπαράσ-
 σαι legisse videtur, quum
 eamdem Galeni adhibeat le-
 ctionem.

r. Cf. Plin. L. XXVIII. 14.
 hic enim intelligi potest fan-
 guis,

Ἀποπαλλήσιος) expulsionis, hinc et ἀποπαλλώσεται, id est, expelletur, aliquando quidem actiuum ἀποπάλλειν idem expellere significat, vt in primo de morbis mulierum: aliquando et passiuum ἀποπαλλήσεται expelletur, vt in libro de natura hominis.

Ἀπορέγει) porrigit.

Ἀποσαιῖς) extinctus.

Ἀποσιτικά) quae fastidium cibi, et inappetentiam faciunt.

Ἀποσκήψεις) scarificationes (siue venarum sectiones) vt in primo de morbis maiore.

Ἀποσκληρύνει) exsiccat, indurat.

Ἀποσπαρδάζειν) palpitant, vel saliant, vt in secundo de morbis.

Ἀπόσφαγμα) foeculenta colatura, quod et ὑπόσφαγμα dicitur.

Ἀπτίτων) integrorum, in integras farinas diuisorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non secreta.

Ἀπυρομήλη) acumen non habenti, hoc est, auriculario specillo.

E e 5

Ἀρεά-

- ¹² Sequuntur nunc in MS. D. reliquae glossae, ἀπτίτων, ἄλευρα, etc. ¹³ ἀποσφάγμα MS. D. et cod. Mosq. περὶ ἡθήμα id. Reliqua verba omittit MS. D. vsque ad ὑποσφάγμα, sed in margine ita exhibentur τὸ τρυγῶδες περιήθημα, ὁ καὶ ὑποσφάγμα. ¹⁴ εἰς ὀλοσχ. haec desunt in MS. D. et in cod. Mosq. sed aliquot lineis infra sequuntur seorsim. ὀλοσχερῇ Ald. ¹⁵ διηρημένα cod. Mosq. ἄλευρα διηρημένων delet Aldus. ¹⁶ ἐλιπῶς MS. D. ¹⁷ ἀποβεβρασμένα MS. D. et Ald. ἀποβρασμένων τὸ Corn. ¹⁸ ἀπορομήλη MS. D. ἀπυρομήλη Ald. et Corn. ¹⁹ πυρὰν MS. D. et cod. Mosq. πυρίνα Ald. et Corn. ²⁰ τετέσι etc. desunt in cod. Mosq. ²¹ μὲ MS. D. μιλοτριδι Ald. μιλοτῖδι Corn.

guis, qui supposito vase peduci iugulatae defluit et excipitur, et in cibum varia conditura formatur.

s. Hesy chius, ἀπτίτων ἄ-

νόπων, hoc est, μὴ κεκομμημένων.

t. Est ἀπυρομήλη pro ἀπυρονομήλη aut ἀπύρηνος μήλη, vt recte Koef. p. 88. obseruauit.

u. In

Ἀρακίδας) ¹ πυρήνας ² ἀρακίσκος. Ὅσπερ δὲ ἐ-
στιν ὁ ἀρακος.

x ³ Ἀρβύλα) ὑποδήματα τὰ βαθέα.

y ⁴ Ἀργης) ὅφισ τις ἔτως ⁵ ὀνομαζόμενος.

Ἄρδας) ῥύπος τις καὶ ἀκαθαρσία. Καὶ ἀρδαλῶ-
σαι, τὸ ῥυπάναι.

Ἀρθρικόν) τὸν τοῖς ἀρθροῖς ἀρμόττοντα.

z Ἀρκύμων) ἡ ταχέως ἐγκύμων γηομένη.

a Ἄρις) ἔ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις
ἔτως ὀνομάζεται.

b Ἀρκτιος) ὁ ⁶ ἀπὸ τῆς ἀρκτε πνέων. Ἐνιοι ⁷ δὲ
ἀρκτιον ἀντικεῖς γράφουσιν.

c ⁸ Ἀρμης) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς.

d ⁹ Ἀρμῖως) παραχρῆμα. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

e ¹⁰ Ἀρρῶϊας) ἐποχῆς ἐμμήνων,

Ἀρτίζωα) ὀλιγοχρόνια.

f Ἀρτίζωμα) πανταχόθεν ¹¹ ὁμαλά.

Ἀσκαρίδες) ἔλμινθες ἰσχυαὶ καὶ ¹² μακραι ἐν τῷ
ἀπενδυσμένῳ ἐντέρω ¹³ γεννώμεναι.

Ἀσκις) ¹⁴ κεράμεις, ἔς καὶ ¹⁵ πυριατὲς καὶ Φακὲς
ὀνομάζουσιν.

Ἀσᾶ-

¹ πυρήνας MS. D. et MS. St. ² ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίε
quaed. ἀρακοῖσος MS. D. ἀρακοῖσος Ald. ἀρακίσκος
Corn. ³ ἀρβύλα desideratur in MS. D. ⁴ ἀργης desi-
deratur in MS. D. ⁵ ὀνομαζόμενον MS. D. ⁶ ἀπὸ
ἀρκτε MS. D. et cod. Mosq. ⁷ δὲ καὶ ἀρκτιον MS. D.
⁸ ἀρῖς Ald.

u. In MS. πορῆνας. Legi-
tur etiam ita: Ἀρακίδας, εἶ-
δος ὀσπρίε. s t. Galenus au-
tem agit de hoc, de aliment.
facult. L. I. c. 17. et 27.

x. Sunt Latinorum perone
aut focci. Vnde, quod iis
per lutum ingradientur, ut
arcte constrictis, ἀρβύλα πη-
λοπάτιδες aut πηλοβάτιδες
dicuntur.

y. Vide L. V. epid. p. 342.

11. et Foef. in oecon. p. 90.

z. Hesychius exponit hanc
vocem per εὐσύλληπτος.

a. Notat vel instrumentum
fabrile aut scobinam fabri, vi-
de Plin. L. VII. c. 37. aut ὄρ-
γανον τεκτονικόν Suidae, aut
herbam, quam ἀρίσαρον vo-
cant.

b. Forte scribendum est
ἀρκτον

⁹ Ἀραιίδας) triticea legumina minuta: legumen enim est aracos.

¹⁰ Ἀρβύλα) calcei alti.

¹¹ Ἀργυης) serpens quidam sic nominatus.

¹² Ἀρδας) fordes quaedam, et spurcitia, et ἀρδαλῶσαι, foedare.

¹³ Ἀρθρικόν) articulis accommodatum.

¹⁴ Ἀρκύμων) quae cito praegnans fit.

¹⁵ Ἀρίς) non solum instrumentum, sed etiam herba quaedam sic nominatur.

¹⁶ Ἀρκτηος) a septemtrione spirans, quidam autem ἀρ-
κτικὸν omnino scribunt.

¹⁷ Ἀρμης) futurae in capite.

¹⁸ Ἀρμίως) statim, Dorica vox.

¹⁹ Ἀρρῳίας) suppressiones menstruorum.

²⁰ Ἀρτίζωα) paruo tempore viuentia.

²¹ Ἀρτίσομα) vndecumque plana, aequalia.

²² Ἀσκαρίδες) vermes tenues, et longi in recto intestino geniti.

²³ Ἀσκής) figulinas ollas, quas et πυριάτεις, et φακῆς
nominant. Ἀσᾶ-

⁹ ἀρμίων MS. D. ἀρμίω Ald. ἀρμῶ Corn. ¹⁰ ἀρρῳίης
MS. D. et cod. Mosq. Corn. ἀρρῳίας 32. 40. ¹¹ ὀμα-
λεῖα Aldus. ὀμαλᾶ Corn. ¹² μικρὰ vulgg. ¹³ γενώ-
μενοι cod. Mosq. ¹⁴ κεράμης MS. D. et cod. Mosq. κε-
ράμεις ex con. Corn. ¹⁵ πυριατήρας MS. D. MS. St. et
cod. Mosq. et Chart. πυριάτεις Ald.

ἀρκτον pro ἀρκτηον. Sic ali-
bi ostendere volens vocabu-
lum, quo vox contextus ex-
ponitur, ipsummet in contex-
tu a nonnullis scribi, vtitur
aduerbio ἀντικρὺς. s. r. Foe-
sius scribi mauult ἀρκτηῖος,
vel ἄρκειος, et intelligere vi-
detur ventum, qui dicitur
ἀπαρκτηίας, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως
κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

c. ἄρμης non inuenit Foes.
apud Hippocrat. vnde suspi-

catur Galen. legisse ἄρμας
pro ἀρμονίας in L. περὶ ὀστέων
φύσε. p. 61. 15. ἄρμη autem
Hesychio exponitur, σύννοδος,
σώματος ἀρμογή.

d. Apud Hipp. περὶ καρδίας
p. 56. 16. ἀρμῶ scriptum est.

e. Contendit Foesius vel
ἀρρῳίης aut ἀρρῳίην legendum
esse.

f. Locus indicatur περὶ τῶν
ἐν κεφαλῇ τραυμάτων p. 747.
48.

Ἀσάται) τό, τε⁸ πυρεῖται, ² ὡς ἐν πρώτῳ γυναικείων καὶ τὸ προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νύσων τῷ μείζονι.

Ἀτέραμνα) τὰ δυσκατέργατα καὶ σκληρά.

ἡ³ Ἀτρακτον) ὁ μόνον ³ τὸν εἰς τὸ ἱερουργόν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ζύλον τῷ βέλῃ.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Ἀττικὴν χύτραν. Καὶ ⁴ μὴν ποτε τὸν καλέμενον ἐχθινόν.

ἡ⁵ Ἀναντή ⁶ ἢ ἀναψή) τις ξηραντικὴ νόσος.

Λυτίτην ⁷ οἶνον) τὸν ⁸ αὐτοετίτην, τὸν ἐκ τῷ ἐνεσῶτος ἔτης.

Λυτόδρομον) αὐτοκίνητον ὡς ἐν τῷ Περὶ ἐβδομάδων.

ἡ⁹ Αὐτῶς) ματαίως.

Ἀφὰς) τὰ ἄμματα, παρὰ τὸ ¹⁰ ἄψαι.

Ἀφασσόμενα) ¹¹ ψηλαφώμενα. Καὶ ¹ ἀφισαμένη, ψηλαφήσασα.

Ἀφράζει) ἀφραίνει, ¹² ἀσυνετεῖ.

Ἀφρεῖντα) ἀφρίζοντα, ¹³ πομφολυγώδη.

ἡ¹⁴ Ἀφύει) ἀπολευκαίνεται, καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χροῖμα

¹ πληρεῖται MSS. duo Iuntae MS. D. MS. St. cod. Mosq. et Chart, ² ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γ. MS. D. et cod. Mosq. γυναικῶν Ald. ³ τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν MS. D. et MS. St. et Chart. ⁴ μὴ ποτε MS. D. cod. Mosq. et Ald. et Corn. ⁵ ἀναντή MS. D. et cod. Mosq. et Corn. ἀναντὶ ἢ etc. Ald. ⁶ Verba ἢ ἀναψή τις ignorat MS. D. et cod. Mosq. ⁷ τὸν οἶνον MS. D. et cod. Mosq. sed οἶνον Corn.

g. In MS. πληρεῖται pro πυρεῖται. Hippocrates περὶ ἱερῆς νύσος, Ἀνιάται δὲ καὶ ἀσάται παρὰ καιρὸν ψοχομένη τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ ξυνισαμένε παρὰ τὸ ἔθος. Vbi animaduerte copulata ἀνιάται et ἀσάται, sicut copulavit Sappho ἄσαισι et ἀνίσαισι in hoc odae initio, Ποικιλὸθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα, Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,

Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίσαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Quem locum ideo profero, quod quidam quid ἄσαισι valeret ignorantes, in ἄταισι perperam mutauerint, quam depravationem fero mihi veteres codices detexerunt. s. t. Ἀσάται legendum esse docet Foef. propter alphabeti feriem.

'Ασᾶται) et ignescit, vt in primo de morbis mulierum, et fastidiosa satietate, ac grauiter affectus est, vt in secundo de morbis maiore.

'Ατέραμνα) difficilia ad conficiendum, et dura.

'Ατρακτον) non solum eum, qui ad lanificium utilis est, hoc est, fufum, significat, sed etiam lignum sagittae.

'Αττικὸν ἀγγεῖον) Atticam ollam, aliquando quoque echinum appellatam.

Αὐαντή, vel αὐαψή) quidam desiccans morbus.

Αὐτίτην οἶνον) vinum huius anni, praesentis anni.

Αὐτόδρομον) quod per se mouetur, vt in libro de hebdomadibus.

Αὐτως) stulte.

Ἀφάς) vincula, παρὰ τὸ ἀφα, id est, ab eo, quod est vincere.

Ἀφασσόμενα) fricata, et ἀφησσαμένη, quae fricauit, vel contrectauit.

Ἀφάζει) desipit, intelligendi expers est.

Ἀφρῆντα) spumantia, bullae modo tumescencia.

Ἀφύει) dealbatur, et tamquam aphyae colo-

rem

⁸ αὐτοετέτην MS. D. et cod. Mosq. τὸν οἶνον αὐτοετίτην

Ald. ⁹ αὐτως ματαίως desideratur in MS. D. ¹⁰ ἀ-

πτεσθαι Corn. ¹¹ ψηλαφόμενα καὶ ἀφησαμένη MS. D.

et cod. Mosq. conf. Ald. ¹² ἀσυνετῶς Ald. et vulgg.

Corn. c. St. facit. ¹³ προμπομφολυγῶδη MS. D. πομ-

Φολυγγῶδη cod. Mosq.

h. Locus subindicatur περι
ἔψιος p. 522. 5.

i. Repono καὶ μήποτε, quo
genere loquendi vtetur infra
in voce παρθέμιον. Vfus est et
Erotianus supra p. 180. s. t.

k. Deficit haec glossa in
editione Aldi.

l. Forte legendum est ἀ-
φασσαμένη. Habes etiam ἐ-
σαφάσας et ἐσαφᾶσαι in πα-
ραφᾶσαι. s. t.

m. Hippocr. περι τῶν ἐν-
τὸς παθῶν, καὶ ἀλγείε τὰς
κοράς τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὸ
πρόσωπον ἀφύει. Vbi notan-
dum obiter vulgatas editio-
nes habere χώρας pro κοράς.
Idem Hippocrat. περι γυναικῶν.
L. II. καὶ γλαυροὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ καὶ ἀμβλυῶσσαντες, καὶ
τὸ χρῶμα ἀφυσᾶδες, καὶ φλυ-
κταινοειδές. Ceterum haec
expositio verbi ἀφύει in vul-
gatis

χρῶμα ἴσχει. ¹ Οὕτως δὲ καὶ ² ἀφυῶδες ³ καλεῖ τὸ ἀφυῆς χρῶματι εἰκός.

⁴ Ἀχιλῆϊάδας κριθὰς) τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, ἀπὸ τινος Ἀχιλλέως ὀνομασμένας, ⁵ ὡς Φασι, ⁶ γεωργῶν ⁷ Βαβρωνίς.

⁸ Ἀψιρῆσον) εἰς τὴν πίσω ῥέον.

⁹ Ἀψυχῆ) ¹⁰ λειποθυμεῖ. Καὶ Ἀψυχῆ, ἡ λειποψυχία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

¹¹ Βάχαρις) Λυδίον τι μύρον.

¹² Βαλβίς) κοιλότης παραμήκης.

¹³ Βαλοῖος) ὁ ἀπὸ Βαλοῖας πόλεως Μακεδονικῆς.

¹⁴ Βδέλλω) ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ καὶ ¹⁵ δευτέρῃ ¹⁶ πρὸς τινων ¹⁷ ἐπιγεγραφομένων τὴν κερσώδη Φλέβα ¹⁸ φησὶν ἔτως ὀνομάδαι ¹⁹ Διοσκουρίδης. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κυρίως εἰρηθῆαι τὸνομα κατ' αὐτῶν τῶν ζώων. Καὶ γὰρ ²⁰ παρέτυχον ποτὲ τέτε κατὰ ²¹ τὸ βιβλίον ἐκείνου λεγομένων καὶ ἀπορεμένων γε πολλῶν ἐπὶ τῶν ²² γινωμένων, προέγγων ἐγὼ μόνος, ἐκ τῶν γραμμάτων ὀρμηθεὶς, ταύληθές.

Βη

²³ ἔτω καὶ MS. D. et cod. Mosq. ²⁴ ἀφύες Corn. ²⁵ καλεῖται τὸ MS. D. et cod. Mosq. καλεῖτο τὸ ἀφύες Ald. τὸ ἀφυεῖ Corn. ²⁶ ὡς Φησι MS. D. ²⁷ γεωργός MS. D. et cod. Mosq. ²⁸ Βαβαρῶν MS. D. Βαβρωνίς cod. Mosq. ²⁹ λυποθυμεῖ MS. D. ἀψυχὶ λυποθυμεῖ Ald. et vulgg. sed Corn. recipit lect. St. ³⁰ βάκχαρις Iunta, λυδίον τι μύρον Ald. βάκαρις Corn. ³¹ βαλοῖος cod. Mosq. Βαλεῖος Corn. et quaedam exemplaria sic habere asserit Foes.

gatis editionibus deprauatissima est: nam ἀφύες et ἀφυεῖ habent pro ἀφύης, vt ex veter. cod. auctoritate reposuimus. Porro pro καλεῖ legitur etiam καλεῖται. Sed malim καλεῖ sub. ὁ Ἱπποκράτης. s. t. n. Sic et Hom. Il. σ. vers.

399. ἀφορρός ὡκεανοῖο, quod Hesychius interpretatur ἀνάπαλιν ῥέοντας καὶ ταχυρρός.

a. Melius fortasse βάκχαρις. Ab hoc autem fit adiectiuum βακχάριον, vt ἔλαιον βακχάριον apud Hippocr. περὶ γυναικ. φύσ. et alibi. s. t.

Occurrit

rem habet, sic et ἀφῡᾶδες vocat aphyae colore simile.

Ἀχιλλῆϊάδας κριθαῖς) bene nutrita hordea, et magna a quodam Achille nominata, vt aiunt, agricola Babronii.

Ἀψιγρῶον) retrofluens.

Ἀψυχῆ) animo deficit, et ἀψυχῆ animi defectus.

PRINCIPIVM B.

Βάκχαρις) Lydium quoddam vnguentum.

Βάλβις) concauitas oblonga.

Βαλοῖος) qui ex Valocæ vrbe Macedoniae.

Βδέλλα) in maiori de praedictione, et secundo, vt quidam inscribunt, varicosam venam ait sic nominari Dioscorides: mihi autem videtur proprie dici nomen de ipso animali: etenim affui olim quum hoc diceretur in eo libro, et dubitantibus multis de his, quae fierent, solus ego ex scripto aggrediens praecognoui veritatem.

Βη-

- ¹⁰ βδέλλα cod. Mosq. βδέλλαν vulgg. ¹¹ δευτέρω MS. D. et cod. Mosq. et Corn. ¹² πρὸς τινος MS. D. et cod. Mosq. ¹³ ἐπιγραφόμενῳ Corn. ¹⁴ Φασίν MS. D. et cod. Mosq. et Ald. ¹⁵ Διοσκυρίδην Ald. Διοσκυρίδην Corn. ¹⁶ παρέτυχεον MS. D. παρέτυχε cod. Mosq. ¹⁷ art. τὸ omitt. MS. D. et cod. Mosq. ¹⁸ γιγνομένων cod. Mosq.

Occurrit etiam forma Βάκκαρις: Baccar autem ex Diosc. L. III. c. 51. et Plin. L. XXI. c. 6. est herba odorata et coronaria, radice odorata, quibusdam nardus rustica dicta vnguentaue ex ea radice fieri solita apud antiquos Aristophanes priscae comoediae poeta testis est, ea autem falso barbarica dicta et cinnamomo odore proxima.

b. Hesych. dicitur ἡ ἀφῡσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀρχή

τῆς εἰσοδῆς καὶ ἐξόδου. Pol-
lux c. 30. L. III. καμπτήρ,
τέλος καὶ τέρμα esse dicit, et
Schol. Arist. τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς
δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ἐύ-
λον. Hesych. vero etiam
βαθμὸς καὶ ἔρεισμα, dicitur.

c. Locus hic Foesio p. 120.
admodum laborare videtur.
Nam βδέλλαν non de vena vari-
cosa dici posse videtur, sed pro-
prie de animali. Ex ipso loco
prorrh. II. p. 419. 26. suam fir-
mat sententiam, et asserit se

ex

^a Βηκίοις) προβατίοις.

^d Βησσιακῇ) τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκῃ. ²

^e Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν.

Βλαβεραὶ) ὑγραί, ³ μυζώδεις.

⁴ Βληχρὸν) ὅσπριόν τι, ⁵ ὃ καὶ βλήχιον γράφεται.

⁶ Βοάνθεμον) τὸ ⁷ βέφθαλμον. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται. ⁸

^f Βόλβιον) οἷον ἐστὶ τὸ αὐτὸ, Ἰπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ⁹ γυναικείων διδάσκει. Κακῶς ἔν τινές ¹⁰ τὸν νάρκισσον ᾤθησαν δηλεῖσθαι διὰ ¹¹ τὸν βολβόν.

^b Βολβιτία) τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ¹² βομβύλια προσαγορευόμενα. Γένος δὲ ἐστὶ τῶτο μικρῶν πολυπόδων.

Βολιτὸν) βόλβιτον.

^h ¹³ Βομβύλιον) ἐκπώμα τι ξενὸν ἔχον τὸ σῶμα, ἢ πῶμα, παρὰ τὸ ¹⁴ βομβεῖν ὀνομασμένον.

ⁱ Βοὸς θαλασσίς) σελαχώδης ἐστὶν ὁ ¹⁵ ἰχθύς ἔτος.

¹⁶ Βοτράχε) τῷ βατράχῃ ¹⁷ λέγει. Τινὲς δὲ ¹⁸ αὐτῆκευ βατράχε γράφουσιν.

^k ¹⁹ Βεβάλιος) ²⁰ συκῇ ἄγριος.

Βενέ

¹ βηκίοις MS. D. ² ἔτως addit MS. D. cod. Mosq. et Ald. sed Corn. delet. ³ μυζώδη Ald. ⁴ βληχροῖη MS. D. βληχροῖη, ὅσπριόν τι ὃ καὶ βληχρὸν γράφεται MS. St. et Chart. βλήχρον λέγεται cod. Mosq. ⁵ Aldus delet ὃ κ. βλ. ⁶ βοάνθεμον MS. D. ⁷ βοόφθαλμον MS. D. et cod. Mosq. ⁸ Sequitur in MS. D. βέβαλιον τὴν ἀγριοσυκὴν. ⁹ γυναικῶν Ald. ¹⁰ τὸν ἄρκισσον MS. D.

ex Galeno ostendisse in prorrh. 2. annotationibus, quomodo hirudo cruentarum faucium caussa esse possit.

d. Foef. locum subnotari coniecit epid. L. VII. p. 366.

3. τῇ γραίῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην, vetulae tussiculosaе sub nonum diem; Vbi βησσιακῇ pro βηχικῇ Galenum legisse existimat.

e. Hesych. interpretatur,

διατρίβει, ληρεῖ, μωραίνει, νοθρῶς τι ποιεῖ, ῥαθυμεῖ, μαλακίζεται, et a βλάκος pisce deductum scribit.

f. Locus est de mul. II. p. 284. 12.

g. Βολίταινα quae et ὄζολις dicitur ab Aristot. H. A. L. IV. c. 1. ob grauiorem odorem, apud Athen. autem L. VII. βολβοτίνη dicitur polypodis species παρὰ τῷ βολβίτῳ,

Βηκείois) ouibus.

Βησσιακῇ) ex Bessis in Thracia.

Βλακεύειν) parvipendere.

Βλαβερα) humidæ, mucosæ.

Βληχόον) legumen quoddam, quod et βλήχιον scribitur.

Βοάνθεμον) bouis oculus, quod item chrysanthemum nominatur.

Βόλβιον) quale ipsum est, Hippocrates docet in libro * de morbis mulierum. Male igitur quidam bulbi nomine narcissum significari putauerunt.

Βολβίτια) quæ a multis βομβύλια appellantur, genus autem est hoc paruorum polypodum.

Βολιτόν) stercois boum.

Βομβύλιον) poculum quoddam angustum os habens, vel potio, siue poculum a resonando dictum.

Βοὸς θαλασσίς) bouis marini, cartilaginofus est hic piscis.

Βοτράχς) ranae dicit, quidam autem omnino βατράχς scribunt.

Βεβάλιος) cucumer agrestis.

Βεκέ-

* secundo.

- ¹¹ τὸν βολβόν *Aldus*. ¹² ὀσφυλία *MS. D.* ὡς μηλία *Ald.* βομβυλία *ex conl. Corn.* ¹³ βομβυλίον *Ald.* βομβύλιον *Corn.* ¹⁴ βολβεῖν *Ald.* βομβεῖν *retinet Corn.* ¹⁵ ἰχθὺς *Ald.* ¹⁶ βατρ. *haec glossa in MS. D. post ἀρτηρίας ponitur, et sic in cod. Mosq.* ¹⁷ λέης *MS. D.* ¹⁸ ἀντικρύς *MS. D.* ¹⁹ βεβάλις *MS. D.* ²⁰ σίκυος ἀγρίος *MS. D.* σίκυ ἀγρίος *cod. Mosq.* σίκυς *Corn.*

βίτω, a stercois bubuli gravissimo odore. τὸν ἥχον ἔτω κεκληθῆναι. Cf. Paulus L. III. c. 9.

h. Suidas exponit σκεῦος σπογγυλοειδές, et Pollux deducit παρὰ τὸ βομβεῖν ἐν τῇ πόσει. Hefychius interpretatur, ποτηρία γένος κατὰ μικρὸν ποτὸν εἰσάγωντος, ὃθεν δια-

i. Hos pisces planos vocat Plinius H. N. L. IX. 24. Aristot. H. A. L. V. 5. VI. 12.

k. Hefychius exponit ἀγρίος σίκυς παρὰ τῷ ἰπποκράτει, et γυναικὸς μόριον, pudendum muliebre.

¹ Βεκέραις) ἢ ^{1 2} τῆλιν. ^{m 3} Μενεθεύς ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν Φαρμάκων, καὶ τὴν ⁴ ἀναγαλλίδα ἔτως προσαγορεύεσθαι φησι.

^{n 5} Βεπρήσις) τό, τε ζῶον τὸ τῇ ⁶ κανθαρίδι παραπλήσιον, ⁷ ἔτι δὲ καὶ ⁸ τι λάχανον ἄγριον, ⁸ μέμνηται. ^{ο 9} Διοσκυρίδης. ¹⁰ ἐν τε τῷ πρώτῳ τῶν ὑγιεινῶν ¹¹ καὶ ἐν τῷ Περὶ λαχάνων.

Βεῖγμα) τὸ μετὰ βηχὸς ¹² ἀναπτύμενον, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι. Καὶ ¹³ βρήσσειν, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν. ^{14 15} Ἐνιοὶ δὲ ταῦτα χωρὶς τῶν ἑγράφεσιν.

^{p 15} Βρόγχης) τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας.

^q Βρυγμός) ὁ ἀπὸ τῶν ὀδόντων ¹⁶ συγκρομένων ψόφος. Καὶ ¹⁷ βρύχειν, τὸ ἔτως ψοφεῖν.

¹⁸ Βύζην) ἀθρόως ἢ ^r πυκνῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

^{a 19} Γαλιάγκωνες) οἱ ²⁰ σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ²¹ σκληρόδετρα, ὥσπερ καὶ αἱ ²² γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλῶν

¹ βεκέρων MS. D. ² τῆλιν Ald. ³ Μενεθεύς δὲ ἐν MS. D. μὲν Ὀθεύς δὲ ἐν cod. Mosq. ⁴ ἀναγαλλίδα ἔτω cod. Mosq. ⁵ βεπρήσις MS. D. et Ald. βεπρήτης cod. Mosq. ⁶ κανθαρίδι παραπλήσιον, κατὰ etc. MS. D. ⁷ ἔτι δὲ ignorat MS. D. καὶ τε cod. Mosq. ⁸ τε λάχανον ἄγρ. Ald. κατὰ τὶ Corn. ⁹ Διοκλῆς MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ ἐν τι τῷ MS. D. ¹¹ καὶ τῷ MS. D. omis. ἐν, et cod. Mosq.

1. Plinius H. N. L. XXIV. 19. telin vocari scribit, aliis carphos, aliis buceras, aliis aegoceras, quoniam corniculis semen est simile nobis filiciam.

m. Infra ad vocem Ἰνδικὰ vocatur Μενεθεύς. s. t. Μενηθεύς est in impressis, quamquam inferius in dictione In-

dica legitur in impressis μενεθεύς. Illic tamen in MSS. legitur μενεθεύς. I.

n. Buprestin animal esse scarabaeo longipedi simillimum, scribit Plinius L. XXX. c. 4., quod fallat inter herbas boues maxime, deuoratumque ita inflat vt rumpat. Laudat, quoque buprestin Graecos

Βεκέρας) foenum graecum. Menithaeus in appellationibus medicamentorum, et anagallidem sic appellari ait.

Βεπρίσης) est animal cantharidi simile, est et quoddam olus agreste, cuius mentionem facit Dioscorides in primo de sanitate tuenda, et in libro de oleribus.

Βεῖγμα) quod cum tussi exspuitur, in primo de morbis maiore, et βήσσειν cum tussi exspuere, quidam haec sine litera ε scribunt.

Βρόγχης) cartilagineae arteriae.

Βρυγμός) stridor, qui ex dentibus collisis efficitur, et βρύχειν sic stridere.

Βύζην) cumulate, vel dense.

PRINCIPIVM Γ.

Γαλιάγκωνες) qui paruum et gracile habent brachium, partes autem circa cubitum turgidiōres, ut mu-

Ff 2

stellae:

- ¹² ἀναπτύσμενον Ald. ¹³ βήσσειν MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ ἐνιοι ταῦτα MS. D. ¹⁵ βρόγχης MS. D. ¹⁶ συ-
κρόμενος MS. D. et cod. Mosq. et Ald. ¹⁷ βρέχειν Al-
dus. ¹⁸ βύζειν MS. D. βυθίζειν cod. Mosq. ¹⁹ γα-
λιάγκωνες MS. D. et cod. Mosq. Ald. cum duplici γ.
²⁰ μικρόν MS. D. ²¹ ολαδέερα MS. D. ²² γάλον
cod. Mosq.

Graecos reposuisse in cibis L. XXII. c. 22. Buprestis ole-
ris meminit Theoph. in hist.
plant. L. III. c. 8. Infestantur
quoque equi ab his animalcu-
lis. Vide Hippiatric. L. II. p.
219.

o. Codd. duo vetustissimi
graeci habent in loco Diocles,
cuius Galenus saepius memi-
nit in libris de Alimentorum
facultatibus, citans librum
eius de sanitate tuenda, et in
quarto de articulis, comm.

23. citans librum de oleri-
bus. I.

p. Locusest περι ἀνατομῆς
p. 54. 29. vbi tamen existimat
Foef. βρογχίης legendum esse.

q. βήσσειν quod et βήτ-
τειν. Locus est supra p. 448.
lit. d. adductus. v. Reines. varr.
lectt. L. II. c. 10. p. 207.

r. πυκνῶς, quam dictio-
nem aliqui vertunt frequen-
ter. I.

a. Apud Hippocratem prio-
re loco male γαλιάγκωνες,
postea

γαλλὸν τὸν ¹ χονδὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ ² τὸτό γε κῆσθαι
τῷ ὀνόματι, τάχα ἂν δόξειαν παρακκεῖν. Οὐ γὰρ
³ γαλιάγκωνας, ἀλλὰ ⁴ γαλιοβραχιόνας ἔχεῖν ⁵ αὐτὸ
ὀνομάζεσθαι.

Γαμψες) καμπὰς ἔχοντας τινάς.

^b Γαυσός) κυρτός ⁶ εἰς τὰ ἔξω.

^c ⁷ Γιγγλύματα) ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσ-
περ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ ⁸ γιγγλυμοί.

^d Γῆ σμηκτίδι) τῇ κιμωλίᾳ.

Γῆ ⁹ κεραμίτιδι) τῇ ¹⁰ ἀργίλῃ.

^e ¹¹ Γῆ χαλκίτιδι) ἔδεν πλέον δηλοῖ τῇ ¹² χαλκίτεως.

Γήχυτον) τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ ¹³ μαλακὸν
καὶ ἥκιστα λιθῶδες.

^f Γλαμυροί) γλημῶδεις καὶ ὑγροί.

^g Γλοιιάζειν) τὸ ἐπιμύοντας ^h ¹⁴ παραδίγειν τὰς ὀφ-
θαλμῆς. Καὶ τὸ ¹⁵ γλοιωδῶς ἀνάλογον, ¹⁶ ὥσπερ καὶ νυ-
σακτικῶς ¹⁷ ἔλεγον.

ⁱ Γλυκύμης) βοτάνης τῆς ¹⁸ γλυκυρέϊζης καλε-
μένης.

Γόγ-

- ¹ χονδὸν MS. D. cod. Mosq. et Ald. χολὸν Foef. χολὸν
vulgg. χονδόν, κόνδυλον vide κύβιτον. Corn. ² διὰ τῆ-
το συγκεῖσθαι τῆνομα Foef. et vulgg. ³ γαλιάγκωνας
MS. D. et cod. Mosq. ⁴ γαλιοβραχιόνας MS. D. et
cod. Mosq. ⁵ αὐτὰς MS. D. ⁶ εἰς τὸ MS. D. et cod.
Mosq. εἰς τὸ ἔσω Ald. ⁷ γεγιγγλύματα MS. D. γιγ-
γίγλυματα vulgg. et Ald. ⁸ γιγγλυμοί. Corn. retinet
St. leff. v. Hipp. 28. 2. 7. ⁹ κεραμήτιδι MS. D.

posteriore recte γαλιάγκωνες
scriptum est in locis valde vi-
cinis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. s. t.
Foef. χόλον, mutilum, de-
curtatum quasi μύρον pro
κόνδον ex coniectura fat feli-
ci reponit.

b. Hesychius interpretatur
σκαμβόν, σρεβλόν.

c. Recte Foefius asserit
γεγιγγλύμωνται scribendum

esse propter alphabeti seriem
et propter locum Hippocr. de
artic. p. 617. 18.

d. Apud Hippocratem ha-
bemus σμηκτρίδι. Sic tamen
infra in hac voce σμηκτρίδα γῆν
fine ρ scribet, et ita scripsit E-
rotianus quoque supra p. 352.
Quantum autem ad ἀργίλη
more Latino scribi λλ deberet.
s. t.

e. Vi-

stellae: qui autem aiunt γαλὸν brachium nominari, et hoc positum esse nomine, fortassis videri possint male intelligere, non enim γαλιὰγκῶνας, sed γάλιοβραχίονας oportebat ipsos nominari.

Γαμψές) curuaturas habentes quasdam.

Γαυσός) curuatus in partem exteriorem.

Γιγγλύματα) contrario modo ineunt inter se, vt in ianuis cardines.

Γῆ σμηκτίδι) cimoliae, id est, albae cretae.

Γῆ κεραμιτίδι) argillae.

Γῆ χαλκίτιδι) nihil plus significat, quam chalcitis lapis.

Γήχυτον) exterior pars terrae, quae mollis est, et minime lapidea.

Γλαυροί) aquosi, et humidi.

Γλοιιάζειν) conniuentes versare oculos, et γλοιώδως per similitudinem, dormitantes, (vt eo vtar vocabulo) dicebant.

Γλυκύμης βοτάνης) glycyrrhizae, vel dulcis radicis appellatae.

F f 3

Γόγ-

¹⁰ ἀργιλώδη MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ χαλκίτις MS. D. et cod. Mosq. ¹² χαλκίτις MS. D. et cod. Mosq. ¹³ μαμακὸν Aldus. ¹⁴ περιδίνειν MS. D. cod. Mosq. et Chart. ¹⁵ γλοιὸς MS. D. cod. Mosq. et vulgg. ¹⁶ ὡς εἰ MS. D. ὅσει vulgg. ¹⁷ ἔλεγε MS. D. ¹⁸ γλυκυρίζης MS. D. et Ald. γλυκυσίδης Chart. ap. Hipp.

e. Vide Hippocr. de fistulis p. 519. 15.

f. Hippocr. περὶ γυναικ. 2. καὶ γλαυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσωντες. Ibidem καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ γλαυροί. ST. Hef. γλαμᾶν per λημᾶν explicat et Aristophanis Scholiae τὸ ἔχων τὰς ὀφθαλμὰς μετὰς ἀκαθαρσίας τοῦ λημῶν in concion. p. 491. Suid. quoque ὁ λημῶν τὰς ὀφθαλμὰς καὶ διύγρης ἔχων.

g. Hesych. exponit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὑπομύειν τοῖς ὄμμασι, καὶ κατακλῶπεῖν, ἢ διεγγεῖλαι.

h. Scribendum puto παραδινεῖν, aut potius περιδινεῖν. ST.

i. Apud Hippocr. in vulgg. editt. γλυκυσίδης, non γλυκύμης inuenio ἐν τῷ περὶ ἐπικνήσεως, Καὶ πινέτω γλυκυσίδης ῥίζαν. ST. Qua de vide Diosc. L. III. c. 157.

¹ Γόγγρωνα) ¹ βρογχοκήλην, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων σρογγύλων ἐξοχῶν, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ φυτῶν, ὡδὶ λέγων, Ἔνια δὲ καὶ ἴσχει τὰς καλεσμένους ὑπὸ τινων γόγγρους, ἢ τὸ ¹ ἀνάλογον, οἷον ἡ ἐλαία.

^m ² Γογγύλιον) ³ σρογγύλον, καὶ ⁴ γογγυλίδια, τὰ ⁵ μικρὰ σφαιρία, ὥσπερ καταπότια.

ⁿ Γριφόμενα) ἐπανειλέμενα. ⁶ Παρὰ τὸν γριφόν, τὸ ἀλιευτικὸν δίκτυον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

^a ⁷ Δαίτιδες) ⁸ μεγάλαι λαμπάδες ^b καϊόμενάι τε ⁹ καλεῖνται. Καταχρωμένοις δὲ ποτε σημαίνει καὶ τὴν τῆ σκορόδου κεφαλὴν, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίδων συγκειμένην, παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς ¹⁰ λαμπάσιν.

^c Δακτύλιος) κύκλος, τροχίσκος, ἐν τῷ Περί ἀφόνων.

Διε-

¹ βρογχοκήλην MS. D. et in fine ἐλαία Ald. ² γογγυλὶς MS. D. et cod. Mosq. ³ σρογγυλὴ MS. D. σρογγύλιον Aldus. ⁴ γογγυλίδι MS. D. ⁵ μικρὰ MS. D. et cod. Mosq. ⁶ περὶ Aldus.

k. Apud Hippocr. epid. VI. legitur αἱ γόγγρωναί, vbi Galenus γογγρώνας vocari ait τὰς περιφερέσερας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷα περ εἰσὶν αἱ γινόμεναί τισι τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλεῖσι γόγγρους, quibus verbis idem Theophrasti testimonium subiungit. Addit etiam se inuenisse qui dicerent se inuenisse quosdam γογγρώνας appellantes eiusmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συσῶσι. At hic legitur γογγρώναι tam-

quam a nominat. γόγγρων. Hesych. γογγρώνη, ἀποστήμα ἐν Φαρύγγι. ST.

l. ἡ τὸ ἀνάλογον, id est, vel quod proportionē respondeat, f. gongris. I.

m. MS. γογγύλιον, σρογγύλον. Γογγυλὶς, σρογγυλὴ. Καὶ γογγύλια, τὰ μικρὰ. In L. περὶ τῶν ἐν τὸς παθῶν legitur καὶ γογγυλίδας διέφθας ποίων. ST.

n. Vide Foef. p. 142.

a. Inuenitur et alia lectio huic contraria, δαυτίδα μίμραν λαμ-

Γόγγρωνα) tumorem* gulae (ab eminentiis rotundis, quae in truncis arborum nascuntur, vt Theophrastus in primo de stirpibus, sic inquit: Nonnullae autem gongros a quibusdam vocatos habent, vel quod pro arboris natura respondeat,) vt olea.

Γογγύλιον) rotundum, et γογγυλίδια, parui globuli, vt pillulae.

Γριφόμενα) quae inuoluuntur, dictum a gripho, quod est rete piscatorium.

PRINCIPIVM Δ.

Δαίτιδες) magnae lampades, ardentisque vocantur, abutentibus autem aliquando significat etiam alii caput, eo quod ex multis spicis compositum colligatur, vt lampades.

Δακτύλιος) circulus, rotula, in libro de sterilibus.

Ff 4

Διε-

* bronchocelen.

⁷ δαιτίδα MS. D. δαιτίδα vulgg. et Aldus. ⁸ μικρά MS. D. cod. Mosq. Corn. vel cum St. vel mauult δαιτίδα μικράν λαμπάδα. ⁹ δαίτα MS. D. et cod. Mosq. δαίτα Aldus. ¹⁰ λαμπάσι cod. Mosq.

λαμπάδα. Ac certe δαιτίς diminutiuum esse videtur a δαιτή, ideoque ratione non caret haec lectio. Sed et haec verba καίόμενα τε καλῶνται, quae dimidium hexametrum efficiunt, mihi sunt suspecta. Ac videri possint duo haec vocabula καίόμενα τε reliquiae esse versus Homericī, quem citauī supra p. 132. p. Quod si verum est, omīssa hic aliquot verba fuerint. st. Haec glossa in MS. Doru. post

δακτύλιος posita, adeoque est secunda, quum in editis prima sit, et sic quoque Iunta edidit.

b. καίόμενεται δαίτα est in impressis Aldinis, MSS. quidam codd. habent καίόμενεται δαιταί, id est, ardentē lampades. Locus Homeri Iliados λ et ρ. l.

c. Mauult δακτύλιον, κύκλον et τροχίσκον Foësius ex Hipp. περί γυναικ. φύσ. pag. 230. 46.

¹ Διέδρος) διαφανής, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι.

² Διακνέει) ὅπερ καὶ ἀποκναίει. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διακναίει λέγεται.

Διαπεπληγμένα) τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν ³ πληχάδα διεσῶτα. ⁴ Πληχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

Διάσημα) τὴν ὥσπερ ἐρίοις ἐοικυῖαν ⁵ αὐτῶν τῶν σωματῶν σύνθεσιν.

⁶ Διασομωτρίδα) μήλην τὴν ⁷ διατέλλεσαν.

Διαφλύξεις) ὑπερβλύσεις.

⁸ Διαφλυχθεῖσα) διαχυθεῖσα, ⁹ ὑγρανθεῖσα.

Διαφλυχθέν) ὑγρανθέν.

Διαφλύοντα) ὑγραίνοντα.

Διάφρος) ἀφρίζων.

Διὰ χωρίε) ἀπὸ διαστήματος.

¹⁰ Διδύμη) εἷσα τῆς βοτάνης, ἥτις καὶ ¹¹ ὄρχις ¹² ὀνομάζεται.

Διεβλήθησαν) ἐξηπατήθησαν.

Διῆσαι) ¹³ διασεῖσαι. Ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων δηλοῖ καὶ τὸ ¹⁴ διηθίσαι καὶ τὸ ¹⁵ διελεῖν.

¹⁶ Διδῶρος) ¹⁷ νοτῆρὰ καὶ διιδρῆσα.

Δικλειδος) ¹⁸ διμερῆς ὡς δύνασθαι τῷ κάτω μέρει κεκλεισμένῃ τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖζαι.

Δι-

¹ διάνδρος MS. D. et Aldus. διάναρος cod. Mosq. Corn. cum St. fecit. ² διακναίει MS. D. et cod. Mosq. ³ πληχάδα MS. D. et Aldus. ⁴ πληχὰς MS. D. et Aldus. ⁵ αὐτῶν τῶν MS. D. et cod. Mosq. αὐτῷ Aldus. ⁶ διασομωτρίδα μάστις Ald. ⁷ διατέλλεσαν MS. D. ⁸ διαφλυθεῖσα MS. D. et Aldus. διαφλυχεῖσα Corn. ⁹ ὑγρανθεῖσα cod. Mosq.

d. Fortasse non διέδρος sed διιδῶρος legendum. s. t. Aut διαιδῶρος, aut διαιρτῶρος propter alphabeti seriem ex Foef. sententia et loco περὶ τῶν ἐν τῷ παθῶν p. 201. 16. He-

fychius interpretatur, διαφανές, καθαρόν, δίνυρον.

e. Est proprie specillum, quo os clausum diducitur, vi etymi.

f. Hae glossae usque ad δι-

Διδρως) transpareus, in secundo de morbis maiore.

Διακνέει) idem quod moerore afficit, quod ipsum et διακναίει dicitur.

Διαπεπληγμένα) multum circa crurum exortum divaricata, πληχας enim, quod inter exortum crurum interest.

Διάσημα) tamquam lanis similem corporum ipsorum compositionem.

Διασοματρίδα) specillum dilatans.

Διαφλύξεις) effusiones.

Διαφλυχθείσα) perfusa, humectata.

Διαφλυχθέν) humectatum.

Διαφλύοντα) humectantia.

Δίαφρος) spumans.

Διὰ χωρίῃ) ex interuallo.

Διδύμη) radix herbae, quae et ὄρχυς nominatur.

Διεβλήθησαν) decepti fuerunt.

Διῆσαι) concutere, in secundo de morbis mulierum significat transcolare, et diuidere.

Διδρως) humida, exudans.

Δίκλειδος) bipartitus, ut possit inferiore parte clausa superpositam aperire.

F f 5

Δι-

- ¹⁰ διδύμη MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ sic et MS. D. et cod. Mosq. ὄρχυς Iunta. ¹² λέγεται MS. D. ¹³ διηθῆσαι MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ διρθεῖν MS. D. διελθεῖν cod. Mosq. ¹⁵ διερδρος MS. D. διδρως Chart. ¹⁶ νοτρά cod. Mosq. νοτέρα Chart. ¹⁷ διμερῆς Chart. ¹⁸ κεκλυσμένον MS. D.

δίαφρος in quibusdam editionibus coniunctae sunt.

g. Sic nominatur, quia gemina sit radice bulbosa, duplici et testiculis simili, unde διδύμιος Hesychio dicitur.

h. Fortasse post διασείσαι ponenda dumtaxat hypodiasiole, at vero τελεία σιγμή post γυναικείων. s. t. Διῆσαι

ἢ διασῆσαι legisse Galenum coniicit Foësius.

i. Reponendum puto νοτρά, ut cum apud alios, tum apud Hippocratem legitur περί φύσ. παιδ. s. t. In loco Hippocr. περί τῶν ἐντὸς παιδῶν est διδρως p. 201. 16.

k. Repono διμερῆς. Expo- nit enim δίκλειδος θύρης, quod est

¹ Δίκερον) τὸ οἶον δίκερανον, ὅπερ καὶ ² δυσχιδῆς ὀνομάζουσι. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ³ ἡδικρον δηλοῖ.

^m ⁴ Δίοπτρος) νεῶς ⁵ ἐπιμελητής. Παρὰ τὸ διοπτρεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῷ.

ⁿ ⁶ Διορῳσῖος) τῆς εἰς τὸ ὀρῳῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

^o ⁷ Δίπνος) ⁸ τρήματα τῶν εἰς τὰ κεναὶ ⁹ συντετρημένων, καὶ οἶον κατὰ δύο σόματα ἀναπνεόντων.

^p ¹⁰ Δόρυς) τῆς δείπνης.

^q ¹¹ Δραπτὰ) ¹² ἐσπαραγμένα.

^r ¹³ Δυσανίης) Κριτίας ἐν τῷ περὶ Φύσεως ^s ἔρωτος ἢ ¹⁴ ἀρετῶν ἔτως ἐξηγεῖται ¹⁵ τῆς ὀνομα. ¹⁶ Δυσανίης δὲ ἔστιν ὅς τις ἐπὶ τοῖς ¹⁷ σμικροῖς ἀνιάται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον ¹⁸ ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἢ πλείω χρόνον.

^π Δυσήνιος) ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.

ΑΡΧΗ

ⁱ δίκερανον *Corn. 28. 2. 4.* ² δυσχιδῆς *MS. D. et cod. Mosq.* ³ ἢ δίκερον *MS. D. et cod. Mosq.* ἡδικρον *Chart.* ⁴ διοπτρὸν τὸ διαφανόμενον *Aldus.* ⁵ ἐπιμελεῖται *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπιμελεϊτής *Ald.* διοπτρὸς, διαφανόμενος *vulgg.* ⁶ διορῳσῖος *MS. D.* διωρῳσῖος *vulgg.* ⁷ δίπνοον *MS. D.* ⁸ τρήματιον *MS. D. et cod. Mosq.* ⁹ συντετρημένων *cod. Mosq.* συντετραμένων *vulgg.*

est apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. Sed fieri potest, ut ita scripserit Galenus, διπλεῖς θύρα, ἢ διμερῆς. s. t. Vide Foef. p. 165.

l. Legimus δίκερον apud Hippocr. ἐν κωακαῖς προγν. Alibi autem δίκερανον, pro quo fortasse hic perperam scriptum est ἡδικρον. s. t. Vide Foef. p. 166.

m. In *MS. Δίοπτρον*, τὸ διαφανόμενον. Adstipulatur tamen Erotianus expositioni, quam habemus, nisi quod διο-

πῶ fine τ scribit, suprap. i 18. s. t. Lessionem δίοπος praeferit Foefius, et in fine mavult ἐν αὐτῇ.

n. Fortasse διορῳσῖος scribi debet. s. t. Sic et διορῳσῖος et διορῳσῖος et διαρέειν et διαρέεισθαι ab Hippocrate vsurpatur pro saniosum aut ferofum fieri, fero dilui ac veluti permingi.

o. Quaedam exempl. δίπνοα τρήματα) cum Foefio. Apud Hesychium non τρήματα, sed δίπνοια τραύματα, ἐς κεναὶ

Δίκερον) tamquam biceps, quod et bifidum dicitur, quod ipsum etiam ἡδίκηρον significat.

Δίοπτος) templi curator, παρὰ τὸ διοπτρεύειν ἢ διέπειν, id est, a dispiciendo, vel curando, quae sunt in ipso.

Διορρώσιος) in ferosum, et aquosum mutationis.

Δίπνον) foramen paruum eorum, quae ad vacua perforata sunt, et tamquam duobus oribus respirant.

Δόρεα) coenae.

Δραπτὰ) dilacerata.

Δυσάνιης) Critias in libro de manu amoris, vel virtutum, sic exponit nomen, δυσάνιης autem est quicumque propter parua tristatur, et propter magna magis, quam alii homines, vel diutius.

Δυσήνιος) qui non facile tristatur, est autem et difficulter frenabilis, et morosissimus.

APXH

- ¹⁰ δόρεα ignorat MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ δραπτὰ MS. D. δραπτὰ MS. St. et Chart. ¹² ἐσπαργμένα MS. D. ¹³ δυσήνιος in MS. D. praecedit δυσάνιης ut et in cod. Mosq. ¹⁴ ἀρωτῶν MS. D. ¹⁵ τὸ ὄνομα MS. D. ¹⁶ δυσάνιως MS. D. ¹⁷ μικροῖς MS. D. ¹⁸ ἢ οἱ ἄλλοι MS. D. et cod. Mosq. ἢ ὁ δυσκ. cod. Mosq. haec non habet Corn.

κενὰ τραύματα explicantur, quasi hispita vulnera, quae ad vacuum penetrant et transdiguntur.

p. Sic etiam coena, quae vesperi fumbatur, dicitur Homero Iliad. ἦ. v. 370. 380. 476.

q. Pro δραπτὰ in MS. est δραπτὰ. s. t. Quo cum quaedam consentiunt exemplaria.

r. Δυσάνιος legi debere mauult Foef. ex Hippocr. epid. L. III. aegr. 11. Hesy-chius exponit δυσάνιον τὸν δυσχερεῖα χρώμενον, δυσάρετον. Eidem autem δυσήνιοι sunt ἀπειθεῖς δυσάγωγοι, ἐπὶ

πολὺ σκυθρωποὶ, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι, ἀνυπότακτοι.

rr. Vide Erotianum p. 116.

m. et annotationem meam in eum locum. s. t. Expositio Galeni superioribus significationibus videtur contraria, nisi μὴ εὐκόλως, μὴ ἡπίως, ἀλλὰ δυσάρεσως καὶ ἐπαχθῶς significet, ut iudicat Foefius, ita ut indicetur, qui non moderate moerorem fert, sed qui implacide et grauiter angitur.

s. Eundem librum duas inscriptiones tam diuersas habere verisimile non est. Vel igitur de natura ἔρωτος, id est,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

^a Ἐβλημάθη) ἐμαλάχθη.

^b Ἐγγαστρίμυθοι) οἱ κεκλεισμένοι τῷ σώματος φθεγγόμενοι, διὰ ¹ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς ² φθέγγεσθαι.

^c Ἐγγέλη) ³ ἀνερίση.

⁴ Ἐγκάμψει) ἐνερείξει. Καὶ ἐγκεκαμμένοι, οἱ ⁵ ἐνηρηκότες καὶ ⁶ γρυποί. Εἴρηται δὲ ⁷ ἐπὶ οὐύχων.

^d Ἐγκὰς) ἐν βάθει.

^e Ἐγγενὲς) συγγεγεννημένον, οἰκεῖον.

^f Ἐγχαλίνωται) χαλινῶς ἐμφερῶς περικείται.

^g Ἐκγλευκισμένος) ¹ ὁ ² ὑπόγειος, πεπαυμένος τῷ ¹⁰ λεῦκος εἶναι.

^h Ἐγρησις) ἡ ἐγρήγορσις.

ⁱ Ἐέρχεται) ¹² ἐναπολαμβάνοντα.

¹³ Ἐθραυσεν) ἐνυττεν, ἐκέντε.

Ἐκ-

¹ τῷ δοκεῖν MS. D. et cod. Mosq. καὶ ἡ MS. D. ² φθέγγεσθαι ignorat MS. D. et cod. Mosq. et Aldus. ³ ἐνερίση MS. D. et cod. Mosq. qui totam sic: Ἐγγέλη) ἐνερίση. Καὶ ἐγκεκαμμένοι οἱ ἐνηρηκότες καὶ γρυποί. Εἴρηται δὲ περὶ οὐύχων. Corn. cum Steph. facit. ⁴ ἐγκάμψει, ἐνερείξει ignorat MS. D. ⁵ ἐνηρηκότες MS. D. ⁶ γρυποί Aldus.

est, amoris tantum legendum est, vel de natura ἀρετῶν, id est, virtutum, prior tamen lectio videtur probabilior. Error est in nominis similitudine: et alterum videtur esse glossema. I.

a. Hefychio βλημάζειν dicitur τὰς μαστὰς ὑποθλίβειν mammas leniter premere et attrectare, exponit autem quoque, σηθολαβεῖν, οἰοῦναι θλίβειν ἢ βασάζειν, καὶ τὸ τὰς ὀρνιθας ἐν τῶν σηθῶν περιράζειν, rectis manibus attrectare aut premere, quod fa-

ciunt, qui aues ex pectoris amplitudine aestimant.

b. In MS. ἐγγαστρίμυθος ἡ κεκλεισμένη σώματος φθεγγόμενη, καὶ δοκεῖσα ἀπὸ γαστρὸς φθέγγεσθαι. s. t. Et sic Characterius.

c. In MS. Doruillii sequuntur ἐγκὰς καὶ ἐγγενὲς, deinde ἐγκέλη. In Aldina et Iuntina deest quoque ἐγκέλη, et Foef. censet legendum ἐγκέλη aut ἐνκέλη et ἐνερίση.

d. Ἐγκὰς legitur apud Hippocr. de vuln. cap. p. 446. 31. cui loco glossa optime quadra-

PRINCIPIVM E.

Ἐβλημάθη) mollificatus est, molle factum est.

Ἐγγαστρίμυθοι) qui clauso ore loquuntur, quia videntur ex ventre loqui.

Ἐγκέλη) offirmet, suprafulciat, apprimat.

Ἐγκάμψει) innixi, et ἔγκεκάμμενοι inflexi, innitentes, incumbentesque, et adunci, dictum est autem de vnguibus.

Ἐγγενές) congenitum proprium.

Ἐγκάς) in profundo.

Ἐγχαλίνωται) frenis velut circumdatus est.

Ἐγλευκισμένος) qui subterrestris, et subliuidus est, qui desit albus esse.

Ἐγρησις) vigilantia.

Ἐέρχεται) constringunt.

Ἐθρασεν) pungebat, stimulabat.

Ἐκ-

⁷ περὶ MS. D. ⁸ ἐγκεγλευκισμένος Corn. Hipp. p. 155. 2. 50. ἐγλευκισμένος Ald. ⁹ ὑπογείως MS. D. ¹⁰ γλεῦκος alii. ¹¹ ἐρχεται MS. D. ¹² ἐν αἰσίοις εἰσέρχονται MS. D. εἰσέρχονται cod. Mosq. ¹³ ἔθρασεν vulgg. et ἐκινεῖ vulgg.

re potest ex sententia Foessii, si ἔγκας substituatur, sic ut ῥωγμά dicantur ἔγκας ἔσσαι καὶ ἑρῥωγότος ὅσες, quae fissio ossis alte descendunt, quae oculis deprehendi nequeunt.

e. Pro ἐγκεχαλίνωται s. t. Aldus habet ἐγχαλύνωται, Foessius ἐγκεχαλίνωται et περιεῖνται mauult ex loco περὶ ὁσέων φύσ. p. 63. 16.

f. Vide num legendum sit ὁ ὑπόγυιος, ὁ πεπαυμένος τῷ γλεῦκος εἶναι. Quod si ἡγλευκισμένος legeretur (tamquam ab ἀγλευκίζομαι habente a priuatiuum) scribendum cense-

rem ὁ ὑπόγυιος πεπαυμένος τῷ γλεῦκος εἶναι. s. t. Firmandae huius sententiae causa Foess. laudat locum epid. L. VII. p. 362. 6.

g. Pro ἔθρασεν in MS. est ἔθρασσεν, quae genuina est, ut opinor, scriptura. Nam ἔθρασεν est aor. prior verbi θράύω, qui non significat pun gere, sed frangere. Adde quod aoristus per verbum praeteriti imperfecti non exponeretur: At ut hic legitur in veteri codice ἔθρασσεν, sic infra ἐνθράσσει exponitur ἐγκειμένον νύττει. Et paulo post θράσ-

¹Ἐκβρῆσσει) ^hἐκβάλλει, ⁱἐκβράσσει.

²Ἐκδεξιν) διαδοχὴν.

¹Ἐκκολύψας) ἀπολεπίσας.

^k²Ἐκλέσθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων καὶ τοῖς ³προσκειμένοις τοῖς ⁴περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ ⁵τρώματων.

⁷Ἐκμαγμα) τό, τε συνεσραμμένον φύραμα, καὶ τὸ κροκόμαγμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

¹⁶Ἐκμάζαι) καὶ τὸ ἀναπλάσαι. Ἔστιν ὅτε δὲ ⁷ἀλλοιωῖται, ⁸ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων, ⁹δακτύλῳ ἐκμάζαι. Τετέστιν, ¹⁰ὡς τὸ κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίψαι, ὡς ἐν τῷ Περὶ νέσων τῷ πρώτῳ τῷ μείζονι, ἐπὶ τε σπόγγῳ καὶ τῆς λινοζώσιδος καὶ ¹¹ἀκτῆς τῶν φύλων.

⁷Ἐκματεῖσθαι) ἀναζητεῖν.

^m¹²Ἐκμιάινεται) ⁿἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

^oἘκνεφίας ὁμβρος) ὁ μετὰ ἡλίου γινόμενος.

^pἘκνεφίας πυρετός) ¹³ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης ¹⁴ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας.

⁷Ἐκνυξεν) ἐψόφει. Ὡνοματοπεποίηται δὲ ἀπὸ τῆς ψόφου.

Ἐκνύ-

¹ἐκάρᾷσει vulgg. ἐκβράσσει Corn. ex coni. ²ἐκλέσθω vulgg. ³προκειμένοις MS. D. ⁴περὶ deest in MS. D. et Aldo. ⁵τρώματων MS. D. ⁶ἐκμάζαι cod. Mosq. ⁷ἡλλοιώσε MS. D. et cod. Mosq. ἡλλοιώσις τῷ περὶ ἀφόρων ὡς ἐν τε vulgg. ἀλλοιωῖται ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων Corn.

θράσσεται explicatur νύσσεται, sicut ἔθρασσεν hic ἐννυτεν, ἐκέντει; quod posterius verbum est primae coniugationis contractum, quum κεντᾶται, quo in illo. altero loco vsus est, sit secundae. s. t.

h. Quidam addunt ἐκβράσσει, ἔτω δὲ καὶ ἐκφλύει, quod infra occurrit.

i. Mauult Foef. legisse Ga-

lenum ἐκκολάπτειν, exsculpe-re, extundere, tundendo eximere, quod et ἐκλέπειν significat, quod est corticem aut putamen detrahēre, translatione ab auibis sumpta, quae rostro pertusis ouis pullos excludunt aut excudunt.

k. Foef. censet Hipp. ἐκλέσθαι pro ἐκλέσασθαι legisse, et pro προσκλυζέσθαι sumfisse, quod est

Ἐμβρῆσαι) eiicit, expellit.

Ἐκδεξιν) successionem.

Ἐκκολύψας) qui corticem detraxit.

Ἐκλέθω) significat aliquando, et inundetur, ut in libro de sterilibus, et in adiuncto libro de vulneribus capit.

Ἐκμαγμα) et subacta massa, et crocomagna, ut in libro de sterilibus.

Ἐκμάζαι) et formare: aliquando etiam aliud facere, et mutare, ut in libro de sterilibus, digito formare, hoc est, tamquam rotulam effingere, sed et exprimere, ut in libro de morbis primo maiore, de spongia, et mercuriali herba, et sambuci foliis.

Ἐκματῆσθαι) inuestigare.

Ἐκμιάινεται) emundat semen.

Ἐκνεφίας ὀμβρος) imber cum sole factus.

Ἐκνεφίας πυρετός) humida simul et inflammata febris, quemadmodum et sol, cum quo simul imber fit.

Ἐκνυζεν) strepebat, nomen formatum est a strepitu.

Ἐκνύ-

- ⁸ ὡς ἐν ignorat MS. D. et cod. Mosq. ⁹ ὡς ἐν δὲ δακτύλῳ MS. D. τε cod. Mosq. ¹⁰ ὡς οἰσσο τὸ MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ ἐκτῆς MS. D. ¹² ἐκμύενται MS. D. et Ald. ¹³ ὁ δεστ in vulgg. ¹⁴ ὡς περ ὁ ἥλιος MS. D.

est proluere, aut irrigare, et perfundere, aut pro λουέσθω ἐκλέθω legit. Vide L. περὶ ἀφῶρ. p. 298. 28. 32. et 299. 25. et 298. 30.

l. Alibi μασᾶσθαι exponit ζητῆσθαι. s. t. Vide Foef. p. 188.

m. Alias ὀνειρώττειν explicatur, Veneris ludibriis aut feminis effluvio inquinari, quum inter somniandum Veneris ac libidinis imagines se offerunt. Hinc Aristoph. interpr. in βατράχοις p. 160.

ἐκμιάινεται significare scribit τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς οἱ ὀνειρώττειν.

n. Pro ἀποκρίνει habet ὑποκρίνει τὸ σπέρμα, id est, excernit semen, haec vox plerumque a Cor. perperam apud Hippocratem transfertur, et Caluo ut libr. de foetat. et superfoet. I.

o. Hesych. exponit βροχῆ ἀπὸ νεφῶν.

p. Alias ἐκνέφελος quoque dicitur.

¹ Ἐκνύπη) ἐξηπλωμένη.

² Ἐκπεπληγμένον) ἐκτετραμμένον.

³ Ἐκρήγμασαν) ἀποσχίσμασι ῥακῶν.

⁴ Ἐκσυριγγῶνται) ἀνασομῶνται.

⁵ Ἐκτόμος) ⁶ ἐλεβόρος μέλανος.

⁷ Ἐκτριψιν) τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα ἔσαν ⁸ παράλαξιν.

⁹ Ἐκφινθάνει) ἐξορμαῖ.

¹⁰ Ἐκβράσσει) ἔτω δὲ καὶ τὸ ¹¹ ἐκφλύει.

¹² Ἐκχύμωσις) χυμῶν ἔκχυσις.

¹³ Ἐλαιον Ῥόδιον) τὸ μὴ ἡρωματισμένον.

¹⁴ Ἐλατήριον) ἔ μόνον τὸ ἀπὸ τῆς ἀγρίης σικύς γιγνόμενον, ἀλλὰ ¹⁵ (καὶ πᾶν τὸ τὴν κάτω κοιλίαν καθαῖρον.

¹⁶ Ἐλεια) ἀγρία.

¹⁷ Ἐλιθερὲς) τὸ ὡς ἀπὸ) ἡλίου θερμόν.

¹⁸ Ἐλιθερείδω) ἡλιέδω.

¹⁹ Ἐλιννύειν) ἡσυχάζειν.

²⁰ Ἐληχενευσάμην) ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην.

Ἐλκυ-

¹ ἐκνύτη MS. D. ἐκρύπτει vet. Corn. ² ἐκπεπληγμένον MS. D. ³ ἐκρήγμα, ἀποσχίσμα ῥακῆς Corn. ἐκρήγμασιν, ἀποσχίσμασι Aldus. ⁴ ἐλεβόρος MS. D. ⁵ παράλαξιν Aldus. ⁶ ἐκφύει *producit germinat* Chart.

q. In gl. σεσηρὸς ἐκπεπληγμένον pro eadem significatio-
ne scriptum est. Erotianus au-
tem supra p. 158. ἐκπεπληγμέ-
νον exponit ἐξεπτυγμένον. At
p. 104. tradit quosdam πληρῶ-
δες (quod apud Hippocratem
legebatur pro βλιχῶδες) ex-
plicuisse ἐξεπτυγμένον. For-
tasse autem ἐκπεπλεγμένοι le-
gi apud Erotianum debet. st.

r. h. e. aperiuntur, velut
fistulae longos habent ductus
aut cavitates, in fistulas
transeunt, aut fistulas contra-
hunt.

s. Vide Diosc. L. IV. c. 51.
apud Plin. L. XXV. c. 21. ἐν-
τομον vocatur. Hes. ἐκτομόν
ἐλεβόρος καὶ ἀτμητός λιβα-
νωτός.

t. Foef. ex Hipp. κατ' ἡ-
τρεῖον p. 672. 14. sic refingit
hanc glossam ἐκτριψιν, τὴν
εἰς τὰ πλάγια παράλαξιν.

u. Fusius Foef. p. 196.

x. Vide Diosc. L. IV. cap.
155.

y. Scribitur et ἔλαια, est
quoque Hesychio ἐλαίη ἀγρία
νόσος, agrestis aut ferus mor-
bus.

z. Ma-

Ἐκνύπη) explicata, explanata.

Ἐκπεπληγμένον) detortum.

Ἐκρήγμασιν) scissuris pannorum.

Ἐκσυριγγένται) aperiuntur.

Ἐκτόμβη) vefatri nigri.

Ἐκτερεψιν) ad viscera mutationem.

Ἐκφινδάνει) erumpit.

Ἐκβράσσει) sic autem et ἐκφλύει, id est, ebullit.

Ἐκχύμωσις) effusio humorum.

Ἐλαιον ῥόδινον) oleum rosarum, quod aromatibus conditum non est.

Ἐλατήριον) non solum ex agresti cucumere factum, sed etiam omne, quod deorsum ventrem purgat.

Ἐλεα) agrestia.

Ἐλιθερὲς) tamquam a sole calidum.

Ἐλιθερείθω) insoletur.

Ἐλιννύειν) quiescere.

Ἐληχνευσάμην) plurimum disserui.

Ἐλκυ-

⁷ ἔλεον MS. D. ⁸ Vincinis inclusa desiderantur in MS. D. ⁹ ἐλιθερὲς Corn. ἐλιθερὲς Aldus. ¹⁰ ἐλιθερείθω MS. D. et Aldus. ¹¹ ἐληχνευσάμην Iunta et Corn.

z. Malim εἰληθερὲς scribe-
re ab εἰλη, item εἰληθερείθω.
Eandem autem dat explica-
tionem τῷ θαλερὸν p. 480,
quam hic τῷ εἰληθερὲς. s. t.
Hesychio εἰληθερεῖν exponi-
tur ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι, εἰλην
γάρ φασι τὴν τῆ ἡλὸς αὐγὴν,
et εἰληθερεῖν, ἡλιαζόμενος.

a. Hesychius explicat σχο-
λάζειν, λῆγειν, ὀκνεῖν, ἀνα-
παύεσθαι, διατρίβειν. Suidas
autem ἡσυχάζειν, ἀναπαύε-
σθαι, βραδύνειν, ἐνχρονίζειν,
ἐνδιδόναι, διατρίβειν.

b. Non dubito quin scri-
bendum sit ἐλεσχηνευσάμην,

vt apud Erotianum legitur
λεσχηνευομένη, quod expo-
nitur ὁμιλῶντος. Nam fateor
quidem variare scripturam
huius verbi apud Hippocra-
tem (vt docui antea in annot.
p. 244. u.), sed eius derivatio
certos de vera et genuina eius
scriptura nos reddit. Nec
enim dubium est, quin a λέ-
σχη deriuetur, in ea videli-
cet significatione sumto, quam
habet in hoc loco, qui est ex
Callimachi epigr. sumtus —
ἐμνήθην δ' ὀσσάνις ἀμ-
φότεροι Ἥλιον ἐν λέσχη κα-
τεδύσαμεν — — Significat

Gg

enim

^c Ἐλκυτῆρι) τῷ ἐμβρυολογῷ.

^d Ἐλυτρα) σκεπάσματα.

^e Ἐμβάφιον) ¹ ὀξύβαφον.

^f ² Ἐμια) ἔμετοι. Ἀττικὸν τὸ ὄνομα.

^g Ἐμπλην) πλησίον.

^h Ἐμπύς μοτὲς) τὰς στρεπτὰς, ἢ τὰς ³ λημνίσκας.

ⁱ Ἐμυκώθη) Διοσκουρίδης μὲν φησι, τὸ ⁴ συνέμυσεν οἱ πλεῖστοι δὲ τὸ, ἐπιφύσεις ἔσχε πλαδαράς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες.

^j Ἐμυλώθη) ἐσκληρύνθη.

^k Ἐμυλήθη) ⁶ κατεμαράνθη.

^l ⁷ Ἐνθλάσσει) ⁸ ἐνθλά.

^m Ἐνθράσσει) ἐγκείμενον νύττει.

ⁿ Ἐξαλίπτης) ¹⁰ κονιάτης, χρίτης.

^o Ἐξαλίζοιτο) ἐκκενοῖτο.

^p Ἐξάντης) ὑγίης.

^q Ἐξάραγμα) σύντριμμα.

^r ¹¹ Ἐξαρεύαται) ἐκκενῶται, ἐκθλίβεται. Τινὲς δὲ τὸ ¹² ἐξορμαῖται καὶ ἀπειλὴν ποιῶται.

Ἐξά.

¹ ὀξύβαφιον vulgg. et Ald. ² ἔμεαι MS. D. ³ λημνήσκας MS. D. ⁴ συνέμυσιν MS. D. ⁵ ἐμωλήθη MS. D. et cod. Mosq. ⁶ κατεμαράνθη Ald.

enim hic longiorem otioforum confabulationem: unde Galenus rectissime ἐλεσχηνευσάμην exponit non simpliciter διελέχθην, sed ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην. Exstant autem haec Callimachi verba apud Diog. Laertium in vita Heracliti: sed in vulgg. eius editt. (nam hoc obiter annotasse me non poenituerit) mendose legitur ἐμνήθη pro ἐμνήθην, et ἡέλιον pro ἡλιον, item κατελύσαμεν pro κατεδύσαμεν. Quin etiam hoc addam, mihi plane videri

Virgilium ad hunc aut similem quempiam locum respexisse, atque adeo huiusmodi graeca verba exprimere voluisse, vbi ita canit — — saepe ego longos Cantando puerum memini me condere soles. Nam καταδύειν ἡλίον aptius et elegantius latine dici non poterat, quam condere solem. Ceterum hoc quoque sciendum est, post expositionem verbi ἐλεσχηνευσάμην haec sequi in vno veteri codice, Ἐλκεα ἐν τῷ περὶ ἐλκῶν τὰ πρόσφατα Ἰπποκράτης

Ἐλκυσῆρι) instrumento quodam ad infantem ex utero extrahendum.

Ἐλυτρα) velamenta.

Ἐμβάφιον) acetabulum.

Ἐμία) vomitus, Atticum nomen.

Ἐμπλην) prope.

Ἐμπύςς μοτῆς) linamenta concepta, (quae circumvoluuntur, et vulneribus induntur, ad saniem purgandam,) vel lemniscos.

Ἐμυκώθη) Dioscorides quidem ait, conclusit, plurimi autem, adnascentias habuit humidas, ut et fungi.

Ἐμυλώθη) induruit.

Ἐμυλήθη) contabuit.

Ἐνθλάσσει) infringit.

Ἐνθράσσει) vrgens pungit.

Ἐξαλίπτης) illitor, vnctor.

Ἐξαλίζοιτο) exinaniretur.

Ἐξάντης) sanus.

Ἐξάραγμα) confractio, collisio.

Ἐξαρεύαται) euacuatur, exprimitur. Quidam vero, hostiliter aggreditur, minas facit.

G g 2

Ἐξά-

⁷ ἐνθλάσει cod. Mosq. et Ald. ⁸ ἐνθρά Ald. ⁹ ἐνθράσει Ald.

¹⁰ κοιναίτης MS. D. ¹¹ ἐξαρίαται MS. D. ¹² ἐξώρ-

μησαν omisso καὶ MS. D. ἐξώρμησεν cod. Mosq. et Ald.

της καλεῖ, ἐν δὲ τῷ περὶ τραυμάτων τὰ χρόνια. ST.

c. Vide Paul. L. VI. 74. et Foef. p. 201.

d. Hefych. ἔλυτρα κυρίως τὰ ἐνειλήμματα, ἢ τὰ καλυμματα, et ἔλυτρον exponit δέρμα, δῆκην, λέπυρον, ἐνειλήμα, κάλυμμα, σιέπασμα.

e. Hefychio sunt ἐμβαφία λεπάδες βαθεῖα ἀπὸ τῆς βαπτειν ἐν βάθει; Polluci vero κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et ὀξύβαφα.

f. Apud Hippocratem legitur ἐμεσία.

g. Hefych. exponit ταραττειν, ἐνοχλεῖν.

h. Malim ἐξαλείπτης. ST. Foefius cum eo consentit.

i. Hefychius exponit κυλίσαι, ἐκκομίσαι, euoluere, euomere, exportare.

k. Hefychio dicitur ὁ τῆς νόσος ἐξω. ὢν, qui morbo defunctus est, et ἐξάντες τὸ ὑγιές.

l. Vide Foef. p. 215.

^m ⁱ Ἐξάρυσις) ἀπάντλησις.

ⁿ Ἐξασίας) ἐνιοι μὲν τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἁκρῶν τῶν σχιθέντων ὀθονίων λῖνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας. ² Ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν ³ σχιθῆναι πρᾶχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ.

^o Ἐξητριασμένον) τὸ ⁴ διὰ ἡτρίε ἡθημένον. Λεπτὸν ⁵ δέ τι ⁶ ὕφασμα ^p τὸ ἡτρίον.

Ἐξί-

¹ ἐξείρυσιν, ἐπὴντλησεν MS. D. et cod. Mosq. St. et Chart.

² ἐμῇ δὲ MS. D. ³ σχιθῆναι MS. D.

m. MS. ἐξείρυσεν, ἀπὴν-
τλήσεν. ST. Quaedam ἐξα-
ρύσαι, ἀπαντλήσαι.

n. Apud Hippocr. κατ' ἡτρ. p. 685. 17. occurrit vox ἐξε-
σίας, vbi Galenus sic, τὰς
ἐξεσίας, αἱ τινες ἐν τοῖς ὕφασ-
νομένοις συμφαίνουσιν, dictas
velut exstantias aut exstantes
in textilibus partes, et oblon-
gas eminentias, quae inter-
dum dedita opera, interdum
etiam temere contingunt,
quandoque ex ipso subtegmi-
ne, quandoque e purpura in-
tertextas, vt in iis, quas πα-
ρυφὰς vocant et praetextas,
et cuiusmodi saepe mulieres
in suis operibus efficere con-
sueverunt.

o. Transeo ad locum Gale-
ni in Ἐξητριασμένον, vbi ait
Ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἡτρίε
ἡθημένον. Λεπτὸν δέ τι ὕφασ-
μα τὸ ἡτρίον. Locum Hip-
pocratis, ad quem pertinet
haec glossa, non indicauit in
sua oeconomia Foesius: et
sane, aut valde fallor, aut
frustra in nostris editionibus
quaeretur. Galenus tamen

(ne longior sim,) illud voca-
bulum reperit in Lib. I. de
morb. mul. vbi iam sic editur
p. 632. 22. ἐμεσάτω, καὶ ῥο-
φέειν ἄλευρον δῆνα, καὶ ἐπι-
πιεῖν οἶνον εὐώδεα παλαιὸν
ἐξητριασμένον. Nullum est
dubium, quin ibi legerit οἶνον
εὐώδεα παλαιὸν ἐξητριασμέ-
νον: atque satis commoda est
illa lectio, solebant enim ve-
teres vina turbida, vel etiam
generosa per columtralicere,
illa quo defaecarentur, haec
vero vt mitiora euaderent, ac
caput minus tentarent: vnde
etiam castrari dicebantur vi-
naita percolata. Videtis Foe-
sium, qui in Oeconomia plu-
ra hic pertinentia collegit.
Vnum adducam Lucretium,
L. II. v. 391. ita canentem:
Et quamuis subito per colum
vina videmus Perfluere: at
contra tardum cunctatur oli-
vum, Aut quia nimirum ma-
ioribus est elementis: Aut ma-
gis hamatis inter se, perque
plicatis. In quorum versuum
secundo pro cunctatur parum
abest, quin corrigam cunctan-
ter,

Ἐξάρισις) exhaustio.

Ἐξασίας) quidam lina exfurgentia a fummis linteis scissis, et a pannis vilibus fila, mihi autem etiā ante-
quam scindantur exstantia eodem modo videtur appellare.

Ἐξητριασμένον) panno tenui colatum, est autem ἡτριον, tenuis quidam et agrestis pannus.

G g 3

Ἐξεί-

⁴ διὰ τῆς ἡτρίαις MS. D. ⁵ τε καὶ MS. D. ⁶ ὑφόμενον τὸ ἡτριτέον τε καὶ ἄγριον cod. Mosq. τε καὶ ἄγριον delet Corn.

ter, quod τῷ subito opponatur. Sed hoc misso, miror omnino Lambinum ad hunc Lucretii locum notantem, *Colum esse vas ad colandum aptum, ex lapide, aut argilla:* quae confutari non merentur. Sacco enim lineo vina colabant, non lapide vel argilla; hinc Horat. ex persona Catii, ferm. L. II. f. 4. 53. *at illa* (Massica sc.) *Integrum perdunt lino vitiatum sorem.* Vbi commentator Cruquianus aīnotat: *per saccum lineum colata:* quae ideo adscripsi, quod idem plane doceant atque Galenus, quum Ἐξητριασμένον explicat: τὸ διὰ ἡτρίαις ἡθημένον. ἡτριον itaque secundum Galenum est faccus illē colatorius, panno lineo constans, (addit enim ἡτριον esse λεπτόν τι ὕφασμα,) atque inde formatur verbum ἐξητριάω. Ceterum Graecis colum tale dicebatur ὕλησις, τρύγοπος, quin et σάκος, quod ab aliis mutuo sumserunt Latini. Poll. L. X. f. 75. καὶ ὁ τρύγοπος, καὶ ὁ

σάκος ἐπὶ τῆς τρυγοίης εἰρημένος, καὶ ὁ ὕλησις Ἰππώναξ δέ φησι, Στάζειν ὥσπερ ἐς τροπήϊον σάκος. Obiter noto MSS. Pollucis exhibere σάκος simplici κ: atque eam scripturam veram esse, et antiquissimis temporibus receptam liquet ex Anonymo Pythagoreo inter opuscula a Galeno edita p. 725. ἐγὼ δὲ ἐπράγματος τοσάτω προσεδέντος ἀλλοιῶσθαι δοκῶ τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀρμονίας διαλλαγείσας ὥσπερ Γλαῦκος καὶ γλαυκός, Ξάνθος καὶ ξανθός, Ξῆθος καὶ ξηθός ταῦτα μὲν τὴν ἀρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικον. Ταῦτα δὲ μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥηθέντα, Τύρος καὶ τυρός, σάκος καὶ σάκος κ. τ. λ. Attamen et ibi male editur σάκος καὶ σάκος, plane contra auctoris mentem; qui paulo post addit: ἐπεὶ ὅταν ἐκ ἀφαιρέδεντος ἐδενός τοσάτον διαφέρει, τί δὴ αἴ τις ἡ ποτιτιθεῖ τι, ἢ ἀφαιρεῖ. Id enim vult σάκος denotare res diuersissimas pro varia prioris syllabae quantitate; quae si brevis

¹ Ἐξαινοῖ) ἔκκενοῖ.

² Ἐξερρα) εἰς σενὸν συνηγμένα, ἃ δὴ καὶ ¹ μύοπα ὀνομάζουσιν.

³ Ἐπακρρα) ³ τὰ εἰς σενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ ἔξερρα. ⁴ Ἐπιτάττεται καὶ ἐπὶ τῷ μᾶλλον.

⁵ Ἐπαλύων) ἐπιπάσσω.

⁶ Ἐπικέρρας) τῆλιν. Ἐνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην ἔτως ὀνομαζομένην.

⁷ Ἐπικτένιον) ἐπὶ μὲν τῶν ⁸ γυναικῶν τὸ ⁹ ἐπίσειον καλέμενον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν ¹⁰ κτένα ἐστὶν ἐπὶ δὲ τῷ ¹¹ στυπεῖς ἢ τῷ λίνε, τὸν τῷ ¹² κτενὶ ¹³ προσιζάνοντα χυθὲν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

¹⁴ Ἐπιμηλίδα) Διοσκυρίδης μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης

¹ ἐξείνει Ald. et vulgg. ² ἔξερρα, post hanc vocem MS. D. habet ἐπαλύων, ἐπιπάσσω, ἐπιπάττεται, καὶ ἐπὶ τῷ μᾶλλον. Sed et cod. Mosq. ³ τὰς εἰς MS. D. ⁴ Verba usque ad finem desunt in vulgg. et addita sunt in fine glossae sequentis.

brenis est, scutum significat, si longa, saccum: quemadmodum Τύρος priore breui vrbis nomen est; τυρός eadem producta caseum notat. Iam vero in plerisque veterum locis σάκκος perperam legitur, vt ex dictis liquet. Satis itaque probabilis, (vt eo redeam,) est Galeni lectio in loco Hippocratis, nec dubitarem eam restituere, si constaret omnia ἀπόγραφα Galeni tempore ita legisse: quia vero plures loci a Criticis antiquis interpolati sunt, vereor ne et hic ex eorum numero sit, quippe altera illa scriptura ἐξηθριασμένον aequè bene locum tue-ri potest. Solebant enim et vina aeri exponere, quo illa

attenuarent et emendarent. Horat. loco ante adducto, v. 51. Massica si caelo supponas vina sereno, Nocturna, si quid crassi est, tenuabitur aura, Et decedet odor nervis inimicus. ad verbum ἐξαιθριάζειν procul dubio respexit, quod vix melius verteris, quam caelo sereno supponere; est enim ἐξαιθριάζω ab αἰθρία. Hanc vero scripturam et illud stabilit, quod Hippocrates alibi quoque eandem vocem adhibet: sic L. de intern. affect. p. 551. 44. ταῦτα ὀνόταν λειφθῇ δηθήσας ἐξαιθριάσαι, vbi nullus locus alteri lectioni, obpraecedens δηθήσας. Vide et epid. L. II. p. 1020. A. Quatenam ergo vera Hippocratis

Ἐξείναι) euacuat.

Ἐξορα) in angustum contracta, quae et μύοπα nominat.

Ἐπακρά) in angustum definentia, quae et ἔξορα.

Ἐπαλύνων) spargens: apponitur autem, et ad magis.

Ἐπικέρας) foenum graecum, quidam aliam quamdam herbam sic nominatam.

Ἐπικτένιον) in mulieribus pubes, quae vocatur, nam supra pectinem est, in stuppa autem, vel lino pectini infidentem puluerem in opificio.

Ἐπιμηλίδα) Dioscorides quidem in primo de mate-

G g 4

ria,

⁵ γυναικείων MS. D. et cod. Mosq. ⁶ ἐπίσιον MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁷ τὰ τεκνὰ quidam. τὰς κτένας vel τὸν κτένα exem. Corn. ⁸ συπκείς MS. D. ⁹ κτηνὶ cod. Mosq. ¹⁰ προσιζάνοντα Foes.

cratis fit manus, aliis decidendum relinquo, mihi variam lectionem e Galeno indicasse suffecerit. HER.

p. Post τὸ ἥτριον in vulgatis editt. sequitur καὶ ἄγριον, quae duo verba veteres codices non agnoscunt. ST. Suidas τὰ ἥτρια explicat per εἴμονας.

q. Hesych. cum Galeno consentit, Pollux τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dicit.

r. Pro μύοπα forsitam legendum est μύορα. ST. Sic quoque censet Gorraeus in def. med. et Foesius, ex cuius coniectura etiam μείορα legi posset.

s. Pro ἐπιτάττεται vide num scribendum sit ἐτι τάττεται, sed et sequentia verba suspitione mendii non carent. ST.

t. Crediderim scribendum esse ἐπιπαλύνων. Hom. Od. κ. v. 526. ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν. Vbi ἄλφιστα ἐπιπαλύνειν est ἄλφιστα ἐπιπάσσειν. Vtitur autem et simplici παλύνειν, vt Iliad. σ. v. 560 sq. αἱ δὲ γυναῖκες Δεῖπνον ἐρίθοισι λευκ' ἄλφιστα ποθέα παλύνον. Item Od. ξ. v. 77. ὁ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν. Rursus eodem L. v. 428. diuersa constructione, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλα παλύνας ἄλφιστα αὐτῇ. Ex his autem locis manifestum esse puto reponi hic debere ἐπιπαλύνων. ST.

u. Pro pube occurrit de mul. L. I. p. 247. 40. pro pulvisculo autem ib. eod. p. 253. 34. et p. 261. 27.

x. Scribe potius συπκείς. ST. Consentit Foesius.

y. Foesius suspicatur Gale-

num

ὑλης εἶδος μεσπίλῃς, τὸ καὶ σιτάνιον ὀνομαζόμενον· ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα τὰ ¹ σμικρὰ τὰ ἄγρια, ἅπερ καὶ ² ἁμαμηλίδες ὀνομάζονται.

^{2 3} Ἐπιμυλίδα) τὴν ἐπιγονατίδα, τὴν μύλην.

¹ Ἐπισκληροῖς) τοῖς κατεσκληρόσι.

^a Ἐπίσημος) ἐπισατική, ⁴ σύννεος, ⁵ ἐφεκτική.

^b Ἐπίχνην) ἐπίπαγον, χνοώδη.

^{c 6} Ἐπορηζάμενα) ἐπεκταθεῖσα.

⁷ Ἐπόσχιον) κλῆμα, ἐξ ὃ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης.

^{d 8} Ἐπῶδες) δυσῶδες, τὸ οἶον ἐπόζον.

^{e 9} Ἐπωκεσέρη) τῷ ὅξει πλέονι κεχρημένη.

^{f 10} Ἐρυγγάνει) ἀποβάλλει.

¹¹ Ἐρεύγη) ἐρύγνιον, ἀπόβλημα.

^g Ἐρίκιδες) αἱ ἀδρομερῶς διηρημέναι κριθαί. Τινὲς δὲ τὰς διχῇ διηρημένας. Καὶ γὰρ τὸν ¹² ἐρεγμὸν ἀπὸ τῆς διχῇ ¹³ διηρηθαι φασιν ὀνομάδαι. Ἐμοὶ δὲ παρὰ τὸ ¹⁴ ἐρείκειν πάντα τὰ τοιαῦτα δοκεῖ γεγονέναι ὅπερ ^g

¹ μικρὰ MS. D. ² ἁμαμηλίδος Ald. ἁμαμηλίδας Corn.

³ ἐπιμηλίδα Corn. ἐπιμηλήδα Ald. ⁴ σύννεος MS. D.

⁵ ἐφυκτική vulgg. ⁶ ἐπορηζάμενη Ald.

num in L. I. de mul. p. 245.

28. ἐπιμηλίδες pro ἁμαμηλίδες legisse, eamque explicasse, vnde ipsi videtur legendum ἐπιμηλίδες, ἐπιμηλίδα Διοσκ. aut censet. affinitate vocis ἐπιμυλίδα Galenum fuisse deceptum.

z. Vide superius in dictione ἁμαμηλίδας. I. Pollux L. II. hanc dictionem Hippocraticam esse scribit: τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὅσῃν, ὥσπερ Φραγμα τὰ γόνατος, ἐπιγονατίς, κόγχη, κόγχος, μύλη, καὶ ἐπιμυλὶς κατὰ Ἱπποκράτην.

a. In Aldina ed. voci ἐπίσημος adiectum est hoc signum * et noua inchoatur Glossa hunc in modum Ἐπισατική) σύννεος ἐφυκτική.

b. Hesychius exponit ἐπίχνην, περισπωμένως, ἐπεσποτισμένον, obtenebratum, tenebris desuper opertum.

c. Hesychius interpretatur, ἐφορμήσας, ἐπιλαβόμενος.

d. Pro ἐπῶδες est in MS. ἐποειδές. s. t. Charterius pro egregio suo Stephanum imitandi studio sic quoque dat.

e. Locum respexit Galenus ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 199.

ria, genus mespili *σιτάνιον* etiam appellatum, quidam autem mala parua syluestria, quae et *ἀμαμηλίδες* nominantur.

Ἐπιμυλίδα) os, ceu conchula quaedam genu tegens, latum et rotundum, quo genuum commissura obtegitur, vulgo patellam vocant.

Ἐπισκληροῖς) induratis.

Ἐπίσημος) cunctatrix, cogitabunda, haesitans.

Ἐπίσχυον) humorem concretum lanuginosum.

Ἐπορυζόμεναι) extensae, in longum porrectae.

Ἐπόχιον) palmes, ex quo natum est quippiam, vt ex colocynthide.

Ἐπῶδες) foetens, et tamquam male olens.

Ἐπωκεσέρη) aceto multo vtens.

Ἐρυγάνει) abiicit, repudiat.

Ἐρεύγη) ructus, eiectio.

Ἐρείκιδες) in crassiores partes diuisa hordea, quidam bifariam diuisa, nam et *ἐριγμὸν*, hoc est, legumen frustum ab eo, quod est bifariam diuidi, aiunt nominatum esse: mihi autem *παρὰ τὸ ἐρείκεν*, id est, ab eo, quod scinduntur omnia talia, videtur nomen factum esse, quod

G g 5

non

⁷ *ἐπόσχεον MS. D. et cod. Mosq.* ⁸ *ἐπόειδες MS. D. et cod. Mosq.* *ἐπίειδες Ald.* ⁹ *ἐπωκτέρη MS. D. et Ald.*

¹⁰ *ἐρυγάνει MS. D. et cod. Mosq. in Ald. deest.* ¹¹ haec glossa deficit in *MS. D. et cod. Mosq.* *ἐρευγῇ Ald. et Iunt.*

¹² *ἐραγμὸν MS. D. ἐρεγμὸν cod. Mosq. ἐριγμὸν Ald.* ¹³ *διηρείθαι Ald.* ¹⁴ *ἐρίκειν MS. D. cod. Mosq. et Ald.*

p. 199. 12. ἐν δὲ τῇσι πρώτῃσι τῶν ἡμερέων, ῥοφήμασι διαχρεέσθω, Φακῇ ἐφθῇ, ἐπωκεσέρη τῷ ὄξει.

f. Legitur *ἐρυγγάνη* in prorrh. II. p. 415. 10. et 16. in libro de mul. II. p. 287. 6. de diaeta L. III. p. 104. 3. Foefius tamen existimat hanc glossam melius transferri posse ad epid. L. VII. p. 352.

20. σιτίον περὶ τὰς πρώτας ζ' ἐρύγμει καὶ ἀπῆμει, vbi Galenus pro *ἐρύγμει* legerit *ἐρυγγάνει*, aut pro *ἐρυγγάνει* legendum sit *ἐρύγμει*, quidquid lubet, sensus non immutatur.

g. Malim *ἐρείκιδες*, si verum est ab *ἐρείκειν* deduci. st. Calculum suum Stephano adfecit quoque Charterius.

ἐ¹ τὸ διχῇ διαιρεῖν, ἐστίν, ἀλλὰ² τὸ θραύειν ἀπλῶς.
 Ὅθεν καὶ τὸ ἱερὸν³ ἐρείκιον⁴ ὀνομάζεται καὶ αὐτὸ,
 διότι⁵ εὐθραυστον.

ἡ⁶ Ἐρίξ) εἴρηται μὲν⁷ καὶ ἐπὶ τῷ ἥπατος, γέγρα-
 πται⁸ δὲ ἐν τοῖς πλείστοις μὲν⁹ θρίξ, δημοῖ δὲ τὸ μέρος
 τῷ ἥπατος τὸ ἄνω, καὶ¹⁰ ὁ ἀπὸ ἀλλήλων σχίζονται οἱ
 λοβοί.

ἰ¹¹ Ἐρυγματώδης) ἡ¹² ἐρυγμῶν ἀπεργαστικὴ νόσος,
 ἡ πνευματῶσα.

κ¹³ Ἐρυθρὸν χέαρ) τὸ ἔναιμον.

ἰ¹⁴ Ἐσαφάσας) εἰς τὸ ἔσω¹⁵ χαλάσας, ὥστε¹⁶ μα-
 τᾶσαι, ὅ ἐστι¹⁷ ζητεῖσθαι.

μ¹⁸ Ἐσφηκωμένα) συνδεδεμένα, συνεσφριγμένα.

ν¹⁹ Ἐς χεῖρα) ὅτι²⁰ καὶ τὸ πλησίον.

ο²¹ Ἐτνος) πᾶν τὸ²² ἀπὸ ὁσπρίε²³ ἐρηγεγμένον ἔ-
 ψημα.

π²⁴ Εὐάνθεμοι) ὅπερ καὶ²⁵ ἀνθεμῖς λέγεται, καὶ
 χαμαίμηλον.

ρ²⁶ Εὐθεσίην) τὴν ἐγγενετὴν τῷ σώματος ἔξιν, ὥς
 περ καὶ ἐνιαυτὸς²⁷ εὐθεσίης καλεῖται, ὁ εὐφορίας ἀπερ-
 γαστικός.

σ²⁸ Εὐκάρδιον) εὐσόμαχον.

τ²⁹ Εὐνή) ὁ μόνον³⁰ δημοῖ τὴν κοίτην, ἀλλὰ καὶ τὴν
 συν-

¹ τῷ Ald. ² τῷ Ald. ³ ἐρείκιον MS. D. et Ald. ⁴ ὀνο-
 μάζεσι MS. D. et cod. Mosq. ⁵ εὐθραυστον MS. D. εὐ-
 θραυστον cod. Mosq. εὐθραυστον Corn. ⁶ ἐρίξ def. in Ald.
⁷ καὶ abest a MS. D. et cod. Mosq. ⁸ δὲ abest a MS.
 D. ⁹ θρίξ def. ap. Ald. εἶναι ἡ θρίξ MS. D. et cod.
 Mosq. ¹⁰ χωρίζονται MS. D. ¹¹ ἐρυγμῶν MS. D.
¹² εἰς τὸ MS. D. ¹³ μαλάσας MS. D.

h. Ad loca L. de nat. mul. i. In MS. ἐρυγματώδης.
 p. 226. 5. et L. l. de mul. p. st. Conf. Hipp. L. ll. de
 245. 10. et p. 260. 6. Gale- morb. p. 156 48.

k. Ex Cornarii opinione
 huc pertinere infra scripta
 Glossa haec ἐρυσ/πελας, πῦρ
 ἄγριον, videtur.

non bifariam diuidere est, sed frangere simpliciter, vnde placenta etiam ipsa ex sesamo et melle ἐρείκιον nominatur, quoniam facile frangitur.

Ἐρίξ) dicitur quidem et de iecinore, scriptum est in plurimis θρίξ, significat autem partem hepatis superiorem, qua iecinoris fibrae a se mutuo diuiduntur.

Ἐρυγματώδης) ructuum effectiuus, morbus flatuosus.

Ἐρυθρὸν σεῶρ) sanguinolentus adeps.

Ἐσαφάσας) ad interiorem partem molliens, vel aperiens, vt μασᾶσαι, quod est, quaeratur.

Ἐσφηκωμένα) colligata, constricta.

Ἐς χεῖρα) significat et prope.

Ἐτνος) omne ex legumine fracto decoctum.

Εὐάνθημον) quod et ἀνθεμῖς dicitur, et chamaemelum.

Εὐθεσίην) ingenitum corporis habitum, quemadmodum alicubi, et annus εὐθεσίης vocatur, qui fertilitatem efficit.

Εὐκάρδιον) stomacho vtile.

Εὐνή) non solum significat lectum, sed et coitum,

- ¹⁴ μασᾶσαι MS. D. ¹⁵ ζητῆσαι Ald. ¹⁶ ἐσχεῖρα Ald.
¹⁷ δῆλον MS. D. ¹⁸ ἀπὸ τῆ ὁσ. cod. Mosq. ¹⁹ ἐρη-
 ριγμένος MS. D. et sic Corn. ἐριριγμένον Ald. ²⁰ εὐάν-
 θημον Ald. ²¹ ἀνθεμῖς MS. D. τ' ἀνθημῖς Ald. ²²
 εὐεσίην MS. D. ²³ εὐεσίης MS. D. et cod. Mosq. ²⁴
 εὐνήν MS. D. et Ald. ²⁵ τὴν κοίτην δηλοῖ MS. D. et
 cod. Mosq.

I. Vide Foef. p. 244. qui plurima loca congeffit.

m. Hesych. ex Hom. II. ρ'. v. 52. ἐσφῆκωντο exponit, ἐδέδεντο, ἐσφικγμένοι ἦσαν, συνεσφικγμένοι, colligati erant et constricti, hoc est, in cuneum et angustum contracti, hinc etiam ἐσφῆκωμένον, ἐσφικγμένον, constrictum et contractum in angustum exponit, et ἐσφῆκωνται, καταπεπλεγ-

μένοι ἦσαν καὶ συνεσφικγμένοι, complicati et constricti erant.

n. Vett. codd. non habent καὶ post δηλοῖ. Ac certe si relinquatur, indicium omissionis aliquot verborum erit. ST.

o. Vide Foef. p. 246.

p. Huius mentionem fecit Hipp. L. I. de mul. p. 257. 45. in potione ad educendas secundas.

συνεσίαν, ὡς ¹ ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων. Καὶ ² ἄχθῃ
³ τὰ σφοδρότατα εὐνήν.

¹ Εὐοργητοτέρα) εὐτροπωτέρα. Ὅργα γὰρ οἱ
 τρόποι.

⁴ Εφλυβον) ἐχαλαώθησαν.

⁵ Ἐχέτρωσις) ἡ λευκὴ βρυωνία.

⁶ Ἐψημα) ὅπερ καὶ ⁷ σίραιον. ⁸ Ἐψητὸν δὲ εἶδος
 ἰχθύων.

ΑΡΧΗ

¹ ἐν τῷ δ. MS. D. ² ἄχθεται σφ. vulgg. ³ τὴν σφο-
 δροτάτην MS. D. et cod. Mosq. ⁴ ἐφλυμον Ald. ⁵
 ἐχέτλωσις MS. D. cod. Mosq. et vulgg. ἐχέγγλωσις
 Corn.

q. Foefius suspicione labo-
 rare haud leui existimat verba
 haec, ἄχθῃ τὰ σφοδρότατα
 τὴν εὐνήν, quum in L. II. de
 mul. p. 283. 27. legatur: καὶ
 σφόδρα ἄχθεται τὴν εὐνήν.

r. Locus est in Libro de
 artic. p. 228. 40. vbi sic, καὶ
 τὰ εἶνεα τῶν ἀνθρώπων ἡ-
 πιώτερα καὶ ἐνεργότερα. Pro
 εἶνεα melius cum Galeno
 ἡδεα legetur. Sed non vi-
 deo, quomodo mores eorum-
 dem hominum possint esse ἡ-
 πιοι et ἐνεργοί, hoc est, mi-
 tes et tamen efficaces, quae
 me iudice pugnant. Quum
 igitur quidam MSS. legant,
 εὐεργότερα, non dubito quin
 emendandum sit εὐοργητοτέ-
 ρα. Vnde huc Galeni haec
 glossa referenda. Vere au-
 tem notat Galenus ὀργὰς esse
 mores, vel potius animi affe-
 ctus, ac plus semel ea notio-
 ne hoc libro occurrit. Ita
 p. 283. 3. λαμπρόφωνοί τε οἱ
 ἄνθρωποι, ὀργὴν τε καὶ ξύν-

εσιν βελτίς εἰσιν τῶν πρὸς
 βορέην nec non p. 290. 34.
 ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀ-
 γριῶσθαι. Hesychius, Ὀργή,
 τρόπος, μαυρία, θυμός. Idem,
 Εὐοργητός, ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώ-
 μενος. Suidas: Εὐοργήτως,
 ἀντὶ τῆς εὐτρόπως. Ὀργή ὁ
 τρόπος παρὰ Θεκυδίδην. Ex-
 stat ὀργὴ hac notione apud
 Thucydidem, L. I. c. 140.
 Καίπερ εἰδὼς τὰς ἀνθρώπους
 ἔ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομέ-
 νος τε (forte τῆς) πολεμεῖν,
 καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας.
 Consule ibi Scholiastem et
 praeprimis Cl. Wassium. Eo-
 dem libro, c. 122. ἐν ᾧ (πο-
 λέμῳ) ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ
 προσομιλήσας, βεβαιότερος
 ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν ἐν
 ἐλάσσῳ πταίει Vbi quod
 maxime ad Hippocratem fa-
 cit, vnus codex mendose εὐ-
 εργήτως habebat. Nec aliter
 capiendum hoc Herodoti, L.
 VI. c. 128. διεπειράτο αὐτέων
 τῆς τε ἀνδραγαθίης, καὶ τῆς
 ὀργῆς

vt in secundo de morbis mulierum, et ostenditur vehementissime coitu.

Εὐοργητοτέρα) moratior, ὁργαί enim mores sunt.

Ἐφλυβον) depreffi fuerunt.

Ἐχέτρωσις) alba Bryonia.

Ἐψημα) quod et σίραιον, hoc est, mulfum ad tertiam partem decoctum, id est, sapa.

Ἐψηλόν) autem genus piscium.

PRIN.

⁶ ἔψητὸν MS. D. cod. Mosq. ἔψηλὸν Ald. Cum MSS. consentit Corn. vel mauult ἔψημα. ⁷ σίρειον MS. D. et Ald.

⁸ ἔψηλὸν Iunta et Ald.

ὁργῆς παιδεύσιός τε καὶ τρώ-
πῃ. Vide etiam Foessii oec.
voc. ὁργῆν, vbi e veteri scho-
lio, nescio vnde hausto, Alc-
manis versum profert. Εὐ-
ὁργητος itaque est is, qui fa-
cilibus ac mitibus moribus est
praeditus, quod optime con-
venit cum ἡπιος. HER.

s. In MS. ἐχέτλωσις. Sed
in vulgg. editt. Hippocratis
legitur ἐχέτρωσις L. I. περὶ
γυναικ. item ἐν τῷ περὶ γυ-
ναικ. φύσιος. s. t. Prior lo-
cus exstat p. 263. 4. 25. cui
adde L. II. p. 275. 1. poste-
rior legitur p. 222. 2. Corna-
rius quoque notauit vetus
exemplar Hipp. habere ἐχέ-
τρωσις fol. 113. 2. 6. 26.

t. In vulgg. editt. legitur:
Ἐψημα, ὅπερ καὶ σίραιον.
Ἐψηλὸν δὲ, εἶδος ἰχθύων, at
in quibusdam Manuscriptis
habetur, Ἐψηλον, ὅπερ καὶ
σίραιον. Ἐψητον δὲ, εἶδος ἰχ-
θύων. Nos ex duabus hisce
malis lectionibus vnam, quam
vides, fecimus. Nam quod

ad ἔψημα attinet, quae vox
apud Hippocratem exstat di-
bro περὶ διαίτης II. a Galeno
aliis in locis itidem exponi-
tur σίραιον, vt in epidem. L.
VI. com. 6. καὶ τὸ σίραιον,
ὅπερ ἔψημα καλεῖσιν οἱ κατὰ
τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες.
Et com. 3. in L. de morbis
acut. καὶ μέντοι καὶ τὸ καλέ-
μενον ἔψημα, καὶ σίραιον, ἐκ
τῆς γλεῦκας ἐφομένῃς γιγνόμε-
νον. Appellatur autem σί-
ραιον etiam σίρινος οἶνος. At
quod ad ἔψητὸν attinet, cer-
tum est quidem melius legi
quam ἔψηλὸν, nam haec scri-
ptura ratione prorsus caret,
sed malim tamen ἔψητὸς aut
ἔψητοί. Nam ἔψητὸς, vt
trahit Athenaeus, L. VII. ἐστὶ
τῶν λεπτῶν ἰχθυῶν. Ab
eodem libro VIII. recensentur
cum alii pisces, tum hi,
θύννις et θύννος, item ἀκαρ-
νᾶν, et ἀφύη, et κιβωτῆς.
Nam post haec verba ἡ δὲ ἀ-
φύη, βαρεῖά ἐστι καὶ δύσπε-
πτος, addit ὧν ἡ λευκὴ καλεῖ-
ται

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

¹ Ζείας) ὀλύρας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

² Ἡγκίςρευται) ^a ³ ἐγκαταπέπλενται.

⁴ Ἡγκυροβόληται) ἐγκαταπέφυκεν ⁴ ἀγκύρα ὁμοίως.

⁵ Ἡδὲ) ἔτι δέ.

⁶ Ἡδέλφισαι) ^b ⁵ οἰκείωται.

⁷ Ἡδυντὴν πίσσαν) ⁷ τὴν ἡρώματισμένην ⁸ Εψεται

⁹ δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι.

⁹ ⁹ Ἡδυντὸν ζέαρ) τὸ ἐν ὕδατι καὶ ¹⁰ ἀρώματι ἐψη-
θὲν. Καὶ τὰ ¹¹ ἀρώματα, καὶ ἡδύσματα.

Ἡμίσ-

¹ ζεία MS. D. ² ἡκίςρευται MS. D. ἡγκρίσρευται cod. Mosq. ³ ἐγκαταπέφυκεν MS. D. et cod. Mosq. ⁴ ἐγκύρα MS. D. ἡγκυρον C. Hipp. 27.47. ⁵ οἰκείωται cod. Mosq. ⁶ ἡδὺν τὴν πίσσαν MS. D. contraſſe Corn. ἡδὺν, τὴν πίσσαν ἡρ. Ald.

ται κιβωτίς. Subiungit autem, καὶ ὁ ἐψητὸς δὲ τὸ μικρὸν ἰχθυίδιον τῷ αὐτῷ γένει ἐστίν. Sed tamen in illo altero loco L. VII. non multo post ea, quae inde attuli verba, addit, πληθυντικῶς δὲ λέγεσθαι ἐψητὸς κατὰ τὸ πλεῖστον. Et quum alia exempla profert, tum hoc ex Menandri Perinthia, τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητὸς φέρον. Quem locum exprimens Terentius, (scimus enim ex ipso prologo, eum quae conuenere, in Andriam suam ex Menandri Perinthia transtulisse,) verbum Graecum duobus Latinis reddidit. Ita enim legimus in Andria Act. II. sc. 2. — *etiam puerum inde abiens conueni Chremis, olera et*

pisciculos minutos ferre obolo in coenam seni. Quae Terentiana interpretatio facit, ut suspicer ἐψητὸς aliquando generaliter de omnibus minutis piscibus dici, non de certa quadam specie. Appellari autem ἐψητὸς existimo, quod solerent ἐψεσθαι, non autem ὀπτᾶσθαι, videlicet ἐπ' ἀνθράκων, aut ταγηνεύεσθαι, seu τηγανεύεσθαι. Hi enim tres erant, ut et hodie sunt, apparandorum piscium modi. Vnde etiam apud Athenaeum quidam pisces ἐφθολοι dicuntur, nonnulli οἱ ἀπ' ἀνθράκων, vel ἐξ ἀνθράκων, alii οἱ ἀπὸ τηγάνων. Denique ἐψητὸς Terentius interpretans pisciculos minutos, plane expressit nostratē

PRINCIPIVM Z.

Ζείας) * farris.

PRINCIPIVM H.

Ἡγκίστευεται) implicatus est.

Ἡγκυροβέληται) intus adhaesit, vt in anchora.

Ἡδὲ) insuper.

Ἡδέλφισαι) amicus familiaris, et tamquam frater factus.

Ἡδυντὴν πίσσαιν) odoribus conditam picem, coquitur autem cum aqua, et aromatibus.

Ἡδυντὸν σεάρι) adeps in aqua, et aromatibus coctus, et aromata, et vnguenta odorifera.

* Olyrae.

Ἡμίο-

7 MS. D. omittit artic. τὴν et cod. Mosq. 8 δὲ αὐτὴ ὕδ.

MS. D. et cod. Mosq. 9 ἡδυντον, 5. Ald. dist. per comma. ἡδὺν τὸ σεάρι MS. D. 10 ἀρώμασι MS. D. et Ald.

11 ἀρώμασιν MS. D. et cod. Mosq. v. Hipp. II. 2. 9. Corn.

tem vocem *menuise*, quae ad verbum sonat minutias: et habemus prouerbum, cui hoc vocabulum adhibetur, quum dicimus: non es filius piscatoris; ignoras enim quid sit *menuise*. Quin etiam ἐψη-
τός, vt ex antiquis auctori-
bus docet Eustathius, voca-
batur edulium quoddam ex
minutis piscibus, videlicet
ἐξ ἀφύης, aut ἀθερίνης, vel
τριγλίδων, seu σπηιδίων, et
καρκινιδίων. s. t. Codex qui-
dam habet ἔψυτον, quae le-
ctio et a viris doctis proba-
tur. De hac etiam voce plu-
ra habet H. Stephanus. I.
Iunta et Aldus cum aliis vi-
tiose habent ἐψηλὸν pro ἔψη-
τον. Hesychius vero sic:
ἔψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον κα-
λεῖσι, ἄλλοι γλυκύ.

a. Foesius ad locum περὶ
ἐπικυήσιος, p. 52. 32. respici
ait, et ζείας dici pro ζέας.
Est autem tritici genus oly-
ra, et filigo dicitur. Hesy-
chius interpretatur, σίτε εἰ-
δος, aliis ὀλύρας.

a. Pro ἐγκαταπέπλεκται in
MS. ἐγκαταπέφυκεν. Sed
haec fortassis lectio ex se-
quenti versu irrepsit. s. t.

b. Scribe ὠκείωται. s. t.
Vide locum περὶ ἀγμῶν, p.
568. 42. vbi ἡδελφίσαι, ὡμοί-
ωται, καὶ κοινωνεῖ, καὶ συγγέ-
νειαν ἔχει exponit Galenus,
similitudinem, cognationem,
aut communionem et familia-
ritatem inter se habent.

c. Locus est de mul. L. II.
p. 288. 27.

^a 1 Ἡμίονον) ἥμισυ.

^e 2 Ἡμιτύβιον) ὀδονίσ παχέος μέρος.

³ 3 Ἡνα) κόψαι. Καὶ ἡνίων, τῶν κεκομμένων.

⁴ 4 Ἡοίας) τὰς πρώϊας.

⁵ 5 Ἡραχνιώκεν) λεπτοῖς ἅμα καὶ ⁶ πολλοῖς φλεβίοις, ὥσπερ ἀράχνης ⁷ ὑφάσματα ⁸ διαπέπλωκε.

⁹ 6 Ἡεμάδα) ἐξηρεῖσθαι, ἢ ἡεμόδα.

¹⁰ 7 Ἡσας) ἡδίσας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

^a 8 Θαλερόν πνεῦμα) θερμόν ὡς ἀπὸ ἡλίου. Παρὰ γὰρ τὸ θέρεσθαι γέγονε τὸ νομα.

Θέρετρον) τόπος ⁹ ἐν διατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος.

¹⁰ 9 Ἐμοι δὲ δέντρον γράφει.

¹¹ 10 Θημῶν) σωρός.

¹² 11 Θηρίον) τὴν τε ἔλμινθαι καὶ τὸ ἀγρίον ἔλκος, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται διὰ τόδε. Καὶ ὅπότεν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ ¹³ 12 ἀπορέων, σήπει καὶ μετεωρίζει. Ἐν μέντοι τῷ Περὶ χυμῶν, ὅθεν ¹⁴ 13 ἀλθαίνεται προειπὼν, ¹⁵ 14 εἴτα ἐν

¹ 1 ἡμίονον MS. D. et cod. Mosq. ² 2 ἡμιτύμβιον MS. D. et cod. Mosq. ³ 3 εἶναι MS. D. at in marg. ἡνα. ⁴ 4 ἡράχ-
νιώκεν MS. D. ⁵ 5 Hipp. 27. ⁶ 6 ὑφάσματι MS. D. et
cod. Mosq.

d. Vide Hipp. περὶ ἀφώ-
ρων, p. 293. 28.

e. Pollux L. VII. c. 16. ἡ-
μιτύμβιον, legit, intelligitque
vestem lineam Aegyptiacam,
σεδάριον a quibusdam dictam,
quocum consentit Aretaеus
de curat. morbb. diutt. L. I.
c. 3. et c. 4. Aristoph. in
Pluto 76. B. vbi Schol. σεδά-
ριον ῥάκος ἡμιτριβές, λινῆντι.
Καὶ Σαπφῶ, ἡμιτύβιον σα-
λάσσω. Ἡμιτύβιον, λινῆν
ἔνδυμα, ἢ συνδόνιον δίπροσσον.

f. Legendum puto διαπέ-
πλωκε. st. Consentit Foësius
et Charterius, at Aldus habet
διαπέπλωχεν. Ad locum re-
spici putat Foëf. περὶ ὁσέων
φύσιος, p. 63. 10.

g. Vide quae docte de hac
dictione commentatur Foëf.
p. 264.

h. Formatum est ab ἡθῶ
pro ἡθέω aut ἡθίζω, colo,
sacello.

a. Aldus habet Θαλερόν
πνεῦμα, μέγα καὶ δεδιωγμένον,
vide

Ἡμίονον) dimidium.

Ἡμιτύβιον) lintei crassioris pars.

Ἡναί) percutere, et ἡνίων, percutientium.

Ἡοίαις) matutinas horas.

Ἡραχνιώκεν) tenuibus simul, et multis venulis, cuiusmodi sunt araneorum telae, implicauit.

Ἡεμάδα) firmatum esse, innixum esse, vel aptatum esse.

Ἡσας) confueuisti.

PRINCIPIVM ☉.

Θαλερόν) calidum vt a sole, nam ab eo, quod est θέρεσθαι, hoc est, calefieri, nomen factum est.

Θέρετρον) locus ad commorationem aestatis idoneus, quidam θέντρον scribunt.

Θημών) aceruus.

Θηρίον) lumbricum, et faeuum vlcus, vt in libro de locis hominis, faeuum vlcus in corpus aduenit propter hoc, et quum aduenerit fanies defluens, putrefacit, et tumefacit, quum in libro de humoribus, vnde curatur, ante dixisset:

⁷ διαπέπλωχεν MS. D. ⁸ διαπέπλοχε cod. Mosq. et vulgg.

⁸ Θαλερόν vulgg. Θολερόν Corn. ⁹ ἐνθα διατρίβειν MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ ἀπορρέων MS. D. et cod. Mosq.

¹¹ ἀθαίνεται Aldus. ¹² εἶτε MS. D. et cod. Mosq.

vide infra, deinde autem seorsim venit θολερόν, θερμόν etc. quocum quaedam exemplaria consentiunt. At in MS. Dorvillii sequitur demum post τένομα, θαλερόν πν. Sic et θολερόν explicauit Schol. ad Hom. II. β. v. 266. θολερόν δακρὺ, θερμόν καὶ ἀκμαῖον, calidam ac vigentem lacrymam, quae magna vbertate ex oculis profunditur, nec siccessit, sed velut frondes ex arboribus promanat. Hefych.

exponit τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηραίνόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αἰεὶ θάλλον.

b. Hefychio dicitur θήμων, πᾶν τὸ σεσωρευμένον ὡς ἀχυρῶν ἢ πυρῶν, omnis rerum simul congestarum aceruus seu cumulus, vt acerum aut tritici.

c. Vide locum de locis in hom. p. 72. 42. et 46. et περὶ χυμῶν p. 114. 37. Vide et Corn. 30. 2. 25.

d. ἀπορέων scribe ἀπορρέων, H h

ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θηρίον ἐπὶ τῶν, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις
 συνιστάμενα δηλοῖ, τὰς ¹ ἑλμινθας δηλονότι, καὶ τὰς
 ἀσκαρίδας. Ὡς περ καὶ ὅταν εἴπῃ, ² Φθινοπώρων
 τὸ θηριῶδες, ἀπὸ τίνος τῶν εἰρημένων ὀνομάζει. Δο-
 κεῖ δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ φθινῶδες ³ ἕτως προσαγορεύειν. ⁴

⁴ Θλάσιν) ⁵ τὸν ἐμβρυοθλάσιν, ὅπερ καὶ ⁶ πίεσρον
 καλεῖται. Τὸ ὄνομα ⁷ ἐν πρώτῳ τῶν ⁸ γυναικείων.

⁹ Θλασπόσιος) ἀντὶ τῆς θλάσπεως τῆς ἕτως ὀνο-
 μαζομένης βοτάνης.

Θράνον) ⁸ δίφρον ἀφοδευτικόν.

⁹ Θολερὸν πνεῦμα) μέγα καὶ ¹⁰ δεδιωγμένον.

¹¹ Θράσσεται) νύσσεται, ¹² κεντᾶται.

¹³ Θρίξ) γράφεται ¹⁴ δὲ καὶ ¹⁵ τριξ. Τρίχας δὲ
¹⁶ καλεῖσιν οἱ θύται ¹⁷ ἐπειδὴν ¹⁸ φανῇ κατὰ τὰ σιμὰ
 τῷ ἥπατος ἐπὶ τῷ δεξιῷ λοβῷ φλέβιον ξενὸν, εὐθύ,
¹⁹ μέλαν.

²⁰ Θύη) θυμιάματα, ²¹ ἀρώματα.

²² Θύματα) θυμιάματα.

²³ Θυμβραΐαν) ἕτως ὀνομάζει τὴν θυμβραν.

Θύμη

- ²⁴ ἑλμινθας MS. D. ²⁵ Φθινοπώρων MS. D. et cod. Mosq.
²⁶ ἕτω cod. Mosq. ²⁷ θλάσιν manuscript Foes. ²⁸ τῷ ἐμ-
 βρυοθλάσιν MS. D. et cod. Mosq. ἐμβρυοθλάσιν Ald. ²⁹
 ἐκπίεσρον MS. D. ἐκπύεσρον cod. Mosq. ἐκπίεσρον Iunta.
³⁰ ἐν τῷ πρ. MS. D. ³¹ γυναικείων Ald. ³² θλάσπεως
 MS. D. ³³ διωγμένον cod. Mosq.

ρέων, vt legitur apud Hippo-
 cratem. Sed hoc quoque
 sciendum est, post διὰ τούτου
 non sequi continuo καὶ ὁπό-
 ταν ἀφίηται, sed tribus li-
 neis interiectis. s. t.

e. Foesius animaduertit le-
 ctionem Stephani in omnibus
 Galeni exemplaribus esse, et
 locum subindicari censet epid.
 L. II. p. 311. 23. vbi tamen
 θηριῶδες male legitur, aut
 locum epid. L. VI. aph. 13.

f. i. aut certe per Φθινοπώ-
 ρων vtramque lectionem sub-
 notare voluisse Galenum exi-
 stimandum est.

f. In Aldina immediate se-
 quitur γράφεται δὲ καὶ θρίξ,
 quod et Cornarius animaduer-
 tit. Vide infra θρίξ. Apud
 Hippocr. L. I. de mul. p. 259.
 49. p. 260. 30. legitur θλασ-
 πιος.

g. MS. Θράνον, ἀφοδευτι-
 κὸν θρόνον. s. t. Consentit
 Iunta

dixisset: Postea in aliis, tum *Θηρίον* dixerit, animalia in intestinis consistentia significat, lumbricos scilicet, et ascaridas, quemadmodum et quum dixerit autumnorum *τὸ Θηριῶδες*, ab aliquo dictorum nominat: videtur autem et aliquando *Φθινῶδες*, sic appellare.

Θλάσιν) Foetus infractorem, quod et *πίεστρον* vocatur, nomen in primo de morbis mulierum.

Θλασπόςσιος) pro *Thlaspis*, sic appellatae herbae.

Θολερὸν πνεῦμα) spiritus magnus, et impellens.

Θράνον) sedem vtriusque peruiam.

Θράσσειται) pungitur, stimulatur.

Θρίξ) scribitur et *τριξ*, pilos vocant sacerdotes, quum apparuerit in fimo iecinoris in dextra pinnulla venula angusta, recta, nigra.

Θύη) suffitus, odoramenta.

Θύματα) suffimenta.

Θυμβραΐαν) sic nominat fatureiam.

H h 2

Θύμβ

¹¹ *κωτάται MS. D.* ¹² *part. δὲ omittit MS. D. et cod. Mosq.* ¹³ *Θρίξ. Τριχὸς MS. D.* ¹⁴ *ὁ καλ. MS. D.* ¹⁵ *ἐπεὶ δ' ἂν Ald.* ¹⁶ *Φᾶναι Ald. Φανῇ Corn.* ¹⁷ *μελανῆν MS. D. cod. Mosq. et Ald.* ¹⁸ *ἀρωματικά MS. D.* ¹⁹ *Θυῆται MS. D. et cod. Mosq.*

Ἰντα et *Charter*. *ἀφοδευτικὸν* autem est qua vtuntur ad deliciendam aluum. In Ald. ed. haec glossa deest.

h. Conf. Foef. p. 271.

i. Suidas etiam *θράσσειν* exponit *νύσσειν*, Hesychius autem *ταράττειν*, *ἐνοχλεῖν*.

k. Videtur hoc nomine significari superior hepatis pars iuxta quam fibrae inter se dividuntur, quae *ἐρίξ* et *θρίξ* Galeno dicitur.

l. Hesychius eodem fere explicat modo, nisi quod *θύματα* pro *θύματα* ponit. *Θυήματα* vero ei sunt τὰ ἐπι-

φερόμενα ἄλφιστα εἰς θυσίαν, hoc est, mola qua in sacrificiis litabatur. Et Homero II. ζ'. v. 270. τὰ θύεα dicuntur τὰ θυμιάματα καὶ θυσίαι suffimenta et sacrificia.

m. Hippocr. L. II. de mul. p. 290. 14. habet *θύματα* pro odoramentis ad suffiendum idoneis et aromatis. Hesych. *θύμα, μύρον, ἄρωμα* explicat, at Foefius conii- cit in loco nostro legendum esse *θύματων*.

n. Apud Hipp. L. de nat. mul. p. 220. 24. legitur *θυμβρίην*.

° Θύμη) τῷ ἀπὸ Θύμων. ¹ Ἐθνὸς δὲ ἐστὶ ² τῷ
Θρακικόν.

³ Θώρηξις) οἰνωσις, ⁴ ἥτοι ἡ μέθη.

APXH TOT I.

^a Ἰδνῆται) λοξῆται, συνιζάνει.

^b ⁵ Ἰθαγενὲς) γνήσιον, ⁶ καθάπερ φησὶν ὁ ^c σο-
φός, ἀλλὰ ⁷ μεῖζον ⁸ ἰθαγενέσιν ἐτίμα.

⁹ Ἰκταρ) ἐγγὺς ¹⁰ παρὰ γέν τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ
δὲ τῷ Ἰπποκράτει ¹¹ ἐν δευτέρῳ τῶν ¹² γυναικείων, τὸ
τῆς γυναικὸς ¹³ αἰδοῖον καλεῖται.

¹⁴ Ἰλαίνεν) ^d διασρέφειν τὰς ὀφθαλμούς.

^e Ἰμερωθεῖσαι) ¹⁵ ἀντὶ τῷ, τῆς ἐπιθυμίας τυχεῖ-
σαι, ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

^f ¹⁶ Ἰνδικὰ) οἱ μὲν γράψαντες ¹⁷ ταῖς ὀνομασίας
τῶν Φαρμάκων, καθάπερ ¹⁸ Μενεδοεύς τε καὶ Ἀνδρέας
ὁ τῷ Χρύσαρος, καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκυρίδης ὁ Ἀλε-
ξανδρεὺς Ἰνδικὸν ὀνομάζουσι τὸ ¹⁹ ζγγγίβερι· πλανηθέν-
τες ²⁰ ἐκ τῷ τινὰς οἶεσθαι ῥίζαν αὐτὸ τῷ πεπέρεως ὑπ-
άρχεν.

¹ ἔθνος Ald. ² pron. τῷτο ignorat MS. D. ³ θόριξις
MS. D. et cod. Mosq. ⁴ ἥτοι ἡ ignorat MS. D. et cod.
Mosq. ⁵ ἰθαγενὲς vulgg. ⁶ καθάπερ φ. ὁ σ. haec ver-
ba ignorat MS. D. et cod. Mosq. pro σοφός ex coní. Corn.
Σοφοκλῆς. ⁷ μὲν cod. Mosq. ⁸ ἰθαγενέσιν MS. D.
et sic recte. ⁹ ἰκτάρη MS. D. ¹⁰ παρὰ τοῖς MS. D. et
cod. Mosq.

o. In MS. est θύμης. s. τ.

a. Vide L. I. de mul. p. 236.

13. Hesych. Ἰδνῶθη exponit
ἐκὰμφθη, ἐτανύθη.

b. Hesychius exponit αὐ-
τόχθων, γνήσιος. Idemque
apud Hom. ἰθαγενέσσι γνη-
στοῖς τέκνοις καὶ καθαροῖς, ἔ
ἐκ πατρὸς αἵματος exponit, hoc
est, genuinis et puris foeti-
bus, neque ex pellice ortis.

Est enim ἰθαγενής, vt expo-
nit Eustathius, γνήσιος, ὁ ἐκ
τῆς κατ' ἰθὺς, τετάρτης κατ' εὐθύ-
τητα νόμῳ γεννήσεως, καὶ μὴ
πλαγίως πῶς τῷ γένει ἐπεισ-
αγόμενος, genuinus foetus,
et qui recto ordine, aut legi-
tima generatione non oblique
in familiam accitus est. Post
ἰθαγενὲς verba vsque ad σο-
φός in Ald. desunt.

Θύμη) ex Thymis, gens autem est haec ex Thracia.
Θώρηξις) vinolentia, vel ebrietas.

PRINCIPIVM I.

Ἰδνεταί) obliquatur, in se residet.

Ἰθαγενὲς) ingenuum, ut ait sapiens; sed me aequè, atque ingenuos honorabat.

Ἰκταρ) prope apud Atticos. Apud Hippocratem verò in secundo de morbis mulierum, mulieris testiculus vocatur.

Ἰλαίνειν) distorquere, vel circumagere oculos.

Ἰμερωθεΐσαι) cum viro mistae.

Ἰνδικόν) qui scripserunt nomina medicinarum, ut Mnesthaeus, et Andreas Chryfaris, et Xenocrates, et Dioscorides Alexandrinus Indicum nominant Zingiberi, decepti ex eo, quod quidam putant ipsum piperis radicem

Hh 3

esse,

¹¹ ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Mosq. ¹² γυναικῶν Ald. ¹³ αἰδοῦν δὴ κ. Ald. ¹⁴ ἰλένειν Ald. nostram retinet Corn. v. 94. l. ¹⁵ Verba ἀντὶ τ. τ. ἐ. τυχεῖσιν desiderantur in MS. D. et in cod. Mosq. ¹⁶ Ἰνδικόν MS. D. ¹⁷ τῆς ὀνομασίας MS. D. ¹⁸ Μενεθεύς Ald. ¹⁹ ζυγγύβερι MS. D. ζυγγύβερι Ald. ²⁰ ὅτι ἐκ τῆ MS. D. et cod. Mosq. sed ὅτι delet Corn. quoque.

c. Per σοφὸν Homerum intelligit, apud quem haec exstant Odyss. ξ'. v. 203. sed Ἰθαγενέσιν ibi legitur, ut hic reponendum est. s. t.

d. Foefius mavult διαστρέφειν, quia ἰλαίνειν, oculis distortis et peruersis esse apud Hippocratem significat, vnde hoc verbum pro neutro est accipiendum, quod firmatur ex Polluce L. II. Ἰπποκράτης δὲ ὁ φθαλμὸν ἰλαίνειν φησὶ τὸν διάστροφον γενόμενον.

e. Hefychius explicat ἰμεί-

ρεται, ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ. Locus est in Hipp. de mul. L. I. p. 239. 27.

f. In MS. Ἰνδικόν, quod malim, nam et postea sequitur. s. t. Hippocrates in secundo de morb. mul. prope finem haec verba habet. Indicum (quod Persae piper vocant, et in hoc est rotundum, quod vocant, Myrtidanum,) cum lacte etc. Vide etiam infra in dictione μυρτιδανόν, et dict. σρογγύλον. I. Locus est de mul. L. II. p. 288. 28.

ἀρχειν. Ἀλλὰ ¹ Διοσκουρίδης ὁ Ἀναξαρχβεὺς σαφῶς διώρισέ τε καὶ ἀπεφίνατο περὶ ² ζιγγιβέρεως καὶ ³ πεπείρεως. Ὁ τοίνυν Διοσκουρίδης ὁ νεώτερος ὁ γλωττογράφος, φυτὸν εἰνά φησιν ἐν Ἰνδία παραπλήσιον τῷ τῆς πεπείρεως, ὃ ὁ καρπὸς ὀνομάζεται μυρτίδανον, ὅτι μύρτῳ ἔοικεν.

⁸ ⁴ Ἰνέει) κενῶι. Καὶ ⁵ ἰνηθμός, κένωσις. ⁶ Καὶ ⁷ ἰνεῖται, κενῶται.

⁸ Ἰξάλην) ^h τελεία αἰγὸς δέρμα.

ⁱ Ἰξία) κισσοί.

^k Ἰξιν) εὐθυωρίαν ἢ ⁹ ἀφίξιν.

^l ¹⁰ Ἰξίον) φύλλον τῆς λευκῆς χαμαιλέοντος.

^m Ἰξύας) ¹¹ τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχυίων καὶ τῆς ὀσφύος.

ⁿ ¹² Ἰπος) ἡ πόσις, ἐν μοχλικῷ.

^o ¹³ Ἰππόφρεως) τῆτο ὃ μόνον ἰπποφραὲς ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ κνάφον καὶ ¹⁴ σύβον.

^p ¹⁵ Ἰσαάλην) διφθεράν, δέρμα.

Ἰσεν-

¹ Δ. τε ὁ Ἀναξαρχβὲς MS. D. et cod. Mosq. δὲ Ald. quod Corn. delet. ² ζιγγιβερέως MS. D. ³ πεπείρεως Ald.

⁴ ἰνέοι MS. D. ⁵ ἰενι ἰθμός MS. D. et cod. Mosq. ⁶ haec usque ad finem desunt in MS. D. v. 30. 2. Corn.

⁷ ἰενιῖται MS. D. et cod. Mosq. ⁸ ἰξάλην MS. D.

g. Apud Erotianum scriptum est ἰνηθμός, sic et apud Hippocratem cum alibi, tum ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν καθ' ἀνθρ. aliquot locis. s. t. Hefych. quoque ἰνηθεῖσα explicat per καθαρθεῖσα et κενωθεῖσα.

h. Repone τελείας ex Erotiani p. 190. s. t. Cf. Hom. Il. δ'. v. 105.

i. Pollux L. IV. c. 25. ἰξίαν quoque κισσὸν appellat ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων συτροφῶν, et Hefych. quoque per κισσὸν explicat,

κισσὸς inquit πάθος τι περὶ τὸ σῶμα ὅπερ τινὲς ἰξίαν καλεῶσιν, ἄλλοι κισσόν.

k. Vide Foef. p. 284.

l. Ἰξίς φύλλ. s. t. Diosc. L. III. c. 10. ἰξίς χαμαιλέον λευκός, διὰ τὸ ἐν τίσιν τόποις ἰξὸν εὐρίσκεισθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτῶν. V. Plin. L. XXII. c. 18. Quaedam exempl. in loco nostro ἰξίων et φυλλῶν legunt. Alia ἰξίον, sed φύλλα pro φύλλον habent. Meliora autem Foefio videntur, quae ἰξίς et φύλλ. legunt.

m. Vide Foef. p. 284.

n. Lo-

esse, sed Dioscorides Anazarbaeus aperte distinxit, et definiuit de zingibere et pipere. Dioscorides igitur iunior, qui linguas scripsit, stirpem esse ait in India similem stirpi piperis, cuius fructus appellatur Myrtidanum, quia myrto similis est.

Ἰνέει) euacuat, et ἰνῆθμος, euacuatio, et ἰνῆται, euacuatur.

Ἰξάλην) perfectae caprae corium.

Ἰξία) varices.

Ἰξιν) rectum progressum, vel accessum.

Ἰξιον) folium albi chamaeleontis.

Ἰξύας) pars, quae est inter vertebrae coxarum, et lumbum.

Ἰπος) potio in curatione ossis luxati.

Ἰππόφαιως) hoc non solum lappago nominatur, sed et carduus, et stybum.

Ἰσαάλην) pellem caprae, corium.

H h 4

Ἰσεύς-

ἄφεξιν MS. D. ¹⁰ ἱξίς φύλλα MS. D. et cod. Mosq.

¹¹ τὸ μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ τῶν ισχίων MS. D. et cod.

Mosq. ¹² ἵππος MS. D. ¹³ ἱππόφειω MS. D. et cod.

Mosq. ἱπποφείως Foef. ἱπποφείον, εἶδος βοτάνης ὀνομάζεται δὲ καὶ Chart. ¹⁴ εἰσβόν quidam. ¹⁵ ἱξάλην

Chart.

n. Locus ille Foefio laborare videtur, quum Ἰπος non legatur in mochlico, ipsique videtur locum de art. Galenus indicare p. 621. 53. et Ἰπῶσιν, hoc est, pressum aut pressuram, onus ac velut lignum, quo mures opprimuntur, quod etiam Ἰπὺς Hesychio dicitur τὸ ἐμπύπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.

o. MS. ἱππόφειον, εἶδος βοτάνης. Ὀνομάζεται δὲ καὶ κν. etc. st. Dicitur et ἱπποφάεις, ἱπποφάνεις, et ἱππόφουον Theophrasto, Plinio Hippo-

phyes, L. XXI. c. 15. Hippophaes L. XXII. c. 12.

p. Pro Ἰσαάλην suspicor legendum ἱξάλην, Hippocr. περὶ αἱμῶν, ἱξάλην δ' αἰγὸς χρηὶ ὑποτετάθαι. Vbi Galenus εἰτ' αἰγὸς δέρμα προσαγορεύεται ἱξάλη, εἴτε κατ' ἄλλα τινὸς ὑποφάρεσθαι δύναται τῆνομα, περιττὸν ἐν τῇδε τῇ διδασκαλίᾳ ζητεῖν. Habes et apud Erotianum ἱξάλην supra p. 190. l. 1. At enim quum praecefferit initio huius paginae ἱξάλην, eodem modo expo-

expo-

^a ¹ Ἰσενύεσαι) ἰσάζεσαι, μεσήλικες ἔσαι.

^r ² Ἰσχαλέαι) ἰσχυαί. Καὶ ³ ἰσχαλέον, τὸ ἰσχόν.

^s Ἰχθυήματα) λεπίσματα φλοιῶν.

^a ⁴ Ἰχθύην) ⁵ ῥίνης ⁶ θαλαττίας δέρμα ξηρόν. Δύ-
ναται δὲ καὶ τὸν σιδηρεὺν ὄνυχα δηλεῖν, ⁶ ὥπερ εἰς τὰς
⁷ ἐμβρυοελκίας καὶ ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν
πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

^a ⁸ Καθαπτόμενοι) αἰδανόμενοι σφοδρῶς.

^b Καθετῆρι) τῷ τρεπτῷ μοταρίῳ, ἀπὸ τῆς καθε-
ταί, ἐν ⁹ δευτέρῳ ¹⁰ γυναικείῳ; ¹¹ μοτὲν ¹² ὁμόλῳν
καθετῆρι.

^c Κακαγγελίη) κακοῤῥημοσύνη, κακολογία.

^d ¹³ Κακοήθεα) κακοήθη.

Κακο-

¹ Ἰσενύεσαι MS. D. ἰσενύεσαι Ald. ² ἰσχαλαῖαι MS. D.
ἰσχαλαία Ald. ³ ἰσχήλου MS. D. ἰσχηλίου cod. Mosq.
ἰσχνόλου Ald. ⁴ ἰχθύης MS. D. ⁵ ῥίνης θαλαττίας
MS. D. θαλάττης Ald. ⁶ ὥ περὶ MS. D. ὥ περὶ τὰς
ἐμβρυοτομίας χρ. cod. Mosq.

expositum, quo apud Erotia-
num, quorsum hic repetere-
tur, praefertim quum hic non
sit propria eius fedes? Certe
si ἰσάλην legi non posse pro
certo habeamus, verisimile
esse dicemus ἰξάλην primo
quidem ob diuersas explica-
tiones bis positum, postea
vero alterum horum vocabu-
lorum in ἰσάλην deprauatum.
Nec tamen quidquam pronun-
tio. s. t. Nonnulli ἰξάλην scri-
bunt, sed Foessio videtur Ga-
lenus per hanc diuersam scri-
pturam variam loci de fract.
p. 566. 2. lectionem indicare
voluisse.

q. Foessio magis placet cum
Varino et Iunta ἰσενύεσαι le-
gere, ex loco de mul. L. II.
p. 265. 4. vbi falso est ἴσαι νῦν
ἔεσαι.

r. Hesychius interpretatur
λεπτόν, ξηρόν, ἰνώδες.

s. Sic apud Hippocr. περὶ
ἐλκῶν p. 515. 6. 7. 8. 9. ἰχ-
θυήματα τῷ λώτῃ corticis loti
arboris ramenta occurrunt.

t. MS. θαλαττίας, et me-
lius. s. t. Locum περὶ ἐπικνή-
σιος p. 48. 34. indicari censet
Foessius atque ἰχθύην idem
cum ὄνυχῃ esse existimat, de-
sumta similitudine ab hamo
piscatorio, vnde vnguem aut
vincum

Ἰσεύσσαι) adaequantes, mediae aetatis existentes.

Ἰσχαλέαι) tenuēs, et ἰσχαλέον, tenue.

Ἰχθυήματα) squamulae corticum.

Ἰχθύν) squatinae marinae pellem aridam: potest etiam ferreum vnguem significare, quo in extractione, vel sectione infantis immaturi adhuc in vtero existentis vtimur, propter squamarum piscis similitudinem.

PRINCIPIVM K.

Καθαπτόμενοι) sentientes vehementer.

Καθετήρι) tortili linamentó vulnerario, ab eo, quod demittatur in vulnus, in secundo de morbis mulierum, in vulnus indere tortile linamentum ex linteis factum.

Κακαγγελίη) maledicentia, procacitas.

Κακοήθεια) maligna.

Hh 5

Κακο-

⁷ ἐμβρυελ. del. in Ald. καὶ ignorat MS. D. ⁸ καθαπτο-
 μαινοι Iunta. ⁹ δευτέρῳ τῶν MS. D. ¹⁰ γυναικῶν
 Ald. ¹¹ μοτῶ MS. D. cod. Mosq. et Chart. ¹² ὠμολί-
 νῳ καθετήρ MS. D. et cod. Mosq. ὁμολίνον Ald. ¹³ κα-
 κοήθης Ald.

vncum ferreum intelligit, quem pollici affigi iubet ad extrahendum foetum.

a. Repone αἰθανόμενοι, legitur tamen in vulgg. editt. vt hic. s. t. Inprimis haec vox de phreniticis vsurpatur, qui ad strepitus tumultuantur aut perturbantur. Cornarius laudat Protr. 87. 29.

b. Aliud instrumentum chirurgicum etiam sic appellatur, de quo Galen. meth. med. L. V. p. 86. 38. et 87. 47.) MS. μοτῶ. Est autem μοτάριον diminutivum ἀπὸ τῆ μοτῆ, sicut habes μοτῆς supra pag. 466. Sed scien-

dum est in vulgg. editt. Hippocratis legi, μοτῆν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ. s. t. Iunta in margine hoc quoque notauit.

c. Apud Hipp. in L. περὶ τέχνης p. i. v. 8. obseruante Foefio est καταγγελίη, et sic legitur quoque apud Phaou-
 rinum h. v.

d. Suspectus mihi est hic locus, quis enim putet Gale-
 num vocem Hippocratis eadem voce, mutata dumtaxat terminatione, explicaturum fuisse? s. t. Foefius emendat κακήθεια. Sic enim κακήθεια τὰ πικρήνια dicuntur Hipp. L. II. de mul. p. 276.

^e ¹ Κακοσινώτατα) ² ἐπιβλαβέστατα.

^f ³ Καλλιφύτον) ὅπερ καὶ καλλίτριχον καὶ ἀδιάντον ὀνομάζεται.

^g Καλλιωνύμῃ) ἰχθύος τινὸς ἕως ὀνομαζομένης.

^h Κάμμορον) τό, τε τῇ ⁴ σμικρᾷ καρίδι ἑοικὸς ζῶον, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τῷ τῶν ῥιζῶν ὁμοιότητος, τὸ ἀκό-
νιτον. Ἀλλὰ ἑδέτερον αὐτῶν ⁵ ἀκῆσαι δυνατόν, ἐν τῷ
Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον. ⁶ Καυσομένων, παρα-
λαμβανομένων τῶν καμμόρων. ⁷ Ὄθεν καὶ ¹ ⁷ Ἐρωτιανὸς
ἐ μόνον αὐτὸ τὸ ζῶον κάμμορον, ἀλλὰ καὶ τὸ περιέ-
μενον αὐτῷ βρύον, ἕως ὀνομάζεσθαι φησι. ⁸ Ζήνων δὲ
ὁ ⁹ Ἡροφίλειος τὸ ¹⁰ κώνειον. Ζεῦξις δὲ, Φάρμακον
¹¹ ψυκτικόν.

^k ¹² Κακόνια) ὀρθοὶ καὶ προσηλαμένοι τὰς γαστέρας.

^l ¹³ Κάρικον) καρικόν τι ¹⁴ ἔδεσμα ἕως ὀνομάζει,
καὶ ¹⁵ τὴν σκευασίαν ἐν τῷ Περὶ ἐλκῶν γράφει.

Καρυ-

¹ κακοσινώτατος MS. D. et cod. Mosq. ² ἐπιβλαβέστατος
MS. D. et cod. Mosq. ³ καλλιφύτα Ald. ⁴ μικρᾷ MS.
D. ⁵ ἀκῆσαι MS. D. ⁶ καυσομένων MS. D. et cod.
Mosq. ἐπὶ τῶν καυσ. forte Corn. ⁷ Ἐρωτιανῶν Ald.

32. maligna menstrua, mali-
moris, et parciora quam an-
tea, in vteris transuersis et
obliquatis.

e. MS. κακοσινώτατος, ἐπι-
βλαβέστατος. Inuenio autem
κακοσινώτερον in libro περὶ
ἀγμάτων p. 577. 3. st.

f. Recte emendat Foësius
καλλιφυλλον, quod est adianti
genus trichomanes dictum,
de quo epid. L. VII. p. 361.
29. cf. Galen. de comp. me-
dic. fec. loc. L. II. c. 2.

g. Vide Xenocrat. de alim.
ex piscib. c. 9. et Glossar. no-
strum in Xenocr. in voce ἑ-
ρανοσηνός.

h. Scribitur etiam κάμμα-
ρον et κάμαρον. Vide Dioscor.
L. VI. c. 7. et L. VII. c. 77.
Nicanor. in Alexiph. v. 41.
Plin. H. N. L. XXVII. c. 3.
v. Corn. 30. 2. 14.

i. Hoc ego non inuenio in
Erotiano, codex Aldinus ha-
bet Ἐρωτιανῶν * cum asterisco.
Aliqui MSS. Ἐρωτιανός. Ali-
qui Ἐρωτιανός, vt etiam
Henr. Stephanus. Germani-
cus Ἡρόφιλος. I. Foësius
quoque vel Erotion, vel He-
rophilus legi iubet.

k. Legitur quidem κακό-
νια, et apud Erotianum supra
p. 210. sed eadem opera hunc
et

Καικοσινώτατα) nocentissima.

Καλλίφυτον) quod et capillus Veneris, et adiantum nominatur.

Καλλιωνύμει) piscis cuiusdam sic vocati.

Κάμμορον) et animal paruae scillae simile, et aconitum, ab eo quod illius radices sunt huius animalis similes, sed neutrum horum intelligi potest in libro de locis hominis, inflammatis assumpto cammoro, vnde Erotianus non solum ipsum animal cammoro, sed adhaerentem ipsi muscum, sic vocari ait: Zeno autem Herophylus cicutam: Zeuxis autem medicinam refrigerantem.

Κακόνια) qui rectis et promissis ventribus sunt.

Καρικόν) edulium quoddam ex nucibus sic nominat, cuius et confectionem scribit in primo* libro de vlceribus.

Καρυ-

* Delenda est haec dictio primo, quum nec etiam in Grr. codd. inueniatur. I.

⁸ Ζώνη MS. D. et cod. Mosq. Ζέγων Ald. ⁹ Ἡρόφιλος MS. D. et Ald. Ἡρόφιλος cod. Mosq. ¹⁰ κώνιον MS. D. ¹¹ ψυκτόν cod. Mosq. ¹² κανόνια MS. D. et Corn. ¹³ κάρυον MS. D. cod. Mosq. et MS. St. ¹⁴ ἔδεσμα deest apud Ald. ¹⁵ σύνθεσις σκευασίας & κ. MS. D. et cod. Mosq. σύνθεσιν τινα vel καρικόν τι ἔδεσμα Corn.

et illum locum emendandum puto ex vet. cod. in quo κανόνια legitur. Quae vox secundum Alphabeti seriem locum suum hic habet; quod tamen parum me mouet. At hoc potius ad probandam hanc scripturam me impellit, quod Anthol. epigr. Graec. L. II. legitur in Nicaearchi epigrammate, — — γέγονον δ' ὀρθότερος κανόνος. Pro προεσαλμένοι autem videndum, num legendum sit προσεσαλμένοι, quod participium habemus infra in voce, σκελιφρός, εἰφραῖ et ὑποξύρας.

ST. Hanc lectionem laudat quoque Iunta. Foessio κανονία dici videntur proceri et magni, quorum proceritas reliquis canon esse possit, et veluti ad regulam directi et exacti. Corn. 24. 2. 49.

1. καρικόν) καρικόν τι ἔδεσμα ὀνομάζει, est in Aldino. In Germanico autem et aliis, vti Stephanus edidit, sed iudicio meo non recte: in libro enim de vlceribus, medicamento cuiusdam efficacis καρικῆ appellati confectio describitur, non edulii: arbitror ergo legendum καρικόν φάρμακον

^m Καρυκοειδέα) ¹ ὕφαιμα. Καλῆσι δὲ ² αὐτὸ ἰδίως εἰ ³ ἰατροί.

⁴ Καρύκη) Λύδιον ἔδεσμα ποικίλον, ἐξ αἵματος σκευαζόμενον.

⁵ Καρχήσιον) ⁶ τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἰστίῳ τῷ ⁷ ἔχοντι τροχηλίαν. Καὶ καρχήσιοι, ⁸ ἐπ' αὐτῷ κάλοι οἱ τεταμένοι.

⁹ Καταβλακεύειν) κατολιγωρεῖσι.

^p Κατάβλημα) περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τῷ ⁹ σύγγειν τὰ ὑποκείμενα.

^q Καταγυιοῖ) εἰς ἔσχατόν ἀχρηστίας ἢ ἀδυνείας ἀγει.

Κατακορέα) καλεῖ ¹⁰ μὲν ἔτως καὶ ¹¹ τὰ τῆς ἀκράτεως διαχωρήματα. Καὶ σήθεα κατακορέα, τὰ τῷ τοιούτῳ χυμῷ γεννητικά. τινὲς μὲντοι τὰ λάσια ¹² ἤκεσαν. Ἀλλὰ καὶ κατακορεῖς ἄνθρωποις ὁμοίως ὀνομάζει. ⁵ Φάρμακον μὲντοι κατακορεῖς, ἢ διὰ τὸν κενόμενον ὑπ' αὐτῷ χυμὸν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χροάν. Ονο-

¹ ὕφασμα Ald. ² αὐτὰ MS. D. et cod. Mosq. ³ ἰητροί MS. D. et deinde addit Γδ'. conf. cod. Mosq. ⁴ καρυκή cod. Mosq. καρύκη δὲ Ald. κάρυον MS. St. ⁵ καρχήσιος MS. D. ⁶ τὸ ἐπ' MS. D. et cod. Mosq. et Corn.

μάκον τι ἔτως ὀνομάζει, vt illic habetur. I. Huius compositionis aut vnguenti apparatus Hipp. L. de vlcer. describit, p. 515. 27. Pro ἔδεσμα autem σπένδασμα aut ἄλειμμα aut aliud quid tale ex Foessio reponendum. Nonnulli scribunt καρυκὸν, a nucibus dictum, sed falso, nam nulla hic fit nucum mentio.

m. Ex his duabus glossis vnicam facere iubet Foessius, et per καὶ coniungere, καὶ καρύκην Λύδιον. Hesychio

exponitur καρύκη, περίεργος ζωμός. Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκεῖμενον, ἀφ' ὃ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Suidas scribit βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστηκός, καὶ αἵματος. Et εἶδος ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον, vnde καρυκεύειν τὸ ταράττειν. Idem dicit καρύκην ἔφημά τι ἐκ πολυτελῆς σκευασίας συγκεῖμενον.

n. Vide Foef. p. 311.

o. He-

Καρυκοειδέα) sanguinea, vocant autem id proprie medici.

Καρύκη) Lydium edulium varium ex sanguine confectum.

Καρχήσιον) in summo velo habens rotulam, καρχήσιοι in ipso funes extenti nominati.

Καταβλακεύειν) parvipendunt.

Κατάβλημα) indumentum data opera factum ad tegendum subiectas partes.

Καταγυίοι) ad extremum inutilitatis, vel imbecillitatis ducit.

Κατακορέα) vocat sic et nimis biliosa excrementa, et pectora κατακορέα, talis humoris generatiua: quidam pilosa intellexerunt, sed et κατακορέες ἄνδρες similiter nominat: pharmacum quidem κατακορές, vel propter euacuatum ab ipso humorem, vel propter proprium colorem:

⁷ ἔχει δὲ MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁸ ἐπ' αὐτῆς καλεῖται MS. D. et cod. Mosq. ⁹ σφύγγειν Foef. ¹⁰ μὲν ἔτω καὶ MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς MS. D. et cod. Mosq. vel τῆς ἀκράτης χολῆς, vel ut Corn. et alii nobiscum. τὰ ἄκρατα χολῆς δ. Ald. ¹² ἦκασαν MS. D.

o. Hefychius καταβλακεύειν, καταβλακῆν, ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως. In mochlico p. 508. 11. substituitur κατοκνεῖν, pigrari et segniores esse in aliquid agendo.

p. Circumiectum data opera vinculum aut amiculum, ad ea quae subiecta sunt constringenda, hic notatur. Vide L. de arte p. 604. 40. ex quo loco Foefius pro σφύγγειν substituit σφύγγειν.

q. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 77. 10.

r. MS. τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς. At in vulgg. edit. τὰ ἀκρατοχολῆ. s. r. Conf. Foef. p. 315. qui multa loca egregie de hac voce congeffit.

s. κατακορέα χολήν, since-ram bilem in hepatis morbis dicit Aret. de morb. diut. L. I. c. 13. unde κατακορές φάρμακον erit eiusmodi medicamentum, meracam admodum bilem deliciens.

Ὀνομάζει δὲ καὶ διψαν πᾶ κατακορῇ, τὴν ἥτοι διὰ τὸν τοιῶτον χυμὸν γεγонуῖαν σφοδρᾶν, ἢ εἰς ἄκρον ἐπιτεταμένην, ὥσπερ ἔν καὶ ἑκλύειν, κατακορεῖν.

¹³ Κατακέρην) τῷ ⁴ ξηρῷ τὴν τομήν. Οὕτως ἄμενον γράφειν ὁ Διοσκουρίδης ⁵ Φησὶν ἔ κατὰ κορυφὴν ⁶ κερηδέην τομήν, καὶ τὸ ⁷ κείρειν ἐντεῦθεν. Καὶ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἢ ⁸ κεριζομένη ἐλάτη, ἀντὶ τῆς τεμνομένης.

⁹ Κατακρέειν) κατασχίζειν.

Καταλείφειν) καταχρίειν.

¹⁰ Καταμύσας) καθίει ἕνεκα τῷ ζητῆσαι. Γέγονε γὰρ ἢ λέξις παρὰ τὸ ματεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ καταματῆμενος.

¹¹ Καταναισιμῆται) καταναλίσκεται.

Κατά-

¹ καὶ εἰς ἄκρον MS. D. ² ἐκλύειν Ald. voces ὥσπερ ἔν καὶ ἐκλύειν delet Corn. ³ κατακορεῖς MS. D. κατὰ κερὴν diuifim Iunta et Corn. ⁴ ξηρῷ MS. D. om. τῷ. ⁵ Φησὶν τὴν κατὰ vulgg. Corn. inserit vocem δῆλονότι.

t. Foefius dat diuifim κατὰ κερὴν, cui videtur Galenus per κερὴν non tam comae per nouaculam rasuram, quam cultri tonforii sectionem ex Dioscoride significare velle. Locus est de medico, p. 13. 43. vbi pro κατακρέειν, κατὰ κερὴν legiffe Galenus videtur.

u. Id est, tonfilis, quae attonderi solet, et deputari, sic Theophr. de hist. plant. L. II. c. 2. κεριζομένη κυπάρισσος, cupressus tonfilis, aut caedua, quae succisa regerminat. V. Plinius H. N. L. XVI. c. 33.

x. Foefius interpretatur, scalpellum adigere aut defigere, cutem pertundere, ac scalpello discindere, et laudat loca ex L. de vlcer. p. 516. 46. et 47. et περὶ λητρεῶ p. 13. 43. et 45. quo in extremo loco interpp. scarificare dixerunt, ex quo coniicit eos κατασχάζειν pro κατασχίζειν legiffe.

y. MS. καταμύσας, sed non sine manifesto mendo. Nam μῶσθαι significat ζητεῖν, a quo imperatius μῶεο, quo vtitur Epicharmus in hoc versu, ὦ πόνηρε μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς. Quare nescio

colorem: appellat autem, et sitim quodam in loco *κατακορεῖ*, quae siue propter talem humorem facta est vehementior, vel ad summum intensam, sic igitur, et eneruare *κατακορεῖν*.

Κατὰ κέρην) nouaculae tonsuram, sic melius est scribere, inquit Dioscorides, *κατὰ κορυφὴν κερηδέν τμήν*, id est, in vertice puellarum tonsuram τὸ κείρεν, id est, tondere, hinc et apud Theophrastum *κεριζόμενοι*, id est, tonsa, abies profecta.

Κατακρέσεν) diffindere, vel discindere.

Καταλείφειν) illinere, vel inungere.

Καταμώσας) qui demisit causa quaerendi, facta enim est vox a quaerendo, quemadmodum et qui quaeritur.

Κατανεσιμέται) consumitur.

Κατά-

⁶ *κεριδίην MS. D. et cod. Mosq.* ⁷ *κέρην MS. D.* ⁸ *κοριζομένη MS. D. et cod. Mosq.* ⁹ *κατακρόνειν MS. D.* ¹⁰ *καταμώσας Chart.* ¹¹ *κατανεσιμέται MS. D. et Ald.* *κατανεσημέται cod. Mosq.*

nescio quid sibi velit Galenus dum hoc participium *καταμώσας* a *ματεύειν* deducit: nam ab hoc esset *ματεύσας*, et in compositione *καταματεύσας*, non *καταμώσας*. At infra μάτος explicat ἡ ζήτησις, et *ματίσαι* itidem ζητεῖν. ST. Ex Foesii quoque sententia *καταμάσας* legi potest, a μάσσω, quod est, palpo et attrecto, vnde et μάσσαι est Hesychio ζητεῖν, et *μασσᾶσθαι ἐφάψασθαι*, attrectare, aut explorando inuestigare, et attrectando explorare. Quae omnia a μάω de-

duci videntur, vnde etiam *καταμώσας* erui potest. *Καταματέμενος* autem expressum videtur ex L. *περί τῶν ἐντὸς παθῶν*, p. 192. 30. vbi tamen *καταματεύμενος* legitur, aut p. 194. 48, vbi etiam *καταματτόμενος* est. Pro quo forte quaedam exemplaria *καταμώσας* adscripserunt.

z. Vide L. *περί ἀδένων* p. 56. 37. Hesychius *ἀνασιμέν*, *δαπανᾶν*, *ἀναλίσκειν* exponit, et *ἀνασιμώματα ἀναλώματα* expensas, impensas, sumtus. Suidas etiam *αἰσιμῶ* per τὸ *καταναλίσκω* interpretatur.

Κατάσχημα) ^a τὸ οἶον κατασήμεγμα καὶ ¹ ἀποσκήμα, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν. Καὶ ² κατασῆσαι, τὸ ³ ἀποσκήψαι.

Καταφρονέοντα) ^b τὸν ⁴ ἀνετέως αἰσθανόμενον, ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

^c ⁵ Κατάχλοα) ἀγαν χλοώδη.

^d ⁶ Κατιαλλόμενα) συνδεδεμένα.

^e ⁷ Κατηνόει) ἐσωφρόνει, ⁸ ἡδάνετο.

^f Κατεπλήσσετο) ⁹ ἀποπληκτώδης ¹⁰ ἐγίνετο.

^g Κατηβολίσι) ¹¹ περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν.

^h ¹² Κατήρητο) καθεισῆκει, ἐσωφρόνει.

ⁱ ¹³ Κατ' ἡτρεῖν) ¹ τὰ κατὰ τὴν ¹⁴ χειρουργίαν.

^k ¹⁵ Κατοπτῆρι) τῷ καλεσμένῳ ¹⁶ ἐδωδιασολεῖ ὥσπερ γε καὶ ¹⁷ δίοπτρα, ὃ ¹⁸ γυναικῶν διασολεύς.

Κατω.

¹ ἀπόσκημα MS. D. cod. Mosq. et Ald. ² κατασῆ MS. D. cod. Mosq. et Ald. ³ ἀποσκήπτου Ald. ⁴ ἐνέτει MS. D. ἐν ἔτει cod. Mosq. et Ald. ⁵ κατὰ τὰ χλόα MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁶ κατιλλόμενα vulgg. ⁷ κατενόει MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁸ αἰσθάνετο Ald. ⁹ ἀποπλεκτώδες MS. D.

a. Tota lectio Foefio suspecta videtur, quia neque L. II. epid. legatur, et pro ἀπόσκημα, ἀπόσκημα quidam legant. Idem κατασῆσαι exponit decumbere, delabi. Est et κατασῆσαι sistere, reprimere, moderari, vt κατασῆσεσθαι sisti, retundi, moderari, reprimi, quod de bile dicitur L. I. de mul. p. 241. 14. quae medicamento refrigerante et adstringente reprimitur.

b. MS. τὸν ἐν ἔτει αἰσθανόμενον. Ego τὸν ἀνετέως αἰσθανόμενον malim. s. t. Vide prorrh. L. II. p. 418. 19. καταφρονέειν autem de mentis et sensuum integritate resti-

tuta dicitur Hippocrati, et resipiscere ad seque redire significat, in his qui sensibus capti, sibi restituuntur L. περὶ γυν. φυσ. p. 214. 19.

c. Locus Foefio indicari videtur ex epid. L. VII. p. 356. 1. vbi tamen κατάχολα legendum esse coniicit.

d. Hanc glossam refert Foefius ad L. III. epid. ft. pest. p. 422. 48. suspecta tamen ipsi videtur scriptura; vnde κατιλλόμενα aut κατιλλόμενα substituit, ab ἰλλῶ aut ἰλλῶν, quod est δεσμεύω, vincio, igitur in loco laudato voces κατιλλόμενα, vinctae, colligatae,

Κατάσκημα) confirmatio, et animaduersio, in secundo de morbis popularibus, et κατασῆσαι animaduersere.

Καταφρονέοντα) remisse sentientem, in maiori de praedictione.

Κατάχλοα) valde virentia.

Κατιαλλόμενα) colligatae.

Κατηνόει) resipiscebat, quasi expergiscebatur.

Κατεπλήσσετο) stupidus factus est.

Καταβολίσι) circularibus initiis paroxysmorum.

Κατήρητο) placidum, et temperantem reddebat.

Κατ' ἰητρεῖον) ad chirurgiam pertinentia.

Κατωπτῆρι) eo instrumento, quod ἐδροδιασόλην, id est, sedem dilatans vocant, vt et διόπτρα instrumentum, quo mulierum naturale dilatatur, et inspicitur.

Κατω-

¹⁰ ἐγένετο MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ περιοδικεῖν MS. D. ἀρχῶν Ald. ¹² κατήρητο MS. D. ¹³ κατ' ἰητρίον MS. D. ¹⁴ χειρουργίαν MS. D. ¹⁵ καταπτῆρι MS. D. κατωπτῆρι St. Iunta et Ald. ¹⁶ ἐδροδιασόλην MS. D. et cod. Mosq. ¹⁷ διόπτρα MS. D. ¹⁸ γυναικείος MS. D. et cod. Mosq.

gatae, praepeditae, et ex destillatione interceptae sunt.

e. Vide epid. L. V. p. 339.

8. vbi tamen κατενόει legitur.

f. Foefius habet κατεπλέσσετο ex operarum errore.

g. Καταβολῆσι mauult Foefius cum Varino, quia Budaens καταβολήν pro accessionis principio dici Gale-
no annotat.

h. Fortasse rectius scriberetur, κατήρυτο, aut κατήρυτο. s. t. Κατηρτίζεσθαι autem dicitur proprie de luxatis artubus, quae sibi restituntur, et in locum suum reconduntur, vnde translate epid.

L. I. aegr. 8. de redeunte ad se ex mentis perturbatione dicitur. Sic et de studio animi emendandi vsurpatur in SS. tabulis N. F. Gal. VI. 1.

i. Vide L. κατ' ἰητρεῖον p. 666. 52. epid. L. I. p. 353. 11.

k. Speculum ani et matricis chirurgi vocant. Vide Hipp. de fist. p. 517. v. 44. et de haemorrh. p. 520. 46. Paulo ex Leonide L. VI. c. 78. διόπτριον dicitur instrumentum, quo sedes dilatatur, quodque ἐδροδιασόλης vocatur, quo etiam ad finem muliebrem diducendum utebantur.

¹ Κατωμοσαδέω) ὑπακυστέον κόμης, ὥσπερ Κατωσωσιλέω.

Καυλός) ² ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, καυλός δὲ ³ καὶ ὁ ὅπος, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων. Γράφει γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἡ σίλφιον, ⁴ ἡ ^m ὁ ὅπος, ἡ καυλός. ⁵ Ἐσι καὶ καῦλος, τίς τόπος.

Καύσωμα) τὴν πύρωσιν, ἐν τῷ πρώτῳ ° Περὶ νέσων τῷ ⁶ σμικροτέρῳ.

Καυτῆρα ⁷ χάλκεον) καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' ἃ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανές ⁸ καθιέν.

⁹ Κάχρυς ῥίζαν) τῆς λιβανωτίδος. Ὅταν δὲ πληθυντικῶς εἴπῃ τὰς ¹⁰ κάχρυς, τὰς πεφρυγμένας κριδαὶς ἀκυστέον.

⁵ Κέδματα) τὰς ἐκ ρεύματος χρονίως διαδέσεις, ἥτοι περὶ τὰ ἄρθρα σύμπαντα, ἡ ἐξαίρετως περὶ τὰ κατ' ἰσχίον. Ἰδία δὲ σοι τῆτο ¹¹ ἐξηγησόμεθα, ὥσπερ καὶ ἄλλας τινὰς λέξεις.

Κεκω-

¹ κατομηδασαδέω MS. St. κατωμησαδέω Ald. et Iunta.

² οἱ μὲν MS. D. ³ καὶ τόπος MS. D. cod. Mosq. et Ald.

⁴ ἡ ὅπος MS. D. ⁵ Haec verba usque ad finem desunt in MS. D. et cod. Mosq.

l. In L. IV. epid. p. 333. 24. et 38. est ὁ δὲ κατὰ Μηδοσαδέω, qui ad Medosadem vicum habitabat. Et p. 332. 3. quoque legitur κατὰ Σωσιλέω.

m. ὁ ὅπος Cornarii ad marginem scriptum forte et huc pertinere videtur.

n. Vide Hipp. de rat. vīctus in morb. ac. p. 62. 26. Verba ἐσι καὶ καῦλ. absunt a vulgg. edd. neque Iunta habet in interpretatione. Caulum, Caulon, et Aulon dicitur, et est

oppidum in prima Italiae fronte. Plin. L. III. 10. Stephano Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἐστὶ καὶ ἄλλη Σικελίας. Vide Melam L. II. c. 4. 80. p. 191.

o. Quisnam sit liber de morbis minor, Foesium multosque alios prorsus latet.

p. Cauterium v. Hippocr. de haemorrh. p. 521. 7.

q. Vide Hipp. περὶ γυναικ. Φυσ. p. 220. 21. Diosc. L. III. c. 87. Theophr. Hist. plant. L. IX. 12. Plin. XXIV. c. 11.

r. Sui-

Κατωμησαδέω) subaudiendum est vici, vt Κατωσω-
σιλέω.

Καυλός) radix quidem herbae filphium proprie vo-
catur, caulis autem, et succus vt aliorum. Scribit igitur
ipse in libro de ratione victus acutorum, vel filphium, vel
caulis, vel succus, est et Caulus locus quidam.

Καύσωμα) inflammationem, in primo de morbis
minore.

Καυτήρα) aeneum calamulum quemdam perforatum
in fundo, per quem cauteriolum apparens demissum vre-
re potest.

Κάγχρεοςρίζαν) thureae radicem: quum autem plu-
raliter dixerit ταῖς κάγχρες, tosta hordea intelligenda
sunt.

Κέδματα) ex fluxu diuturnas affectiones, vel in
omnibus articulis, vel praecipue circa vertebrum coxarum:
proprie autem tibi hoc exposuimus, sicut et alia quaedam
verba.

Ii 2

Κερω-

⁶ μικροτέρω MS. D. ⁷ χάλκιον MS. D. καυτήρα) χάλ-
κειον cod. Mosq. et Iunta. ⁸ καθιέντες MS. D. καθιέν-
την cod. Mosq. ⁹ κάγχρεος MS. D. Iunta et Ald. ¹⁰
κάγχρες MS. D. ¹¹ ἐξηγησάμεθα MS. D. et cod. Mosq.

r. Suidas explicat τὰς κρι-
θὰς, καὶ τὰς ἀληλεσμένας
κριθὰς, hordea, et hordeamo-
lita, et Eustath. πεφυγμένας
κριθὰς quoque scribit, et Ari-
stoph. Schol. in Ἰππεῦσι p. 203.
dicit τὰς λελεπισμένας κρι-
θὰς ἀφ' ὧν ἡ πτισσάνη. Vide
Hippocr. περὶ γυν. Φυσ. pag.
220. 17. de morb. II. p. 156.
29. et III. pag. 165. 33. et
Theophr. de caus. plant. L.
IV. c. 17.

loc. et aqu. p. 79. 30. et p. 80.
5. de loc. in hom. p. 66. 40.
42. 45. epid. L. VII. p. 367.
43. Foessius notat in Scholio
quodam MS. Hippocratis esse
κέδμα ἢ χρονία περὶ τὰ ἄρ-
θρα νοσώδης διάθεσις. Τινὲς
δὲ καὶ τὴν περὶ τὰ γεννητικά
μόρια κέδμα. Hesychius quo-
que κέδματα αἱ χρονιώτεραι
διάθεσις, νόσοι περὶ τὰ ἄρ-
θρα αἱ δὲ περὶ τὰ γεννητικά
μόρια. Ἰπποκράτης.

s. V. Hippocr. aph. 21. f. 5.
L. VI. epid. p. 129. 40. de aere,

t. Id est, separatim. I.

^u Κεχωμῶσθαι) ἐν κόματι εἶναι.

^x ¹ Κερχναλαῖον) ² κέρχνε ποιητικόν. Οὕτως δὲ ἡ τε τραχύτης ³ ὀνομάζεται τῆς Φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος. Καὶ τὸ ⁴ κέρχνον δὲ καὶ τὸ κέρχνε-
ται, καὶ οἱ κερχνασμοί, τὸ ἀνάλογον ⁵ δηλῶσιν.

⁶ Κεφαλοειδῆς) κεφαλὴν ἐχέσης.

^z ⁷ Κιγκλισμός) ⁸ βραχεῖα συνεχῆς κίνησις ἀπὸ τῆς
⁹ κίγκλε τῆς ζώης.

¹⁰ Κιθαρέν) θώρακα.

^a ¹¹ Κίων) ¹² τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν τὸν σίτον διαβιβρωσκόντων, ὧν ἕκαστον ¹³ κίων ὀνομάζεται.
¹⁴ Ἐπὶ τελευτῆς ¹⁵ τῆς δευτέρης τῶν γυναικείων τῆς νόσου.

Κλήϊ-

¹ κερχαλαῖον MS. D. cod. Mosq. et Ald. κερχαλέον apud Hipp. ² κέρχε MS. D. et cod. Mosq. ³ ὀνομάζεται cod. Mosq. ⁴ κέρχον — κέρχεται Ald. ⁵ δηλῶσι MS. D. ⁶ κεφαλοειδῆς MS. D. et cod. Mosq. ⁷ κιγαλισμός MS. D. κιμηλισμός Chart. ⁸ βραχίων συνεχῆς κε-
κλημένος Ald.

u. Forte κεκοιματῶσθαι. ST. Locum indicari censet Foe-
sius ex L. II. de morb. p. 141.
35. ubi pro κεχωμῶσθαι sub-
stituit κεχωμῶσθαι.

x. Scribendum potius esset
κερχναλέον quam κερχνα-
λαῖον. Apud Hippocratem au-
tem non solum cum ε in pen-
ultima sed et sine ν scribitur
κερχαλέον, epid. 7. Ibidem
vero et βήξ κερχαλέη. ST.
Cernui effectivum, sic au-
tē tum asperitas nominatur
faucium: tum strepitus, qui
in pulmone fit. Sic et τὸ
κερχνέται et κέρχνασμοί pro-
portionale significant. His
subiicit Cornarius ὁ γὰρ ἐν τῷ
περὶ ἄρθρων κέρχνον, τῆτο
περὶ διαίτης ὀξέων βέγγχος ὡ-
νομάσε. Galen. Symp. 103.
2. 8. et Gal. II. Symp. pharim.
c. 16. Locus indicatur epid.
L. VII. p. 354. 9.
z. MS. κιμηλισμός pro κιγ-
κλισμός, et κιμήλε pro κίγκλε.
Sed Erotianus κιγκλισμός le-
git p. 226. et ita in vulgg. quo-
que Hippocratis editionibus
in L. de art. μικρὸς γὰρ ὁ κιγ-
κλισμός τῆς ἄρθρου. Hesychius
quoque testatur κίγκλον esse
auem, quae identidem cau-
dam motitat: vnde et κιγκλί-
ζειν factum sit pro concuti.
Quin etiam apud Theognin
legimus, v. 303. εἰ δέϊ (vulg.
χρη) κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον,
ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Vbi etiam
manifesta est huius verbi signi-
ficatio ex opposito illi ἀτρε-
μίζειν.

Κεχωμῶσθαι) in somno esse, vel veterno.

Κερχναλέον) asperitatis effectuum: sic et asperitas nominatur gutturis, et in pulmone strepitus, et asperum, et asperari, et asperationes similiter significant.

Κεφαλοειδές) caput habentis.

Κιγκλισμός) brevis, continuata motio, a cinclo animali.

Κιθαρόν) pectus.

Κίων) bestiolarum congregatio, quae triticum comedunt, quarum vnaquaeque cion nominatur, in fine secundi de morbis mulierum nomen est.

I i 3

Κλη-

⁹ κύγκλη MS. D. κίγκλη Chart. ¹⁰ κιδάρων MS. D. ¹¹ κικῆ Chart. ¹² τὸν vulgg. ¹³ κίκον Ald. ¹⁴ ἐπὶ τελευτῇ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ γυναικείῳ MS. D. et cod. Mosq. δευτέρῃ γυναικῶν Ald.

μίζειν. Non solum autem κινγκλισμὸν sed et κίγκλισιν usurpat Hippocrates pro eodem. Galenus autem κινγκλισμὸν exponit τὴν βραχεῖαν κίνησιν, at vero κίγκλισιν, τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν, nullam tamen, ut opinor, differentiam, inter haec duo constituere volens. s. t. Avis autem Latinis dicitur *Motacilla*, quod continuo pennas, quas in cauda habeat, moveat aut agitet, ideoque *σεισπογυῖα* dicitur. Hesychius κινγκλὸν exponit ὄρνεον πυκνῶς τὴν ἐραν κινῆν. Et Suidas ὄρνεον πολλὰ τὸν ὄσφυν κινῆν. Vnde Hesychio est κινγκλίζειν διασεῖσθαι, σαλεύειν, μόχλευειν, κινεῖν.

a. Hippocr. in fine libri περὶ γυναικείων II. ἦν κίων ἐν τοῖσι αἰδοῖσι ἐγγένηται, ὁ δὲ ἰσχει. In veteri quo-

dam exemplari huius ἐξηγήσεως inuenio κικῶν pro priore κίων, at κικόν pro posteriore. Ac certe, ut ut legendum hic sit, hoc saltem nemo non videt, eandem appellationem non recte vnicuique animalium et eorum multitudini tribui: ut μύρμηξ vtrumque non significat, sed μύρμηξ formicam, μυρμηκία formicarum multitudinem. Quomodo autem haec Galeni expositio illi Hippocratis loco convenire possit, alii viderint; ego namque omissa hic esse aliquot verba crediderim. Hesychio autem κικῆ est συνασία, item ἡ ἀπὸ αἰδοίων δυσσομία. s. t. Locus est de mulier. L. II. p. 290. 26. ubi κίων oxytonos scribitur. V. Aret. cur. acut. aff. L. I. c. 8. Actuar. περὶ διαγν. παθ. L. II. c. 18.

^b Κλήϊθρον) ὁ περὶ τὴν κατάποσιν ¹ τόπος ὑπὸ τοῖς παρισθμίοις.

^c ² Κλιμακίαι) ³ τῆ πλαγίᾳ ἐν τοῖς ⁴ κλίμαξι ζύ-
λα. Ἐνιοὶ δὲ κλιμακίαι γραφασίχωρις τῆ ἐ. Καὶ ἡ διὰ
τῆ κλιμακίαι ἐτέρη τις τοιαύτη.

^d Κλισμὸν) κλίνην, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

^e ⁵ Κνήμέαι) τῆ τῆς κνήμης.

^f Κνήματα) ζύσματα. Καὶ κνήσαι, τὸ ζύσαι.

^g Κνήσῳ) τῷ ⁷ τυροκνήσῳ. Ἐστὶ δὲ ⁸ μαχαίριδιόν
τι, ὃ ζύεται ὁ τυρός. ⁹ Λέγεται δὲ καὶ κνέωρον.

^h Κνιδώσιαι) νύξεις τινὲς ¹⁰ κνισμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ
κνίδος γίνονται.

ⁱ Κνιπότητα) ¹¹ κνισμὸν. Ἐνιοὶ δὲ τὴν ξηροφθαλ-
μίαν ἠκυσαν.

^k Κνύμα) ὀνοματοπεποίηται μιμήσει τῆ ψόφου.
Ἀλλὰ καὶ ὁ ἡρέμα σενάζων, ¹² κνυζόμενος. Ἀπὸ τῆ
αὐτῆς, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν κυνῶν ¹³ κνυζιθμός.

Κόγ-

¹ τόπος τοῖς cod. Mosq. ² κλιμακίαι MS. D. et cod. Mosq.

³ παλαιῶ MS. D. et cod. Mosq. παλαιῶς Ald. πλαγίᾳ
vel ἐγκαρσίᾳ Corn. ⁴ τῇ κλίμαξι MS. D. τῇ κλιμακίᾳ
cod. Mosq. ⁵ κνήμαίαι MS. D. et cod. Mosq. κνήμέαι
Ald. ⁶ κνήσῳ) ὅπερ καὶ κνέωρον addit. in cod. Mosq.

b. Vide de morb. L. II. p. 146. 33. 40.

c. Vide L. de arte p. 584.

8. sic etiam vox κλιμακτῆρ
vsurpatur ibidem v. 13. et p. 585. 12. et p. 656. 56.

d. Vide L. II. de mul. p. 278. 11. Hesychio dicuntur
κλισμοί, θρόνοι ἢ ἀνάκλινα.
τρα. Cf. Hom. II. 9. v. 438.
et l. v. 200. vbi Scholiastes
κλισμὰς exponit καθέδρας
ἀνακλίσεις ἔχουσας, fellas re-
cubitorias.

e. Forte pro κνήμαίαι, sic

enim exemplaria meliora le-
gunt.

f. Quaedam exemplaria le-
gunt κνήσματα ex L. περὶ
φύσ. παιδῶν p. 32. 15. Sic
κνήσαι existat L. περὶ τῶν ἐν-
τόσπαθ. p. 209. 9. In codice
Doru. editione Aldina et vul-
gatis sequitur κνήσῳ, ὅπερ
καὶ κνέωρον, vbi Aldus dat
κνήσῳ.

g. Foesius censet Galenum
κνήσῳ pro πνέσῳ ex quibus-
dam codicibus legisse L. I.
περὶ γυν. p. 252. 23. τυροκνή-
σαι

Κληΐθρον) in gula locus sub tonfillis.

Κλιμακεία) transuerfi in scalis ligni: quidam autem κλιμακίς scribunt, sine ε, et per climacium, altera quaedam talis.

Κλισμόν) lectum, in secundo de morbis mulierum.

Κνημέα) τῇ τῆς κνήμης, cruralis, si ita dici posset.

Κνήματα) rasurae, et κνήσαι radere.

Κνήστω) cultello quodam, est autem cultellus quo raditur caseus. Dicitur et κνέωρον instrumentum scalptorium.

Κνιδώσιες) puncturae quaedam vellicationis modo, quales ab vrtica herba fiunt.

Κνιπότητα) vellicationem: quidam autem ariditatem oculorum intellexerunt.

Κνύμα) factum nomen est ad imitationem strepitus. Sed et leniter fuspiciens, κνυζόμενος dicitur ab eodem, et in canibus mugitus, κνυζηθμός, id est, gannitus.

Ii 4

Κόγ-

⁷ τυροκνήσει MS. D. τῇ τυρ. cod. Mosq. ⁸ μαχαίριόν τι MS. D. τι ὁ ξύεται ὁ τυρός cod. Mosq. ⁹ Verba λέγεται δ. κ. κν. absunt a MS. D. ¹⁰ κνησμών MS. D. ¹¹ κνησμόν MS. D. ¹² κνηζόμενος MS. D. hoc delet Corn. ¹³ κνυζηθμός MS. D. et cod. Mosq.

σει quoque mauult idem. Κνήστω autem per syncopen est pro κνηστήριον, quod idem est ac κνήσις, id est, τυροτόμος μάχαυρα. Hesychio vero κνήσις est κοπίς σιδηρά, ξυστήρ ἐν ᾧ ξύεσι τὸν τυρόν.

h. Vide prorrh. II. p. 422. 29. 32. et 39. in quibusdam locis legitur κνηδώσιες, sed κνιδώσιες praeferendum, quamquam apud Hesych. κνηδαται legatur, quod est δάκνεται, nam κνίζειν est vrticae proprium, cum dolore pungere aut vrere.

i. Vide C. 29. 27. Vide locum de loc. in homine p. 67. 17.

k. Suidae κνήμα exponitur ὁ ἡρεμαῖος κνησμός levis pruritus aut scalptura. Vide de mul. L. II. p. 272. 49.

l. A voce κνηζόμενος noua Glossa in Codice Doruillii incipit.

m. Rectius scribetur κνηζηθμός. s. t. quod et mauult Foefius. Hesychio autem κνηζωθμός est ιδιώμα ἤχος φωνῆς καὶ κλαυθμός.

¹ Κόγχην) ² κεραμίδα. Οὐδὲν πλέον δηλοῖ ³ τῆς κεραμίδος.

Κόγχον) τὴν κόγχην, τὴν ⁴ χημὴν.

⁵ Κόκκαλον) οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρεῖνα τῷ σφοδρίῳ Διοσκουρίδῃ δὲ τὸν Κνίδιον κόκκον, ὑποκοριστικῶς.

⁶ Κόκκωνα) κόκκον ⁷ τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, ⁸ τὸν Κνίδιον, ὃν καὶ αὐτὸν ἔστιν ὅτε κόκκον ἀνευ προσθήκης ⁹ ὀνομάζει.

¹⁰ Κόλλικας) τὰς ¹¹ τροχίσκας, καὶ τὸ ἐν Ἀχαρνέσιν, Κόλλικοφάγε Βοιωτίε, ἐπὶ τῶν ¹² σμικρῶν ἀρετίσκων ἔρηται.

¹³ Κολοκύνθην ἀγρίην) τὴν κολοκυνθίδα.

¹⁴ Κοπρίων) μελικηρῶν. Οἱ δὲ ¹⁵ πλεῖστοι γράφουσι κηρίων. δηλοῖ δὲ ¹⁶ τῶν ἀποπιεσμάτων ¹⁷ τῷ κηρῷ.

¹⁸ Κορήν) τὴν ¹⁹ πύαν, ἣτις καὶ ὑπερικὸν ὀνομάζεται. Ἐχει δὲ τὸν καρπὸν κορίω ὅμοιον.

²⁰ Κόρης) τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα.

²¹ Κορυφάδων) τῶν κορυφῶν τῆς ²² πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς. Κο-

²³ χυραμύδιον MS. D. χηραμύδιον cod. Mosq. ²⁴ τῷ χειραμυδίῳ MS. D. χηραμυδίῳ cod. Mosq. τῷ κεραμυδίῳ vulgg. τῆς κεραμίδος Corn. ²⁵ χείμην MS. D. χημὴν Ald. ²⁶ κόκκαλον MS. D. ²⁷ τὸ κοινῶς MS. D. ²⁸ τοῦ κνίδου ὃ Ald. ²⁹ ὀνομάζειν Ald.

n. Vas figlinum sic dici censent primae notae viri, ut ollam seu testam conchae similem, aut concham testaceam seu figlinam. Sed Foesio placet κόγχην χηραμίδα substituere, quae nihilo plus significat, quam si χηραμίδα vocem solam posuisset, quae mensurae genus est, et quantum conchae testa maior capere potest, indicat. Vide de morb. L. III. p. 162. 36. 39. p. 164. 10. 19.

o. χήμη est etiam mensurae genus apud Hippocratem et duplicis generis, maior pendet drachmas tres et vigesimam partem cotyles, minor duas drachmas et tricesimam partem cotyles.

p. Hefychius interpretatur, ῥόμβος, σφόδρος, πεύκη.

q. Locus est περὶ γυναικ. L. I. p. 243. 45. Dioscoridi L. IV. dicuntur κόκκοι, τῆς ῥόβας grana mali punici. Hefychius explicat οἱ κόκκοι τῆς ῥόβας,

Κόγχην κεραμίδα) hoc est, figlinum vas, nihil plus significat, quam κέραμις, id est, figlinum vas.

Κόγχον) concham hiatulam.

Κόκκαλον) plurimi nucleum nucis pineae. Dioscorides autem Cnidium coccum diminutivum.

Κόκκωνα) coccum communiter appellatum, non Cnidium, quod ipsum aliquando coccum sine additione nominat.

Κόλλικας) rotulas, et illud (Aristophanis) in Acharnenfibus, κολλικοφάγε, id est, rotuliuora Boeotiole, de parvis panniculis dictum est.

Κολοκύνθην ἀγρίην) colocynthidem.

Κοπρίων) fauorum; plurimi autem scribunt κηρίων. Significat autem expressorum.

Κορήν) herbam, quae hypericon nominatur: habet autem fructum κορίω fimilem.

Κόρς) ex ramis adnascantias, novas germinationes.

Κορυφάδων) orarum contractionis ad umbilicum.

Ii 5

Ko-

⁸ τροχίσκος καὶ τὰ μικρὰ ἀρτίδια καὶ τὸ ἐν Corn. ⁹ μικρῶν MS. D. ¹⁰ κολοκύντην MS. D. ἀγρίαν Ald. ¹¹ πλείστον MS. D. κηρίον vulgg. ¹² τὸν ἀπὸ πιεσμ. cod. Mosq. ¹³ Verba τῆ κηρὸς desunt in MS. D. et apud Ald. ¹⁴ κόρη MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ κόρη Ald. ¹⁶ πρὸς τὸ MS. D. τῷ ὀφθαλμῷ Ald.

ροίας, καὶ ὅθεν ἴξος, mala grani punici, et vnde viscum fit.

Φερῆς, ἐξ ἧ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν κολλίκια. Vide Aegin. L. I. c. 27.

r. Erotianus quoque κόλλικας scribit cum ι, habent tamen κόλληκας vulgatae editt. Hippocratis. s. t. Varinus quoque, κόλλικας dici ait παρὰ τῷ Ἱπποκράτει τὰς τροχίσκας, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Aristophanis Scholiaft. εἶδος ἄρτε περιφερῆς, quam κόλλαβον alii vocant. Corinthus, κόλλιξ εἶδος ἄρτε περι-

s. Vide Hippocrat. περὶ γυναικ. p. 254. 27. et p. 288. 26.

t. Plures significatus vide apud Foef. p. 349.

u. Κορὸς Hesychio est νεὰ βλαστήματα, Suidae κλάδος.

x. Admodum suspecta Foesio videtur huius glossae lectio.

^y Κοτίδι) τῷ ¹ ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι.

^z ² Κότινον) ἀγρίαν ἐλαίαν.

Κοτυλίδα) τὴν κοτύλην τῆ ἰσχίᾱ, ἐν τε τοῖς ³ ^a προσκειμένοις τῷ μοχλικῷ, καὶ τῷ δευτέρῳ ^b Περὶ νέσων τῷ μείζονι, ⁴ Κοτυληδόνας δὲ, τὰ σώματα τῶν εἰς τὰς μήτρας ⁵ καθικόντων ἀγγείων, ὡς καὶ τοῖς ⁶ περὶ τῆς Ἱπποκράτους ἀνατομῆς ἀποδεδεικται.

^c Κοχώνην) τὴν σύζευξιν ⁷ τὴν ἐν τοῖς ἰσχύοις, ⁸ τὴν πρὸς τὴν ἔδραν, δι' ἣν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν ⁹ ἔδραν τόπος ἔτῳς ὀνομάζεται.

Κράδα) συκῆς ¹⁰ οἱ ἀκρέμονες.

^d ¹¹ Κραίνεσι) λήγισι.

^e Κραμβίῳ) κράμβης ἀφεψήματι.

^f ¹² Κρέκην) ὀνοματοποιήται τὸν μισητὸν ¹³ ^g ἥχον, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι.

^h ¹⁴ Κρήγυσον) ¹⁵ τὸ ἀγαθόν.

^h Κρημνοὶ) τὰ χεῖλη τῶν ἐλκῶν, ὡς ¹⁶ ἐν τῷ Περὶ ¹⁷ τόπων κατὰ ἀνδρωπὸν καὶ τὰ ¹ πτερυγώματα τῆ ¹⁸ γυναικείᾱ αἰδοίᾱ.

Κρη-

^x ἰνύῳ Ald. παρακεφαλίδι Corn. ² κότινιαν vulgg. κότινον Corn. ³ προσκειμένης Corn. ⁴ κοτυληδόνα MS. D. et cod. Mosq. ⁵ καθικόντων MS. D. ⁶ παρὰ vulgg. ⁷ τῶν ἐν MS. D. et Ald. ⁸ τῶν πρὸς MS. D. et cod. Mosq. ⁹ ἔδρων MS. D.

y. Vide L. II. de morb. p. 140. 34. p. 144. 39. 45. 48. vbi notante Foefio MSS. quaedam regia male ex scholio quodam adscribunt κότις ἐστὶ τῆς κεφαλῆς ἢ κορυφῆς. Hefychio κότις, κότος est et ὀργή.

z. De morb. L. III. p. 164. 7. κότινος oleastri baccam significare videtur.

a. Legendum puto προσκειμένοις, vt infra habemus in voce Σφακέρως προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν etc. ST.

b. Liber de morbis maior notat apud Galenum librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν.

c. Locus est περὶ γυναικ. L. I. p. 235. 23. vbi per κοχώναν non solum vtriusque coxendicis, sed omnium, quae sunt circa sedem partium connexionem sic dici ait Cordaeus. Hefychio κοχώναν dicuntur τὸ ἱερὸν ὅσῃν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, sed etiam sic nominantur τὰ τῆ ἱερῆ ὅσῃς τὰ ἐκκτέρωθεν μέρη.

Κοτίδι) neruo ceruicis, cerebello.

Κότινον) syluestrem oleam, siue oleastrum.

Κοτυλίδα) concauitatem vertebri coxae, et ita adiunctis libro * de curandis luxatis, et in secundo de morbis maiore.

Κοτυληδόνας) ora vasorum in vuluas descendentium, vt in libro de Hippocratis anatomē demonstratum est.

Κοχώνην) iuncturam in vertebribus coxarum ad sedem, propter quam omnis locus circa sedem sic vocatur.

Κράδα) fici rami maiores.

Κραίνεσι) desinunt.

Κραμβίω) crambes decocto.

Κρέκην) nomen factum est, odiosum sonum, in secundo de morbis maiori.

Κρήγιον) bonum.

Κρημνοί) labra vlcerum, vt in libro de locis hominis, et alae pudendi muliebris.

Κρή-

* Mochlico, et ita inferius.

¹⁰ Artic. ol omittit MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ κρέκνουνσι Ald. λέγουνσι Foes. ¹² κρέκην deest in cod. Mosq. vacuo tamen spatio, et post legitur κραίνεσι) λήγουνσι. ¹³ ἔχου MS. D. ἔχου cod. Mosq. ἔχου Ald. ¹⁴ κρέκνουν Ald. ¹⁵ art. τὸ omittit MS. D. et cod. Mosq. ¹⁶ ἐν τῷ MS. D. ¹⁷ τῶν κατὰ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁸ γυναικῶδες Ald.

μέρη, et ponitur etiam pro ισχίω. Aristophanes in Ἰππεύσι τὰς κοχώνας et τὰ κόχωνα dixit, vbi Scholiastes κοχώνην interpretatur τόπον ὑπὸ τῆς αἰδοῖς καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ισχίων.

d. Alibi τελευτῶσι exponit Galenus. Hefych. πληρῶσι, παρέχουσι, τιμῶσι, βασιλεύουσιν.

e. Vide L. II. περὶ γυν. p. 268. 38. Hefych. κῶνειον exponit.

f. Foes. censet Galenum pro κρέκειν, κέρχνειν legisse, ipsique videtur locus subnotari περὶ τῶν ἐνδοῦς παθῶν p. 199. 43. κρέκειν est κρέειν et quidem proprie τὴν κισθῶραν κρέειν, hinc κρέκει Hefychio κισθαρίζει est.

g. Hefychio ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

h. Vide de loc. in hom. p. 70. 42. et p. 74. 8.

i. MS. πτερύγια. Ceterum Erotianus non κρημνοί sed κρήμνη

^k ¹ Κρησέρα) ἡ τῆς ² ἀλεύρης πτίσις ὀνομαζομένη.

^b Μάρσιππος δὲ τίς ἐστὶν αὐτῇ! λίνης.

^m ⁴ Κρίμνα) τὰ ἀδρομερέεσσι τῶν ἀλφίτων. ⁵ Ὁταν δ' εἴπῃ Κρίμνα ἀλφίτε ἀδρά, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ.

ⁿ Κρότωνας) τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη ⁶ βρόγchia, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων.

⁷ Κρότωνος ῥίζα) τὸτο οἱ Αἰγύπτιοι ⁸ κίκιον ὀνομάζουσι.

^p Κυάμη καρπὸν) ὁ μὲν Διοσκουρίδης ὑοσκυάμη φησὶ λέγειν αὐτόν. Οὕτως ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων, ἐνίοι δὲ τῆς Αἰγυπτίης ἀκάζουσι.

^r Κύαρι) τὸ τῆς βελόνης τρηῖμα.

^s Κύβιτον) τὸ ὑλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκών. Διοσκουρίδης δὲ τὸν κόνδυλον τῆς βραχίονος ἔτως ὀνομάδαι φησὶ.

Κύ-

¹ κρησέρα MS. D. cod. Mosq. et vulgg. ² ἡ ἀλευροπτίσις MS. D. ἡ ἀλευροπύσσης cod. Mosq. ³ μάρσιπος MS. D. et cod. Mosq. ⁴ κρίμνον Ald.

κρήμνη habet. Apud Hippocratem autem legimus κρημνῶν in genitio plurali in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. ST.

k. Apud Erotianum legitur κρησέρα. ST.

l. MS. λινῆς, et ita reponere. ST. Apud Galenum ex Foesio legendum ἡ ἀλεύροτῆσις, aut ἡ ἀλεύρη σῆσις, ut sit vas illud et excussorium lineum, per quod farina cribratur et excutitur, aut facculus quidam lineus, per quem farina transcolatur.

m. Vide Diosc. L. II. c. 112. multa loca huc pertinentia congeffit Foesius p. 355.

n. Vide L. II. de morb. p. 152. 46.

o. περὶ γυναικ. L. II. p. 287. 15. Hesychius legit κίκιν.

p. Codd. quidem omnes Graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Scio tamen Galenum citare libros Dioclis de morbis mul. VI. epid. f. 2. com. 44. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 260. 11. ubi est ὑοσκυάμη καρπὸς de faba autem accipitur L. II. περὶ γυν. p. 284. 10.

r. Hesych. τὸ τῆς ῥάφιδος τρηῖμα, et τὸ τῆς κύπης τῆς μύλης, manubrii foramen in mola trufatili. Pollux L. II. in aure asserit κύαρ vocari τὸ ἐντός

Κρήσερα) farinae tritici euolatio, quam vocant, et sacculus quidam lineus.

Κρίμνα) crassiores farinas: quum autem dixerit, κρίμνα ἀλφίτε ἀδρα crassissimas farinas significat.

Κρότωνας) in pulmone cartilagineae concavitates. In primo de morbis.

Κρότωνος ῥίζα) crötonis radix: hoc Aegyptii cicyon nominant.

Κυάμε καρπόν) fabae fructum. Dioscorides ait ipsum hyoscyami dicere: sic enim in primo de morbis mulierum. Quidam autem Aegyptiae intelligunt.

Κύαε) acus foramen.

Κύβιτον) os cubiti, qui et cubitus. Dioscorides autem nodum bracchii sic nominari ait.

Κύ-

⁵ Verba ab ὅταν usque ἀλφίτων desiderantur in MS. D.

⁶ βρόχια MS. D. ⁷ κρότωνος MS. D. et Corn. Haec tota glossa deest in cod. Mosq. ⁸ κικί Corn.

ἐντὸς κατὰ τὸ τρύπημα τῷ ὠτὸς μέρος. V. Hippocr. de rat. vict. in morb. ac. p. 116. 47. de morb. L. II. p. 147. 23. 24.

s. In veteri codice legitur κύβιτος, et ὠλέκρανον per ω, quo etiam apud Pollucem scriptum est modo, qui hanc a Galeno praeteritam differentiam tradit, ὠλέκρανον partem esse ἀγκῶνος exterius prominentem. Obseruandum est autem vocem cubitus siue cubitum mere Graecam esse, quum tamen eam vulgus mere Latinam esse autumet, tamquam a supino verbi cubo deductam. At Hippocrates scilicet a Romanis voces emendicare coactus fuerit. Ceterum nentro ge-

nere κύβιτον apud eum legitur, cum alibi, tum in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνδρ. st. Loc. p. 65. 21. legitur. Pollux L. II. κύβιτον apud Hippocr. significare ait κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τῆς πήχεως ὑπὸ τῷ βραχίονι, quam et ἀγκῶνα et κύβωλον appellari asserit. ὠλέκρανον quoque explicat, extra exstantem in brachii commissura gibbum, etsi quibusdam ὠλέκρανον vocari scribit τῆς πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολήν, κατὰ μὲν τὴν ἐνδοθεν κοιλότητα. Additque Δωρικὸν εἶναι τὸνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. Ei quoque ἡ γωνία τῆς ἄρθρου ἐφ' ἣν κλινόμενοι σηριζόμεθα, ἀγκῶν, ἢ ὠλέκρανον esse dicitur.

¹ Κύκλοι προσώπῃ) τὰ μῆλα, ἐν τῷ πρώτῳ Περι-
νέσων τῷ μείζονι.

² ¹ Κυγχινίδα) τὴν τε ² μικρὰν κύλκα, καὶ τὴν ἰα-
τρικὴν ³ πιθάρκην.

⁴ Κυρβασίην) ⁴ πῖλον ὀξύν, ⁵ ὅπερ καὶ ⁶ τιάραν.

⁷ ⁷ Κυρήβια) ⁸ ἄχυρα. ⁹ Δημοῖ δὲ καὶ τὰ ¹⁰ πίτυ-
ρα, καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα.

¹¹ ¹¹ Κυρήσιν) ¹² ἡμέραις ταῖς τὰ τοιαῦτα ¹³ κρῖνεν
πεπιτευμέναις.

Κύρσεων) ¹⁴ ¹⁴ πρωκτόν.

Κύ-

¹ κυγχίδα MS. D. κυγχινίδα cod. Mosq. κυγχινίδα et κυλιν-
νίδα quidd. ² μικρὰν MS. D. ³ πήθαρκην MS. D. ⁴
πῆλον Ald. ⁵ ὅπερ MS. D. et cod. Mosq. ⁶ τέραν MS.
D. ⁷ κυρήνια Ald.

t. Foef. laudat L. II. de morbis p. 152. 2. et addit sunt et τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν oculorum orbis et cauitates, quae oculos ambiunt Hippocr. epid. L. VII. p. 353. 48. τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐ-
πῶδει, oculi in orbem intumescebant. Et κύκλα Ionice esse pro κύκλῃς: verum hoc esse lubens concedo: namque Scholiastes Apollonii Rhodii ad L. III. v. 137. notat: Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τῆς κύκλῃς, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Et plurima talia reperiuntur apud Homerum, Nicandrum, aliosque. Sed desidero aliquem, qui κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν dixerit: hunc donec repererim emendare licet τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν. Κύλα vel ut saepius apud Hippocr. legitur κοῖλα sunt cauitates sub oculis. Hesych. κύλα τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλε-

φάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῆς μῆλα, τὰ ὑ-
πώπια. Hinc κοιλοιδίαν, quasi τὰ κύκλα οἰδεῖν dicitur is, cui tument illae partes. Con-
sule omnino Foef. in oec. v. κοῖλα et Commentatores ad Polluc. L. II. f. 66. vbi Iun-
germannus obseruat MS. pro κύλον habuisse κύκλον eodem errore, quem in Hippocratis loco commiserunt. Vnicum tantum locum adiicio e L. II. de morb. mul. p. 642. 49. καὶ τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπα-
νοιδέει, quae emendationem nostram haud parum firmant; sed et ibi malim κύλα rescribere: ac parum abest, quin id vbique pro κοῖλα substi-
tuendum putem, vbi de oculis sermo est. HER. Vide et Meursii Spicil. ad Theocrit. p. 5.

u. Vera scriptura ex sententia Foefii est κυλιννίδα.

Κυ-

Κύκλοι προσώπε) malae, in primo de morbis maiori.

Κυλιχνίδα) et paruum calicem, et vasculum medicinale.

Κυρβασίν) pileum acutum, quem et tiaram.

Κυρήβια) paleae, significat et furfures, et hordei purgamenta.

Κυρήσιν) diebus, quibus ad talia iudicanda creditur.

Κύρσεον) podicem.

Κύ-

⁸ ἄχυμα MS. D. ⁹ δηλοῖ καὶ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ πύτρηα Ald. ¹¹ κυρήσι MS. D. κυρήσι cod. Mosq. ¹² ἡμερήσι Ald. ¹³ κινεῖν cod. Mosq. ¹⁴ πρώκτον MS. D. et sic Corn.

Κυλιχνίς enim et κυλίχνη, aut κύλιχνος et κυλικίς, parvus calix et pyxis medicamentaria est. Hefychio κυλίχνη exponitur ἰατρικὴ πυξίς καὶ Φιάλη. Idem κυλιχνίδας quibusdam esse scribit κύλικας, aliis κεράμεια ἀγγεῖα, aliis pyxidas ἰατρικάς, aliis λιβανωτρίδας.

x. Sequendo quoddam vetus exemplar Galenus non dicet esse κυρβασίν, sed videri esse πῖλον ὀξύ. Ita enim in eo legitur, πῖλον δοκεῖ εἶναι ὀξύ, ὅπερ καὶ τιάρα. s. t. Suidas explicat περιμεφαλαίος εἶδος καὶ πῖλος. Hefychius κορυφὴ ἀλέκτορος, καὶ ὀρθὴ τιάρα. Pollux L. VII. c. 13. κίθαρις καὶ πῖλος et L. V. c. 16. aequae τιάρα, est pilei acuti genus, qua Persarum reges utebantur. Vnde ὀρθὴ τιάρα dicebatur, ad discrimen τῆς ἐπικεκλιμένης τιάρας, tiarae inclinatae, quam

ἐπτυγμένην καὶ προβάλλεσαν εἰς τὸ μέτωπον, complicatam et in frontem inclinatam aut prominentem dicit Aristoph. Schol. in Anibus, eaque omnibus Persis vti licuisse scribit, erecta folis regibus relicta.

y. Suidas κυρήβια exponit τὰ ἄχυρα καὶ τὰ πίτυρα τῶν πυρῶν. Cornar. mauult κυβήρια ex Hipp. 40. 40.

z. Vide Hippocr. de morb. L. I. p. 132. 4. p. 133. 1. p. 137. 23. p. 138. 18. et L. I. περὶ γυν. p. 238. 38.

a. Exstat et alia scriptura longe diuersa, videlicet τρωκτόν. Est autem τρωκτόν teste Galeno τὸ ὠμὸν ἐσθιόμενον, id est, quod crudum comeditur. Sed ego alteram lectionem sequor. s. t. Foesius mauult κύσσαρον, quod pro κύσων positum est, et quod Hefychius per πυγὴν explicat.

^b Κύστιγγα) κύστιν ¹ σμικράν.

^c ² Κώδεις) κώδυα.

^d Κωλεός) τὸ κῶλον ἐν τῷ ³ τρώματι καὶ ⁴ βέλτιον ἐξαίρεσις.

^e Κῶμα) καταφορά. Γέγραπται δὲ, ὡς οἶδα, ἡμῖν περὶ ⁵ τέττε βιβλίδιον.

^f Κωνίαν) οἶνον τὸν πισσίτην. ⁶ Ἐσβάλλεται σὺν τῷ φλοιῷ τῆς πεύκης ⁷ ἡμικοτύλιον εἰς τὸ ⁸ κεράμιον, καὶ οἱ μὲν ⁹ ἀποθῆσι μετὰ τὸ ζέσαι, οἱ δὲ καταλείπουσιν.

⁸ ¹⁰ Κωφοί) οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀθενεῖς. Τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπε τρίτε τὸ Κωφοί, ἀμαυροὶ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

^a Λαβὴ) ¹¹ ἐπισημασία, μάλισα ¹² δὲ ἡ ἐκ περιόδου.

^b ¹³ Λαγνείη) δηλοῖ ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ὡς ἐν τῷ Περι ¹⁴ παίδων φύσεως. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ¹⁵ λάγνευμα.

^c ¹⁶ Λάμπυρος) ἡ λαγονάτη καλεσμένη βοτάνη.

^d Λαμπτήρ) ὃν οἱ πολλοὶ ¹⁷ φανὸν ὀνομάζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περι νέσων τῷ μέζονι. Παρὰ μὲντοι τοῖς ἄλλοις καὶ μάλισα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ζύλα τε κατεκαίετο

¹ μικράν MS. D. ² κᾶδων, κώδια MS. D. κώδην cod. Mosq.

³ τρώματιοις MS. D. et cod. Mosq. ⁴ βελῶν MS. D. βελᾶ cod. Mosq. ⁵ τέτων superscript. & MS. D. et Ald.

⁶ ἐμβάλλεται MS. D. et cod. Mosq. ⁷ ἡμικοτύλη MS. D. et cod. Mosq. ⁸ κεράμιον MS. D. et sic Corn. κεράμα Ald. ⁹ ἀποθῆσι Ald.

b. Vide Foesium p. 366.

λος ὁὐδ' ὀπίσθων, Περσικῆς τὸ ἐδώδιμον.

c. MS. pro κώδεις, κώδων. s. t. Quaedam exemplaria κώδια, κώδυα.

e. Vide Foef. p. 367.

d. Suspecta est lectio Foefio. Forte κωλεὼς idem est quod κωλεᾶ et κωλή. Hefych. explicat μέρος κρέατος, ἀγναλὴ δασμὴ χόρτε, σκέ-

f. κων(αν)οἶνον) mauult Foefius. Dicitur autem κωνίας, quod κῶνος sit τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης καρπός, vel potius fructus innolucrum, σροβίλος etiam nominatur.

g. Hipp.

Κύστιγγα) vesicam partuam.

Κώδεις) capita papaueris.

Κωλεός) concavum in vulnere, aliter membrum in vulnere, καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος.

Κῶμα) καταφορά, somni vehementis impetus. Scriptus est autem, ut scis, a nobis de hoc libellus.

Κωνίαν) vinum picatum, iniicitur cum cortice piceae femihemina in vas figlinum: et aliqui quidem excolant, postquam ebulliuit, alii vero praetermittunt.

Κωφοί) languidi, inualidi, κωφοῖ vero verbum tertiae personae tertiae coniugationis, languefacit, et retundit, significat.

PRINCIPIVM Δ.

Λαβή) initium accessionis febris, maxime autem ex circuitione.

Λαγνείη) significat aliquando etiam ipsum semen, ut in libro de natura pueri, sic, et τὸ λάγνευμα, id est, semen.

Λαγόπυρος) lagonate appellata herba.

Λαμπτήρ) quem multi φανόν, hoc est, pharum, vel lampadem nominant, in secundo de morbis maiore. Apud alios, et maxime Atticos, in quo ligna comburebantur

¹⁰ κωροί MS. D. ¹¹ ἐπιδημασία MS. D. et cod. Mosq. ¹²

δὲ ἐκ, om. ἡ MS. D. et cod. Mosq. δὴ Ald. ¹³ λαγνείην

MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ παιδὶς MS. D. et cod. Mosq.

¹⁵ λάγνευμα MS. D. ¹⁶ λαγόπυρος MS. D. et sic Corn.

g. Hipp. περὶ Φυσῶν p. 121.

30. περὶ σαρκῶν p. 43. 19.

a. Vide Foesium p. 372.

b. Vide L. de nat. pueri p. 34. 43. plures significatus col- legit Foesium p. 371.

c. MS. λαγόπυρος. ST. Vide de vlceribus p. 515. 17. Plin. H. N. L. XXVI. c. 26. Diosc. L. IV. c. 17.

d. Repone λαμπή ut in ve- teri codice. In quibusdam tamen legitur etiam λαπτηρά pro λαμπυρά, et λάπτη pro λάμπη. ST. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 17.

e. Φανός est lucerna aut lampas, aut pharus, qui in turribus suspenditur, ut nauigantibus praeluceat.

καίετο παρῆζοντα φῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος
ἐστὶν ὁ, ¹ τε λαμπτήρ ὀνομάζεται.

Δαπαχθῆναι) κυρίως μὲν τὸ ¹ κενωθῆναι, ² διὰ
τῆτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι.

Δαμπηρὰ) τὰ ἀφρώδη. ⁴ Δάμπει γὰρ ὁ ἀ-
φρός.

Δάσιον) σινδόνην.

Δεβηρίδα) τὸ τῆ ὄφeos γῆρας. Ἐνιοὶ δὲ κόγχην
κενήν.

Λέγνα) ⁵ τὰ ἄκρα τῆ ζομίσ τῆς ὑτέρας, ἐκ με-
ταφορᾶς. ⁶ Οὕτως γὰρ ⁷ τὰ περὶ τὰς ὥας ⁸ καλεῖται
τῶν ἱματίων. Ὀνομάζει δὲ ¹ ἀλαχόθεν τὰ ἄκρα ταύ-
τα καὶ ⁹ ἀμφίδεα.

Λέκιθον) φακῶν τὸ ἔνδον τῆ λέπης.

Λεπάδες) αἱ ταῖς πέτραις ¹⁰ προστεχόμεναι κόγ-
χαι. ¹¹

Λεπτὰ) ἔτως ¹² ἐνίοτε καλεῖ τὰ ἄρτια, ὡς ἐν τῷ
Περὶ τόπων τῶν ¹³ κατ' ἀνδρωπον.

Λευκὴν ῥίζαν) ¹⁴ τὴν τῆ δράκοντις.

Λευκὴ καρπὸν) ¹⁵ τὸ τῆ ¹⁶ ἰὲ λευκῆ σπέρμα φη-
σὶν ἔτως εἰρηδαὶ ὁ Διοσκυρίδης.

Λεῶς) παντελῶς, ¹⁷ ἅπαν.

Λιβα-

² Coni. τε omittit MS. D. ² ἀπὸ τέτε δὲ MS. D. et cod.
Mosq. ³ λαπτῆρα MS. D. et cod. Mosq. λαμπύρα Iunta.
⁴ λαπτῆ MS. D. et cod. Mosq. ⁵ τὰ ἄκρα MS. D. ⁶
ἔτω γὰρ MS. D. et cod. Mosq. ⁷ τὰ παρὰ MS. D. et
cod. Mosq. ⁸ καλεῖ MS. D. et Ald.

f. MS. κενωθῆναι, ἀπὸ τῆ-
τε δὲ καὶ τὸ μαλ. st. Vide
Hipp. de rat. vict. in morb.
acut. p. 109. 42. 43. περὶ ἀρ-
χαίης ἱστρ. p. 7. 35.

g. Vide Foef. p. 373.

h. Λάσιον ab hispiditate sic
dictum esse existimat Foe-
sius.

i. Hefychio exponitur τὸ

τῆ ὄφeos γῆρας, ὁ ἀποδύε-
ται, serpentis senium quod
exuit.

k. Hefychius λέγνα expo-
nit τὸ ἔσχατον, ipsi autem
λέγνη dicitur τὸ παρυφανέ-
μενον τῇ περιστροφῇ, διόπερ
ἦν παχὺ περὶ τὴν ὥαν ἐν ῥάμ-
ματος, quod extremae vestis
orae attexitur, vt fimbria aut
instita,

tur praeibentia lumen. Sed et fax, et lucerna aliquando λαμπτήρ nominatur.

Λαπαχθῆναι) proprie quidem euacuari, propter hoc autem, et μαλαχθῆναι, id est, mollire.

Λαμπηρά) spumosa, splendet enim spuma.

Λάσιον) findon, linteum.

Λεβηρίδα) serpentis exuvium. Quidam autem concham vacuum.

Λέγνα) extremitates oris vulvae ex translatione: sic enim vocantur, ab extremitatibus indumentorum: nominat et alibi extremitates has ἀμφίδεα.

Λέκιθον) quod est inter lentis corticem.

Λεπάδες) petris adhaerentes conchae.

Λεπτά) sic aliquando vocat rara, ut in libro de locis in homine.

Λευκὴν ρίζαν) albam radicem dracunculi.

Λευκοῖς καρπὸν) albae violae semen sic vocari ait Dioscorides.

Λεῶς) omnino, omnia.

K k 2

Λιβα

- ⁹ ἀμφιδία MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ προσχόμενον MS. D. προσερχόμενον Ald. ¹¹ Sequitur in MS. D. λυπρά etc. quae infra in editis leguntur. ¹² ἐνίοτε καλῶσι MS. D. ¹³ κατὰ Ald. ¹⁴ τὴν δρακοντίαν MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ τὸν Ald. ¹⁶ ὅς MS. D. ¹⁷ ἅπαντα MS. D. et cod. Mosq.

instita, quod ex futura circa extremum limbum crassescat.

l. Repone ἀλλὰ χόδι. s. t.

m. Foefius legendum censet λεκίθω φακῶν) τὸ etc. ex L. I. περὶ γυν. p. 246. 31. ἐπιπάσσε δὲ λεκίθω φακῶν, lentium farinae, aut lentium lomento (mali punici succum) aspergito. Cornarius hanc lectionem sequutus, cui λεκίθος φακῶν dicitur κυάμινη λεκίθος et πτισσάνης λεκί-

θος. Quidam codd. λεκύθον per υ scribunt.

n. Hesychio sunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὁσρέων ἐλάττω.

o. V. p. 66. 36.

p. V. L. περὶ γυν. φύς. p. 219. 43. et p. 221. 9. de morb. L. II. p. 151. 26.

q. V. L. περὶ γυν. φύς. p. 219. 7. 27. 24. p. 222. 33. p. 229. 38. p. 231. 3. περὶ γυν. L. II. p. 285. 43.

¹ Λιβανωτῆ καρπὸν) αὐτὸν ἴσως τὸν ὀνομαζόμενον
² ἔτως λιβανωτὸν ἐπεὶ τό γε σπέρμα τῆ φυτῆ ἐγ-
 νάσκειται εἰς χρῆσιν ἀγόμενον.

³ ² Λιβηρῶ) ὑγρῶ.

⁴ ³ Λίβος) ⁴ ἐπίσαγμα τι τῶν ὀμμάτων ⁵ ἐγχυμα-
 τιζόμενον. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆ ⁶ λίβειν, ὃ κυρίως δοκεῖ
 τὸ σάξιν δηλῆν.

⁷ ^x Λιγνυώδης) ἡ μελαίνεσσα, καὶ γὰρ ἡ λιγνὺς μέ-
 λαινα.

⁸ ^y Λίθον ⁸ μέλαινα) ὃν καὶ μυλίτην ὀνομάζεσι κόχ-
 λακα.

⁹ ^z Λιμακώδεις) οἱ ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις.

¹⁰ ^a Λίπα) τὸ ἔλαιον. ⁹ Ἐν δευτέρῳ τῶν ¹⁰ γυναικείων.

¹¹ ^b Λίριον) τὸ ¹¹ κρήνον. Τὸ δ' ἔλαιον τὸ ἀπ' αὐτῆ,
 οἱ μὲν λίρινον μετὰ τῆ ν γράφουσιν, οἱ δὲ χωρὶς τῆ ν λί-
 ριον. Καλεῖται δὲ ἔ μόνον κρήνινον, ἀλλὰ καὶ σέσινον
 καὶ ¹² ἀνέθινον.

¹³ ^c Λῆν) ἔ μόνον τὸ λῆεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ¹³ αἰονᾶν.

¹⁴ ^d Οὕτως δὲ καὶ τὸ λῆσθαι δύο σημαίνει παρ' αὐτῶ, καὶ
 τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια.

^e ^d Λυπερὰ) ψιλὰ καὶ ξηρὰ χωρία.

^f ^e Λύσιαις) διασάσεις, καὶ ἅς ἀπολέλυται ἀλλή-
 λων τὰ ἄρθρα.

Λυῶ-

¹ ἔτω MS. D. ² λίβη, ὑγρῶ Ald. ³ λίβης MS. D. λι-
 βυρῶ Junta. ⁴ ἐπίσαγματι Ald. coniuncte. ⁵ ἐγχυτι-
 ζομένη vulgg. ⁶ λείβειν MS. D. et cod. Mosq. ⁷ λιχ-
 νυώδης vulgg. λιχνυώδης Ald.

r. Λιβανωτὸς Suidae dici-
 tur ὁ καρπὸς τῆ λιβάνη, at-
 que adeo λιβανωτὸς ἀντὶ τῆ
 λιβάνη hic sumitur. V. Hip-
 pocr. περὶ γυν. L. II. p. 286.
 35.

s. Vide L. κατ' ἰητρείον p.
 692. 7.

t. Sic λίβος idem est quod
 λιβάς.

u. Repone λείβειν. st.

x. Vide aegr. 12. L. III.
 epid. post ft. pest. in Larissaea
 virgine febre ardente labo-
 rante.

y. Vide L. περὶ ἀφόρων p.
 294. 27.

z. Legitur λιμακώδης per
 ei in L. de aere, loc. et aqu.
 p. 28. 13. et p. 80. 37. vnde
 Foësius

Λιβανωτῆ καρπὸν) ipsum forte appellatum sic thus, quoniam semen thuris arboris in vsum venire nescimus.

Λιβηρῶ) humido.

Λίβος) destillatio quaedam oculorum fluida, facta est autem vox παρὰ τὸ λίβειν, id est, ab eo, quod est stillare, quod proprie videtur significare guttatim cadere.

Λιγνυώδης) denigrans, λιγνύς enim nigra.

Λίθον μέλανα) quem et molarem vocant, cochla-

cem.

Λιμακώδες) humidi et herbacei.

Λίπα) oleum, in secundo de morbis mulierum.

Λίριον) lilium. Oleum autem ex eo aliqui λίριον, cum litera ν scribunt, aliqui vero sine ν λίριον. Vocatur autem non solum κρίνινον, id est, lilinum, sed fusinum, et anethinum.

Λῆν) non solum lauare, sed et humectare: sic λῆ-
θαί, id est, lauare, duo significat apud ipsum: et alia
similia.

Λυπρά) nuda, et arida loca.

Λυσίας) interualla, quibus articuli inter se disiun-
cti sunt.

Kk 3

Λυῶ-

⁸ μέλανα MS. D. ⁹ ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰
γυναικῶν Ald. ¹¹ κρίνινον MS. D. et cod. Mosq. ¹²
ἀνθήθινον cod. Mosq. et Ald. ἀνθίνον Corn. ¹³ αἰονεῖν
MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ ἔτω δὲ MS. D.

Foefius coniicit apud Gale-
num legendum λειμακώδης,
ὕγρὸς καὶ βοτανώδης.

a. L. I. περὶ γυν. p. 242. 23.
et L. II. p. 272. 33. p. 277. 39.
interdum ἔλαιον additur ib.
p. 278. 4. Vide Hom. II. κ'.
v. 577. et Hesiod. dier. v. 520.

b. Malim λείριον. s. t. De
hoc supra dictum est in litera
ἀνθίνην: vnde hic legendum
puto ἀνθίνον, non autem α-

νεθίνον. I. Λείρια Hesychio
et Suidae sunt τὰ ἀνθῆ.

c. Vide Foef. p. 389.

d. Hesychius explicat λε-
πτὴν, et existimat Foefius
Galenum in loco de aere, loc.
et aquis p. 80. 48. vbi λεπτὰ
exstat, legisse λυπρά.

e. Vnde λυσίγυνία est mem-
brorum fractio et dissolutio in
L. de loc. in homine p. 68.
27.

¹ ² Λυσσῶδες) παρακοπτικόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

^a Μαγίδα) ² τό, τε οἶον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλίαν.

^b Μακρόπνους) ἦτοι μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακρῶ.

^c ³ Μαλακίσιον) ⁴ ἕτως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων ⁵ ἀκάνθων ἐκ ἔχει, καθάπερ ὁ πολύπους ⁶ καὶ τευθίς, καὶ ⁷ σηπία, καὶ ⁸ ἀκαλήφη. Ταῦτα δὲ καὶ ἀναιμα καὶ ἀσπλαγχνά ἐσι.

^d ⁹ Μαλθώδεα) μαλακτικά ἢ κηρώδη. Μάλθη γὰρ ὁ κηρὸς, ¹⁰ καὶ μάλισα ὁ μεμαλαγμένος.

^e Μαρίλη) ἣν οἱ πολλοὶ θερμοσποδίαν ὀνομάζουσιν.

Μάθλης) ¹ Δέσμης.

Μάσ.

¹ Haec glossa desideratur in MS. D. et cod. Mosq. ² τό τε ἔν MS. D. ³ μαλακίσιον Ald. et Iunta. ⁴ ἕτω καλεῖ MS. D. et cod. Mosq. ⁵ ἀκάνθας MS. D. et cod. Mosq.

f. Λυσσῶδες multi legunt apud Galenum; quod est furibundum et ad insaniam adigens, λύσσα enim ἢ μανία dicitur παρὰ τὸ λύειν τὸν νῦν. Mauult tamen apud Gal. Foe-fius λυσῶδες et παρακοπτικοὶ ex L. de arte.

a. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 274. 21. περὶ ἀφόρων p. 297. 43. Diosc. L. I. p. 129. Polluci autem μαγίς dicitur μάστρα ad panificium conficiendum L. VI. et VII. c. 70. et L. X. c. 24. Hunc Galeni locum laudat Reines-varr. lectt. L. II. c. 8. p. 184. Μαγδαλιάς vero et ἀπομαγδαλιάς veteres vocarunt offas e farina non discreto furfure, quos manibus detergendis coci, et canibus prolicere so-

lebant: τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα. Aristoph. Schol. in Equitt. Hinc medicis forma emplastrorum ceratorum, aliarumue massarum medicamentariarum rotunda et oblonga, magdalion, magdalis, μαγδαλεὼν nuncupatur. Scrib. Largus, redactum in rotundas ampliores quas magdalidas dicunt. Nostrates, eine Rolle.

b. Vide Hipp. epid. L. II. p. 315. 27. aph. 9. f. 2. L. VI. epid.

c. Vide locum περὶ γυν. φύσ. p. 214. 12. vbi pro μαλθακοῖσιν Galenus legisse videtur μαλακίσιον, vt cibos molles, polypos, aliosque pisces ex mollium genere in vteri hydrope consulat Hippocrates. Et sic quoque e-men-

Λυῶδες) infaniens.

PRINCIPIVM M.

Μαγίδα) et velut offam, et massam, et magnam magdaliā.

Μακρόπνεες) scilicet valde spirans, et per longum intervallum spirans.

Μαλακεοίσιν) sic vocantur quaecumque aquatiliū * spinam non habent, vt polypus, et loligo, et sepia, et vrtica: haec enim, et sanguine et visceribus carent.

Μαλθώδεα) mollientia, ** et velut cerea, μάλθη enim cera est, et maxime mollita.

Μαρίλη) quam multi θερμοσποδιάν, id est, cinerem calidum vocant.

Μάθλης) caloris.

Kk 4

Μάσ-

* Al. spinas.

** ἢ κηρώδη, id est, vel cerea.

⁶ καὶ ἡ τ. MS. D. ⁷ σηπίως Ald. ⁸ ἀναλίσκη vulgg. ⁹ μαλθώδεα MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ καὶ deest in MS. D.

mendandus est locus Hippocr. cementant. Plinius Libr. L. I. de mul. p. 247. 38.

d. Vide de vlcer. p. 516.

11. 12. Hesychio μάλθη exponitur μεμαλαγμένος κηρός

et μαλακία καὶ τρυφερότης. Pol-

luci μάλθη inter iudiciaria

vasa reponitur, et ceram si-

gnificat, qua tabellae iudicum

illinebantur. L. X. autem

eidem pro cera fumitur, qua

tabellae scriptoriae inducun-

tur. Festus notat Graecis

maltham dici picem cum cera

mixtam. Latinis est permix-

tio picis liquida, cum vngui-

ne aut axungia siue calce, ad

strigmenti crassitiem, qua ci-

sternarum, piscinarum vel

puteorum rimas aut lacunas

cementant. Plinius Libr.

XXXVI. 24. malthae quod-

dam genus describit, compo-

sitio autem exitat apud Palla-

dium de R. R. L. I. 17.

e. Suidas explicat ἀμαν-

ρόν πῦρ, et ὁ χνῆς καὶ τὸ

λεπτότατον τῶν ἀνθρώπων.

Hes. τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθρώ-

πων. Pollux L. VII. 24. ὁ

χνῆς τῶν ἀνθρώπων. Aristo-

phanis Schol. ἡ ἀνθρώπων τέ-

φρα καὶ σποδιά.

f. Foesius mauult δέρμα,

quod et Cornarius vidit, vide

loc. de morb. L. II. p. 154. 38.

Hesychius consentit expli-

cans τὸ δέρμα, διφθέραν, ἰ-

νίαν, et ὑπόδυμα φοινικῆν.

Ari-

^g ¹ Μάσσειν) ἔ μόνον τὸ ἀναδεύειν, ἢ Φυράν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περι νῦσων τῷ μείζονι.

^h Μάσσον) πλέον, ² ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῶ. Μάτος) ἢ ³ ζήτησις. Καὶ τὸ ζητεῖν, ⁴ ματίσαι.

⁵ Μαχαριίδι ὀξύβελει) τῷ Φλεβοτόμῳ.

Μαχαριίδι ¹ σηθοειδεῖ) τῷ ⁶ σμιλίῳ ἱατρικῷ γαστρώδει.

^k Μέλαινα) ⁷ λέγεται τε καὶ ἡ νόσος ἔτῳς ἀπὸ μελαίνης χολῆς συνισαμένη.

¹⁸ Μέλαιναν ρίζαν) τὴν τῆ ἀσπαλάθου ⁹ τῆ ἀρωματικῆ καλεσμένης.

^m Μελαίνις) ¹⁰ περισπωμένως ὁ Διοσκυρίδης ἀναγινώσκειν ἀξιοῖ, ¹¹ μελαίνις αἷξ καὶ ¹² βῆς μελαίνις. Καὶ δηλοῦσθαι φησι τὴν ἐκ Μελαίνων. Πόλις δὲ αὕτη κατὰ τὸ ¹³ Κρισαῖον πεδίον ¹⁴ προκειμένη τῷ ¹⁵ Κριφίῳ, νομαῖς ἀγαθαῖς ¹⁶ ἔχουσα καὶ ¹⁷ εὐγαλάκτες, ὡς φησὶν ὁ Διοσκυρίδης.

ⁿ Μελάνεον) τὸ ἐν τῷ προγνωστικῷ τινὲς μὲν ὑφ' ἐν ἀναγνώσκουσιν, ἢ ἡ τὸ μελανὲν ἔνιοι δὲ διακρίνουσιν, χλωρὸν ἢ μέλαν ἔον, ἀντὶ τῆ ὄν.

^o Μέλανι Φαρμάκῳ) τῆτο πᾶς σκευάζεται, ¹⁸ ἐν τῷ Περι ἐλκῶν αὐτὸς ἐδίδαξεν.

Μέλαν

- ¹ μάσσον MS. D. ² ὡς inseritur a vulgg. ³ ζήτησις ὅτι καὶ MS. D. et cod. Mosq. μάτος, κτήσιος καὶ τὸ etc. Ald. ⁴ ματᾶσαι MS. D. et cod. Mosq. ματεῖσαι vel ματεῖσαι Corn. ματίσαι Ald. ⁵ μαχαρύδι Ald. ⁶ σμιλίῳ omisso τῷ MS. D. et Ald. σμιλίῳ cod. Mosq. ⁷ λέγεται καὶ νόσος MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁸ μέλαινα MS. D. ⁹ τὴν τῆς ἀρωματικῆς καλεσμένης MS. D. cod. Mosq. et Ald.

Aristoph. Schol. in Nubb. ὁ μεμελαγγμένος λῶρος.

g. Non μάσσειν, sed ἐκ μάσσων est in laudato loco, p. 143. 26. Hefych. exponit Φυράσαι, καθαρῶσαι.

h. p. 415. 17. huius prorrh. μᾶλλον legitur.

i. Quidam pro σηθοειδεῖ, ξιθοειδεῖ substituunt. Latum videlicet scalpellum excisorium,

Μάσσειν) non solum miscere vel subigere, sed etiam exprimere, vt in primo de morbis maiori.

Μάσσον) plus, in maiori de praedictione.

Μάτος) quaestio, et inquirere ματᾶσαι.

Μαχαιρίδι ὀξύβελει) cultello acuto, phlebotomo.

Μαχαιρίδι σηθοειδεῖ) scalpello medico ventroso.

Μέλαινα) dicitur et morbus sic ex nigra bile constans.

Μέλαιναν ῥίζαν) asphalathi aromatici appellati radicem.

Μελαίνις) cum accentu circumflexo Dioscorides legendum putat, μελαίνις capra, μελαίνις vacca, et significari ait ex Melaenis. Vrbs autem ipsa ad Chrysaenum campum sita ante Crippium, pascua bona habet, et bonum lac gignentia, vt inquit Dioscorides.

Μελαίνεον) quod est in prognostico. Quidam coniunctim legunt, vt sit denigrans: quidam autem distinguunt, viride vel nigrum εὐν, pro εο, quod est existens.

Μέλαινι Φαρμάκῳ) nigro medicamento: hoc quomodo paretur in libro de vlcerebus ipse docuit.

K k 5

Μέλαιν

¹⁰ περισπῶντας MS. D. et cod. Mosq. ¹¹ μελαίνης αἰγὸς MS. D. et cod. Mosq. ¹² μελαίνης βοῦς MS. D. et cod. Mosq. ¹³ Κρισσαῖον MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ προσκειμένη MS. D. ¹⁵ Κριφύω cod. Mosq. ¹⁶ εὐχρεσα vulgg. ¹⁷ εὐγάλαντος MS. D. ¹⁸ ἐν τῷ διὰ τῆ περι Ald.

rium, aut pectorosum et ventrosus, nouacula.

k. Vide L. II. de morb. p. 157. 48.

l. Vide L. II. de mul. p. 285. 21.

m. Vide L. de mul. L. I. p. 245. 13. et p. 226. 8. Ex Dioscoride manult Foef. legi βοῦς Μελαίνιδος γάλα, aut μελανῆς a recto μελανεύς, quod est ἐν Μελαίνων. Crisaeus autem campus in Phocide fi-

tus est. Stephano Μέλαινα sunt Arcadiae vrbs et Lyciae, ex qua Μελαίνεὺς et Μελαίνιτης popularis dicitur.

n. Locus est in prorrh. p. 121. 38.

o. Variarum descriptiones huius medicamenti exstant in L. de vlc. et in Noth. L. I. περὶ γυν. p. 300. v. 10. sed eius incerta est compositio, quum non in libro de vlcerebus reperiatur, vnde censet Foefius

^p Μέλαν τὸ Κύπριον) τὴν Κυπρίαν ¹ σποδὸν, ἥ πρὸς τὰς ὀφθαλμοὺς χρώμεθα.

^q Μελεδαίνοντι) ἐπιμελεσμένῳ, θεραπεύοντι. Καὶ ² μελεδῶν, ³ ἡ ἐπιμέλεια, ἔχ' ὡς παρ' Ὀμήρῳ ἡ λύπη.

^r Μελιηδέα) ἔ' μόνον τὸν ἡδύν, ἀλλὰ ⁴ καὶ τῷ μέλιτι μεμιγμένον, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καὶ ⁵ μελίχρεν ὀνομάζει καὶ τὸν τοιῆτον οἶνον.

^s ⁶ Μεμύρηκεν) συνείληκεν. Ἀπὸ τῶν μυριομένων ἐρίων.

^t Μεμιασμένον) ⁷ μεμολυσμένον ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ.

^u Μεμολυσμένους) ἔνιοι μὲν τὰς κατεψυγμένους, ἔνιοι δὲ τὰς ⁸ ἐσκιρῶμένους καὶ λιθώδεις ὥηθησαν.

^x Μεμωρωμένα) τὰ ἀναίδητα.

^y Μεσόδμη) ἡ κατ' ἓνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσα τῇ δοκῇ ¹⁰ εἰρξίς, ^z οἶον μεσοδμή τις ἔσα. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ὑπερκεείμενον γένος μεσόδμην καλῶσι.

Μεσό-

¹ σποδὴν MS. D. et Ald. ² μελειδῶν Ald. ³ ἡ ἐπιμέλεια vulgg. ⁴ καὶ τὸ MS. D. καὶ τὸν Foes. ⁵ μελίχρεν MS. D.

fius hunc librum corruptum esse. Cf. tamen de vuln. cap. p. 449. 30. et Paul. L. VI. c. 90.

p. Locus notatur haud dubie περὶ γυν. L. I. p. 243. 40. Cornarius ibi atramentum et spodium Cyprium vertit, vsus est autem eo Hippocrates ad pessum, vt medicamenti deficcantis, et sine acrimonia et morfu adstringentis.

q. Vide prorrh. II. p. 413. 29. p. 414. 24. Hesychius explicat Φροντίζειν.

r. Vide L. II. de morb. p. 145. 21. sic et apud Hom. II.

ζ'. v. 258. et II. μ'. v. 320. et II. σ'. v. 545.

s. Videntur in μεμύρηκεν permutatae esse litterarum u et η sedes, ac scribi debere μεμήρυκεν. Nam μηρύεσθαι legimus, et μηρύσασθαι apud Hesiodum, a quo verbale μήρυμα, quo utitur eleganter Synesius in hymnis. Et quemadmodum Galenus hoc μεμύρηκε, vt hic quidem scriptum est, exponit συνείληκεν, ita et Eustathius de araneo dicit, μηρύεσθαι κατὰ τινα συνείλησιν. Ceterum si μεμήρυκεν legendum, itidem μηρυ-

ρυο-

Μέλαν τὸ Κύπριον) Cyprium cinerem, quo ad oculos utimur.

Μελεδαίνοντι) curam habenti, curanti, et μελαιδών, cura, non ut apud Homerum tristitia.

Μελιθεά) non solum suauem, sed et cum melle mistum, ut in primo de morbis maiori, in eodem autem, et μελίχρεν nominat huiusmodi vinum.

Μεμύρηκεν) conuoluit, a lanis, quae nentur.

Μεμιασμένον) foedatum, ut est apud poetam.

Μεμολυσμένους) quidam refrigeratos, quidam autem induratos, et lapideos putauerunt.

Μεμωρωμένα) carentia sensu.

Μεσοδμή) obstaculum trabis lignae separans in una domo in duas partes diuisa, tamquam columna quaedam in medio posita, quidam autem, et superpositum tectum μεσοδμήν vocant.

Μεσό-

⁶ μεμυρήκε MS. D. ⁷ μεμαγμένον MS. D. μεμολισμένον ὡς καὶ Ald. ⁸ ἐσκιρωμένους Ald. ⁹ μεσοδομή St. ¹⁰ Post vocem εἰρήεις in MS. D. additur μόκωσις, in cod. Mosq. μοήυσις.

ρυσμένων. ST. Legitur quidem μεμύρηκεν περὶ ὅς. Φυσ. p. 62. 32. sed falso Foef. quoque μεμήρυκεν et μηρυσμένων ἐρίων emendat.

t. Locus est de morbo f. p. 123. 33.

u. Vide Hipp. de aer. aqu. et loc. p. 283. 47. σπλήνας μὲν αἰεὶ μεγάλους εἶναι καὶ μεμυωμένους. Optime Foefius obseruat huc respicere Galenum in hac Glossa. Verum quod Galenum ex Hippocrate emendare vult non laudo; nisi enim fallor, vterque corruptus est: adeoque vtrobi- que coniicio legendum μεμυ-

λωμένους, a μυλόω, quod indurō notat. Hinc est ἐμυλάθη, quod Galenus exponit ἐσκληρύνθη, Erotianus vero ἐτυλάθη, qui addit: Μύλον γὰρ καλεῖσι οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρα γινόμενον σιρόν. H E R.

x. Vide prorrh. p. 197. 53. et coac. praen. p. 429. 15.

y. Legendum suspicor οἶον μεσοδομή τις. Certe μεσοδμή hic stare non potest. Absurdum enim hoc esset, μεσόδμη dicitur quasi μεσοδμή, perinde ac si differentiam in accentu dumtaxat poneret. Imo vero mutatus in hoc posteriori

² ¹ Μεσόβλημα) ² ὡσεὶ καὶ ³ μεσέντη ἔλεγεν.

⁴ Μετακύρας) ἐν τῷ Περί διαίτης ὀξέων, τὸ γα-
λακτώδες ⁵ σύγκραμα.

⁶ Μηκόνιον) ⁶ τὸν πεπλὸν καλέμενον. ⁷ Ὁν καὶ μη-
κωνίτην ὀνομάζει.

⁸ Μήλην διασωματρίδα) ⁸ τὸν ⁹ διασολέα.

Μήλην

¹ μεσόκλειον MS. D. et cod. Mosq. ² ὡς εἰ MS. D. ³
μεαντέριον MS. D. in margine μελαντέριον. cod. Mosq.
μεσεντέριον St. ⁴ μετακύρα MS. D. ⁵ συγκράμμα MS.
D. et cod. Mosq. ἐν κράμμα Ald.

steriori vocabulo μεσοδμή ac-
centus, mutationis quae fa-
cta fuerat in scriptura, veluti
vestigium mansisse videtur.
Sic infra in voce Περσύας
οἶον περισύας τις ὦν. st. Foe-
sius cum Stephano et Corna-
rio facit, aut μεσοδομήσις ἔσα
legit, vt medium quemdam
murum aut aedificium, vel
mediam potius structuram in-
telligat. Hefychio dicuntur
μεσόδμη et μεσόδματα, τὰ
μεσόφυλα, vel τὰ τῶν δοκῶν
διασήματα. Et in nauibus
μεσόδμη est ἡ ὁπῇ δι' ἧς ὁ ἰσὸς
ἐνείρεται, ἡ τὰ μέσα ξύλα
τῆς σχεδίας καὶ τὰ πλοῖα, αὐτὴ
ἡ ἰσοδόκη, ὅπερ τίθεται ὁ ἰσὸς
καὶ κλίνεται.

z. MS. μεσόκλειον, ὡς εἰ
καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν. st.
Neque hanc probat lectionem
Foefius, qui sic legendum
coniicit μεσοκώλων, ὡς εἰ καὶ
μεσεντερίων ἔλεγεν. Prouo-
cat ad aph. 6. f. 4. l. VI. epid.
atque existimat Hippocratem
censuisse hominis intestina
crassiora, quae illic κώλα di-
cuntur, ex mesocolis depen-

dere, quasi mesenteriiis dixe-
rit, hoc est, medianis quibus-
dam membranis ac velut in-
terstitiis, quae μεσόκωλα di-
cuntur. Nam μεσεντερίων
nomen generalius esse scribit
Galenus, et tam ad tenuia in-
testina, quam crassa pertine-
re, et corpus illud membra-
nosum crassum intestina con-
nectens indicare. Μεσοκώ-
λον vero nomen ειδικώτερον
esse, et ad crassiora tantum
intestina spectare; velut si
quis eam mesenterii partem,
quae tenuia intestina conne-
ctit, μεσονήσιον vocaret, si
vsus ferret, quod tamen με-
σοραῖον, quasi in medio te-
nuium intestinorum aut ven-
tre positum, dici potest, quum
sit ἀραίη Hefychio γαστήρ καὶ
λεπτά ἔντερα.

a. Vitiosam hanc lectionem
Foefius asserit et μετάκερας
aut μετακέρασμα mauult,
quia omnia exemplaria in L.
de rat. vict. in morb. acut. p.
84. 12. sic exhibent, μετα-
κερας autem Hefychio est τὸ
εὐκρατον ὕδωρ, ἡ χλιαρόν.

b. No-

Μεσόβλημα) vt si μεσέντη, dixisset.

Μετακύρας) in libro de ratione victus acutorum, lactea commistio.

Μηκώνιον) peplum vocatum, quem et succum papperis nominat.

Μήλην διασομάτριν) specillum ad diducendum, adaperiendumque idoneum.

Μήλην

⁶ τὸ πεπλόν MS. D. ⁷ διασοματρίδα MS. D. et cod. Mosq. ὃ ἄσρωματρίδα Ald. διασομωτρίδα Corn. ⁸ διασόλα δηλοῖ MS. D. διασολέα δηλοῖ cod. Mosq.

b. Notatu digna sunt, quae hic habet Heringa emendans simul Hefychium, sic enim dicit c. 24. p. 208. Βηκώνιον, εἶδος βοτάνης. Sero mihi persuadebit Hefychius βηκώνιον fuisse nomen alicuius herbae: immo nullus dubito, quin vocem hanc formauerit ex μηκώνιον confusis μ et β. Μηκώνις vero herbae non semel meminit Hippocrates et ex eo Galenus in Exeg. vide Foef. in oec. qui tamen male, me iudice, accipit vltima verba Hippocratis de vict. rat. in morb. acut. p. 407. 36. quare non possum non, quin pauca de iis moneam. Ita igitur Cous senex: Καὶ τὸ μηκώνιον τρίβων, ὕδωρ ἐπιχέων, καὶ διηθέων, ἄλευρον Φυρῶν, ἵτριον ὀπτῶν, μέλι παραχέων, τοῖσι ὕδροπικοῖσι τρώγειν διδδῃ — — — τὸ δὲ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον ξυλλέγων, ταμιεύει καὶ θεράπειει. Notum est μηκώνιον quoque dici excrementa, quae infantes recens in lucem editi emit-

tere solent, ac de iis Foefius intelligit τὸ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον; sed quum antecedentia, τὸ μηκώνιον τρίβων omnino de herba πεπλῶ intelligenda sint, quomodo quis aliam hic vocis μηκώνιον rationem quaerere potuerit, miror: ita vero vertenda sunt vltima illa: *peplum vero e sterquiliniis collige, in usum reconde.* Solent aliquando plantae pro diuerso solo natali habitu et viribus multum variare, quod et in peplo obseruasse videtur Hippocrates, adeoque illud commendat, quod in sterquiliniis proveniebat. Κοπρία enim, nisi mutato accentu κοπρία scribendum, sterquilinium notat, et in hoc Hippocratis loco, et apud Strattidem Comicum e quo senarium sequentem adducit Poll. L. VII. f. 134. ἃ δ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐν βεβλημένον. Consule ibi notas.

c. In vulgatis editionibus legitur διάσολον, nos ex veteri codice reposuimus διασολέα,

Μήλην ἐξωτίδα) τὴν μηλωτίδα.

Μήλην ¹ ἰσχυρὴν) τὴν τραυματικὴν μήλην.

^{d 2} Μήλη πλατεῖη) τῇ ^{e 3} σπαθομήλῃ.

Μήλης τῷ ⁴ πλατεῖ) ⁵ τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης.

^{f 6} Μῆλα) ⁷ τὰ πρόβατια.

⁸ Μηλίας) ἡ ⁸ ἀπὸ Μήλης τῆς νήστ.

⁹ Μηλιάδος ὠμῆς) ¹⁰ τῆς ἀπὸ ¹⁰ Μήλης χαλκίτεως, ἢ ¹¹ συπτηρίας.

¹ Μηλιάδα) ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων τῷ σμικροτέρῳ, τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ ἀπὸ Μήλης τῆς νήστ. ¹²

^k Μῆτη) ¹³ κάλυμμα καὶ οἶον ἐλιγμά τι ἢ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. Ἔστι δὲ ¹⁴ κισσώδης τὸς ὄγκος κατὰ τὴν ¹⁵ κορυφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ.

Μη-

¹ ἰσχυρῆς MS. D. ² μήλην πλατεῖην MS. D. πατεῖαν cod. Mosq. πλατύν Ald. ³ τὴν σπαθομήλην MS. D. et cod. Mosq. ⁴ πλατεῖ Ald. ⁵ κυαθίσκῳ MS. D. ⁶ μήλεια MS. D. μηλία Corn. ⁷ τὰ deest in MS. D. et cod. Mosq. ⁸ ἀπὸ μήλης MS. D. et cod. Mosq.

λέα, quod et antea dixerit γυναικεῖος διασολεύς. s. r. Sic quoque Foefius, v. L. II. περὶ γυν. p. 279. 17. p. 224. 1. 23. p. 281. 3. περὶ ἀφόρων p. 292. 48.

d. Vide L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. 13. vbi μηλαὶ τρεῖς τὸ πλατεῖ squamae aeris specilla tria lata, aut specilla auersa tria. His enim verbis mensurae genus cyathiscum in specilli extremitate cauatum continens designatur, quo utebantur ad ocularia instrumenta.

e. Σπαθομήλη est specillum, quod siue alterum caput, siue vtrumque latum habet, cui aliquid imponi, et vulne-

ribus applicari, immitti, infundi et inspergi potest. Nam Spatha, quae et tudicula, rudicula, et τορύνη, ἐοργή seu εὐέργη, appellatur, instrumentum est, quo agitantur in vasis, quaecumque misceri volumus. Μήλη ἀπὸ μήλης a pomo dicta, quod globoso capitello instar pomuli praefixa sit; ἀμφισμήλη, vtrimque capitatum specillum ad sinus vicerum, vulnorumque explorandos. v. Gal. de admin. anat. L. VI. Reines. in varr. lectt. L. II. c. 8. p. 192.

f. MS. μηλεια, τὰ προβάτια. Quam lectionem sequi debemus, altera reiecta. Nam προβάτια, per quod μῆλα expli-

Μήλην ἐξωτίδα) specillum auricularium.

Μήλην ἰσχυρήν) specillum vulnerarium.

Μήλη πλατεῖη) specillo lato in modum rudiculae.

Μήλης τῷ πλατείῃ) cyathulo oculari specilli.

Μήλα) ouiculae.

Μηλίας) ex Mele infula.

Μηλιάδος ὠμῆς) chalcitidis, vel aluminis ex Melo.

Μηλιάδι) in primo de morbis minore, Μηλιάδι inquit, a Melo infula.

Μήτρη) tegmen, et tamquam inuolucrum quoddam ἐπιδιδυμῖς nominata: est autem varicosus quidam tumor in summo imminens didymo.

Μη-

- ⁹ MS. D. addit ἀλλὰ καὶ μηλείαν λέγει, et νέσσε vulgg. ¹⁰ μήλις cod. Mosq. ¹¹ μηλιάδος MS. D. et cod. Mosq. et paulo post μικροτέρῳ MS. D. ¹² τῇ κιμωλίᾳ MS. D. κιμωλία cod. Mosq. τῇ κιμήλῃ vulgg. μηλιάδι Corn. ¹³ κάλυμμά τι καὶ MS. D. ἔλιγμά ἢ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ κινώδης MS. D. ¹⁵ sic quoque MS. D. sed margo habet τὴν κοφηφῆν.

explicatur, diminutivum est, quum μήλα nihil minus sit quam diminutivum. Μῆλον enim dicitur ovis, non ouicula, sed ab eo fit adiectivum μήλειος, vnde μήλεια κρέα apud Hippocratem, cum alibi, tum περὶ νέσων L. II. σι-
τλοῖσι δὲ χρῆσθαι κρέασι μη-
λείοισι. Sic dicitur βοεία κρέα.
s. t. Vide L. περὶ παθῶν p.
188. 23. L. II. de morb. p.
151. 31. p. 152. 12. p. 157.
10. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 29.
L. II. περὶ γυν. p. 288. 23.

g. Si scribas μηλίας geni-
tius erit, a nominatio μη-
λεια, quum Galenus tamquam
nominativum exponat. Mu-
tata igitur sede accentus re-

ponendum est μηλίας, cuius
genitivus erit μηλιάδος. Ce-
terum in vno codice post ἢ
ἀπὸ Μύλης τῆς νήσου, scri-
ptum est ἀλλὰ καὶ μηλίαν λέ-
γει. s. t. Iunta observat alios
habere μήλεια.

h. Legendum videtur Μη-
λιάδι in dandi casu, quia se-
quitur τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ
etc. Sciendum est autem in
quodam exemplari pro hoc
τῇ Μηλιάδι legi τῇ κιμωλίᾳ.
s. t. Vide L. de ulcer. p. 515.
16.

i. Non parum hic locus de-
mendo suspectus Foessio vi-
detur.

k. Foessius maualt μέτρη,
atque clarius sic describit:
est

¹ Μηείην) μασσαῖδα, ἐδίειν.

^m Μήκη) μύσις.

ⁿ ² Μυοχάνη) ἐπίθετον ³ χασκέσης. Εἰ δὲ ⁴ μυριοχάνη γράφοιτο, ἢ ἐπὶ μυρίοις ἂν εἴη ⁵ χαννομένη.

⁶ Μύρραν) ⁶ Αἰολεῦσι ⁷ σμύραν, ⁸ δις τὸ εἰ γράφεται.

Μυρτίδανον) οἱ πλεῖστοι μὲν τὸ πέπερι, Διοσκυρίδης δὲ ὁ Ἀναξαρεβεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης ἐπίφουσι ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη περὶ τὸ τῆς ⁹ μυρσίνης πρέμνον. Ὅγε μὴν Ἱπποκράτης τὸν καρπὸν ἔτως ὀνομάζει ἐκ τῆς φυτῆ, ὅπερ αὐτὸς φησιν ^p ¹⁰ ὑπὸ ἐτέρων ¹¹ ὀνομάδαι πέπερι.

⁹ Μύτις) καλεῖται μὲν ἔτως καὶ τὸ ἐν ¹² τῷ σηπίας ¹³ σόματι μέλαν, ¹⁴ ἀλλὰ καὶ ἰχθύς τις ὑπὸ τῆς Ἱπποκράτης δηλῆται.

^r Μυττωτὸν) ὑπότριμμα Διοσκυρίδης ¹⁵ εἶνά φησι σκοροδὼν ἢ ¹⁶ κρομμύς.

Μώ-

¹ μηείην MS. D. ² μυοχάνη MS. D. ³ χασκέσης Ald.

⁴ μυριοχάνη MS. D. μυιοχάνη Ald. ⁵ χαννομένη Corn.

⁶ αἰολισθαῖ *supra*script. i, id est, αἰολισθῖ MS. D. αἰολικῆς cod. Mosq. αἰολικὸν Corn. αἰολικὴν Ald. ⁷ τὴν σμύραν MS. D. et cod. Mosq. ⁸ τὸ ῥῥ MS. D. διτταῖ αἰ Corn. ⁹ μυρρίνης MS. D. et cod. Mosq.

est varicosus quidam tumor, testiculo circa verticem incumbens. Plures significatus etiam apud eundem vna cum laudatis locis conspici licet.

l. MS. μηείην. st. Duo antiqui codices exhibent μηείην. l. Hesychius μείην explicat ἐδίειν. Locus tamen admodum laborat, nec facile sanandus est.

m. MS. μήκη. st. Proprie fungum haec vox significat. Μύκητες vero vocantur

in partibus ulceratis excrementariae quaedam ex humorum crassitie enatae, velut tuberosae quaedam eminentiae, quas in palpebris, pudendis ac reliquis exulceratis partibus oriri et μυκήτας vulgo dici scribit Galenus com. 3. in L. III. epid. p. 426. 31. et alibi passim.

n. Si μυριοχάνη scribitur indicat τὴν ἐπὶ μυρίοις χαννομένην, quae inter sexcentas est, et sic est in epid. L. II. p. 312. 38.

o. Vbi-

Μηνίεν) mandere, edere.

Μύκη) praeclusio, suffocatio.

Μυοχάνη) epitheton hiantis. Si autem μυριοχάνη scribatur, in millibus fuerit hians.

Μύρραν) apud Aeoles σμύρναν, id est, myrrham, duplici ε scribitur.

Μυρτίδανον) plurimi quidem piper, Dioscorides autem Anazarbaeus in primo de materia, adnascantiam inaequalem, et tumidam circa myrti ramum. Atque Hippocrates fructum sic nominat ex arbore, quam ipse ait ab aliis appellari piper.

Μύτις) vocatur quidem sic, et in ore sepiae atramentum, et piscis quidam ab Hippocrate significatur.

Μυττωτὸν) intritum Dioscorides esse ait alliorum vel ceparum.

Mω-

¹⁰ Verba ab ἕτως — ἐτέρων desunt in MS. D. eorumque loco scribitur ππ. et in cod. Mosq. πεπερέως vulgg. ¹¹ ὠνομάσαι MS. D. et cod. Mosq. ¹² τῇ σηπία MS. D. τῇ σήπι vulgg. ¹³ Verba σώματι μέλαν quidem absunt a MS. D. sed relinquitur spatium vacuum. ¹⁴ ἐνωονέχος vulgg. ¹⁵ Verba εἶναι φησι σκορόδων quoque desiderantur in MS. D. cod. Mosq. et Corn. 32. 29. ¹⁶ προμύου MS. D. προμύς Ald.

o. Vbique apud Hippocratem σμύρνα audit.

p. Ad locum περὶ γυναικ. p. 288. 29. haec referenda esse existimat Foësius, et ut lectio Galeni Hippocratis lectionem referat propius, pro ἐτέρων, ὑπὸ Περσῶν legendum censet, et ὅνπερ pro ὅπερ substituit cum omnibus interpretibus, qui ad καρπὸν referunt, quae Hippocrates et Galenus uti constat ad φυτὸν retulere. Consulendus quoque est Plinius, L. XV. 31. ubi

dicit veteres, antequam piperis usum haberent, loco eius baccas myrti usurpasse. Vide Hieron. Mercurial. varr. lectt. L. I. c. 12. p. 30.

q. Aristoteli H. A. L. IV. c. 1. 2. μύτις est in mollibus piscibus viscerum loco, sub ore, et per eam gula tendit. Μυττίς Hefychio scribitur et exponitur τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπερ ἐν τῷ σώματι ἔχουσα ἐκκρίνει.

r. Vide Foësium ad hanc vocem.

¹ Μώλυζα) σκόροδον ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ μὴ διαλυομένην εἰς ² ἀγλιδας. Τινὲς δὲ τὸ μῶλυ.

³ Μωλυόμενα) κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

¹ Ναυσιώσιες) αἱ ² παρεκχύσεις τῆς αἵματος, αἷς δὲ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζονται, ³ μετενήνεγκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμέντων ⁴ αἷμα τῆνομα.

Νεῖον) τὸ νέον.

⁵ Νεόμενον) τὸ νηχόμενον, ⁶ παραγινόμενον ⁷ ἀπὸ τῆς νεῖδας, ⁸ ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄμφω τὸ μὲν ἐπὶ τῇ χορίε, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ἐμβρύε.

⁹ Νηπέλει) ἀδυνατεῖ.

¹⁰ Νυκτάλωπες) οἱ τῆς νυκτὸς ἀλαιοί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

¹ Ξηρῇ ¹⁰ σηπεδονώδῃ) ἦται τῇ γαγγραινῇ, ἢ τινὶ ταύτης γενικωτέρῳ.

¹¹ Ξύμη) ὃ καλεῖται κνησμός.

ΑΡΧΗ

¹ ἀγλιδας MS. D. ² παρεισχύσεις vulgg. παρεισχύσεις Corn. ³ μετενήνεγκται MS. D. ⁴ Vox αἷμα abest a MS. D. et cod. Mosq. ⁵ MS. D. et cod. Mosq. addit παρὰ τὸ νεῖν, qui posterior habet ν̄.

s. Foefius legit ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον. μενον aut νηχόμενον fuit. Vulgata tamen χεόμενον tolerari potest, quae secundam

t. Vide epid. L. I. p. 364. per vterum diffusam neque

37. a. Respicitur ad locum de adhaerescens indicat.

b. Foefius in medium affert locum περὶ γυναικ. L. I. p. 245. 46. ubi pro χεόμενον Galenum νεόμενον legisse censet, hoc sensu: et vteri secundam sursum retrahunt, utpote lubricam et innatantem, et in se ipsis detineat, et lapsus facilis a χεόμενον in νεό-

c. Scribe pro vulg. νυκτάλωπες. s. t. Vberius hanc vocem explicat Actuarius in L. II. Meth. c. 7. νυκτάλωπας δ' ἐαρινὲς Φασιν οἱ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τῆς φωτὸς βλέπειν, δυομένους δὲ ἀμβλυώττειν νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβέσσης, ἔθεν ὁρῶσι λεπτῶν δ' ἄρα τῶτο ὑγρῶν σύστημα, ὃ τὴν μὲν ἡμέραν τῇ τῇ

Μώλυζα) allium simplex caput habens, et non diuisum in spicas: quidam autem moly herbam.

Μωλύόμενα) paulatim extabescencia.

PRINCIPIVM N.

Ναυσιώσεις) effusiones sanguinis, quas et ἐκχυμώσεις appellat: translatum est autem nomen ab iis, qui in nausea sanguinem vomunt.

Νεῖον) nuper, vel nouum.

Νεόμενον) natantem, aduenientem, ab eo, quod est νεῖσθαι, hoc est, venire, in primo de morbis mulierum, vtrumque, alterum in loco (chorio), alterum in partu imperfecto.

Νηπέλει) impotens est.

Νυκτάλωπες) per noctem non videntes.

PRINCIPIVM Z.

Ξηρὴ σηπεδονώδη) videlicet gangraena, vel aliquo hoc generali morbo.

Ξύμη) quod vocatur pruritus.

LI 2

PRIN.

⁶ τὸ παραγόμενον MS. D. et cod. Mosq. ⁷ ἐν τῷ πρώτῳ MS. D. ⁸ νηπόλει MS. D. ⁹ Sic quoque MS. D. et Corn. οἱ τῇ νυκτὶ cod. Mosq. νυκτάλωψ Ald. ¹⁰ σηπεδόνι MS. D. ¹¹ ξυσμός vel ξυσμή Corn.

τῇ Φωτὸς περισσὴ δυνάμειται, νυκτὸς δὲ συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. Lusciosos vero vernos appellant, qui interdium cernunt, sed sole occiduo hebetius, noctu autem nihil vident. Vitium gignitur ex tenuium humorum colluie, quam interdium quidem luminis copia euincit, sed noctu visioni tenebras offundit. v. Paul. L. III. c. 22. Aet. Tetrab. II. f. III. c. 46. Lusciosi etiam sunt qui parum propter oculorum vitium vident. Hip-

pocrati prorrh. II. p. 422. 29. qui noctu melius cernunt, interdium deterius. Et Auctori defin. med. p. 400. 5. nyctalops dicitur oculorum affectus absque manifesta causa, quum sic affecti interdium quidem nihil cernunt, noctu vero vident.

a. MS. Ξηρὴ σηπεδόνι, et rectius. ST. Vide L. V. epid. p. 335. 10. Corn. Ξηρωδέες addit in protr. 103. 2. 21.

b. Foësius recte emendat ξυσμή auctoritate Erotiani, qui

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

^a ¹ Οα) τὰ πρὸς τῶν πολλῶν ἔα καλέμενα.

Οἰναρίω) ἀμπέλω.

^b Οἰναρίδων) ἀμπέλῃς ² κλημάτων.

^c Οἷσπη αἶγος) ὁ ³ παρὰ ταῖς θριξὶ τῆς αἶγος ἐγ-
γινόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ ῥύπος, ⁴ καὶ μάλισα ταῖς κατὰ
τὴν ἔδραν συνιστάμενος ῥύπος.

^d ⁵ Οἰσοφάγος) ὁ τῆς γαστρὸς ἐόμαχος, οἷον οἰσοφά-
γος τις ὢν.

^e Οἰσυπίδας) προβάτῃς ῥύπον, ⁷ ἤγαν ἔριον ῥυ-
παρόν.

⁸ Οἰσυπίδες) προβάτῃς ⁹ ῥύποι συνεστραμμένοι. Δη-
λοῖ δὲ καὶ ἔρις ῥυπαρῆς ¹⁰ μαλίων.

^f Οκρίς) ἐξοχή προμήκης.

Ὀλε-

¹ ὅσα MS. D. ² κλημάτων vulgg. ³ περὶ MS. D. et cod.
Mosq. ⁴ Voces καὶ μάλισα usque ῥύπος desiderantur in
MS. D. cod. Mosq. et in Corn. ⁵ Haec glossa in MS. D.
post sequentem legitur, prorsus autem deest in cod. Mosq.

bui habet ξυσμός, vt et Hesy-
chius vult, quid quod et ipse
Hippocrates ξυσμῇ exhibet
L. II. de morbis p. 153. 17.
et p. 154. 26. ξυσμός. Corn.
ξυσμός 29. 2. 30. 31. ξυσμῇ
44. 26.

a. Vide L. II. περὶ διαίτης,
p. 95. 41. Sunt autem τὰ ὅα
forba et arboris fructus, quae
etiam ὅα et ὅη, Latinis forbus
dicitur, et adstringentis vir-
tutis est. v. Diosc. L. I. c. 174.
Hesychius explicat δένδρον
κάρπιμον. Καὶ ὁ καρπὸς αὐ-
τῆς ἔτω καλεῖται ὅα, καὶ ἡ
μηλωπή. Suidae ὅα ἀκρο-
δρύων εἶδος exponitur, μήλοισι
μικροῖς ἐμφερές ὁπώρα ἢ ὅα.

b. Vide L. II. περὶ γυναικ.

p. 289. 35. vbi ἐπὶ οἰναρίδων
legitur, super sarmenta vi-
tium.

c. Lego οἰσύπη, vt habe-
mus apud Erotianum, item
apud Hippocratem ipsum.
Sicut et οἰσηπηρά, item οἰσυ-
πώδεα: item hic legimus οἰ-
συπίδας. s. t. Occurrit et οἰ-
συπος, et οἰσυπῖς, quae est la-
narum pinguitudo et fordes,
quas sub alis feminibus, et
in collo e sudore pecudum
fieri laudatiores prodidere.
Sic Q. Seren. c. 54. glomera-
mina, quae gerit intus clausa
aries inter geminae coxendicis
umbras diluere iubet et pro-
pinare somno inducendo. Ea
sunt villis feminum parte do-
mestica

PRINCIPIVM O.

῾Οα) quae a multis ἕα vocantur, id est, forba.

Οἰναρίω) viti.

Οἰναρίδων) palmitum vitis.

Οἶσπη αἰγός) fordes inter pilos caprae nascens, et maxime in eis, qui circa sedem sunt, consistens.

Οἶσοφάγος) ventris stomachus, tamquam guttur quoddam existens.

Οἶσυνίδας) ouis formem, hoc est, lanam fordidam.

Οἶσυνίδες) ouis fordes conglobatae, significat et lanae fordidae vellus.

῾Οκρίς) eminentia oblonga.

L I 3

῾Ολε-

- ⁶ οἶσυνίδας Ald. ⁷ ἢ ἕριον MS. D. et cod. Mosq. ἕριον ῥυπαρὸν Corn. totam glossam delendam censet Corn. ⁸ οἶσυνίδας MS. D. et Ald. ⁹ ῥύπον συνεσραμμένον MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ μαλὸν MS. D.

messica et sede adhaerentes spurcities. cf. Reines. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 196. Hesychio οἶσπαι dicitur προβάτων κόπρος, ῥύπος, et Suidae, οἶσπη, ῥυπαρῶν προβάτων ἕρια.

d. In posteriore loco falsa est haec scriptura οἶσοφάγος, sed quae vera sit, vix conii-cere possum: nisi forte dicamus, eum scripsisse οἶον οἶσοφάγος, id est, quasi solus comedens. Similis error ostensus fuit paulo ante in μεσόδμη. At contra infra περσύας, οἶον περισύας τις ὢν. Legitur autem οἶσοφάγος apud Hippocratem cum alibi, tum ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. vbi scribit ἡ δὲ κοίλη φλέψ περαίνεται μὲν ὡς ὁ οἶσοφάγος, πέφυκε δὲ

μεταξὺ τῆς τε βρόγχου καὶ τῆς οἶσοφάγου. st. Vide Hipp. περὶ ἀνατομῆς p. 54. 35.

e. Foësius mauult μάλλον, vt concinnata et carpta lana ac velut promissior concinnata accipiatur.

f. ῾Οκρίς a Galeno in gloss. Hippocr. exponitur ἐξοχή προμήκης: hinc proprie de verticibus montium dicitur, atque a Graecis ad Latinos transiit. Vide Festum. Hinc ὀκρίσεις acutas prominentias habens, asper. Vide Foësium in oecon. Hippocr. Verum plerique libri praeferunt ὀκρίσεις. Ita passim Homerus, Apollon. Rhod. L. II. v. 739. et ipse Quintus L. I. v. 537. ἀπὸ μῦθων ὀκρυόεντα, et L. III. v. 637. πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα.

ε' Ολερόν) δυσώδες ἢ μέλαν, ¹ ἀπὸ τῶ τῶν σηπτιῶν
² ὄλκ.

h' Ολιθαράζοντα) ὀλιθαίνοντα.

i³ Ολοκωνίτης) βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης.

k' Ολον) τὸ μέλαν τῆς σηπτίας.

l' Ολώδεα) θολερά ἢ μέλανα.

m' Ολοφλυκτίδες) φλύκταινα.

n' Ονεύεσθαι) ἢ γιν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν.

ο' Ονοὶ δὲ ⁶ καὶ ⁷ ὀνίσκοι, οἱ ἄζονες Γράφεται δὲ κατὰ
 νεύεσθαι.

ο' Οπλα) κάλοι ἀπὸ ^p ⁷ εὔπειε ἢ λίνε, ἢ ⁸ καννά-
 βεως.

ο' Ὅπες

¹ ἀπὸ τῆς σηπτιῆς MS. D. et cod. Mosq. omittunt vulgg.

² sic et MS. D. et cod. Mosq. ὄλκ Iunta. ³ ὀλοκωνίτης
 MS. D. ⁴ ὀλοφλοκτίδες, φλυκτένα MS. D. et Ald. ⁵
 ἢ γιν MS. D. et cod. Mosq. ignorant.

Θρα. Vide et Oppian. Cyneg.
 L. II. v. 452. Eodem tamen
 in Libro v. 598. ἔκ ἐρέω κρυε-
 ρὸν γένος ὀκρίεντος ἐχίνε, et
 sane analogum magis est ὀ-
 κρίεις, nec dubito quin ali-
 quando alterum huius locum
 occupauerit: quod tamen da-
 mnare penitus, tot subnixum
 testimoniis, non sustineo. Ve-
 rum, ut sit, optime conuenit
 ὀκρίεις loco Calabri L. XII.
 v. 131. quum enim per meta-
 phoram omnia dura aspera ac
 horrida ὀκρίεντα vocentur,
 iure etiam ferrum, siue fer-
 ra intelligatur, siue secures,
 aliaue instrumenta, σιδηρος
 ὀκρίεις dicitur. H. E. R. Foe-
 sius mauult ὀκρίς. Hesychius
 exponit ὁ τραχὺς λιθός, la-
 pis asper.

g. Sepiae atramentum ὄλκον,
 aut ὄλος aut θολός dicitur.
 Vide Hippocr. L. I. περὶ γυν-
 ναϊκ. p. 144. 44.

h. Foelius existimat Gale-
 num in locis, ubi vulgo legi-
 tur ὀλιθαίνοντα, legisse ὀλι-
 θαράζοντα. v. c. L. de fract.
 p. 575. 9. et de art. p. 641. 24.

i. Quidam Dulichinum esse
 existimant. v. L. I. περὶ γυν.
 p. 257. 49.

k. Foelius pro μέλαν dat
 μέλας, et ὄλος in hac signifi-
 catione apud Hesychium oc-
 currit, sed Galenum legisse
 ὄλκον pro θολόν censet L. II.
 de morb. p. 157. 49. et L. IV.
 epid. p. 330. 26.

l. Vide L. de art. p. 295. 4.
 τὰ δὲ ὕδατα κρηναῖά τε καὶ
 εἰσσιμα πίνουσιν καὶ ὀδάδεα.
 Non

Ὀλερόν) male olens, vel nigrum, a sepiarum atramento.

Ὀλιθράζοντα) labentem.

Ὀλοκωνίτης) herba quaedam agrestis oleracea.

Ὀλον) atramentum sepiæ.

Ὀλώδεα) turbida vel nigra.

Ὀλοφλυκτίδες) pustulae, quae subito erumpunt.

Ὀνεύεσθαι) per * axium conuersionem extendere, ἐναι enim et ὀνίσκοι axes, scribitur, et κατονεύεσθαι.

Ὀπλα) funes ex stappa, vel lino, vel canabe.

L1 4

Ὀπὸς

* Forte axem legendum.

⁶ καὶ deest in Ald. ⁷ εὔπτει MS. D. εὔπε Ald. ⁸ κα-
ναβέως MS. D.

Non dubito quin a mala manu ultimum sit hoc; ac pro Ὀλώδεα irreperit: nihil facilius confusione τῶν Λ et Δ. Hinc male scripsere ΟΔΩΔΕΑ pro ΟΛΩΔΕΑ. Huc igitur referenda Galeni glossa ολώδεα. Nec enim vox Ὀλώδεα in vulgatis libris ullibi, quantum sciam, legitur, unde et Foësius in oecon. locum illi assignare nequit. HER.

m. Foësius exhibet, ὀνεύεσθαι ἢ κατονεύεσθαι δι' ὅ.

n. Ὀνίσκοι etiam porcelliones vocantur apud Cael. Aurelianus tard. pass. L. I. c. 4. animalia, quae humectis aut aquosis locis saepe nascuntur, populariter fuculae quoque dicuntur et millepedae.

o. Belle hunc in locum commentatur Reines. varr. lectt. L. III. c. 6. p. 440. ὄπλα

funt, quos nauium armamenta appellat Plin. XIX. 2. funes seu rudentes in nauibus. Hippocr. L. de artic. diuersa vinculorum genera chirurgi necessaria recensens nominat δεσμά τὰ ἱμάντινα, σιδηρέα, ὄπλα, καὶ σχοινία: vbi Gal. com. 4. extr. per ὄπλα proprie τὰ ἐν τῇ νηὶ σχοινία, rudentes nauticos, per σχοινία vero restes in urbibus et agris vsitatas significari docet. Navigaturo praeceptum Hesiodi L. II. opp. et dier. v. 245. Ὀπλα δ' ἐπαρμένα πάντα τῶν ἐνικατέρου οἴκῳ. Deinde ὄπλα quoque res quaeuis in domo, instrumenta artificum et operum quorumcumque dicuntur. Vide Hippocr. L. de art. p. 615. 23. Confer Corn. 30. 3. 2.

p. Malim εὑπτέις, vt et antea admonui. s. r. Sic et Foësius et Chart.

¹ Ὀπός) ² ὁ τῆ σιλφίε κατ' ἐξοχήν, ὥσπερ καὶ
³ καυλός. Καλεῖ δὲ ⁴ σίλφιον καὶ τὴν ῥίζαν μόνην.

⁵ Ὀπῆ καρπὸν) σιλφίε σπέρμα· ὅπερ καὶ φύλλον
ἐνικῶς, καὶ ⁶ μαγύδαρις ὑπὸ τινων καλεῖται.

⁷ Ὀργάσασθαι) ἀναμίξαι, συγκεράσαι.

⁸ Ὀρθοπρίονι) τῇ χοινικίδι.

⁹ Ὀροκωνίτιδος) ἑτέρα γραφὴ τῆς ὀλοκωνίτιδος,
περὶ ἧς ἐμπροσθεν εἴρηται. Φησὶ δὲ Διοσκουρίδης τὴν ¹⁰ ἐν
ὄρει ¹¹ γεννωμένην ¹² ὀροκωνίτιδα ὀνομάζεσθαι.

¹³ Ὀρρωδέων) τῶν ἄχρει τῶν ¹⁴ ὄρρεα ἐκτεινομένων.
¹⁵ Ὀρρός δὲ, τῶν ¹⁶ ἱερῶν ¹⁷ ὅσες τὸ πέρας· ὅπερ καὶ ¹⁸ ὄρροπύ-
γιον καλεῖται.

¹⁹ Ὀρχεα) ὄσχεος.

²⁰ Ὀσχίω) τῇ περὶ τὸ σῶμα τῆς μήτρας ²¹ ἑλικοει-
δεῖ ἐπαναστάσει· ²² Ὀσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ ²³ κλή-
ματα καὶ αἱ ἑλικες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ²⁴ ἀμφίδειον ὀνο-
μάζει καὶ λέγνα.

²⁵ Ὀτίδος) τῶν ὀρνέων, ὁ Ἀριστοτέλης ὠτίδα ²⁶ διὰ
τῶν ὠ καλεῖ, Ξενοφῶν δὲ ²⁷ ἐν τῷ πρώτῳ Κύρου ἀναβά-
σεως ὠτίδα ²⁸ διὰ τῶν ὠ γράφει.

APXH

¹ ὁ ignorat MS. D. ² καυλὸν Ald. ³ σὺλφιον MS. D.
⁴ καὶ deest in MS. D. et cod. Mosq. ⁵ μαγύδαρις MS.
D. μάνδαρις vulgg. μάγδαρις MS. St. Vocēs ab ὅπερ
ad μάνδαρις desunt in Aldo. ⁶ ὀροκωνπιδιον MS. D.
ὀροκωνπιδιος cod. Mosq. ὀροκόνιτιδι ἑτέρα Corn. ὀροκόν-
πιδι Ald. ⁷ ἐμόρι MS. D. ⁸ γενομένην MS. D. ⁹
ὀροκωνίτην MS. D. et cod. Mosq. ὀρεκονίτον Ald. MSS.
et nostram tuetur Corn. ¹⁰ ὄρρωδίων MS. D.

q. V. de rat. victus in mor-
bis acutis p. 62. 26. L. II. de
morb. p. 149. 8. 15. epid. L.
VII. p. 362. 23. et L. περὶ τῶν
ἐντὸς παθ. p. 200. 8. 19. p.
202. 5. et alibi.

r. V. L. I. περὶ γυν. p. 257. 1.

s. Vide Hipp. epid. L. VI.
aph. 6. f. 2.

t. Haesitat Foësius an ad

locum in L. de vuln. capitis
referenda sit haec glossa pag.
451. 28. χοινικίς autem est
modiolus aut terebra caua,
qua in secandis caluariae offi-
bus utebantur antiqui, eadem-
que ὀρθοπρίων nominatur.

u. Sumta est lectio ex L. I.
περὶ γυν. p. 257. 49.

x. Vide L. de vict. rat. in
morb.

⁹Οπός) succus filphii per excellentiam, quemadmodum et thyrsus: vocat autem filphium etiam radicem solam.

¹⁰Οπῆ καρπὸν) filphii fermen, quod et folium singulariter, et magydaris a quibusdam vocatur.

¹¹Οργάσαοθαι) commiscere, contemperare.

¹²Ορδοπερίονι) cibo tamquam in diem satis fit.

¹³Οροκομπίδιον) alia scriptura ὀροκωνίτιδος, de qua ante dictum est: ait autem Dioscorides in monte natam ὀροκωνίτιδα nominari.

¹⁴Ορῶδῶν) usque ad caudam extensorum.

¹⁵Ορῶς) sacri ossis extremitas, quod etiam ὀρῶπύγιον vocatur.

¹⁶Ορχεα) sacculus testiculorum.

¹⁷Οσχίω) circa os vulvae flexuosa extuberantia. "Οσχος enim et μόσχος, palmites, et claviculae: idem autem et ἀμφίδεον, et λέγνα nominat.

¹⁸Οτίδος) aus. Aristoteles ὠτίδα per ω vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο, scribit.

L I 5

PRIN-

- ¹¹ ὄρῆ MS. D. ¹² ὄςῃ MS. D. et cod. Mosq. ¹³ ὀρῶ-
πήγουον Ald. ¹⁴ ὄρχεος, ὄρχεα MS. D. et cod. Mosq.
¹⁵ ὄσχεον, nisi oculi me fallunt, Corn. ¹⁶ ἱλικοειδεὶ vel
ἐλκοειδεὶ Ald. ¹⁷ κλήμανα MS. D. ¹⁸ ἀμφίδειον Ald.
¹⁹ ὠτίδος Chart. ²⁰ διὰ τῇ ὧ μεγάλα καλεῖ MS. D.
et cod. Mosq. ²¹ ἐν τῇ περὶ κ. MS. D. et cod. Mosq.
²² διὰ τῇ ὧ μικρὰ γρ. MS. D. et cod. Mosq.

morb. acut. p. 108. 27. Aristoph. Schol. ὀρῶδῶν exponit εὐλαβέμενος, ἀπὸ τῇ τὸν ὀρῶν τὸν δειλὸν ἰδίειν. Plures significatus huius aequae ac vocis ὀρῶς suppeditat Foësius.

y. Foësius ὄσχεα mauult, quae et ὄσχη dicitur, v. L. περὶ γυν. φύσ. p. 277. i. p. 288. 17. Hesyechius ὄσχεα exponit μαρσύππια, ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

z. ὄσχος et μόσχος palmitem, furculum aut malleolum viteum significat, et ramum tenellum seu sarmenta et pampinos. Vnde ὄσχοφορία dicuntur festa, quibus ramulos vitis racemis onustos pueri gestabant apud Athenienses quasi ramalia. Hesyechius exponit κλήματα βοτρυῶν πλήρη.

zz. Mirum est Galenum affir-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

¹ Παλίνοπτα) τὰ ἀπὸ τῆς ἡλίου ἀπετραμμένα.

^a Παλύναι) ἐπιπάσαι.

^b Παράλαμψις) ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα ἐλὴ, διὰ τὸ ἡσυχῇ ² παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος.

^c Παράλιον) εἶδος ³ τιθυμάλου. Καλεῖται δὲ καὶ τι κρέμβιον παράλιον.

Παρασάτας) ταῖς ἐπιδιδυμίδας, ἐν τῷ Περὶ Φλεβῶν, ὃ πρόκειται ^d τῷ μοχλικῷ.

^e ⁴ Παραφάσαι) ⁵ παραψάσαι ⁶ μετὰ καθέσεως, ὥσπερ τὸ ⁷ ἐσαφάσαι, ⁸ εἰσβάλλοντα τὴν χεῖρα ἀψάσαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰς κρυπτὰς τόπους τὰς κατὰ τὸ γυναικεῖον ⁹ αἰδοῖον, παραφάσις ¹⁰ ὀνομάζουσι.

Παρα-

¹ πάλιν ὁ MS. D. ² παχυτέραν vulgg. vel καὶ βαθυτέραν Corn. ³ τιθυμάλου MS. D. ⁴ παραφάσαι MS. D. et cod. Mosq. ⁵ παραψάσαι vulgg.

affirmare Xenophontem scripsisse ὅτιδα per ο, quod in eius exemplaribus ita scriptum inuenisset: quasi librariis non minus fidei quam ipsi autographo adhibendum esset, quos partim incuria partim inscitia huiusmodi multa, imo etiam longe grauiora peccare, innumera exempla docent. Futile sane testimonium affert, et cui contrarium asserre facillimum est, nimirum exemplarium contrariam scripturam habentium. In omnibus enim, quae mihi videre contigit ἀναβάσεως Xenophontis ἀντιγράφοις, vidi autem quinque minimum, ex quibus duo

magnam vetustatem prae se ferebant, ὥτιδες per ω scriptum exstat. Quin etiam Athenaeus L. IX. citans eum Xenophontis locum, habetur autem editionis meae p. 151. in fine, eandem scripturam sequitur. Sic et ὥτος, quod idem valet, cum ω apud eundem legitur. Suspicio autem ὥτιδα siue ὥτον appellatam hanc aures, quod circa ὥτα, id est, aures, duo πτερύγια habeat, teste Aristotele. Quod si hoc sit nominis huius etymum, quin per ω scribi debeat, nulla dubitatio relinquatur. Nostrates vocem Graecam imitantes outarde appellant. Ceterum Erotianus

PRINCIPIVM II.

Παλίνοπτα) a sole auersa.

Παλύναι) inspergere.

Παράλαμψις) in nigro oculorum splendens cicatrix, eo quod aliquando crassior sit aegide.

Παράλιον) species tithymali. Vocatur autem et quaedam brassicula παράλιον marina.

Παράζατας) quaedam vasa spermatica, in libro de venis, qui adiectus est libro de curandis luxatis.

Παράφασα) aberrante manu attingere, cum deceptione, vt, et ἐσαφᾶσαι iniicientem manum attingere; hinc et occulta loca iuxta muliebrem pudendum παραφάσις nominat.

Παρα-

⁶ μετὰ καθιέως Ald. ⁷ ἐσαφᾶσα MS. D. et cod. Mosq.

⁸ εἰσβάλλοντα MS. D. ⁹ Post αἰδοῖον MS. D. exhibet

παραφρονεῖν ὡς καὶ ἀποφάθειν. αἰδοῖον deest apud Ald.

¹⁰ ὠνόμασε MS. D. et cod. Mosq.

nus duplicis et ipse scripturae meminit, sed mendose legitur apud eum ὠτίδα καὶ ὠτίδος, pro ὠτίδα καὶ ὀτίδα, vel ὠτίδος καὶ ὀτίδος. Quod enim subiungit ἐκατέρως γὰρ γράφεται non dubitatio est, quin diuersitatem hanc, videlicet per ω et ο, significet. Porro si quis miratur Galenum in deprauata exemplaria incidisse, legat quemdam mearum in Xenophontem annotationum locum, in quo idem ipsi quoque Theopompo vsu venisse doceo. s. t. Vide Hippocr. de morbo sacro p. 122. 32.

a. Plutarch. Symp, qq. L. II. qu. 4. παλύναι explicat συμπάσαι, καταπάσαι.

b. Vide prorrh. II. p. 420.

17. vbi παραλήψις notante iam Foessio vitiose scribitur.

c. Est etiam παράλιος τιθύμαλος Dioscor. L. IV. c. 165. ὅτι φύεται ἐν παραθαλασσίῳ τόποις, quem tithymalida aut meconida quidam appellant. Cf. Theophrast. hist. plant. L. IX. c. 2. et Plin. L. XXVI. c. 8.

d. Locus non exstat in mochlico, quod vidit Foessius, sed in L. περὶ ὁσέων φύσ. p. 62. 7.

e. MS. παράφασις, ἀποφρόνησις, s. t. Locus indicatur περὶ γυν. L. II. p. 282. 23. Vberius haec vox notat: sensim admota manu, ac velut fallente et aberrante contingere, et leuiter contrectare, idque

Παραφάσσειν) παραφρονεῖν, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. Ψιλῶς δ' ἀναγνωστέον, ὅχι ὥσπερ τὸ πρὸ αὐτῆ παραφᾶσαι. Ἐγκεῖται γὰρ ἐν ἐκείνῳ τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα.

¹ Παρθένιον) τὸ ¹ σμικρόφυλλον. Καλεῖται ² δὲ παρθένιον καὶ ἡ ἀνθεμὶς καὶ ἡ ἐλξίνη, καὶ ἡ λινόζωσις, καὶ τὸ ἀμάρακον. Ἀλλὰ καὶ Διοσκουρίδης, μήποτε, φησιν, ³ ἀκρετέον ἦτοι τῆς ἐλξίνης, ἢ τῆς λινόζωσεως τὸ εἶδος τὸ ⁴ σμικρόφυλλον.

⁵ Πασπαλέτης) ὁ ⁶ κευχραλέτης. ⁷ Πάσπαλος γὰρ ὁ κέγχρος.

^h Πασσαλίσκῳ) τῷ ⁸ σμικρῷ πασσάλῳ, ὑποκοριστικῶς.

ⁱ Παφλάζου) ὀνοματοποιήθηκε, τὸς ⁹ πταίνοντας, καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι ¹⁰ βεβλόμενος.

^k Πέζαι) ¹¹ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων βίβλως ¹² γέγραπται. Καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται, αἱ ¹³ πέζαι μάλισα. Ζηνόδοτος μὲν ἔν ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, πέζαι φησι τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκάδας καὶ Δωριεῖς. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης εἰσὶν ἢ τὸ ¹⁴ πεδίον καλέμενον ¹⁵ τῇ ποδὸς βίβλως ὀνομακέναι, ἢ τὰ σφυρά.

Πέλα

¹ μικρόφυλλον MS. D. ² δὲ ignorat MS. D. et cod. Mosq. ³ ἀκρετέον ἐστὶν ἦτοι MS. D. et cod. Mosq. ⁴ μικρόφυλλον MS. D. ⁵ πασπαλέτης MS. D. ⁶ κευχραλέτης MS. D. ⁷ πασσάλῃ MS. D. et cod. Mosq. ⁸ μικρῷ MS. D. ⁹ πτέονας — ἐπαναλαμβάνοντες Ald.

idque dicitur de contrectatis locis muliebribus, ubi os vteri distortum, aut in ischion prolapsum retorquetur et revellitur. Παραφᾶσαι autem non fecus ac ἐσαφᾶσαι dicitur, quod est immissa manu, aut immisso digito contingere et contrectare. Quae omnia in muliebribus morbis admodum sunt familiaria.

f. Parthenium, herba thy-

mia cutis, quae glandem deligit perfanans. Arbitratur Foefius respici ad locum de vlceribus p. 515. 15. Vocatur quoque ab Dioscoride L. III. c. 155. et L. IV. c. 191. anthemis et linozostis. Perdicium apud Celsum L. II. c. 33. artemisia Plinio L. XXV. 7. ab Artemisia Mausoli uxore denominata, quae antea Parthenis dicebatur.

g. Pro

Παραφάσσειν) desipere, vt et ἀλλοφάσσειν, tumultuari, cum tenui autem legendum est, non vt quod est ante ipsum παραφᾶσαι, inest enim in eo τῆς ἀφῆς, id est, tactus nomen.

Παρθενιον) millefolium, vocatur autem παρθενιον, et anthemis, et helxine, et mercurialis, et amaracum, sed et Dioscorides * numquam ait intelligenda est vel helxines, vel mercurialis species parua habens folia.

Πασπαλέτης) panis vel farina milii subtilis. Πασπάλη, vel πᾶσπαλος enim milium est.

Πασσαλίσιω) paruo palo, diminutiue.

Παφλάζσιν) nomen fecit, errantes, et refumentes in differendo significare volens.

Πέζα) in secundo de morbis mulierum sic scriptum est, et pedes tumescunt pueri maxime. Zenodotus quidem in gentium vocabulis πέζαν ait pedem vocare Arcades, et Dores. Hippocrates autem videtur vel planitiem appellatam pedis sic nominasse, vel talos pedum.

Πέλλα

* μηποτέ, id est, numquid per interrogationem. I.

¹⁰ βελόμενος δηλώσαι MS. D. ¹¹ οἱ πόδες ἐν τῷ δ. vulgg.

¹² γέγραφε MS. D. et cod. Mosq. ¹³ πέζα. Μάλισα μὲν ἐν Ζην. MS. D. et cod. Mosq. μάλισα delet Corn. ¹⁴ παιδίον MS. D. et Ald. ¹⁵ παιδὶς Ald.

g. Pro πᾶσπαλος in MS. est πασπάλη. s. t. Quidam vocem πασπαλέτην miliaceum interpretantur. Πασπάλη apud Suidam est ἀλευρότης, τὸ λεπτόν τε ἀλεύρα, tenuissima farina, quae et παιπάλη dicitur. Hesychio πασπάλη est τὸ τυχὸν res vulgata et minima, additque οἱ δὲ κένχρον, ἢ ἀλευρα κρίθινα, quidam milium aut farinam hordeaceam.

h. Vide περὶ γυν. L. II. p.

287. 39. 44. Πασσαλίσκος autem et πασσάλιον, palum aut clauum ligneum significat.

i. Vide Hipp. L. II. epid. p. 387. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. παφλάζω idem est ac ἀναζέω, et dicitur proprie de maris aestuantis aut fluctuantis sonitu. Hesychius παφλάζοντα exponit ἡχῶντα, ἀναβράζοντα, θερμαινοντα. Aretaeus autem de morb. ac. L. I. c. 7. de balbutientibus et inter loquendum haesitantibus adhibet.

k. Cornarius pedum extremitates

¹ Πέλλα) πελία, ὑπόκιρρα. Τα ² δὲ αὐτὰ καὶ ³ πε-
ληρὰ ὀνομάζει. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξει,
⁴ Σικυωνίης Φησὶ τὸ κίρρον ⁵ πέλλον ὀνομάζειν.

⁶ Περμφινγώδεες) ἦτοι νοτίδος μεσοὶ καὶ ὑγρότη-
δος, ἢ καὶ πνευματώδεις.

⁷ Πέπλιον) ὅπερ καὶ ⁸ πέπλις καὶ ἀνδράχνη ἀγρία.

⁹ Πέπλος) τὸ αὐτὸ καὶ ¹⁰ χαμαισύκη καὶ ¹¹ μήκων
αἰφρώδης, καὶ ¹² μηκώνιον.

Περητηρίω) ¹³ τρυπάνω τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ. Ἐστὶ γὰρ
καὶ ἕτερον ¹⁴ ἢ χοινίς.

¹⁵ Περιεξέλλετο) τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἔσκεπεν.

¹⁶ Περικεκαλμένοι) περικεκαμμένοι, γρυποὶ, καὶ
ἐπικαμπεῖς.

¹⁷ Περινήματος) ¹⁸ περικλύσματος.

Περινεῖ) περικλύζει, περινήχεται.

¹⁹ Περιῶ) περινώ. Ἐστὶ δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ
²⁰ τῶν ὀστέων, καὶ τῆς ἑδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τραχήλος.

²¹ Περιζύσας) ἐν κύκλῳ περιαμύζας.

Περι-

²² ὃ αὐτὰ MS. D. ²³ πελληρὰ MS. D. et cod. Mosq. ²⁴ σι-
κυωνίας MS. D. *supra*scr. κ. ²⁵ πέλλον cod. Mosq. ²⁶
περμφινγώδεες MS. D. ²⁷ ἦτοι vulgg. ²⁸ πέπλης MS.
D. ²⁹ χαμαισύας MS. D. χαμαισίκη Ald.

mitates intelligit. Locus a
Galeno laudatus legitur pag.
281. 48. Pollux ait: πέζα τὸ
ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, καλεῖ-
ται σφυρὸν καὶ πέζα.

l. Vide progn. p. 124. 28.
Hesychius πελὸν exponit
Φαῖον χρώμα, ἐμφερὲς τῷ
πελιδνώ et πελλήν, κερήν
καὶ Φαῖαν τῷ χρώματι. Conf.
Plin. L. X. c. 60. Aristot. H.
A. L. IX. c. 1.

m. Vide Foef. p. 492.

n. V. Diosc. L. IV. c. 169.
et Plin. L. XX. c. 20.

o. V. Plinium L. XXVI.
c. 12.

p. Cuius medicamenti pur-
gatorii saepius habetur men-
tio ab Hippocrate, vt in fine
libri quarti de diaeta acut. et
in libro de fist. et in 7 epid.
non procul a fine. I.

q. Vide Hipp. περὶ τῶν ἐν-
τὸς παθ. p. 200. v. 3. Vbi
videtur Foefio Galenus le-
gisse τρυπάνω περητηρίῳ vt
terebra acuta ad os traicien-
dum et viam aquae inter cu-
tem faciendam vsus fuerit,
non

Πέλλα πελιαῖ, ὑπόκιρρα) liuores subfului, haec eadem et πελιραῖ vocat. Zenodotus autem in vocabulis gentium Sicyonios ait giluum πέλλον nominare.

Πεμφιγώδες) vel humore, et humiditate pleni vel ventosi.

Πέπλιον) quod et peplis, et portulaca agrestis.

Πέπλος) idem, et humilis ficus, et papauer spumeum, et succus papaueris.

Περητηρίω) terebro recto, et acuto: est enim, et aliud choeniceis.

Περιτέλλετο) indumentis se ipsum tegebat.

Περικεκαλμένοι) inflexi, adunci: et curuati.

Περινήματος) circuminundationis.

Περινεῖ) circuminundat, circumnata.

Περινῶ) perineo, est autem locus inter scrotum et anum, ubi vesicae collum est.

Περιζύσας) qui circumlacerauit.

Περι-

- ⁹ μήκη MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ ἡ σχοινίς Ald. ¹¹ Verbum περικεκαλμένοι ignorat MS. D. ¹² περινεήματα MS. D. περινήματος Ald. ¹³ περιπλύσματα MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ In margine MS. D. legitur περινεον. ¹⁵ vel περιαμύξας, ἐν νύκλῳ περιζύσας Corn.

non terebra caua, quae ad paruula ossa, non spatiosa, adaptatur. Et in sequentibus legit τλωγλητηρίω aut τρογλυτυρίω, quod τρώγλη, τρύπην, foramen significet, eoque nomine terebellum indicetur, quod cauernam pe-
ctoris subeat, aut foramen faciat, potius quam cauum aut foratum.

r. Vide epid. L. II. p. 313. 39. et epid. L. III. aegr. 3. et aegr. 15. post ft. pest.

s. Quaedam exemplaria addunt περινήματα) περιπλύσματα.

t. Vide Cael. Aurelian. passion. tard. L. V. c. 3. Hippocr. L. de arte et L. IV. aph. 80. περί γυναικ. L. I. p. 255. 14. Hesy chius περινεα et περινεον τὸ αἰδοῖον dici vult, ἀφ' ἧ καὶ τὸ περαινέσθαι.

u. Praeprimis de circumradendo, de circumscarificando adhibetur.

^x Περιποδίην) τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδας ἔσσαν καὶ κάτω.

^y ¹ Περιρρήδες) περικεκλασμένον ἐφ' ἑκατέρω.

^z ² Περηναί) μελαίνουσα, πελιδνέουσα.

Περώνην) ποτὲ μὲν ὅσῃν ὅλον ³ κώλῃ, ποτὲ δὲ ἐπιφυσιν ὅσῃ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάσασιν.

Περσύας) ὁ ^a ⁴ περισυνὸς οἶνος, οἷον ⁵ περυσύας τις ὢν, ὡς καὶ αὐτίτην ὀνομάζει τὸν αὐτοετίτην.

Πήρινα) ⁶ τὸν περίναιον. Ἐν δὲ τῷ ^b Περὶ ⁷ αἵμορροΐδων καὶ συρίγγων καὶ τὴν ἔδραν ⁸ λέγειν δοκεῖ.

^c Πιέτρω) τῷ ⁹ ἐμβρυοθλάτῃ καλῶμένῳ.

^d Πικέριον) βετύρον.

Πιτυΐδι) ^e πιτυΐνῃ ῥητίνῃ.

^f Πιτύλοις) εἰρεσίαις ἢ κώπαις.

Πλα.

¹ περιρρήδες, περικεκλασμένον Ald. ² περηναί MS. D. et cod. Mosq. ³ κώλον MS. D. et cod. Mosq. ⁴ περυσινὸς MS. D. et cod. Mosq. ⁵ περυσίης MS. D. et cod. Mosq.

x. Foefio videtur Galenus τὴν ἐπιδέσιν intelligere, et deligationem, quae pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένην vocat in L. de fract. p. 545. 46. calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem supponi velit, ut quae pedi optime quadraret. Περὶ πόδα enim dici scribit Hesychius τὸ ἀρμόζον, quod optime quadrat et convenit, velut pedi calceus, sumpta inde translatione, et περὶ ποδος ponitur ἀντὶ τῆς ἀρμόζοντος, et περὶ πόδα τὸ ἡρμωσμένον exponitur ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Et Pollux L. VII. c. 21. περίποδα dici scribit ὑποδήματα ἀρμόζοντα.

y. Vide Hippocr. de arte p. 598. 14. ubi etiam in commentario Galenus habet περικεκλασμένον.

z. In MS. περηναί pro περηναί. Item πελιδναί ἔσσαν pro πελιδνέουσα. st. Pro περηναί lego περηναί. Nam et Erotiano περυνὸν est μέλαν. Et si apud Varinum περηναί legitur per i. GESN. Pro radio fumitur, qui cubito in brachio iungitur. Vide L. de loc. in hom. p. 65. 16. 17. 18. 22. 23. pro fibula περὶ ὀστέων φύσ. p. 59. 9. 12. de art. p. 642. 42. pro osse tibiae exteriori in L. de fract. p. 549. 9. pro epiphyysi de loc. in hom. p. 65. 15. 18. 20. pro appendice et eius extuberantia ib. 39.

a. Ma-

Περίποδιν) circulariter sub pedibus existentem, et infra.

Περίρρηδες) perfractum utrumque.

Περγναί) nigricantes, et liuentes.

Περόνην) aliquando quidem os totum coli, aliquando quidem adnascentiam ossis, aliquando adnascentiae tumorem.

Περσύας) anni praeteriti vinum, tamquam περισύας, hoc est, anni praeteriti quoddam existens, ut αὐτίτην nominat τὸν αὐτοετίτην, id est, eiusdem anni.

Πήρινα) perineum, in libro autem de haemorrhoidibus, et fistulis, et sedem dicere videtur.

Πιέσρω) instrumento, quod foetus imperfecti infra-ctorem vocant.

Πικέριον) butyrum.

Πιτυίδι) picea resina.

Πιτύλοις) remigationibus, vel remis.

Πλα-

⁶ τὸ περιν. MS. D. et cod. Mosq. ⁷ αἰμορροΐδος Ald. ⁸ Bina verba λέγειν δοκεῖ absunt a MS. D. et cod. Mosq. Ald. et Corn. ⁹ ἐμβρυοθλάσῃν Iunta.

a. Maault Foësius περυσινὸς et περυσίας ex coniectura, quod πέρυσι anno praeterito, anno proxime elapso significet, et περυσινὸς καρπὸς fructus anni superioris dicatur Theophrasto histor. plant. L. III. c. 12. Πέρυσι etiam ὁ παρεληλυθὼς χρόνος exponitur Hesychio.

b. Locus in Hippocr. non inuenitur, ergo vitium subesse videtur. Cf. Foëf. p. 504.

c. Vide Hipp. περί γυν. L. I. p. 252. 22. Cornarius vocat contusorium, Caluus pressorium. Est instrumentum chirurgicum, quo utitur Hippo-

crates ad contundenda ossa capitis in extrahendo foetu mortuo, quod Paulus L. VI. c. 74. ὀδοντάγραν et ὀσάγραν vocat, et συνθλάιν δι' ὀδοντάγρας ἢ ὀσάγρας ipsi idem est, quod Hippocrati ἐνμφλάσσαι τῷ πιάσρῳ.

d. Vide Hippocr. περί γυν. L. I. p. 249. 22. L. II. p. 268. 16. et 40. et p. 282. 35. p. 263. 6. et p. 268. 40.

e. Πιτυίνῃ ῥήτινῃ in suffitu ad vterum usurpat Hippocr. περί γυν. L. II. p. 288. 3.

f. Πίτυλος proprie est sonitus seu strepitus aquae remouae percussae, aut quum vno con-

Πλαταμών) ¹ ἔφαλος ² πέτρα ³ λεία, ταπεινή, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα.

⁴ Πλεκτανέων) πλεγμάτων, ⁵ ἀπαρτημάτων περιπλεκτικών.

⁶ Πλευννερά) μυζώδεις. Καὶ πλέννα, ἡ μύζα.

⁷ Πλευμοί) ⁸ πλευμώδη γίνεται, ἡ φθίνει.

Πλεῦμος) φθόη, ἡ τὸ πλευμῶδες πάθος.

⁹ Πλήμην) τροχὸς χοινικίδα.

¹⁰ Πλήσιγγας) νάρθηκας, παρὰ τὸ ¹¹ πλείσσειν.

¹² Πνευματώδης) ὁ, τε ἐμπεφυσημένος καὶ ὁ δύσπνευς. Λέγει γὰρ πολλοὶ καὶ αὐτὴν τὴν δύσπνοϊαν, πνεῦμα.

¹³ Ποίη) τὰ πρωτογάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα.

Ποίην) ¹⁴ τὴν ἔχουσαν ¹⁵ τὸ φύλλον ὅμοιον ¹⁶ οἰνάρῳ τὴν φύσιν, ὡς τὸ τῆς κισσαμπέλῃ καλεσμένης εἶδος.

Πολυγρᾶ) πολυφάγῳ. ¹⁷ Καὶ γόνος ¹⁸ αἰρηῶν ἐγγρασε κηδεμόνα, Καλῖμαχος, ἀντὶ τῆς ¹⁹ κατέφαγε.

Πολύ-

¹ ἔφαλος MS. D. et cod. Mosq. ἐπιθαλάσσιος Corn. ² λεία vulgg. ³ ἀπειρτημάτων Ald. ⁴ πλευννερά MS. D. πλευννερά Ald. ⁵ πλευμα MS. D. et Ald. ⁶ πλευμώδεις MS. D. πλευμώδης cod. Mosq. ⁷ πλείσσειν MS. D. ⁸ πνευματώδεις ὁ, τε ἐμπεφυσημένος Ald.

sensu et remorum impulsu fonitum in aqua cient nautae. Hefychius exponit πιτύλοις ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων, καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων.

g. Post πέτρα λεία in vno exemplari in principio lineae MS. πλατινὴ, ἐνθα πλατύνεται τὰ κύματα, tamquam videlicet haec verba ἐνθα πλατύνεται etc. essent pro expositione vocis πλατυνὴ posita. Sed et πλατυνὴ potius scribendum esset, et ne sic quidem mihi placeret haec lectio, suspectam hic illius

codicis fidem habenti. s. t. Hefychio πλαταμὸς est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, quibusdam etiam λεωπετρία, et ὀλιθηρὰ πέτρα dictus. Dicitur etiam de litore amplo et lato, aut fouea maritima, proprie tamen teste Suida ἐπὶ θαλάσσης ἐχέσης καὶ μέτρας ὑποκειμένης.

h. Vide L. περὶ ὁσέων φύσ. p. 62. 4. cirros intelligit circumplicantes apprehensiones, et veluti circumplexus quosdam. Πλέκταναι etiam dicuntur vteri cornua, aut sursum versus

Πλαταμών) eminens in mari petra laevis, et humilis, circa quam dilatantur fluctus.

Πλεκτανέων) cirrhorum, apprehensionem circumpllicantem.

Πλεννερά) mucosae, et πλέννα mucus.

Πλευμοῖ) pulmonarius fit, vel tabescit.

Πλευμος) corruptio, vel pulmonaris affectio.

Πλήμην) modiolus rotae.

Πλήσιγγας) ferulas, ab eo, quod est πλήσσειν, id est, percutere.

Πνευματώδης) et inflatus, et difficulter spirans: vocat enim saepe, et ipsam difficultatem spirandi, spiritum.

Ποίη) primae lactis partes ex se ipsis coagulatae.

Ποίην) quae habet folium simile viti natura, vt cissampeli appellatae species.

Πολυγράω) multiuorae, καὶ γόνος αἰζήων ἔγρασε κηδεμόνα. Callimachus pro eo, quod est, deuorauit.

M m 2

Πολύ-

⁹ Glossa ποίη deficit in MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ Voces τὴν ἔχασαν ignorat MS. D. cod. Mosq. Ald. et Corn. ¹¹ τὸ Φύλλω MS. D. et cod. Mosq. ¹² κ. γ. ζειῶν ἔγρασε δὲ μόνα MS. D. et cod. Mosq. αἰζήων ἔγρα σκηδομόνα Ald. αἰζήων ἔγρασε κηδεμόνα Corn. ¹³ κατέφαγον vulgg. κατέφαγεν Corn.

versus utrimque processus mammillares, cirrhis polyporum similes, quaque illic reuoluta implicantur vasa exterioris vterum sustinentia. Pollux L. II. ait, τῆς δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κεραῖα καλεῦνται καὶ πλεκτάναι.

i. Πλέννα etiam Hesychio dicuntur μύξα.

k. L. II. de morb. p. 151. 9. πλευμᾶν est pulmonis laborare vitio, ex eoque tabescere vide Aret. περὶ χρ. παθ. L. I. c. 12.

l. Quaedam exemplaria teste Foessio exhibent πλήμνην, et Eustathius affirmat πλήμνην per pleonasmum τῶν factum esse. Hippocrates habet hanc vocem de fract. p. 549. 55. p. 550. i. 33. 35. 45. m. Vocantur quoque πλάσιγγαι.

n. Non satis sibi constant exemplaria notante Foessio, quum quaedam ἔρω pro οἰνάρω legant, quod vitis pampinum aut folium significat.

o. Mihi videor alicubi hunc pentametrum cum αἰζήων legisse. st.

¹ Πολύκαρπον) τὸ ² κραταιόγονον ὀνομαζόμενον.
³ Πομφοί) ἐπαναστάσεις τῆ δερματος ⁴ ὀχθῶδεις
 τε ἅμα καὶ βλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς.

⁵ Πόσω) ὀλίγω.

⁶ Ποταίνια) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. ⁶

⁷ Πότι) πότε.

Πρὸς) ⁷ πρὸς δέ.

⁸ Πράμνιος) οἶνός τις ἔτως ὀνομάζεται μέλας καὶ
 αὐστηρός.

⁹ Πρηνές) τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκός.

¹⁰ Πρησμά) ἐμφύσημα, καὶ Πρησίως, τῆς ἐμφυση-
 σεως, καὶ Πρησιώτατον, τὸ ἐμφυσητικώτατον.

¹¹ Προαυξέας) νόσος τινὰς ἔτως ὀνομάζει, τὰς τοῖς
 προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένης· ὅτι καὶ αὐ-
 τὴς ἔτως ἐνίοτε καλεῖ τὰς προβεβηκότας.

¹² Πρόκα) ἐξαΐφνης.

¹³ Προκώνια) τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἀλφίτα. ¹⁰ Τι-
 νές δὲ τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων μόνα.

Προ-

¹ πολύκαρπος MS. D. et cod. Mosq. ² κρατέγονος MS. D.
 κρατέγονον cod. Mosq. κρατόγονον Ald. ³ πολφοί MS.
 D. ⁴ ὀρθώδη Ald. ⁵ ποτένια Ald.

q. Hippocrati περὶ γυν. L. I. p. 250. 16. ad abluenda et
 detergenda vteri vlcera vsur-
 patur. u. Ποτὶ alias apud Hippo-
 cratem significat praeterea,
 insuper maxime, praecipue,
 et significationem auget.

r. Foefius habet ἰχθῶδεις,
 indicari autem locum censet
 περὶ γυν. L. II. p. 267. 12.

s. Pro πόσω repono ποσῶ.
 Sed et post ὀλίγω additum re-
 perio τινί, in vno exemplari
 s. t. Hanc lectionem quoque
 Foefius praefert.

t. V. Hipp. de rat. vict. in
 morb. acut. p. 62. 35. περὶ
 γυν. φύσ. p. 217. 9. p. 220. 12.
 p. 227. 9. περὶ γυν. L. II. p.
 290. 28. περὶ διαίτης L. II.
 p. 95. 15.

x. Nicandri Schol. οἶνον
 πράμνιον dici scribit ἀπὸ ἀμ-
 πέλης πρᾶμνίας, ἣν καὶ ψι-
 θίαν τίνες καλεῖσιν. Memi-
 nit eius Hom. Il. λ'. v. 638.
 Hipp. περὶ γυν. L. I. p. 246.
 33. p. 268. 12. L. II. p. 285. 8.
 et p. 286. 39.

y. Hesychio πρηνῆς est ὁ
 ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκός.
 Loca huc pertinentia sunt in
 mochl. p. 507. 16. de fract.
 p. 528. 58. p. 527. 57. p. 575.
 51.

z. He-

Πολύκαρπον) crateogonon appellatum, genus herbae.
 Πομφοί) pustulae cutis tumentes, simul et liuidae,
 et rubentes.

Πόσω) modico.

Ποταίνια) recentia Dores.

Πότι) aliquando.

Προς) praeterea autem.

Πράμνιος) vinum quoddam sic appellatur, nigrum,
 et austerum.

Πρηνές) ad terram pronum.

Πρησμα) inflatio, et πρησίως inflationis, et πρησι-
 κώτατον maxime inflatium.

Προαυξέας) morbos quosdam sic nominat, qui in
 prouectis aetate fiunt, nam et ipsos sic aliquando vocat
 aetate prouectos.

Πρόκα) repente.

Προκώνια) ex nouis hordeis farinas: quidam autem
 ex non ficcatis solas.

M m 3

Προ-

⁶ vulgg. addunt Φησι. ⁷ προσδι MS. D. vide Hipp. 208.
 28. ubi Gal. πρὸς δὲ, Hippocr. vero ποτί. Corn. ⁸ πρᾶ-
 μνιον MS. D. ⁹ πρόκει MS. D. ¹⁰ τινὲς τὰ MS. D.

z. Hefychius quoque πρῆ-
 σαι per Φυσῆσαι exponit.

a. Foefius laudat aphor. 25.
 sect. 5. L. VI. epid. ubi Gale-
 nus προαυξέας νόσας ex qui-
 busdam legit exemplaribus,
 ubi tamen in comm. ἐπαυξέας
 dederit. Epidem. autem L. II.
 p. 312. 22. προαυξήσιες sunt
 corporis adauctae moles, ex
 quibus de totius temperamen-
 to aestimatio fieri debet, ubi
 et προαυξεῖς dicuntur, quibus
 ea corporis moles increuit.

b. Hefychius quoque habet
 πρόκα, εὐθύς, ἐξαίφνης.

c. Vide περὶ γυν. L. II. p.
 264. 29. farina sic dicta est,

quod ex hordeo recenti prius
 fieret, quam in conos com-
 poneretur, ideoque exponit
 τὰ πρὸ τῆς τῆς κώνος εἰσσεως,
 priusquam in conos extrue-
 retur. Κῶνος enim dicitur
 Galeno strues illa, quae ex
 ligno erecto in areis compo-
 nitur, maximeque humidis in
 locis, circa quam in metae et
 coni figuram fructus ador-
 nantur. Alteram significa-
 tionem Pollux habet τὰ ἐξ
 ἀφρύκτων κριθῶν, et Hefych.
 τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυρμένων
 κριθῶν ἄλφιστα. Alias signi-
 ficationes quoque Foefius ad-
 didit.

^d Προκίδι ² μαχαιριδίᾳ) τῷ φλεβοτόμῳ.

^e Προμυλλαίνει) ³ προπεπτῶκει, προέχει εἰς ⁴ τῷ προθιν.

^f Προμυλῆνας) προτείνας ἔξω τὰ χεῖλη.

^g Προσέχει ἡ νῆσος) ἀντὶ τῆ παραμένει, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νῆσων τῷ μείζονι.

^h Προτρέπεσθαι) μεταβάλλειν.

ⁱ Προσωδέτερον) δυσωδέτερον ἄνευ τῆ ¹, ⁶ τὸ δὲ μετὰ ⁷ τῆ προσωδέτερον, παρὰ τὸ οἶδημα γεγονός, τὸ ὀγκωδέτερον ⁸ δηλοῖ, ὡς ἐν δευτέρῳ Περὶ νῆσων ⁹ τῷ μείζονι.

Προτιθέμενοι) προτείνοντες.

ⁱ Πρόφυσιν) βλάβημα.

Πυθμενόμενον) ^k ἔδδ' ὅλως. Γέγνε δὲ τῆνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, ¹⁰ ὡς εἰ καὶ ὀλοκλήρως ¹¹ εἰλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἔξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. ¹²

^l Πυρίας) ¹³ τὲς διαπύρες ¹⁴ κόχλακας, ἢ ¹⁵ θρύμματα διακαῇ ἀπὸ σκωρίας σιδήρε.

Πυρή-

¹ προμήκει MS. D. et Ald. προμήκη μαχαιριδί al. ² μαχαιριδί MS. D. ³ προπεπτῶκει MS. D. et Ald. ⁴ τῷ προθιν MS. D. ⁵ προμυλῆνας cod. Mosq. et Iunta. προμυλλαίνει Aldus. ⁶ τὰ δὲ MS. D. ⁷ τῆ προσωδέτερον MS. D. μετὰ τὸ ὕψος προσωδέτερον — ἐν τῷ δευ. cod. Mosq. προσωδέτερον, δυσωδέτερον Ald.

d. In MS. προμήκει pro significat, labra adducta protendere.

προκίδι. Hippocrates de articulis p. 590. 42. σιδηροῖσι f. Vide L. περὶ ἀρχ. ιητρ. p. 11. 32.

δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ προμήκεσι, vbi ff. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 194. 29. p. 192. 41. p. 208. 27. p. 210. 2. p. 212. 42.

Totum tamen locum suspectum habet Foësius, et ignorat, qua ratione ipsi sit mendendum.

e. Vnde ἀπομυλλαίνειν προβάλλειν τὰ χεῖλη συνηγμένως

g. Vide quae adiecta L. de nat. hum. p. 20. 21. vbi προτρέπεσθαι est contrariam tum medicamentorum tum victus rationem instituere.

h. Nihil de hac re loco allegato

Προκίδι μαχαιριδίῳ) phlebotomo.

Προμυλλαίνε) procidit, prominet in anteriorem partem.

Προμυλλήνας) protendens extra labra.

Προσέχει ἡ νόσος) pro eo, quod est permanet morbus, in secundo de morbis maiore.

Προτρέπεσθαι) mutari.

Προσωδέξερων) graueolentius sine iota, cum iota autem προσωδέξερων a tumore facto tumidius significat, ut in secundo de morbis maiori.

Προτιθέμενοι) protendentes.

Πρόφυσιν) germinationem.

Πυθμενόθεν) non omnino. Factum est autem nomen a fundo vasorum, tamquam si integre, diceret, vel perfecte, vel plane, vel ab initio, vel omnino.

Πυρίας) feruentes panes, vel fragmenta accensa ex scoria ferri.

M m 4

Πυρή-

¹ ἄλλον ὡς Ald. ⁹ τῷ μείζον MS. D. ¹⁰ ὡσεὶ vulgg. ¹¹ ἔλεγον. Ald. ¹² Quae supra defecerat glossa in MS. D. et cod. Mosq. hic ponitur, πύη τὰ πρῶτο γάλακτα τὰ ἐξ αὐτῶν πηγνύμενα MS. D. ποίη vulgg. ¹³ τὰς cod. Mosq. ¹⁴ ἀπόχλακας quidam. ¹⁵ θρύματα cod. Mosq.

legato legitur, vnde mendi suspicio est.

i. Vide L. VII. epid. p. 365.

5. vbi tamen est πρόσφυσιν, sed Galeni lectio praeferenda, alias ἐπιγέννημα dicitur coac. praen. p. 430. 40.

k. Nescio quid sibi velint haec verba, ἔδὲ ὅλως, quum Galenus H. de diaeta ac. 42. dicat πυθμενόθεν. Hipp. significari vel τὸ παντελῶς, id est, penitus, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς, id est, ab initio, vel igitur de-

lenda sunt haec verba, vel pro ἔδὲ ὅλως legendum videtur παντελῶς. l.

l. Vide L. II. περὶ γυν. p. 254. 40. Vbi tamen vocem πυρίας aliter sumunt Intpp. existimando alias esse desudationes Celsi, quae ex filicibus et marinis lapidibus igne candentibus suscitantur, aut ignitis ferri recrementis; quae in vaporarium immittebantur, ut adhuc quibusdam moris est, ad sudores eliciendos.

^m ¹ Πυρήνας) ² τὰς χόνδρους. Εἴρηται δὲ ἐπὶ λιβα-
νωτῶ.⁸

ⁿ Πυρὸς ἀγρίῃ) ³ τῷ ἐρυσσιπέλατος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

^o ⁴ Ραγῆσα) δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ἀθρόως ὀρμήσα-
σα, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περί νέσων τῷ μείζονι ⁵ Καὶ ἡ
αἰμορραγία αὕτῃ παρὰ τῷτο σύγκειται.

^p Ραιβοειδέα) ⁶ καμπύλον.

^q Ρᾶον) ⁷ ἐτοιμότερον καὶ εὐχερέτερον. ⁸ Ἐνιοι μέν-
τοι τὸ εὐφορώτερον ἤκισαν.

^r Ραφίῳ) τῷ ⁸ κεντηρίῳ, ᾧ διακεντῶντες οἱ τεχνί-
ται τῶν τοιῶτων ἐπιτηδεύεις ὅπως ⁹ τῷ λίνῃ διέρσει πα-
ρασκευάζουσι.

^s ¹⁰ Ρέγγιν) καὶ ¹¹ ῥέγκος, ὠνοματῶς πεποιήται ¹² πα-
ρὰ τὸν γινόμενον ψόφον. Ὡσπερ καὶ τὸ ῥέγγειν.

^t ¹³ Ρέμβει) πλανᾶται.

^u ¹⁴ Ρέμβην) ¹⁵ πλάνην, καὶ τινὰ ἄλλα, παρὰ τὸ
¹⁶ ῥέμβεσθαι.

Ῥηγῆ-

¹ πυρήνας MS. D. cod. Mosq. et Iunta. ² τὰς cod. Mosq. ³
δηλώνουσι addunt quidam. ⁴ ραγῆσα MS. D. ⁵ ἄλλα καὶ
ἡ vulgg. ⁶ καμπύλη MS. D. ⁷ ἐτοιμότερον Ald. re-
ctius ἐτοιμότερον vide 287. a. Corn. ⁸ κεντητηρίῳ MS.
D. ⁹ τῇ τῷ λίνῃ MS. D. et cod. Mosq. vel διαιρέσει,
sed falso Corn.

m. Rectius πυρήνας ex Foe-
sio. Vide L. περί ἐπιπυήσιος,
p. 51. 46. et L. II. περί γυν.
p. 274. 12.

n. Vide L. VII. epid. pag.
356. 21.

o. Foësius dat τὸ ἀθρόον.
Vide L. περί τῶν ἐντὸς παθ.
p. 197. 43. 45. p. 198. 4. plu-
ra apud Foësium laudantur
loca.

p. Vide Hippocr. de arte,
p. 617. 53.

q. ῥέον pro ῥᾶον apud Gale-
num videtur legisse Varinus.

r. Vide L. II. de morb. p.
156. 15. qui tamen locus cor-
ruptus Foësius videtur, qui
maulit pro ραφίς, ραφίῳ aut
γραφίῳ κεντηθῆναι, velut ibid.
p. 158. 5. καὶ τὸ σῆθος καὶ τὸ
μετάφρενον δοκεῖ οἶον γρα-
φείσιν κεντηθῆναι, pectus ac
dorsum tamquam styli pun-
gi videntur.

s. Conf. L. de rat. vict. in
morb.

Πυρήνας) grana, dictum est de thure.

Πυρὸς ἀγρίς) erysipelatis.

PRINCIPIVM P.

Ῥαγεῖσα) significat aliquando collectim impetum faciens, vt in secundo de morbis maiore, et αἱμορραγία ipsa, hoc est, sanguinis effusio, ab hoc composita est.

Ῥαιβοειδέα) retortum.

Ῥᾶον) paratius, et facilius, nonnulli quidem feracius, copiosiusue intellexerunt.

Ῥαφίω) subula, qua perforantes artifices talium commodos vsus lini traiectioni faciunt.

Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος) ronchus, nomina facta sunt ab eo strepitu, qui in stertendo fit, vt et ῥέγκειν, id est, stertere.

Ῥέμβει) errat.

Ῥέμβην) errationem et quaedam alia, ab eo quod est ῥέμβεσθαι, hoc est, circumagi.

M m 5

Ῥηγῆ-

¹⁰ ῥέγξιν MS. D. ¹¹ ῥέγκος MS. D. ¹² περὶ Ald. ¹³ Verba ῥέμβει, πλανᾷται desiderantur in MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ ῥέμβειν MS. D. et Ald. ¹⁵ πλάνη τινὶ καὶ ἄλλῃ MS. D. et cod. Mosq. καὶ ἄλλως Ald. ¹⁶ ῥέβεσθαι MS. D.

morb. ac. p. 49. 28. et L. V. epid. p. 340. 14. et L. VII. epid. p. 362. 44.

t. MS. ῥέμβη, πλάνη τινὶ καὶ ἄλλῃ, παρὰ τὸ ῥέβεσθαι. Quam lectionem, excepto ῥέβεσθαι, pro nostra reponendam censeo. Ceterum apud Hippocr. epid. L. VII. p. 356. 8. locus exstat, in quo ῥεμβή legitur dandi casu, pro quo fortasse Galenus hunc dativum ῥέμβη legebat. s. t.

Quidam codices habent ῥεμβή πλάνη τινὶ καὶ ὅλη, id est, ῥέμβη, erratione quadam et vacatione, cuius etiam lectionis meminit H. Stephanus. I. In illo Hippocratis loco Galenus pro ῥεμβή, ῥέμβη legisse videtur. In ῥέμβει πλανᾷται autem suspecta lectio est Foessio, quum ῥέμβεται, πλανᾷται, γυρεύει exponit Hesychius, vagatur, errat, circumuoluitur, et in gyrum circumagitur.

¹ ῥηγῆσι) σχίσμασι, ² ῥήγμασι.

^u ³ ῥηνέσιν) ἄρνασι. ⁴

^x ῥήνικας) ἄρνακίδας.

ῥηνός) ἄρνός.

^y ⁵ ῥηχίησι) οἶον ⁶ πλημμυρῆσι. Καὶ γὰρ καὶ ἡ ῥηχίη οἶον πλημμύρα τίς ἐστιν.

^z ῥίζα) ⁷ ἔτως καλεῖται ⁸ βοτάνιον τι ἀκάλυτον καὶ ἀνσυνθές, καὶ ἀκαρπὸν, ἔχον τρία φύλλα κατὰ πάντα προμήκη, ⁹ κατὰ τῆς γῆς κείμενα, δυσὶν δακτύλοις τὸ μέγεθος, ὁμοῖα τοῖς τῆς ¹⁰ ἀγχέσσης, ῥίζαν δὲ λεπτὴν ἀδενῶς καθαίρουν.

^a ῥίζαν λευκὴν) τὴν τῆς δρακοντίου.

ῥικνόν) ^b ¹¹ ῥυσόν.

^c ῥοικὰ) καμπύλα.

¹² ῥόμματος) ¹³ ῥοφήματος, ἢ ¹⁴ ῥοφήσεως.

¹⁵ ῥόα) τὰ ἐκ τῆς συκαμίνος ¹⁶ τὰ μόρα ^d τὰ ἄωρα, ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥῆς, ὡς καὶ ὁ Διοσκουρίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης λέγει.

ῥοπτῶν) ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν ¹⁷ ὁπωσῶν ¹⁸ ῥοφωμένων.

ῥύ-

¹ ῥηγῆα MS. D. ² ῥηγῆσι cod. Mosq. et Ald. ³ ῥήμεσιν MS. D. et cod. Mosq. ⁴ MS. D. addit ῥήνεσιν, ἄρνις et cod. Mosq. ac Ald. ⁵ ῥηχίησιν MS. D. ῥηχίσι cod. Mosq. ⁶ πλημμύρισιν MS. D. et cod. Mosq. πλημμυρεῖ καὶ γὰρ καὶ ἡ Ald. πλημμύρη Corn. ⁷ ἔτω MS. D. ⁸ βοτανόν τι MS. D. ⁹ κατὰ γῆς MS. D. et cod. Mosq.

u. In vulgatis editionibus perperam ῥημέσιν, et ῥήνεσιν. ST. Hesychio quoque ῥήνες, ἄρνες, πρόβατα, et Homero II. l. v. 154. ἄνδρες πολὺ ῥήνες dicuntur πολυθρέμματοι, πλέστοι, homines multorum agnorum, abundantes pecoribus et diuites.

x. Vide L. I. περὶ γυν. p. 247. 23. et L. V. p. 340. 19.

y. ῤαχία maris restagnatio, quae vox teste Suida apud Ionas significat τὴν ἀμωπτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης.

z. Quidam ὄνοσμα Dioscoridis esse existimant in L. III.

Ῥηγῆσι) scissuris, fracturis.

Ῥημέσιν) agnis.

Ῥήνικας) pelles agninas.

Ῥηνός) agnis.

Ῥηχίησι) tamquam inundationibus: nam ῥηχίη tamquam inundatio quaedam est.

Ῥίζα) sic vocatur herbula quaedam sine caule, et sine flore, et sine fructu, habens tria folia ex omni parte oblonga humi iacentia duorum digitorum magnitudine, similia foliis anchusae, radicem autem tenuem leuiter purgantem.

Ῥίζαν λευκήν) radicem dracunculi.

Ῥικνόν) rugosum.

Ῥοικὰ) retorta.

Ῥόμματος) liquoris ad forbendum, vel actus ipsius forbendi, hoc est, forbitionis.

Ῥόα) ex moro mora immatura, et ficcata, et contusa, vt obsoniis inspergantur, vt et proprie appellatus rhus, vt Dioscorides in primo de materia inquit.

Ῥοπτῶν) forbitionum, vel omnium, quae quoquo modo forbentur.

Ῥύ-

¹⁰ ἐγχέσεως MS. D. ¹¹ ῥυσσόν MS. D. et St. et Chart.

¹² ῥόμματα MS. D. et cod. Mosq. ¹³ ῥοφήματα MS.

D. et cod. Mosq. ¹⁴ ῥοφήσει MS. D. ῥυσσώς Ald. ¹⁵

ῥόν MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹⁶ μόρα omisso τὰ MS.

D. et Ald. ἀόρα Ald. ¹⁷ ὅποσεν MS. D. et Ald. ¹⁸

ῥοφῶντων MS. D.

c. 147. cf. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 268. 36. et L. V. epid. p. 338. 48.

a. Cf. L. II. de morb. p. 151.

26. περὶ γυν. Φύσ. p. 221. 9.

L. I. περὶ γυν. p. 261. 4. p.

219. 43.

b. MS. ῥυσσόν, et sic ῥυσσότερον infra in Glossa σολιδωδέσερον. ST. Vide epid. L.

VI. aph. 19. f. 3.

c. Cf. L. de aere, loc. et aqu. p. 79. 7. 11. Est enim ῥοικόν το εἶσω νεῦον καὶ τραβόν, ὃ δὲ ῥοιβόν λέγεται.

d. Foefius post μόρα inserit, ἄτινα ἄωρα, sed nihil moueo refragantibus MSS. Ad locum autem Dioscoridis L. I. c. 181. haec referri videntur, τὰ δὲ ἀόρα μόρα ξηρὰ κεπέντα, ἀντὶ ῥοός τοῖς ὀψοῖς

^e ῥύματα) παρὰ τὸ ῥύεσθαι, τὰ βοηθήματα.
 ῥωγματῆς) ὁ ^f ² ἐρρώγος τι τῶν ἐντὸς ἔχων ὃν δὴ
 καὶ ⁵ ῥηγματίαν ὀνομάζει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

^a Σαράπης) ἡ διασεσηρότας καὶ διεσῶτας ἔχουσα
 τὰς δακτύλους τῶν ποδῶν.

^b Σαρκάζειν) κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δέ-
 ξεως χλευάζειν ὁ δὲ Ἱπποκράτης, καὶ τὸ ἀκροῖς τοῖς
 χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι.

^c ³ Σατυρισμοὶ) οἱ περὶ ⁴ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι
 τῶν ἀδένων. Ἐνιοὶ δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἠκυσαν.

Σαυριδίου) ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ
 σχῆμα ὁμοιότητος. Ἡ αὐτὴ καὶ ⁵ κάρδαμον ὀνομά-
 ζεται.

Σελά-

¹ ῥύμα MS. D. et cod. Mosq. ² ἐργός MS. D. ἀρρώγος
 Aldus.

ὄψοις μίγνυται. Immatura
 mori pomae sicca tufa, aci-
 norum rhois vice obsoniis
 miscentur.

e. Id est praesidia et auxi-
 lia παρὰ τὸ ῥύεσθαι, quod nos
 a morte vindicent, aut mor-
 tis periculo eximant et con-
 feruent. ῥύεσθαι quoque est
 defluere, ac de virium cor-
 poris exsolutione ac dissipat-
 ione effertur, vbi concidunt
 et exhauriuntur nimis labo-
 ribus, v. epid. L. VI. aph. 3.
 f. 3.

f. MS. διερρώγος. s. t.

g. V. Libr. de aere, aqu. et
 loc. p. 453. 7. alias ῥηγμα-
 τται dicuntur, quibus vasa in-
 tus rumpuntur v. l. c. 10.

a. Cf. epid. L. II. p. 312.

43. vbi in vulgg. σαράπις le-
 gitur. Dicitur et σαράπης
 ἢ σάραπος, ὁ σύρων τὰς πό-
 δας, qui magnis est pedibus,
 eosque quodammodo trahit.

b. Varias huius vocis signi-
 ficationes vide apud Foesium
 p. 558.

c. MS. οἱ παρὰ τὰ ὦτα. s. t.
 V. Hipp. aph. 26. L. III. vbi
 tamen σατυριασμοὶ est. A
 Satyrorum autem similitudi-
 ne ducta est vox, quod qui ob-
 longas huiusmodi circa aures
 eminentias habent, Satyro-
 rum effigiem repraesentent,
 velut de humoribus, quos
 Φήρεα vocat Hippocrates.
 Oribasius per Satyriasmos in-
 telligit verrucarum genera,
 vbi verrucam maiorem aliae
 minores

Ῥύματα) ab eo, quod est ῥύεσθαι, id est, seruare remedia.

Ῥωγματῆς) fractum aliquid intus habens, quem et ῥηγματίαν nominat.

PRINCIPIVM Σ.

Σαράπης) quae distractos et distantes habet digitos pedum.

Σαρκάζειν) proprie quidem per labrorum morsum subfannare. Hippocrates autem, et summis labris contactis vellere aliquid.

Σατυρισμοί) circum aures prolixi tumores durarum concretionum carnis in se ipsum conuolutae. Quidam autem pudendorum intensiones intellexerunt.

Σαυρίδιον) nasturtium herba a figurae similitudine, eadem et cardamum vocatur.

Σελά-

³ σατυρισμόν MS. D. ⁴ παρὰ MS. D. ³ καρδάμωμον MS. D. cod. Mosq. et Ald.

minores circumdant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, vt et strumae et parotidum genera, quibus pueri infestantur. Elephas morbus, quum incipit, etiam sic dicitur, quoniam Satyris specie sunt similes, qui elephante laborant, quum consumtis musculis temporalibus ossium eminentiae ad tempora apparent, et caput Satyrorum in modum cornutum euadit. Alii sic elephantem dici, quod qui eo morbo laborant, quum calidi sint et flatulenti, fere turgentem et contentum penem habeant, lasciuorum Satyrorum in morem. Indeque σατυρισμός

et σατυριασις est continens ac remittens pudendorum contentio, quae alias πριαπισμός audit. Sunt etiam σατυριασμοί osseae in temporibus eminentiae, quales in reliquis corporis partibus circa ossa fiunt, quae ἐξοσώσις dicuntur. Paulo dicitur σατυριασις pudendi palpitatio, inflammatoriae cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum intentione superueniens. Aretaeo autem I. I. c. 12. de acut. inexplibilis coeundi appetitus et affectus species, qui laboranti penem excitat et erigit, ex Dei figurae similitudine nomen habens.

^d Σελάχεσιν) ² ἔτως καλεῖται ὅσα ³ ἰχθύων ⁴ λεπίδας ἐκ ἔχει καὶ ⁵ ζωοτοκεῖ.

Σεσηρὸς) τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεσηκὸς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ ^e ἐκπεπληγμένον ὀνομάζεται.

^f Σηριγγῶδη) χαῦνα, ἀραιά, πολλοῖς τμήμασι ⁷ διηρημένα. ⁸ Ταῦτα τὰ τμήματα σήριγγες τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται. Καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σήριγγῶδες τε καὶ σήραγγῶδες.

⁸ Σησαμῖς) τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης.

^b Σιτανίῳ) τῷ ἐκ τῆ ἐνεσηκότητος ἔτις πυρῶν, ⁹ τῆς ἐσι, τῷ κατὰ τὸ ἑαρ ἐσπαρμένῳ.

¹⁰ Σιτανῶδες) ἦτοι ἐκ τῶν σιτανίων πυρῶν, ἡ διασσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, τῆς ἐσι, καθαρῶν.

Σιδά-

¹ σελέχεσιν MS. D. ² ἔτω MS. D. ³ Vocem ἰχθύων ignorat MS. D. cod. Mosq. et Ald. ⁴ λεπίδες MS. D. ⁵ ζωστοκεῖ MS. D.

d. V.L.II. de morb. p. 151. 32. p. 152. 13. et p. 158. 23. et L. περὶ γυν. p. 274. 8. L.I. p. 251. vide Plin. H.N. L.IX. 24. et Aristot. H. A. L. III. c. I.

e. Supra p. 464. ἐκπεπληγμένον sine γ, quod malo: nam apud Erotianum quidem ἐκπεπληγμένον habemus p. 158. sed alia significatione, videlicet pro ἐξεπτυγμένον. In qua tamen significatione recte scribi puto hoc participium cum γ, sed η in ε mutandum arbitror; vt legatur ἐκπεπλεγμένον, id est, explicitum. Nam Latinum implico nihil aliud est quam Graecum ἐμπλέκω, et explico nihil aliud quam ἐκπλέκω. Quod autem ad nostrum ἐκπεπληγμένον attinet, non dubito quin

ab ἐμπλην deductum sit, quod significat prope: vel potius a πλῆμι, quod propinquo seu appropinquo declarat: nam quod est ἐκπεπληγμένον, id est, ἐκτετραμμένον, id non est prope, nec propinquat, sed contra velut recedit. Quae si vera sunt, nihil enim praeter coniecturam habeo, certe ἐκπεπληγμένον non ἐκπεπληγμένον hoc in loco, in illo autem Erotiani ἐκπεπλεγμένον non ἐκπεπληγμένον scribere debemus. s. t. Locus a Galeno subindicatur L. de fract. p. 570. 16.

f. Vide L. περὶ σαρκῶν p. 40. 23. p. 41. 17. p. 42. 31. περὶ καρδίας p. 55. 34. de vuln. cap. p. 445. 26. σήραγγες dicuntur Hesychio κοιλῶδεις τόποι, caernae, rimae, terrae

Σελάχεσιν) sic vocantur omnes pisces, qui squamas non habent, et animal pariunt.

Σεσηρὸς) deflexum et plurimum distans labris, quod et ἐκπεπληγμένον nominatur.

Σηριγγῶδη) laxa, rara, multis foraminibus diuisa: haec enim foramina σήριγγες, et σήραγγες vocantur, et tale corpus σηριγγῶδες, et σηραγγῶδες, hoc est, foraminosum.

Σησαμῖς) sesamidis appellatae.

Σιτανίῳ). praesentis anni tritico, hoc est, vere sato.

Σιτανῶδες) vel ex praesentis anni frumentis, vel ex excussis, et tenuibus farinis, hoc est, purgatis.

Σιάλα

⁶ σαραγγῶδη Foef. ⁷ διηρημένοις vulgg. διηρημένα vel διειλημένα Corn. ⁸ ταῦτα γὰρ τὰ Foef. τὰ δὲ, τρ. Corn. ⁹ τετέσι τὸ MS. D. ¹⁰ σιτανῶδες MS. D.

rae hiatus, fissurae, antra et specus, et σήραγγ, σπήλαιον, κοιλότης, ὕψαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα.

g. Pro σήσαμῖς legendum puto σησάμης, vt Galenus dicat σησάμην ab Hippocrate appellari, quae vulgo σησαμῖς nominetur. At in vno veteri cod. MS. σησαμῖς τῆς ἔτιω δὲ ὀνομαζομένης, sed perperam. s. t. Sic et Foef. quaedam autem exemplaria habent σησαμῖς. Vide L. περι ἐντὸς παρθῶν p. 207. v. 36. Diosc. L. IV. c. 152. 153. Aristoph. Schol. in ἀχαρν. p. 303. σησάμη dicitur ἣν ἡμεῖς καλεῖμεν σησαμίδα. Σησαμῆς vero εἶδος πλακῦντος. In εἰρήνῃ autem p. 468. σησαμῆν dicit scribit ἣν Φαμεν ἡμεῖς σησαμίδα.

h. Foefius mauult σιτανίῳ, a σῆτες Ionice, et Dorice σῆ-

τες, vnde σατινὸς hornus, et Attice τῆτες et τητινὸς, vt sit σητάνειος πυρὸς, ὁ ἐπέτειος, hoc est, huius et instantis anni triticum, quod recte setanium dicetur, vt setania allia Plin. L. XIX. c. 9. σητάνια κρόμμνα Theoph. L. VII. c. 4. Et σητάνιον ἄλητον Hipp. περι γυν. L. II. p. 264. 27. p. 265. 16. et p. 285. 10. vt σητάνιον ἄλευρον L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. v. 9. et 29. Locus indicatur de art. p. 606. 37. Fuit certum quoddam tritici genus in Asia Hippocratis et Galeni tempore, quod vere ineunte sereretur, nec secus ac bimestre in maturitatem adolisceret, ex eoque pasta admodum glutinosa et tenax, quod paucis omnino furfuribus esset praeditum. Diuersum a Dioscor. L. II. c. 107.

¹ Σιάλ² δαιδὸς καὶ ³ σιάλ⁴ αἶγος) τῷ ⁵ λιπαρῷ.

⁶ Σιαλώδεα) λιπαρά, πύονα.

⁷ Σιδιοειδῆς) ὠχρὰς, ὡς ⁸ σίδιον.

⁹ Σικύην ἀτμητον) ¹⁰ κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον.

¹¹ Σικυώνην) τέτταρα σημαίνει παρ' αὐτῷ τὴν ¹² κολοκυνθίδα, ¹³ τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ¹⁴ ἀπόθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν.

¹⁵ Σικυώνης σπόγγον) ¹⁶ κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

¹⁷ Σιπυΐδα) πυξίδα. Δηλοῖ δὲ ἄλλως τῆνομα καὶ περαμεῖν τι σκεῦος, εἰς ὃ ¹⁸ ἄλφιτον ἐμβάλλεται.

¹⁹ Σινόμωρα) τὰ κακοήθη.

Σιραΐω) ²⁰ τῷ γλυκεῖ ἐψήματι.

Σικανός) ²¹ πονηρεῦμα ²² ἐνεδρευτικόν, ²³ αἷτιον κεκρυμμένον.

Σκαφίδα) ²⁴ Ἀττικοὶ μὲν τὴν ποιμενικὴν σκάφην, καθὼς πε λέγουσι, Γαυλοὶ τε σκαφίδες ²⁵ τε τετυγμένα, τοῖσιν ²⁶ ἀμελγεν. Ἱπποκράτης δὲ τὴν θαλασσίαν κόγχην τὴν παραμηκετέραν, ἣν οἱ πολλοὶ μύακα προσαγορεύουσι.

²⁷ Σκεθρῇ) ²⁸ ἀκριβεῖ.

Σκε-

¹ σιάλης MS. D. ² δαιδὸς MS. D. et cod. Mosq. ³ σιέλ⁴ MS. D. σιάλης cod. Mosq. ⁵ λιπέρος Ald. ⁶ σιδωειδῆ MS. D. σιτανώδη, nisi oculi me fallunt, Corn. ⁷ σιδί⁸ MS. D. et Ald. ⁹ κολοκυνθίδα MS. D. et Ald. ¹⁰ κολοκύντην MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹¹ Vox τὴν deest in cod. Mosq. ¹² ἀπόθμενον MS. D.

i. L. II. περὶ γυν. p. 273. 33. πιάλ² δαιδὸς ποιότητας legitur, ex pingui taeda, quae sit quam pinguiissima.

k. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 292. 36. et de morbo sacro p. 124. 32.

l. Foelsius mauult σιδωειδῆς et ὠχρὰ ex L. περὶ ἐντὸς παθ. p. 202. 24. p. 203. 40. p. 204. 36. p. 209. 11. L. III. de morbo.

p. 160. 44. περὶ κρίσιμων p. 389. 17.

m. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 211. 42.

n. Subindicatur locus περὶ ἀφόρων, p. 294. 28. 29.

o. V. περὶ ἀφόρ. p. 239. 36.

p. V. L. περὶ ἀφόρ. p. 297. 44. Hefychius σιπυΐη interpretatur σιδηρεῖν ἀγγεῖον, ἢ ἀρτοθήκη.

q. He-

Σιάλα δαιδός, καὶ σιάλα αἰγός) pinguis conuivii, et pinguis caprae.

Σιαλώδεα) pinguia, opima.

Σιδιοειδέες) luteas * vt cortex mali granati.

Σικύην ἀτμητον) cucurbitam agrestem indiuisam.

Σικυώνην) quatuor significat apud ipsum, colocynthidem, piro similem cucurbitam, medicinalem cucurbitam fundo carentem, et coni similem cucurbitam.

Σικυώνης σπόγγον) colocynthidis interior pars.

Σικυίδα) pyxidem, significat etiam alias nomen hoc, fictile quoddam vas, in quod farina iniicitur.

Σινόμωρα) quae mali moris sunt.

Σιραίω) dulci decocto.

Σικανός) malitia insidiatoria, causa occulta.

Σκαφίδα) Attici quidem pastorem mulctram, vt aliquando dicunt, situlae, et mulctralia facta, quibus mulgebant; Hippocrates autem marinam concham prolixior, quam multi μύακα, id est, mutillum vocant.

Σκεθρή) exacto.

Σκε-

* Vel pallidas.

¹¹ σικυώνον MS. D. ¹² κολοκυντίδος MS. D. ¹³ ἀλφίτα MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ σινάμορα MS. D. et sic Corn. 287. 2. 40. et Ald. ¹⁵ ἐνεδευτικόν vulgg. ¹⁶ ἀγγείον MS. D. et cod. Mosq. ¹⁷ ἀττικὸν — ποιμενικὴν Corn. ποιμαυτικὴν vulgg. ¹⁸ γε MS. D. et Ald. ¹⁹ ἀμέλγες in Hipp. et Ald. ἀμελγεν Corn. ²⁰ ἀκριβεῖς Ald.

q. Hesychius σινάμορα exponit κακόςχολος.

r. Fortasse legendum est, τῷ γλεύκει ἐψήματι. s. t. H. Stephanus non sine ratione sic legendum suspicatur. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 251. 3. L. II. p. 284. 6.

s. Haec scriptio valde suspecta videtur Foefio.

t. Homeri locus est in Od. l. v. 223. Pollux L. X. c. 24. per μάκτραν explicat, id est, vas concauum et oblongum, in quo farina subigitur, qua significatione dici σκάφην scribit L. VI. c. 10. σκαφίδα quoque idem inter vasa culinaria numerat.

u. Vide L. I. περὶ γυν. p. 236. 26.

^x ¹ Σκολιφρός) ξηρός, ² προσεσαλμένος.

^y Σκεπαρνηδόν) ἐκκεκλασμένως. Καὶ γὰρ ὁ ³ σκέπαρνος αὐτός ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὀνομαῖσαι σκεπαρῶν δοκεῖ.

^z Σκῆμψις) ⁴ ἀπόσκημψις, ⁵ ἐν τῷ ἔκτῳ τῶν ἐπὶ δημιῶν.

Σκιαυγῆ) ἀμβλυώττει.

^a ⁶ Σκιμπέθω) ⁷ κατακλειέθω.

^b ⁸ Σκίμφθῃ) δύο δηλοῖ παρ' αὐτῷ, τό, τε ⁹ διηρέθῃ καὶ τὸ ἐμπελάθῃ.

^c Σκηλήματι) σκελετεία συμπτώσει.

^d Σκληρὰ) κατεσκληρότα καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

¹⁰ Σκληρύνει) σκελετεύει, καὶ σκληρύνεται, σκελετεύεται.

^e ¹¹ Σκορδινᾶσαι) διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ ¹² χάσμεως.

Σκύ-

¹ σκελιφρός MS. D. et cod. Mosq. et Iunta. ² προσεσαλμένος MS. D. et cod. Mosq. προσεσαλμένος Ald. ³ σκέπαρνον vulgg. ⁴ ἀπόσκηψις ἐν τῇ MS. D. ⁵ ἐν τῇ ε' subscr. ἢ cod. Mosq. ⁶ σκιμπτέθω MS. D. σκιμπτέθο Ald.

x. Repone σκελιφρός ex Hippocrate. Ita enim apud eum in L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 208. v. 11. legitur, πλὴν ἐκ οἰδέει, ἀλλὰ λεπτός καὶ σκελιφρός ἐστὶ καὶ ἀσθενής. Idem de artic. p. 587. 41. καὶ τοῖσιν ἀσάρκοισιν, ἢ τοῖσι σκελιφροῖσι. Idem de vuln. cap. p. 453. 4. τὰς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους τε καὶ σκελιφρὸς ἀνάγκη εἶναι. Quin etiam ipsa series alphabetica sine non σκο hic poscit. Ceterum hic quidem ξηρός et προσεσαλμένος habemus, et paulo post ξηρὰ προσεσαλμέ-

ναι: at infra aliam scripturam inuenies, videlicet ὑποξύρως, explicatum προσεσαλμένος. s. t. Foësius quoque hanc lectionem amplectitur.

y. Vide L. de fract. p. 564. 45. Hesychius tradit σκέπαρνον esse ἐπίδεσμον ἰατρικῆ ὀνομα.

z. Videlicet aph. 28. f. 3. ubi est tamen σκῆψις et ἀπόσκηψις.

a. MS. σκιμπτέθω. Inuenitur in alio et haec scriptura, σιμπτέθω, καταλυέθω. Item additur in eodem Σκίμφθαι, τύψαι, κατασχάσαι, διελεῖν. Certe

Σκελιφρός) aridus, contractus.

Σκεπαρνηδόν) effracte, nam σκέπαρνος ipsa ascia a fabrilibus nominata esse asciiis videtur.

Σκήμψις) confideratio, conclusio, in sexto de morbis popularibus.

Σκιαυγῆ) coecutit.

Συμπτέω) concludatur.

Σκίμφθῃ) duo significat apud ipsum, et diuisum fuit, et admotum fuit.

Σκηλήματι) arefactione, contractione.

Σκληρά) desiccata, et ab eo omnia eadem ratione.

Σκληρύνει) desiccet, et σκληρύνεται, desiccatur.

Σκορδινᾶθαι) extendi, et maxime cum hiatu.

N n 2

Σκύ-

- ⁷ κατακλεισθω MS. D. ⁸ σκίμφῃ MS. D. et cod. Mosq. ⁹ διαιρέθῃ — ἐμπελάσει Ald. sequitur in MS. D. σκύμψαι, quae glossa in editis legitur infra h. l. p. 564. σκήμψαι Corn. ¹⁰ σκληρύνει MS. D. et Ald. ¹¹ σκορδινέηται Chart. ¹² χάσματος Ald.

Certe illud κατακλεισθω, quo exponitur συμπτέω, mihi prorsus suspectum est. Quod autem ad sequens σκίμφθῃ attinet, non id quidem, sed σκίμφθῃ coniunctiuum apud Hippocratem reperio L. I. de morb. p. 135. 25. καὶ ἢν μὲν ἐς τὴν φλέβα σκίμφθῃ, ἢ ἐς τὸν αἷμόν τε καὶ τὸν νῶτον τείνῃ, πᾶνεται ἢ ὀδύνῃ παραχρῆμα ὡς τὰ πολλὰ. Sed neutra significationum, quae hic posita sunt, huic loco conuenit. Videtur enim hoc σκίμπτωμα seu σκίμπομαι, a quo est σκίμφθῃ, id est, a quo factum est σκίμπων, quo etiam utitur Hippocrates. st. Hefychius σκίμπτεσθαι ἐρείσασθαι explicat.

b. Σκίμψαι Hefychius ex-

ponit ἐμπαγγῆναι, ἐμπελασθῆναι et σκίμφθῃ, ἐγγίση, προσπελάσῃ. v. L. I. de morbis pag. 135. 25. Mauult Foef. σκίμφθῃ ἐμπελασθῃ, vel ἐμπελάσῃ. Alias verbi σκίμψαι significationes vide in obs. antec. Hefych. πλήξαι.

c. Foefius coniicit σκλημα, quod est ossis exsiccatio; σκήλαι enim exponitur Hefychio, ξηρᾶναι, et σκήληεν, σκελετεύσειεν, ξηραίνειεν, καύσειεν.

d. Conf. epid. L. VI. aph. i. f. 7. et aph. 15. f. 6. et L. V. aph. 71.

e. Reperio apud Hippocratem σκορδινέηται, et ab eo deductum σκορδινημα, item σκορδινίσμοι. Vide supra quamdam annotationem in Erotianum de hoc verbo. st.

- ¹ Σκύρος) πῶρος. Καὶ ^{f 2} σκυρωθῶσι, παρωθῶσι.
 Σκύμψαι) τύψαι, ³ κατασχάσαι, διελεῖν.
⁴ Σκύτα) ⁵ τὰ κατὰ τὴν σκυταλίδα τῷ αὐχένος.
⁶ Σμηκτίδα γῆν) τὴν ⁷ κιμωλίαν.
⁸ Σμωδικῆ) μωλωπικῆ, τῇ πρὸς τὰς ⁸ σμώδικας,
 ὅπερ ἐστὶ ⁹ μώλωπας, ἀρμόζοντος.
^h Σπαδὼν) σπᾶσμα, δηλὸν τῆνομα.
ⁱ Σπαργᾶ) ὀργᾶ.
^{k 10} Σπατίλη) τὸ ὑγρὸν διαχώρημα.
 Σπέρμα) δηλοῖ καὶ τὸν καρπὸν.
¹ Σπερχνὴ) ἐπείγῃσα, συνεχής.
^m Σπόγγοι) οἱ κατὰ τὴν Φάρυγγα ἀδένες ὡς ἐν
¹¹ τῷ τετάρτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.
 Σποδίτη ἄρτω) ¹² τῷ ἐγκρυφίᾳ καλεμένῳ.
^{n 13} Σποράδες) διάφοροι, ἔχ' ὁμογενεῖς, ὅ ἄλλαι
 ἄλλαι συμβαίνουσαι.
^{p 14} Σταδιεύς) Διοσκουρίδης φησὶ, σταδίῳ ἀναμετρῶν
 τὸν περίπατον.
^q Σταλαγμῆ) ¹⁵ κατασάξῃς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Στέαρ

- ¹ σκίρρος MS. D. et cod. Mosq. ² σκυρῶθῶσι MS. D.
 σκυρῶθῶσι Ald. ³ κατασχάσαι MS. D. ⁴ σκύται
 MS. D. ⁵ τὰ κατὰ τὸν αὐχένα MS. D. et cod. Mosq.
⁶ σμηκτίδα MS. D. ⁷ κιμωλίαν vulgg.

f. Supra p. 346. σκυρῶθῶσι, vbi lege meam annotationem. st. V. L. I. περιγυν. p. 238. 46.

g. Scribe potius σμωδικῆ. st. Σμωδικὸν est pharmacum ad vibices conueniens, et σμώδιξ vibex, plaga ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. Hesy-chio σμώδιξ exponitur, μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἶδημα, et ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, et σμώδιγγες, μώλωπες, τραύματα.

h. In margine veteris co.

dicis legitur, Σπᾶδων κατὰ γραμματικὰς ὁ εὐνεχος λέγεται, παρ' Ἱπποκράτει δὲ τὸ ἐν φλεβίῳ σπᾶσμα, καὶ κατασπᾶσματα σπᾶδωνα καλεῖται. st. Vide L. I. de morb. p. 132. 33. p. 133. 10. p. 134. 43. 45. Hesy-chius quoque τὸ σπᾶσμα ἢ τὸν εὐνεχον explicat, et Suidae similiter est σπᾶδων ὁ ἐκτομίας.

i. Cf. epid. L. II. p. 318. 29. σπαργᾶν exponit Hesy-chius ὅτε οἱ μαθητοὶ πλήρεις ᾖσι γάλακτος.

k. Vide.

Σκύρος) callus, et σκυρωθῶσι, occalluerit.

Σκύμψαι) verberare, secare, diuidere.

Σκύτα) quae in articulo ceruicis sunt.

Σμηκτίδα γῆν) cretam terram albam, qua fullones vtuntur.

Σμωδικῆ) ad vibices sanandas apti, ad σμώδικας, hoc est, liuores, qui ex percussione fiunt, proficientis.

Σπαδών) conuulsio, femininum nomen.

Σπαργα) luxuriatur, turgescit.

Σπατίλη) humidum excrementum.

Σπέρμα) significat etiam fructum.

Σπερχνή) festinans, assidua.

Σπόγγοι) in faucibus tonsillae, quarto de morbis popularibus.

Σποδίτη ἄρτω) pane subcineritio vocato.

Σποράδες) differentes, non eiusdem generis aliae aliis * conuenientes.

Σταδιεύς) Dioscorides ait, stadiis mensurans ambulationes.

Σταλαγμῆ) destillationis a capite.

N n 3

Στέαρ

* συμβαίνεσθαι, id est, euenientis.

⁸ μώδικας Ald. ⁹ μώλιωπι MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ σπλα-
τίγη MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹¹ τῇ τετάρτῃ MS.
D. et cod. Mosq. ¹² αρ. Ald. def. τῷ. ¹³ σποράδην
MS. D. et cod. Mosq. ¹⁴ Desideratur haec glossa in
MS. D. ¹⁵ κατασάσεως Ald.

k. Vide de vict. rat. in omnino, sed vnumquemque morb. acut. p. 58. 46. sparsim adoriuntur, et quo-

l. V. περὶ γυν. φύσ. p. 223. rum alius alium occupat.
29. p. 225. 36. L. II. περὶ γυν. ο. MS. ἄλλαι ἄλλοις, quam
p. 276. 25. L. I. περὶ γυν. p. γραφὴν sequor. s t.
248. i. p. 224. 17. et alibi p. Idem sonat, quod σα-
passim. δίας, aut σαδιοδρόμος, qui sta-
m. Locus exstat pag. 328. dium decurrit, aut stadio cer-
41. Dicuntur autem σπογγοί, tat.

quod humorem spongiarum q. Σταλαγμός etiam expo-
more combibant. nitur Hesychio, σαγών, ῥανίς.

n. Sunt morbi vagantes Dioscor. L. II. c. 91. hunc con-
et palantes, qui non multos diendi modum fusius describit.

Στέαρ ἡδυντόν) τὸ ἐν ἀρώμασί ¹ τισι καὶ ὕδατι, ἐψηθέν.

^{1 2} Στεῖλαι) ἐπικαλύψαι, ἐπιχρίσαι.

³ Στενυγρῶσαι) στενωσαι. ³ Τινὲς δὲ ⁴ τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν ταῖς διεξόδους καὶ ξηραῖναι.

⁵ Στηθοειδεῖ) μαχαίριω ⁵ τῷ σμιλίω.

^u Στητῶδες) σεατῶδες.

^{x 6} Στίον) ψηφίς, λίθος. Στία γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσῃ ψηφίδες. Καὶ σιῶδες ἐντεῦθεν, τὸ σκληρόν.

^y Στίφει) ξηραῖ, προσηλαμένα.

^z Στοίβης καρπὸν) ⁷ τὸ ἱππόφειως σπέρμα.

^a Στολιδωδέτερον) ⁸ ῥυσσότερον.

^b Στομάργε) ⁹ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκουρίδης ¹⁰ ἔτως γράφει, καὶ δηλοῦναι φησὶ τῷ λαλῆντος ¹¹ μανικῶς. Οἱ δὲ ἄλλοι συμάργε γράφουσι, καὶ ὄνομα κύριον ἀκέσσι.

Στόμβον) βαρύηχον, ^c βαρύφθογγον.

^d Στρεβλοῖ) ἔς καὶ τραβῆς ὀνομάζουσι.

Στρέφει) ^e σφόδρον παρέχει.

Στρέ-

¹ τισὶ deest in MS. D. cod. Mosq. et Ald. ² Glossae σείλαι, στενυγρ. desunt in cod. Mosq. ³ τινὲς δὲ vulgg. ⁴ τῷ vulgg. ⁵ σμηλίω MS. D. et cod. Mosq. σμυλίω Ald.

r. Sic Suidas apud Hipp. σείλαια κρύψαι, ἐθέλεισθαι enim declinare, deuitare et abstinere significat, metaphora a nautis sumpta, qui scopulos declinant aut deuitant contractis velis. V. L. περὶ ἀρχ. ἡτρ. p. 6. 7.

s. V. epid. L. VI. aph. 1. f. 2.

t. Coniungi debent στηθοειδεῖ et μαχαίριω. Nam στηθοειδὲς μαχαίριον exponit σμηλίον. Rectius autem στηθοειδεῖ legetur sine contractione, vt. est apud Hippocratem: sed apud eum μαχαίριδι ha-

betur. s. t. Locus est L. II. de morb. p. 150. 47.

u. Videtur contractum a σεατῶδες.

x. Vnde σιάζει, λίθοις βάλλει explicat Hesychius.

y. Locus est de aere, loc. et aqu. p. 453. 18. Hesychio. σιφρός est, πυκνὸς καὶ εὐθαλής.

z. Supra p. 486. σύβον scribit. Sed legimus σοίβην in hoc Hippocratis loco περὶ γυν. φύσ. Ἀπ' ἀμφορέως ἐλατῆρ' τὸ ἐπίθεμα τὴν σοίβην ὑποκαίω. Imo σοίβην ibi non σοίβην scriptum est, in vulgg.

Στέαρ ἡδυντὸν) adeps in aromatibus quibusdam, et aqua coctus.

Στεῖλαι) supertegere, inungere.

Στενυγρῶσαι) angustare. Quidam autem claudere humidorum exitus, et siccare.

Στηθοειδὲ μαχαιρίῳ) scalpello medico latiore.

Στητῶδες) adipe obesum.

Στίον) calculus, lapillus, *σίαι* enim sunt iuxta mare calculi, et *σιῶδες* hinc durum.

Στίφραι) aridae, contractae.

Στοίβης καρπὸν) lappaginis semen.

Στολιθωδέτερον) rugosius.

Στομάργε) in secundo de morbis popularibus Dioscorides sic scribit, et significari ait, loquentis furiose.

Alii *συμάργε* scribunt, et nomen proprium intelligunt.

Στόμβον) grauisonum, grauiter fonans.

Στρεβλοί) quos et strabones nominant.

Στρέφει) dolorem intestinorum praebet.

N n 4

Στρέ-

⁶ σίον vulgg. ⁷ τὸ τῆ ἰππόφωως MS. D. et cod. Mosq.

⁸ ῥυσσώτερον MS. D. ⁹ ἐν τῇ δευτέρᾳ MS. D. et cod.

Mosq. ¹⁰ ἔτω MS. D. ¹¹ μονικῶς Ald.

vulgg. editt. s. t. Locus est

L. II. περὶ γυν. p. 284. 33.

Quidam *σιλβης* et *σιλβον* le-

gunt. Hesychio *σιλβη* est ἔ-

δος χόρτε. Est autem herba

exstruendis torulis, hoc est,

lectulis ex herba torta, aut

stibadiis conficiendis, et cen-

tunculis tomenti loco suffar-

ciendis idonea. Phleon qui-

dam appellauere. Vide Plin.

H. N. L. XXI. c. 15. Theoph.

H. P. L. VI. c. 1.

a. Vide de artic. p. 639. 26.

de rugis in fronte, ano et de

plicis in vestibus haec vox

vsurpatur.

b. Locus exstat p. 317. 13.

vbi tamen in publicatis legi-

tur exemplaribus ἢ *συμαργέω*

οικέτης.

c. Pro βαρύφθογγον in MS.

est βαρύφωνον. s. t. Vide L.

II. de morb. p. 147. 19. vbi

pro *σομφὸν* legit Galenus

σόμβον. Placet mirifice mi-

hi coniectura Foessii *σόμφον*

scribentis, quod vocis graui-

tatem sonat et amplitudinem.

d. V. L. II. epid. p. 318.

23.

e. Foessius dat *ερόφον πα-*

ράσχει, hoc est, torquet, aut

tormen inducit.

¹ ¹ Στρέφεται) τὸ οἶον ² ἐνοικεῖ, ἐν τῷ Περι ³ ἀέρων καὶ τόπων καὶ ὑδάτων.

⁴ ⁴ Στρογγύλον μήλην) τὴν σπασομήλην.

Στρογγύλη) ⁵ τῷ ⁵ μυρτιδάνῃ. Αὐτὸς γὰρ ἔτως γράφει, καὶ τὸ Ἰνδικόν, ὃ καλεῖται ⁶ Πέρσαι πέπερι. Ἐν τέτῳ δὲ ⁷ ἐστὶ τι στρογγύλον, ὃ καλεῖται ⁸ μυρτιδαῖνον.

⁹ ⁹ Στρυβλὴν) ¹⁰ σρεπτόν τι, ἐν τῷ Περι αἰμορροῖδων καὶ συρίγγων. Στρυ-

¹ ¹ σρέφεται Ald. ² ἐν οἴκῳ MS. D. ³ ὄρων MS. D.

⁴ ⁴ στρογγύλη μήση MS. D. σρ. μύλη cod. Mosq. μήλον σπασομήλου Ald. ⁵ μυρτιδανῆ Ald.

f. Vide loc. de aer. loc. et aqu. p. 451. 37. quem egregie Heringa hunc in modum re- finxit: "Οτι τὸ παχύτατον καὶ χολωδέσατον αὐτέα μένει καὶ συσρέφεται. Legendum omnino *χολωδέσατον*, quod etiam MS. a Seruino adhibi- tus, praeferebat, quin et Lin- danius in textum suum rece- pit, vt alias multas lectiones partim bonas, partim malas. Dein vel cum Foesio et Ga- leno legendum *σρέφεται*, vel dicendum variam hic in ex- emplaribus etiam antiquis le- ctionem fuisse. Immo fateor placere hanc lectionem prae illa Galeni: quippe *σρέφεται* ab ipso exponitur per *ἐνοικεῖ*, quod a *μένει* vix differt. *Συ- σρέφεται* vero plus notat, conglomerari scil. et in vnum colligi; quod aptum ad ge- nerationem calculi exprimen- dam. Verterem itaque: *quum quod crassissimum ac maxime turbidum est, ibi maneat et col- ligatur*. Firmat hanc lectio- nem, quod paulo ante dixe-

rat: τὸ δὲ παχύτατον καὶ *χολωδέσατον* *ξυσρέφεται* καὶ *συμπήγνυται*: nisi tamen et ibi *σρέφεται* legerit Galenus. Interim semel hic notare li- ceat orthographiam, qua in Hippocrate edendo vsi sunt; quae vbique inconstans plane est. Ita hic paucis lineis in- teriectis vides *ξυσρέφεται* et *συσρέφεται*, l. 27. legitur *συγ- καίει*, p. 294. 12. *συμπήξει*, sed l. 18. *ξυμπήξει*, p. 287. 42. *ξυνίσταται* l. vero 46. *συνίσα- ται*. Et tamen vix dubium est, quin ipse Hippocrates vbique eandem dederit scri- pturam; vnde auctor sum, vt in sequentibus, si quae futu- rae sunt, Senis nostri editio- nibus, vera eius manus reuo- cetur, omnia ea per ξ scri- bendo: ita antiqui omnes, Herodotus, Thucydides, So- phocles, etc. ac mutanda om- nia, quae per σ reperiun- tur, nisi quod poetae saepe metri causa σ adhibent. Vi- de etiam Suidam in ξύν, et ξυμπάθεια. Millies hoc in nostro

Στρέφεται) tamquam inhabitat, in libro de aeribus, et locis, et aquis.

Στρογγυλον μήλην) spathomelen, specilli genus.

Στρογγύλη) piperis, ipse enim sic scribit, et Indicum, quod vocant Persae piper, in hoc autem est quoddam rotundum, quod vocant Myrtidanum, id est, piper.

Στροβίλην) vertibilem, in libro de haemorrhoidibus et fistulis.

N n 5

Στρυ-

⁶ Πέρσαι non agnoscit MS. D. ⁷ ἐν MS. D. et cod. Mosq. δὲ ἐν στρογγύλῳ Ald. ⁸ μυρτιδανον Ald. ⁹ στροβίλην Iunta. ¹⁰ σρεπτίριον τι MS. D. σρεπτάριον τι cod. Mosq.

nostro erratum. Nec in aliis melius ipsi consultum: aliquando edi videas σμικρὸς, aliquando μικρὸς, vt p. 282. 42. ἕως μικρὰ ἤ. Sed ibi manifestum est τὸ σ a praecedenti voce absorptum esse, et restituendum tam hic, quam vbique σμικρὰ, ne Ionismum nostri in Soloecismum mutemus. Ita eodem hoc libro quum passim bene edatur πόλιες et πόλις, tamen p. 281. 39. et p. 282. 45. male habetur πόλεων: atque eadem pagina, l. 54. πόλει, quum procul dubio πολίων et πόλι reliquerit Hippocrates. Nec non illud ab Ionismo recedit, quod p. 643. 51. edatur ἀφελικεσέρα, et p. 1235. F. ἀφελικεσέρη, quum Iones eas adspirationes in medio haud ament: hinc rescribendum ἀπηλικεσέρα, vt Herodotus dicere amat, et sic p. 288. 11. et alibi legendum ἀπινέοντα, non ἀφινέοντα. Verum vt iam indicaui singulis

paginis plura huius generis menda restant, quae omnia notare taediosum esset, nec adeo magnae vtilitatis: in editiones autem posthac non recipienda talia: et iam diu est, quod peccarint hic librarii: vt inde liquet, quod Galenus in Exegeſi sub litera Σ recenseat: Συλλοχίας. Σύναγμα. Συναρθμέται, et multa alia, quae omnia per Exaranda esse iam monui. Nec dubito, quin plurima horum e MSS. restitui possint: namque in LL. de fractis et articulis cōdex Medicus saepe Ionismum Hippocratis, ab aliis susque deque habitum, seruauit. Hucusque HER. Foessio etiam στρέφεται aridet et πολωδέσατον.

g. Specillum latum vocatur a Celso L. VI. c. 6.

h. Vide supra in dictione Indicum, et in dictione Myrtidanum. I. Vide L. II. περιγυν. p. 288. 29.

i. Foessius mauult στροβίλην, nam

^k Στρυμάργε) ¹ οἶδε καὶ ταύτην τὴν ² γραφὴν ὁ Διοσκουρίδης, ἔ μόνον ³ τὴν σομάργε. ⁴ Ἀλλὰ καὶ τῆ-
το ἔχ ὡς κύριον ὄνομα ⁵ ἐξηγεῖται, ἀλλὰ καὶ ⁶ μανικῶς
ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια δηλαδὴ ⁷ φησιν. ⁸ Εἰ-
ρηθαι γὰρ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κα-
τὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ⁹ ἐπίθεται, καθάπερ ¹⁰ μυοχάνη,
¹¹ σαράπες, ¹² γρυπαλώπηξ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἑρασι-
στράτῳ φησὶν ὁ ¹³ ῥινοκολῆρος.

¹ Στυπτηρὴ χαλκίτις) ἦν ἀπλῶς ἔτως ὀνομάζομεν
χαλκίτιν.

Συγκομιστοὶ ^m ¹⁴ ἄρτοι) ῥυπαροὶ, διὰ τὸ πάντα ἅμα
τὰ ἄλγεα συγκομίζεσθαι, καὶ ¹⁵ μὴ διακρίνεσθαι.

ⁿ Σύκα) ¹⁶ ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλε-
φάρων τόποις γινόμεναι.

¹⁷ Σύκιον) τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα.

¹⁸ Συκῆς) ¹⁹ ἐν πρώτῳ τῶν γυναικειῶν, καὶ πυρίαν
συκῆς

¹ οἶδα MS. D. et cod. Mosq. ² Post γραφὴν MS. D. et cod.
Mosq. punctum ponunt, et post ὁ Διοσκουρίδης addunt φη-
σιν. ³ τὴν σομ. MS. D. non habet. τῆ cod. Mosq. σο-
μαργὴν Ald. ⁴ ἀλλὰ καὶ MS. D. ἀλλὰ τὸν cod. Mosq.
⁵ ἐξηγεῖται deficit pariter in MS. D. ⁶ μανικὸν cod.
Mosq. μονικῶν vulgg. ⁷ φησὶ MS. D. ⁸ εἰρεῖσθαι Ald.
⁹ ἐπιθετὸν MS. D.

nam σροβλη aut σρόβιλος di-
citur linamentum in turbinis
formam intortum, quod et
σρομβλη etiam dici potest.
Hinc a σροβλων forma nu-
ces pineae σρόβιλοι vocantur,
quas antiquitus Attici κύνες
dicebant, ut scribit Galen. L.
II. τῶν κατὰ τόπ. p. 256. 54.
quod coni figuram imitentur,
etiam a Diofco. L. I. c. 87. nu-
cis pineae nuclei σρόβιλοι vo-
cantur.

k. Vide L. II. epid. p. 312.
44. ubi ἡ συμαργέω, et σρῦ-

μαργε Dioscoridem legisse
Foefio est verisimile ex eodem
libro p. 317. 13. etsi utrobique
publicata exemplaria συμαρ-
γέω legunt.

l. Vide L. de vlceribus p.
515. 15. et p. 516. 5.

m. Additum est ex veteri
codice ἄρτοι, quod in vulga-
tis deest Hippocratis editio-
nibus. Hipp. περὶ διαίτης ὁξέων
νεσημάτων, p. 62. 32. Καὶ οἱ
ἀγαν καθαροὶ τε καὶ συγκα-
μιστοὶ παρὰ τὸ ἔθος βρωθέν-
τες διαφέροντα ἀλλήλων ποι-
εῖσαι.

Στρυμάργε) agnoscit et hanc scripturam Dioscorides non solum στρυμάργε. Atque hoc nomen vt proprium nomen exponit, sed furiose affectum circa rem veneream significari ait, dicta enim esse apud Hippocratem et alia eodem modo epitheta, vt myochane, farapos, ρυπαλώπηξ, vel grypalopex, sed et apud Erasistratum ait rhinocoluros, hoc est, qui mutilatis naribus est.

Στυπτηρίη χαλκίτις) quam simpliciter vocamus chalcitem; vulgo vitriolum vocatur.

Συγκομιστοὶ ἄρτοι) sordidi panes, quod omnes simul farinae colliguntur, et non fecernuntur.

Σύκα) tumores carnosī in partibus palpebrarum facti.

Σύκιον) ficorum aridarum decoctum.

Συκῆς) in primo de morbis mulierum, et fomentum
συκῆς

- ¹⁰ μιοχάνης MS. D. μυοχάνης cod. Mosq. et Ald. forte μυοχάνη Corn. ¹¹ ἀγράφας MS. D. et cod. Mosq. ἀράπας Ald. ¹² ρυπαλώπηξ MS. D. τρυπαλώπηξ cod. Mosq. ¹³ ῥινοκλῆρος MS. D. ¹⁴ ἄρτοι ignorat MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹⁵ μὴ deest in MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹⁶ ἐπανασάσις σαρκώδης ἐντὸς τῶν βλεφάρων MS. D. cod. Mosq. et Ald. ¹⁷ σικύον MS. D. et cod. Mosq. ¹⁸ συγκῆς Ald. ¹⁹ ἐν τῷ πρ. MS. D. et cod. Mosq. γυναικῶν Ald.

έσι. Proxime autem praecesserant haec, ἡ αὐτός γε ὁ ἄρτος θερμὸς βρωθεὶς οἴην δίψην παρέχει, καὶ ἐξαπιναιήν πληθώρην, διὰ τὸ ξηραντικόν τε καὶ βραδύπορον. s. t. Huic pani opponitur ἄρτος καθάρως. Diphilo apud Athenaeum ἄρτοι συγκομιστοὶ dicuntur, οἱ ἐξ ἀσῆων ἀλευρων γεγόμενοι, qui ex farina non excussa seu cribrata conficiuntur, et multum alimentum exhibent.

n. L. III. epid. in ft. pest.

p. 426. 25. V. Paul. L. III. c. 3. Hefychius exponit σύκα τὸ ἐπὶ τοῖς βλέφαροις νόσημα, ὃ τινες σύκωσιν. Et Pollux, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔλκη. Et Aristophanis Scholiast. p. 176. scribit, σύκον εἶδος παθήματος αἰεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τῆς σώματος Φυόμενον, ὃ φασιν ἰδιοτικῶς συνάμινον. Quibus addit σύκον ἔλκος ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινόμενον, et σύκα τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συνώματα λεγόμενα.

συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ἐν ἴσῳ τῷ ^ο ¹ συκύας, τετέσι, συκαμίνε. ² Ὅπερ ἐτέρωθι ὥσπερ ἐξηγούμενός φησι, ³ μόρες ῥίζης.

⁴ Συλλοχίας) ἀθροίσματα. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ⁵ εἰς τὰς λόχους συνειλεγμένων.

Σύναιγμα) ἥτοι ἐπίπαγός τις, ἡ ἐναιώρημα, ἡ ὑπόσασις, ἡ πῶρος. ⁶ Καὶ ἄμεινον ⁷ ἐν τῷ ἑκτῷ τῶν ἐπιδημιῶν λέγει.

⁸ ⁹ Συναρθμῆται) συναρμόζεται.

Σύνθεσις) δηλᾶται ποτὲ καὶ ¹⁰ ἡ οἶον πυκνότης ¹¹ καὶ ¹² φήγξις.

¹³ Συνδεαίνεται) συνδιπλᾶται.

¹⁴ ¹⁵ Συνεκχυμῆν) συμμιγνύειν καὶ κατακεραυνύει τοῖς ὑγμένοις χυμοῖς.

Συνέρξει) τῇ οἶον ¹⁶ συγλήσει.

Συνηρεφές) ἐπικεκαλυμμένον, συνεσκιασμένον.

¹⁷ ¹⁸ Συνηρερώμενα) ¹⁹ ²⁰ συνηρημοσμένα, ὡς ²¹ καὶ τῷ ²² Μοχλκῷ. ²³

Συνη-

²⁴ ²⁵ σικύας MS. D. συκύας Ald. ²⁶ μόρες MS. D. et cod. Mosq.

²⁷ τὰς def. in cod. Mosq. λόχους συνειλεγμένων MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ λόχων Corn. εἰς λόχων Ald. ²⁸ καὶ ἐν MS. D. et cod. Mosq. ²⁹ συναρθμῆται MS. D. συναρθμῆται Ald. ³⁰ καὶ οἶον MS. D.

ο. Συκύας et πυρίαν vitiofe legitur apud Galenum. Vide locum περὶ γυν. L. I. p. 263. 9. vbi interpretes omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quos egregie refutat Foefius p. 593.

p. Vide L. περὶ ὀκταμήνου, p. 47. 34. Quo in loco agitur de excrementis et viis in pueris secundum naturam aperitis, per quae ea expurgantur. Innuere autem videtur per eas vias pueris statim in lu-

cem editis ea excrementa re-purgari, quae sensim et in modum militum in cohortem coactorum, in vtero collecta fuerunt. Ex vitiosa lectione exemplarium συλλοχίας interpretes partus et puerperii purgamenta acceperunt, non expressa eleganti translatione, et Galeni explicatione neglecta.

q. Foefius καὶ ἔτως ἄμεινον legit. Locus est f. 3. aph. 11. conf. epid. 7. p. 363. 28. r. In

συκῆς a radice, aequae atque συκύας, hoc est, mori, quod alibi tamquam exponens ait mori radice.

Συλλοχίας) congregationes, translatio a congregatis in exercitibus.

Σύναγμα) vel humor quidam concretus, vel internus tumor, vel hypostasis, vel callus, et melius in sexto de morbis popularibus dicit.

Συναρθεῖται) coaptatur.

Σύνθεσις) significatur aliquando, et tamquam densitas, et adstrictio.

Συνδεαίνεται) conduplicatur.

Συνεκχυμῆν) commiscere, et contemperare fanis succis.

Συνέρξει) velut conclusionem.

Συνηρεφές) obtectum, adumbratum.

Συνηρερόμενα) coaptata, ut in libro de curandis luxatis.

Συνη-

⁹ συνδιαίνεται *Varin.* ⁸ συνεκλυμῆν *Ald.* ⁹ συγκλείσει *MS. D.* ¹⁰ συνηρμωμένα *Ald.* ¹¹ καὶ ἐν τῷ *MS. D. et cod. Mosq.* ¹² Additur εὐρήσεις in *MS. D. et cod. Mosq.*

r. In veteri codice συναρθεῖται, at in vulgaribus editionibus συναριθμῆται. Ego ex Erotiano reposui συναρθεῖται, apud quem itidem ἀριθμός pro ἀρθμός habetur in veteri exemplari, quum tamen illud συναρθεῖται praecefferit. s. t. Ex hac differentia Foefio fit verisimile, veteres alicubi apud Hippocratem συναρθεῖται pro συναρθεῖται legisse.

rr. Foefius ἡ addit καὶ ἡ σφίγγεις. V. epid. L. VI. aph. 1. f. 3.

s. Vide epid. L. VI. f. 2.

t. Repono συγκλείσει. Nam συνείργω, pro quo dicitur συνέργω et συνεέργω, est συγκλείω. s. t. Varino est συνεργειν, συλλέγειν, συνδεσμῆν.

u. Quaedam exemplaria συνηρρωμένα, quaedam συνηρρῶμενα, at Foefius συνηρρομένα legendum esse existimat, aut ἀρήρω aut ἀρῶ per reduplicationem Atticam. Locus autem legitur l. c. p. 505. 25.

^x Συνηνωμένα) ¹ τὰ συνόντα.

^y Συρμαία) ἢ ² μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις.

Σύσαθμον) ἰσόσαθμον.

^z Συσροφαίς) φύματα. ³ Σκληρίαις.

^a ⁴ Σφαδιάζει) δυσφορεῖ.

^b ⁵ Σφάκελος) φθορά πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ περὶ τέττε διὰ πλειόνων ἡμῖν ἀποδέδεικται.

^c Σφάκερος) ἐν ⁶ τοῖς ⁷ προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν ⁸ ἐν τῇ κεφαλῇ τραυμάτων. ⁹ Κεφαλαλγία δὲ καὶ σφάκερος ἦν ἡ, ¹⁰ κρόμμυα πολέμιον. Ἐν δὲ τοῖς πλείοις ἀντικρυς σφάκερος ^d ¹¹ γράφεται.

Σφενδόνην) ἐν ¹² μὲν τῷ ^e Περί ἀρθρων, τὸ ἀπὸ τῆς τὸς λίθους βαλλέσης σφενδόνης ¹³ ὀνομασμένον εἰς ἀνάληψιν κώλε ¹⁴ χρήσιμον. Ἐν δὲ τῷ Περί ἀφύρων τὸν καλούμενον φύλακα. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, ὅσα τε τέττω παραπλήσια.

^f ¹⁵ Σπυράδες) τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα.

Σχάσαι) τρία σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρίναι, χαλάσαι.

Σχε-

¹ συννόμα vulgg. σιώννομα Ald. τὰ ignorat MS. D. et cod. Mosq. ² μετρία MS. D. et cod. Mosq. γίνομ. def. ap. Ald. ³ σαληρίαις MS. D. ⁴ σφαδιάζει vulgg. ⁵ σφακέλος MS. D. 32. 2. 8. Corn. ⁶ τοῖς def. in Ald. ⁷ προσκειμένοις MS. D. et cod. Mosq.

x. Hefychius explicat σύνδρομα, ὁμόφρονα. Multa exempl. legunt σύννομα, id est, simul conuersantia, iisdem pascuis vtentia. Varinus vitiose συνηνωμένα.

y. Vide Foef. p. 601. qui plures huius vocis significationes profert.

z. V. Hippocr. de art. p.

612. 53. vbi humorum collectiones, concretiones, et tumores συσροφαὶ vocantur, cf. et p. 613. 11. L. περὶ ὑγρῶν χρήσιος, p. 114. 7. L. de rat. vict. in morb. p. 93. 2.

a. V. L. I. περὶ γυν. pag. 244. 1.

b. Confer Foef. p. 603. qui fusius hac de voce differit.

c. Non-

Συνηνωμένα) coniuncta, vel coeuntia.

Συρμαῖα) moderata eorum, quae in ventre sunt, purgatio.

Σύσαθμον) par pondere.

Συεροφάς) tubera, durities.

Σφαδάζει) aegre fert.

Σφάκελος) corruptio omnis quocumque fiat modo: scis autem et de hoc a nobis pluribus demonstratum esse.

Σφάκερος) in adiunctis libro de vulneribus capitis, dolens caput autem, et sideratus si fuerit, cepae contrarium, in plurimis autem manifeste σφαλερός scribitur.

Σφενδόνην) in libro de articulis a funda lapides iaciente appellatum, ad restitutionem membri vtile, in libro autem de sterilibus vocatum custodem, significat autem, et muliebri pedum tegumentum, et quaecumque huic similia.

Σπυράδες) caprarum et ouium excrementa.

Σχάσαι) tria significat, laniare, excernere, relaxare.

Σχε-

⁸ ἐν κεφ. MS. D. et cod. Mosq. περὶ τῶν ἐγκεφάλων Ald.

⁹ κεφαλαλγῆς MS. D. et cod. Mosq. κεφαλαλγῆς Ald.

¹⁰ κρομύα Ald. ¹¹ γέγραπται MS. D. et cod. Mosq.

¹² μὲν τῶν MS. D. τῶν περὶ τῶν MS. D. et cod. Mosq.

¹³ ὀνομασμένης MS. D. et cod. Mosq. ὀνομασμένην Ald.

¹⁴ χρησιμὸς MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ σφύραδες vulgg.

c. Nonnulli σφάκερος, alii σφακέλος, quam posteriorem lectionem Foësius praefert.

d. Pro γράφεται legitur et γέγραπται, sed tam leuia soleo praetermittere. s. r.

e. In vno veteri codice legitur περὶ παρθενίων pro περὶ ἄρθρων. Verum reperio quidem ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, p. 598. 34. sed non in iis, quae ex illo libro περὶ παρθενίων supersunt. Reperitur etiam et ἐν τῷ περὶ γυναικείων

L. II. p. 277. 21. item ἐν τῷ περὶ ὄσ. φύσ. p. 62. 36. item ἐν τῷ περὶ γυν. φύσ. praeter ea ἐν τῷ περὶ ἀφῶρων p. 299. 42. s. r. Talia vincula antiquitus erant lanea, non lineae. v. Hom. Il. l. v. 599. et v. 716.

f. Quidam σπυράδες vitiose. Σφυράδας mauult Foësius ex L. II. περὶ γυν. p. 278. 5. Hesychio σφυράδες exponuntur quoque τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβύτων.

⁸ Σχεδιάδα) τὴν ἀγχεσαν. ² Λέγεται γὰρ καὶ ἔτως.

Σχέσει) ^h τῇ συνοχῇ ἐν ³ περισχέσει καὶ ⁱ σχέσει, καὶ ἐπιδέσει, καὶ ⁴ πιάξει. Ὅταν δὲ εἴπῃ, Διαφέρει μέντοι τι καὶ σχέσει σώματος, ⁵ τὴν οἶον ἔξιν δηλοῖ.

⁶ Σχινδύλησει) ^k ⁷ σχήματι καλάμῃ. ⁸ ἔτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ ⁹ σκινδαλμός εἰρηδαι παρὰ τὸ ἐσχιδαι.

¹ Σχῆνον) ⁸ μόνον τὸ θαμνώδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδος τι ¹⁰ σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα καὶ πάσης ¹¹ σκίλλης τὸν βολβόν.

^m Σχοῖνον) ¹² ἡδύοσμον, τὴν ἀρωματικὴν ¹³ σχοῖνον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

^a Τάμισον) πιτύαν.

^b Τέγγειν) διαβρέχειν.

^c Τελεῖν) ἀναλίσκεν, ¹⁴ ὡς ἐν τῷ Περί παθῶν ^d λέγει.

^e Τέλσον) τέλος καὶ ἔσχατον.

^f Τέρμινθοι) οἱ ¹⁵ τῷ τῷ τέρμινθε καρπῷ παραπλήσιοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι.

Τέρ-

¹ σχελῖδα MS. D. σχεδιάδα Hipp. 110. 50. et 52. Corn.

² λέγει γὰρ ἔτως MS. D. et cod. Mosq. λέγει γ. κ. ἔτος Ald. ³ περισχέσει addit σώματος MS. D. ⁴ πιάξει MS. D. ⁵ τῇ οἶον συνοχῇ MS. D. cod. Mosq. Ald. et Chart. et post ἐν περισχώσει καὶ σχώσει Ald.

g. Vide L. I. περὶ γυν. p. 255. 40. 42. Varinus legit σχελῖδα literis paululum immutatis, nam Δ et Λ facile inter se confunduntur, et α forte excidit.

h. MS. τῇ οἶον συνοχῇ. ST.

i. Locus exstat L. κατ' ἰητρ.

p. 677. 53. vbi pro σχέσει est vitiose περισχέσει. Est autem σχέσις praeparatio, habitus accommodatus curationi suscipiendae aegri, aut

partis affectae habitus, dispositio et collocatio, quum ad chirurgiam pars affecta accommodatur ac praeparatur.

k. Foësius σχίσματι mavult, et quidem rectius. Notat vero fissiōnem, quae affluose fit.

l. Hesychio quoque σχῖνος est εἶδος φυτῆ καὶ ἡ σκίλλα. v. et Aristoph. in Pluto, v. 720. Locus est in Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 287. 5.

m. Vide

Σχεδιάδα) anchusam, herbae genus, dicitur enim et sic.

Σχέσει) compressione in continendo, et detentione, et alligatione, et pressione, quum autem dixerit, differt quidem aliquid, et habitu corporis, tamquam habitum significat.

Σχινδυλήσει) figura calami, sic enim videtur calamus dictus esse *παρὰ τὸ ἐσχίωθαι*, id est, ab eo, quod scinditur.

Σχῖνον) non solum fruticosam stirpem, sed etiam speciem quamdam scillae, vel potius omnem scillae bulbum.

Σχοῖνον ἡδύοσμον) iuncum odoratum.

PRINCIPIVM T.

Τάμισον) coagulum.

Τέγγειν) humectare.

Τελεῖν) consumere, vt in libro de affectionibus dicit.

Τέλσον) finem et vltimum.

Τέρμινθοι) terminthi arboris fructui similes in cute praeter naturam consistentes tumores.

Τέρ-

- ⁶ σχινδυλήσει MS. D. ⁷ σχίσματα MS. D. et cod. Mosq. σχίσματι Corn. σχήματα Ald. ⁸ ἔτω MS. D. ⁹ σπινδάλαμος Ald. ¹⁰ σκύλλης MS. D. ¹¹ σκίλλης MS. D. ¹² ἡδύοσμος Ald. ¹³ σχῖνον (in duplo) MS. D. ¹⁴ ὡς def. in cod. Mosq. ¹⁵ τῷ τῆς MS. D. et cod. Mosq. τῆς τερμινθύνης Ald.

m. Vide L. II. περὶ γυν. p. 289. 18. Celsus L. III. c. 21. iuncum rotundum, Plin. L. XXI. c. 18. iuncum odoratum, et Dioscor. L. I. c. 16. σχοῖνον simpliciter vocat.

a. Locus est L. II. περὶ γυν. p. 285. 22. vbi vitiose τὸ μισὸν legitur.

b. Conf. L. de vlceribus p. 512. 30. Eadem significatio obtinet quoque in illo Alcaei versu, adducto ab Athenaeo, L. IX. c. 8. p. 430. Τέγγει

πλεύμονας οἶνω. Τὸ γὰρ ἄσπον περιτέλλεται.

c. Ex L. περὶ παθῶν, p. 184. 20. p. 186. 46. p. 187. 3. 25. p. 189. 19.

d. Pro λέγει MS. habet δοκεῖ λέγειν. s. t.

e. Hefychius τέλσον explicat. πέρας καὶ ὅμοια.

f. Loca sunt L. II. epid. p. 312. 49. περὶ χυμῶν, p. 117. 28. epid. L. VI. f. 3. aph. 28. Vide Paul. L. IV. c. 24. Plura habet Foef. p. 616.

² Τέρθρον) κυρίως μὲν ἕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς ¹ κεραίας, καὶ τέρθριοι ² οἱ κάλλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν ³ ἰσίων παρήκοντες. Ὁ δ' Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ⁴ γυναικείων, Ἐπὴν ἐνθάδε, Φησὶ, τὸ τέρθρον ἢ τῶν πάδεος. ⁵ Ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ⁶ ἀνώτατον, καὶ ⁷ ἐπιμελείας μάλιστα δεόμενον.

⁸ Τετάρσωνται) πεπλατύνονται. Τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον.

Τετράγωνα βέλη) τὰ ⁹ τέσσαρας ἔχοντα γλαυχίνας.

¹⁰ Τετραγώνω) τινὲς μὲν ταῖς εὐρισκομέναις ¹¹ κατὰ τὸ σίμμι πλαξί· τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ σίμμι.

¹² Τετρεμαίνει) τρέμει.

Τέτρομος) ¹³ τρόμος ἐργώδης.

Τέως) ¹⁴ τὸ ἕως, καὶ τὸ τηνικαῦτα, ¹⁵ καὶ τὸ πρόσθεν.

¹⁶ Τηλέφιον) εἶδος βοτάνης, ὅπερ καὶ ¹⁷ αἰείζων ¹⁸ ἄγριον, καὶ ἀνδράχνην ἀγρίαν ὀνομάζουσι, Ῥωμαῖοι δὲ ¹⁹ illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ²⁰ ροφέονται) τὴν λινόζωσιν ἔοικε λέγειν· ἐπειδὴ καὶ ἀλλαχῇ ἔφη, Ῥοφήσαντα δὲ ²¹ λινόζωσιν.

²² Τομεῖον) τομεὺς καλεῖται σιδηρὸν ἐργαλεῖον δίχης-

¹ κεραίας MS. D. ² οἱ κάλλοι οἱ ἐντ. MS. D. ³ ἰσίων MS. D. ⁴ γυναικείων Ald. ⁵ ἰσῷ τῶν MS. D. et cod. Mosq. ⁶ ἀνώτατω MS. D. ⁷ ἐπιμελείας Ald. ⁸ συντετάρσωνται MS. D. τετάρσονται Ald. ⁹ τέσσαρα vulgg. ¹⁰ τετραμμύνω MS. D. ¹¹ κατὰ τὸ σίμμι Ald. ¹² τετρεμμάινει cod. Mosq. τετραμμένει huc pertinere videtur Corn. τετραμμένω B.

g. Cf. L. II. de mulier. p. 269. 28. in quibus locis τετρεμμάινει legit Galenus.

h. Meminit huius Hipp. L. I. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 14. p. 211. 2. k. Legitur etiam τότε pro τὸ ἕως. st. Plurima loca col- legit Foefius, p. 617. quas

i. Locus exstat L. II. περὶ γυν. p. 282. 12. et p. 276. 20. Hefychius complectitur, et addit μεχρὶ, ἢ πρὸς τὸ παρὸν, ἢ

Τέρθρον) proprie quidem sic nominatur summitas antennae, et τέρθριοι ipsi rudentes inde in summum velum peruenientes. Hippocrates autem in secundo de morbis mulierum, quum hic inquit, τέρθρον fuerit morbi, aequè ac si diceret, summum, et supremum, et curationis maxime egens.

Τετάρσωνται) dilata fuerunt, τέρσος enim omne dilatatum est.

Τετράγωνα βέλει) sagittae quatuor habentes cuspides.

Τετραγώνω) quidam exponunt, inuentis in stibio crustis. Quidam autem ipsum stibium.

Τετραμένει) tremit.

Τέτρομος) tremor cum frigore.

Τέως) donec, et tunc, et prius.

Τηλέφιον) genus herbae, quod semperuium agreste, et portulacam agrestem vocant, Romani autem illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ροφείονται) in farina herbam forbent, mercurialem herbam visus est dicere, quoniam et alibi ait, forbiturum autem mercurialem.

Τομῆιον) incisor, sic vocatur ferreum instrumentum

Q. o 2

bila-

- ¹³ τρώμος ῥιγώδεως MS. D. ¹⁴ τότε ἕως MS. D. et cod. Mosq. ¹⁵ καὶ πρότερον MS. D. ¹⁶ τελέφων cod. Mosq. ¹⁷ αἰζον Ald. ¹⁸ ἀγρίαν ἀνδράχνην MS. D. et cod. Mosq. ¹⁹ Illecebram ἡλεπέβραν MS. D. et cod. Mosq. qui delet illec. ἡλεπέβραν Ald. ²⁰ ρόφειον. MS. D. et cod. Mosq. ²¹ λινωζώσην Ald. ²² τόμοι MS. D. τόμει cod. Mosq. τομῆιον καὶ τομεύς Corn.

ἢ ὁμως, ἢ τότε, ἢ ἐν τοις-
τω.

l. Hes. αἰζῶν ἀγρίον explicat. Loca sunt, L. II. περὶ γυν. p. 287. 21. et L. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48.

m. Ex loco L. VII. epid. p. 352. 38. ροφείοντι, et p. 353. 25. ροφῆσαντι emendat Foefius, p. 617. quem consule.

n. Fortasse legendum est τομῆιον καὶ τομεύς καλ. κ. τ. λ. s. t. Suspecta videtur lectio Foefio, quum τόμος apud Varinum legatur. Hesychio est τμήτης, ἤγεν ὁ τέμνων, sector, incisor, hoc est, scalprum aut culter incisorius, et sectionis instrumentum, aut quo ipsa sectio administratur.

¹ δίχηνον, ὃ οἱ χαλκεῖς πρὸς ² ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσθαι ἤλυσ χρῶνται.

^o ³ Τοξεύματα) βέλη.

^p Τορνεύματα) ζύσματα.

^q ⁴ Τρόφης) εὐτροφος, ⁵ παχύς.

^r Τροφιῶδες) ⁶ ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα παρὰ τὸ ⁷ τρέφεσθαι, ὃ ἐστὶ πηγνυθαι.

^t Τροχοὶ) δρόμοι.

^u ⁸ Τρυχνῆν) καταπονεῖν, ἰσχυαίνειν.

^x Τρώειν) τιτρώσκειν, ἀποσχάζειν. Ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ⁹ γυναικείων.

^y ¹⁰ Τρωθῆ) ¹¹ βλαβῆ, κακωθῆ. Καὶ ¹² τρωμα, ἢ βλάβη.

^z Τρώσκεσθαι) ἐκτιτρώσκειν.

^a Τρωκτοῖσιν) ὡμοῖς ἐδιομένοις.

^b Τύρσιν) πύργον, καὶ μάλις ¹³ τὸν ἐν τοῖς τέλει ^{χρσι}.

^c ¹⁴ Τυφλώδης) ¹⁵ ἐνεὸς ¹⁶ καθεζόμενος.

Τυφώ

¹ δίχειλον vulgg. ² ἀλλά γε τ. vulgg. ³ τοξευμάτων βελῶν MS. D. et cod. Mosq. ⁴ τροφίς Ald. τροφῆς Corn. τροφεὶς vulgg. ⁵ παχεῖα MS. D. et cod. Mosq. ⁶ ἔχει MS. D. et cod. Mosq. ⁷ τρέπεσθαι Chart. ⁸ τρυχνῆν Ald.

o. Foefius mauult τοξεύματι et βέλει ex epid. L. V. p. 339. 29.

p. Plin. L. XXIV. c. 8. ramenta et scobem dixit, quae torνεύματα de fraxino habet Diosc. L. I. c. 109.

q. Mauult cum aliis Foefius τροφίς, quod τροφίς exponitur Hesychio εὐ τετραμμένος, et Eustathio significat τρόφιμον, alumnum.

r. V. epid. L. VII. p. 367. 32. Eustathius quoque τρέφεσθαι exponit πηγνυθαι, et

Hesych. τρέφειν, πηγνύνα, et τρέφεσθαι, πηγνυθαι.

s. Pro τρέφεσθαι reponendum est τρέπεσθαι, si Erotianum sequamur, τετραμμένον exponentem πεπηγότα, item τρέψαι, τὸ πῆξαι. Nisi forte aliquis contra Erotianum ex Galeno emendandum putet, & in locum τ reponendo: quod ei durum videatur τρόφαλις a τρέπειν deducere. Sed ego illi non assentiar. st.

t. V. περὶ διαίτης L. II. p. 98. 22. et L. III. p. 101. 30.

u. Est

bilabrum, quod fabri ferrarii, et ad alia multa, et ad tollendos et commouendos clauos vtuntur.

Τοξεύματα) sagittae.

Τορνέματα) ramenta.

Τρόφης) bene nutritus, pinguis.

Τροφιῶδες) habens illata quaedam infixa, a τρέφειν, quod est infigi.

Τροχοί) curfus.

Τρυχνέν) domare, attenuare.

Τρώειν) vulnerare, secare venam, vt in secundo de morbis mulierum.

Τρωθῆ) laesa fuerit, male affecta fuerit, et τρώμα, laesio.

Τρώσκεσθαι) parere abortum.

Τρωκτοῖσιν) crudis deuoratis, vel immaturis.

Τύρσιν) turrim, et praecipue, quae est in muris.

Τυφώδης) qui mente alienatus est, ceritus.

Ο ο 3

Τυφω-

⁹ γυναικῶν Ald. ¹⁰ τρωθεῖσα MS. D. et cod. Mosq. τρωθεῖ, βλαβεῖ, κακωθεῖ Ald. ¹¹ βλαβεῖσα, κακωθεῖσα MS. D. et cod. Mosq. ¹² τρόμος MS. D. ¹³ τὸ ἐν MS. D. ¹⁴ τυφώδης MS. D. et Iunta. ¹⁵ ἐνεὸς καὶ κατ' Ald. ¹⁶ κατέχομενος MS. D. et cod. Mosq.

u. Est pro τρύχειν. Hefychio est φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοπαθεῖν. Vide Hipp. περὶ ἰερ. νοσῶν p. 128. 40. de morb. L. III. p. 164. 36. περὶ γυν. L. I. p. 234. 24. 28. p. 235. 32. p. 248. 39. p. 251. 24. x. p. 279. 28. ὡς μὴ τρώσῃ ibi tamen est, pro τιτρώσκῃ, vbi forte Galenus legit ὡς μὴ τρώειν.

y. Hac dictione omnes insignes noxae et laesiones comprehenduntur ab externo aliquo contingentes, siue vlcus aut vulnus respiciant, siue ci-

tra ea fiant, v. L. de cap. vuln. p. 447. 43. p. 449. 26. coac. praen. p. 440. 6.

z. L. περὶ γυν. φύς. p. 214. 4. περὶ γυν. L. I. p. 247. 29. p. 250. 23. p. 251. 16. 32. coac. praen. p. 441. 16.

a. περὶ γυν. L. II. p. 267. 24. Vt plurimum τρωκτὰ vocantur, quae cruda edi solent, velut quae in acetariis, vel secundis edenda apponuntur mensis.

b. V. Hipp. de art. p. 615. 9. 21.

c. MS. τυφώδης pro τυφλώδης.

^a Τυφωμανίη) μικτόν ἐκ Φρενίτιδος καὶ ¹ ληθαργίης καὶ θήμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

^a Ὑβοί) κυρτοί καὶ ² ὕβωμα, τὸ κύρτωμα.

^b Ὑδαταινέσθισιν) ὑδερῶδεσιν, ³ ἢ ἐξυδατέσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις.

^c Ὑδατόχλωα) ⁴ ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωρα ⁵ ἔλεγε.

Ὑδατώδεας) ^d ὑδρωπικάς.

^e ⁶ Ὑδριον) ἢ μικρὰ ⁷ ὑδρία, ὑποκοριστικῶς.

^f ⁸ Ὑδρωψ) Διοσκουρίδης ⁹ ἐν δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ¹⁰ ὁξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλῶσαί φησι τὸν ¹¹ ὑδρωποειδῆ.

^g Ὑπάλειπτρον) ¹² ἐλασματίον, ὃ ἂν τις ὑπαλείψαιτο τὰς ὀφθαλμούς.

^h ¹³ Ὑπάλειπτον) ἐγγχεῖσιν φάρμακον.

Ὑπεζύγεται) ὑπέζευκται.

ⁱ ¹⁴ Ὑπιληθέωσιν) ¹⁵ ὑποσυστραφῶσιν.

^k ¹⁶ Ὑπέρινος) ὁ ὑπερκεκαθαρευόμενος ἀνθρώπος, καὶ αὕτη ¹⁷ ὑπερίνησις. ¹⁸ Οὕτως γὰρ ¹⁹ ἐξηγήσαντό τινες, καὶ

¹ ληθαργίας MS. D. et cod. Mosq. λιθαργίης Ald. ² κύβωμα MS. D. ³ καὶ ἐξυδ. cod. Mosq. ⁴ ὡσεὶ MS. D. ⁵ ἔλεγεν MS. D. ⁶ ὑδρίον vulgg. ⁷ ὑδρία Ald. ⁸ ὑδρωπικάς MS. D. cod. Mosq. et Chart. ⁹ ἐν τῷ δευτέρῳ MS. D. et cod. Mosq. ¹⁰ ὁξυτονῶν MS. D. et cod. Mosq. ὁξύτονον Ald.

Φλώδης. Sic saepe apud auctores alios observaui diversas haece scripturas τετύφλωται, τετύφωται. Atque ut hic MS. τυφώδης pro τυφλώδης, ita vicissim in alio exemplari τυφλομανίη pro τυφωμανίη. s. t. epid. L. IV. p. 329. 16. p. 328. 19. p. 334. 7. epid. L. II. p. 317. 40.

d. V. L. IV. epid. p. 329. 16.

a. Vide L. de artic. p. 623.

22.

b. epid. L. VI. aph. 6. f. 1.

c. epid. L. III. aegr. 16. post ft. pest. vbi tamen MSS. quidam habent ὑδατοχρόα.

d. MS. τὰς ὑδρωπικάς, quod malo. s. t. V. epid. L. VI. f. 7. aph. 8.

e. Malim ὑδρίον. s. t. περιχυμ. p. 116. 21.

f. p. 317. 38. vbi ὑδρωψ dicitur,

Τυφωμανίη) mixtus ex phrenitide, et lethargo morbus.

PRINCIPIVM Γ.

Υβοί) gibbosi, et ὕβωμα, gibbositas.

Υδατανέσθισιν) hydropes laborantibus, vel in aquam mutantibus sanguinem, et aquosa tollentibus, purgantibus.

Υδατόχλοα) ut si aquiuridia dixisset.

Υδατώδεις) hydropicos.

Υδριον) parva fitula, diminutiue.

Υδρωψ) Dioscorides in secundo de morbis popularibus cum accentu in ultima syllaba legit, et significari ait ὕδροποειδῆ, hoc est, speciem hydropis prae se ferentem.

Υπάλειπτρον) frustulum, quo aliquis sublinere posset oculos.

Υπάλειπτον) medicamentum, quod illini potest.

Υπεζύγεται) subiectum est.

Υπειληθέωσιν) in se subuoluantur.

Υπερνός) ultra modum vacuatus homo, et ipsa ultra modum vacuatio. Sic igitur exponunt quidam, et ultra

O o 4

modum

¹¹ ὕδροποειδῆ Ald. ¹² ἐδεσμάτων MS. D. et cod. Mosq.

¹³ ὑπάλειπτον MS. D. ¹⁴ ὑπειληθέωσιν MS. D. cod.

Mosq. et Ald. ¹⁵ ὑποσυντραφῶσι MS. D. et Ald. ¹⁶

ὑπέρκνος MS. D. ὑπέρηνος cod. Mosq. ¹⁷ ὑπερήνησις

MS. D. ὑπερκνήσις cod. Mosq. ἡ περήνησις Ald. ¹⁸

ἔτω MS. D. ¹⁹ ἐξηγησόνται Ald.

citur, quem 34. ὕδρωπιῶντα appellauerat, plura loca habet Foesius, quem consule.

g. V. L. de art. p. 590. 55. p. 607. 33. Talia instrumenta sunt specilla, spathae, et quae διπύρηναι dicuntur, nucleata, quaeque in summo habent rotunda capitula. Vide Paul. L. VI. c. 91.

h. V. de art. p. 599. 36.

i. MS. ὑπειληθέωσιν. Apud Erotianum autem exstat vox actiua ὑπείλlein. Sed ὑπείλlein scribendum puto vel ὑπείλειν: nam simplicia sunt εἰλεῖν et ἱλεῖν, a quo etiam nomen ἱλάς. sr. V. L. περὶ γυν. φύς. p. 225. 2. et L. II. περὶ γυν. p. 276. 18.

k. V. epid. L. VI. p. 517. 49. de loc. in hom. p. 74. 34.

καὶ τὸ, ¹ ὑπερίνος ἰσχυαίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρό-
πνυς καὶ τὸ βραχύπνυς δίχως ὡσαύτως λέγεσθαι.

(ὑπερτονεῖ) ὑπερτέίνεται.

¹ ὑπερπυρρον) ἀγαν πλήρη τῆς ² παρεκχυμένης
ὑδατος.

(ὑπερχολήσει) ³ πολλῆς ^m πληρώσει χολῆς.

⁴ ὑπερψύχθῃ) ⁿ μετρίως ⁵ ὑπανήλθε τῆς πυρεκτι-
κῆς θερμότητος.

⁶ ὑπνῆσα) ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὑπνω ⁷ κοιμωμένη.

^p ὑπολείβεται) ὑποσάζει, ὑπορρέει.

(ὑπομβρον) ⁸ ὑφυγρον, ὑπόπυον.

⁹ ὑπομύσαρα) ¹⁰ δυσώδη καὶ ἄζια τῆς μυσά-
τεσθαι.

(ὑπονησαμένη) ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθῆσα.

¹ ὑπόξηρα) ὑπόκοιλα, ταπεινότερα.

³ ὑπόξυρος) γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ¹¹ ταπεινό-
τερα τὰ πέριξ εἶναι τῆς ὑψώματος.

(ὑποξύρης) ¹² ταπεινότερας, ¹² προσεσαλμένας. Εἴ-
ρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι προρρήτικῷ.

¹⁴ ὑπόσφαγμα) ¹³ ὅλα τῆς μέλανος τῆς σηπίας τὸ
οἶον ὑπότρυνον.

^x ὑποτροπή) ἔ μόνον ἢ ὑποστροφῇ, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐν-
αλλάξ μεταβολή. Ὡσπερ ὅταν εἴπῃ, ¹⁴ Κωματώδης
ἐν ὑποτροπῇ.

ὑπο-

¹ ὑπερίνος MS. D. et cod. Mosq. ὑπερίνος vulgg. ² πα-
ρεκχυμένη MS. D. et cod. Mosq. παρεκχυμένη Ald.
³ πολλῇ πληρωθεῖσα χολῇ MS. D. et cod. Mosq. πληρω-
θήσει Ald. ⁴ ὑπεψυχθῇ Corn. ⁵ ὑπανεθεῖσα MS.
D. et cod. Mosq. ὑπηνεχθῇ Corn. ὑπανελθεῖν Ald. ⁶
γράφεται δὲ καὶ ὑπνυ cod. Mosq. ἐκοιμάτων γράφεται
δὲ καὶ ὑπνυ Ald. Voces γρ. δὲ etc. delet Corn. ὑπνῆσα
Ald.

l. περὶ παθῶν p. 183. 27.
m. MS. πεπληρωμένον ha-
bet pro πλήρη. st.
n. MS. μετρίως ὑπηνεχθῇ
τῆς πυρεκτικῆς etc. st.

o. L. VII. epid. p. 355. 15.
p. L. I. περὶ γυν. p. 241. 37.
q. epid. L. VII. p. 365. 2.
Hesychius μυσσάρην explicat
ῥυπαράν, ἀκαθάρτον.

r. de

modum vacuatur, vel attenuatur. Videtur autem longum spirans, et breue spirans dupliciter sic dici.

ὑπερτονεῖ) ultra modum extenditur.

ὑπερϑερρον) valde plenum infusa aqua.

ὑπερχολήσει) multa repletionem bilis.

ὑπεψύχθη) mediocriter remissus est a calore febrili.

ὑπνοῶσα) somnolenter habens, somno sopita.

ὑπολείβεται) destillat, defluit.

ὑπομβρον) subhumidum, subpingue.

ὑπομύσαρα) male olentia, et digna, quae omnes abominentur.

ὑπονησαμένη) quae subnatauit, quae subiuit.

ὑπόξηρα) subcaua, humiliora.

ὑπόξυρος) aduncus nasus, quia humiliora sunt, quae circumcirca sunt, quam ipsa sublimitas.

ὑποξύρης) humiliores, contractos, dictum est autem de ventribus in maiori de praedictione.

ὑπόσφαγμα) totius atramenti sepiae tamquam subfidens fex.

ὑποτροπή) non solum reuersio, sed et vicissim mutatio, vt quum dixerit lasciuens in mutatione per vicem.

O o 5

ὑπο-

- ⁷ ἐκοιμάτο MS. D. ἐκοιμάτω cod. Mosq. ⁸ ἔφυγον MS. D. et cod. Mosq. ⁹ Hanc glossam ignorat MS. D. ὑπομύσερα cod. Mosq. et Ald. ¹⁰ δυσώθη Ald. ¹¹ ταπεινότερας MS. D. et cod. Mosq. ταπεινότερα ἐστὶν Ald. ¹² προσεσαλμένως MS. D. et cod. Mosq. ¹³ ὅλως MS. D. ¹⁴ κωματοῶδη Ald.

r. de fract. p. 534. 13.

s. epid. L. VI. aph. 49. f. 8. vbi tamen ὑπόξηρος legitur, quod ex nostro Galeno emendauit iure Foesium.

t. MS. ταπεινότερας, προσεσαλμένως. Obserua autem supra p. 566. σιφραῖ exponi ξηραῖ, προσεσαλμένως, et in hac ipsa, paulo ante ὑπόξηρα

per η, explicari ταπεινότερα: quum hic ὑποξύρης per υ exponatur, itidem ταπεινότερας. s. t. V. l. l. p. 420. 46. vbi est ὑποξύρης γαστέρας, sed falso. Mauult etiam Foesium ὑποξήρης, Stephani rationem sequutus.

u. Vide Foesium ad hanc glossam p. 642.

x. V. Foesium p. 643.

^y ¹ Υποψέφαρα) ζοφοειδῆ, ὑπομέλανα.

^z Υποψάφαρα) τραχύτερα. Τὸ γὰρ ψαφαρὸν ἔγκειται, τῷ ὀνόματι.

^a ² Ὑπωμίη) τὸ ὑποκείμενον ἂν ἔτω λέγοιτο, ἦτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

^b ³ Ὑφύδρες) τῆς ὑδεριῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

^a ⁴ Φαγεδαίνη) ἔλκει ἀναβιβρωστικομένῳ.

^b Φαίνηται) ⁵ σημαίνει καὶ τὸ ⁶ διαφανὲς ἐν τῷ πυρὶ γίνηται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

^c ⁸ Φαλαρα) τὰ σρογγύλα μετὰ λειότητος.

^d Φαριιδῶδες) ρυτιδῶδες.

^e ⁹ Φαύστιγες) κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τῆς πυρὸς ἐν ταῖς κνήμας ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί ¹⁰ καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.

^f Φέρβεται) βιβρώσκει, καταναλίσκει.

Φήρεα) αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἔζοχαί, οἷας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. Ἐνιοὶ δὲ ¹¹ καὶ Φῆρες καὶ θῆρες καλεῖνται, ἢ ἡ οἶον ¹² φηρεακτικῶς εἰρημένον.

Φθί-

^x Desideratur haec glossa in MS. D. ὑποψήφαρα, nisi me oculi fallunt, Corn. ὑποψαφαρά Iunta. ² ὑπωμένη vulgg. ³ ὑφῆδρες cod. Mosq. et Ald. ⁴ ΦαΦεδαίνη MS. D. ⁵ σημίωσαι MS. D. ⁶ διαφανῆς MS. D.

y. Hefychio ψεφᾶς est σκοτός, et ψέφαρα, σκοτεινῇ, habet etiam Galen. μελανεῖδαντα pro ὑπομέλανα. Pro ψοφοειδῇ tamen Foësius mavult ψέφαρα.

z. coac. præn. p. 443. 39.

a. ὑπωμίη habet Foësius.

b. prorrh. l. II. p. 413. 49.

vbi tamen ἐφύδρες passim legitur in codicibus omnibus.

a. Vide Foëf. p. 648. He-

fychio est νόσος et ἑλκῶδες νεμόμενον. Polluci L. IV. c. penult. ἑλκῶσις ἄχρι τῶν ὀσῶν διαδιδῶσα, ταχῆα νομῇ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπσασα.

b. Locum inuenire in L. de mul. non potuit Foësius.

c. Foësius mavult Φαλακροῖς et σρογγύλοις, v. L. I. de art. p. 590. 42. et p. 641. 37. d. He-

Ἵποψέφαρα) caliginosa, subobscura.

Ἵποψάφαρα) asperiora, nam ψαφασὸν, hoc est, cano situ obductum inest in nomine.

Ἵπωμείη) subiectum sic dici posset vel in humerali vel humero.

Ἵφύδες) aqua inter cutem laborantes.

PRINCIPIVM Φ.

Φαιγεδαίνη) vlcere exedenti.

Φαίνηται) significat et transparens in igne fiat, vt in secundo de morbis mulierum.

Φαλακρά) rotunda cum laeuitate.

Φαρυιδῶδες) rugosum.

Φαύσιγγες) proprie quidem ab igne in cruribus exorientes circuli rubri, abusiue autem, et reliqui circuli.

Φέρβεται) exest, consumit.

Φήρεα) oblongae sub auribus glandulosae eminentiae, quales et Satyri habent. Quidam autem, et Φῆρες, et Φῆρες vocantur, vt sit tamquam ferine dictum.

Φθι-

⁷ γένηται MS. D. ⁸ Φαλακρά MS. D. cod. Mosq. et Junta.

⁹ Φαύσιγγες MS. D. et Ald. ¹⁰ καταχρηστικῶς καὶ καὶ MS. D. ¹¹ καὶ deest in MS. D. ¹² Φηριατικῶς MS. D. et cod. Mosq. Φηρία ἀττικῶς forte et καλῶσι Corn.

d. Hesychius interpretatur, ῥητίς ἢ ἐν τῇ γῆρι γινόμενη, ἢ σολίς, hinc Φαρυιδέμενος aut Φαρυιδώδης, corrugatus, qui est fronte caperata.

ροῖδας καὶ Φλυταινας καὶ λαμπηδόνας.

f. Exponit Hesychius Φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν.

g. Putarim pro Φηριατικῶς legendum esse Φήρεα κτητικῶς: vt dicat Φήρεα a Φῆρες deductum, formam habere κτητικῆ ὀνόματος, vt Φήρεα sint τὰ τὴν ἐμΦερείαν ἔχοντα Φηρῶν, vt ipse Galenus dicit com. 3. in VI. epid. Hipp. Sed in vulgatis editionibus perperam scriptum est ibi Φηρεῶν pro Φηρῶν. Parti-

e. MS. Φαύσιγγες. ST. Quidam σπῖλοι pro κύκλοι legunt. Hesychio Φαύσιγγες sunt αἱ ἐν ταῖς πτέρυγαις γινόμεναι βλαγαδες. Ἐνιοι τὰς ἀπὸ τῆ πυρὸς ἐν ταῖς νηῆμασι καὶ τοῖς σκέλεσι γινόμενας Φλυταινας. Δηλῶσι δὲ καὶ αὐγὰς, καὶ ἀκτῖνας. Ἄλλοι δὲ αἰμόρ-

^h ¹ Φθίνει) δηλοῖ συντήκεται, ² ἰσχυνάζεται, μει-
ται, ἀτροφεῖ.

ⁱ Φθόεις) τροχίσκος.

^k ³ Φιάρην) λαμπρὸν ὑπὸ ὑγρότητος.

^l Φιβάλιος) εἶδος συκῆς.

^m ⁴ Φιλεταίριος) ἦν καὶ ⁵ ἀπαρίνην ὀνομάζουσι.

ⁿ Φιλίσιον) τὸ αὐτὸ καὶ τῆτο ἔοικεν εἶναι ^o τῇ ἀπα-
ρίνῃ καὶ ⁷ Φιλεταιρίῳ.

^o Φλάζουσι) ἀσαφῶς καὶ ἀδιαφθρότως φθέγγον-
ται. Πεποιήται τῆνομα.

^p ⁸ Φλεβοτομίαν) εἰ μόνον τῆ συνήθους ⁹ τῆτο, ἀλλὰ
καὶ τὴν ἄλλην ὅπως ἐν διηρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν
τῆ αἵματος. Καὶ τὸ ¹⁰ Φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως.

Φλέγ-

¹ θίνει vulgg. ² ἰσχυνέεται MS. D. ³ Φιάρ MS. D. ⁴
Φιλαίτερος MS. D. Φιλεταίριος εἶδος ῥοτάνης, ἦν Corn.
⁵ ἀπαρίνην MS. D.

Particulam autem οἶον accipit Galenus ex ipso Hippocratis loco in epid. VI. aph. 10. f. 3. Hanc autem suam expositionem confirmat ille isto eiusdem Hippocratis loco, qui est epid. L. VII. ἐπεδήμησαν βῆ-
χες, μάλιστα δὲ παιδίοις τὰ
περὶ τὰ ὦτα πολλοῖσιν, οἷα
τοῖς σατύροις. Recenset ta-
men et alias duas enarratio-
nes diuerfas, vnam, vt Φη-
ρέα vocet Hippocrates τὰ
ἐν Φηραῖς τῆς Πελοποννήσου
πλεονάζοντα: alteram, vt Φέ-
ρεα, ita enim quosdam scri-
bendum censuisse, appellet
τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θετταλίας
πολλοῖς γινόμενα. Interim
nullam plane eius explicatio-
nis mentionem facit, quam
habes supra apud Erotianum

p. 360. st. Foefius Φηρέα fu-
mi videntur pro Φηρέα, vt in
omnibus manuscriptis et pu-
blicatis codicibus legitur.
Quo nomine ferina dici pos-
sunt et tubercula oblonga in-
telligi, quae in ferarum co-
riis, veluti bubalis, vris aut
elephantis visuntur.

h. V. L. de loc. in hom. p.
69. 43. et περὶ τῶν ἐντὸς πα-
θῶν, p. 194. 31. et περὶ ἀρχ.
ἰητρ. p. 7. 39.

i. V. Hippocr. notha adie-
cta ad L. I. περὶ γυν. p. 300. 30.
44. et 47. in quibusdam scri-
bitur Φθοῖς. Φθοῖς est pla-
centae genus apud Aristoph.
in Plutop. 36. vbi Schol. Φθοῖς
Φθοῖδας exponit ἀντὶ τῆ πλα-
κῆντος, πέμματα, quae signi-
ficatio obtinet apud Hippocr.
L. II.

Φθίνει) significat, colliquesit, attenuatur, minuitur, non nutritur.

Φθόεις) rotulas.

Φιάρην) splendens ob humiditatem.

Φιβάλιος) genus fici.

Φιλεταίριος) quam et lappam in lente nascentem vocant.

Φιλίξιον) idem et hoc videtur esse, quod aparine, et philetaerium, id est, lappa.

Φλάζουσιν) obscure et indistincte loquuntur, factum est nomen.

Φλεβοτομίαν) non solum consuetae sectionis venae, hoc est, sed et aliam quomodocumque distinctam a venis euacuationem sanguinis significat, et φλεβοτομηθῆναι, hoc est, phlebotomari similiter.

Φλέγ-

⁶ τῇ παρίνη MS. D. et cod. Mosq. ⁷ Φιλεταίρω cod. Mosq.

⁸ Φλεβοτόμω MS. D. ⁹ τέττε MS. D. et cod. Mosq.

¹⁰ Φλεβοτομηθέντα MS. D.

L. II. περὶ γυν. p. 289. 37. et 38. adhaereat, et eos complectatur.

k. Hefychius quoque Φιάρων, λαμπρὸν, καθαρὸν explicat.

l. Φιβαλέα εἶδος συνῶν quoque Hefychio, et ἡ συνή. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt.

m. Post Φιλεταίριος legitur in veteri codice εἶδος βοτάνης ἢ καὶ etc. Obserua autem scriptum esse statim post Φιλεταίρω in datiuo. st. Vocatur quoque Gal. L. II. τῶν κατὰ τεπ. Φιλανθρωπέος βοτανή, hanc nominis rationem naeta, quod affricantium laciniis sua tenaci asperitate

n. V. Hipp. L. I. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48. et L. II. περὶ γυν. p. 287. 20. vsus fuit eo Hippocr. ad subditiia medicamenta: est officinarum aspergula, siue asperula Gorrhaei, quem consule, in defin. medic.

o. Vide L. II. epid. p. 317. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. vbi haud dubie pro παφλάζουσιν legit Galenus φλάζουσιν.

p. V. L. IV. epid. p. 334. 41. non solum de vena secta, sed etiam quouis modo diuisa ibi haec accipitur vox.

¹ Φλέγμα) ὁ μόνον τὸν χυμὸν τῆτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ.

² Φλεγυρὸν) πυρῶδες, τὸ ¹ οἶον ² Φλέγον.

Φλεδονώδεα) ³ Φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι.

⁴ Φλέε) φλογμῶδες τι ἐστὶ τῆτο ⁵ καὶ παπυρῶδες φυτὸν, ὅπερ καὶ πλεκόμενον ⁶ περιτίθεται τοῖς ἐλαιηροῖς ⁷ κεραμίσις.

Φληνύεσσα) φλυαρεῖσσα.

⁸ Φληναφώδεις) φλύαροι.

⁹ Φλιάς) ξύλα ὀρθὰ καταντικρὺ πεπηγότα, καθάπερ καὶ αἱ τῶν νέρων φλιάς.

¹⁰ Φλεγεαὶ) ἐρυθραί.

¹¹ Φλογιᾶ) ¹² πυρεῖται μετὰ ἐρυθρήματος.

Φλυδαῖ

¹ οἶον δυναμένον *Corn.* ² Φλέγεων *Ald.* ³ Φλήαρον *MS. D.* ⁴ Φλεόν, ἐκ τῆς Φλέω, Φλεγμῶδες *MS. D. et cod. Mosq.* Φλήε Φλεολοχμῶδες *Ald.* ⁵ καὶ παπυρῶδες ἐστὶ δὲ τῆτο φυτὸν *MS. D.* καὶ παυρῶδες ἐπὶ δὲ τῆτο φυτὸν *cod. Mosq.*

q. Vide progn. p. 150. 32. epid. VII. p. 365. 9. de morb. L. II. p. 146. 11. 20. p. 147. 12. de ulcer. p. 512. 37. de fistul. p. 518. 32. περὶ φύσ. παιδ. p. 34. 8. 11.

r. Sic Hesych. φλέγωμεν exponit καίωμεν, λαμπρύνωμεν, et φλεγυρά, λαμπρά, ὑβριστικὰ καὶ βλαβερά.

s. Legendum est potius φλύαρα, ut respondeat τῷ φλεδονώδεα, quod est adiectivum plur. neutrius generis, habens subauditum substantivum πάρεα. Sciendum est autem, quamvis ab Hesychio quoque φλέδων exponatur φλυαρία ipsum tamen Gale-

num, com. 3. in L. III. prorrh. exponentem locum, in quo usus est Hippocrates hoc vocabulo, non φλεδόνας, sed φλεβοιδόνας dicere veteres, φλυαρίας et λήρας appellasse. Vnde deduxisse quosdam vocem φλεβοδονώδεα, qui ita legere maluerint apud Hippocratem quam φλεβοτονώδεα. Sed a φλεβοιδόνες scribendum esset φλεβοιδονώδεα retinendo i. s. t. V. L. IV. epid. p. 333. 31. Hesychius φλεδονεῖ explicat ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ.

t. Scriptio suspecta videtur Foesio, et φλέος aut φλέμος pro φλέε legendum, et φλομῶδες pro φλογμῶδες. Est enim

Φλέγμα) non solum humorem hunc album, et frigidum, sed et inflammationem significat.

Φλέγυρον) ignitum et tamquam ardens.

Φλεδονώδεα) nugacem, Φλεδόνες enim nugae.

Φλέε) verbasco similis quaedam est haec, et papyracea stirps, quae texta circumponitur oleariis fictilibus.

Φληνύσσα) nugans.

Φληναφώδεις) nugaces.

Φλιας) ligna recta e regione fixa, ut et nervorum parastatas.

Φλογεαί) rubrae.

Φλογιά, vel Φλογεῖται) igitur cum rubore.

Φλυδᾶ

⁶ τλῖεται MS. D. et cod. Mosq. ⁷ κέραμα Ald. ⁸ φλόγεα Corn. ⁹ φλογεᾶ MS. D. ¹⁰ Iunta et quidam addunt ἢ φλογεῖται.

enim Φλέμος idem quod Φλόμος verbascum, et planta quaedam folia habens crassa, pinguis, et lanuginosa, quae et Φλόνος et θρυαλλίς dicitur, quibusdam lucernaria. Ad L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν respici videtur p. 204. 37. vbi Φλῆς idem quod Φλοός aut Φλοιός significet, hoc est, corticem aut eutem desquamata, vel ut de serpentis exuvio dicitur. Hesychio quoque Φλῆς est Φλοιός, λεπύχανον, et λεπυρόν. Vnde ex Galeni lectione Φλέος aut Φλέμος indicatur in capite sub pilis lanugo quaedam crassa et alba, qualis in verbasco videtur subesse, quae cutis desquamationi aut squamulis similis est.

u. Hesychius interpretatur Φλυναφᾶ, Φλυναρεῖ, μορωλο-

γεῖ, et Φλύναφος ipsi est Φλύαρος, λῆρος, μορωλόγος.

x. Ita legitur in vet. cod. totus hic locus: Φλιας, τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας. Καθὰ δὲ καὶ τῶν νεύρων Φλέβες. s. t. Foefius emendat sic: καὶ τῶν θυρῶν Φλιαί, ligna vesta ex opposito infixa, velut ianuarum postes. Varinus autem Φλιας τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας, καθὰ δὲ καὶ αἱ τῶν θυρῶν Φλιαί. Conf. Foef. egregie de hac voce differentem.

y. Vitiose quidam Φλεγεαί. v. Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 192. 3. vbi Φλογίαι passim legitur, quasi flammeae a Φλόξ.

z. V. L. II. de morb. p. 156. 13. L. III. p. 159. 49. de morbo sacro, p. 127. 47.

^a Φλυδαῖ) ὑγραίνεται, μυδαῖ.

Φλυδαρῆν) ὑγραν.

Φλύεται) ὑγραίνεται.

^b Φλυζέσησι) ¹ βλυέσαις.

^c ² Φλυζάκια) ψυδράκια.

^e Φλύσιος) ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξία γνωμένης τῆς κατὰ τὸ σῶμα ὑγρῆς.

^d ³ Φοινίκινος) ἀπὸ τῆς χρώματος ἔτιως εἰρηθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοήσκειν ἄν τις.

Φοινική νόσος) ἡ ⁴ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικά μέρη πλεονάζουσα. Δηλεῖται δὲ καὶ ταῦτα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις.

^e Φολικώδεα) τὰ ⁵ εἰσὶν ⁶ θυλακώδεα καὶ σομφά.

^f ⁷ Φονᾶ) Φονεύσαι ἐπιθυμεῖ.

^g Φορίνη) δέρμα.

^h Φόρος) εὐσύληπτος.

ⁱ ⁸ Φορύξαντες) ⁹ φυράσαντες.

^k Φύλλα) τὰ ¹⁰ κηπαῖα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα.

Φύλλα

¹ βλυέσαις *Ald.* ² Φλυζάκια *MS. D.* ³ Φοινίκινος *MS. D.* ⁴ κατὰ αὐτὸν τὸν τῆς Φοινικῆς τόπον *Corn.* ⁵ οἶον *Ald.*

a. Foësius censet legendum esse Φλυδαῖν, ὑγραίνεσθαι et μυδαῖν ex L. de morbo sacro pag. 127. 15. Hesychius Φλυδαῖν exponit διαχεῖσθαι.

b. V. epid. L. II. p. 316. 5. vbi in vulgatis legitur ἐν τῇσι σφύρξουσιν, etc. quem locum ex Galeno Foësius restituit optime.

c. Vide de rat. viſt. in morbis acutis p. 104. 2. vbi Φλυζάκια exponit Galenus Φλυκταῖνας. Φλυκταῖνα autem Hesychio est τὸ ἀπὸ πυρὸς

Φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι, vide et coac. praen. p. 427. 5.

d. Pro Φοινίκινος legendum existimat Foësius Φοινικίνη νόσος, vt sit elephantiasis ex colore rutilo et puniceo, quales sunt fructus palmae arboris non satis insolatī, quae et Φοινική νόσος dicitur. Laudat autem locum prorrh. L. II. p. 424. 28.

e. Subindicatur locus epid. L. IV. p. 430. 17. quo indicat Hippocrates toto corpore enatas

Φλυδα) humectatur, putrescit.

Φλυδαίην) humidam.

Φλύεται) humectatur.

Φλυζέσῃσιν) scaturientibus.

Φλυζάκια) pustulae genus quoddam.

Φλύσιος) eruptionis pustularum, in superabundantia existentis in corpore humidi.

Φονίκινος) a colore sic dictam esse elephantiasin suspicare utique posset aliquis.

Φοινικῇ) morbus in Phoenicia, et in aliis orientalibus partibus abundans, significari autem et hic videtur elephantiasis.

Φολικώδεια) tamquam folliculosa, et laxa.

Φονᾷ) necare cupit.

Φορίνη) pellis.

Φόρος) facilis captu.

Φορύξαντες) quum miscuissent.

Φύλλα) hortensia, et herbacea viridia odoramenta.

Φύλλια

⁶ Φηλυκώδεια MS. D. ⁷ Φόναι Ald. εὐσύληπτος Ald. ⁸ Φορίζαντες MS. D. Φορύξαντες Ald. ⁹ Φορύσαντες MS. D. ¹⁰ κηπεῖα MS. D. et cod. Mosq. τὰ κηπώδη Ald.

enatas pustulas variis similes, subinanes, et folliculorum semine vacuorum instar molles, laxas et fungosas ab acri et tenui materia in cutem erumpente.

f. Φονᾷ idem est ac Φονεύω.

g. Foësius mauult Φορίνης et δέρματος ex loco de rat. vict. in morb. acut. p. 111. 55. dicitur autem praeprimis de pelle suilla.

h. V. L. I. περὶ γυν. p. 236.

¹⁰ κηπεῖα MS. D. et cod. Mosq. τὰ κηπώδη Ald.

i. V. L. περὶ ἀρχ. ιητρ. p. 5. 36. Hesychio Φορύξαντες dicuntur συγχέαντες, et Φορύξαι συγχέαι, Φυράσαι, cf. et L. περὶ ἀφόρ. p. 293. 36.

k. Videtur Foësius Galenus locum indicare de morb. L. II. p. 146. 2. vbi forte Φύλλα legit Galenus, nam ibi gargarismum parari vult Hippocrates ex origano, satireia, apio, mentha et modico nitro, cf. p. 146. 47. p. 147. 4. p. 152. 40.

Φύλλα) ¹ ἡδύσματα κηπαῖα, ² ἃ τοῖς ὠνεμένοις τὰ
λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον ³ κορύαννον, ἡδύσμον,
πήγανον, ⁴ σέλινον.

¹⁵ Φύλλον) τὸ τῷ σιλφίε σπέρμα, διὰ τὸ ⁶ πλατὺ
εἶναι, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ⁷ γυναικείων. Προσίστησι δὲ
καὶ ⁸ αὐτὸς ἐν τῷ λόγῳ ποτὲ μὲν Λιβυκόν, ποτὲ δὲ Αἰ-
θιοπικόν.

^{m 9} Φύσιγγρα) τὸ καλέμενον ἐκκαύλημα, καὶ μά-
λισα ¹⁰ τὸ κοῖλον.

¹¹ Φυτάνη) ὁ τῷ φυτεύειν καιρός.

^{n 12} Φυτευτηρίων) τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων
ξύλων.

^o Φωίδες) ¹³ αἱ φαύσιγγες, ὑπὲρ ὧν εἴρηται.

^p Φωνή ¹⁴ περιπνευμονική) ἡ κερχνώδης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

^a Χαλκίτης συπτηρίη) ἴσον ¹⁵ τῷ χαλκίτιδι.

¹⁶ Χαραδρωθέωσι) ¹⁷ δίκρεν ἔχουσιν.

¹⁸ Χαράκτωρι) ὠξυσμένα ὑπὸ τῷ χαρακτῆρος.

^b Χασκῶν) περισπῶν ὁ Διοσκουρίδης ¹⁹ ἀναγνώσκει,
καὶ φησιν ἔτως εἰρηδοῖαι τὰς μήτρας διὰ τὸ ²⁰ ἀνεσο-
μῶδαί.

Χειμῖν) ψύχος, εἶγος.

^c Χειμίσσα) ψυχομένη, ἐργῶσα.

Χελί-

¹ ἡδύσματα κήπε MS. D. et cod. Mosq. ² ἃ τοῖς ὠν. haec
delet Corn. ³ κορύαννον MS. D. κορίαννον cod. Mosq. ⁴
σέληνον MS. D. ⁵ Φύλλα τὸ τῷ Ald. ⁶ πλάτος Ald.
⁷ γυναικῶν Ald. ⁸ αὐτὸ ἐν τῷ MS. D. et Ald. ⁹ Φύ-
σητρα MS. D. Φυσητὰ cod. Mosq. ¹⁰ τὸν MS. D.

1. Sic teste Theophrasto H. Pl. L. VI. c. 3. Gal. semen fil-
phii nominari scribit. Loca
sunt περὶ γυν. L. II. p. 274. 9.
L. II. p. 258. 2. περὶ γυν. φύσ.
p. 227. 24. et p. 228. 7.

m. MS. Φυσητα. At supra
apud Erotianum p. 352. habes

σκόροδα φύσιγγα, τὸ ἐξωθεν
λέμμα. s. t. Alii scribunt
quoque Φυσίτρα. V. L. de fi-
stul. p. 517. 36. 37. 44.

n. Vide locum περὶ φύσ.
παιδ. p. 35. 19. 28. 35.

o. Id est, circuli aut ma-
culae rubentes in tibiis ex
nimia

Φύλλια) odoramenta hortensia, quae ementibus olera addunt, vt coriandrum, menta, ruta, apium.

Φύλλον) filphii semen, eo quod latum est, in secundo de morbis mulierum, addit autem ipse in oratione aliquando quidem Libycum, aliquando Aethiopicum.

Φύσιγγρα) caulium exortus qui vocatur, et maxime concauus.

Φυτάνη) ferendi tempus.

Φυτευτηρίων) lignorum, quae in terram feruntur, pangunturue.

Φωίδες) ab igne in cruribus exfurgentes circuli rubri, de quibus dictum est.

Φωνή περιπνευμονική) vox aspera.

PRINCIPIVM X.

Χαλκίτις συπτηρή) aequè valens, vt chalcitis.

Χαραδρωθέωσι) bifidum habuerint.

Χαρακτωρι) exacerbato ob characterem.

Χασκῶν) in diuersum trahens. Dioscorides legit, et ait sic dici vuluas ex eo, quod aperiuntur.

Χειμή) frigus, gelus, rigor.

Χειμίσσα) in frigidata, gelu correpta.

P p 2

Χελί-

¹¹ Φυτάνοι MS. D. et Ald. ¹² Φυτευτ. desinit hic cod. Mosq.

¹³ αλφαύσιγγες MS. D. ¹⁴ περιπνευμονή vulgg. ¹⁵

χαλκίτει μόνῳ MS. D. τῇ χαλκ. vulgg. ¹⁶ χαραδρώσεως

MS. D. ¹⁷ διέκρεν σχῶσι MS. D. et vulgg. ¹⁸ χα-

ράκτωρ MS. D. et vulgg. ¹⁹ γράφει καὶ Φησὶν MS. D.

²⁰ ἀνασομῶθαι MS. D.

nimia ignis vicinia contrahae.

p. V. L. V. epid. p. 341. 44. et L. VII. p. 364. 21.

a. De chalcitide vide Dioscor. L. V. c. 115. Plin. L. XXXIV. c. 12. conf. et Hipp. L. de vlcer. p. 516. 5.

b. V. epid. L. VI. sent. 9. sect. 8. et epid. L. II. p. 316.

12. Participium χασκῶν est pro χασκῶων, et tunc σόμα τῆς μήτρας ἢ ὕστερας subaudiendum, quomodo Dioscorides sumfisse videtur, aut τὸ χασκῶων dicitur, quod hiat, pro vtero hiantē.

c. Mauult Foefius χειμίσσα ex L. de locis in homine p. 70. 48. Hesychius quoque χειμέω pro βρωῶ vsurpat.

^d Χελίσκιον ξηρόν) ὑποκοριστικῶς ἐῖρηται τὸ χελίσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον. Ξηρόν δὲ ἐστίν, ὅταν μηδὲν ὑγρότητος ² ἀναχρεμπτομένης εἰς τὸ σῶμα ³ παραγένηται.

^e Χαράδρεως) ἀθρόως. Γέγονε δὲ ⁴ ἀπὸ χαράδρας.

^f Χῆς) καταχέας.

^g Χηλὴν) μήλην δίκρεν κατὰ τὸ ἄκρον ⁶ ἐκτετμημένην ἐμφερῶς χήλη.

Χήλωμα) ^h τὴν ⁷ δισχιλῇ γλυφίδα τῆ βέλους, ἢ προσιδέασιν ἐν τῷ τοξεύειν ⁸ τῇ νευρᾷ τὸ βέλος.

ⁱ ⁹ Χήμην χήραμίδα) τὴν κίλοτῆραν κόγχην καὶ μέζονα.

Χλοηροῖσι) λαχάνοις, τοῖς ¹⁰ κηπαίοις ἡδύσμασι.

¹¹ Χλοιῶνται) ¹² ὡς εἰ καὶ ¹³ χλωραίνονται ἔλεγε.

Χλῆς) ἡ χλωρότης.

^k Χλωῶδες) χλωρόν.

^l Χλώρασμα) ¹⁴ χλωρότης λαμπρὸν διαυγασμένη καὶ ἐπὶ τὸ ¹⁵ ὑδαρῶδες ῥέπεισα.

^m Χολήϊον) χολῆς ἀγωγόν.

Χυτλά-

¹ χελύσκιον MS. D. ² ἀναχρεμπτομένης MS. D. ἀνακαμπτομένης Ald. ³ παραγίνεται MS. D. ⁴ ἀπὸ τῆ ἀλχέραδος MS. D. ἀλισχέραδρος al. ἀλισχέραδος καὶ ἀπὸ τῆ δὲ ἀλχέρα Ald. ⁵ χῆμα κατασκευάσας MS. D. κατασκευάας Ald. ⁶ ἐκτετμημένον MS. D. ἐκτεταμένην Ald. ἐντετμημένην vulgg. ⁷ διχληλῇ MS. D. δισχηλῇ Chart.

d. Emendat hunc locum Foefius legendo χελύσκιον, quum χελύς pectus significet, quod sit veluti testudinatum et pulmones, et χελύσσεσθαι expectorare, screando aut tuiliendo e pectore educere aut eruētare. Sic enim Schol. Nicandri in Alexiph. p. 55. διὰ χέλυσος, τετέσι τῆ σήθας τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖσθαι ex testudine, hoc est, pectore ructus educere et expectorare.

e. Legendum videtur χαράδρεως: retinendo ρ, quod est in χαράδρα. st. Et sic quoque Foefius. Vide L. de flatib. p. 120. 25. Hesychio χαράδρα exponuntur αἱ χαράξεις τῆ ἐδάφας, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

f. Varinus legit χῆ, sed lectio Galeni suspecta videtur Foefio.

g. Id est, specillum bifurcum summa parte incisum vngu-

Χελίσκιον) aridum. Diminutiue dictum est χελίσκιον parua tussicula, arida autem est, quum nihil humoris, qui exscreetur, in os accedit.

Χαραδῶς) confertim. Factum est autem a torrente.

Χῆς) qui effudit.

Χήλην) specillum bifidum in summo, dissectum vt forfex.

Χήλωμα) bifidam cavitatem sagittae, qua parte in sagittando sagittam neruo applicant.

Χήμην χηραμίδα) cauatiorem concham, et maiorem.

Χλοροῖσι λαχάνοις) hortensibus odoramentis.

Χλοιῶνται) vt si, virescunt, dixisset.

Χλῆς) viriditas.

Χλοῶδες) virens.

Χλώρασμα) viriditas clare fulgens, et ad aqueum colorem declinans.

Χολήϊον) bilis eductiuum.

Pp 3

Χυτλά-

⁸ τὴν νευρὰν τῇ βέλῃ MS. D. et Corn. ⁹ χήμην χηραμίδα MS. D. ¹⁰ κηπέοις MS. D. ¹¹ χλοιῶνται MS. D. ¹² ὥσπερ MS. D. ¹³ χλωραίνοντα MS. D. ¹⁴ λαμπρὸν χλωρότης MS. D. et Ald. ¹⁵ ὑδρωῶδες MS. D.

ungulae instar, quod pes caprinus dicitur. Locus est L. II. de morb. p. 147. 25. et 40. Plures significatus qui legere cupit, adeat Foesium, p. 677. Apud Hippocratem in quibusdam exempl. vitiose χελῆς legitur.

h. Non dubito quin legendum sit δισχιδῆ. Est enim facilis et frequens lapsus litterae δ in λ, et contra: fortasse tamen aliquis ex δισχιδῆ facere malit δισχληῆ. s. t. Locum hunc ex Varino firmando Stephani emendationem sic refingit Foesium: τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τῇ βέλῃ, ἢ προστιθέασιν ἐν τῷ

τοξεύειν τὴν νευρὰν τῇ βέλῃ, hoc est, bifidam rimam in sagitta exsculptam, cui neruum ipsius arcus applicant inter iaculandum. Hesychio χήλωμα est γλύψις velut exsculpta terra.

i. L. III. de morbis p. 162. 37. est νόγχην χηραμίδα, vbi Galenus hand dubie legit χήμην χηραμίδα.

k. V. L. IV. epid. p. 329. 20.

l. Obscuram hanc dictionem esse asserit Foesium, ex vocis χλωρὸν ambiguitate dependentem.

m. V. L. I. περὶ γυν. p. 240. 33.

^a Χυτλάζεται) ¹ ὡς εἰ καὶ κλύζεται ἔλεγε.

^o Χυτρίδιαν) χύτραν.

Χυτρίδιον) χύτραν.

^p Χύτρεινον) χύτραν.

^q Χωλεύσειεν) ἀνάπηρεν κατὰ ² τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

^a Ψάγδας) εἶδος τι μύρε.

^b Ψαίρειν) ³ ἐννήχεσθαι, προσψαύειν.

^c Ψαιζήν μάζαν) ⁴ τὴν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην. ^o Ὅτι καὶ τὰ ψαιζὰ ⁵ ἔτῳς δεύεται.

^d ⁶ Ψαφερὸν) ⁷ ψαθυρόν.

Ψέφαρα) ^e ⁸ ψοφοειδῆ, μελανειδέντα. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος.

^f ⁹ Ψόφε καθαπτόμενοι) ψόφε ῥαδίως αἰδανόμενοι. Καὶ μέντοι καὶ πτοόμενοι ¹⁰ ὡς εἰ καὶ ¹¹ ψοφώδεις ἔλεγεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

^a ¹² Ὠδεῖ) ἐπὶ τῷ κακῷ. Ἀρκεσιλαίῳ δὲ καὶ κακὸν ᾧδει, δηλονότι χωρὶς τῷ ἰ γράφεται, ἔχ ὡς τὸ μετ' αὐτὸ σὺν τῷ ἰ.

^b ¹³ Ὠιδεῖ) ¹⁴ οἰδαίνει. Δῆλον δὲ ὡς σὺν τῷ ἰ τῷτο ¹⁵ γράφεται, ὅτι καὶ τὸ ¹⁶ οἰδεῖν. Ὠμή-

¹ ὡσεὶ MS. D. ² τὸ Ald. Addit in fine huius literae Corn. χοινικίς V. p. 5. 2. 25. 36. ³ ἐννήχεσθαι MS. D. ἐν νηχέσθαι diuifim vulgg. ⁴ τὴν ἐν μέλιτι MS. D. ⁵ ἔτῳ MS. D. ⁶ ψαφαρὸν Iunt. ⁷ ψευδικὸν MS. D.

n. χυτλάζει exponit Hefychius κλυδάζεται.

o. V. Libr. de vlcer. p. 515.

41. 43. appellatur et χυτρίδιον.

p. V. L. II. περὶ γυν. p. 271.

48. p. 272. 2. 4. 6. 26. 27.

Hefychio autem χυτρίνοι sunt τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἐνέονται.

q. Vide περὶ γυν. L. I. p. 234. 13.

a. ψαδάς, ψαγδῆς, μυρόν ποῖον exponit Hefychius.

b. V. L. II. περὶ γυν. p. 277. 3. et p. 268. 26. Hefychius

καταψαύρεσι, κινῶνται, et

Aristoph. Schol. in Ὀρνισι p.

431. διαψαίρειν ἡσυχῇ διακινῶνται καὶ ψοφεῖν.

c. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς

παθῶν p. 198. 21. et p. 207.

24. Aristoph. Schol. in Plato

p. 8. scribit ψαιζὸν dici κυρίως

ἄλευρον ἐλαίῳ δεδεύμενον, κα-

ταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπα-

νον. Suidas: ἄλφιστα ἐλαίῳ

καὶ

Χυτλάζηται) vt si, inundetur, dixisset.

Χυτρίδεαν) ollam.

Χυτρίδιον) ollam.

Χύτρινον) ollam.

Χωλεύσειεν) mutilum aliquo articulo faceret.

PRINCIPIVM Ψ.

Ψάγδας) genus quoddam vnguenti.

Ψάισεν) innatare, attingere.

Ψαισην μάζαν) in melle, et oleo subactam, quoniam et liba sic madefiunt.

Ψάφαρον) fragilem.

Ψέφαρα) tenebrofa, nigricantia. Ψέφος enim tenebrae.

Ψόφε καθαπτόμενη) strepitum facile sentientes, et timentes, vt si, formidolosos, dixisset.

PRINCIPIVM Ω.

Ωδεῖ) in malo, Arcesilao autem, malum, sic videlicet sine iota scribitur, non cum iota, vt id quod sequitur.

Ωιδεῖ) tumescit: manifestum autem est, cum iota hoc scribi, quoniam et οιδεῖν, hoc est, tumere.

Pp 4

⁸ ψεφοειδῆ MS. D. ζοφοειδῆ St. Corn. et Chart. ⁹ ψοφε καθαπτ. MS. D. ¹⁰ ὠσεῖ MS. D. ¹¹ ψοδώδεις Ald.

¹² Desideratur haec glossa in MS. D. Ωδεῖ αἰξεν ἡρακλ.*

Ωδῖ τῆ κακῆ Ἀρν. δὲ καὶ κ. ὠδὲ Ald. et αὐτῆς habet. ¹³

ὠδεῖν MS. D. ¹⁴ οἰδαλεαίνειν MS. D. οἰδαλεαίνει Ald.

¹⁵ γράφει MS. D. ¹⁶ οἶδημα Chart.

καὶ οἶνω δεδευμένα, ἅπερ ἐπε-
θυμῶν τοῖς θεοῖς. Hesych.
ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα.

d. Malim ψαφαρόν, vt p.
586. ὑποψάφαρα et ψαφαρόν.
Hesychius tamen tam ψαφα-
ρὰ quam ψαφερά exponit
ψαθυρά. s. t. V. περὶ ἀδένων
p. 56. 23. p. 57. 37. coac.
prae. p. 442. 41.

e. Repono ζοφοειδῆ pro
ψεφοειδῆ, quod videtur irre-
pissile ex proxime sequenti
versu. Scimus enim ψέφας

vocari τὸν ζόφον. Rectius
autem legetur ψεφαρὰ retra-
cto in ultimam accentu. s. t.

V. prorrh. III. p. 207. 57. f. Vide prorrh. p. 176. 17.

coac. prae. p. 426. 35. a. Intelligit, vt opinor,
Galenus τῷ ὦ esse adscriben-
dum: videlicet ad latus:
quod postea subscribi cepit.

Ceterum pro οιδεῖν MS. οἶδη-
μα. s. t. V. epid. L. VI. f. 3.
aph. 8. VII. p. 360. 5. V. p.
336. 5. VII. 353. 48.

^c ¹ Ὠμήλυσιν) τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρέκτων κριθῶν ἀλ-
φιδά τε καὶ ἄλευρα. Τὸ ² γὰρ οἶον ὡμὸν ἄλευρον κυ-
ρίως φασὶν ³ ὡμήλυσιν ὀνομάζεσθαι· κατὰ χρηστικώτερον
^d δὲ τὸ ἄλλο πᾶν ἄλευρον.

^e ⁵ Ὠρεόντων) φροντίζοντων, ὅτι καὶ ἡ φροντίς ⁶ ὥρα.

^d ⁷ Ὠρσιν) ⁷ ἐνιαυτῷ.

^e ⁸ Ὠρσαν) ὥρμησαν.

^f ⁹ Ὠτειλᾶς) ἐμόνον τὰς ἐλᾶς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔλκη.

^g ¹⁰ Ὠχετεῦται) ἐκρύσεις καὶ ¹⁰ διεξόδες κέκτηται.

Ὠμήλυσιν) ex non ficcatis hordeis farinae crassio-
res, farinae tenuiores: nam velut crudam farinam proprie
aiunt ὡμήλυσιν nominari, magis abusive autem omnem
aliam farinam.

Ὠρεόντων) curantium; nam et cura ὥρα.

Ὠρσιν). anno.

Ὠρσαν) impetum fecerunt.

Ὠτειλᾶς) non solum cicatrices, sed etiam vlcera.

Ὠχετεῦται) effluxiones, et exitus possedit.

¹ ὡμηλυπέσι MS. D. ὡμηλύσαν Corn. ² γὰρ deest in MS.

D. et in Ald. ³ ὡμηλέσιν Ald. ⁴ δὲ καὶ τὸ ἄλλο MS.

D. ⁵ ὠρέοντα, φροντίζοντα MS. D. ⁶ ὥρη MS. D.

ὥρει Ald. ⁷ ἐνιαυτῷ MS. D. ⁸ ὥρσεν, ὥρμησεν MS.

D. ⁹ ὡτειλᾶς Ald. ¹⁰ ἐξόδες MS. D.

b. Mauult Foef. ὥδει, ab ἐνιαυτῷ. Hipp. περὶ ἐπταμή-
νῃ p. 541. 31. πολλὰ δὲ καὶ
διὰ παντός ὥρα, διὰ etc. st.
facit ὥδε, et ὥδει praeterito
plusquamperfecto. Stephanus arbitratur legen-
dum esse ὥρα, citatque locum

c. V. περὶ γυν. φύσ. p. 218. ex L. de septim. partu. L.
29. περὶ γυν. L. I. p. 238. 5. Hefychio quoque exponitur
p. 246. 39. L. II. p. 285. 12. ὥρος, ἐνιαυτός.

p. 286. 41. L. II. de morb. p. 147. 4. 9. L. II. περὶ γυν. p. 285. 8. Hefych. τὸ κριθινὸν
ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κατὰ
πλασμα. Absyrtus ὡμήλυσιν
esse scribit mixtionem quam-

dam ex farinis feminis lini et
hordei aequali pondere con-
fartis. f. V. L. de art. p. 590. 50.
54. cf. Hom. II. λ'. v. 266. II.
ε. v. 870. Hipp. de vuln. cap.
p. 449. et de artic. p. 593. 18.

d. Lege ὥρα, et expone g. V. περὶ ὀστέων φύσ. p.
62. 48.

III
HERODOTI
DICTIONARIUM
VOCVM HIPPOCRATIS
ANTIQUARVM
GRAECOLATINVM.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

• **Α** Ν Ε Λ Η Ι) χρέση.

^a Ἀναξυρίδας) τὰ βαθέα καὶ βασιλικά τῶν ὑποδήμάτων.

Αὐλός) εἶδος ἀκολάστου ὀρχήματος.

^b Ἀνακῶς) ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς.

^γ Ἀβρόν) καλόν, αὐτάδες, τρυφερόν.

^δ Ἀναισιμῆν) δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.

^e Ἀνέγνωσεν) ἀνέπεισεν, ἐδίδασκεν.

• Ἀντί-

a. Hesychius ἀναξυρίδας, Φημινάλια, βράκλια βαρβαρικά et ἔνδυμα ποδῶν, et ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικά, quales fere sunt alti focci et ocreae, quae non solum pedem, sed etiam crura et femora degunt, v. Herod. L. I. c. 16. ap. Hippocr. de aere, loc. et aqu. p. 80. 7. sunt braccarum genus, aut subligaculum, quo Scythae vtuntur.

b. Herod. VIII. 109. fine ἀνακῶς ἔχειν, Φροντίζειν, seu ἐπιμελῶς ἔχειν, ibi σπόρε ἀνακῶς ἔχετο. CAM.

c. Her. L. I. 27. fine πέντε ἡμέραι ἀναισιμῆνται. ST.

d. Sic Stephanus in Lex. Herod. ἀναγινώσκω, suadeo, persuadeo, quemadmodum πείθω utrumque usum habet, vt Herod. VII. 10. γνόντα, ἐπ' οἷος ἄνδρας ἀναγινώσκεις βασιλῆα στρατεύεσθαι, vbi est potius suades quam persua-

des: quamvis postea persuaferit. At IV. 158. ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν non solum suaserunt, sed etiam persuaferunt. Sic etiam I. 187. τίς σέ ἀνδρῶπων ἀνέγνωσε, sequente infinitivo καταστῆναι. Itidem passivum ἀναγνωθεῖς persuasus, in IV. 154. ὁ δὲ ἀναγνωθεῖς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον ἐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, is autem ab vxore persuasus, rem nefariam adversus filiam moliri cepit. At interpretes male ἀναγνωθεῖς reddidit deceptus. Omnemque illi excusationem praecepit verbum πείθει, quod maxime praecedit, de eadem πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν ἔτω. Quin etiam L. III. c. 61. activae voci ἀναγνώσας aliam tribuit significationem idem interpretes: τῆτον τὸν ἄνδρα ἀναγνώσας ὁ μάγος Πατιζείδης ὡς οἱ αὐτὸς πάντα διαπρήξει,

HERODOTI

DICTIONARIUM

VOCVM HIPPOCRATIS ANTIQVARVM.

ANEΛHI) vsui.

^{Ἀναξυρίδας}) alta ac regia calciamenta.

^{Ἀυλὸς}) lasciuæ saltationis species.

^{Ἀνακῶς}) accurate, caute.

^{Ἀβρόν}) honestum, audax, tenerum.

^{Ἀνασιμῶν}) impendere, consumere.

^{Ἀνέγνωσεν}) persuasit, praecepit.

^{Ἀντί-}

πρήξει, εἴσε ἄγων εἰς βασι-
λῆϊον θρόνον, ita enim haec
reddidit: hunc virum magus
Patizithes instructum quem-
admodum ipse illi omnia per-
acturus esset, in regium so-
lium perducit. Quum de-
buiſſet ita vertere; huic viro
quum persuasisset magus Pa-
tizithes fore, vt ipse illi omnia
effecta redderet. Erat enim
Patizithes, qui Smerdi omnia
confecturus erat, non con-
tra: quod tamen potius prae-
se ferre videtur altera inter-
pretatio, vt autem ἀναγινώ-
σκω, sic etiam συγγινώσκω
apud Herodotum a vulgari
vsu discedit. Sed quid de
Galeno et Erotiano dicemus,
verbum ἀναγινώσκειν apud Hip-
pocratem Ionica dialecto v-
tentem et ipsum non πείσαι,
id est, persuadere, sed μετα-
πείσαι, id est, dissuadere, vel

de sententia deducere, a sen-
tentia dimouere, nec non με-
ταδιδάσκειν exponentibus? καὶ
ἐν ἡδυνάμην, inquit Hipp. L.
de art. p. 48. 2. αὐτὰς ἀνα-
γινώσκειν εἰ μὴ μόλις ὅτι τὸ δ'
ἐστὶ τοιόνδε. Suspisor, vnum
ex altero sumfisse, qui loco
praepropere, vt fit, lecto,
nec bene memoriae mandato,
horum tantum verborum re-
cordatus fit, αὐτὰς ἀναγινώ-
σκειν, ac non horum quoque,
quae subiunguntur, ὅτι τὸ δ'
ἐστὶ τοιόνδε, simulque praeposi-
tionis ἀνά verbo γινώσκειν prae-
fixae vsu eum imaginatus
fit, quem habet in aliis qui-
busdam verbis, et nominatim
in ἀναδιδάσκειν apud ipsum
Herodotum. Hoc etiam ad-
do perperam Galenum et E-
rotianum ἀναγινώσκειν, non ἀ-
ναγινώσκειν legisse apud Hippo-
cratem: et quosdam male le-
ctionem

^e Ἀντίζον) τὸ ἐναντιούμενον.

^g Ἀλεξομένους) ἀμυνόμενοι.

^h Ἀερίδης) Φαιρέτρα, καὶ τὸ βέλος.

ⁱ Ἀπίσας) ἱκανώσας.

^j Ἀφιδέας) ἀλύσεις. Οἱ δὲ ψέλλια.

^k Ἀποφρῆν) τὴν τελευτήν τιμὴν ὑπὸ τῶν δέλων τοῖς δεσπόταις.

^l Ἀποτιμοτέρους) ἀτίμους.

^m Ἀπεμάτασεν) ἐμώρανεν.

ⁿ Ἀπηλικέσσερον) πρεσβύτερον.

^o Ἀμύσσειν) ταράσσειν, ἐλκεῖν, ζέειν.

^p Ἀνδρσοφίγγα) σύνθετον ἄνθρωπος, καὶ σφίγξ
δημιόργημα.

^q Ἀτιμώρητι) ἦγεν καταφρονήσας.

^r Ἀνδρόγυνος) ἐρμαφρόδιτος.

^s Ἀμβολαδίην) καθ' ὑπερβολήν.

^t Αἰγίς) ἣν Λιβύες φορεῖσι δοράν.

^u Ἀνθέρινας) τὰς καυλὰς τῶν ἀσφοδέλων.

^v Ἀγηλατέειν) διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν.

^w Ἀχαιρεσίη) τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσαι.

^x Ἀφλασον) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

^y Ἀρθμία) Φιλία.

^z Αἰωρηθέντες) μετεωριζόμενοι.

^{aa} Ἀναρρέομενον) τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον.

^{ab} Ἀβιος

tionem hanc in illam mutandam censuisse. Nam et hic ex I. 87. habes ἀνέγνωσε, et legitur itidem VI. 75. Eodemque modo exstat ἀνέγνωσαν I. 128. Sic autem et I. 85. ἄλλον γνώσας, ubi repono ἀλλογνώσας.

^e Ἀντίζοος, aduersarius, hostis, ἐνάντιος, πολέμιος in c. 218. L. VII. ἐλπόμενοι γὰρ

ἄδενά σφι φανήσεσθαι ἀντίζοον, ἐνεκήρυσαν στρατῷ. Et actine γνώμη ἀντίζοος, sententia contraria, sententia repugnans, VIII. 119. st. Rectius fortasse ἀντίζοον.

f. Genus teli, ut volunt, pharetra: sed significat apud Herodotum ferrum, ut opinor, sagittae. CAM.

g. Aliam

- Ἀντίζον) aduersans.
 Ἀλεξομένους) ultos.
 Ἀρδεις) pharetra atque telum.
 Ἀπίσας) perueniens.
 Ἀφιδέας) catenas, sunt qui interpretantur armillas.
 Ἀποφρην) honorem, quo serui heros afficiunt.
 Ἀποτιμοτέρους) abiectos.
 Ἀπεμάταισεν) desipiebat.
 Ἀπηλικέερον) antiquius.
 Ἀμύσσειν) turbare, ulcerare, radere.
 Ἀνδρόσφριγγα) homo et sphinx compositum opificium.
 Ἀτιμώρητι) scilicet paruifaciens.
 Ἀνδρόγυνος) hermaphroditus.
 Ἀμβολάδην) per hyperbolen.
 Αἰγίς) quam Libyes serpentes pellem gestant.
 Ἀνθέρικας) caules asphodelorum.
 Ἀγηλατέειν) expellere, fugare, cogere, violare.
 Ἀχαιρεσίη) auram captare popularem, pecuniisque donari.
 Ἀφλασον) extremitas puppis.
 Ἀρθμία) amicitia.
 Αἰωρηθέντες) in sublime elati.
 Ἀναιρεόμενον) quod in ventre conceptum est.

Ἀκαν-

g. Aliam prorsus significationem habet Lex. Herodot. ἀπεματάισσε, significat apud Herod. crepitum emisit, II. 162. ὁ δὲ Ἀμασις, (ἐτυχέσθαι γὰρ ἐπ' ἵππε κατήμενος) ἐπάρας ἀπεματάισσε. CAM.

h. V. epid. L. VII. p. 365. 42.

i. Vide Plin. L. XXI. 17. Dioscoridi ἀνθερικὸς asphodeli flos dicitur L. II. c. 199. Hesych. exponit τὸν ἀσφο-

δέλα καρπὸν et βοτάνης εἶδος. Eustathius vero et Varinus ἀσφοδέλα καρπὸν ἢ παυλὸν.

k. Ἀρθμιος, concors, beneuolus, amicus, VII. i. in princ. μὴ εὐόντες ἄρθμιοι, et IX. 4. Ἀθηναίων ἡμῖν εὐόντων μὴ ἄρθμιων. At vero ἄρθμία substantiui vice fungitur VI. 83. τέως μὲν δὴ σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, concordia inter eos erat. Item ἄρθμιη, concors, amica, IX. 36. s. t.

¹ Ἀκανθοπλήξ) ὁ πλήσσομενος.

² Ἀβιος) ὁ πολύβιος. Ὡς ἄζυλος, ὁ πολύζυλος.

ΒΥΣΣΟΣ) βυθός.

^m Βάρις) ναῦς.

Βεπόρες) ὀβελὸς μεγάλος.

Βαλανάγρα) κλείς.

ΓΑΥΛΟΣ) πλοῖον Φοινίκιον. Καὶ Φρέατος ἀν-
τλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

Γεωπέινα) οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἄποροι.

ⁿ Γνωσιμαχεῖν) τὸ γινῶναι τὴν αὐτῇ ἀδένειαν καὶ
τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν.

Γοργύρη) δεσμοτήριον ὑπόγεων.

Γυμνοπαιδία) ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χοροὶ
ἱσῶσι.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.

^o Διθύραμβος) ὕμνος εἰς Διόνυσον.

^p Διασφᾶγες) αἱ διεσῶσαι πέτραι.

Διφροφορευμένους) φορέοις φορεμένους.

ΕΓΧΡΙΨΑΙ) ἐμπεσεῖν, προσπελάσαι.

Ἐσηθίσαντες) ὑλίσαντες.

Ἐνηβητήρια) ἐνευωχητήρια.

Ἐλόχισεν) εἰς λόχος κατέταξεν.

Εὐλεων) σκολήκων.

Ἐπιφορήματα) τραγήματα.

Ἐπίλαμπος) καταφανής.

^q Ἐπάϊσος) φανερός.

Ἐπι-

1. V. L. I. περὶ γυν. pag.
252. i.

m. Βάρις in Euterpe, c. 41.
nauigium Aegyptiacum. CAM.

n. Γνωσιμαχεῖν interpre-
tantur, perpendere suas vires,
quae inferiores sint aduersa-
riorum viribus. Itaque posset
accipi Thalia, c. 25. αἱ μὲν νῦν
μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης

ἐγνωσιμάχου. Significare vi-
detur simpliciter τῇ γνώσει
μάχεσθαι, hoc est, mutare
sententiam et perpendere.
Vrania, c. 29. γνωσιμαχεῖτε
μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. At Po-
lymn. c. 130. γνωσιμαχέοντες
καὶ τὰλλα, καὶ ὅτι χώρην ἄρα
εἶχον εὐαίρετον. CAM.

o. V. Galen. L. I. Therap.
meth.

Ἀκανθοπλήξ) armatus.

Ἀβιος) longaeuus, veluti ἄξυλος multis lignis refertus.

ΒΥΣΣΟΣ) profunditas.

Βάρις) nauiis.

Βεπόρες) magna verua.

Βαλανάγρα) clauis.

ΓΑΥΛΟΣ) nauigium Phoenicium, hydria putei, mulctra lactis.

Γεωπεῖναι) ii sunt, quibus parum aut nihil agri est, et censu sunt destituti.

Γνωσιμαχεῖν) propriam aegritudinem noscere, contrariorumque vim.

Γοργύρη) subterraneus carcer.

Γυμνοπαῖδια) festum Spartaе, in quo nudi tripudiant.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) in aerario laborantes.

Διθύραμβος) hymnus ad Dionysium.

Διασφάγες) feiuncti lapides.

Διφοφορευμένους) fella gestatorum.

ἘΓΧΡΙΨΑΙ) incidere, accedere.

Ἐσηθίσαντες) inferentes.

Ἐληβητήρια) coenacula.

Ἐλόχισεν) infidiatus est.

Ἐύλεων) vermium.

Ἐπιφορήματα) secundae mensae.

Ἐπίλαμπος) conspicuus.

Ἐπαΐζος) manifestus.

Ἐπι-

meth. τινὸς μελοποιῶν κατὰ Πίνδαρον ἄσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τὸν Διόνυσον.

p. Διασφάξ, crepido rupium. CAM. Hef. αἱ διεσῶσαι πέτραι τῶν ὀρέων, et διασφάξ ἡ διατομή ὄρεος. Sic disparationes in diductione venarum dicuntur Hipp. de loc. in

hom. p. 64. 33. et venarum interstitia epid. II. p. 312. 24.

q. Ἐπαΐζος, de quo auditum est aliquid, vt II. 119. ὡς ἐπαΐζος ἐγένετο τὸ ἐργασμένος, postquam auditum fuit eum hoc fecisse, vel innotuit, compertum fuit, siue compertus est, sic VIII. 128. ἐπαΐζος ἐγένετο προδιδῶς. ST.

¹Ἐπιπλα) ἡ μὴ βεβαία κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος.
²Ἐπιπλα καὶ τὰ ἀνω τῶν ἱερμάτων.

³Εὐτηκτα) ῥαδίως ἐργασμένα.

⁴Ἐνώσας) ἐννοήσας.

⁵Εὐμάρεια) ἡσυχία, εὐκολία.

⁶Ἐμβολος) χάλκωμα περιτίθεμενον περὶ τὴν
 πρῶραν ταῖς ναυσίν.

⁷Ἐνάριες) οἱ ὀπλίται.

⁸Ἐφεδρον) ἐπὶ κληρον.

⁹Ἐπίσιον) ἔποικον, κατάλυμα.

¹⁰Ἐκνιζεν) ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πίτας.

¹¹Ἐναγίζεν) χοὰς ἐπιφέρειν τοῖς κατοικομένοις.

¹²Ἐδῶλσισι) ὑποσρώμασι νηός.

¹³Ἐκύρησεν) ἔτυχεν.

¹⁴Ἐπικάρσιον) πλάγιον.

¹⁵Ἐπιτρεφέως) ἐπιμελῶς.

¹⁶Ἐλῶν) ἐλάσας.

¹⁷Ἐπαμνησάμενος) ἀνακινήσας.

¹⁸Ἐνωμοτία) τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

¹⁹Ἐρμῖς) ὁ κλινόπτερος.

²⁰Ἐλυτρον) σκέπη, δέρμα.

Εἰρήν) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ
 ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος,
 τῷ τρίτῳ μикиζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμ-
 πτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐ-
 τοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἑτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ τὸ
 μελείρην. Ὡσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὑψαύχην.
 Ἐπι-

γ. Ἐπίπλα supellex. CAM.

δ. Εὐτηκτα Iunta.

ε. Ἐνώσας, id est, ἐννοή-
 σας, quum intellexisset, Clio-
 ne, c. 86. et ibid. c. 77. ἐνέ-
 νωτο, τὸν χειμῶνα παρεῖς ἄ-
 μα τῷ ἥρει στρατεύειν, in ani-
 mo habebat, et ἐνεγνώασι,
 animaduerterunt. III. 6. CAM.

u. Interpres εὐμαρία, falso.

χ. Ἐμβολον rostrum in na-
 vi et veluti claustrum regio-
 nis. Et de portis χαλκῶδες τ-
 ῆμβολα Phoenissis. CAM.

υ. Ἐνάριες Scythae euirati
 et vates Scythici, quorum et
 Hippocrates quoque meminit
 ἐν τῷ περὶ αἰσθῶν, ὑδάτων, τῶ-
 νων.

Ἐπιπλα) haud firma adeptio, sed levis: Ἐπιπλα
praeterea supernae partes stragulorum.

Εὐτυκτα) quae facile sunt confecta.

Ἐνώσας) considerans.

Εὐμαρεία) quies, facilitas.

Ἐμβολος) aes circa nauium puppim situm.

Ἐνάριες) armigēri.

ἘΦεδρον) haereditarium.

Ἐπίσιον) hospitale, diuerforium.

Ἐκνίξεν) pungebat ἀπὸ τῆς ποάς, hoc est, ab herba.

Ἐναγίξεν) defunctis inferias afferre.

Ἐδώλοισι) fascibus naui suppositis.

Ἐκύρησεν) obtinuit.

Ἐπικάρσιον) obliquum.

Ἐπισρεφέως) diligenter,

Ἐλῶν) abigens.

Ἐπαμυσάμενος) exagitans.

Ἐνωμοτία) turma apud Athenienses.

Ἐρμῖς) lectipes.

Ἐλυτρον) velamen pellis.

Εἰρήν) apud Lacedaemonios primo anno puer βῶβι-
δας nuncupatur: altero anno προκομιζόμενος: tertio μικ-
ρόμενος: quarto πρόπαις: quinto παῖς: sexto μελείρην.
Pubescit apud eosdem a 14 anno vsque ad 20. Proferatur
autem cum graui accentu τὸ μελείρην veluti πυθμήν, id
est, imum, ἀπύθμην, αὐχὴν, id est, ceruix, ὑψαύχην.

Ἐπί-
πων. Sed ibi ἀνανδριεῖς vo-
cat. Aliqui annotarunt ἐνα-
ρίας esse bellatores apud Io-
nas. CAM.

z. Hipp. L. I. de fract. p. 541.
31. dicitur ἘΦεδρον aliquid
stabile aut firmum, in quo
quis firmiter desidere possit.

a. Ἐπίσιος, ἐφέσιος. Et Iu-
piter ἐπίσιος, I. 44. CAM.

b. Occurrit et ἐκνύξεν.

c. Ἐναγίξεν inferias mit-
tere, Euterpe c. 44. in fine ὡς
ἡραὶ ἐναγίξουσι. CAM.

d. Ἐπισρεφέως accurate,
vehementer, item oblique.
CAM. Et in sq. pro ἐδώλοισι
rectius fortasse ἐδώλιοισι. ST.

e. Hesychius quoque δέρ-
μα, θήκη, λέπυρον, ἐνείλη-
μα, κάλυμμα, στέπασμα ex-
plicat.

Ἐπίδοξα) ἀντὶ τῆ προσδόκιμα.

Εὐεση) ἡ εὐημερία, εὐετηρία. Ἡ καλλιότης τῶν ἐτῶν διαγωγῇ Διογενιανὸς ἀνευ τῆ σ' γράφει.

Εἰρά) μήτρα, ζώνη.

ΖΥΓΑΙΣ) καθεδραῖς.

Ζώνη) πορφυρῶν ἔνδυμα.

Ζάκορος) νεωκόρος, ἱερεὺς.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) δυσφορῶν.

Ἡβηδόν) μετ' ἰσχύος, μετ' ἀκολασίας, ὀρχηδόν.

Ἡλυσιν) ἔφοδον, πορείαν.

ἸΛΗ) τάξις ἵππικῇ, συστροφῇ.

Ἰθαγενεῖς) οἱ γνήσιοι παῖδες.

Ἰσία) δεῖπνα.

Ἰανχάξισι) λέγισι, φλυαρεῖσι.

ἸΚΝΑΦΟΣ) ἄκανθα ἑλκυστα ἱμάτια.

Κατατέλεα) τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια.

Κνυσημάτων) γοερῶν ἀποφθεγμάτων.

Κορύνη) ζύλον ἐπικαμπές.

Κρέξ) ὄρνεον δυσσιώνιστον τοῖς γαμῶσι.

Κάπτοντες) ἀποδεχόμενοι.

Καινῶν) τὸ χεῖρσασθαι λόγῳ καινῶ.

Κομιδὴ) ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια.

Κέρκερος) νεὼς εἶδος.

Κληρέχης) γεωργός.

Κρησφύγετον) καταφυγὴ, ὀχύρωμα.

Καταγινέων) καταλύων.

Καλλιε-

f. Sic et Hesychius et Erotianus, quos vide. Et in sq. pro εὐεση fortasse εὐεσώ. ST.

g. Ζωνὴ est Herodoto πορφυρῶν ἱμάτιον teste Suida. ST.

h. Ἰθαγενεῖς germanum, nativum II. 17. ἐν Ἰθαγενεῶν σώματα ἐσι, ἀλλὰ ὀρυκτὰ, non sunt ostia nativum, sed fossilium. CAM. Usus est hoc vocabulo non solum Home-

rus, sed Hippocrates quoque: sed vterque paulo alia significatione, quam in loco, qui modo ex Hippocrate allatus fuit. Legimus enim Odyss. ξ'. ἀλλὰ με Ἴσον Ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, ubi Ἰθαγενέεσσιν sonat γνησίοις. Apud Hippocratem vero Ἰθαγενεῖς κνήμα potest quidem fortasse exponi ibidem γνήσιον, sed alia ta-

men

Ἐπιδόξα) hoc est, approbata.

Εὐεση) optatus dierum exitus, annus periodus prosperus, annorum optima transactio. Diogenianus citra hanc litterulam σ conscribit.

Εἰσα) mitra, zona.

ΖΥΓΑΙΣ) subfelliis.

Ζώνη) purpureum indumentum.

Ζάκορος) aedituus, antistes.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) aegre ferens.

Ἡβηδόν) cum vi, lasciuia, saltuatim.

Ἡλυσιν) accessum, discessum.

ἼΛΗ) turma, equestris coitio.

Ἰθαγενεῖς) legitimi filii.

Ἰσία) coenas.

Ἰακχάζουσιν) loquuntur, fabulantur.

ΚΝΑΦΟΣ) spina laniens indumenta.

Κατατέλεα) sumtus, conuentus.

Κνυζήμάτων) lugubrium documentorum.

Κορύνη) lignum curuum.

Κρέξ) inauspicata auis nubentibus.

Κάπτοντες) fuscipientes.

Καινῶν) noua oratione uti.

Κομιδή) instauration, sedulitas.

Κέρκερος) nauis species.

Κληρέχες) agricolas.

Κρησφύγετον) refugium, munimen.

Καταγινέων) diruens.

Qq 2

Καλλισ-

men ratione. Est enim conceptus verus, et qui a falso, id est, a mola distinguitur. Videndum an vocabulum genuinus et hic et illic habere locum possint. s t.

i. Carduus fullonius, notat etiam officinam fulloniam L. II. de mul. p. 266. 4.

k. Κνυζήμάτων, Euterpe,

c. 2. vagitus puerilis, significatio πεποιημένως, ut videtur Camerario. Quamuis autem ita legatur in editione illa Basileensi, puto tamen Camera- rium scripsisse πεποιημένη, non πεποιημένως, aut ita πε- ποιημένως, ut videtur, facta- vel potius huic vocabulo da- ta, vel tale quid. s t. Iunta dat κνυζήμάτων.

¹ Καλλιερῆσαι) θύειν.

Κυματώγη) υπαγωγή, αἰγιαλός.

^m Κυρβασίας) τῖαρας.

ΔΕΥΚΗ) πάθος περὶ ὅλον τὸ σῶμα.

ⁿ Λαῦραι) ῥύμαι, ἀμφοδία.

Λίνον) λύρας χορδή, ἢ ὠδῆς ἔνομα.

Λάξιν) λῆξιν, μερισμὸν, κλήρον.

Λάδη) αἰσχύνη.

^o ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) τινές.

^p Μύδρον) σιδήρεον ἀργόν.

^q Μελεδωνοί) φροντισαί.

Μυχοί) καταδύσεις.

^r ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) νεωστὶ κινήσαι.

Ναυλόχιον) λιμένας.

^s ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) ὡς ξενίην ἐδωρήσατε.

^t ὍΡΘΙΟΣ νόμος) τρόπος μελωδίας.

Οὔροι) ὀροθεσία.

^u Ὅχανα ἀσπίδων) πόρπακες καὶ δεσμοί.

Οὐ καταπρόϊζεσθαι) προῖκα ποιῆσαι.

Ὅργισας) μαλαίξας.

Οἰσύπη) ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια.

^v Οὐκ ἰκνεομένως) ἔ' προσήκοντως.

^v Ονος

l. Junta dat καλλιερῆσαι.

m. Vide quae de hoc diximus ad Galenum p. 511.

n. Λαύραι angiportum, vt et Odyss. χ'. CAM.

o. Μετεξέτεροι, id est, τινές. II. 36. Ζεὺς μετεξέτεροι καλέεσι. CAM.

p. Μύδρος candens massa, vt μύδρον σιδήρεον, I. 165. vel λίθος διάπυρος, vt ille philosophus dixit: solem esse μύδρον, Anaxagoras Clazomenius. Ion. CAM. V. Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 274. 46. περὶ φουσάν p. 119. 41.

q. Μελεδωνός curator vel curatrix, cui cura rei alicuius demandata est, praefectus alicui rei seu alicui negotio, II. 65. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς χωρὶς ἐκάτων καὶ ἔρσενες καὶ θήλααι τῶν Αἰγυπτίων. Paulo post τῇ μελεδωνῷ θηρίων. Item τῶν οἰκήτων μελεδωνόν, III. 61. quod repetitur etc. 63. sq. sed et ipsum verbum μελεδαίνειν habes VIII. 115. μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν, videlicet τὰς νοσέοντας. ST.

r. Νεοχμῶν nouare, id est, recen-

Καλλιερεῖσθαι) sacrificare.

Κυματώγη) subductio, littus.

Κυρβασίας) tiaras.

ΛΕΥΚΗ) passio circa totum corpus.

Λαῦραι) vici, biuia.

Λίνον) lyrae chorda, vel cantilenae nomen.

Λάξιν) definentiam, diuisionem, sortem.

Λάδη) dedecus.

ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) nonnulli.

Μύδρον) ferrum illaboratum.

Μελεδωνοί) procuratores.

Μυχοί) abditi loci.

ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) recenter mouere.

Ναυλόχιον) portum.

ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) veluti amicitiam largitus est.

ὈΡΘΙΟΣ νόμος) modus venustae cantationis.

Ὀῦροι) termini.

Ὀχανα ἀσπίδων) anfae, vincula.

Ὀὐ καταπρόϊζεσθαι) dotem facere.

Ὀργίσας) subigens.

Οἰσύπη) fuccidae lanae ouium.

Οὐκ ἱκνεομένως) nequaquam decenter.

Qq 3

Ὀνος

recenter mouere. CAM. V. Foef. p. 426.

s. Ξενίην et Φιλίην et ὁμαιχμίην συνθέσθαι et διαλύσασθαι hospitii amicitiaeque et belli coniunctionem et dissolutionem significat. CAM.

t. Ὀρθιος νόμος est modorum appellatio, vt de Arione, I. 24. νόμον τὸν ὀρθιον διεξελθεῖν, quos apparet acutos fuisse, et concini solitos voce altiore. CAM.

tt. Iunta dat ὀχανα ἀσπίδων.

u. Ab ἱκνεομένως, est ἐκ ἱκνεομένως et ἐκ ἱκνευμένως, non debite, et μᾶλλον τῷ ἱκνεομένῳ magis quam conueniret. Haec CAM. Exempla autem habes VI. 65. Φὰς αὐτὸν ἐκ ἱκνεομένως βασιλεύειν τῶν Σπαρτιητέων. Paulo post eodem capite ἔτε ἱκνευμένως βασιλεύοντα Σπάρτης. Quod autem et aliis in locis feci in Gallorum et aliorum, qui Gallici sermonis studiosi sunt, gratiam, hic quoque faciam, vt quam bene conueniat

niat

ὄνος) τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπην καὶ συσσεφόμενον.

᾽Ορχιδόν) ἡβηδόν.

ΠΗΚΤΙΣ) ὄργανον, ψαλτήριον.

Πεσσοί) ψῆφοι.

᾽Πρυτανεῖον) Θεσμοθέτιον, θόλος, καὶ ἡ τῆ οἴτης θήκη.

Πρόχυσις) τὸ ἀποσπῆσαι.

Πρόπολος) νεώκορος. Μετὰ τὸ σ' ὁ δῆλος.

Πάτακοι) Θεοὶ Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρυμένοι.

Παλάθας) τὰ ἐκ τρυγὸς πλάσματα. Κυρίως δὲ ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις.

Περιφορητά) ἀκτά.

Πρόξενοι) προσάτα.

Πολέμαρχος) ἄρχων τῶν ξένων.

Πρό-

niat hic aduerbii istius vsus cum eo, quod gallice dicitur, ostendam. Quum enim adverbium *ἰκνευμένως*, hanc enim lectionem praefero, a verbo *ἰκνέομαι* originem habeat, quod est venire, gallice *venir*: animaduertendum est ista verba *ἐκ ἰκνεομένως βασιλεύει*, posse ita nostro illo sermone exprimi: *Il ne lui vient pas de regner*. Est enim *vient* a latino venit, littera I ex fine ad principium transeunte; Ionice *ἐκ ἰκνέεται* perinde ac si quis diceret, *ἐκ ἰκνέεται εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεύειν*, pro illis, *ἐκ ἰκνεομένως βασιλεύει*. Alioqui et his verbis hoc exprimeret sermo noster: *Il ne lui touche pas de regner*. Alterius au-

tem generis loquendi μάλλον *ἐκ ἰκνεομένως* exemplum tibi suppeditat VI. 84. *ὁμιλέοντα μάλλον τῆ ἰκνεομένως*, quum antea pro *μάλλον τῆ ἰκνεομένως* dixisset *μεζόνως*, vtens his verbis *ὁμιλεῖν σφι μεζόνως*. Nam qui aliquid facit *μάλλον τῆ ἰκνεομένως*, id est, magis quam conuenit, siue magis quam par est, is dici potest illud *ποιεῖν μεζόνως*, quod Ionicum est pro *μεζόνως*, quasi dicas, maiorem in modum quam oporteat. Sed Valla male hunc locum vertit, non secus quam si verba illa *μάλλον τῆ ἰκνεομένως* non ad *ὁμιλεῖν*, sed ad *ἀκρητοποτεῖν* siue ad *ἀκρητοποίησθαι* vt ibi legimus, referrentur. Addam et hoc Hippocratem quoque

ὄνος) vermiculus, qui circa aquaria vasa nascitur, et in semet ipsum contrahitur.

Ὀρχιδόν) lasciuiter.

ΠΥΚΤΙΣ) instrumentum musicum.

Πεσσοί) calculi.

Πρυτανεῖον) Thesmothetium; locus Athenis erat publicus, in quo scripturas retinebant, et qui ex Prytaneo forent, comedere consueuerunt, tholus, camera.

Πρόχυσις) litare.

Πρόπολος) antistes, cum σ vero seruus dicitur.

Πάταικοι) dei Punici in puppibus collocati.

Παλάθας) figmenta ex faece, proprie autem caricarum mutua positio.

Περισφορητά) versatilia.

Πρόξενοι) hospites publici.

Πολέμαρχος) dux belli.

Qq 4

Πρό-

quoque illo aduerbio vsum esse, et quidem alicubi significare apud illum, quantum par est, quantum satis est, vt quum dicit γάλα πίνειν *ιννεομένως*. Apud eundem *ἐν τῷ ἱννεομένῳ χρόνῳ*, debito tempore, conuenienti tempore, suo tempore. Miror autem ex illo loco scripturam *ιννεομένῳ* e loco L. de fract. *ἐν τῷ ἱννεομένῳ χρόνῳ*, et dici *ιννεοόμενον χρόνον* non minus quam *ιννεόμενον* in vfu esse: quasi vero illam quoque scripturam lingua graeca possit admittere, ac non iubeat nos vel *ιννεομένῳ* vel *ιννεομένῳ* dicere. Ceterum huius generis loquendi aptum habemus hoc quoque exemplum, *προγήρασκειν τῷ*

χρόνῳ τῷ ἱννεομένῳ senescere ante debitum tempus. Et quasi quis dicat ante legitimum tempus. Alioqui et simpliciter ante tempus dici potest. Ex eodem affertur et hoc *Φροντιδες ἐκ ἱννόμενα*, (sed malo *ιννεόμενα*,) pro curis intempestiuis, at vero illud *ἐν τῷ ἱννεομένῳ χρόνῳ* apud Herod. etiam exstat VI. 86. st.

x. Ὀρχυδόν Iunta ex operarum errore.

γ. Etymol. M. τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίους, ἐν ᾧ κοινὰ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο οἶον ἐπυροταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σίτος, τετέστι τῷ σίτε δημοσίοις ταμεῖον.

^z Πρόκα) εὐθύς.

ΡΗΠΙΣ) πλέγμα.

Ῥηχίης) Φραγμῶ, ἡ δέσμη τῶν Φραγμῶν.

Ῥήχος) Φραγμός.

^a ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) ταραχθεῖς.

Σκευή) ὀπλισίς καὶ σολή.

^b Συμφήσας) συντρίψας.

^c Σαγάρεις) πελέκεις.

^d Σχονοτενές) μακρόν.

^e Συρμαΐζειν) καθαίρειν πόματι τῷ ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Σπαδίξας) ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης περὶ νήης. Οἱ δὲ, Φοῖνικος ῥάβδον. Σπάδακες δὲ καὶ οἱ κύνες. Καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν.

Συρμαΐα) βρῶμα διὰ τέτατος καὶ μέλιτος. Ἡ λάχανον σελίνῳ ἑσικός.

Σκυτάλαις) ῥάβδοις.

Σῶτρα) σωτήρια, λύτρα.

Σώχασι) τρίβασι.

Σχοῖνε συμβολεῖς) οἱ ψιδοπλόκοι.

Στρόφος) τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐρεῖν.

Σταθμός) ὁδὸς μέτρον, κατάλυμα.

Σινάμωριον) κακόσχολον.

Σαυρωτήρ) ζυζόν, δόρυ. Ἡ σύραξ ὃν ἔνιοι καλεῖσιν ἐρίαχον.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) δαῖπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'.

Ταρ-

z. Πρόκα subito L. VIII. c. significat autem correptionem. CAM.
65. καὶ πρόκα τε Φωνῆς ἀκῆεν. CAM.

a. Σπέρχειν aduersari et offendi, et σπερχθεῖς per-turbatus. CAM.

b. Συμφήσας interpretantur συντρίψας, Clione, c. 189.

c. Apud Her. σαγήρεις se-cures, aut bipennes, aut aliud barbarici teli genus, ita Camerarius; siquidem fides est habenda illi Basileensi editio-ni: ac non potius credendum est,

est,

Πρόκα) statim.

Ῥηπίς) rete.

Ῥηχίς) sepis, fasciculi sepium.

Ῥήχος) sepes.

ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) turbatus.

Σκεύη) armatum, et stola.

Συμψήσας) conterens.

Σαγάρεις) bipennes.

Σχοινοτενές) longum.

Συρμαΐζεν) purgare potionem ex aqua et zea.

Σπαδίξας) excorians, nam σπάδιξ cortex est radicis iliceae: sunt etiam qui autumnant palmae esse baculum. Ceterum σπάδακες adhuc canes vocantur. Praeterea σπάδιξ instrumentum quoddam cytarestum existit.

Συρμαΐα) edulium ex adipe et melle conflatum, aut olus, quod apio assimilatur.

Σκυτάλαις) virgis.

Σῶτρα) liberalia, redemptionis pretia.

Σώχουσι) terunt.

Σχοίνεσ συμβολεΐς) rectiones, depravate legitur in graeco codice ψιθοιπλόκοι, nam aut σχοινοπλόκοι scribendum est, aut ψιαθοπλόκοι, hoc est, rectiones, aut floreorum contextores. Dictio enim ψιθόπλοκοι nullibi reperitur, aut floreorum contextores.

Στρώφος) fascia capitis, aut corona.

Σταθμός) viae mensura, diuersorium.

Σινάμωριον) male feriatum.

Σαυρωτήρ) hasta, iaculum, aut inanubrium hastae, quod graeci nonnulli ἔρειαχον appellant.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) coenae ad multitudinem triginta virorum.

Qq 5

Ταρ-

est, illum σαγάρεις scripsisse.
ST.

d. Σχοινοτενές rectum.
CAM.

e. Συρμαΐζεν purgare τῇ συρμαΐῃ, quam alii potionem, alii herbam aut radicem, alii succum quempiam fuisse putauerunt. CAM.

^f Ταρσοὶ καλάμων) πρασιαὲν ἣ ἐξήρανον τὴν πλύν-
θον.

^g Τριφάσιοι) τρίφωνοι, τριπλάσιοι.

Τόρνιον) τὸ τρεῖμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό.

Τέμπεα) τὰ ξενὰ τῶν ὄρων, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.

Ταινίαν) διάδημα.

Ταρσός) ἡ τῶν ὀρνίθων πτέρωσις.

^h ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) βαφαῖς.

ⁱ Φάλαρα) τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα.

^k Φάρσος) τρύφος, κλάσμα.

^l Φρενῆρης) σάφρων.

Φριμάζαδαι) φρυάζαδαι, φυσησαι.

Φόρμος) πλέγμα, ὁ κόφινος.

Φυλάξαντες) ἐπιτηρέσαντες.

^m Φερέγγυος) βεβαιωτής.

ⁿ ΧΡΗΜΑΤΟΣ) πράγματος.

Χοιράδες) πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσσῃ.

Χορδεύων) τέμνων.

^o ΨΗΝΕΣ) κωνόπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς
ἄρσεσι.

f. Τάρσοις καλάμων, Clione, c. 179. interpretatur, areolas arundineas, super quibus lateres arefcerent. Sunt et ταρσοὶ ποδῶν, et remigia ταρσῶν habent appellationem. Nominantur etiam ταρσοὶ in volucris. CAM.

g. Τριφάσιον triplex, vt διφάσιον duplex. CAM.

h. Φάρμακα colores, Clione c. 98. et Φαρμακεύειν tingere. CAM.

i. Φάλαρα ornamenta equorum. CAM.

k. Φάρσος portio. CAM.

l. Φρενῆρης mentis compos. CAM.

m. Φερέγγυος, δυναμένος, sufficiens. CAM.

n. Χρῆμα, vt συὸς μέγα χρῆμα I. 36. et τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, III. 53. et χρῆμα πολλὸν νεῶν VI. 43. et χρῆμα χειμένος ἀφόρητον VII. 88. CAM.

o. Ψῆνες, quae in caprificis bestiolae nascuntur. CAM. MER.

Ταρσοὶ καλάμων) areola, in qua laterem exsicabant.

Τριφάσιοι) triuoces, triplices.

Τόρνιον) foramen, et quod in hoc inferitur.

Τέμπεα) angustiae montium, loca arboribus confita.

Ταινίαν) diadema.

Ταρσὸς) auium ala.

ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) tincturis.

Φάλαρα) quae circa genas apponuntur operimenta.

Φάρσος) fractum, fragmentum.

Φρενῆρης) sapiens.

Φριμάζαθαι) fremere, inflare.

Φόρμος) rete, corbis.

Φυλαζάντες) obseruantes.

Φερέγγυος) praes, stipulator.

ΧΡΗΜΑΤΟΣ) negotii.

Χοιράδες) lapides leues in mari.

Χορδεύων) scindens.

ΨΗΝΕΣ) calices, qui in caprificis oboriuntur.

A D D E N D A

A D

EROTIANVM, GALENVΜ et HERODOTVM.

P. 6. Ioh. Alb. Fabricius in Bibl. Gr. L. IV. c. 36. Vol. IV. p. 579. partem praefationis Erot. a mendis purgauit, incipiendo a verbis πολλοὶ τῶν ἑλλογισμῶν etc. quae leguntur p. 6. lin. 17. vsque p. 12. l. 7. Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. etc. Indicabimus qua ratione differat a nostra lectione. Sic p. 8. l. 7. pro Παρεπιπελεύς etc. legendum iubet Καὶ παρ' Ἐπιπέλεος τῷ Κρητὸς — διὰ γ' συντάξεων — — Φανῶ. p. 10. l. 4. pro πολυσχίς l. πολυσίχς, et l. 5. pro τῷτο habet ταυτό. l. 6. κ' βιβλίον. p. 12. l. 1. ἀναδεξάμενος. Adiunxit etiam versionem, quam sponte omittimus, nostrosque lectores ad ipsum Fabricium amandamus.

P. 8. ad verba *μαρτυρίας ποιητῶν*. Galenus praefatione ad glossas Hippocratis refert, Aristarchum Grammaticum Bacchio τὸ παραδειγμάτων sine loca scriptorum suppositasse.

P. 32. *ἀτρεκέως*, vere vel certe, vt Herod. I. 15. *ἐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν*. Sic II. 167. *ἐκ ἔχω ἀτρεκέως κρῖναι*. Hoc aduerbium frequens est apud Homerum etiam et Hippocratem; apud Hom. pro vere, apud Hipp. et pro certo, explorato, et plerumque pro ἀκριβῶς exacte, vt in progn. *δυνάται ἀριθμεῖσθαι ἀτρεκέως*. Sic et *ἀτρεκέως* pro exactus. Exstat etiam *ἀτρεκέη* apud Herod. quo significatur veritas. Apud Hippocratem *ἀτρεκέη* scribitur, vt *ἀτρεκέη κρῖναι* apud eum legitur pro eo, quod ex Herodoto *ἀτρεκέως κρῖναι*. ST.

P. 51. not. y. adde. Vide Valckenarium in Diatrib. Eurip. p. 286.

P. 60. Ἀράβη. Vide L. de aere, aqu. et locis, p. 290. 40. *ἔτι δὲ πρὸς τοιαυτοῖσιν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἐρημεῖσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τε πολεμίων καὶ ἀργείας, ὥς τε καὶ εἰ τις φύσει πέφυκεν ἀνδρείος καὶ εὐψυχος ἀποτρέπεσθαι τὴν γνώμην ἀπὸ τῶν νόμων*. Si in pluribus MSS. legeretur *ἡμερεῖσθαι τὴν ὀργήν*, id lubens acciperem cum Zuingero et Foessio, sed id forte ex coniectura tantum ortum; praeterea importuna tum est vox *πολεμίων*. Nec video cur adeo displicuerit hominibus eruditis vulgata lectio. Id agit Hippocrates, vt probet eos, qui vnus dominatui parent, minus esse strenuos ac nauos iis, qui in republica degunt. Hi enim quidquid efficiunt, id sibi ipsi lucrantur: illi non nisi damna sibi, lucra, si quae sunt, dominis acquirunt. Nihil igitur mirum, si desides fiant hi homines, atque eo nomine ab hostibus contemnantur, qui pro lubitu eorum regiones infestant: sed et ipsi culturam agrorum negligunt, quod non sibi, sed dominis metant, atque hoc est, quod dicit eorum terram desolari ab hostibus et ab desidia. Sic igitur totum locum verto, sensu, quantum mihi videtur, maxime idoneo: sed praeterea talium hominum regionem desertam reddi necesse est, et ab hostibus et a desidia, vt adeo, etsi quis natura sit fortis et magnanimus, mens tamen eius deterreatur a legibus, id est, retineatur a virtute sua exercenda, quia domino tantum utilis esse potest, non sibi. Verum hoc loco quin pro ἀνάγκη, Ἀράβη legerit Erotianus vix dubito, exponit enim βλαβή. Id autem vel hunc, vel alium vicinum locum respicere liquet ex ordine, quo voces refert: antecedens enim Ἀναλινες legitur eadem hac pagina l. 38. et seq. ἀργὰ p. 292. 18. vt
mox

mox monstrabo: intermedio igitur loco quaerendum τὸ ἀρά, quod donec certius discam huc refero, et puto Erotianum legisse: *ἔτι δὲ πρὸς τέτοισιν τῶν τοιέτων ἀνδράπων ἀράβη, ἐρημέσθαι τὴν γῆν κ. τ. λ.* Praeterea et illud damni his accedit hominibus, ut vastetur eorum regio etc. sensu satis commodo, at tamen vulgatam retinere malo. HER.

P. 60. ἀργά. V. L. de aere, loc. et aqu. p. 292. 17. τὰ εἶδεα αὐτῶν παχέα ἐστὶ καὶ σαρκώδεα, καὶ ἄρθρα καὶ ὕγρα καὶ ἄτονα. Ineptum hic est τὸ ἄρθρα, nec male ἀναρθρᾶ coniciunt: malim tamen corrigere ἀργά: ita legisse Erotianum certum habeo: quum enim exponit ἀργά, ἀγύμνασα ἢ λευκά, non alium quam hunc locum ob oculos habuit. Alii hoc forte in margine explicuerunt νωθρά, quod dein in aliquibus codicibus textum insedit, vera eiecta lectione. Lindanus textum pro lubitu refingens, edidit καὶ (τὰ) ἄρθρα ὕγρα καὶ ἄτονα. HER.

P. 100. αἰολᾶ, Eustachii et Foessii emendationem in αἰολᾶται firmat etiam Pierfon. ad Moer. p. 47.

P. 120. δίκαιαι ὀργυιαὶ apud Herod. II. 149. quae sunt iustae magnitudinis. Utitur autem et lingua Gallica illa voce Latina in hac significatione. Apud Hippocratem δίκαιον exponitur εὐλογον, quod non solum rationi consentaneum, sed proportioni consentaneum, alicubi interpretandum esse videtur. Alioqui ἴσον etiam exponitur. Erotianus autem et quasdam expositiones affert, quae mihi violentae videntur. ST.

P. 132. lin. 4. pro Φολνικῇ dat Fabr. Φολνικί. not. n. adde. Veram lectionem διπλέτης ὁ γόνος esse declarant Albert. ad Hesych. Tom. I. p. 993. et Valckenar. Diatr. Eurip. p. 274.

P. 160. ἐπίσκαθαι non solum pro scire, nosse: sed alicubi et pro existimare. In quibusdam Homeri et Hippocratis locis exponitur δύνασθαι, ubi tamen non video quid obftet, quominus significationem suam retineat. ST.

P. 170. et p. 230. Apud Herod. est καταγίλζειν, ut καταγίλζειν πυρὶ igni consecrare, item immolare et sacrificare. Clione, c. 68. et Melpom. c. 35. et ἐναγίλζειν inferias mittere. Euterpe, c. 44. in fine ὡς ἡραὶ ἐναγίλξοι. CAM. Illi autem καταγίλζειν addendum est καταγίλαζειν. Siquidem emendate scriptum est καταγιαζομένα I. 202. Sed verum ut fatear, suspicione apud me scriptura haec non caret: praesertim quum et Erotianus ἐναγίλζειν non ἐναγίλαζειν scribat. Sicut Hesychius χοὰς ἐπιφέρειν vel θύειν τοῖς κατοικομένοις. Sed magis priorem probo expositionem, quam posteriorem: et in posteriori placet, quod κατοικομένοις tantum dixerit, non autem

autem cum Erotiano ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici solet. Non solum autem inferias mittere dixerunt Latini, sed etiam inferias ferre, et inferias dare. At inferias facere, vt etiam exponitur, me legere haud memini. ST.

P. 172. l. 13. pro Κλοταῖς l. Κλωπαῖς, et p. 210. pro Ἀχαιᾶδῃ l. Ἀλευάδαις. Fabr.

P. 244. Λεβηρίδες, vide Meursium in Gloss. Gr. Barb. p. 276. vbi vocem κενίλος explicat.

P. 284. Ὀργια mysteria, licet proprie et primo de Liberi patris et Cereris sacris dicebantur, tamen deinde ad quaeuis alia significanda, quae secreta haberi volebant veteres, fuerunt detorta. V. Ioh. Henr. Meibom. ad Hippocr. Iusiur. p. 105.

P. 362. pro οἶνη l. οἶνεί. p. 304. l. 4. pro Σμηριγόνῃ l. Ἡριγόνῃ. et p. 396. l. 3. pro Μάρια l. Μάρινα. Fabr.

P. 421. ad not. o. Vide ἀκρατῆς γλῶσσα expositum infra a Galeno. ST.

P. 424. ad not. s. Pro ἀλυχῇ legitur etiam ἀλυξίς, apud Hippocratem autem in aphor. legitur, ἀλύκη, χάσμη, Φρίκη etc. ST.

P. 426. ἀμβλυωσμός. Vide quae de hac voce disputat I. H. Meibom. ad Hippocr. iusiur. p. 132. sq.

P. 442. voce ἀσκής — πυριατῆς, πυριατῆρας MS. St. in varr. lect. n. 15. adde pro κεραμεῖς autem legendum κεράμης. ST.

P. 444. Ἀσᾶσθαι molestia et dolore affici, et ἄσση molestia. CAM. Herod. I. 136. extremo, μηδεμίαν ἄσσην ἀνδρῶν πατρὶ προσβαλλῆν, vbi videri possit necesse minime fuisse addere ἀνδρῶν. Ab Hippocrate ἄσση de certo quodam molestiae genere dicitur: nimirum de stomachi fastidio, nec non de fastidio ciborum. Quin etiam de inquieta corporis iactatione, quae aegrotis contingit. Vnde et ἀσώδεις hi vocantur, pro quo et ἀσσώδεις gemino σσ. Sic vero et ἀσᾶσθαι apud eundem, non solum ἀσᾶσθαι. ST.

P. 528. Prius μήκη ediderat Steph. sed mutata deinde sententia MS. lectionem μύκη praetulit.

P. 602. Ἀνέλη. Ἀνέλειν est respondere, vt de oraculis Latini dixerunt, l. 13. ἦν μὲν δὲ τὸ χρηστήριον ἀνέλη μιν βασιλέα εἶτα τῶν Λυδῶν, si oraculum responderit ipsum regem Lydorum esse. Euterpe, c. 139. ἀνείλε ὡς δέοι αὐτὸν Αἰγύπτου βασιλεῦσθαι ἔτεα πεντήκοντα. CAM.

INDEX AVCTORVM,

qui in his glossariis laudantur.

- Aeschylus**, tragoediis suis notissimus, Atheniensis, olympiade 81. circa Marathoniae pugnae tempora P. 86. 118. 190
- Aesculapius**, medicus, scripsit de morborum, infirmitatum corporis, et accidentium origine et causis. Vide Th. Guidotti comm. de Aesculapio 178
- Alcman**, poeta Lyricus olympiade 27. 263
- Andreas Chrysfaris**, medicus, scr. *νάρθηκα*. v. Schol. ad Nicandri Alexiph. p. 32. *περὶ δανερῶν*, et de iis, quae falso creduntur, Athen. L. VIII. p. 312. 484
- Andromachus**, Iunior, Neronis Archiater, scr. de medicamentis compositis saepiusque a Galeno et Aetio laudatur 2
- Antigonus**, Alexandrinus 12
- Antigonus**, Grammaticus, 312
- Apollodorus**, scripsit hymnos 368
- Apollodorus**, scr. de diis 390. 392
- Apollonius**, Citieus, laudatur eius liber de epilepticis ab Aureliano, Chron. L. I. c. 4. 6. 10. 86. 198
- Apollonius Fera**, a Meursio Ther dictus 86
- Apollonius Memphites**, scr. *περὶ ἄρθρων* 86
- Apollonius Ophiei**, Ophis apud Meursium 8
- Apollonius Senior**, scr. *περὶ τῆς συγγλώσεως τῶ δώδεκάεδρου, καὶ τῶ εἰκοσαέδρου* 86
- Arcefilaus**, poeta quidam priscæ comoediae 598
- Archilochus** 336. 360
- Aristarchus**, Grammaticus Alexandrinus e Samothracia, olymp. 156. sub Ptol. Philom. 12. 404
- Aristeas Rhodius**, alii Aristobulus, Grammaticus 12
- Aristocles Rhodius**, Grammaticus 12
- Aristophanes**, notissimus priscæ comoediae poeta, 50. 88. 96. 104. 106. 116. 148. 172. 178. 184. 200. 204. 232. 244. 254. 285. 325. 332. 404. 406
- Aristophanes**, Grammaticus, Byzantinus, filius Apellis, et discipulus Callimachi et Zenodoti olymp. 145., 86. 118. 180. 312. 388
- Aristoteles**, Stagirita, princeps ille Peripateticorum, 176. 536.
- Artemidorus**, Grammaticus, ex Tharsis ortus 244
- Asclation** 86
- Asclepiades**, plures fuerunt huius nominis medici, inter

ter quos duo a Galeno nominantur, vide I. Meursium in notis ad Chalcidicum

300. 335

Bacchius Tanagraeus, idem forte ac Milesius ille, de quo Varro et Columella de R. R. L. I. c. 1. appellatur Herophilus medicus, et praeter συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἰππ. scr. comment. in LL. epid. Hipp. et de memorabilibus Herophili eiusdemque haeresi 8. 32. 38. 40. 54. 62. 68. 72. 76. 84. 86. 88. 104. 114. 138. 142. 150. 152. 154. 156. 164. 180. 198. 212. 238. 242.

404. 408

Callimachus, Herophilus, scr.

358 com. in Hipp. 8. 350. 540

Callistratus, scr. Miscellanea, fortasse is est, qui περὶ λήθων commentatus est, v.

Plin. H. N. L. XXXVII. f.

12. 25. 394

Cinesias, Thebanus, Tithyramborum scriptor 318

Cratæus, Πιστομόμος cognominatus 402. 412

Critias, scr. de manu amoris, vel virtutum 458

Cydias Mylasæus, Herophilus 10. 192

Demetrius Epicureus 12. 197

Diagoras Cyprius, scr. περὶ Φυτῶν 306

Didymus Alexandrinus, Grammaticus, Χαλκέντερος ob assiduam circa libros moram dictus 12

Diocles, Medicus, Carystius, secundus post Hippocratem aetate ac fama, v. Cels.

L. VI. c. 5. scr. de re herbaria, de alimentorum preparatione, de locis affectis, de passionibus et curationibus, de tuenda valetudine, ὕγιεινῶν librum I. ad Plitararchum, de medicamentis letalibus, officinam mendedi, epist. ad Antigonum R. de morborum praefagiis, et extemporaneis medicamentis per hortensia, Fragmentum sub nomine Archidamus 86. 166. 208. 388

Diodorus, Grammaticus 216

Diodotus, scr. libros II. μυθο-λογιῶν 260

Dioscorides, Alexandrinus, commentatus est in Hipp. Iunior dicitur 402. 484. 486

Dioscorides, Anazarbaeus, aetate Neronis vixit, scr. de materia medica, et alexipharmaca 402. 408. 412. 417. 426. 428. 430. 436. 438. 446. 450. 466. 470. 486. 508. 514. 520. 528. 546. 554. 564. 570. 594

Dioscorides Phacas, Herophilus, vixit tempore Antonii et Cleopatrae 8. 214. 382. 402

Epicleus, Cretensis, forte Epicles 8

Epicles, ordine literarum scr. de vocibus Hipp. nimis brevitate studiosus, ματαίως συντομίαις ζηλωτής, et Bacchii tres συντάξεις in compendium redegit, 16. 34. 40. 66. 72. 76. 104. 150. 188. 210. 242. 248. 372

Epicurus, Atheniensis, vixit Olymp. 109. anno tertio 16
Epi-

- Epitherses*, in Erotiano male Therfis, scr. B. λέξιων 88
- Erasistratus*, ex Iulide vrbe Cæae insulæ, Chryssippi medici, vel, vt alii malunt, Theophrasti discipulus, scr. salutarium praeceptorum LL. II., de hydrope, de podagra, de medicaminibus et venenis. Erasistrateorum schola ab eo nomen nacta est 570
- Eratostrhenes*, Cyrenæus, ab Ptolemaeo Euergete in Aegyptum eo consilio accersitus, vt Bibliothecae Alexandrinae praeesset. Multa scripsit, quorum series prae-
fixa est editioni Oxoniensi opusculorum eius de anno 1611. 394. 404
- Euphorion*, scr. sex libros, quibus Hippocratis vocēs explicantur 12. 104
- Eupolis*, priscae comoediae scriptor, 17 comoedias scr. ex quibus 9 victoriam meruerunt 170. 172. 247. 396
- Euripides*, Poeta Tragicus, Atheniensis, Platonis συγγραφέας 36. 54. 62. 118. 120. 132. 210. 222. 338. 344. 362. 366. 378
- Eurycles*, Fabricius legendum coniicit Epicles 308
- Glaucias*, Empiricus, Heraclidae Tarentini magister, Hippocratis epidemiorum libros illustrauit, de vocibus Hipp. ordine alphabetico scr. 10. 16. 322
- Hecataeus*, Abderita, scr. περὶ τῶν ὑπερβορέων 232
- Heraclides*, Tarentinus, scr. LL. interiorum curatio-
num, de feris, de antidotis, de simplicibus, de praeparatione et probatione medicamentorum, et comm. in LL. VI. epidem. 6. 16. 56. 180. 248. 402
- Herodotus*, Halicarnassæus, historicus, notissimus 6. 54. 252
- Herophilus*, medicus Chalcedonius, aequalis Phalaridi, scr. de curationibus, et ad Hipp. prognosticon 32. 402. 404
- Hippocrates*, Ionicus, medicum illum fuisse Meibomius coniicit ad insit. Hipp. p. 3. vbi plures huius nominis commemorat, et rationem cognominis ἰων asserts Fabricius, quia Ionice scripsit 358
- Hipponax*, poeta Ephesus, 54. 254. 330. 360. 388. 430
- Homerus*, Graecorum poetarum princeps, 30. 36. 38. 42. 44. 48. 60. 72. 88. 114. 136. 160. 182. 184. 188. 190. 228. 230. 234. 246. 268. 278. 312. 522
- Ischomachus*, Fabricius mavult Lyfimachus 192
- Lycus*, Neapolitanus, medicus, scr. com. in Hipp. aphor. et de loc. in hom. 214
- Lyfimachus*, Cous, scr. libros III. contra Cydiam Herophileum 10. 104. 360
- Menander*, Comicus, nouae comoediae princeps, 170. 172. 178. 328
- Menestheus*, Stratonicus 86
- Menithæus*, scripsit de appellatione

- lationibus medicamento-
rum 450
Metagenes 314
Mnesthaeus, scr. nomina me-
dicinarum, procul dubio
vnus idemque cum Meni-
thaeo 484
Nicander, Colophonius, poe-
ta, medicus, grammaticus,
101. 146. 230. 368. 392. 394
Niger, Sextius, homo Lati-
nus, graece de medicina
scripsit, et de materia me-
dica 244. 386. 402
Pamphilus, scr. expositiones
vorum 402. 412
Perigenes, Organicus, scr. LL.
μηχανικῶν 86
Petronius, scripsit materialia,
260. 336
Pherecydes, scr. de mari 98
Pherecrates, Comicus, Athe-
nienfis, militauit sub Alex-
andro M. 56
Philemon, mediae comoediae
scriptor, floruit Alexandri
M. temporibus 98. 170
Philinus, Cous, Empiricae se-
ctae praefectus, Bacchii
aequalis, contra quem scri-
psit, et LL. VI. de vocibus
Hippocratis edidit, 8. 32.
86
Philocrates, Samius 206
Philonides, Siculus, medicus,
scr. de re medica, de coro-
nis et vnguentis, 144. 358
Phrynichus, Comicus, Athe-
nienfis, inter secundos anti-
quae comoediae, qui docuit
fabulam vnam 376
Pindarus, poeta Thebanus,
Lyricorum apud Graecos
princeps 74
Plato, philosophus notissimus
104
Polemarchus, Grammaticus,
244
Polyzelus, Comicus, Graecus,
cuius comoedia *Ἀηὸς* lau-
datur 130
Sophocles, poeta Athenien-
sis, 62. 96. 180. 200. 210.
304. 306. 374. 390
Strattis, Comicus poeta, v.
Casaubon. in Athen. L. VII.
c. 23. 216. 244
Strato, Erasistratus, medi-
cus, qui Erasistrati discipu-
lus fuit 86
Theophrastus, Eresius, 402.
454. 494
Theopompus, cuius Odyfsea
laudatur 244
Thersis, 88. Vide supra *Epi-
therfis*.
Thucydides, Athenienfis hi-
storicus 6. 168. 368
Tyndarus, s. *Tyndareon* 130
Xenocrates, scr. de medicina-
rum nominibus 484
Xenocritus, Cous, Grammati-
cus, Hippocratis voces pri-
mum interpretatus est 6. 38
Xenophon, Athenienfis 536
Zeno, Herophileus, medicus
Laodicea, quae ad Lycum
est, oriundus, scr. de notis
morborum 68. 216. 490
Zenodotus, Grammaticus, scr.
vocabula gentium 540. 542
Zeuxis, scr. explanationes in
L. Hippocr. de locis in ho-
mine 214. 216. 490

DISPOSITIO VOCVM
QVAE IN HOC OPERE CONTINENTVR
IVXTA ORDINEM LITERARVM
ET SYLLABARVM.

A.	P. 606	Ἀβίος	96
		Ἀβρον	414
Ἀγαθῶς	602	Ἀθώρηκτος	414
Ἀγάλλεται	70	Ἀΐαζειν	78
Ἀγῆλατίειν	88	Ἀίγλις	604
Ἀγγίλιδες	604	Ἀίγοκέρας	414
Ἀγκυρομήλη	412	Ἀίγυπτίην συπτηρίαν	416
Ἀγλαΐζεται	78. 412	Ἀίγυπτιον ἔλαιον	414
Ἀγλίη	100	Ἀίγυπτιον ἔλαιον λευκόν	414
Ἀγκυλιδωτὸν	412	Ἀίγυπτιον μύρον	414
Ἀγνε	412	Ἀίγυπτιον μύρον λευκόν	414
Ἀγρηθῶσιν	100	Ἀίει	416
Ἀγρίη κολοκύνθη	98	Ἀιθάλη	416
ἈγροΦον	412	Ἀϊθιοπικόν	416
Ἀγυια	412	Ἀιθόλικες	64
Ἀγχιζα	412	Ἀιθύλικες	416
Ἀγχόμενος	78	ἈίματοΦλοιβοϊσάσιες	416
Ἀγωνιστικόν	412	Ἀιμόνερχνα	50. 418
Ἀδάξασθαι	88	Ἀινίατης	418
Ἀδηνέως	412	Ἀιολᾶ	100
Ἀδιαρρόβη	412	Ἀιολᾶσθαι	418
Ἀεικῆς	70	Ἀΐρεται	46
Ἀείρειν	94	Ἀίων	74. 418
Ἀέκασιν	94	Ἀιωρηθέντες	604
Ἀέτωμα	46	Ἀκαλήφη	418
Ἀήρ	90. 412	Ἀνάμπος	80
Ἀθέλγεται	60	Ἀκανθοπληξ	606
Ἀθέλγηται	414	Ἀκεσίας	70
	72	Ἀκεσιν	94
		Rr 2	Ἀκέ.

I N D E X

Ἀκέσx	418	Ἀλκή	60
Ἀκήρατος	418	Ἀλκή κοιλίη	31
Ἀκίς	418	Ἀλλογνοῶν	422
Ἀκμή πάθος	52	Ἀλλοιοτροπέται	422
Ἀκολασότατον	52	Ἀλλόκοτον	80. 424
Ἀκόνην	418	Ἀλλοφάσσοντες	38
Ἀκασα	418	Ἀλύζει	424
Ἀκράλεια	418	Ἀλύκη	48
Ἀκρέσπερον	418	Ἀλυκόν	424
Ἀκρην	88	Ἀλυκτέει	96
Ἀκρητον	418	Ἀλυσμὸν	30. 424
Ἀκρητόχολον	418	Ἀλφίτα	424
Ἀκρητοχόλος	418	Ἀλφίτα προκάνια	98. 424
Ἀκριτον πάγος	420	Ἀμαλδύνεται	56. 424
Ἀκροαπίς	420	Ἀμαλῶς	426
Ἀκρόπλοα	94 420	Ἀμαμηλίδας	426
Ἀκροσαπές	420	Ἀμαρτωλίην	48
Ἀκρόψιλον	420	Ἀμβην	86. 426
Ἀκτῇ	46	Ἀμβήξατο	432
Ἀλαζόνες	62	Ἀμβλυοπώτερα	426
Ἀλαῖα Φθίσις	420	Ἀμβλυωσμός	426
Ἀλαοί	424	Ἀμβολαίην	604
Ἀλάπτης	422	Ἀμενηνόν	428
Ἀλάτορες	62. 422	Ἀμέρων	426
Ἀλγήματα	422	Ἀμη	428
Ἀλέαζειν	422	Ἀμηνας	428
Ἀλειφα	422	Ἀμοίη	428
Ἀλέξαοθαι	66	Ἀμόργη	56
Ἀλεξητήρια	422	Ἀμύσσειν	604
Ἀλέος	422	Ἀμφιβαλλέσσαι	84
Ἀλεοτήτα	422	Ἀμφιβραγχίων	428
Ἀλη	62	Ἀμφιδέξις	54. 430
Ἀληθέωσιν	422	Ἀμφιδέον	100. 428
Ἀλητον	64	Ἀμφιμήτριον σημεῖον	430
Ἀλθῆιν	422	Ἀμφιόδοντα	80
Ἀλθέξει	92	Ἀμῶς	430
Ἀλθεξις	422	Ἀνάγκη	84
Ἀλθεοθαι	78	Ἀναγνώσιναι	84. 430
Ἀλθίσκειν	422	Ἀνάθλασις	80
Ἄλλον	422	Ἀναίνοντα	98
Ἄλλον ὕδωρ	422	Ἀναιρεομένον	604
Ἄλις	40. 72	Ἀναισιμῆν	602
Ἄλκαρ	422	Ἀναίσσει	94
		Ἀναίσ-	

Ἀναίσσοντας	62	Ἀνήκεσον	92
Ἀνάκαρ	430	Ἀνήνιος	434
Ἀνακινίεσιν	430	Ἀνηρίκτω	434
Ἀνάκισον	94	Ἀνθεα	434
Ἀνακλισμῶ	88	Ἀνθεῖν	46
Ἀναποχή	430	Ἀνθέρικας	604
Ἀναπῶς	66. 430. 602	Ἀνθίνην οἶνον	434
Ἀναπώχης	72	Ἀνθινόν ἐλαιον	434
Ἀναλδῆς	60. 430	Ἀνθινὸν μῦρον	436
Ἀναλέλαφθαι	72	Ἀνίσυντο	436
Ἀναλκας	60	Ἀνοδον	92
Ἀνάλλας	78	Ἀντέονθεον	62
Ἀνάλμυροι	430	Ἀντικοταίνεσι	90
Ἀναλτον ἄλφιτον	96. 430	Ἀντικοντώσιος	436
Ἀναξυρίδας	604	Ἀντίξοον	604
Ἀναπλάξας	432	Ἀνωργισμένον	436
Ἀναπλήσαι	432	Ἀορτέων	66
Ἀνάπλοον	52	Ἀπαιωρέεταί	82
Ἀνάρρινον	432	Ἀπαρτί	44
Ἀνάσσυτος	96	Ἀπαρτίως	436
Ἀναυδος	48. 432	Ἀπαυδήσαι	54
Ἀναφέρειν	432	Ἀπαυρίσνεται	58
Ἀναχαίνεταί	432	Ἀπεβράσσεταί	438
Ἀναχελεύεταί	80	Ἀπεδείξαμεν	30
Ἀναχελύνεταί	432	Ἀπεμάταισεν	604
Ἀναψύχειν	80	Ἀπερχθῆ	438
Ἀνδάνει	92	Ἀπεσυριγγώθῃ	66
Ἀνδράπαξ	98	Ἀπηλκέσερον	604
Ἀνδρέος οἶνος	80	Ἀπιλλήθῃ	438
Ἀνδρογένειαν	432	Ἀπίσας	604
Ἀνδρόγυνος	604	Ἀπὸ τόνος νοσημάτων	90
Ἀνδρόσφιγγα	604	Ἀπόγονα	438
Ἀνέγνωσεν	602	Ἀποκεκάρπωνεν	16
Ἀνέκας	50	Ἀποκεκαρπώκος	438
Ἀνελισθῶσιν	432	Ἀποκεκριμένησι	438
Ἀνελύματα	432	Ἀποκηδέσερον	438
Ἀνείρουθενῶσιν	434	Ἀποκναίειν	438
Ἀνείσας	434	Ἀπολελαμμένοι	40
Ἀνέλη	602	Ἀπολίποντα	88
Ἀνεμᾶται	434	Ἀπολυσίας	80
Ἀνεός	434	Ἀπομυλῆνας	438
Ἀνερίκτων	434	Ἀπομυλλήνη	92
Ἀνετραμμένα	434	Ἀπονεινοημένως	438

Ἀπόξεα	52	Ἀρρόϊας	442
Ἀποπάλησει	82	Ἀρρόλη	66
Ἀποπαλλήσιος	440	Ἀρτίζωα	442
Ἀπόπατοι	90	Ἀρτίζωμα	442
Ἀπόπτωσι	90	Ἄρτον ἐγκρύφια	96
Ἀπορέγει	80. 440	Ἄρυσέντι	58
Ἀποργέσερον	82	Ἀρχαίη Φύσις	46
Ἀποσαεῖς	440	Ἀσάται	444
Ἀποσιτικά	440	Ἀσημοῖς τόμοις vel τόποις	76
Ἀποσηψείας	440	Ἀσημῶς ῥαυωνήσαντα	42
Ἀποσηληρύνει	440	Ἀσηρὸν	82
Ἀποσπαρδάξεσιν	440	Ἀσκαρβες	44. 442
Ἀποσυριγγώσασα	76	Ἀσκαρίζει	58
Ἀποσυρμισμῶ	88	Ἀσηκτέον	70
Ἀπόσφαγμα	440	Ἀσηες	442
Ἀποτανύσας	80	Ἀτέραμνα	444
Ἀποτιμοτέρως	604	Ἀτεράμνοις	58
Ἀποφρῆν	604	Ἀτρεκέως	32
Ἀπτίζων	68. 440	Ἀτρεμέοντα	82
Ἀτυρομήλη	440	Ἀτιμωρητὶ	604
Ἀράβη	60	Ἀτρακτον	444
Ἀραδον	70	Ἀττικὸν ἀγγεῖον	444
Ἀραιά	38	Ἀυαντὴ vel ἀφελή	444
Ἀραιδάς	442	Ἀυασμόν	44
Ἀρβύλας	92. 442	Ἀυλός	602
Ἀργα	60	Ἀυτίκα	76
Ἀργεμον	66	Ἀυτίτην οἶνον	444
Ἀρδαλον	98	Ἀυτόδρομον	444
Ἀρδας	442	Ἀύτως	444
Ἀρδει	66	Ἀφάζει	444
Ἀρδισ	604	Ἀφας	444
Ἀρθμία	604	Ἀφασσόμενα	444
Ἀρθρα	68	Ἀφθα	48
Ἀρθρικόν	443	Ἀφιδέας	604
Ἀριθμῆς	92	Ἀφλαζον	604
Ἀρικύμων	100. 442	Ἀφραίνοντος	94
Ἄρις	442	Ἀφρῆντα	444
Ἀρκέει	82	Ἀφύει	444
Ἀρκτιος	442	Ἀχαιρεσίη	404
Ἀρκτῆρος	46	Ἀχη	76
Ἀρμη	78. 442	Ἀχιλλήϊδας κριθῆς	96. 446
Ἀρμῶς	442	Ἀχιλλήϊδες	96
Ἀρμῶ	56	Ἀχλυῶδες	42
		Ἀχνη	

Ἀχνη ὀθονία	78	Γαμφές	452
Ἀχωρ	100	Γαργαλισμῶ	114
Ἀψόρροον	446	Γαργαρεών	108
Ἀψόρροον	78	Γαυλός	606
Ἀψυχεῖν	66. 446	Γαυσός	452
B.		Γεωπείνα	606
Βαιόν	102	Γῆ κεραμιτιδι	452
Βάκχαρις	104. 446	Γῆ σμηκτιδι	452
Βαλανάγρα	606	Γῆ χαλκίτιδι	452
Βάλβις	446	Γῆν μεταμείβειν	114
Βαλοῖος	446	Γήχυτον	452
Βάρις	606	Γιγγλύματα	452
Βατίδος	104	Γλαμυροί	452
Βδελλάζηται	104	Γλισχροχρόα	114
Βδελλύζειν	104	Γλοιάζειν	452
Βδέλλω	446	Γλυκύνης βοτάνης	452
Βηκείοις	448	Γλώσσα λιγνύωδης	112
Βησσιακή	448	Γνωσιμαχεῖν	606
Βιώμενον	102	Γόγγρανα	454
Βλαβέρας	448	Γογγύλιον	454
Βληχόον	448	Γονή	112
Βληχῶδες	104	Γονίμη ἡμέρα	110
Βοάνθεμον	448	Γονοειδές	110
Βοθρίας	102	Γοργύρη	606
Βόλβιον	104. 448	Γριφόμενα	454
Βολβίτια	448	Γυθόν	114
Βολιτά καὶ βόλιτος	102	Γυμνοπαιδία	606
Βολιτόν	448	Δ.	
Βομβύλιον	104. 448	Δαίτιδες	454
Βόος θαλασσίε	448	Δακρυῶδες ἔλκος	126
Βοτράχε	448	Δακτύλιος	454
Βεβαίλιος	448	Δαῦκος	132
Βεκέρας	450	Δειμάδεος	138
Βεπόρος	606	Δεινὸν αὐτίτην	130
Βεπρίσης	450	Δελφύη	132
Βρήγμα	450	Δετίδα	132
Βρίση	104	Δῆθεν	128
Βρυγμός	102. 450	Δημοεργοί	606
Βρύχιον	102	Διὰ χωρίε	456
Βύζιν	104. 450	Διαβλήθησαν	456
Γ.		Διαδέσμες	120
Γάλα καὶ λίπα τέγγειν	116	Διαιρησά	128
Γαλιάγκωνες	450	Διαννοσθέν	128
		R r 4	Δια.

Διακυνέει	456	Ἐγγενές	460
Διαμπερές	126	Ἐγγωνίω πήχει	158
Διαπεπλεγμένα	456	Ἐγκαίμψει	460
Διαρτρῶν	120	Ἐγνάς	460
Διαρκεῦντες	132	Ἐγκέλη	460
Διαροχὰς	124	Ἐγκύρσαι	162
Διάσημα	456	Ἐγρησις	460
Διαστομωτριδα	456	Ἐγχλοϊόμενα	138
Διάσφαγες	606	Ἐγχρίμπτει	164
Διάτριβειν	126	Ἐγχρίπτειν	166
Διάφανέσι	128	Ἐνχρίψαι	606
Διαφλύοντα	456	Ἐδικοιῶθῃ	156
Διαφλύξεις	456	Ἐδός	154
Διαφλυχθεῖσα	456	Ἐδραιωσ	150
Διαφλυχθεν	456	Ἐδώλοισι	608
Διάφραδες	124	Ἐέρχεται	460
Διάφρος	456	Ἐθανατώθῃ	160
Δίδυμη	456	Ἐθρασσει	460
Διέβασκον	126	Εἰλιθερές	464
Διεβλήθησαν	120	Εἰλιθερείδῃ	464
Διηπετής ὁ γονός	132	Εἰλωρθῇ	162
Διῆσαι	456	Εἰρά	610
Διθύραμβος	606	Εἰρήν	608
Διδῶρος	456	Εἶργεν	172
Διελειδος	456	Εἶρος	140
Δίεραια	118	Εἰρύεται	136
Δίερεν	458	Εἰσάθῃ	160
Δῖνος	124	Ἐμβράσσει	464
Δίοπτος	458	Ἐμβρήσσει	462
Διοπῶ	118	Ἐνδεξιν	462
Διορρώσιος	458	Ἐνθέωσιν	166
Δίπνον	458	Ἐκθήλυνσις	146. 154
Διφροφορευμένως	606	Ἐκθύει	168
Δόρπε	118. 458	Ἐκκολύψας	462
Δοχμή	130	Ἐκλαπήσεται	462
Δρακοντιον	132	Ἐκλαψας	166
Δραπτά	458	Ἐκλελευκισμένος	460
Δυσανίης	458	Ἐκλέθῃ	460
Δυσήνιος	116. 458	Ἐκμαγμα	462
Δυσθεσίην	126	Ἐκμάξαι	462
E.		Ἐκματῖσθαι	462
Ἐβλημάθῃ	460	Ἐκμιαίνεται	462
Ἐγγαστρίμυθοι	460	Ἐννεφίας ὁμβρος	462
		Ἐννε-	

Ἐνεφίας πυρετός	462	Ἐναυλιζόμενον	148
Ἐνιξεν	608	Ἐνεπρίκωσεν	156
Ἐκνύξεν	462	Ἐνεφλεβοτόμησε	156
Ἐκνύπη	464	Ἐνηβήτηρια	606
Ἐκπαλήσαντος	164	Ἐνώσας	608
Ἐκπατή	170	Ἐνυδρεόνται	142
Ἐκπεπληγμένον	158. 464	Ἐνθλάσσει	466
Ἐκπεταμένα	148	Ἐνθράσσει	466
Ἐκρήγμασιν	464	Ἐξάλιζοιτο	466
Ἐκρεν	142	Ἐξάλιπτης	466
Ἐκσυριγγένται	464	Ἐξαμελγομένα	156
Ἐκτόμα	166. 464	Ἐξάντης	466
Ἐκτριψιν	464	Ἐξάραγμα	466
Ἐκύρησεν	608	Ἐξαρύαται	466
Ἐκφώδανει	464	Ἐξάρυσις	468
Ἐκχαυνεν	160	Ἐξασίας	468
Ἐκχύμωσις	464	Ἐξάσις	154
Ἐλαιὸν ῥόδιον	464	Ἐξαυαίνεται	148
Ἐλαιον ὕδρ	166	Ἐξείνει	470
Ἐλάπαξεν	142	Ἐξέρυθρον	142
Ἐλατήριον	464	Ἐξήρειπεν	152
Ἐλατήρια	144	Ἐξητριάσμενον	468
Ἐλεια	464	Ἐξίτηλος	172
Ἐληχνευσάμην	464	Ἐπαῖτος	606
Ἐκινύειν	464	Ἐπαίρα	470
Ἐλκεα περιμάδαρα	140	Ἐπαλύνων	470
Ἐλκος μυκονοειδές	156	Ἐπαμνησάμενος	608
Ἐλκυσήρι	466	Ἐπανερεσθαι	134
Ἐλόχισεν	606	Ἐπαφρα	140
Ἐλύτροισιν	162	Ἐπέδυσεν	146
Ἐλυτροί	608	Ἐπεσοφίσαντο	160
Ἐκῶν	608	Ἐπηλυγάζοντα τα ἐπιμήνια	168
Ἐμβρατευόμενον	154	Ἐπίδοξα	610
Ἐμβάφιον	466	Ἐπίδοξοι	158
Ἐμβολος	608	Ἐπιπαρσίην	164
Ἐμία	466	Ἐπιπαρσιον	608
Ἐμπηροι	164	Ἐπιπείρας	470
Ἐμπλην	466	Ἐπιπένιον	470
Ἐμύκωθη	466	Ἐπίλαμπος	606
Ἐμυλήθη	166	Ἐπιμηλιδα	470
Ἐμυλώθη	166	Ἐπιμυλιδα	472
Ἐναγίζεν	166. 608	Ἐπισυληροῖς	473
Ἐνάριες	608		

Ἐπίσανται	160	Εὐπετήν	148
Ἐπίσημος	472	Εὐταλέως	150
Ἐπίσιον	608	Εὐφρόνας	166
Ἐπιτορέσαι	164	Εὐτηκτα	608
Ἐπιτρέφω	608	Ἐφεδρον	608
Ἐπισχυν	472	Ἐφλυβον	476
Ἐπιτροχώτερον	162	Ἐχέτρασις	476
Ἐπιφορήματα	606	Ἐχῖνον κακόν	170
Ἐπορυζόμεναι	472	Ἐψημα	476
Ἐπλωθεῖη	162	Ἐψητόν	476
Ἐπόχιον	472		
Ἐπῶδες	472	Ζάκορος	610
Ἐπωκεσέρη	472	Ζείαις	478
Ἐργματα	148	Ζύγαις	610
Ἐρεψις	138	Ζώνη	172. 610
Ἐρευγή	472		
Ἐρικίδες	472	Η. Ἡβήδον	610
Ἐρίξ	474	Ἡγκίσρευται	174. 478
Ἐρμῖς	608	Ἡγκυροβέληται	478
Ἐρπει	140	Ἡγκυροβόλησε	174
Ἐρυγματώδης	474	Ἡδὲ	470
Ἐρυμάτων	170	Ἡδελφισμένα	176
Ἐς χεῖρα	474	Ἡδελφίς	478
Ἐσαφάσας	474	Ἡδυντήν πίσσαν	478
Ἐσαφάσση τῷ δακτυλῷ	168	Ἡδυντόν σέαρ	478
Ἐσηθίσαντες	606	Ἡδύσμασι	172
Ἐσκεδασμένη	164	Ἡλυσιν	610
Ἐσμασάμενος	164	Ἡμεκτέων	178
Ἐτιταίνεται	146. 160	Ἡμιεκτέα	178
Εὐαλθα	160	Ἡμιμόριον	176
Εὐάνθημον	474	Ἡμίοπον	480
Εὐεση	610	Ἡμίτομος	172
Εὐηθέσατοι	134	Ἡμιτύβιον	180
Εὐθεσίην	474	Ἡνάγκαζεν	176
Εὐθετισάμενος	160	Ἡναί	480
Εὐθυωρίδα	160	Ἡοίας	480
Εὐκάρδιον	474	Ἡπατος ζυμώσις	172
Εὐλέων	606	Ἡπιαλῶδες πυρετοί	172
Εὐλῶν	166	Ἡρακλείης νότα	176
Εὐμάρεια	608	Ἡραχνύωκεν	480
Εὐνή	474	Ἡρησεν	172
Εὐοργητοτέρη	476	Ἡρμάσθαι	480
Εὐπετέτερον	134	Ἡρμόσθαι	174
		Ἡρύ-	

Ἡρύγγη πόλιον	176	Ἰνες	186
Ἡσας	480	Ἰνῆθμός	186
Θ.		Ἰνῆσεται	186
Θαλάμαι	180	Ἰξάλη	190. 486
Θαλερόν	480	Ἰξιαί	486
Θαμίνα	180	Ἰξιν	486
Θερμωλή	180	Ἰξύας	486
Θέρετρον	480	Ἰξύι	188
Θεωρες	182	Ἰπνε	184
Θήμιον	480	Ἰπος	486
Θηρίον	480	Ἰππάκη	188
Θηριῶδες	354	ἸππόΦαιως	486
Θλάσιν	482	Ἰσάλλην	486
Θλασπόσιος	482	Ἰσάτις	188
Θαλερόν πνεῦμα	482	Ἰσεύσαι	488
Θρανόν	482	Ἰσσηνῆμα δι' ἔδρους	188
Θράσσει	180	Ἰσχαλέαι	488
Θράσσεται	482	Ἰσία	610
Θρίξ	482	Ἰχθυήν	186. 488
Θρίσσειν	180	Ἰχθυήματα	488
Θύη	482	K.	
Θύματα	182. 482	Κάγχρυος ῥίζα	498
Θυμβραΐαν	482	Καθαπτόμενοι	488
Θύμα	484	Καθετήρι	488
Θύνων	182	Καινέν	610
Θωρήξαι	178	Κακαγγελή	488
Θώρηξις	484	Κακοήθεια	488
I.		Κακόνισαι	490
Ἰακχάξουσιν	610	Κακοσινώτατα	490
Ἰδίειν	182	Καλλιερῆσθαι	612
Ἰδνέται	484	ΚαλλιΦυτόν	490
Ἰδνώθη	190	Καλλιωνύμα	490
Ἰδρυτο	180	Καμμάρι	212
Ἰητρείην	182	Κάμμορον	490
Ἰθαγενές	188. 484. 610	Καμπυλεύεσθαι	226
Ἰκέλη	186	Καμπύλον	192
Ἰκμαλέα	186	Κανονίαι	210
Ἰκταρ	190. 484	Κάπετος	218
Ἰλη	610	Κάπτοντες	610
Ἰλαίνειν	484	Καρδαμύσσειν	194
Ἰμείρομαι	184	Καρδιώσσειν	194
Ἰνδικόν	484	Καρικόν	490
Ἰνέει	486	Καρινῆσθαι	234
		Καρυ-	

Καρύκη	492	Κεάξαι	222
Καρυκοειδέα	204. 492	Κεάσει	234
Καρφαλέον	202	Κεδματα	498
Καρχήσιον	492	Κεδματωδεα	206
Καρῶδες	198	Κεδρίνω ἐλαίω	234
Κάσειον οἶνον	228	Κεκραίκται	228
Κατ' ἐρυθμῆν	210	Κεκρύφαλος	228
Κατ' ἰητρείον	496	Κεκωμῶσται	500
Καταβλακεύσιν	492	Κενεβρεία	204
Κατάβλημα	492	Κενεών	218
Καταγινέων	610	Κέρκερος	610
Καταγυῖοι	492	Κερχναλέον	500
Καταιγίζωσι	230	Κερχνώδεα	198
Κατακορέα	492	ΚεΦαλοειδές	500
Κατακέρην	494	Κηρίων	230
Κατακρέειν	212. 494	Κηρυβίων	232
Καταλείφειν	494	Κιγκλισμός	500
Καταμηνίων λύσιν	210	Κιγκλισμός ἀκρωμένης	226
Καταμάστας	494	Κίθαρον	500
Καταναγκάζεται	224	Κίθαρος	212
Κατανασιμῶται	224	Κικήθα	232
Κατανεσιμῶται	496	Κίσσαρον	208
Κατανύσσεις	222	Κιών	500
Κατάπηροι	228	Κλαγγώδη	196
Κατάσημα	496	Κλαυθμῶδες ἀναπνοαί	208
Κατατάσιος	220	Κλέπτεται ἡ ῥαφή	226
Κατατείναι	224	Κλήϊθρον	502
Κατατέλεα	610	Κληρέχες	610
Καταφρόνες	210	Κλίμυκκεις	502
Καταφρονέοντα	496	Κλισίην	232
Κατάχλοα	496	Κλισμόν	502
Κατεπλήσσετο	496	Κνάφος	610
Κατηβελίσι	496	Κνήματα	502
Κατηνόει	496	Κνημέε	502
Κατηπεδάνος	230	Κνησέρης	232
Κατηπορήθη	222	Κνήσρα	230
Κατήρητο	496	Κνήσρω	502
Κάτοπτρον	234	Κνιδώσιες	502
Κατωμησαδέω	496	Κνιπότητα	212. 502
Κατωπτῆρι	496	Κνυζημάτων	610
Καυλός	498	Κνύμα	502
Καύσωμα	498	Κόγχην περαμίδα	504
Καυτῆρα	498	Κόγχον	504

Κοιλίη	218	Κύβιτον	508
Κοιλίη πυρετώδης	210	Κύβιτω	212
Κοιλίης ταραχή ηλεκτριώδης		Κυκεών	206
	206	Κυκλέοντα	222
Κόκκαλον	504	Κύκλοι προσώπε	510
Κόκκαλος	228	Κυλιχνίδα	510
Κοκκίνα	504	Κυματώγη	612
Κόκκινας	504	Κυρβασίας	612
Κόκκινης	202	Κυρβασίην	232. 510
Κολοκύνθην αγρίαν	504	Κυρήβια	510
Κομιδή	610	Κυρήσιν	510
Κομπευομένος	222	Κυρκανῶται	230
Κοπρίων	504	Κύρσεων	510
Κορδίνημα	200	Κύσιγγα	512
Κόρη	504	Κυφῆται ράχης	226
Κορς	504	Κώδεις	512
Κορύνη	610	Κωλεός	512
Κορυφάδων	504	Κῶμα	512
Κόσμος	194	Κωματώδεις	196
Κότιδι	506	Κωνίαν	512
Κότινον	506	Κωφοί	210. 512
Κοτυληδόνας	208. 506	Κωφώθη	212
Κοτυλίδα	506	Κώφωσις ὀφθαλμῶν	230
Κοχώνην	506	Λ.	
Κράδα	506	Λαβή	512
Κράδας	220	Λαγνείη	512
Κραίνσι	226. 506	Λαγόπυρος	512
Κραμβίον	230	Λαίλαπώδες	238
Κραμβίω	230	Λαμπτήρ	512
Κρέκη	506	Λαμπύρα	514
Κρέμα	222	Λάξιν	612
Κρέξ	610	Λάπαρα	240
Κρήγιον	506	Λαπάσσην	236
Κρήγυον	234	Λαπάσσεσαι	236
Κρήμνη	234. 506	Λαπαχθήναι	512
Κρήσερα	508	Λάπει	242
Κρήσφύγετον	508	Λάππυρον	244
Κριμνά	508	Λάσθη	612
Κρότωνα	508	Λάσιον	244. 514
Κρότωνος ῥίζα	508	Λαῦραι	612
Κρύωξα	234	Λεβηρίδα	514
Κυάμε καρπὸν	508	Λεβηρίδος	244
Κύαρ	508	Λέγνα	514

INDEX

Λέγων	234	Μαριλη	518
Λείβοντα	242	Μαριληῖνοι	254
Λείριον	244	Μαρμαρυγαί	246
Λέκιστον	514	Μάσθλης	518
Λελυγισμένα	242	Μάσσειν	520
Λεπάδες	514	Μάσσον	248. 520
Λεπτά	514	Ματειῖθαι	250
Λεσχηνευομένα	244	Μάτος	520
Λευκὴν ῥίζαν	514	Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ	520
Λευκοῖς καρπὸν	514	Μαχαιρίδι σηθοειδεῖ	520
Λεῶς	514	Μεγαλέσπλαχνον	248
Λιβανωτὴ καρπὸν	516	Μεθίησιν	248
Λίβος	516	Μεῖον	248
Λιβρῶ	242	Μεῖεσιν	246
Λιβύη, Δηλῶ, Σκυτίη	238	Μέλαιναν ῥίζαν	520
Λιβυρῶ	516	Μελᾶνις	520
Λιγνηώδης	516	Μέλαν τὸ Κύπριον	522
Λίθον μέλανα	516	Μελάνεον	520
Λιμανέεστροι	240	Μέλανι Φαρμάκῃ	520
Λιμανῶδες	516	Μελεδαίνοντι	522
Λιμωδέτις ἔχει αὐτὸν	236	Μελεδάινθων	256
Λίνον	612	Μελεδῶνας	252
Λίπα	516	Μελεδῶνοι	612
Λίριον	516	Μελιηδέα	522
Λίως	240	Μεμαθήκασι	250
Λῆν	516	Μεμιασμένον	248. 522
Λόπῳ	242	Μεμινυθήκασι	250
Λορόδατον	242	Μεμολυσμένας	522
Λοχεΐη	240	Μεμωρωμένα	522
Λύγγος	238	Μεσόβλημα	524
Λύματα	244	Μεσοδμή	522
Λύπρα	516	Μέσσεγγυ	252
Λυσίας	516	Μετακύρας	524
Λυῶδες	518	Μετάρσιον	252
Λῶτε ἰχθυήματα	242	Μετεξέτεροι	252. 612
M.		Μηκώνιον	524
Μαγίδα	518	Μῆλα	526
Μάζα	248	Μῆλη πλατεΐη	526
Μακρόπνυς	518	Μῆλην	256
Μαλακειοσίη	518	Μῆλην διασοματρίδα	524
Μαλθώδεα	518	Μῆλην ἐξωτίδα	526
Μανδράγορα ῥίζαν	250	Μῆλην ἰσχυρὴν	526
Μαρασσει	254	Μηλιάδι	526
		Μη-	

Μηλικίδος ὠμῆς	526	Ἐύντασις ὑπολάπαρος	264
Μηλίας	526	Ἐυντεκμάρεσθαι	262
Μηρίειν	528	Ἐυσμῶ	262
Μήτηρ	526		O.
Μνώται	256	ἸΟα	532
Μοδοσαέως	248	Ἰογκυλωμένη	264
Μύκη	528	Ἰογχειν	274
Μυοχάνη	528	Ἰογχεύειν	274
Μυριοχάνη	246	Ἰοδύνας ναρκοῖ	272
Μύρον Αἰγύπτου	254	Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω	282
Μύρραν	528	Οἶδος	276
Μυρτιδανον	528	Οἰκείης	272
Μύτις	528	Οἰνάδος	284
Μυττωτὸν	246. 528	Οἰναρίδες	282
Μωλύζα	530	Οἰναρίδων	532
Μώλυξ	254	Οἰνεάδα	268
Μωλυόμενα	530	Οἰνεύεσθαι	278
Μωμητέον	250	Οἶνον οἰνωδέα	280
	N.	Οἶνος ἀνδρείος ἢ ἀνδρῖος	276
Ναρκώδεις	258	Οἶνος ἀνδρσομίας	284
Ναρκῶσαι	260	Οἶνω σιραιῶ	280
Ναυλόχιον	612	Οἶος ἐέαρ	274
Ναυσιώσεις	530	ΟἶσοΦάγος	532
Νείαιρα	256	Οἶσπη αἰγὸς	532
Νεῖον	530	Οἶσүπη	602
Νεόμενον	530	Οἶσүπη αἰγὸς	282
Νεοχμόν	262	Οἶσυνιδας	532
Νεοχμῶσαι	612	Οἶσυνιδας	532
Νεῦρε ἐναιμα	260	ἸΟκλασις	274
Νεφέλαι	258	ἸΟκνέειν	274
Νηδύν	260	ἸΟκνήθη	276
Νηπέλει	530	ἸΟκνις	278
Νίωπον	260	ἸΟκρις	532
Νόμον	260	ἸΟλερόν	534
Νόμος δίκαιος	262	ἸΟλιωδράζοντα	534
Νυκτάλωπες	530	ἸΟλκάδες	272
Νυκτοεῖδες	260	ἸΟλοκωνίτης	534
	Ξ.	ἸΟλον	534
Ξενίην ξυνεθήματο	612	ἸΟλοΦλυκτίδας	282. 534
Ξενοπρεπές	264	ἸΟλώδεα	534
Ξηρῇ σηπεδοναίδει	530	ἸΟμαλῶς	266
Ξύμη	530	ἸΟμιλίη	272
Ξυνίεσθαι	262	ἸΟμματα ἐπιδεδιγμένα	268
		ἸΟνεύε-	

Ὀνεύεσθαι	534	Παλύναι	538
Ὀνος	274. 614	Παλύνων	312
Ὀξύι	276	Παρακρησικόν	288
Ὀξυρεγμίνην	266	Παράλαμψις	538
Ὀπλά	278. 534	Παράλιον	538
Ὀπος	536	Παραμπεχόμενοι	304
Ὀπ᾽ καρπὸν	536	Παράστατας	538
Ὀπωπα	278	Παραφᾶσαι	538
Ὀργάσασθαι	536	Παραφάσσειν	540
Ὀργήσασθαι	268	Παρέλεγε	294
Ὀργία	284	Παρελύθη	292
Ὀργίσας	612	Παρενεχθέντι	288
Ὀρθιος νόμος	612	Παρήκισι	304
Ὀρθοπρίονι	536	Παρθένιον	540
Ὀριον	274	Παρθένος	294
Ὀροκωνίτιδος	536	Πασπαλέτης	540
Ὀρρόν πίσεως	274	Πασσαλίσκη	540
Ὀρρώδεις	276	Πάταικοι	614
Ὀρρώδεων	536	Παφλάζεις	540
Ὀρφνῶδες	264	Πέζαι	540
Ὀρχεα	536	Πελάσαι	308
Ὀρχηδὸν	614	Πελάσει	286
Ὀσχίω	536	Πέλλα	542
Ὀτβος	272	Πέλλον	306
Ὁὐ καταπρίζεσθαι	612	Πεμφιγῶδες	542
Ὁὐ παιδοκτίζει	282	Πεντάφυλλον	312
Ὁὐκ ἰκνεομένως	612	Πεπασμός	288
Ὁύλας	282	Πέπλιον	542
Ὁύλομελής	278	Πέπλος	294. 542
Ὁύλον ὀρόβιον	280	Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας	306
Ὁύλω ἐρίω	276	Περήναι	544
Ὁύρα αἰμαλώδεα	266	Περητηρίω	542
Ὁύρεὺς	268	Περιεκτικόν	286
Ὁύροι	612	Περιεσέλλετο	542
Ὁχανα ἀσπίδων	612	Περισκεκαλμένοι	542
Ὁχετὰς	278	Περὶνήματος	542
Ὁχλώδεα	276	Περινεῖ	542
		Περινῶ	542
		Περιξύσας	542
		Περιποδὶν	544
		Περὶρρήδες	544
		Περίτενές	310
		Περίφορητὰ	614
		Περικ-	
Π.			
Παιδικὸν πάθος	304		
Παλάθας	614		
Πάλης ἀλφίτα	314		
Παλιγκοτωτάτοις	292		
Παλίνοπτα	538		

Περκύνον	308	Πολυγρῶ	546
Περυᾶς	314	Πολύκαρπον	548
Περύνα	304	ΠολΦοί	314
Περύνας	304	ΠομΦοί	548
Περύνην	544	Πονοί	298
Περίβλασ	308	Πόννοι σιτίων ἡγείσθωσαν	298
Περσύας	544	Πόνος καταγιγίσκων	296
Πεσσοί	614	Ποταίνια	310. 548
Πηκτίς	614	Πότι	548
Πήνιρα	312	Πράμνιος	548
Πήρινα	544	Πρήγματα	310
Πηχέδεον	308	Πρήγες	548
Πίαρ	302	Πρήσμα	548
Πιέσρω	544	Προαπαυδησάντων	286
Πικέριον	544	Προαυξέας	546
Πικερῶ	312	Πρόβατα	302
Πικρόχολοι τὰ ἄνω	282	Προβελεύοντες	308
Πικυνη	308	Πρό τῷ ἤρως	290
Πίλοισι	302	Πρόκα	548. 616
Πινώδεσι	290	Προκώνια	548
Πιπίσκοντα	304	Προκίδι μαχαιριδίω	550
Πίσσα ἡδυνη	314	Πρόμαλον Φώξας	314
Πισσυρήν κηρωτήν	308	Προμηθεύσθαι	308
Πιτυίδι	544	Προμυλλαίνει	550
Πιτύλοις	544	Προμυλλαήνας	550
Πλάδος	292	Πρόξενοι	614
Πλανωδέσατα	306	Προξένες	316
Πλάταμων	546	Πρόπετης	284
Πλάτας	304	Πρόπολος	614
Πλεκτανέων	546	Πρός	550
Πλεννεραί	546	Προσάρματα	298
Πλευμοί	546	Πρόσαρσιν	310
Πλεῦμος	546	Προσέχει ἡ νῆσος	550
Πλήμην	546	Πρόσω	294
Πλημνας	306	Προσώδεστρον	550
Πλησιγγας	546	Προτιθέμενοι	550
Πλωάδης	308	Προτρέπεσθαι	550
Πνεῦμα	284	Πρόφυσιν	550
Πνεῦμα μινυνθῶδες	294	Πρόχυσις	614
Πνευματώδης	546	Πρυτανεῖον	614
Ποίη	546	Πρωϊαίτερον	292
Ποίην	546	Πτερυγώδεις	294
Πολέμαρχος	614	Πτοιώδεσι	298

INDEX

Πυθμενόθεν	310.	550	Σαράπης	556
Πύλας		314	Σαρκάζιν	340. 556
Πῦρ		290	Σατυρισμοί	556
Πυρήνας		552	Σαυριδίου	336. 556
Πυρίας		550	Σαυρωτήρ	616
Πυρὸς ἀγρίς		552	Σάφα	338
Παρωθῆναι		314	Σείρη	338
P.			Σελάχεσιν	558
Ῥαγεῖσα		552	Σελαχίοισι	348
Ῥαιβοειδέα		552	Σεσηρίσαι	340
Ῥᾶον		552	Σεσηρὸς	558
Ῥαφίω		552	Σηκαμοειδές	346
Ῥεβοεδέστατον		318	Σηριγγώδη	558
Ῥέγξιν καὶ ῤέγκος		552	Σησαμὶς	558
Ῥέγκος		316	Σήψ	324
Ῥέμβει		552	Σιάλε αἰγὸς	560
Ῥέμβην		552	Σιάλε δαιδὸς	560
Ῥηγῆσι		554	Σιάλοχοι	324
Ῥήμεσιν		554	Σιαλώδεα	560
Ῥήνικας		554	Σίδης	336
Ῥηνὸς		554	Σιδιοειδῆς	560
Ῥηπίς		616	Σικανὸς	560
Ῥηχίης		616	Σικυδα	560
Ῥηχίησι		554	Σικύε λέμματος	348
Ῥήχος		616	Σικύε πάλης	346
Ῥίξα		554	Σικυώνην	334. 560
Ῥίξαν λευκὴν		554	Σικυώνης σπόγγον	560
Ῥίξη ἀλθαίας		320	Σίναιτο.	340
Ῥικνόν		554	Σιναρὸν	342
Ῥινοουχογραφεῖσα		316	Σινάμοριον	616
Ῥόα		554	Σινανώδεα	558
Ῥοικὰ		554	Σινόμορα	342
Ῥοικώδεα		320	Σινόμωρα	560
Ῥομβὸς		316	Σιραῖω	560
Ῥόμματος		554	Σιτανίω	558
Ῥοπτῶν		554	Σίτος πονηρὸς	330
Ῥωδέα ὀσέα		318	Σκαφίδα	350. 560
Ῥυβδοειδέα τρόπον		320	Σκέδρη	328. 560
Ῥύματα		556	Σκεδροτέρης	342
Ῥωγματῆς		556	Σκελιφρὸς	562
Σ.			Σκελιφρὸς	332
Σαγάρεις		616	Σκεπαρνηδὸν	562
Σαπρά		330	Σκέπαρνος	334
			Σκευή	

Σκευή	616	Σπεδή	333
Σκηλήματι	562	Σπυράδες	574
Σκηρόν καὶ σπογγῶδες	336	Σταδιεύς	564
Σκιαυεῖ	562	Σταθμός	616
Σκίλλης τὸ νηρῶδες	338	Στάλαγμα	564
Σκιμπτέω	562	Στέαρ ἡδυντόν	566
Σκίμφθῃ	562	Στέαρ ὄτος	350
Σκληρὰ	562	Στέατι μηλείω	348
Σκληρύνει	562	Στείλαι	566
Σκοδίνημα	324	Στενυγρῶσαι	330. 566
Σκορδιᾶσαι	562	Στεριφνῆς	332
Σκορδία	350	Στερφωθεῖη	342
Σκορόδε Φυσίγγα	352	Στηθοειδεῖ μαχαιρίω	566
Σκυλαχία σιαλῶδες	352	Στητῶδες	566
Σκύμφαι	564	Στίλον	566
Σκύρος	564	Στίφραι	566
Σκυρρωθῶσι	346	Στλεγγίδα	328
Σκύτα	336. 564	Στοίβης καρπὸν	566
Σκυτάλαις	616	Στολιδωδέσπερον	566
Σκυτίνην	350	Στομάργα	566
Σκυτίον ὑποκεφάλαιον	338	Στόμαχος κύσεως	332
Σμηκτίδα γῆν	564	Στόμβον	566
Σμηκτρίδα γῆν	352	Στρεβλοῖ	566
Σμωδιῶ	564	Στρέφει	566
Σομφόν	334	Στρέφεται	568
Σοφίην	334	Στρογγύλον μήλην	568
Σπαδίξας	616	Στρογγύλα	568
Σπάδων	346. 564	Στροφός	616
Σπαργᾶ	324. 564	Στρυβλήν	568
Σπατάλη	344	Στρυμάργα	570
Σπατίλη	564	Στρωτήρα	340
Σπείσαι	334	Στυπτηρὴ χαλκίτις	570
Σπέρμα	564	Συγκλέπτεται ἡ βαΦή	342
Σπέρχθεις	616	Συγκομισοὶ ἄρτοι	570
Σπερχνή	564	Σύνα	570
Σπερχνομένος	336	Συκῆς	570
Σπερχνόν	350	Σύκης ἐρρίμενα	338
Σπληνὸς κατ' ἕξιν	322	Σύκιον	570
Σπογγοειδὲς	326	Συλλοχίας	572
Σπόγγοι	364	Συμπορσίνοι	342
Σποδίτη ἄρτω	564	Συμφήσας	616
Σποράδες	564	Σύναγμα	572
Σποράδες νεῖσοι	344	Συναρθμεται	572
		ss 2	Συνα.

Συναριθμῆται	350	Ταρσοὶ καλᾶμων	618
Συνασκήσει	332	Ταρσὸς	618
Συνδεαίνεται	572	Τάφισ	364
Σύνδεσις	572	Τάχα	362
Συνέβησε	352	Τέγγειν	576
Συνεκχυμῆν	572	Τέγγις	360
Συνέρξει	572	Τετραμμένον	362
Συνηνωμένα	574	Τέκμαρσις	364
Συνηρερόμενα	572	Τέλσον	576
ΣυνηρεΦῆς	572	Τέμπεα	618
Συνθεῖν	340	Πέρθρον	366. 578
Σύνοδος	336	Τέρμινθοι	576
Συνοχή	336	Τετάρσωνται	578
Συνοχωκή	336	Τετάρσωνται	360
Συριγγῶδες	338	Τετράγωνα βέλει	578
Συρμαία	574. 616	Τετραγώνω	578
Συρμαῖζειν	616	Τετραμένει	578
Σύσαθμον	574	Τέτραμος	364
ΣυτροΦὸς	574	Τέτρομος	578
Συχνόν	320	Τεῦχος	358
Σφάδαζει	348. 574	Τέως	578
Σφάκελος	574	Τηλέφιον	578
Σφάνερος	574	Τηλοτέρω	364
Σφενδόνην	574	Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην	
Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαῖρον- τες	348	ροφέονται	578
Σχάσαι	574	Τιμωρέεσα	362
Σχασμάτα	344	Τίτανος	356
Σχεδιάδα	576	Τὸ θηριῶδες	354
Σχέσει	576	Τὸ τερθρὸν τῷ πάθεος	364
Σχινδυλήσει	576	Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον	366
Σχῆνον	576	Τολμᾶν	352
Σχοῖνον ἡδύοσμον	576	Τομεῖον	578
Σχοινοτενὲς	616	Τόνοι	356
Σχοῖνα συμβολεῖς	616	Τοξεύματα	580
Τ.		Τορνίον	618
Τὰ διαΦανέα σιδηρεᾶ	370	Τορνεύματα	580
Τὰ ἐπιμήνια ἐπιλυγάζονται	368	Τὰς ὀδόντας ἐρεῖρωται	366
Τὰ λέγνα τῆς ὑσέρης	368	Τράμιν	360
Ταινίαν	618	Τραχυσμός	366
Ταλαιπωρήσιν	364	Τραχέων ἐρέων	364
Τάμισον	368. 576	Τριήκαδας	616
		ΤριταιοΦυεῖς	358
		ΤριΦά-	

Τριφάσιοι	618	Υπνοῶσα	584
Τριχιάσηται	368	Υπόβρηχα	370
Τροφῆς	580	Υποκρινέσθω	376
Τροφιῶδες	580	Υποκρίσεται	376
Τροφιωδέων	345	Υπολείβεται	584
Τροχοί	580	Υπομβρον	584
Τρῦζειν	352	Υπομβρον ὅσέον	376
Τρυχνῶν	580	Υπομύσαρα	584
Τρῶειν	580	Υπονησαμένη	376. 584
Τρώθη	580	Υπόξηρα	374. 584
Τρωκτοῖσιν	580	Υπόξυρος	584
Τύρσιν	580	Υποξύρης	584
Τύρσις	364	Υπόσφαγμα	584
Τυφώδες	356	Υποτεῖναι	376
Τυφώδης	580	Υποτοπέεσθαι	376
Τυφωμανίη	582	Υποτροπή	584
Τυχασάμενον	362	Υποφάσις	370
Τ.		Υποφθάλμιον	376
Υβόν	582	Υπόφθοον	374
Υγιερὸς γόνος	374	Υποψάφαρα	586
Υδαταινέσῃσι	312. 582	Υποψέφαρα	586
Υδατόχλοα	582	Υπομείη	586
Υδατόχροα ἔρα	370	Υσματα	370
Υδατώδεις	582	Υσέρης τὰ λέγνα	386
Υδερῶν	372	Υφύδρες	586
Υδριον	582	Φ.	
Υδρωψ	582	Φαγσδαίνη	586
Υπάλειπτον	582	Φαίνεται	586
Υπάλειπτρον	582	Φανῶν ἐρέγματα	388
Υπεζύγεται	582	Φάλαρα	618
Υπειληθέωσιν	582	Φαλακρα	586
Υπείλει	378	Φαρνιδῶδες	586
Υπένδοθεν	376	Φαρνικῶδες	388
Υπενεγκάσθαι	376	Φαρμακοῖς	618
Υπερέοντας	376	Φαρμακοῖσι	386
Υπερινός	582	Φαρμάκω ἰσχητηρίω	384
Υπερινωμένος	372	Φαρσος	618
Υπερτέρη	374	Φαύσιγγες	586
Υπερτονεῖ	584	Φέρβεται	586
Υπέρυθρον	584	Φερέγγυος	618
Υπερχολήσει	584	Φήρεα	586
Υπεψύχθη	584	Φθίνει	588
Υπηλάτη	376	Φθόσις	588
		Σς 3	Φθόσις

Φθόις	388	Φύλλα	594
Φιάρην	588	Φύλλον	594
Φιβάλιος	588	Φύσαν	388
Φιλεῖ	386	Φύσιγρα	594
Φιλεταίριος	588	Φυτάνη	594
Φιλίσιον	588	Φυτευτηρίων	594
Φλάζουσιν	588	Φῶδες	388
Φλαῦρον ξυναλθέεται	388	Φωίδες	594
Φλαῦρος	382	Φωνή περιπνευμονική	594
Φλεβοτομίαν	588	Φωναὶ κατείλεσαι	382
Φλέγμα	590	Φωρᾶς ἐλαίης	388
Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος	384		
Φλέγυρον	590	X.	
Φλεδονῶδες	590	Χαλκίον	392
Φλεονοῶδες	380	Χαλκίτις τυπτηρίη	594
Φλέκ	590	Χαμαΐζηλα	392
ΦληναΦώδεις	590	Χαραδρωθέωσι	594
Φληνύσα	590	Χαραδέως	596
Φλιας	590	Χαράδρωσιν	392
Φλογεαί	590	Χαράκτωρι	594
Φλογεῖται	590	Χάριτες	390
Φλογιά	590	Χάσκων	594
Φλυδᾶ	592	Χέδροπα	392
Φλυδᾶν	384	Χεῖαι	394
Φλυδάρην	592	Χειμήη	594
Φλυζάκια	592	Χειμίεσα	594
Φλυζέσθουσιν	592	Χειρωνάκται	394
Φλύσιος	592	Χελίσκιον	596
Φοινικὴ νόσος	592	Χελίσκον	394
Φοινίκινος	592	Χέλωμα	392
Φολίδα χαλκῆ	386	Χήλην	596
Φολλικῶδες	384	Χήλωμα	596
Φονᾶ	592	Χήμην χηραμίδα	596
Φοξοί	384	Χῆς χηραμῶν 394	596
Φορίνη	592	Χλαίνας	394
Φορινῆς	388	Χλοιῶνται	596
Φόρμος	618	Χλοροῖσι λαχάνοις	596
Φόρος	592	Χλᾶς	596
Φορύξαντες	592	Χλωῶδει	390
Φρίνας	386	Χλωῶδες	596
Φριμάξασθαι	618	Χλωὸς	390
Φυλάξαντες	618	Χλώρασμα	596
Φύλλα	592	Χοιράδες	618
			Xo-

VERBORUM.

Χολήγον	392	Ψάφαρον	598
Χολήιον	596	Ψέφαρα	598
Χορδεύον	618	Ψήνες	618
Χρήματος	618	Ψόφz καθ'απτόμενη	598
Χρηστῆς	392	Ω.	
Χυτλάζεται	598	Ωδεῖ	598
Χυτρίδεαν	598	Ωιδεῖ	598
Χυτρίδιον	598	Ωιξα	396
Χύτρινον	598	Ωμήλυσιν	600
Χωλεύσειεν	598	Ωρέοντα	396
Ψ.		Ωρέοντων	396
Ψάγδας	598	Ωρτυ	600
Ψάδα	396	Ωρεσαν	600
Ψάφειν	598	Ωτειλας	600
Ψάψην μάζαν	598	Ωτιδα	398
Ψαυόμενον	396	Ωχετεῦται	600